

Tình Nuồn

Review by Pisa

Thương Cảm Duy

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 1

Tùng San đang cẩn thận ôm một hộp lớn tinh xảo trong tay, lúc đi vào thang máy muốn đưa một tay ra ấn nút tầng 7, nhưng khi cánh tay vừa đưa ra một chút, cái hộp kia liền hơi nghiêng trượt về một bên, may mà người đứng bên cạnh giúp cô kịp thời.

"Tầng mấy?" Người kia hỏi.

"Tầng 7, cảm ơn." Tùng San trả lời.

Chiếc hộp trước ngực quá lớn che khuất phần lớn tầm nhìn, cô chỉ cố nhìn thấy, đó là một người đàn ông phong thái phi phàm. Lại liếc thêm cái nữa, nhìn cũng có vẻ rất đẹp trai.

Trong thang máy bốn phía đều là gương bóng loáng, ngọn đèn trên đỉnh đầu hắt vào, phản xạ khắp bốn phương tám hướng, ánh sáng chói mắt khiến Tùng San có chút chóng mặt.

Di động trong túi xách vang lên nhưng cô lại không còn tay để nhận.

Vẫn tiếp tục vang lên.

cô cảm thấy vô cùng khó xử. Cũng may người đàn ông bên cạnh ngược lại rất bình tĩnh, vẫn đứng bên trái cô, tao nhã trầm mặc.

Tùng San vừa khó xử vừa có một chút hối hận, tiếc nuối, thật ra cô nên giảm bớt sĩ diện chủ động gọi điện thoại cho Chu Trường An giải hòa, sau đó sẽ có ngay một người khỏe mạnh để nhờ vả, đâu phải một mình mang bánh gato từ tiệm bánh xa như vậy tới đây. Còn mất hơn một trăm tệ tiền xe, máu chót là cánh tay cô đã nhức mỏi lắm rồi.

Tất cả đều vì đêm qua hai người bọn họ cãi nhau một trận.

Nguyên nhân thực ra rất vớ vẩn. Tùng San nói chuyện với Chu Trường An ước gì mình cũng có thể giống Cố Lâm Lâm tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật lớn, Chu Trường An nghe cô nói xong, đột nhiên lại lên cơn quái đản nói “Em sao có thể so sánh mình với Lâm Lâm được, em cho rằng em là ai thế?”

Tùng San lập tức nổi giận, chỉ vào mũi hấn hỏi, “Anh nói thế là có ý gì? Rốt cuộc anh là bạn trai em hay bạn trai cô ta?” Chu Trường An không lạnh không nóng không nói gì, kết quả Tùng San tức giận quay người về thẳng ký túc xá. Cả ngày hôm nay cũng không thèm gọi điện thoại cho hắn, thà rằng một mình đi xa như thế để lấy bánh gato.

Theo lý thuyết, với tính tình của Chu Trường An, sáng nay sẽ gọi điện thoại đến cầu xin tha thứ. Nhưng rõ ràng cả ngày hôm nay cũng không có động tĩnh gì. So sánh về độ bướng bỉnh, Tùng San có lúc nào chịu thua. Cho nên tất nhiên cô cũng sẽ không chủ động gọi cho hắn, dù sao lát nữa cũng sẽ gặp, xem phản ứng của hắn thế nào rồi mới quyết định có cần chiến tranh lạnh nữa hay không.

Cửa thang máy mở ra, người đàn ông kia rất có lễ độ, trước khi đi ra ngoài còn giúp cô ấn nút giữ cửa thang máy, cô cười nói cảm

ơn, ôm bánh gato đi tới, lại phát hiện, hóa ra người này cùng đường với cô.

Hai người một trước một sau, cự ly không xa cũng không gần. Trong hành lang dát vàng lộng lẫy, thảm trải sàn hoa văn màu đỏ sậm rất dày, đôi giày cao gót Tùng San mới mua giẫm lên đó không phát ra một chút âm thanh nào.

Tiệc sinh nhật của Cố Lâm Lâm được tổ chức trên tầng cao nhất. Hôm trước Lý Yến vụng trộm nói cho cô biết, tiệc sinh nhật lần này tiền thuê trọn phòng thôi đã hơn 1 vạn tệ. Cho nên Tùng San mới có thể vì đẳng cấp của bữa tiệc, cắn răng quyết tâm đến cửa hàng bánh của Đức đặt làm một cái bánh gato . Với tư cách là bạn cùng phòng, như vậy cũng đã rất có lòng rồi.

Tùng San nhìn chằm chằm nhìn vào số phòng của những phòng đã đi qua, 7707, cuối cùng cũng đến rồi.

Sau đó cô phát hiện người đàn ông trung niên đi đằng trước cô cũng đứng ở cửa ra vào, cười tủm tỉm nhìn cô.

Lúc này cô mới thấy rõ tướng mạo của người này. thật sự rất cao, dáng người cao gầy, mạnh mẽ, vẻ ngoài cũng rất dễ nhìn, tuy rằng ngũ quan không có chỗ nào đặc biệt nổi bật, nhưng tổng hợp cùng một chỗ lại nhìn rất hài hòa. Máu chót là anh ta rất phong độ, nhìn qua đã biết là người thành công trong sự nghiệp, mỗi một động tác giơ tay nhắc chân đều mang phong độ vô cùng tao nhã. Anh ta mặc một bộ âu phục, áo sơmi, không đeo caravat, nhìn có vẻ rất đắt tiền.

Anh ta cũng đến đây? Chẳng lẽ là họ hàng của Cố Lâm Lâm?

"Ngài cũng đến tham gia tiệc sinh nhật Cố Lâm Lâm sao?" Tùng San cười ha ha hỏi.

Người đàn ông đó gật đầu, "cô chính là Tùng San phải không? Bạn cùng phòng của Lâm Lâm?"

Hóa ra anh ta biết cô.

"Chào cô, tôi tên Cố Trì Tây, là bố của Lâm Lâm."

Tùng San: "..."

Cố Lâm Lâm và bố cô ta thật đúng là một chút thôi cũng không giống.

Ông bố này nhìn vẫn còn quá trẻ, cô còn tưởng rằng anh ta là chú hay là anh trai của Cố Lâm Lâm thôi. không ngờ lại là bố.

"Chào chú. Cháu là Tùng San."

Cố Trì Tây đưa tay ra, bế giúp cô hộp bánh kia, "Tôi đã thấy cô bế hộp bánh này một đoạn rồi, cảm thấy có chút giống cô nhưng lại không chắc chắn, để tôi bế giúp cô."

Tùng San có chút nơm nớp lo sợ, vội vàng cười nói: "không cần không cần, chú giúp cháu mở cửa là được."

thật ra cô cùng Cố Lâm Lâm quan hệ cũng bình thường.

Nhà Cố Lâm Lâm rất giàu, ăn mặc đều là hàng xa xỉ. Theo như lời của bạn cùng phòng Lý Yến mà nói Cố Lâm Lâm có bệnh chung của tất cả các cô gái nhà giàu, tim bằng pha lê, bệnh công chúa, thích khoe của, hơn nữa còn vô cùng ngạo mạn. Thế nhưng Tùng San cảm thấy cô ta vẫn còn có chút ưu điểm , ví dụ như ra tay hào

phóng, đối với bạn bè cũng coi như trượng nghĩa, cùng phòng cũng sẽ không tính toán chi li. Cho nên Tùng San chỉ cần không động đến khu vực của Cố Lâm Lâm, chung sống hòa bình với cô ta cũng không khó lắm.

Gia cảnh nhà Tùng San trên tầng lớp trung lưu, nhưng đó là bố cô tự cho là như vậy, theo cô thấy thì chỉ miễn cưỡng ở mức trung bình mà thôi. Mẹ cô ngược lại luôn đặc biệt phối hợp với luận điệu của bố cô, kiên trì cho rằng một gia đình giàu có không phải là ở việc tiền nhiều hay ít, quan trọng là chỉ số hạnh phúc gia đình, cho nên nhà bọn họ có phòng có xe, sức khỏe vợ chồng đều khỏe mạnh, công tác thuận lợi, con gái đậu một trường đại học tốt hơn nữa còn có bạn trai, chỉ số hạnh phúc này sớm đã vượt qua cột mốc trung bình của quốc dân rồi.

Nhưng sau khi nhìn thấy Cố Lâm Lâm có một người bố phong độ như vậy, Tùng San vẫn không khỏi cảm khái một chút, bố Tùng nhà cô so sánh với người ta chênh lệch có chút lớn. Ít nhất người ta cũng trung niên nhưng không có bụng bia, bố Tùng nhà cô nhìn thấy thế nào cũng hăm mộ chết mất.

Tùng San vừa đi vào, liền cảm thấy bầu không khí có chút không bình thường. Người trong phòng vốn đang rất ồn ào, nhìn thấy cô cùng Cố Trì Tây vào phòng, bỗng nhiên liền im bật.

Sau đó cô nhìn thấy Cố Lâm Lâm đang ngồi đối diện với Chu Trường An.

Trong miệng Cố Lâm Lâm đang nhai gì đó, Chu Trường An cầm một quả táo trên tay, không biết đã bị ai cắn một miếng.

Lý Yến đi tới, sắc mặt vừa thấy liền biết không phải chuyện nhỏ, cô thấp giọng nói: "San San, mình gọi cậu nhiều lần như vậy, sao cậu lại không bắt máy?"

Tùng San có chút mơ hồ, "À, vừa rồi tớ ôm hộp bánh nên hơi bất tiện."

Sau đó cô đặt hộp bánh xuống, mở ra, một cái bánh gato trang trí rất đẹp, đá khô trong bánh còn tỏa ra khói trắng mê hoặc.

Dường như mọi người không biết phải làm sao, ngay cả những nam sinh bình thường thích ồn ào nhất cũng yên lặng không một tiếng động.

"San San, bố, sao hai người lại đến cùng nhau?" Cố Lâm Lâm nuốt miếng táo trong miệng xuống.

"Gặp trong thang máy." Cố Trì Tây cười bước tới, hiền lành vỗ vỗ đầu con gái.

Chu Trường An buông quả táo trong tay xuống, cười có chút gượng gạo, "San San không phải em nói hôm nay không đến sao? Kia, mau ngồi xuống đi, có mệt không?"

Chu Trường An này, lúc căng thẳng thường hay giật giật khóe miệng, tuy thần sắc vẫn luôn bình thường nhưng Tùng San ở chung với hắn càng lâu lại càng phát hiện, kỳ thật tính của hắn có chút miệng cộp gan thỏ.

Tùng San cảm thấy có điều gì đó là lạ.

Lý Yến nhìn không được đẩy đẩy cô, "Cậu đi ra ngoài một chút, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Tùng San vẫn không nhúc nhích.

Cố Lâm Lâm đi đến nhìn cái bánh gato, cười nói: "Đây chính là bánh San San cố ý làm theo sở thích của tớ à, thật là đẹp, đúng không, Trường An, tớ muốn ăn quả anh đào phía trên nhất."

Chu Trường An đặc biệt nghe lời dùng đĩa xiên vào quả anh đào đưa cho Cố Lâm Lâm, Cố Lâm Lâm không cầm, chỉ là há miệng "A ——" .

Tùng San đột nhiên cảm giác được tất cả mọi người trong căn phòng này đều nhìn về phía mình.

"Lâm Lâm, sao lại không lễ độ như vậy, trước tiên thổi nến sau đó cắt bánh mời các bạn đi." Cố Trì Tây vẫn ngồi một bên lên tiếng .

Cố Lâm Lâm bấu bấu môi, kéo Chu Trường An trở lại chỗ ngồi xuống .

Tùng San cảm thấy cả thế giới đều chói mắt.

cô hít một hơi, sắc mặt bình tĩnh nói: "Tôi đi ra ngoài một chút."

Sau đó cô liền bước ra ngoài. cô thật sự cần tỉnh táo một chút. Vừa rồi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chu Trường An và Cố Lâm Lâm? cô có chút hỗn loạn.

cô bối rối đi, không có mục đích, thăm hành lang dường như mềm nhũn ra, mỗi bước cô đi giày cao gót như lún thật sâu vào thảm, trong lòng cũng giống như bị cái gì đó đâm vào thật sâu.

Lý Yến vội vàng đuổi đến nơi, "San San cậu không sao chứ?"

Tùng San đầu óc có chút mờ mịt nhìn thoáng qua Lý Yến.

"Đôi cầu nam nữ kia quá khi dễ người, mình giúp cậu, hai chúng ta đập phá hết buổi tiệc này đi." Lý Yển nghiêng răng nghiêng lợi.

Hóa ra, bọn họ đều biết cả. Còn cô lại là người cuối cùng?

"Đập phá thì làm được gì? Người chịu khổ không phải là tớ hay sao? Kết quả tớ lại còn phải bồi thường tiền, tớ đâu còn tiền để mà trả, tất cả tiền tiêu vặt của tớ đều ném vào cái bánh trong kia hết rồi." Ánh mắt Tùng San mờ mịt, lộ ra một chút thê lương.

cô cảm thấy toàn thân không còn tí sức lực nào, nhưng đầu óc lại tỉnh táo thần kỳ.

"Chúng ta về nhà đi, không thể ở nơi này để bị khinh bỉ được." Lý Yển đỡ cô dậy.

Tùng San lắc đầu, "Tớ muốn đi vào, sau đó gọi Chu Trường An ra đây hỏi cho rõ mọi chuyện."

cô đứng dậy cùng Lý Yển quay lại trước cửa phòng, còn chưa vào cửa cô đã nghe thấy một tràng hoan hô không ngớt. Hình như ông bố họ Cố kia đã trở thành tiêu điểm của bữa tiệc sinh nhật này, cũng không còn cách nào khác, sinh viên thích đọc nhất là những quyển sách truyền cảm hứng, sùng bái nhất là những người thành công trong sự nghiệp.

Tùng San đẩy cửa ra, không do dự nữa bước tới chỗ ngồi ngồi xuống. Quả nhiên, mọi người vừa thấy cô đi vào, lại yên lặng.

cô cảm thấy mình giống như lớp đá khô lạnh lẽo trên chiếc bánh gato trong hộp kia, tự động hạ nhiệt độ xuống, nhưng bây giờ mọi người đều chờ được ăn bánh gato, ước gì cô mau chóng bốc hơi, tốt nhất là ngay cả tiếng nói cũng đừng lưu lại.

trên mặt, cô vẫn tỏ ra vui vẻ, nhưng lại im lặng không lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng về phía Chu Trường An đang ngồi cạnh Cổ Lâm Lâm, cho đến khi Chu Trường An yên lặng cúi đầu xuống. Sau đó không biết là ai lại bắt đầu câu chuyện, mọi người lại cùng nhau xin ông bố họ Cổ kia chia sẻ "Bí quyết thành công".

Tùng San cúi đầu, lấy điện thoại di động ra, rồi gửi tin nhắn cho Chu Trường An "Anh ra ngoài một chút, em có chuyện muốn hỏi anh."

Di động của Chu Trường An vang lên, hắn cúi đầu đọc tin nhắn, biểu hiện trên gương mặt vô cùng nhăn nhó. Hắn dường như muốn đứng lên, lại bị Cổ Lâm Lâm bên cạnh điềm nhiên như không có việc gì ấn xuống.

Đáp án đã rất rõ ràng rồi.

Vì thế Tùng San không hề lẩn tránh đứng bật dậy, không nói một lời đi ra ngoài. Trên mặt cô vẫn nở nụ cười, cô biết cả thế giới này cũng đang cười cô. Là lạnh lùng cười nhạo.

Lúc Tùng San xoay người, cô liền nhìn cái bánh gato mà cô đã khổ sở mang đến đây, bỗng nhiên có một loại kích thích muốn cầm cả cái bánh gato này đập lên đầu đôi cầu nam nữ kia.

Nhưng cô vẫn nhịn được. Phát điên cái gì chứ, cũng chỉ có mình mất mặt. cô cần thể hiện mình thật sự chẳng quan tâm, để lại cho bọn họ một bóng lưng kiêu ngạo.

Lý Yển lại đuổi theo cô ra ngoài, Tùng San cười nói, mình không sao đâu cậu cứ ở lại đi.

Nhưng thật ra cô muốn đợi một người.

Chỉ có một người.

Thang máy chờ hơn nửa ngày cũng không thấy lên. cô nhìn con số vẫn luôn dừng lại ở tầng trệt không hề thay đổi, cảm thấy nóng mắt. Sau đó cô liền tháo giày cao gót, cầm trên tay, nhanh nhẹn đi theo hướng ngược lại, quay người đi thang bộ. Tòa nhà cao cấp này ngay cả thang bộ cũng đều dát vàng lộng lẫy, bậc thang bằng đá cẩm thạch sáng loáng, không dính một hạt bụi. Nhưng chúng hoàn toàn vô hồn, ngay cả một bóng người cũng không có.

cô đi một đoạn, bàn chân trần bị mặt đá cẩm thạch bóng loáng lạnh buốt kia làm cho đông cứng. Sau đó cô liền dứt khoát ngồi trên bậc thang, mặc kệ hôm nay chiếc váy cô đang mặc trên người là chiếc váy đắt nhất mà cô có.

Dù sao cũng là do Chu Trường An mua .

Chu Trường An, Chu Trường An.

Sao hắn không chết quách luôn đi.

Vừa rồi tại sao cô không cầm dao trực tiếp đâm chết hắn luôn cho rồi.

Hồi Tùng San còn rất nhỏ, bố Tùng nhà cô thường kể cho cô những câu chuyện về các anh hùng, cô thích nhất một câu nói, XX gặp nguy hiểm nhưng không hề nao núng, vẫn có phong độ của một vị tướng.

Hôm nay cô cũng coi như có phong độ của một vị tướng phải không?. Bố Tùng nhà cô mà biết chắc sẽ cảm động đến rơi lệ mất.

Nghĩ vậy bỗng nhiên cô lại bật cười, hơn nữa càng cười lại càng lớn, trong thang bộ trống không đều văng vẳng nghe thấy tiếng cười của cô.

Giống như nụ cười của nữ quái vậy.

cô bây giờ chẳng phải là người không ra người quỷ không ra quỷ hay sao.

"Lúc này mà còn cười được à?" Sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh trầm ấm.

Tùng San bị dọa giật mình, con mẹ nó, không lẽ mới như vậy mà đã dụ được quỷ đến sao?

cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông kia đi tới, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 2

"Sao chú cũng tới đây?" cô nhìn Cố Trì Tây, dù tức cũng không thể không nói gì.

Giờ phút này sao ông không ở trong phòng chúc mừng sinh nhật đứa con gái bảo bối của ông đi chứ, chạy đến tìm tôi làm gì ? Chê màn kịch vừa rồi chưa đủ hay sao? Lớn tuổi như vậy rồi còn có chút đạo đức nào hay không? Muốn cười nhạo ai thế? Con gái ông đã làm chuyện thất đức lớn như vậy ông làm bố lại còn chạy tới góp vui sao? Tam quan (1) đi đâu cả rồi?

Quả nhiên là cha nào con nấy.

"Lo lắng cho cô thôi." Lúc Cố Trì Tây cười, khóe miệng nhếch lên, có chút mê hoặc còn có chút lả lơi.

Vừa nhìn đã biết không hề đơn giản như thế.

"Chú quá lo rồi, tôi sẽ không nghĩ quần áo. Tôi mới hai mươi tuổi, còn cả tương lai tốt đẹp đang chờ, sao có thể chỉ vì một chuyện tình cảm trai gái vớ vẩn mà buông thả chính mình được. Hơn nữa, chỉ vì đứa con gái thiếu đạo đức của chú và tên bạn trai vô liêm sỉ của tôi mà tìm đến cái chết thì thật không đáng chút nào. Chú không cần lo lắng cho tôi, thay vào đó đi dạy dỗ lại đứa con gái của chú đi, đã bao nhiêu tuổi rồi còn đi tranh đồ của người khác, đây chính là thất bại trong cách giáo dục của những người làm cha mẹ như chú."

Cố Trì Tây ngồi bên cạnh cô, lấy ra một cái bật lửa, châm một điếu thuốc, cười nói "Con gái tôi đã lớn như vậy rồi còn cần tôi dạy dỗ nữa hay sao? Nó muốn làm gì thì làm, tôi chỉ phụ trách nuôi nó khôn lớn trưởng thành, vậy là hết trách nhiệm."

Tùng San giận quá bật cười, "Trưởng thành? Chú à, chú thật vô trách nhiệm. Tôi đã hiểu được vì sao Cố Lâm Lâm lại biến thành một đứa con gái khốn kiếp như vậy, có một người cha mặc kệ tất cả chỉ biết chu cấp tiền bạc, cô ta có thể bình an sống đến 21 tuổi đã không dễ dàng gì, sao chú không hỏi thăm một chút, cô ta thất thân từ khi nào, đã mang thai bao nhiêu lần? Đừng để chính mình quay đi quay lại đã thành ông ngoại mà không biết."

Cố Trì Tây dập điếu thuốc lá, đôi mắt sâu như lỗ đen vũ trụ, nhưng vẫn cười "cô gái trẻ này, sao lại nói chuyện như tát nước vậy chứ?"

Tùng San cũng cười, "Con gái chú cướp bạn trai tôi, chú còn mong tôi nói tốt cho cô ta hay sao? Đây cũng không phải đang học Lô Phong làm việc tốt, bạn trai tôi cũng tặng cho cô ta rồi còn muốn tặng kèm thêm một đồng lời chúc phúc nữa sao?"

Cố Trì Tây lắc đầu, "Tôi tới tìm cô không phải là muốn an ủi cô một chút, mà xem xem nên giải quyết việc này như thế nào."

"Còn có thể giải quyết nữa à? Sao thế, chú đang có ý định học phim truyền hình, đưa thẳng cho tôi một tờ chi phiếu rồi nói tôi cứ viết bừa một con số hay là đưa đến một tá mỹ nam cơ bắp cho tôi tha hồ chọn?"

Cố Trì Tây đưa tay lên đỡ trán, cười, "Nhìn không ra cô lại nghèo thế, nếu đã chắc nịch như vậy, mấy thứ đó chắc chắn không cần

dùng đến, chắc chỉ vài ngày là cô có thể tự phân chấn tinh thần thôi, tôi cũng không cần phải lo lắng rồi."

"Chú vẫn nên dành nhiều thời gian lo lắng cho đứa con gái bảo bối của mình đi, tôi vẫn còn trẻ, xinh đẹp, thành tích lại tốt, không có Chu Trường An cũng chẳng sao. Nếu thật sự không được thì tôi sẽ cặp với đại gia, sau đó quay lại cùng Cố Lâm Lâm so xem ai có nhiều tiền hơn, làm cô ta tức chết."

Cố Trì Tây nhướn mày, "Cặp với đại gia?"

"Đúng vậy, Cố Lâm Lâm đắc ý như vậy không phải là vì có một người cha ruột nhiều tiền như chú hay sao? Cha ruột của tôi không có nhiều tiền cũng không sao tôi có thể tìm một người có tiền làm cha nuôi, đúng vậy, khuôn mặt hay dáng người đều không quan trọng, điều kiện đầu tiên là phải có tiền, hơn nữa nhất định phải nhiều tiền hơn chú! Đến lúc cô ta mặc Givenchy, tôi liền mặc Chanel, cô ta xách Prada, tôi liền xách LV, cô ta không phải còn chưa có xe sao, tôi liền mua một chiếc Maserati, thường xuyên lượn lờ trước mặt cô ta. Đối phó kẻ thù của mình, cách tốt nhất chính là phải sống tốt hơn cô ta, có được thứ mà cô ta muốn nhưng lại không có được!"

Tùng San càng nói càng buồn cười, thật có lý tưởng, có khát vọng mà! Đặc biệt chuyên tâm, quả thực vô cùng cảm động.

Thất tình thật sự có thể khiến người ta trưởng thành.

cô cảm thấy mình giống như Đông Phương Bất Bại bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ còn thiếu "tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề" (2) mà thôi.

Cố Trì Tây ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn cô. Ánh mắt hết sức phức tạp, cô bị nhìn như vậy có chút không tự nhiên, vì thế vô thức đưa tay lên gãi đầu, vén tóc rũ hai bên ra sau tai.

Cố Trì Tây áp sát cô hơn một chút.

cô không tự chủ lui về phía sau.

Cố Trì Tây lại cố tình áp sát gần hơn .

Toàn bộ lưng cô đều dán lên bức tường lạnh buốt phía sau. Hơi lạnh xuyên qua lớp vải mỏng, thấm sâu vào xương tủy. cô không khỏi sợ run cả người, nhưng sắc mặt vẫn cố gắng bình tĩnh như cũ.

"cô cảm thấy, chỉ dựa vào cô, có thể cặp với đại gia được hay sao?" Khóe miệng của hắn mang theo vài phần trêu đùa, thanh âm trầm thấp từ tốn, mang theo chút mỉa mai hoặc từ tính.

"Sao lại không được chứ? không nên xem thường người khác như vậy!" cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, cố ý lớn tiếng cho mình thêm can đảm.

Mặt Cố Trì Tây như muốn dán lên mặt cô, thở ra hơi ấm, mùi nước hoa đàn ông phảng phất, khiến toàn thân cô nóng lên, căng thẳng đến mức muốn cũng không thể động đậy được.

"Có muốn thử một chút hay không?" Người đàn ông đó cười nhạt hỏi.

"Thử cái gì?" cô cau mày hỏi.

một đôi môi phủ lên môi cô, có chút mềm, còn có chút bá đạo, ban đầu là ngậm môi của cô, mút vào, sau đó đầu lưỡi linh hoạt kia

lão luyện cạy mở hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc, công thành chiếm đất. cô cố hết sức liều mạng tránh né, hấn lại chết cũng không buông, dây dưa đến lúc hai người hô hấp đều trở nên hỗn loạn. Trong cầu thang bộ trống trải, chỉ còn lại tiếng thở dốc ham muốn.

Đầu óc cô hoàn toàn rối loạn. không thể tin được điều chỉnh lại hơi thở của mình.

cô cứ như vậy đi hôn một ông chú, mà người này lại là bố của Cố Lâm Lâm?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

cô chợt nhớ tới hôm nào đó đã nhìn thấy một câu ở trên mạng: cô dám cướp bạn trai tôi, ta sẽ ngủ với cha cô.

Ha ha.

Chuyện này cũng coi như quân tử báo thù 10 năm chưa muộn sao.

Ông chú này chắc chắn là người có kinh nghiệm.

Kỹ thuật hôn môi thật không thể tin nổi, cứ đảo qua đảo lại trong miệng cô. Vừa bá đạo lại ôn nhu, vừa thâm tình lại khiêu khích. Tùng San bị hấn hôn, ý thức liền có chút mơ hồ , không biết trời đất trăng sao gì nữa.

một nụ hôn dài chấm dứt, cả người cô đều mềm nhũn. Cảm giác tê tê theo mạch máu lan đến toàn thân, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

cô đã ở bên Chu Trường An ba năm, đã bao giờ bị hôn như vậy đâu?

Vì vậy Tùng San bật cười tự giễu, vậy thì cô cũng lời quá rồi? Cổ Trì Tây là yêu quái ngàn năm, có bao nhiêu cô gái mới lớn muốn hôn lên cũng không thể nói chắc được.

Cổ Lâm Lâm thật sự có một người cha rất giỏi.

Cổ Trì Tây nhìn cô cười, nhướn mày hỏi: "Sao vậy, được tôi hôn vui đến thế sao?"

Tùng San cười nói: "À, chú đang chờ tôi cho chú một cái tát sau đó mắng chú là tên cầm thú hay là điếm đấm đáng yêu nói chú hôn tôi thì phải chịu trách nhiệm? Chúng ta đều là người đã trưởng thành, những tình tiết chỉ có trong truyện tranh thiếu nữ thế này thì miễn đi. Chú cảm thấy thú vị, tôi còn cảm thấy rất kích thích đây này."

cô đứng thẳng người, sửa sang lại váy bị hấn làm loạn cả lên, đi giày cao gót vào, hít sâu một hơi.

"Chú à, cảm ơn chú hôm nay trong lúc cấp bách đã bỏ chút thời gian an ủi một cô gái có trái tim đang bị tổn thương là tôi đây, liệu pháp hôn môi của chú rất có tác dụng. Sau này nếu chú có gặp được đại gia nào muốn tìm con gái nuôi, nhớ giới thiệu cho tôi, điều kiện tiên quyết là nhất định phải nhiều tiền hơn chú!"

nói xong Tùng San xoay người định rời đi.

Sau đó cô liền bị đàn ông phía sau kéo lại, ôm vào trong ngực. Hai cánh tay tay còn dùng sức xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô.

"Tôi không được sao? Còn cần phải tìm người khác nữa sao?"
Cố Trì Tây trêu đùa hỏi.

Tùng San buồn cười, "Con gái chú vừa cướp bạn trai tôi, sau đó chú lại muốn tôi làm mẹ kế của cô ta? Chú là đang ngại bản tin xã hội thiếu tin giết gân hay sao?"

"Tôi rất thích em, nếu em muốn tìm một đại gia để trả thù Lâm Lâm, tìm luôn tôi không phải càng bớt việc à? Bên kia tôi cất tiền sinh hoạt của nó, bên này mua hàng hiệu cho em, nó chẳng phải sẽ không so sánh được với em hay sao?"

Tùng San cảm thấy thế giới này thật khó hiểu.

Đêm nay, tam quan của cô bị đổi mới không chỉ một lần.

Ai tới nói cho cô biết cái này xã hội nát bét này rốt cuộc đang làm sao vậy?

"Chú à, tôi muốn hỏi chú một câu, Cố Lâm Lâm là con gái ruột của chú sao? Sao tôi nghe chú nói cứ như thể chú còn thù cô ta hơn cả tôi vậy?"

Cố Trì Tây cười mà không nói. Trong đôi mắt lóe lên ánh sáng khó nắm bắt.

Tùng San đột nhiên hất tay của hắn ra, xoay người bước xuống cầu thang, rẽ vào khúc ngoặt, ấn nút thang máy, động tác liền mạch. Lần này thang máy xuống rất nhanh, không dừng lại ở bất kì tầng nào, xuống thẳng tầng một. Tùng San bước nhanh ra khỏi đại sảnh dát vàng lộng lẫy kia, chênh lệch nhiệt độ bên ngoài mới khiến cho đầu óc căng thẳng của cô thanh tỉnh một chút.

Ban đêm trên đường vẫn còn huyền ảo, Tùng San đứng ở ven đường muốn bắt xe về thẳng trường, nhưng chợt nhớ tới trên người không còn nhiều tiền, đành phải đi dọc theo ven đường, cô nhớ qua ngã tư này sẽ có một cửa xuống tàu điện ngầm, ngồi tàu điện ngầm về trường học qua bảy trạm thì tới.

Tháng 5 ở thành phố A, gió đêm có chút lạnh, thổi đến mức trên người cô đều nổi da gà.

Có lẽ vì cô mới bị dọa.

Lúc này mới phát hiện ra, càng nghĩ càng thấy sợ.

Mẹ nó! Đây là chuyện quái gì thế.

Con gái là đứa khốn nạn, bố lại là đại sói xám. Cả cái nhà này đều không có người tốt. Vậy mà hết đời này đến đời khác lại nhiều tiền như vậy.

thật con mẹ nó buồn nôn.

cô nghĩ đến việc vừa bị ông chú kia hôn, liền không nhịn được dùng mu bàn tay liềm mạng lau miệng. Son môi đều bị hấn nuốt sạch, thật buồn nôn.

trên đường cái đèn xe như nước, ánh đèn nê ông hai bên trung tâm bách hóa lập lòe. Ven đường có một đứa bé bán hoa, nhìn thấy một đôi nam nữ dính nhau như cao su, không hề nản lòng xin người đàn ông mua hoa. Rốt cuộc đạt được ý nguyện khiến người đàn ông kia móc ra 10 tệ. Sau đó nhìn thấy Tùng San đi một mình, không thèm liếc lấy một cái, đi thẳng qua cô, chạy về phía một đôi nam nữ đang sau cô.

Thời buổi này, ngay cả đứa bé bán hoa cũng có thể lực như vậy.

Mẹ nó! cô cô đơn lẻ bóng là lỗi của cô sao?

Lòng buồn bực tức giận.

Sau đó cô đang định gọi đứa bé kia lại, mua một bông hoa tặng chính mình. Lại nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe Mercedes Benz màu đen chậm rãi chạy bên ven đường, cửa kính xe hạ xuống, Cố Trì Tây thò đầu ra, "Lên xe đi, tôi đưa em trở về."

Lại còn đuổi theo nữa chứ.

Có phải nên khoa trương khen hấn có tinh thần bám riết không tha hay không?

Tùng San chán ghét nhìn hấn một cái, quay đầu lại chạy như bay về phía cửa tàu điện ngầm. cô mặc kệ chân bị đau, chạy trốn như một tên trộm.

Cố Trì Tây hạ cửa kính xe xuống, thở dài, cô bé con còn bướng bỉnh thật.

Chuông điện thoại di động vang lên không ngừng, hấn nhận điện thoại, "Lâm Lâm."

"Bố, bố nói ra ngoài nghe điện thoại rồi mất tăm luôn thế? Bọn con đều ăn xong hết rồi!"

"Bố có chút việc phải về trước, các con cứ chơi đi, bố đã thanh toán hóa đơn rồi."

"Bố đã hứa đến dự sinh nhật con sao lại đi như thế được!"

“Con không phải còn rất nhiều bạn đó sao? Cướp bạn trai người ta, còn cần bố làm gì nữa?”

"Ha ha, bố biết cả rồi sao?"

"Được rồi, các con cũng đừng chơi quá khuya, về trường sớm một chút biết chưa?"

Cúp điện thoại, Cố Trì Tây nhắm mắt lại, hần lại nghĩ đến cô bé con ngồi trên bậc thang kia, thân mình gầy gò nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, mắt to long lanh, tiếng cười giòn tan.

rõ ràng non nớt như vậy, lại định giả vờ điềm tĩnh như người từng trải.

Nhất định có nợ thì phải trả.

(1) Tam quan: bao gồm Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan

(2) Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề: đại ý là vĩnh viễn được thần tiên ban phúc, tuổi thọ sánh ngang cùng trời đất

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 3

Tùng San ngủ một mạch đến giữa trưa ngày hôm sau lỡ mất tiết học buổi sáng, sau khi tỉnh lại phát hiện đám bạn cùng phòng cũng đã mua đồ ăn trở về ngồi trước máy tính vừa ăn vừa xem phim.

Lý YẾN thấy cô tỉnh, vội vàng tiến lại gần, "Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?"

Tùng San cười cười: "Rất tốt, ngủ rất ngon."

"Buổi sáng giáo sư Nghiêm điểm danh, mình đã thay cậu xin phép rồi, nói cậu trong người không khỏe. Giáo sư Nghiêm không nói gì cả, nhưng hôm nay lên lớp phải nộp luận văn, có lẽ cậu nên tìm lúc nào đó mang đến cho ông ấy đi." Lý YẾN vừa nói vừa chỉ vào giường của Cố Lâm Lâm, "cô ta tối qua không về, sáng hôm nay cũng không đi học, có điều bọn mình không ai muốn giúp cô ta xin phép."

Đúng là hoạn nạn gặp chân tình.

Tùng San chấp tay làm lễ "Cám ơn cậu, may là có cậu."

"Ăn cơm đi, mình đã giúp cậu mua cơm rồi, hôm nay căng tin phía đông có món cá." Lý YẾN mở cặp lòng ra, mùi thơm của thức ăn tỏa ra ngay tức thì.

Tùng San thật sự đang rất đói bụng, vừa bước xuống giường liền xới hai bát cơm mà ăn.

Ai nói thất tình nhất định phải suy sụp, cô cảm thấy tinh thần của mình rất kiên cường. Hôm qua vừa bị người ta cướp bạn trai còn bị một ông chú đùa giỡn, nhưng khẩu vị hôm nay vẫn tốt như bình thường, rất đáng được tán thưởng.

Lý Yến nhìn thấy bộ dạng ăn như hổ đói của cô vui vẻ nói "Ăn từ từ thôi, vậy mới phải chứ, tên Chu Trường An có chỗ nào đặc biệt hơn người đầu, San San của chúng ta xinh đẹp như vậy, bạn trai kế tiếp nhất định so với Chu Trường An tốt hơn gấp trăm lần."

Nghe được ba chữ Chu Trường An này, đôi đũa trên tay Tùng San dừng lại một lát, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn.

Đối với con người này, cô cần thêm một chút khả năng miễn dịch.

Tùng San vừa vào học đã được cả khoa công nhận là hoa khôi, cô cũng là người đầu tiên trong đám nữ sinh có bạn trai. Lúc huấn luyện quân sự cho tân sinh viên, nam sinh theo đuổi cô không ít, đều là những người xuất sắc, đáng tiếc không một ai lọt vào mắt cô. cô cũng không giống người được xem là hoa khôi khác bên cạnh lúc nào cũng có một người để đề phòng, hôm nay thì cùng với người này đùa giỡn mập mờ, ngày mai lại để người khác mời đi ăn tiệc. cô cá tính hoạt bát, nhưng thật ra bên trong là một người rất cổ hủ, cho nên từ đầu đến cuối luôn là một người đàng hoàng, sống theo nguyên tắc của mình. thật ra, lúc cô vừa vào học cũng đã nhìn trúng một mục tiêu, đó chính là Chu Trường An lớn hơn cô một khóa.

Chu Trường An học hơn cô một khóa, lớn hơn 2 tuổi, dáng người không tẻ, đúng chuẩn một thư sinh, còn có chút phong độ của người trí thức, quan trọng là giọng nói đặc biệt dễ nghe. Lúc tân sinh viên nhập học, hội học sinh cũng phô trương thanh thế muốn kết nạp thành viên mới, lúc đó Tùng San đang cầm các tờ giấy tuyên truyền về các hội nhóm đi ngang, lập tức liền bị một thanh âm hấp dẫn, "Bạn học này, có muốn gia nhập hội một sách của chúng tôi không, cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ?"

Khi đó cô cảm thấy tại sao có thể có nam sinh nói chuyện dễ nghe như vậy.

Sau đó cô không dẫn đo gia nhập hội một sách, còn xung phong làm thư kí cho hội trưởng Chu Trường An. Hội một sách khi đó đều đều gặp nhau thứ sáu hàng tuần, vì ngày đó, Tùng San từ thứ hai liền bắt đầu cân nhắc xem nên mặc cái gì, trang điểm như thế nào, gặp Chu Trường An sẽ nói cái gì.

Người ta đều nói con gái theo đuổi con trai chẳng khác gì cọc đi tìm trâu, nhưng nếu là mỹ nữ thì căn bản không cần theo đuổi, chỉ cần phát tín hiệu một chút liền thành công. Cho nên Chu Trường An và Tùng San bên nhau, đó chính là nước chảy thành sông. Sau này cô mới biết được, kỳ thật Chu Trường An đã sớm nhìn trúng cô, lúc tập huấn luyện quân sự cho tân sinh viên đã thống nhất mặc đồ rằn ri của quân đội, đám nam sinh năm hai bọn họ cũng đã từ một nơi bí mật gần đó đánh giá so sánh, bỏ đi kiểu tóc và quần áo, lúc này mới có thể thật sự nhìn ra ai mới là người đẹp. Khi đó Tùng San được bọn họ xếp hạng nhất. Rốt cuộc vẫn bị trúng kế, nhưng cô cảm thấy bị trúng kế như thế này cũng không sao.

Cả tiết học buổi chiều cô đều không nghe được gì ngồi thất thần ra đó. Tùng San cầm bút bi trên tay vẽ loạn lên tờ giấy, trong đầu cô

nghĩ đến những chuyện đã trải qua từ khi biết Chu Trường An đến giờ, cuối cùng đưa ra một kết luận, cô tuyệt đối chưa làm qua bất cứ chuyện gì có lỗi với hắn.

Sau đó cô liền không hiểu nổi tại sao Chu Trường An lại đá bay một đại mỹ nữ là Tùng San, chạy tới làm chân chó cho Cố Lâm Lâm?

Cố Lâm Lâm có gì tốt chứ?

Tính tình kém, mặt mũi bình thường, thành tích thì nát bét. Trừ việc có người cha giàu có ra còn có cái gì đáng để chú ý?

Đầu Chu Trường An chắc bị ngập nước rồi.

cô không cam lòng. Cực kì tức giận.

Nếu đã anh dũng hi sinh thì cũng phải có một lý do chứ? Ngày hôm qua như vậy là sao?

Chuông tan học vừa vang lên, cô liền lao ra khỏi phòng học gọi cho Chu Trường An, gọi liên tiếp ba cuộc đều không có ai nhận, cuối cùng trong cơn tức giận gửi một tin nhắn, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh, nếu anh là đàn ông thì lập tức lăn đến đây cho tôi."

cô biết thái độ của mình rất kịch liệt, nhưng loại tình huống này nếu cô còn có thể là một cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ thì cô không phải là Tùng San.

Kết quả vẫn không có tin nhắn trả lời.

cô một mình đi dạo trong vườn trường gặp phải ba người quen, chào hỏi, cảm thấy trong ánh mắt những người đó giống như ẩn

giấu điều gì đó. Vì thế trốn đi thư viện đọc sách giải trí, lại bị những người dùng danh nghĩa tự học chiếm chỗ để nói chuyện yêu đương, phiền không chịu nổi. Cuối cùng cô đành bắt đắc dĩ về ký túc xá lên mạng, ký túc xá trống trải ngược lại rất yên tĩnh, đám bạn cùng phòng tự học thì tự học, lêu lổng thì lêu lổng, chỉ có cô một mình, làm cái gì cũng không có hứng, nằm thẳng cẳng lên giường chờ chết.

cô và Chu Trường An ở bên nhau, vẫn luôn là trai xinh gái đẹp của khoa, sóng vai cùng đi dạo trong vườn trường cũng là khung cảnh khiến bao người ao ước. Bên nhau hai năm, hai người cơ bản không có mâu thuẫn gì lớn. Bây giờ Tùng San đang học học kì hai năm thứ ba, Chu Trường An thì năm thứ tư đại học sắp tốt nghiệp, vốn tưởng rằng quan hệ đã ổn định, Tùng San thậm chí còn nghĩ đến chuyện đợi cô tốt nghiệp xong sẽ kết hôn.

Trước đó hai người còn thảo luận với nhau về nơi công tác sau khi tốt nghiệp, gia đình Chu Trường An ở nơi khác nên muốn về quê làm việc, thuận tiện chăm sóc cha mẹ, Tùng San cũng đồng ý, nói dù sao một năm nữa cô cũng tốt nghiệp, liền đến đó tìm hân. cô vẫn nhớ rõ, lúc cô nói câu này Chu Trường An rất cảm động, ôm cô nói San San, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.

Đàn ông thật đúng là thay đổi thất thường .

Lúc cô đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, di động rút cuộc vang lên. cô vội vàng cầm lấy, không phải số điện thoại của Chu Trường An.

Màn hình hiển thị số lạ, bình thường Tùng San không nghe. Bởi vì bố Tùng nhà cô thường xuyên nhắc nhở cô, bây giờ phần tử tội

phạm nhiều lắm, trong ti vi thường cảnh báo chúng đều dùng điện thoại để lừa gạt, còn trộm phí điện thoại.

Vì thế cô nhấn nút tắt. Tiếp tục nằm ngủ.

Nhưng tiếng chuông lại vang lên, vẫn là dãy số đó, như muốn chống lại cô.

Sau ba lần vang lên, cô không thể nhịn được nữa nghe điện thoại, "Này, tìm ai thế!"

Đầu kia điện thoại yên lặng mất ba giây, mới có một giọng đàn ông chậm rãi nói: "Sao vừa nghe điện thoại đã cáu kỉnh như vậy?"

cô sửng sốt, không nghe ra là ai đang nói, "Anh tìm ai? Gọi nhầm số phải không?"

"Là tôi, Cố Trì Tây." Đối phương bình tĩnh nói.

"..."

Ông chú này không ngờ lại khó đối phó như vậy. không đối phó cũng không được.

"Em đang không vui à? Còn chưa trở lại bình thường?" Cố Trì Tây tự đoán.

"Từ tối qua đến giờ Cố Lâm Lâm của chú không trở về ký túc xá, chú muốn tìm cô ta thì xin hãy gọi điện thoại di động cho cô ta."

"Tôi không tìm nó, tôi biết nó xin mẹ nó một căn nhà ở gần trường học của các cô, có lẽ nó định chuyển đến đó sống." Cố Trì Tây dừng một chút, bổ sung thêm: "Ở chung với bạn trai em."

Tùng San thiếu chút nữa phun máu.

Người này rảnh rỗi quá thì phải, cũng không biết từ đâu chui lên nữa.

"Tôi gọi cho em, là vì lát nữa tôi muốn gặp em, em chuẩn bị một chút đi, hai mươi phút sau xuống dưới tầng." Ngữ khí Cố Trì Tây như thể chuyện này là lẽ đương nhiên, giống như là ông chủ đang ra lệnh.

"Bệnh thần kinh!" Tùng San mắng một câu trực tiếp cúp điện thoại.

Giận đau cả gan.

Chu Trường An, anh rốt cuộc là vì cái gì? Nhà của Cố Lâm Lâm? Tiền?

thật lạ lùng, trước giờ chỉ nghe nói các cô gái đẹp thích được đại gia bao nuôi, bây giờ cô mới biết là những tên đàn ông thụ sinh cũng thích ăn cơm chùa.

thật buồn nôn!

Sau đó chuông điện thoại lại vang lên, cô tưởng lại là Cố Trì Tây, cũng không thèm nhìn liền nghe máy: "Ông cúp đi cho tôi!"

Đầu kia điện thoại điềm tĩnh im lặng ba giây, "San San, anh đang ở dưới tầng kí túc xá của em."

Tùng San suýt không thở nổi, lần này lại là Chu Trường An.

Bộ dạng Chu Trường An có chút thay đổi, Tùng San vừa nhìn thấy hần liền bật cười.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, mới trúng số 500 vạn nên định làm nhà giàu mới nổi chắc? Khẩu vị của Cố Lâm Lâm chẳng phải giống bố cô ta như đúc hay sao?

"Tôi thật sự không nhận ra, sau khi anh cặp với nữ đại gia liền bay tốt lên ngọn cây rồi sao? Còn có thể tầm thường hơn nữa không? hiện tại có phú hào nào mặc như anh không? Áo Burberry quần Valentino, anh mặc lung tung quá đấy!"

Chu Trường An sắc mặt gượng gạo, "San San, anh biết em khinh thường anh."

Tùng San cười cười, "không, tôi thật sự rất nể anh, Chu Trường An, đây là lúc mà từ khi quen biết anh tới giờ tôi thật sự nể anh. Quả thực là, thật! Đáng! Ngưỡng! Mộ!"

Chu Trường An thở dài, sắc mặt vô cùng bất đắc dĩ cùng ghen ngào, "Em cứ châm chọc anh đi, chỉ cần trong lòng em có thể vui vẻ là được rồi."

"Hôm nay tôi gọi anh tới không phải là để châm chọc anh, tôi chính là muốn xác định lại một chuyện, anh một chân đạp hai thuyền là vì cái gì? Tùng San tôi cùng anh bên nhau hai năm rồi cuộc đã làm gì sai?" Lúc Tùng San nói lời này, hận không thể nắm cổ áo hắn, xé nát quần áo của tên dối trá này.

"không có, em rất tốt, San San, người sai là anh." Chu Trường An cúi đầu, tránh né ánh mắt sắc như dao của Tùng San.

Thái độ nhận lỗi này coi như là lần đầu tiên Chu Trường An nhận lỗi trong hai năm qua.

"Kỳ thật, tối ngày hôm trước anh đã muốn nói chia tay với em, nhưng..."

"Nhưng vì tôi cãi nhau ầm ĩ cho nên anh không thể nói ra? Cho nên tôi qua liền bắt đắc dĩ phải phô hết sự thật trắng trợn này ra cho tôi thấy? Được lắm, rất đơn giản, hiệu suất lại cao." Tùng San giờ ngón tay cái lên.

"San San, anh có lúc thật sự không chịu nổi cái miệng này của em, em xinh đẹp như vậy, không thể nói chuyện dịu dàng một chút sao? Vì sao nhất định phải nói những lời cay nghiệt như vậy?" Chu Trường An nhìn không được ngẩng đầu, ngữ khí cũng trở nên nóng nảy.

"Ai nói cứ xinh đẹp thì nhất định phải nói chuyện dịu dàng? thật ngại quá, tôi nam tính như thế đấy, cả đời này cũng làm sao sánh được với con tiện nhân của anh?" Tùng San không nhường nhìn một chút nào, cao ngạo nhướn mày.

"Thực xin lỗi, San San, chúng ta, chúng ta thật sự không hợp." Khí thế của Chu Trường An lại yếu đi.

"Ha ha." Tùng San cảm thấy không còn gì để nói nữa.

"Em sẽ tìm được người đàn ông tốt hơn yêu em, cưng chiều em, chịu đựng được những lời nói cay nghiệt của em. Anh đã năm thứ tư đại học, sắp tốt nghiệp, đã qua tuổi nói chuyện yêu đương, hiện tại anh cần là người có thể giúp đỡ anh trên con đường sự nghiệp."

Rất thực tế

Rất gai góc.

Tùng San nhìn người đàn ông trước mắt, không thể nào tưởng tượng ra cậu thiếu niên đẹp trai, dịu dàng cùng mọi người thảo luận với nhau trong thư viện của hội một sách năm đó.

Tất cả đều rẻ tiền, đều đáng khinh.

Đều là con mẹ nó chó má.

Cuối cùng còn không phải vì năm đấu gạo mà khom lưng hay sao?

Tùng San đến gần Chu Trường An, đứng đối diện với hắn, sau đó bật cười, "Chu Trường An, anh sẽ phải hối hận. Chờ đến khi anh già rồi, bơ vơ không nơi nương tựa, anh sẽ nhớ tôi đây, sẽ hối hận vì sao năm đó không giữ gìn tình yêu của mình, sau đó ôm hận mà chết."

Chu Trường An cười khổ, "Đúng, anh sẽ hối hận. Nhưng hiện tại, anh vẫn chưa già."

"Người có con mắt thiện cận lại mang trong mình hoài bão lớn như anh thật sự là khiến người ta phải kính nể."

"San San, em là cô gái tốt, anh không xứng với em, nhưng Chu Trường An anh đời này có thể nói yêu em một lần cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Anh với em chia tay, vì anh biết sẽ người đàn ông tốt hơn đến với em. Chúng ta hãy đường ai nấy đi đi."

Tùng San bỗng nhiên đã cảm thấy chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Còn nói cái gì nữa đây, cũng đã rõ ràng như vậy rồi.

Dây dưa mãi cũng không phải phong cách của cô, làm như cô không ai thềm đếm xỉa vậy.

Đá hấn đi thôi.

"Đường ai nấy đi coi như xong, đừng chơi cái trò chia tay vẫn làm bạn với tôi. Chu Trường An, hai ta cả đời này đừng gặp nhau nữa."

"Cũng được." Chu Trường An nói xong hai chữ này, xoay người rời đi .

Tùng San một mình đứng yên tại chỗ, toàn thân đều run rẩy, sau đó mũi vừa hít một hơi, nước mắt liền rơi xuống .

không thể tưởng tượng được cô cũng có một ngày sẽ trở thành nạn nhân, lấp ba lấp bắp như vậy.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 4

Tùng San cũng không biết mình đã đứng đó bao lâu, dưới tầng kí túc xá nữ luôn luôn là nơi thị phi, không bao giờ thiếu các thể loại hện hò, chia tay, lưu luyến không rời hay khóc sụt mướt . cô quản lý của kí túc xá vẫn bình tĩnh như thường, mặt không biến sắc, tay cầm một tách trà lớn, giống như một vị cao nhân nhìn rõ sự đời, lẳng lặng đứng trước cổng lớn của kí túc xá, mặc cho Tùng San đứng ở đó một mình giống như bức tượng, cũng không hề nói một câu khuyên nhủ.

Thấy tình cảnh này quá nhiều nên đã quen rồi.

Trong lúc vô tình Tùng San cùng cô quản lý đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó mới ý thức được, mình ở trong mắt người khác, cũng chỉ là một đứa con gái bình thường bị bạn trai đá mà thôi.

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang có phải chuyện gì mới mẻ đâu?

Nghĩ đến đây cô liền cười, cô sống hai mươi năm, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu đựng ủy khuất, cũng chưa từng lâm vào tình cảnh khốn khổ thế này, cuộc sống vẫn luôn thuận lợi , khi còn nhỏ luôn được mọi người khen là đứa trẻ thông minh, lớn lên lại được khen là xinh đẹp. Hôm nay cuối cùng cũng trải nghiệm một lần, rốt cuộc cũng có lúc bị người khác chế giễu.

"Tại sao em lại đứng đó cười một mình?" Sau lưng cô bỗng xuất hiện một giọng nói trầm ổn mà êm dịu.

Tùng San quay đầu, vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ.

Cố Trì Tây, ba của Cố Lâm Lâm, vậy mà lại thật sự tìm tới cô.

"Chờ tôi sao?" người đàn ông trêu đùa, những đường nét anh tuấn trên khuôn mặt hiện lên rất rõ ràng.

Tùng San liền bỏ chạy.

Bệnh thần kinh.

Ngay lập tức cổ tay bị nắm lại, Cố Trì Tây không cần cố hết sức đã có thể đem cô ôm vào trong ngực, "Em đừng đùa nữa, tôi đã đến đây rồi còn có thể tay không ra về sao?"

Tùng San trừng mắt, "Vậy chú muốn gì?"

"Muốn em." hắn nói một cách rất bình thản.

Tùng San cảm thấy đau huyết thái dương.

"Chú buông tay ra, nếu không tôi sẽ hét lên cho người ta biết đấy." Khi nói những lời này, Tùng San có chút lực bất tòng tâm, có lẽ do vừa rồi quá xúc động cho nên trong lúc nhất thời không thể kiềm chế được cảm xúc, khiến những lời này nghe rất yếu ớt.

"Người quản lí kí túc nhìn em hơn nửa ngày mà không hề nói một câu, không lẽ em cứ như vậy không nói tiếng nào mà tiếp tục lên lầu sao?" hắn cười cười, "đi theo tôi đi, yên tâm, tôi sẽ không đối xử với em như vậy ." Cố Trì Tây vẫn trước sau như một ôn hòa bình tĩnh, nói ra những lời nói hết sức tàn khốc.

Tùng San cảm thấy ngực mình như bị mũi tên đâm vào.

cô liếc nhìn cô quản lí vẫn giữ khuôn mặt không chút thay đổi.

cô có nên xem như không có chuyện gì quay trở về kí túc xá...
Sau đó vui mình trong chăn mà khóc?

Tùng San yên lặng một lúc, quay đầu lại, cười với Cố Trì Tây "Tốt thôi, nếu muốn dẫn tôi đi, thì phải cam đoan sẽ khiến tôi vui vẻ mới được."

không phải chỉ là cùng đi chơi với một ông chú thôi sao? cô cũng đã là một một đứa con gái đáng thương vừa bị bạn trai đá rồi còn sức đâu mà để ý đến khí phách với cả sĩ diện nữa.

Cố Trì Tây cũng cười , "Như vậy mới phải, đi thôi, xe của tôi đậu ở bên kia."

Đây là lần đầu tiên Tùng San ngồi trên con Mercedes-Benz, quả nhiên thoải mái hơn nhiều so với chiếc Sonata bị hư của bố Tùng nhà cô. Vì thế cô vừa cười vừa thuận miệng nói: "Xe này không tệ, hay là chú cũng cho tôi một chiếc đi ?"

Cố Trì Tây cũng cười, "Được, nếu em thích thì tôi sẽ cho em một chiếc."

Tùng San sửng sốt một chút, câu trả lời thật là quá sáng khoái. cô nháy mắt mấy cái, "Có phải tôi muốn cái gì chú cũng cho tôi hay không?"

Cố Trì Tây giả vờ suy nghĩ, "Trong khả năng có thể."

Tùng San lắc đầu, giả vờ thất vọng: "Chắc chắc, thật chẳng lãng mạn chút nào, tôi còn tưởng chú sẽ nói nếu tôi muốn cả một trời sao chú cũng sẽ tìm cách hái cho tôi bằng được chứ."

Cố Trì Tây nhìn về phía trước, điềm nhiên nói : "Loại lời nói chỉ có thể lừa gạt con nít kia tôi có nói em cũng không tin, còn khiến tôi thành người nói năng tùy tiện."

không hổ gừng càng già càng cay, cái gì cũng có thể nói được.

Tùng San nhìn cảnh vật thay đổi ngoài cửa xe, quay đầu hỏi, "Chú muốn đưa tôi đi đâu?"

"đi ăn cơm trước, sau đó đến một nơi có thể khiến tâm trạng em tốt hơn." hắn không nóng không lạnh nói, sắp xếp trước mọi việc.

Cố Trì Tây cho xe dừng ở Tháp Minh Châu – kiến trúc cao nhất ở thành phố A, sau đó giúp Tùng San xuống xe.

Tháp Minh Châu này là kiến trúc tiêu biểu của thành phố A, ban đêm nhìn đẹp hơn nhiều so với ban ngày. Toàn thân tòa Tháp tỏa sáng, màu sắc từ ánh đèn nê ông từ từ thay đổi, chiếu màu sắc sặc sỡ lên cả con đường.

Tùng San ngẩng mặt nhìn đỉnh tháp, trên đỉnh tháp có một quả cầu lớn giống như một hòn ngọc lấp lánh.

Lúc cô học trung học mỗi ngày đều ngồi xe bus đến trường đi ngang qua đây, nhưng vẫn chưa lần nào bước vào. Sau này lên đại học, có một lần cô cùng Chu Trường An đi dạo phố liền lấy hết can đảm bước vào, từ tầng ngầm tới tầng năm đều là nơi bán hàng những mặt hàng xa xỉ, hai người bọn họ lủi thủi đi một vòng, sững sờ khi không có một nhân viên cửa hàng nào chào hỏi bọn họ. Sau

đó Tùng San nói muốn lên tầng sáu xem thử có gì trên đó, kết quả không tìm được thang máy để đi lên, bởi vì thang máy chỉ cho lên đến tầng năm nếu muốn lên tầng sáu phải có thẻ hội viên.

Sau này cô mới nghe Cố Lâm Lâm nói, từ tầng sáu đến tầng mười hai của tháp Minh Châu là một hội quán cao cấp, quy định số lượng hội viên, phí hội viên một năm tới hơn mười vạn. Còn từ tầng mười hai trở lên là khu vực của chính phủ, nào là triển lãm đài ngắm cảnh, hoặc là một nghệ thuật gia tổ chức triển lãm cá nhân không thì là tổ chức biểu diễn tiếp đãi khách nước ngoài.

nói tóm lại, kiến trúc tiêu biểu của thành phố này không phải là nơi thường dân như bọn họ có thể vào.

cô còn nhớ rõ khi đó Chu Trường An đã làm một việc quá khả năng đó là dám ở cửa hàng kem tại lầu một mua cho cô một ly kem đơn giản, mất 58 tệ, thế mà vẫn là loại rẻ nhất. cô tiếc đến đau cả ruột nên không nỡ ăn, chỉ liếm từng chút một cho đến hết.

"Nghĩ gì thế?" Cố Trì Tây vỗ đầu cô, mang theo vài phần sủng nịch.

"À, chú dẫn tôi tới đây ăn cơm sao?" Tùng San phục hồi tinh thần hỏi.

"Vẫn là nên dẫn em đi đổi quần áo khác trước thôi ." Cố Trì Tây cười, dắt tay cô đi.

Vô cùng tự nhiên.

Dường như giống như hai người đã ở bên nhau từ rất lâu rồi.

Tất cả những thứ ở đây đều là của thương hiệu nổi tiếng, có mỗi một cái áo ba lỗ thôi cũng đã hết hai tháng tiền tiêu vặt của Tùng San. cô bán hàng rất ân cần, không ngại phiền phức giới thiệu cho cô những mẫu mã mới nhất. Lúc cô ra khỏi kí túc xá trên người chỉ mặc mỗi cái áo T-shirt đã bị phai màu vì giặt tẩy quá nhiều cùng một chiếc quần bò mua ở vỉa hè.

Cố Trì Tây ngồi trên ghế sofa bằng da tư thế ưỡn nhả biếng nhác, nét mặt bình thản, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối đều ở trên người cô.

cô đứng trước gương thay đổi hết bộ này đến bộ khác.

cô cảm thấy bộ dạng của mình thật buồn cười.

Bỗng nhiên cô nhớ đến Chu Trường An toàn thân hoa hòe hoa sói. không thể tưởng tượng được chính mình vừa cười nhạo hắn xong bây giờ cũng giống như hắn.

Sau đó tâm trạng cô có chút không vui.

cô nhìn chằm chằm tấm gương hình bầu dục khắc hoa văn cổ, cô nhìn mình bên trong mặc quần áo xa hoa lộng lẫy nhưng cảm giác rất xa lạ, sau đó lại từ trong gương liếc nhìn Cố Trì Tây phía sau cô, người vẫn luôn hứng thú quan sát cô.

cô cảm thấy có chút buồn nôn.

cô trở về phòng thử đồ, thay toàn bộ quần áo ra, mặc lại quần áo của chính mình, cô hít một hơi sau đó bước ra khỏi phòng thử đồ. cô bán hàng đang đứng một bên chờ đợi hết sức lo lắng vội vàng hỏi cô không hài lòng cái gì hay không, cô cười nói không có gì, chỉ là mình không thích thôi.

Cố Trì Tây thấy cô như vậy liền đứng lên, chậm rãi đi qua, tay rất tự nhiên khoác trên vai cô, ở bên tai cô ôn nhu nói: "đã đến đây rồi thì đừng trẻ con nữa, tôi chỉ muốn khiến em vui vẻ thôi."

nói xong câu này, ngược lại cho thấy Tùng San mới là người sĩ diện.

Vì thế cô xoay người nhìn hấn, cười nói: "Tôi không thích những bộ quần áo này tôi mặc vào nhìn rất già, tôi chỉ mới hai mươi tuổi, còn muốn giả nai hơn đây này."

cô bán hàng đứng một bên tái cả mặt.

Cố Trì Tây bật cười, ánh mắt ôn hòa, ôm cô bước đi, "Vậy chúng ta đổi chỗ khác."

Tùng San cảm thấy nếu đã như vậy không bằng chơi tới bến luôn, dù sao cũng có người tiêu tiền như rác. Vì thế cô nói: "Tôi muốn mặc những thứ chưa từng được mặc."

"Ví dụ là cái gì?" Cố Trì Tây hỏi.

"Ví dụ như lễ phục dạ hội! Đặc biệt là loại dài chấm đất phía trước lộ ngực phía sau hở lưng giống như ngôi sao bước trên thảm đỏ, còn đeo một bộ trang sức kim cương, chú có xem phim Nikita không, tôi muốn mặc giống như Maggie Q vậy!"

cô nói ba hoa chích chòe, cảm thấy cho dù là ngoài miệng nói thôi đã thấy thích rồi.

Cố Trì Tây vui vẻ nhìn cô, sau đó không chút để ý lấy di động ra gọi điện thoại. Hai mươi phút sau, hấn mang cô đến một biệt thự bí mật ở khu đô thị náo nhiệt sầm uất.

Vừa mở cửa ra, bọn họ liền gặp một người đàn ông đồng bóng cười rất niềm nở, "Cố tổng, sao ngài lại đột nhiên tập kích chỗ này vậy!"

Người đàn ông này quả thật rất đồng bóng, toàn thân mặc bộ đồ màu đen bó sát người, động tác còn ảo lả hơn cả phụ nữ, nhìn thấy Tùng San đang mở to hai mắt, lông mi dài của hắn liền nhấp nháy , "Lần này khẩu vị của ngài thật thanh đạm đấy."

"Đây là Leo, một stylist." Cố Trì Tây nói rất đơn giản.

"Đáng ghét, không phải đã nói với ngài, trước chữ stylish phải thêm bốn chữ “nổi tiếng toàn quốc” sao!"

Leo nhìn như một bà thím, nhưng tay nghề thật sự rất tốt. Tùng San qua bàn tay hắn, được sửa soạn từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, toàn bộ thay đổi.

Lần này Tùng San nhìn chính mình trong gương có chút ngây người.

Váy dài khoét sâu hình chữ V, chân váy dài thướt tha, tóc dài gọn sóng được búi lên, bên tai có một lọn tóc được thả xuống, trán đầy đặn sáng sủa, đôi mắt sáng, môi đỏ mọng, da trắng nõn nà.

cô chỉ là thuận miệng nói bậy bạ muốn mình biến thành nikita, vậy mà Leo có thể làm được mười phần mười, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Đây là... là mình sao?

Mẹ nó chứ! cô muốn chụp một tấm hình làm kỉ niệm. không, không chỉ làm kỉ niệm, mà còn phải đăng lên weibo, chọc tức Chu

Trường An!

"Thế nào, không tệ chứ? Tôi đã nói cô có vóc dáng rất đẹp, là một bảo vật. Cố tổng thật biết nhìn." Leo về mặt đắc ý, xem xét tác phẩm của mình, "cô đứng yên đừng động đậy tôi giúp cô chụp một tấm, sau đó liền phóng lớn treo trên tường, cô cũng xem như là một tác phẩm tâm đắc nhất của tôi đó."

Tùng San nhìn ảnh chụp treo trên tường, có lớn có nhỏ, hơn phân nửa đều là ngôi sao quen mặt.

Vì thế lúc chụp ảnh cô cười rất tươi.

Tuy rằng nguyên nhân tới nơi này cực kỳ vớ vẩn nhưng cuối cùng cô lại thấy rất hài lòng.

Dù sao thì ngày hôm nay cô cứ chơi đùa cho thoải mái đi.

Cố Trì Tây ngồi trên sofa, nhìn Tùng San cười tươi rói, ý cười trên mặt cũng sâu hơn. Lúc đưa cô ra cửa, hắn thì thầm bên tai cô nói: "Bây giờ em hài lòng rồi chứ?"

Tùng San gật đầu, "Ừ", tối nay tôi chính là cô bé lọ lem nhất được giày thủy tinh phải không?"

Cố Trì Tây cười nhưng không nói.

Tùng San ngồi trên xe, một bên thắt dây an toàn một bên thuận miệng nói: "Tôi thấy chú làm những việc này quen tay như vậy, có phải mỗi tháng chú đều tìm một cô gái chơi trò cô bé lọ lem biến thành công chúa không?"

Cố Trì Tây lái xe, không đáp lại, không biết có nghe thấy hay không hay giả vờ như không nghe thấy.

Tùng San cũng không cảm thấy xấu hổ, dù sao đêm nay cô đã quyết định sẽ không quan tâm. cô lớn như vậy nhưng đã không biết bao nhiêu lần mơ ước được làm công chúa, đây là lần đầu tiên ước mơ trở thành hiện thực.

Chỉ cần đàn ông có tiền, lúc nào cũng có thể cưỡng chiều khiến người phụ nữ trở thành một công chúa.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu đây? Có phải sẽ tham gia một buổi vũ hội của xã hội thượng lưu không?" Tùng San dựa theo kịch bản của một bộ phim thần tượng mà suy đoán.

"Ăn cơm." Cố Trì Tây chỉ nói hai chữ này.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 5

Vì vậy bọn họ quay trở lại Tháp Minh Châu, trong thang máy Cổ Trì Tây lấy ra một tấm thẻ ra, quét thẻ, sau đó ấn tầng bảy.

Tùng San cảm thấy có chút hoảng hốt, hai ngày trước bọn họ cũng gặp nhau trong thang máy như vậy, hẳn cũng giúp cô ấn tầng bảy.

Đến tầng bảy, cửa thang máy mở ra, tầm nhìn rất rộng. Cả một tầng lầu lớn như vậy, lại không có bao nhiêu bàn, người đến ăn cũng thưa thớt, một nhân viên phục vụ bàn nhiệt tình chào đón, "Cố tổng, mọi thứ đều đã sắp xếp xong xuôi."

Họ vào một căn phòng được bao trọn có cửa sổ sát đất, từ cửa kính có thể nhìn thấy được ánh đèn rực rỡ từ đường phố, quán xá mua bán bên dưới. Căn phòng này không lớn, chỉ có một cái bàn vuông được phủ khăn trải có hoa văn tối màu, hai cái ghế lưng cao. Họ ngồi đối diện nhau. Đèn treo màu vàng từ cửa sổ soi xuống đất tạo ra hai bóng người.

Tùng San có chút không tự nhiên, cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Sao lại chỉ có hai chúng ta? Tôi còn tưởng rằng sẽ có một buổi dạ hội cơ đấy."

"Chỉ hai chúng ta thôi." Cổ Trì Tây cười nói.

"Tôi ăn mặc xinh đẹp như vậy cho ai xem đây? không nhận được những ánh mắt ghen ghét, hâm mộ của người khác, hoàn toàn không thể thỏa mãn lòng hư vinh của tôi!" Tùng San bấu bấu môi.

Cố Trì Tây sắc mặt điềm nhiên, "Cho tôi xem."

"..."

Tùng San phát hiện, cái ông chú này so với đại gia trong phim thần tượng có khuôn phép hơn nhiều, nói chuyện luôn lời ít mà ý nhiều, khí phách đều bộc lộ ra bên ngoài.

Trách không được nhiều cô gái trẻ người non dạ đều mơ ước gặp được một ông chú có tiền lại cưng chiều mình như vậy.

Chỉ cần ý chí có một chút không kiên định, yêu phải người đàn ông này chỉ là việc được tính theo phút.

Tùng San cảm thấy cần nhắc nhở bản thân một chút không nên bị viên đạn bọc đường mê hoặc, vì thế cô hỏi: "Chú thường xuyên đưa Cố Lâm Lâm tới đây ăn sao?"

Tùng San cũng tiện thể nhắc nhở ông chú này một chút rằng cô là bạn học của con gái ông ta.

"không, tôi chưa từng đưa nó đến đây ăn." Lần này Cố Trì Tây trả lời rất hoàn chỉnh.

"Uhm, vậy là chú chỉ đưa phụ nữ tới đây ăn?"

"Đúng."

"..."

Ông chú thẳng thắn khiến Tùng San xấu hổ.

"Lâm Lâm là do mẹ nó chăm sóc, chúng tôi rất ít khi gặp nhau."

"Vậy là nói chú đem tất cả trọng trách gia đình đổ lên đầu vợ mình, còn mình ở bên ngoài ung dung tự tại, vui vẻ thoải mái vùng tiền sống cuộc sống “Tửu Trì-Nhục Lâm” (1)?"

Cố Trì Tây cười lắc đầu, thò đũa gấp một con sò biển bỏ vào trong đĩa của Tùng San.

"Đừng ngồi đó mà lòng đầy căm phẫn nữa, ăn cơm thôi." Ngữ khí mang theo sự cứng chiều, lại giống như mệnh lệnh.

Tùng San cúi đầu, vừa vắn nhìn thấy ngón tay của hấn, đặc biệt thon dài, cũng không có dấu vết của năm tháng, móng tay sạch sẽ chỉnh tề, khớp xương rõ ràng.

một bữa cơm chẳng có vị gì.

Tùng San cảm thấy thật lãng phí, bởi vì dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ cũng có thể đoán được bữa cơm này tốn hết bao nhiêu tiền.

Nhưng mà, buổi tối cô một mình ở căn tin ăn hết hai cái bánh bao, nên căn bản cũng không đói.

Cố Trì Tây nhìn bàn đầy ắp đồ ăn, khẽ nhíu mày, “không hợp khẩu vị sao?”

Tùng San cười cười, "không, rất ngon."

"Còn nổi giận chuyện của Lâm Lâm sao? Ăn không vào?"

Tùng San trên đầu xuất hiện ba cái vạch đen, thật sự không phải vậy.

thật ra khẩu vị của cô khá tốt, từ nhỏ cô đã có một tật xấu đó là càng tức thì ăn càng nhiều. Nhưng cô chẳng muốn giải thích nhiều, đối với ông chú này, cô còn chưa thân đến mức đó.

"Tôi ăn xong rồi, tiếp theo đi đâu đây?" cô hỏi vô cùng tùy ý, nhưng thật ra trong lòng rất căng thẳng.

Lỡ như ông chú này lôi kéo cô đến khách sạn hay chung cư gì gì đó, cô còn phải nghĩ cách thoát thân. Đầu tiên là thay đổi trang phục toàn thân của cô, sau đó lại ăn uống no nê, cô cũng biết thiên hạ này chẳng có cái gì từ trên trời rơi xuống cả.

Cố Trì Tây nhìn đồng hồ đeo tay, "Dẫn em đến một nơi."

cô khẩn trương, "Nơi nào nào?"

Cố Trì Tây cười cười, "Yên tâm, em sẽ thích ."

Giọng nói ấm áp, không nhanh không chậm, mang theo sự trầm ổn, có sức hút kinh người.

Tùng San nở nụ cười, dù sao cũng đã đến đây rồi đành nghe theo ý trời vậy.

Lái xe ra khỏi nội thành, vào đường cao tốc, cũng đã ba giờ rồi. Ban đầu Tùng San còn có tinh thần nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, nghĩ thử lỡ như có chuyện gì xảy ra mà chạy trốn thì ít nhất cũng phải nhớ đường. Nhưng mà không bao lâu cô liền mệt mỏi, không gian bên trong xe rất lớn, ghế dựa thoải mái, độ ẩm thích hợp, trong đầu đấu tranh một lúc, sau đó dựa lưng vào ghế đệm, thiếp đi.

Lại sau khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ở nơi rừng núi hoang vắng.

Cố Trì Tây đã dừng xe, ngồi ở ghế lái, nghiêng đầu nhìn cô. Trong xe chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt người đàn ông bên sáng bên tối, nhìn không ra tuổi tác còn mang theo vài phần thần bí, đặc biệt anh tuấn.

"Em đúng là giỏi ngủ." hắn cười nhéo nhéo mặt cô.

cô vừa tỉnh ngủ, khuôn mặt ửng hồng cả lên.

Da cô mềm mềm giống như em bé, xúc cảm trên đầu ngón tay rất thích.

"Đây là đâu?" Tùng San lắc lư đầu, né tránh tay hắn, tinh thần có chút thanh tỉnh.

"Đỉnh núi." hắn nói.

"Đỉnh núi nào?" cô hỏi.

"Núi Lạc Hà." hắn lại vươn tay giúp cô sửa sang mái tóc.

Leo thật vất vả giúp cô làm kiểu tóc này, cô ngủ như vậy khiến nó rối tung.

Tùng San dứt khoát tự tháo kẹp cố định tóc sau đó để tóc xõa ra.

Tóc của cô rất đen, lại rất mượt giống như tơ lụa xõa trên vai. Hắn nhìn không được lại vươn tay ra sờ sờ.

Tùng San cảnh giác né ra phía sau một chút.

hắn cũng không để ý, nhìn về phía trước, nói "Còn hai tiếng nữa mặt sẽ trời mọc."

"Chú đi cả đêm như vậy là vì muốn dẫn tôi đi xem mặt trời mọc?"

"Ừ."

Tùng San phì cười, "Chú à, nhìn không ra được chú lại có tâm hồn nghệ thuật như vậy đấy? Sao, chú muốn dùng mặt trời mọc để nói rằng mạng sống của tôi là một kì tích hay là muốn nhân cơ hội này dạy bảo tôi cuộc đời người giống như mặt trời mọc?"

Đêm hôm khuya khoắt đi mấy tiếng đồng hồ chỉ để xem mặt trời mọc. Đây là chiêu của một ông chú hơn bốn mươi tuổi đi tán tỉnh một cô gái sao?

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn cô, thần sắc có chút kì quái.

Tùng San càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, "Chú không phải là còn muốn ngâm một khúc thơ đấy chứ, “nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam” (2)?"

Bố Tùng nhà cô xuất thân từ văn học cũng có khoa trương như vậy đâu?

Cố Lâm Lâm à, bố cô thật là hiếm có.

Cố Trì Tây thở dài, cười bất đắc dĩ, mở cửa xuống xe, châm một điếu thuốc.

Tùng San ngồi ở trong xe, sao đột nhiên lại cảm thấy bóng lưng này nhìn có chút cô đơn?

Vì thế đồng cảm bộc phát, cô xuống xe, lại gần, "Chú à chú đừng để ý, tôi chỉ là thuận miệng nói vớ vẩn thôi, chú có thể nghĩ đến dùng mặt trời mọc khích lệ tinh thần của tôi, thật ra tôi rất cảm kích. Chú nhìn tôi đi, tôi là một người rất dung tục không phải người cùng cảnh giới với chú đâu ."

Cổ Trì Tây thở ra một vòng khói, một tay còn lại xoa xoa mi tâm. Lúc quay đầu nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

"cô bé, tôi thật sự không biết làm gì với em cho phải."

Tùng San cười gượng, có lẽ là bị khói làm sặc, hắt hơi một cái.

Cổ Trì Tây vội vàng dập thuốc, từ trong túi lấy ra một cái gạt tàn thuốc, đem đầu thuốc lá bỏ vào. Sau đó cởi áo khoác âu phục, khoác trên người cô.

"Lạnh phải không? Vào trong xe ngồi đi." hấn lấy tay ôm eo cô.

Từ trong đáy lòng Tùng San cảm thấy cảm động, ông chú này thật là ôn nhu muốn chết, tùy tiện một ánh mắt một động tác cũng khiến cho cô như rơi vào tay giặc.

Con gái nói trắng ra là một loài động vật dễ dụ.

Hai người lại trở lại trong xe, không khí bỗng nhiên có chút ngưng ngưng.

Tùng San nghĩ rằng đại khái là vì cô bị hấn trêu chọc nên trong lòng có chút không yên thôi.

"Còn hai tiếng, em ngủ thêm một chút đi, đến lúc đó tôi sẽ gọi." Cổ Trì Tây ôn nhu nói.

Bây giờ cô làm sao mà ngủ được.

Tùng San nhìn cách bố trí trong xe, hỏi: "Chú có CD không, chúng ta nghe nhạc đi, tôi ngủ không được."

Cố Trì Tây khước miệng khẽ nhếch, "Được."

Cố Trì Tây mở lên chính là âm nhạc thuần túy, độc tấu đàn dương cầm, rất thanh nhã. Tùng San nở nụ cười, kẻ có tiền đúng là không giống với người thường, ở trong xe đều là nghe loại nhạc thanh nhã này, rồi cô nghĩ đến bố Tùng nhà cô, toàn là nghe những bài hát lung tung cũ kĩ.

"E thích đàn dương cầm à?" Cố Trì Tây hỏi.

"Cũng khá, khi còn nhỏ tôi rất muốn học nhưng trong nhà không có điều kiện đưa tôi đi học ở lớp dạy dương cầm, vì thế mẹ tôi đã mua cho tôi một chiếc đàn điện tử, nhưng mà tôi không thể đàn cho ra hồn vì tế bào âm nhạc trên người quá ít."

"Ừm, hiện tại em muốn học cũng không muộn." Cố Trì Tây nói.

"Sao vậy, chú muốn cho tôi một chiếc đàn dương cầm sao?"
Tùng San cười hỏi.

"Chỉ cần em muốn tôi sẽ cho." hấn trả lời rất thản nhiên.

"Chú à, chú thật biết đùa, chú cho tôi rồi, tôi để chỗ nào? Phòng ngủ ở ký túc xá của chúng tôi không lớn, nhà của tôi cũng chỉ có tám mươi mấy bình (3) gồm ba căn phòng, để một cái dương cầm như vậy ở phòng khách, mẹ tôi muốn đi cũng phải nghiêng người, chú không biết đâu, hai năm nay vòng eo của mẹ tôi to ra, bố tôi còn nói là sắp bằng cái vại nước rồi."

Tùng San càng nói cười càng hưng phấn.

Cố Trì Tây nhìn cô, trong mắt lộ ra vài phần ảm áp.

"Em có thể chuyển ra ngoài ở, tôi cho em một căn nhà." hắn nói.

Tùng San: "..."

Đây là ngang nhiên cảm dỗ hay sao?

Quả thật so với viên đạn bọc đường còn dữ dội hơn rất nhiều.

Tùng San phát hiện ông chú này, luôn có thể thản nhiên như không mà nói ra vài lời có vẻ rất bình thường nhưng nghĩ kĩ thì thấy thật đáng khinh.

Làm ơn đi, cho xe, cho đàn dương cầm, cho nhà.

Ông già Noel cũng không tốt đến như vậy đâu.

Tùng San không biết trả lời như thế nào, cũng không muốn nói qua loa. Chỉ đơn giản dùng sự im lặng nói cho hắn biết, những lời này tôi coi như là không nghe thấy.

Cố Trì Tây cũng như thể chẳng cảm thấy gì, rất tự nhiên nói sang chuyện khác hỏi: "Em cùng tên nhóc kia bên nhau đã bao lâu rồi?"

Tùng San nhìn hắn, "Chú nói Chu Trường An sao?"

Cố Trì Tây gật đầu.

"Hơn hai năm, cũng gần ba năm rồi."

"Lâu như vậy sao?"

"Đúng vậy, đáng tiếc tình cảm gần ba năm cũng vẫn một sớm một chiều bị đánh bại, Chú có biết vừa rồi vì sao tôi đứng dưới lầu không? Là vì Chu Trường An vừa mới rời khỏi đó. Anh ta nói với tôi, anh ta sắp tốt nghiệp rồi, đã qua cái tuổi nói chuyện yêu đương, anh ta cần là một người có thể giúp đỡ anh ta trên con đường sự nghiệp."

Cố Trì Tây cười nhẹ một tiếng, "hắn thật sự nói như vậy sao?"

"Đúng vậy! hiện thực đúng là tàn khốc. thì ra ở trong lòng anh ta tôi chỉ là một đối tượng để nói chuyện yêu đương, không phải là người có thể cùng anh ta phấn đấu cùng anh ta trở thành bạn đời." Tùng San nhớ tới những điều này cảm thấy rất tức giận.

"Làm đối tượng nói chuyện yêu đương có gì không tốt? Cứ muốn đem tình cảm và thực tế dây dưa một chỗ mới là ngu ngốc." Cố Trì Tây vẫn trả lời điềm nhiên như trước.

Tùng San nở nụ cười, "Chú là người có sự nghiệp thành đạt nói như vậy là phải rồi. Nhưng Chu Trường An là một sinh viên vừa tốt nghiệp ngay cả việc làm cũng không có, làm sao có tâm tư cả ngày dụ dỗ một đối tượng nói chuyện yêu đương là tôi đây?"

"Cho nên Chu Trường An căn bản không thích hợp với em. hắn không cần em, em cũng không thích hợp với hắn." Cố Trì Tây quay mặt lại, mắt nhìn thẳng cô. Câu nói này, hắn nói rất nghiêm túc.

Chỉ một câu nói mà làm lòng Tùng San gào thét, con mẹ nó! Con Mẹ Nó, CON MẸ NÓ!!!

hắn không cần tôi, tôi không thích hợp với hắn, vậy tôi thích hợp với ai?

Ai?

Chú sao?

Muốn tôi làm một con chim hoàng yến nuôi nhốt trong lồng kín, trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, vẫy cánh cho chú tôi thưởng thức sao?

Chú nghĩ hay thật đấy!

(1) Tửu Trì – Nhục Lâm (rừng thịt ao rượu): ám chỉ kiểu ăn không giống kiểu tiệc “rừng thịt ao rượu – nhục lâm, tửu trì” của Trụ Vương với nàng Đắc Kỷ. Trụ Vương cho đào những cái hồ nhỏ rồi đổ đầy rượu trong đó gọi là Tửu Trì (suối rượu), lại sai người nướng thịt các loại thú rừng rồi treo đầy trên cây trong hoa viên, dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất, được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Trụ Vương và Đắc Kỷ ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.

(2) “Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam”: Là 2 câu thơ trích trong bài thơ “Nhớ Giang Nam” của Bạch Cư Dị. Dịch nghĩa: Mặt trời mọc, hoa Giang Nam hồng hơn màu lửa. Mùa xuân đến, nước Giang Nam xanh hơn màu trời.

(3) 1 m^2 -mét vuông = $121/400$ bình = 0. 3025 bình

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 6

Tùng San cảm thấy rõ ràng ông chú này đang muốn thay đổi quan niệm của cô, dùng đạn bọc đường làm mờ mắt của cô, tiếp đó kết luận một chân lý đó là người thích hợp với cô nhất chính là hấn, sau đó sẽ chủ động yêu thương nhưng nhớ hấn, cam tâm tình nguyện làm chim hoàng yến bị nhốt trong lồng sắt của hấn, một ngày không thấy như cách ba thu.

Cho nên với tư cách là một cô gái thất tình điển hình, cô phải thể hiện sự quý trọng, biết ơn đối với sự khuyên bảo của hấn.

"Chú à, chú nói rất đúng, bây giờ tôi cũng đã hiểu Chu Trường An không thích hợp với tôi, bởi vì tôi vốn cho rằng anh ta và tôi đều là người có phẩm chất cao thượng, không ngờ anh ta vẫn không chịu nổi sự hấp dẫn, thành nô lệ của tiền tài. Sau này tôi tìm bạn trai, nhất định phải sáng mắt ra, tìm một người thành thật, tôi không cần anh ấy là người có chí hướng xa vời, chỉ cần có thể cùng tôi sống cuộc sống nghèo nhưng thanh bạch, trải qua cuộc sống của một người dân bình thường, một đời không bệnh hoạn không tai họa, thật sự vui vẻ, giống như bố mẹ tôi vậy, tôi đã thấy thỏa mãn lắm rồi."

Cố Trì Tây nhìn cô, ý tứ sâu xa, cười cười, không nói gì thêm.

Tùng San cảm thấy bản thân đã chiến thắng, dùng ý chí sắt thép đánh bại sự ăn mòn của virus tư bản chủ nghĩa.

một lúc sau, Tùng San mới bỗng nhiên nghe hắn nói: "San San, em thật sự yêu Chu Trường An sao?"

cô cười nhạt: "Trước kia rất yêu , bây giờ một chút cũng không có."

hắn cười nói: "Vậy thì không phải là tình yêu đích thực."

"Vì sao?" Tùng San nhú mày hỏi.

"Nếu em thật sự yêu hắn, em sẽ không thể buông tay hắn nhanh thế được, hơn nữa còn hùng hồn nói một đồng lời công kích hắn như vậy." hắn cười cười, ánh mắt thâm trầm.

"Vì sao không thể, cái này gọi là yêu quá hóa hận." Tùng San lại không tự giác lớn giọng.

Cố Trì Tây lắc đầu, "Em còn quá nhỏ, không hiểu cái gì là yêu."

Tùng San tỏ vẻ không thể tiếp thu, "Tuy tôi chỉ mới yêu đương một lần, nhưng chúng tôi bên nhau đã gần ba năm, ổn định dài lâu, sao chú lại nói tôi không hiểu yêu là gì? Chẳng lẽ nhất định phải một tháng thay bạn trai một lần mới hiểu yêu là gì hay sao?"

Cố Trì Tây cười cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, "Gần đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài đi."

Hai người dừng đề tài này lại, xuống xe, gió buổi sáng hơi lạnh, Tùng San bất giác nắm thật chặt áo khoác âu phục trên người. Sau đó cô quay đầu nhìn Cố Trì Tây đang đứng bên cạnh, thấy hắn chỉ mặc một cái áo sơ mi, chất liệu tốt, loại ôm sát người, lộ ra dáng người khỏe mạnh rắn rỏi, hai chân thẳng tắp, chất liệu vải quần tây

rất dày, cũng là loại ôm sát chân thon dài. Cả người tràn trề sinh lực, giống như một cây tùng cổ thụ cứng cáp.

Chân trời phía đông lộ một tia sáng mỏng từ những khe hở trong đám mây, chỉ một lát sau tia sáng kia giống như làm khe hở nứt ra khiến toàn bộ chân trời hừng sáng đỏ rực .

Tùng San nhìn ánh sáng đỏ hừng lên chói mắt, có chút kích động, "Lên rồi lên rồi !"

Cố Trì Tây cười cười nhìn cô, tay móc điện thoại di động từ trong túi ra.

Tùng San vui vẻ, "Chú à, chú cũng cố theo kịp trào lưu ghê, chụp ảnh là muốn đăng lên weibo hay là gửi cho bạn bè làm kỉ niệm?"

Cố Trì Tây cười mà không nói.

Mặt trời đỏ dần dần ló rạng, hơn nửa chân trời đều nhuộm màu đỏ, màu đỏ kia nhanh chóng lan rộng, khuếch tán, lộng lẫy mà ngưng trọng, cảnh tượng bốn phía đều bị nhuộm cùng một màu.

Chỗ đứng của họ là đài ngắm cảnh trên đỉnh núi, là một đài nhỏ xây trên một tảng đá lớn, Tùng San vịn lan can nhìn xuống, một mảnh rừng thông xanh ngát.

Mặt trời trên không trung càng lúc càng lớn dần, đây là lần đầu tiên Tùng San phát hiện, thì ra mặt trời mọc cũng có thể đẹp như vậy. Khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, đẹp lộng lẫy không thể tưởng tượng nổi. Đây là đỉnh núi, trên đỉnh đầu chỉ có bầu trời rộng lớn, cùng một mặt trời đang dần lên cao. một cảnh đẹp không có gì có thể cản được, phóng khoáng, thậm chí bá đạo.

Tùng San nhìn mặt trời to lớn kia không kiềm chế được mỉm cười.

Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng máy ảnh tách một cái, cô quay đầu, lại là một tiếng tách.

"Có thể chụp được sao? Có phải ánh sáng quá mạnh không?" cô hỏi.

Cố Trì Tây không nói chuyện, rất bình tĩnh nhét điện thoại di động vào trong túi.

"Chú cho tôi xem một chút đi, chụp kiểu gì vậy?" Tùng San vội vã nói.

Cố Trì Tây cười nói: "Thích không? Mặt trời mọc ấy."

Tùng San gật đầu, trịnh trọng nghiêm túc nói: "Chú à, tôi muốn cùng sự nông cạn lúc này của mình thành thật xin lỗi chú. Cảnh mặt trời mọc này thật sự quá đẹp, tôi sống hai mươi năm đây là cảnh tượng đẹp nhất mà tôi từng xem."

Cố Trì Tây cười rất vui vẻ, "Em mới sống hai mươi năm, về sau còn có rất nhiều cơ hội. Có vài người cuối cùng cả đời, đều chưa từng xem cảnh mặt trời mọc như vậy đâu."

Tùng San gật đầu, "Đúng vậy, nói xem mặt trời mọc tất cả mọi người đều cảm thấy bình thường, mỗi ngày đều có. Nhưng mà, xem ở đâu, xem lúc nào, thật đúng là rất khác biệt."

"Giống như tình yêu vậy, thật nhiều người tự nhận là yêu cả đời, nhưng căn bản không biết cái gì mới là yêu. Bởi vì, tình yêu chân chính, họ căn bản chưa từng ném trái." Cố Trì Tây nói.

Mặt trời đã hoàn toàn mọc lên, tia sáng u tối ở chân trời cũng không chịu nổi sự soi rọi của nó, biến mất hầu như không còn.

Tùng San suy nghĩ về lời nói của Cố Trì Tây , "Bởi vì, tình yêu chân chính, bọn họ căn bản chưa từng nếm trải." không thể không thừa nhận câu nói này quả thật có chút đúng đắn.

cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, nhắm mắt lại, hưởng thụ những tia sáng đầu tiên của ngày mới chiếu vào.

Sáng sớm trên đỉnh núi, không khí tươi mát, gió nhẹ mát mẻ.

Cứ như vậy thật tốt.

Mười hai giờ của cô bé lọ lem đã sớm qua.

Đêm qua, cô biến thân, ăn đại tiệc, nói chuyện trắng đêm, còn nhìn mặt trời mọc.

Bỗng nhiên cô cảm thấy không khí trước mặt có gì đó kì lạ, cô mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt Cố Trì Tây gần trong gang tấc. Mặt hắn che ánh nắng mặt trời, chìm trong bóng tối, nhưng cô vẫn nhìn thấy rất rõ. Đây là một khuôn mặt dễ nhìn, mặc dù có dấu vết của năm tháng, nhưng mà không thể không thừa nhận sự anh tuấn của hắn khiến trái tim thiếu nữ nhận nhạo.

Giống như hiện tại.

Trong mắt Cố Trì Tây lóe lên tia sáng, cô có chút hốt hoảng, muốn lui về phía sau một bước, lại bị hắn ôm eo, sau đó đôi môi kia liền phủ lên.

Khi thì mềm nhẹ, khi thì bá đạo, khi thì ần ần, khi thì phóng túng.

cô cảm thấy linh hồn mình như bị điều khiển, thân thể đều nhẹ bẫng .

hắn hôn cô, vào lúc sáng sớm yên tĩnh, đỉnh núi hoang vu, chỉ có chim hót, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Lý trí của cô như bị đứt đoạn, cảm giác của thân thể càng trở nên mãnh liệt. cô không tự chủ ôm hắn chặt hơn, giống như muốn đòi thêm.

hắn được đáp lại, càng thêm cao hứng, đơn giản khom lưng ôm lấy cô, trở lại xe, mở cửa xe, đem cô đặt ở chỗ ngồi, sau đó để ghế dựa nằm xuống.

không cần quá nhiều ngôn ngữ, họ cũng biết cả hai cần gì.

hắn tháo thắt lưng, cởi váy của cô ra, giống như một con mãnh thú bị vây khốn đã lâu, rốt cuộc có thể đắc ý rong ruổi trên cánh đồng hoang vu. hắn gặm cắn, đưa lưỡi ra liếm liếm, mút, hút vào. cô chính là con mồi của hắn, suy nghĩ lâu như vậy , rốt cuộc có thể ăn vào bụng. Toàn thân cô không có chút sức lực nào, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy, làn da bị hắn chạm vào cảm thấy nóng dần lên. Váy dài bị xé rách, cuối cùng ngay cả áo lót - phòng tuyến cuối cùng cũng bị hắn cởi ra, ngón tay hắn không chút do dự lấy tay phủ lên, sờ mó vùng cấm kia, khàn khàn giọng hỏi: "không phải lần đầu tiên chứ?"

"Phải... không... là..." cô không thể nào nói một câu cho hoàn thiện.

Ngón tay hắn bỗng nhiên đâm vào, cô căng thẳng thét chói tai một tiếng.

hắn nở nụ cười, "đã không phải lần đầu tiên em còn căng thẳng như vậy, rốt cuộc là trước kia tên nhóc đó có thể hay không đây!"

cô tức giận nhíu mày, "Chú, đừng... A..."

Tay hắn chỉ cử động một chút, cô liền ức chế không được phát ra tiếng thân ngâm.

Sau đó cô cảm thấy có cái gì đó từ nơi đó chảy ra .

Đau nhức.

hắn rút ngón tay ra, tùy tiện lấy cái váy của cô lau tay, "Căn bản là chưa rách, tên nhóc kia là thái giám sao?"

"Gì cơ?" cô hết hồn nói không ra lời.

Ngay sau đó thân thể cô giống như bị xé rách, một "thanh kiếm" rút ra khỏi vỏ hung hăng xâm nhập, trực tiếp đâm vào nơi mềm mại nhất của cô.

"A ——" cô suýt nữa ngất đi.

"Em xem đi, em luôn miệng nói mình yêu đương đã hai năm , kết quả ngay cả chuyện làm tình cũng chưa làm. Còn gì để nói nữa không?" hắn cười nói.

Mũi kiếm lại là dùng sức xâm nhập.

cô vẫn kêu la thảm thiết.

Trong khoang xe tràn đầy mùi vị của hỗn hợp hoan lạc và máu, độ ẩm cao không tưởng, bầu không khí khó chịu khiến cô gần như hự thoát.(1)

hắn vẫn ở trong thân thể cô tàn sát bừa bãi, sau đó tùy tay mở cửa xe ra, một trận gió lạnh thổi vào, rột cuộc cô mới mở miệng thở hổn hển.

Nhưng mà hắn lại dùng sức đẩy một cái, cô liền hét to một tiếng "A ——".

Tiếng hét này truyền đi rất xa, giống như vang vọng cả núi rừng quanh đây .

Lúc hắn lên đỉnh, hung hăng ôm lấy cô, cắn một cái lên xương quai xanh của cô, cô đau đến đã mức muốn kêu lên cũng không được, trực tiếp ngất đi.

hắn nhìn cô bé đang cuộn mình lại, trang phục rách bươm, đầu tóc rối bời, người đầy dấu hôn, trên người vết máu loang lổ, mới cảm thấy mình có chút nóng vội .

hắn dùng tây trang đắp cho cô, hắn lại nhìn toàn thân mình, giống như một tên tội phạm giết người vậy.

Xuống xe, hắn châm một điếu thuốc, hút hai hơi rồi xoay người trở lại trong xe, một đường xuống núi, đến chung cư Vân Đỉnh. Mở cửa xe ôm cô gái nhỏ, gõ cửa.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ lười biếng dựa ở cửa, vừa định cười nói, đã nhìn thấy người đàn ông kia ôm một cô gái trong ngực.

"Chuyện gì xảy ra vậy ?" Người phụ nữ bất mãn nói.

Cố Trì Tây ôm Tùng San vào nhà, "cô đừng ở nhà này nữa, tôi muốn ở lại đây hai ngày. Bây giờ cô lập tức thu dọn quần áo rồi rời đi ngay, không được để lại bất cứ thứ rác rưởi nào."

"Cái gì? Anh bảo em ra khỏi đây sao?" Người phụ nữ vẻ mặt khó tin, "Em phải đi đâu bây giờ?"

"cô có thể tìm một chỗ ở vài ngày, sau đó tôi sẽ thu xếp cho cô một khoản tiền. hiện tại việc cô phải làm là tập tức thu dọn đồ đạc của mình. Nhớ đừng để sót một thứ nào."

Người phụ nữ muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt Cố Trì Tây làm sợ hãi im lặng.

Cố Trì Tây ôm Tùng San lên phòng tắm trên lầu hai, mở vòi nước, tắm rửa sạch sẽ cho cô và chính mình, lúc ôm cô ra ngoài, căn nhà đã không còn ai khác . hấn đặt Tùng San trên giường lớn ở chính phòng, đắp kín chăn cho cô.

hấn xoay người xuống lầu gọi điện thoại, "Trương Tân, bây giờ cậu lập tức lái xe đến Vân Đỉnh, xe của tôi bị dơ rồi, cậu đến đây rửa sạch nó giúp tôi, thuận tiện mang hai bộ áo ngủ của nữ và quần áo hàng ngày, size S."

(1) Hư thoát: triệu chứng hạ đường huyết, mất nước

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 7

Tùng San nằm mơ, giấc mơ này có thể so với phim bom tấn đặc sắc của Hollywood. Đầu tiên là cô bay trên trời, cách mặt trời càng ngày càng gần, sau đó có người kéo cô lại, đột nhiên cô bị rơi xuống, rơi vào vực sâu vạn trượng, tiếp đó là một cơn đau nhức ập tới, giống như có thứ gì đó đâm xuyên qua thân thể của cô, cuối cùng thân thể cô như chìm trong dòng thác, cô muốn hô to rằng cô không biết bơi, rồi đột nhiên bừng tỉnh.

Sau đó cô phát hiện bốn phía trống trải lạ lẫm.

Đây là một căn phòng ngủ xa hoa lộng lẫy, cô đang nằm trên một chiếc giường khổng lồ kiểu dáng châu Âu, giấy dán tường màu hồng cánh sen nhạt, thấp thoáng có thể thấy được hoa văn ẩn hiện, chăn đệm trên giường đều là tơ tằm, bóng loáng mềm mại, căn phòng hơi tối do rèm cửa dày được kéo lại.

trên người cô không mặc quần áo.

Đầu óc cô vang lên một tiếng vang cảnh báo, nghĩ tới việc mình và ông chú kia điên cuồng trong xe, cô còn nhớ rõ loại đau đớn đến tê tâm liệt phế kia.

cô cố gắng chống đỡ thân thể rệu ròi bước xuống giường, mở tủ quần áo ra, phát hiện tất cả đều là quần áo của đàn ông, từ áo sơmi đến tây trang được sắp xếp chỉnh tề, cô tùy tiện lấy xuống một

chiếc áo sơ mi mặc lên người. Nhưng mà cái áo này khá lớn, dài tới tận đầu gối cô.

cô để chân trần đi xuống lầu, nghe thấy có người đang nói chuyện.

"Cố tổng, ý của ngài là muốn căn cứ theo quy định hợp đồng yêu cầu Tô Hồng rời đi? Như vậy chỉ sợ ngài phải bồi thường cho cô ta hơn 100 vạn."

"Tôi chỉ không muốn nhìn thấy cô ta nữa, nếu như cậu có biện pháp khác cũng được."

"Tôi cảm thấy có thể sắp xếp cho cô ta ở lại căn nhà ở Trần gia thôn, mỗi tháng vẫn dựa theo hợp đồng đưa cho cô ta hai vạn, như vậy một năm sau hết hạn hợp đồng không cần tiếp tục kí kết, ngài chỉ tổn thất 24 vạn."

"Như vậy cũng được, nhưng mà cậu phải cam đoan rằng cô ta sẽ tới làm phiền tôi nữa."

"Cái này ngài yên tâm, Tô Hồng là người biết điều, nếu cô đến làm phiền ngài chúng ta sẽ có lý do chấm dứt hợp đồng trước thời hạn, đến lúc này ngay cả 24 vạn cô ta cũng không cầm được."

"Được, cậu đi làm đi."

"Vâng. Cố tổng, vị tiểu thư trên lầu...ngài tính làm thế nào? Là thanh toán tiền một lần hay là có ý định ký hợp đồng lâu dài?"

Tùng San trong nháy mắt bất động.

"Chuyện cô ấy cậu không cần xen vào, ta tự có sắp xếp."

Tùng San nhin không được hắt hơi một cái.

Hai người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái gầy yếu nhỏ bé mặc một cái áo sơ-mi khổng lồ, tóc đen xõa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Chân mày Cổ Trì Tây nhăn lại, bước lên cầu thang, "Em thức dậy làm gì? Mau trở về phòng nằm đi."

một người đàn ông khác trông khá trẻ, dáng người cao gầy, mặt mũi thanh tú, chỉ liếc mắt nhìn Tùng San sau đó rất có lễ độ dời tầm mắt, phi lễ chớ nhìn. (1)

"Cố tổng, tôi về trước. Chìa khóa xe để đây, xe ngài ngày mai sẽ được dọn dẹp sạch sẽ, có muốn tôi lái tới luôn không?"

"Được rồi, nói sau đi."

Cổ Trì Tây nhìn cũng không nhìn hấn, vươn tay sờ trán Tùng San, "Vẫn còn sốt, em ngoan ngoãn trở về phòng nằm đi, đừng để lại bị cảm lạnh."

Tùng San nhìn hấn, không nói chuyện, xoay người lên lầu.

"Chờ một chút." hấn gọi cô lại, "Tại sao không mang dép vào lại đi chân trần?"

nói xong khom lưng đem cô ôm ngang, bước từng bước lên cầu thang, mở cửa căn phòng kia ra, đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô.

"Có đau đầu không? Có muốn uống miếng nước hay không?" giọng hấn ấm áp như nắng sớm mai.

Tùng San lắc đầu, cảm thấy đầu hơi choáng váng.

cô nghĩ nhiều lắm, nhưng lại không có tiền đồ, một câu cũng không dám hỏi. Ngơ ngác nửa ngày, mới mở miệng nói: "Mấy giờ rồi?"

Cổ Trì Tây đứng lên, đi đến bên cửa sổ kéo màn cửa ra, căn phòng lập tức sáng lên, ngoài cửa sổ núi rừng xanh ngát, cây xanh cho bóng mát.

"đã xế chiều rồi, em ngủ cả buổi sáng, đói bụng không? Tôi đi chuẩn bị ít thức ăn cho em."

Giọng điệu của hắn giống như vợ chồng già bên nhau đã nhiều năm vậy.

Tùng San miễn cưỡng ngồi dậy, "thật ra, tôi phải về trường học , tôi cũng đã cả tiết học ngày hôm qua, không chừng giáo sư đang rất tức giận, tôi còn chưa có nộp luận văn. Còn có bạn cùng phòng của tôi nữa, các cô ấy khẳng định rất lo lắng cho tôi, chú nhìn đi ngày hôm qua ra ngoài ngay cả điện thoại tôi cũng không mang theo..."

"Em nằm xuống trước đi, những chuyện này không cần gấp gáp. lát nữa em lấy điện thoại của tôi gọi cho bạn cùng phòng nói một tiếng rằng em vẫn ổn, sau đó tôi giúp em gọi điện thoại cho giáo viên phụ trách xin giấy xin phép nghỉ học là được thôi."

Tùng San đành chịu thôi, sao những chuyện hắn nói lại dễ dàng như vậy, giống như nó chẳng phải là chuyện gì to tát.

cô dứt khoát nói thẳng: "Tôi muốn về, thân thể tôi không sao hết ."

Cố Trì Tây xoay người lại, ngồi bên giường, lấy tay sờ tóc cô, "San San, em đang lo lắng chuyện gì?"

cô lo lắng chuyện gì?

Chẳng lẽ hấn già dặn kinh nghiệm như vậy, còn không biết cô lo lắng chuyện gì?

Nơi này là một căn nhà nơi núi rừng, bốn phía rất yên tĩnh, ánh nắng trời chiều tỏa sáng khắp nơi, cô quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

đi sớm còn hơn muộn.

Tối qua cô nhận được nhiều thứ như vậy, thực hiện giấc mộng to lớn trở thành cô bé lọ lem, lại không ngờ rằng khi tỉnh dậy phải trả giá lớn như thế?

Lúc đó cô không uống rượu, ý thức cũng thanh tỉnh, hấn hôn cô, nếu cô không nguyện ý, hoàn toàn có thể đẩy ra. Nếu hấn thật sự ép buộc cô, thậm chí cô có thể lôi kéo hấn rời khỏi lan can, dù sao phía dưới chính là vực sâu vạn trượng. Ít nhất bọn họ có thể cùng chết.

Nhưng mà cô không có làm như vậy.

cô bị hấn hôn đến mê muội, đến nỗi muốn nhiều hơn.

Ngoài việc cảm giác đau đớn toàn thân; cô cũng sâu sắc cảm nhận được cái cảm giác mãnh liệt không thể nói thành lời kia.

cô còn có thể trách ai đây.

cô chỉ có thể trách chính mình, tự cho là mình ý chí kiên định thật chất chính là không chịu nổi kích thích. Để hấn làm như vậy, cô cảm

thấy rất xấu hổ.

Lúc này câu nói kia đã ứng nghiệm, cô đoạt bạn trai tôi, tôi liền ngủ với cha cô.

Cổ Lâm Lâm mà biết được không biết sẽ có cảm giác gì.

Cổ Trì Tây nhìn Tùng San yên lặng khác thường như vậy, nhẹ nhàng sờ đầu cô, "San San, em không cần lo lắng gì cả, có tôi ở đây."

Tùng San ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

Cổ Trì Tây giật mình, thật sự chịu không nổi ánh mắt thuần khiết như vậy, nhìn không được cúi đầu hôn cô.

hắn đã bao nhiêu lâu không có mê muội một người phụ nữ đến như vậy.

yêu thích đến mức hận không thể nâng trong lòng bàn tay, lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

cô bé con đẩy ra hắn, lạnh lùng nói: "Đưa máy cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại."

hắn đồng ý, đi xuống lầu lấy điện thoại di động đưa cho cô, cô cầm di động nhìn hắn, dùng ánh mắt nói cho hắn biết, chú ra ngoài đi.

hắn không còn cách nào, ra khỏi phòng, đóng kỹ cửa phòng, đi xuống phòng bếp dưới lầu.

Trong tủ lạnh còn dư lại một ít nguyên liệu nấu ăn, hắn nhìn nhìn quyết định làm cho cô bé con một món đơn giản.

Tùng San khôi phục tâm tình một chút, gọi cho Lý Yển, đối phương nghe được là cô kêu to hỏi cô đã đi đâu , cô đành phải nói dối nói là có người thân đến nên về nhà một chuyến, đi vội quá nên quên mang di động. Lý Yển luôn rất dễ gạt, cô nói thì sẽ tin ngay, sau đó hỏi cô khi nào về, nói giáo sư Nghiêm đã rất tức giận. cô liền nói sẽ về muộn một chút, nhờ Lý Yển nói giúp với giáo sư Nghiêm một tiếng. Lý Yển trước khi cúp điện thoại nói câu sau cùng là, Cố Lâm Lâm kia muốn chuyển ra ngoài ở , sáng hôm nay đến phòng ở trong ký túc xá thu xếp đồ đạc mang đi rồi.

Người giúp cô ta thu dọn đồ đạc, là Chu Trường An.

Tùng San cười cười, Chu Trường An, Chu Trường An, bây giờ nghe cái này tên này tâm tình rất kì lạ.

sự đời chính là không thể nói trước được điều gì.

Cúp điện thoại, cô vừa định cầm điện thoại để một bên, chợt nhớ tới chuyện hồi sáng Cố Trì Tây có chụp cảnh mặt trời mọc, ra về thần bí không cho cô xem. Vì thế liền mở album ảnh trong di động, thấy tám ảnh đầu tiên, chính là cô, mặt đối diện với màn ảnh, tươi cười rực rỡ. Hình thứ hai, cũng là cô, nghiêng mặt nhìn bầu trời, gương mặt bị ánh sáng chiếu sáng trong suốt. Hình thứ ba, vẫn là cô, bóng lưng mặt váy, một mình đi trong đêm tối dưới ánh sáng đèn đường.

Lúc cô đang muốn xem hình thứ tư, cửa phòng mở ra, Cố Trì Tây đi tới.

cô giống như làm việc xấu không muốn để người khác thấy, khẩn trương vội vàng buông di động xuống.

Cố Trì Tây đi tới, trong ánh mắt mang theo sự dò xét, cầm lấy di động, nhìn thấy ảnh chụp, nở nụ cười.

"Tôi chụp đẹp chứ?" hắn tùy tiện hỏi.

"Sao chú lại chụp lên tôi ?" cô cau mày, ánh mắt giống như đang nhìn một tên cuồng theo dõi người khác.

"Đương nhiên là bởi vì em rất đẹp." hắn cười nói.

cô đảo mắt, mím môi, không nói gì nữa.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập loạn xạ.

hắn nhìn thấy cô bé con đỏ mặt, mỉm cười tiến lại gần, môi dán lên trán cô, nhẹ nhàng chạm một cái, "ừ, hình như đã hết sốt, xuống dưới ăn cơm đi."

nói xong từ tủ ngăn kéo phía dưới trong quần áo cầm ra một đôi dép bằng vải bông, xỏ vào bàn chân nhỏ bé của cô, dép lê lập tức trở nên rất lớn, giống như một chiếc thuyền nhỏ.

hắn kéo tay cô, đi xuống lầu, dép lê quá lớn , bước trên cầu thang bằng gỗ, tạo ra tiếng vang "lạch bạch lạch bạch".

"Ngày mai tôi kêu người mua cho em một đôi dép mới, em mang size gì?" hắn hỏi.

"A? không cần đâu." cô giống như đi vào cõi thần tiên.

hắn cười không nói gì, nhìn cô bé con mặc áo sơ mi của hắn, cổ áo lộ ra mảng lớn da tuyết trắng, trên xương quai xanh còn có dấu hôn của hắn hồng hồng sáng, đùi thon dài lộ ra ngoài, trên chân lại mang một đôi dép lớn. Nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp.

Nếu không phải cô còn bệnh, hẳn thật sự sẽ không kìm chế được mà muốn cô thêm lần nữa .

thật ra hẳn đã bảo Trương Tân mua áo ngủ cho cô, để ở dưới lầu. Nhưng mà khi hẳn nhìn thấy cô mặc cái áo sơ mi lớn của mình, trong liền thay đổi ý định . Cứ như vậy đi, đây là dáng vẻ chỉ thuộc về hẳn, quả thực so với dáng vẻ được Leo trang điểm tỉ mỉ tối qua còn đẹp hơn.

Có một loại gọi cảm chính là ở lúc không chú ý mà tỏa ra . rõ ràng cô còn hồn nhiên không biết, hẳn cũng đã bị mê hoặc tâm thần không yên.

cô bé con này, hẳn muốn từ từ ăn.

(1) PHI LỄ CHỜ NHÌN: không hợp lễ nghĩa nên không thể nhìn

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 8

Tùng San vừa trở lại ký túc xá thì bị Lý Yến bắt gặp.

Lý Yến thấy Tùng San mặc quần áo mà Cố Trì Tây chuẩn bị cho cô, tóc vẫn còn gọn sóng do Leo làm cho cô tối qua, sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt uể oải, giống như có chuyện gì đó xảy ra.

Lý Yến lấy cho Tùng San một ly nước, "San San, cậu đi đâu vậy ? Sao trông cậu ốm yếu thế ? Quần áo đang mặc là cậu mới mua ư?"

Tùng San ho khan hai tiếng, uống một ngụm nước, nói qua loa: "Ừ, mình có chị họ vừa đi công tác về, mình cùng chị ấy đi dạo phố."

Hai mắt Lý Yến sáng lên, "Chị họ cậu có nhiều tiền ghê, quần áo trên người cậu đều là hàng hiệu đó!"

Tùng San cười cười, ngồi vào bàn học mở máy tính, máy tính của cô là một chiếc laptop cũ kĩ, mua từ khi cô còn học trung học, khi đó nó còn là mặt hàng xa xỉ, đảo mắt cũng đã bốn năm trôi qua, máy vi tính này đã không còn theo kịp thời đại . Bàn phím dày cứng giống như bìa cuốn sách nguyên lí kinh tế học trên bàn kia vậy, trên màn hình cũng có vài vết bẩn, điều chết người là một khi khởi động máy thì cái phần cứng kia lại vang lên tiếng ông ông.

Hơn nữa máy khởi động rất chậm.

Tùng San nghe tiếng ông ông phiền lòng kia vang lên, có chút khó chịu ngón tay gõ nhịp trên bàn.

Lý Yến vui vẻ, "Cậu đó nha, đáng lẽ không nên kêu chị họ mua quần áo cho cậu, mua quần áo xa xỉ như vậy không bằng đổi một cái laptop mới, cậu nhìn cái máy tính cũ kĩ này xem, bất cứ lúc nào cũng có thể chết máy."

Tùng San mở QQ lên, thuận tiện mở hòm thư, xem hoạt động mới do giáo sư sắp xếp.

Lâu rồi cô cũng không mở QQ, vất vả lắm mới mở lên, liền nhảy ra một tin tức đáng ghét.

Đầu đề hôm nay là "Nữ sinh viên bị lừa gạt nhận cha nuôi, tự sát không thành."

Tùng San cảm thấy hơi hoa mắt, vừa muốn nhấn X, Lý Yến lại tinh mắt thấy được, "Để mình xem đã, nữ sinh này là bạn cùng trường của chúng ta đó cậu có biết không? Hình như là ở lầu 8, trưa hôm nay ở căn tin mình nghe được bạn học cùng khoa nói là cậu ấy uống một lọ thuốc trừ sâu."

Tùng San run run một chút, quay đầu hỏi: "Thuốc trừ sâu? Ở đâu ra?"

"Họ học khoa Nông nghiệp, cả ngày tiếp xúc với phân hóa học và thuốc trừ sâu, những thứ đó họ có rất nhiều, aiz, nếu ngày nào đó cậu luẩn quẩn trong lòng muốn tự sát có thể tìm họ xin một lọ."

Lý Yến cười rất đáng đánh đòn, Tùng San chớp lấy quyển sách nguyên lí kinh tế học trên bàn ném qua.

"Aiz, mình biết sai rồi, San San của chúng ta kiên cường như vậy, cố gắng thành một người phụ nữ tự lập tự cường, làm sao có khả năng tự sát chứ! Ngay cả khi bị tên Chu Trường An đáng khinh đó đá thì thế nào vẫn còn một đồng trai đẹp đứng xếp hàng đó thôi!"

Tùng San cảm thấy đau đầu.

QQ nhảy ra một cái cửa sổ, anh Tê Lợi nói đêm nay bọn họ tụ họp hỏi Tùng San có muốn tham gia hay không.

Lý Yển vui vẻ, "Nhìn đi, mình đã nói trai đẹp đang chờ mà. Nhanh hoi âm đi, nhất định phải đi!"

Anh Tê Lợi là đàn anh hơn bọn họ một khóa, cũng là một cậu ấm nhà giàu, nổi tiếng là luôn lấy được sự yêu mến của các nữ sinh nhỏ tuổi hơn. Tên thật của hắn Tống Đào, được gọi là anh Tê Lợi là vì có một lần hội học sinh tổ chức hội Xuân, hắn bị một số nữ sinh nhỏ tuổi trêu đùa rơi vào vũng bùn do họ đặt bẫy, lúc bò lên bị máy ảnh chuẩn bị sẵn chụp lại, sau này tám hình kia nghiêm nhiên bị phát tán, tất cả mọi người lên mạng đều nói tám ảnh đã chụp lại được phong thái của anh Tê Lợi.

Anh Tê Lợi vẫn luôn đối xử ân cần với Tùng San, hơn nữa anh Tê Lợi ở đối diện ký túc xá của Chu Trường An.

Tùng San hồi âm: "Em thấy không thoải mái, mọi người cứ đi đi."

Đối phương lập tức trả lời: "Đừng mà, bọn anh đều sắp tốt nghiệp, cũng không còn bao nhiêu lần tụ họp nữa, em để anh gặp em một lần đi, gặp một lần là ít đi một lần mà."(1)

Ở một bên chăm chú xem Lý Yển cười khúc khích, "Mình thật là bị hắn làm cho nổi da gà rồi, lòng anh Tê Lợi thật đúng là người qua

đường đều biết a."

Tùng San vẫn còn đau đầu, liền quay về giường nằm xuống .

Lý Yến lúc này mới cảm thấy cô không ổn, "Cậu rớt cuộc là bị sao vậy, thật sự không thoải mái sao? Có muốn lát nữa mình cùng cậu đến bệnh viện không."

Nghe được hai chữ bệnh viện, bỗng nhiên toàn thân Tùng San trở nên căng thẳng, "không cần !"

"A? Cậu rớt cuộc là bị sao vậy?" Lý Yến lấy tay sờ trán cô, "Có hơi sốt này, hay là đến bệnh viện khám đi."

Tùng San dồn sức lắc đầu, "Mình không đi, cậu nhanh đi làm việc của cậu đi, cậu không phải muốn thi khảo sát nghiên cứu sinh sao nhanh đến thư viện dành chỗ ngồi đi !"

Lý Yến vỗ ót, "Ai da, quên mất! Mình phải đi ngay thôi , bây giờ thư viện đang là chiến trường đó! San San cậu nằm nghỉ đi, nếu không chịu nổi nữa thì phải nhanh chóng đến bệnh viện đó."

nói xong cô nàng cũng nhanh chóng thu thập túi sách đi nhanh như gió.

Tùng San một mình nằm trên giường, trong lòng bất an giống như có ngàn vạn con kiến nhỏ bò loạn xạ khắp nơi vừa tê vừa ngứa.

cô nhớ rõ, khi đó Cổ Trì Tây là trực tiếp đi vào, không có mang bất kì vật bảo hộ nào cả.

Lỡ như cô “dính” thì làm thế nào bây giờ?

Cái thuốc dùng sau việc kia tên là gì nhỉ?

cô bật ngồi dậy, đi xuống giường, cầm ví tiền lao ra khỏi phòng.

cô đi đến cửa hàng trong sân trường, bất luận thế nào cũng không bước vào cánh cửa kia. Cửa hàng trong sân trường không lớn, chỉ bán nước quả hay đồ ăn vặt các loại, vật dụng hàng ngày cũng không nhiều, có thể có loại thuốc kia sao?

Vì thế cô xoay người, một mình đi qua sân trường ra cửa phía đông, cô nhớ rõ ngoài cửa Đông là đường cái, qua một cái ngã tư thì có một tiệm thuốc.

Tùng San bước vào hiệu thuốc, đen mặt nửa ngày cũng không thể mở miệng nói mình muốn mua thuốc gì.

Người bán thuốc cũng là một cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt trang điểm đậm, ánh mắt sắc bén, giống như chỉ nhìn một lát là biết người ta đang suy nghĩ gì.

Tùng San bị cô ta nhìn cảm thấy không thoải mái, cô túm quần quyết định đi hiệu thuốc khác, vừa muốn xoay người lại bị gọi lại.

"cô muốn mua thuốc này phải không? Thuốc tránh thai." cô gái bán thuốc dáng vẻ giống như là một người già dặn kinh nghiệm, từ trong quầy cầm ra một hộp thuốc màu hồng nhạt.

"A? phải..." Tùng San cảm thấy hai mươi năm qua cô chưa bao giờ phải mặt mặt như lần này.

"Muốn mua hai viên hay là cả hộp?" ngược lại cô gái kia lại không có chút nào ngượng ngùng.

"Có thể mua từng viên sao?" Tùng San kinh ngạc.

"Haizz, loại thuốc này có ai muốn uống hoài đâu? Uống nhiều chết sớm. cô nên nói chuyện với bạn trai đi, đừng để hấn ích kỷ như vậy, hấn thì được thoải mái nhất thời, nhưng chỉ hại cho cô thôi!"

Tùng San mặt đỏ bừng.

Mua thuốc xong, cô ở quán ven đường mua một chai nước khoáng, giống như tên trộm lén lút, ừng ực uống một viên thuốc. Lúc này trong lòng cô mới yên ổn một chút.

"San San? Sao em lại ở đây? Lúc nãy anh còn đứng dưới lầu ký túc của em gọi em đó ." Anh Tê Lợi - Tống Đào đi tới trước mặt cô, đi theo phía sau còn có vài anh chị khóa trên.

"A?" Tùng San cảm thấy đầu óc cô ngày hôm nay không được yên ổn.

Đây là đang đùa cô sao?

"Dì quản lý kí túc xá của bọn em thật thần kỳ , giống như một pho tượng ngồi một bên, có phải mấy con muỗi bay đến đều bị dì ấy đập chết?"

Tùng San cười cười, "Các anh đến tìm em sao?"

Kỳ thật tôi không có nói là sẽ đi mà.

Tống Đào tự nhiên quàng tay lên vai Tùng San, "đi thôi đi thôi, anh biết tâm tình em không tốt, cho nên nhất định phải mang em ra ngoài vui vẻ mới được! Vào lúc này sao có thể vui mình trong phòng đau khổ nước mắt chảy thành sông được? Đây không phải là phong cách của San San của chúng ta nha!"

Tùng San nhìn vẻ mặt buồn cười của anh Tê Lợi , cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn lên.

Mặc dù là cô thành người bị hại, nhưng ít nhất mọi người đều là đứng về phía cô .

Bọn họ thường đi đến một quán lẩu bình dân. Đây là học sinh nên cũng có vài người không có tiền, cho nên bình thường vui chơi giải trí cũng đều là ở những nơi như thế này, một thời gian liền quen thuộc với chủ quán, ngày lễ tết còn có thể chọc người cười lẫn lộn, anh Tê Lợi thích đùa giỡn em gái phục vụ, thỉnh thoảng trong đĩa cũng được người ta cho thêm vài miếng thịt .

Tổng Đào mở một chai bia đổ đầy ly cho mọi người, mở miệng có chút bi thương, "Đây có thể là lần cuối cùng chúng ta đến đây ăn, lần sau gặp lại không biết là năm nào tháng nào."

Việc này đã đánh trúng tâm sự của mọi người, tất cả mọi người mắng hấn đang êm đẹp sao lại nói ra chuyện khiến mọi người khó chịu, hôm nay phải vui vẻ mới đúng.

Tùng San nhỏ hơn bọn họ một khóa, cho nên còn chưa đối mặt với áp lực cùng nỗi buồn của việc tốt nghiệp đi làm của họ, nếu như là vài ngày trước, ngồi bên bên người cô hẳn là Chu Trường An, như vậy có lẽ cô sẽ cảm thấy đau buồn hơn một chút, nhưng hiện tại thì không có.

Có lẽ cô nên rời đi trước thôi.

"Aiz, cậu nói xem tên nhóc Chu Trường An kia thật là có dã tâm, vừa nhắc chân liền chạy đi tìm con gái của một ông chủ lớn, xoay

người liền tìm được việc, hôm qua tôi nghe nói nói hần tìm được việc làm rồi, lương một năm là hai mươi vạn đấy."

"Còn không phải là bám váy đàn bà sao? thật là gia môn bất hạnh mà!"

"thì đó, chúng ta gian khổ học tập mấy năm nay là vì cái gì? Xoay người lại làm trai bao, hai mươi vạn có là cái gì, lúc tốt nghiệp trung học hần nên đi làm luôn, hiện tại lương một năm 100 vạn cũng không phải chỉ là giấc mơ thôi đâu!"

Tổng Đào gõ gõ bàn, "Mấy người các người im lặng đi, San San vẫn ngồi ở đây này, thật không biết kiềm chế."

"Bọn tôi cũng vì San San mà thấy bất bình thôi! Lúc trước San San ở bên hần, hại lòng bọn tôi tan nát , vậy mà hần vừa tốt nghiệp liền bỏ rơi San San, cậu nói bọn tôi có thể không tức giận được hay sao!"

Tùng San gãi gãi đầu, cầm lấy ly bia, ừng ực uống hết một ly, sau đó thở ra một hơi, cười nói: "Bia này ngon thật, sao em lại không nhận ra nó lại ngon như vậy nha? Em còn muốn nữa!"

Lương một năm hai mươi vạn, đối với một sinh viên vừa tốt nghiệp không hề có kinh nghiệm làm việc mà nói, thật là một đãi ngộ rất tốt.

Chu Trường An chỉ vì cái này mà không cần cô .

thật là một tên đàn ông thiển cận!

Sau này nếu cô không tìm một người đàn ông lương một năm hơn 200 vạn thì cô không phải là Tùng San!

(1) Ý anh là anh gặp chị một lần thì số lần anh gặp chị nữa sẽ giảm đi một lần

(2) Cái này xuất phát từ câu “LÒNG TỰ MÃ CHIÊU NGƯỜI QUA ĐƯỜNG ĐỀU BIẾT”

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 9

Kỳ thật cẩn thận suy nghĩ mà nói thì Chu Trường An thật chưa từng theo đuổi Tùng San.

Bởi vì trong lòng hai người bọn họ đều hiểu tấm lòng của đối phương, cho nên thường phối hợp ăn nhip với nhau, không vì chuyện nhỏ đó mà không quen nhau. Ngay cả mở đầu cũng không có. Tùng San nhớ rõ vào buổi tối một hôm nọ, Chu Trường An đưa cô trở về ký túc xá, lúc ở dưới lầu cô không cẩn thận vấp chân, Chu Trường An đỡ cô một phen, liền thuận thế ôm lấy cô. Vừa vặn lúc ấy có vài cái người quen đi qua, huyết sáo, tỏ vẻ chuyện này bọn họ đã sớm biết rồi, thế là ngày hôm sau tin tức bọn họ quen nhau không ai không biết.

không có một lời tỏ tình nào cả. Là một cô gái lần đầu yêu đương, Tùng San cảm thấy bản thân mình đã chịu thiệt thòi rồi. Sau đó cô giật mình phát giác, thì ra Chu Trường An đã mưu tính rất nhiều.

Tống Đào ngồi bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Tùng San, cho rằng cô say, vỗ đầu cô, ôn nhu hỏi, "San San, em không sao chứ? Sao mặt lại đỏ như vậy chứ?"

Tửu lượng của Tùng San rất tốt, thừa kế gen tốt ngàn ly không say của bố Tùng nhà cô, những chuyện chè chén tụ họp bạn bè như thế này cũng là thường thôi.

"Ừ, có thể là trúng gió , mọi người tiếp tục đi, em muốn về trước để nghỉ ngơi." Tùng San đứng lên.

Tổng Đào cũng đứng lên, "Anh đưa em về, con gái đi một mình ban đêm không an toàn."

Tùng San không từ chối, bởi vì cô biết từ chối cũng không có tác dụng.

Tổng Đào rất thân mật ôm em cô, dùng lực rất nhẹ, chỉ là hình thức, cho nên hoàn toàn không khiến người khác phản cảm, ngược lại còn cảm thấy người này rất ga-lăng.

Hai người đi tới con đường nhỏ ở cổng phía Đông ký túc xá, đèn đường đã sớm hư từ cả năm nay nhưng không có ai sửa cho nên con đường nhỏ này rất tối, nếu phải đi một mình thật sự là Tùng San không dám đi.

"San San, anh đã tìm được việc làm rồi , cũng ở thành phố A, gần trường của chúng ta, về sau rảnh rỗi anh có thể đến thăm em." Tổng Đào nói.

"Vậy sao, thật tốt quá. Sao anh lại không nói cho mọi người biết?"

"Anh ngại vì bọn họ có người đang gặp rắc rối, em cũng biết A Thạch đến giờ vẫn chưa tìm được việc, cho nên bọn họ mới đổi với tên súc sinh Chu Trường An bán thân cầu vinh kia cực kỳ tức giận như vậy đó. Chuyện này anh chỉ mới nói cho mình em thôi."

"Em biết rồi, em sẽ không nói cho ai khác."

Anh Tê Lợi - Tống Đào chính là một người ngoài mặt thì hi hi ha ha đùa giỡn nhưng thật chất lại là một người rất tri kỷ, chẳng trách hẳn là một người rất được lòng nữ sinh. Nữ sinh nào mà không thích có đàn anh như vậy chứ.

Con đường nhỏ rất yên tĩnh, hai người đều im lặng không nói gì.

Tiếng chuông di động trong túi Tùng San vang lên, cô cầm lấy nhìn thoáng qua, một dãy số lạ, nhưng mà, cô thấy hơi quen mắt.

Vì vậy cô nhấn tắt.

"Ai vậy?" Tống Đào hỏi.

"không biết, số lạ, có lẽ là tên lừa đảo nào đó." Tùng San thuận miệng nói.

"Ừ, em làm đúng rồi, thấy mấy số lạ thì đừng nhận, lừa gạt có nhiều loại lắm." Cách nói của Tống Đào cùng bố Tùng nhà cô giống nhau y đúc.

Chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số kia.

Tùng San lại tắt máy.

Sau đó chuông lại tiếp tục vang lên.

Tùng San có chút khó chịu tắt nguồn.

"Anh nghĩ chắc không phải đâu, gọi cho em nhiều lần như vậy, chắc không phải là lừa đảo, em có muốn nhận hay không, biết đâu thực sự có chuyện gì đó xảy ra?" Tống Đào nói.

"Có thể có chuyện gì chứ? không nhận là được, nhận rồi thì không có việc cũng thành có. Em không thích đang ở không lại chuốc việc vào mình"

Tống Đào vui vẻ, "San San, em nói câu này rất có văn có điệu đó, hay thiệt."

Tùng San cười hì hì nói, "Phải không, thì ra em cũng có tài như vậy!"

Tống Đào đưa cô đến dưới lầu, liền quay về nhà trọ. Tùng San một mình lên lầu, trong phòng không có ai cả. cô tắm rửa, thay áo ngủ, đem quần áo hàng hiệu trên người cất vào ngăn tủ, sau đó nằm ở trên giường, vẫn không khởi động lại điện thoại.

cô biết ông chú này sẽ không từ bỏ, bởi vì lúc hấn đưa cô về đã nói buổi tối sẽ gọi cho cô.

hấn luôn thích tự quyết định.

một mình nằm ở trên giường lật mình vô số lần, Tùng San vẫn không ngủ được. Vì thế cô xuống giường mở máy tính, tìm đại một tập phim để xem, ký túc xá không có ai, nên cô không mang tai nghe.

Hài kịch cổ trang, không có mấy tình tiết nào tàn. cô xem thật vui vẻ, không phải bị trò cười trong phim chọc cười, mà là nụ cười phát ra từ nội tâm. Khúc mắc như được gỡ bỏ, tất cả đều là mây trôi, Tùng San vừa xem phim, cũng vừa tháo bỏ những khúc mắc trong lòng, xem rất chuyên tâm.

Cửa phòng mở ra, có người tiến vào, cô cũng chỉ quay đầu nhìn một chút.

Nhìn thấy là bạn cùng phòng Triệu Nhiên đến từ tỉnh An Huy, và người nằm xa giường Tùng San nhất. Bình thường hai người bọn họ không có giao thiệp, cùng lắm cũng chỉ gật đầu chào hỏi. Chủ yếu là cô nàng Triệu Nhiên này đáng vẻ bình thường, thành tích bình thường, không tìm ra điểm nào hơn người, là một người hướng nội, trước giờ không thích chủ động nói chuyện với mọi người. Cho nên không riêng gì Tùng San, trong căn phòng gồm sáu cô gái này, đã có bốn người không cách nào thân quen được với Triệu Nhiên.

Tùng San bận xem phim chỉ mở miệng nói một câu, "Về rồi à."

Triệu Nhiên gật đầu, nhìn Tùng San, chủ động tới gần. Đứng bên người Tùng San, nhìn cô, giống như có lời muốn nói.

Tùng San hơi bất ngờ, vội vàng bấm ngừng video, xoay người lại, đối mặt với Triệu Nhiên, "Có chuyện gì sao?"

"Vừa rồi có người hỏi thăm mình về cậu." Triệu Nhiên nói chuyện rụt rè.

"A? Ai vậy? Ở đâu?" Tùng San trong lòng có một dự cảm không tốt.

"không biết ai nữa, là một người đàn ông, trông rất ngay thẳng, đứng dưới lầu kí túc xá của chúng ta." Triệu nhưng nói.

Tùng San nhú mày, trong lòng suy nghĩ, cảm thấy chắc không phải là Cố Trì Tây, bởi vì tiệc sinh nhật ngày hôm đó của Cố Lâm Lâm, Triệu Nhiên cũng có mặt, nếu là Cố Trì Tây thì Triệu Nhiên sẽ biết.

"Anh ta hỏi thăm cậu những gì?" Tùng San hỏi.

"Cũng không có hỏi gì, chỉ hỏi mình có biết cậu hay không, mình nói mình và cậu là bạn cùng phòng, anh ta nhờ mình lên phòng xem có cậu ở đó hay không, sau đó..."

"Sau đó cái gì?" Tùng San thấy Triệu Nhiên nói chuyện nửa chừng làm cô sốt ruột muốn chết.

"Sau đó nhắn tin nói cho anh ta biết." Ánh mắt Triệu Nhiên dao động nhìn về nơi khác.

Tùng San đứng lên, đi đến trước cửa sổ vén một góc màn nhìn xuống, nhìn thấy một người đàn ông cao gầy, một thân tây trang, nhìn qua có chút quen mắt.

"Cám ơn cậu Triệu Nhiên, cậu không cần hỏi âm cho anh ta , mình xuống đó xem một chút." Tùng San cười nhẹ.

"San San, cậu đi một mình có tốt không? không có nguy hiểm gì chứ? Có muốn mình đi cùng cậu không?" Triệu Nhiên do dự mở miệng nói.

Tùng San cảm thấy trong lòng bỗng nhiên rất ấm áp, nhìn không ra một người bạn cùng phòng bình thường ít giao tiếp thế mà lại quan tâm mình như vậy.

"không có việc gì, đây là người quen của mình, điện thoại di động của mình tắt máy nên anh ấy không gọi được." Tùng San cười sang sảng, đi xuống lầu.

Người đàn ông đó nhìn thấy cô, lễ độ đi về phía cô, "Xin chào Tùng San tiểu thư, tôi là trợ lý của Cố tổng, Trương Tân."

Quả thật rất ngay thẳng, lại còn trẻ tuổi anh tuấn, vừa chững chạc lại có lễ độ, toàn thân tây trang thẳng thớm, nhìn có vẻ là một người cẩn trọng. Tùng San nhìn hấn, trong phút chốc lại nghĩ đến Chu Trường An, đại khái là một hai năm sau, Chu Trường An chắc cũng sẽ giống như thế này. Cuối cùng thì thanh niên áo trắng vẻ mặt húng khởi năm nào cũng chỉ là ảo ảnh của tuổi thanh xuân mà thôi.

cô ngần ngợ nhớ lại lần đó hai người cùng đi xem buổi biểu diễn của Trần Dịch Tấn, cô mặc chiếc đầm mà Chu Trường An mới mua cho cô, mà Chu Trường An mặc một cái áo sơ mi trắng nhìn rất đẹp mắt.

Buổi biểu diễn kết thúc muộn không có tuyến xe bus mà họ vẫn thường đi, Chu Trường An đứng trước bãi lộ tuyến ở trạm xe buýt xem một hồi, cuối cùng mang cô lên một tuyến xe duy nhất chạy ban đêm, kết quả phát hiện xe càng chạy bốn phía càng hoang vắng. Vì thế thừa dịp có một đường cái đèn đường sáng sửa mà xuống xe, muốn thuê taxi về trường nhưng lại không bắt xe được, sau đó Chu Trường An liền chỉ tay vào một quán trọ nhỏ ven đường.

79 tệ một phòng. Căn phòng rất nhỏ; chỉ có một chiếc giường đôi. Khi đó Tùng San cảm thấy hai người họ cũng đã quen nhau, sớm hay muộn cũng sẽ đi đến bước này, cho nên coi như phối hợp, cùng hấn ngủ.

Khi đó cô học năm thứ hai đại học, hấn học năm thứ ba đại học, bọn họ đều hồn nhiên cho rằng đó chính là lần đầu tiên tốt đẹp của cả hai.

Nhưng thực tế ... cô chỉ nhớ rõ Chu Trường An đè nặng trên người cô, ép cô không thở nổi, còn nắm tóc cô khiến cô đau. Lúc đó hấn ở trên người cô cọ xát, không ngừng cọ xát, còn hỏi cô có cảm

giác gì. cô cũng không biết trả lời như thế nào, liền nói không biết, hấn cứ tiếp tục cọ xát, sau đó cọ xát nhiều mệt mỏi nên ngủ mất.

Trách không được Cố Trì Tây hỏi cô, đến cùng là có thích Chu Trường An hay không. Có lẽ cô thật sự bị ông chú đó nói trúng rồi, cô căn bản không hiểu yêu là gì. Ít nhất buổi sáng hôm nay, đi xem cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp kia, ông chú đó đã làm cho cô hiểu được cái gì gọi là ~ làm ~ tình ~.

Tùng San nhin không được cười cười, cảm thấy bản thân rất hài hước.

Khi cô phục hồi tinh thần mới ý thức được chính mình nhìn chăm chăm người ta lâu như vậy, không khỏi có chút xấu hổ cười cười, "Tìm tôi có việc gì sao?"

Trương Tân sắc mặt điềm đạm, cũng không có biểu hiện khó chịu nói, "Cố tổng không gọi được cho cô nên có chút nóng nảy, bảo tôi ghé thăm cô một chút."

Đây là tình huống gì? cô cố ý không tiếp điện thoại của hấn chẳng lẽ hấn không biết sao? Sốt ruột làm gì chứ? cô cũng không phải là một đứa con nít. Làm giống như Tùng San và hấn có quan hệ gì đó vậy , không gọi được điện thoại thì phái người đến thăm hỏi, dục vọng chiếm hữu của người này lớn thật!

Tùng San nở nụ cười, lộ ra hai cái răng khểnh, "Cố tổng của anh nhàn rồi ghê, không có chuyện gì thì lại đánh chủ ý lên người phụ nữ nha."

Trương Tân vẫn là không có biểu hiện gì, "Tùng San tiểu thư, có thể trả lời điện thoại của Cố tổng hay không?"

Tùng San cảm thấy sự hài hước của mình chẳng ảnh hưởng gì đến người này, rất thất vọng nói. "Điện thoại di động của tôi hết pin."

Trương Tân móc một chiếc điện thoại từ trong túi ra đưa cho Tùng San.

Tùng San không nhận, "Tôi không thích dùng di động của người khác."

"Đây là di động mới, Cố tổng mua cho cô , bên trong có số điện thoại riêng và số công tác của Cố tổng." Trương Tân nói.

Tùng San: "..."

Cái cảm giác cho dù có bay cũng không thoát khỏi này là sao chứ?

"Trương Tân, anh trở về nói cho Cố tổng của anh biết, tôi không cần di động của hấn, cũng sẽ không gọi lại cho hấn, mong hấn đừng tìm tôi nữa, cứ như vậy đi." Tùng San từng câu từng chữ trịnh trọng nói. Sau đó xoay người rời đi.

"Tùng San tiểu thư!" Trương Tân kêu cô, âm thanh hơi lớn, khiến mọi người xung quanh quay đầu nhìn.

Tùng San xoa xoa da đầu đang run rẩy, xoay người trừng hấn: "Đừng gọi tôi là tiểu thư, anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư!"

Trương Tân hơi chau mày, lúc này mặt mới có chút cảm xúc, "Thực xin lỗi, tôi không muốn chọc giận cô."

Tùng San thở dài, sao lại nổi giận với người khác như vậy chứ, người ta cũng chỉ là một người làm công nghe theo lệnh ông chủ mà thôi."không có gì, thật ngại quá cơn giận của tôi hơi lớn. Chuyện này không liên quan đến anh, anh trở về đi, đem lời của tôi chuyển cho hắn là được. Còn có, về sau anh cũng đừng đến ký túc xá tìm tôi nữa, bị người nhìn thấy thì không tốt."

Tùng San nói nhìn chung quanh một chút, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa sổ lầu hai, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Triệu Nhiên.

Triệu Nhiên thấy Tùng San phát hiện ra mình, vội vàng thả rèm xuống, trở lại bàn học của mình ngồi, giống như người vừa làm chuyện xấu tìm đập lùm bùm. Tùng San lên lầu, vào phòng ngủ, nhìn thoáng qua Triệu Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, trở lại máy tính của mình, tiếp tục xem phim.

Bởi vì vừa rồi không có đeo tai nghe, video vừa phát, toàn bộ căn phòng yên tĩnh đều tràn ngập âm thanh ầm ĩ. Tùng San vội vàng nhấn nút dừng lại, rất áy náy nhìn về phía Triệu Nhiên, "thật có lỗi, mình quên đeo tai nghe."

"Ừ, không sao." Triệu Nhiên trả lời.

Tùng San từ trong ngăn kéo lấy ra tai nghe cắm vào máy tính, vừa muốn nhấn nút mở, chợt nghe Triệu Nhiên mở miệng hỏi: "San San, người vừa rồi, là gì của cậu vậy?"

Đây là lần đầu tiên Triệu Nhiên hỏi Tùng San một việc riêng tư.

"A, chỉ là một người quen thôi, kỳ thật cũng không thân lắm, ha ha." Tùng San tỏ vẻ bất lực, không biết giải thích thế nào.

"Anh ta, là đang theo đuổi cậu sao?" Triệu Nhiên giống như thật gian nan mới hỏi ra khỏi miệng.

"không phải, không phải đâu! Chúng ta ngay cả bạn hữu cũng không phải, cậu suy nghĩ nhiều rồi." Tùng San cười cười.

"A." Triệu Nhiên không nói.

Tùng San nghĩ lại mà sợ mở video tiếp tục xem, nhưng không xem được gì . Nhớ tới Cố Trì Tây liền thấy đau đầu, cô cảm thấy việc này không thể dễ dàng kết thúc như vậy.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 10

Lý Yến từ thư viện trở lại, vừa vào phòng liền lớn giọng âm ỉ, "San San, mình nghe nói mới vừa rồi có một đại mỹ nam mặc tây trang mang giày da đến tìm cậu có phải không? Chuyện gì vậy, mau khai ra đi!"

Triệu Nhiên đang vui đầu đọc sách, nghe xong những lời này bất giác ngẩn cổ.

Lý Yến căn bản không chú ý tới Triệu Nhiên cũng đang ở đây, trực tiếp chạy tới bên người Tùng San, lấy tai nghe của cô ra lặp lại câu nói một lần nữa, "nói mau, nói mau, đại mỹ nam kia là ai?"

thật ra Tùng San có nghe được câu hỏi của Lý Yến, cô ấy lớn giọng như vậy, chỉ sợ là toàn bộ phòng ngủ trong hành lang này đều nghe thấy hết rồi.

cô thật sự không biết làm sao, "Chỉ là một người mình biết thôi, không quen thân lắm."

Lý Yến chớp mắt, "Ai chứ, sao thần bí vậy?"

Tùng San đau đầu, "Điều không phải là tại chị họ của mình sao, anh ta là bạn đồng nghiệp của chị họ, hôm nay thay chị họ mình tới nói với mình một tiếng, vốn là buổi tối hẹn cùng nhau ăn cơm, nhưng mà chị họ mình bận nên không tới được."

Tùng San bắt đầu bội phục năng lực ứng biến của mình.

"A." Lý Yển như có đăm chiêu gật đầu, "thì ra là bạn trai của chị họ cậu, aiz, thật đáng tiếc."

Tùng San buồn cười, đây là cái "thần thánh lực" gì đây, sao có thể lí giải lời nói của cô thành bạn trai của chị họ rồi? Chẳng qua cô cũng lười giải thích, từ nội tâm cô cảm thấy rằng Lý Yển thật dễ gạt mà.

Trương Tân trở lại xe, cung kính đưa chiếc di động lúc nãy cho người ngồi sau xe, "Cố tổng, Tùng San tiểu thư nói không cần chiếc di động này. cô ấy còn nói hi vọng ngài về sau không cần tiếp tục đến tìm cô ấy."

Lúc nói những lời này Trương Tân cúi đầu rất thấp, không có nhìn thấy cảm xúc trên mặt Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây không nhận lại chiếc di động kia, "Tôi biết rồi, tạm thời cậu giữ nó đi." Giọng nói không bình tĩnh, giống như mọi thứ đều trong dự đoán.

"Vâng." Trương Tân cầm điện thoại cất vào túi, khởi động xe, hỏi, "Cố tổng, kế tiếp đi đâu ạ?"

"không đi đâu cả." Cố Trì Tây đầu tựa vào chỗ dựa lưng, giọng nói có chút ử rũ.

"Về Giang Phong Uyển?" Trương Tân để xác nhận, lại hỏi một câu.

Cố Trì Tây không lên tiếng, nhắm hai mắt lại.

Trương Tân biết hấn đã đồng ý, liền xoay vô lăng đổi phương hướng. hấn (Trương Tân) luôn làm việc rất cẩn thận, đây là tác phong của quân nhân , chỉ tiếp nhận mệnh lệnh rõ ràng, cho nên vừa rồi Cố Trì Tây nói như vậy, dù cho trong lòng hấn biết rõ, nhưng vẫn muốn xác nhận lại lần nữa.

Cố Trì Tây không lên tiếng, nhưng không có nghĩa hấn không biết mình muốn gì. Tên nhóc Trương Tân này rất thông minh, ít nói, cẩn thận, luôn có thể đoán đúng tâm tư của hấn đem mọi việc sắp xếp ổn thỏa, có hấn (TT) bên cạnh quả thật dễ dàng không ít việc. Trương Tân là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, được huấn luyện nghiêm chỉnh, ưu điểm lớn nhất chính là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Thiên lý mã thường có mà Bá Nhạc không thường có, đó là bởi vì Bá Nhạc không phải tùy tiện liền cho rằng một con ngựa bình thường là thiên lý mã.(1)

Tên nhóc Trương Tân này không tệ , so với tên Chu Trường An kia mạnh hơn rất nhiều. Vừa nghĩ đến ngày đó Chu Trường An nhìn thấy hấn thì trở nên rụt rè hèn nhát, Cố Trì Tây liền muốn cười, sao Cố Lâm Lâm lại có thể nhìn trúng một vật bỏ đi như vậy chứ? Mà còn là tranh giành của người khác . Quả nhiên ánh mắt chọn đàn ông giống y như mẹ nó.

Nhưng mà, một tên mặt trắng như vậy (2), lại là bạn trai của San San. thật là phung phí của trời.

Trương Tân đậu xe xong xuôi, xuống xe mở cửa xe cho Cố Trì Tây, "Cố tổng, đã đến Giang Phong Uyển, tối nay xe vẫn đậu ở đây hay là lái đi?"

Cố Trì Tây xuống xe, nhìn hẩn một chút: "Vừa rồi lúc cậu gặp cô ấy, tình trạng của cô ấy như thế nào?"

Trương Tân dừng một lát rồi nói, "Tinh thần rất tốt, nhưng bởi vì tôi gọi cô ấy là Tùng San tiểu thư nên có chút mất hứng, bất quá tôi đã xin lỗi rồi."

Khóe miệng Cố Trì Tây cong lên, nở nụ cười, giống như trước mắt xuất hiện cô bé con vẽ mặt giận dữ chỉ vào mũi Trương Tân mắng "Đừng gọi tôi là tiểu thư!" Suy nghĩ một lát hẩn nói, "Có lẽ cậu đưa lại điện thoại cho tôi đi, tự tôi sẽ đưa cho cô ấy."

"Vâng." Trương Tân lại lấy di động ra đưa cho Cố Trì Tây, "Cố tổng, tôi đề nghị ngài mấy ngày nay tốt hơn hết trước đừng đi tìm cô. ấy"

"Vì sao?" Cố Trì Tây nghiêng đầu liếc nhìn Trương Tân.

"Chỉ là ý kiến cá nhân của tôi thôi, bây giờ cô đang vô cùng kháng cự ngài , hơn nữa cá tính của cô ấy lại khá mạnh mẽ, đối mặt lại xung đột thì không tốt lắm." Trương Tân cúi đầu.

"Ừ, được rồi cậu trở về đi." Cố Trì Tây không nói gì.

Kiến trúc khu biệt thự ven sông của Giang Phong Uyển có một cửa kính sát đất khổng lồ đối mặt với con sông lớn , thông thoáng sáng sủa. Đây là khu biệt thự được hoan nghênh nhất thành phố A, xây dựng bên một dòng sông, gần trung tâm thành phố, có rất nhiều nhân viên cấp cao và thương nhân giàu có định cư ở đây.

Nhà Cố Trì Tây ở Giang Phong Uyển không có một bóng người, cổng mở ra, vừa vào cửa, một chú chó Labrador to lớn nhào lên người, vẫy vẫy đuôi, lông trên người mềm mại mượt mà, vô cùng

thân thiết đối với chủ nhân sửa Gâu Gâu. Cổ Trì Tây cúi thấp người, ánh mắt dịu dàng, lấy tay xoa xoa đầu "Lão Tàn"(3), ôn hòa nở nụ cười.

Ngày hôm sau Tùng San dè dặt khởi động điện thoại, ngoài ý muốn phát hiện nó không có động tĩnh gì, vì thế tâm tình lo sợ bất an cuối cùng là hồi phục một chút, cũng không muốn suy nghĩ thêm về những chuyện lộn xộn kia nữa. Giống như hết thảy mọi việc đều trở về quỹ đạo bình thường, mỗi sáng cô cùng Lý Yển ăn điểm tâm, sau đó đi học, hết giờ học cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó lại lên lớp, ăn cơm chiều, tự học. Ký túc xá, phòng học, căn tin, là ba điểm dừng thường xuyên của cô.

cô không có bạn trai, thời gian buổi tối dư dả rất nhiều.

Lý Yển muốn thi khảo sát nghiên cứu sinh, cho nên mỗi ngày đều như lên dây cót cố gắng phấn đấu, ngay cả Tùng San cũng bị quyết tâm của cô ảnh hưởng đến thư viện kiếm chỗ tự học. Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Cổ Lâm Lâm đã hoàn toàn biết mất khỏi phòng ký túc, cái giường trống rất nhanh liền bị các cô bạn cùng phòng trưng dụng làm nơi để những vật linh tinh. Tuy rằng khi đi học cũng có nhìn thấy cô ta nhưng vẫn làm lơ như không thấy.

Cứ như vậy đi, cũng chẳng sao cả.

Triệu Nhiên thế mà lại trở nên thân thiết với Tùng San hơn, thỉnh thoảng sẽ cùng cô nói vài câu, tuy rằng không có gì quan trọng. Lý Yển đối với Triệu Nhiên không có nhiều hảo cảm, cảm thấy Triệu Nhiên quê ở An Huy , người quê mùa, cho nên thấy Tùng San cùng

Triệu Nhiên nói vài câu sẽ lôi kéo Tùng San trực tiếp bước đi, không nể mặt người ta chút nào.

Tùng San cảm thấy Lý Yến rất buồn cười , rõ ràng cô ấy cũng ở ngoại ô thành phố A, sao lại khinh thường người ta quê ở An Huy ? Lý Yến lại rất kiên trì nói, nhà cô ấy không phải ở nông thôn, Trần gia thôn chính thức trở thành một phần của thành phố A, hộ khẩu của người Trần gia thôn đều là hộ khẩu thành phố.

"Gia cảnh nhà mình so ra kém nhà cậu, ba của cậu làm việc ở cơ quan chính phủ tốt như vậy, mẹ lại là y tá trưởng bệnh viện lớn, nhưng dù gì thì nhà mình cũng có hộ khẩu thành phố đó thôi ." Lý Yến nói như thế.

Tùng San trên đầu xuất hiện ba cái hắc tuyến, thật tình mà nói bố Tùng nhà cô công tác ở cơ quan chính phủ gì đó cũng chỉ là có cũng được không có cũng không sao thôi, nói ra thật ngại ngùng mà.

Cứ thế ngày qua ngày, thứ tư này là đến ngày nghỉ lễ dài hạn Mừng một tháng năm, Lý Yến cùng Tùng San làm một học sinh bản địa hạnh phúc, vui vui vẻ vẻ trở về nhà .

Từ thành phố A đến nhà Tùng San ngồi xe bus vốn dĩ chỉ cần một tiếng, nhưng vì là ngày nghỉ dài hạn nên trên đường rất đông đúc, Tùng San cố ý đi tuyến xe sớm nhất, ngồi đến mức muốn nôn, đến giữa trưa mới đến được cửa nhà.

Tùng Chí Quân từ phòng bếp đi ra, trên người mặc cái tạp dề bằng vải bông, đẩy đẩy cái mắt kính dày cui trên mũi, trên mặt nở nụ cười hiền lành, "San San về rồi à? Ba ba làm cá Vũ Xương kho tộ cho con đó!"

Tùng San cởi áo khoác, ôm ba ba nhà mình hôn một cái, "Bố Tùng à, con nhớ ba lắm!"

Tùng Chí Quân mắt híp lại thành một đường, "Ai u, mới vài ngày không gặp, San San của ba nhớ ba vậy sao?"

Phương Tiểu Tiệp từ trong phòng đi ra, nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai cha con cô, vui vẻ nói: "Aiz, hai người đừng làm chuyện khiến người ta buồn nôn như vậy được không? Đều bao lớn rồi còn tưởng mình là học sinh tiểu học ao?"

Tùng San bĩu bĩu môi, đi qua nhéo nhéo cái eo thùng phi của mẹ, "Mẹ à, mẹ không phải nói đi học múa Latin cho eo nhỏ lại sao? Sao con không thấy nhỏ đi tí nào?"

Phương Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn Tùng San, "Sao có thể có hiệu quả nhanh như vậy được, mẹ mới học có mấy buổi, chờ mấy tháng nữa, mẹ khẳng định sẽ lấy lại thân mình mềm dẻo như rắn nước năm nào."

Tùng Chí Quân nhin không được, cười khúc khích, sau đó bị đuổi theo chạy vào phòng bếp. thật là không có tiền đồ mà.

Phương Tiểu Tiệp lại cẩn thận nhìn đứa con gái duy nhất của mình, thấy được có gì đó không đúng, "San San, con bị bệnh sao? Sao sắc mặt lại như thế này? Hốc mắt đều thâm quầng."

Tùng San trong lòng hồi hộp, cuối cùng cũng không thoát được "pháp nhãn" của mẹ mình. Cười đùa nói: "không có đâu, sắp tới cuối học kì rồi, để đạt được kết quả tốt nhất, con đang rất cố gắng, tích cực hướng về phía trước."

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Con đừng có mà tán dóc nữa, con tưởng mẹ không biết sao, có bao nhiêu đứa lên đại học mà cố gắng học thật tốt đâu chứ ? Giống như chúng ta năm đó vậy, nhớ năm đó mẹ con còn ở Học viện điều dưỡng, đó mới là..."

"Dừng lại!" Tùng San vội vàng lấy tay xoa ngực, cô sợ nhất là nghe mẹ nói về Học viện điều dưỡng, một khi đã nói thì không bao giờ dừng.

"Ai, con bé này! Đúng rồi, Trường An đâu? Sao không cùng con về nhà ăn cơm?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

Tùng San: "..."

cô biết là tránh không khỏi mà.

"Cái đó...chuyện này lát nữa ăn xong rồi nói sau." Tùng San không muốn khiến ba mẹ ăn không vô.

Phương Tiểu Tiệp là ai chứ, nhìn là biết con gái mình có chuyện, đoán chắc hai đứa cãi nhau, tám chín phần mười vấn đề ở của con gái mình, cho nên cũng không hỏi nhiều. Trong lòng bà yên lặng thở dài, đứa nhỏ này lớn lên xinh đẹp, tính tình nóng vội, miệng lại giáo hoạt, rốt cuộc là giống ai đây.

một bữa cơm đầy tiếng nói cười, Tùng San nói đùa đủ thứ, dốc sức đem lực chú ý của ba mẹ khỏi cái tên Chu Trường An kia .

Nhưng kết quả lại không thành công.

Tùng Chí Quân nhìn gương mặt muốn biến sắc của Phương Tiểu Tiệp, hiển nhiên cũng không dám cùng con gái phối hợp lạc đề nữa.

"Mau nói đi, lại cùng Chu Trường An xảy ra việc gì ? Có phải con lại càn quấy nữa không ?" Phương Tiểu Tiệp khoát tay chặn lại, Tùng Chí Quân vội vàng đưa chén trà.

Tùng San nhìn là biết trốn không thoát , dứt khoát nói thẳng: " Bọn con chia tay rồi ."

Phương Tiểu Tiệp phun ra một miệng nước trà, "A? Chia tay !"

(1) Diễn tích Bá Nhạc và Thiên Lí mã (mời search GG ca ca)

(2) Tiểu bạch kiểm: loại con trai được bao nuôi

(3) Lão Tàn tên con chó, lí do ta để chữ Lão sau này mọi người sẽ hiểu thôi

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 11

Tùng San vừa nói câu "Chia tay " ra khỏi miệng, không chỉ Phương Tiểu Tiệp phun nước trà, mà ngay cả Tùng Chí Quân cũng không thể bình tĩnh.

một bên lấy khăn tay giúp vợ lau nước dính trên người, một bên cau mày hỏi, "Sao lại như thế này? Sao có thể nói chia tay thì chia tay? Lần trước đến thăm ba mẹ không phải vẫn còn rất tốt sao?"

"Có phải con lại dở tính tùy hứng ra hay không ?" Phương Tiểu Tiệp là người sanh ra dưới ngọn cờ đỏ của Tổ quốc, kế thừa truyền thống tốt đẹp đó là dù bất kì chuyện gì xảy ra cũng phải từ trên người mình tìm ra lý do trước.

Cho nên dù Tùng San chưa nói gì nhưng trong lòng bà cũng đã nhận định là con mình sai.

Tùng San khóc không ra nước mắt.

Xem ra cô cũng chỉ còn cách nói thẳng , mặc dù rất uất ức, nhưng vẫn dễ chịu hơn việc bị mẹ không biết mắng mình một trận. Vì thế cô liền đem chuyện Chu Trường An tại bữa tiệc sinh nhật của Cố Lâm Lâm đá mình trước mặt mọi người trước cùng với chuyện hấn vì tiền lương một năm hai mươi vạn và một căn phòng ở mà ngã bài chia tay với mình thêm mắm dặm muối, còn nhấn mạnh chuyện mình hoàn toàn không biết gì về những mưu cầu danh lợi của Chu Trường An.

Vợ chồng ông Tùng lòng đầy căm phẫn. Phương Tiểu Tiệp hung hăng đánh Tùng Chí Quân một cái, nổi giận đùng đùng nói: "Tôi đã nói tên nhóc này là người vùng khác đến nên không được rồi, lúc đó ông còn nói tốt cho nó, ông nói cái gì ấy nhỉ, đứa nhỏ này rất lễ phép, có giáo dục, kết quả hiện tại khiến San San nhà chúng ta bị lừa gạt!"

Tùng Chí Quân ra sức thở dài một tiếng, "Tôi thật là nhìn lầm người mà! Xã hội bây giờ loạn hết rồi, người trẻ tuổi trong mắt chỉ biết có tiền, một đứa trẻ tốt như vậy, sao lại thành ra thế này chứ! San San, con đừng buồn nữa, loại người này không đáng để con phải đau lòng!"

"Đúng, chia tay bây giờ là tốt nhất, lỡ như sau này kết hôn rồi mới lộ ra bản tính thì thật thê thảm! San San, con quen nó lâu như vậy, không có bị tổn hại gì chứ?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

Tùng San cười gượng, "không có đâu, mẹ yên tâm đi." cô cố gắng không biểu hiện ra sự chột dạ của mình.

"Mẹ vốn cũng không hài lòng, cái thằng đó không phải nói tốt nghiệp muốn về quê nhà sao, con còn nói tốt nghiệp xong cũng đi theo nó, lúc đó con không biết trong lòng mẹ gào thét thế nào đâu! Bây giờ tốt rồi, chia tay rồi San San của chúng ta sẽ về nhà, thành phố A thật tốt, biết bao nhiêu người chen chúc bề cả đầu cũng không có được một chỗ ngồi, sao phải theo cái thằng đó về quê nó chịu khổ chứ!" một lần nữa Phương Tiểu Tiệp cho mình một chén trà, uống một ngụm, thở ra một hơi, "Con à, con đừng khó chịu trong lòng nữa, San San nhà ta vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn là sinh viên đại học A, muốn người nào mà không được! Ngày mai mẹ sắp xếp cho con đi xem mắt!"

Tùng San vừa nghe đến hai chữ xem mắt, thân mình run run, "Mẹ à, cũng không cần gấp như vậy, con mới hai mươi tuổi, không cần phải đi xem mắt chứ?"

"Sao lại không cần! Lần này mẹ muốn chọn đúng người cho con, gia thế bối cảnh đều phải sự xét duyệt của mẹ, người như vậy mới có thể yên tâm! Phụ nữ cũng chỉ có vài năm tuổi xuân thôi, nếu đều sử dụng trên người một tên đàn ông cặn bã, sẽ bị lỗ thì."

Tùng San cảm thấy mẹ của cô nhất định là bị mấy cái phim truyền hình về đề tài gái ế tẩy não.

"Còn tôi thì thấy Tùng San nhà chúng ta không cần phải gấp gấp mấy chuyện yêu đương, tốt nghiệp đại học vẫn là chuyện quan trọng nhất, tốt nhất là tốt nghiệp đại học xong rồi mới tính tới chuyện tìm bạn trai đi." Khó có dịp Tùng Chí Quân đưa ra ý kiến phản đối.

Phương Tiểu Tiệp lập tức trừng mắt, "Còn kịp quái gì chứ! Vậy thì trễ mất! Đàn ông tốt đều bị người khác chọn hết rồi, còn dư nữa đâu mà tìm! Ông Tùng kia, từ hôm nay trở đi nhiệm vụ của ông là đi tìm những thanh niên có gia thế, bối cảnh, nhân phẩm, và tướng mạo xứng đôi với San San nhà chúng ta có nghe chưa!"

Về mặt Tùng Chí Quân khó xử, "Nếu nói là tìm thanh niên có nhân phẩm và tướng mạo xứng đôi với San San thì dễ rồi, còn cái gia thế bối cảnh thì không phải xem người ta có xứng với gia đình chúng ta không, mà là chúng ta có thể xứng với người ta không..."

Tùng Chí Quân là chủ biên ban tuyên truyền Đảng ủy của tạp chí Đảng, chức danh thì cao nhưng không có thực quyền. Chuyện cần làm mỗi ngày chính là xem tin tức, quan tâm chuyện lớn trong và ngoài nước, tổ chức hội phát huy tác phong liêm chính của Đảng,

hay là kiểm tra kĩ lưỡng bản thảo tạp chí Đảng phát hành mỗi tháng một lần, thỉnh thoảng cũng viết vài bài viết, múa bút vẩy mực bày tỏ cảm xúc về sự thay đổi của thời đại. Cho nên ngày thường rất rất nhàn rỗi, ở cơ quan có thể mỗi ngày tan làm đúng giờ, đi chợ mua cái đồ ăn giết thời gian, về nhà giặt quần áo nấu cơm cho vợ con. Làm một người đàn ông tốt của gia đình.

Phượng Tiểu Tiệp chột nhứ mày, "Tốt hơn nhà chúng ta không phải là càng tốt sao! Con gái không phải là nên gả cho gia đình tốt sao, đời này ông không có tiền đồ rộng mở nhưng nếu SanSan nhà chúng ta gả cho một người giàu có thì thật là vẻ vang! Ai, tôi nghe nói con trai của Mạnh bí thư vừa từ Mỹ trở về phải không? Lần sau ông gặp Mạnh bí thư thì nói một tiếng đi!"

Tùng Chí Quân bóp trán, ông sợ vợ như sợ cọp đấy.

Vài năm trước Tùng Chí Quân thỉnh thoảng còn sẵn được tin tức, bây giờ cấp dưới chỉ có vài người trẻ tuổi, đều không cần đi săn tin tức, trực tiếp ngồi trong phòng làm việc tìm lỗi chính tả, tìm cái nào không phù hợp tiêu chuẩn thì xong việc. Mỗi tháng Tùng Chí Quân chỉ có một ngày quan trọng, chính là đêm trước ngày xuất bản, ông phải mang theo bản thảo xuất bản đến văn phòng Mạnh bí thư cho ông ấy kiểm tra lại, bởi vì lãnh đạo của thành phố A Mạnh Tích Minh là chủ biên trên danh nghĩa của tạp chí Đảng.

Do đó Tùng Chí Quân là một người nhàn rỗi nhưng cũng coi là một quan chức cao. Mạnh Tích Minh mặc dù chỉ là chủ biên trên danh nghĩa, nhưng làm việc cũng cực kỳ nghiêm túc, mỗi tháng tạp chí Đảng xuất bản đều phải tự mình kiểm tra, hơn nữa xem từ đầu đến đuôi không hề bỏ sót. Đó là lí do mà mỗi tháng Tùng Chí Quân đến văn phòng của Mạnh bí thư ngồi một lần, cũng đều là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. May mà thái độ của Mạnh bí thư đối

với hắn vẫn rất hòa thuận, thỉnh thoảng cũng sẽ nói đùa vài câu, cho Tùng Chí Quân chút thể diện.

Nhưng trong lòng Tùng Chí Quân rất rõ ràng, thể diện cũng chỉ là thể diện mà thôi, chỉ là một biểu tượng không có thực. Trông mong ông có thể cùng Mạnh bí thư nói chuyện sâu xa căn bản là không có khả năng. thì càng miễn bàn đến việc gả con gái đến nhà người ta .

Tùng San mắt thấy mẹ mình càng nói càng lung tung, nhịn không được chen miệng nói: "Mẹ, mẹ đừng bận tâm chuyện của con nữa , con mới hai mươi tuổi xuân xanh thôi, tìm bạn trai không phải chuyện khó khăn đâu."

Tùng Chí Quân cũng gật đầu, "Đúng, San San của chúng ta muốn diện mạo có diện mạo, muốn chỉ số thông minh có chỉ số thông minh. Chúng ta ở thành phố A còn có nhà có đất, còn sợ không ai thềm lầy sao?"

Phương Tiểu Tiệp nhìn hai cha con bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Chỉ có căn nhà nhỏ này của chúng ta thôi mà còn dám nói là có nhà có đất? Ông Tùng à, ông đừng nói ra kéo mất mặt. Ông nhìn ông Thái xem, đã mua bao nhiêu căn nhà? Con gái ông Thái trước khi lấy chồng, nhà ở đầu là ông ta cho. Ông coi ông xem, là bạn cùng khóa với ông Thái, sao lại rơi vào tình cảnh này chứ?"

Tùng Chí Quân sợ nhất chính là nhắc tới ông Thái, khăng khăng lắc đầu, "Nhà cao cửa rộng ngàn căn, đêm đêm mất ngủ (2). Muốn nhiều nhà như vậy có ích lợi gì chứ? Cuối cùng cũng chỉ có thể ở một căn thôi, tôi thấy nhà mình là tốt nhất rồi."

Tùng San dốc sức gật đầu, không tiếng động ủng hộ ba ba.

Nhà Tùng San không lớn, nhưng vị trí coi như không tệ, chính là phòng ở hơi cũ một chút. Đây là năm đó bố Tùng nhà cô gặp may mắn được cơ quan cấp cho một căn nhà, theo lí thì dựa vào vị trí của Tùng Chí Quân căn bản không thể được cấp căn nhà lớn như vậy, nhưng mà khi đó trong thành phố xảy ra vài việc, rất nhiều quan chức bị điều chức hoặc khai trừ, vì thế căn nhà này vốn dĩ nên cấp cho một người có năng lực hơn lại rơi vào người một trưởng ban nhỏ như Tùng Chí Quân .

Năm đó lúc chuyển nhà cả nhà cô vô cùng phấn khởi , còn Tùng San đang học tiểu học thì cảm thấy rất tự hào.

Chẳng qua đồ vật tốt đến đâu cũng không chịu được gột rửa của thời gian, chỉ chớp mắt mười mấy năm qua đi, căn nhà này đã trở nên cũ kĩ. Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân kích thích Phương Tiểu Tiệp, điều thật sự khiến Phương Tiểu Tiệp bị kích thích thật ra là rất nhiều hàng xóm thân thuộc từng người từng người đều chuyển đi, nhà nhà đều mua nhà mới, chỉ có nhà bọn họ vẫn ở lì nơi này. Việc này nói tới liền không biết làm sao. Nhưng Phương Tiểu Tiệp cũng chỉ là ngoài miệng như vậy thôi, kỳ thật trên bản chất cũng không phải là người đam mê vật chất, bằng không mấy năm nay cũng sẽ không một mặt làm y tá trưởng oai phong một cõi, một mặt về nhà sống cùng một người nhàn rỗi cực kì như Tùng Chí Quân .

"thật ra thì Trương chủ nhiệm ở bệnh viện của tôi cũng không tệ, ta đã sớm chọn trúng hần , đáng người tốt, lại có năng lực, lại có duyên. Chỉ là tuổi tác hơi lớn, năm nay đã 33 rồi." Phương Tiểu Tiệp nói.

Đầu Tùng San rớt một giọt mồ hôi lớn, ba mươi ba tuổi, một người đàn ông lớn hơn cô mười ba tuổi, mẹ cô nghĩ sao vậy chứ, đã

vậy còn nhìn trúng hần?

cô có thể gọi bằng chú đi?

"Bà nói cháu của Trương viện trưởng ư, cái người kêu gì ấy nhỉ...Trương Dật Bạch?" Tùng Chí Quân hỏi.

"Đúng vậy, chính là Trương Dật Bạch, tuần tú lịch sự , cùng San San nhà chúng ta rất xứng đôi đi." Phương Tiểu Tiệp nói tâm như mở cờ trong bụng.

"Vậy không được, lớn tuổi như vậy còn chưa có bạn gái, hần dành thời gian để làm gì chứ? San San của chúng ta vẫn là nên tìm người bằng tuổi mới phải, vậy mới có tiếng nói chung." Tùng Chí Quân lắc đầu.

"Bằng tuổi nhau thì cũng chỉ là một tên nhóc hai mươi mấy tuổi cái gì cũng không có, theo nó rồi không phải chịu khổ thì chính là chịu thiệt, kết quả là kết hôn vài năm lại lo lắng xuất hiện “tiểu tam” vân vân..., không giữ được lòng nó!" Phương Tiểu Tiệp nói.

Tùng San cảm thấy không nghe nổi nữa rồi, cô hoàn toàn xác định khẳng định nhận định, mẹ mình đã bị phim truyền hình tẩy não . Ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách, không đợi Phương Tiểu Tiệp nói thêm nữa, Tùng San liền cười hì hì nói muốn lên mạng một lát, lẩn như cá chạch về phòng của mình, đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm.

không thể tin được tư tưởng của mẹ cô lại cởi mở như vậy, thế mà lại mà ủng hộ cô tìm một ông chú ba mươi mấy tuổi. Vậy nếu như là hơn bốn mươi tuổi thì sao?

không biết làm sao, trước mắt cô liền hiện ra khuôn mặt của Cố Trì Tây.

Cũng không biết ông chú này năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi, bất quá nếu cô thật tìm một người như vậy , mẹ cô khẳng định tức chết đi được.

Tùng San cảm thấy hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Máy tính nhà cô so với cái laptop của cô còn cũ hơn, mở password hơn một phút. Tùng San nhin không được liền lấy ra di động ra một bên lên weibo một bên chờ máy tình khởi động, sau đó chuông điện thoại trong tay liền vang lên.

cô giật cả mình, nhìn thấy lại là cái dãy số xa lạ nhưng nhìn có chút quen mắt kia.

cô quyết đoán nhấn nút tắt .

đang suy nghĩ xem có nên tắt nguồn hay không, bỗng nhiên cô nhận được một tin nhắn, "Tôi đang ở dưới lầu nhà em, nếu trong vòng năm phút em không xuống dưới, tôi sẽ đến cửa chào hỏi."

Tùng San nhất thời ngẩn ra.

(1) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép : ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

(2) Nghiễm hạ thiên gian, dạ miên thất xích: có lẽ là 大廈千間，夜眠八尺 có nghĩa là “Đại hạ (nhà) thiên gian, dạ miên bát xích”- trích CỔ HUẤN

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 12

Cố Trì Tây mặc trang phục thoải mái, đứng bên cạnh chiếc xe Benz màu đen, mỉm cười với Tùng San. Chiếc xe kia chắc là vừa được bảo trì, thân xe đen bóng sáng loáng, tỏa sáng dưới ánh mặt trời .

Tùng San nhìn chung quanh, lại quay đầu ngưỡng mặt lên nhìn trên lầu, cực kì cẩn thận.

Xe đậu ở vị trí này, thật là rêu rao mà. Tuy nói ở đây là khu dân cư của công chức nhà nước, không hề thiếu xe xịn ra vào, nhưng bởi vì đã ở đây nhiều năm, hàng xóm quanh đây có xe gì nhà nhà đều biết. Xe Cố Trì Tây ban ngày ban mặt lại đậu trước cửa nhà cô, đây không phải là đang chuốc việc cho cô sao.

Vì thế lửa giận trong lòng cô bỗng nhiên tăng vọt.

"Chú mau lái xe đi chỗ khác đi, lỡ bị người ta thấy thì sao?" Trong mắt Tùng San tràn đầy sự phòng bị... cùng ghét bỏ.

Cố Trì Tây sớm đoán được cô bé con này xuống lầu sẽ không hòa nhã với hấn, nhưng vẫn là bị lời nói của cô làm sững sốt một chút. Có ý gì đây? Cố Trì Tây hấn từ khi nào lại không thể nhìn mặt người khác chứ ?

Lúc vừa mới lái xe đến cổng tiểu khu, bảo vệ giữ cửa nhìn thấy biển số xe của hấn, cái gì cũng không nói chỉ chào một cái rồi để rào

ngang dựng lên. hắn còn cảm thấy rất bất ngờ, bảo vệ ở cái tiểu khu lụp xụp này lại có mắt nhìn người đến vậy.

Vậy mà bây giờ lại bị Tùng San ghét bỏ .

"Vậy thì em lên xe đi." Cố Trì Tây mở cửa xe, vẫn là vẻ mặt điềm đạm, từ tốn nói.

Tùng San trừng mắt nhìn hắn ba giây, rầu rĩ không biết nên quay người lên lầu hay là lên chiếc... xe làm cô có ấn tượng không tốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng trẻo dưới ánh mặt trời , lại mang theo hai vầng sáng hồng nhạt chỉ thuộc về những thiếu nữ trẻ tuổi. một đôi mắt to rất sáng, lông mi thật dài, đôi môi đỏ đang mím lại. Vẻ mặt không tình nguyện, không chịu thua này khiến lòng Cố Trì Tây ngửa ngáy.

"Nếu em không sợ người trên lầu nhìn thấy thì tôi không ngại cùng em đứng phơi nắng dưới ánh mặt trời." Cố Trì Tây cười nhàn nhạt .

Tùng San cảm thấy đau hết cả đầu.

Chiếc xe này quả thật đã được dọn dẹp cùng bảo trì, sạch sẽ gọn gàng, hoàn toàn không có để lại dấu vết nào. Nhưng khi Tùng San ngồi vào xe, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Quả thực là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

"Chú đi dọc theo con đường này thẳng về phía trước, phía trước có một tiệm cà phê, dừng ở đó đi." Ngón tay Tùng San chỉ con

đường ở phía trước.

Ngay cả khi đã lên xe của hắn, cô cũng muốn ở đảm bảo mình ở trong phạm vi an toàn có thể kiểm soát tình hình. Tiệm cà phê đó rất ít khách, không sợ bị người khác nhìn thấy, hơn nữa lỡ như có chuyện gì, cô có chạy cũng có thể chạy về tới nhà.

Cố Trì Tây giống như nghe thấy , vừa giống như không nghe thấy. Tự mở miệng hỏi: "Mấy ngày nghỉ này em đều ở nhà sao?"

"Đúng, trước khi ra cửa tôi đã nói với ba là tôi đi siêu thị khoảng hai mươi phút thì về." Tùng San hồi hận sao lúc này không nói mười phút.

Cố Trì Tây không nói gì cả, khóe miệng như có như không nhếch lên. Chiếc xe màu đen này lao qua tiệm cà phê rồi tăng tốc độ, chạy như bay.

" Chú, chú muốn dẫn tôi đi đâu? Sao lại không dừng xe?" Tùng San nóng nảy.

"đã lên xe rồi thì ngoan ngoãn một chút." Cố Trì Tây cười cười, bàn tay lớn đặt trên đầu Tùng San xoa xoa. Cảm xúc từ ngón tay tiến thẳng vào trong lòng.

Tùng San cảm thấy mình thật vô dụng. cô thật sự là quá nhỏ bé.

"Rốt cuộc là chú muốn mang tôi đi đâu?" Tùng San hít sâu một hơi, giọng nói lạnh như băng hỏi.

"Ăn cơm." Cố Trì Tây điềm nhiên phun ra hai chữ.

"Tôi đã ăn rồi, ba tôi chiên cá cho tôi, ăn rất ngon." Tùng San cố ý nhấn mạnh hai chữ “ ba tôi”, tiện đà nói: "không bằng chú đi tìm con gái ăn một bữa cơm đi, đang nghĩ lẽ mà, tiện thể thể hiện tình thương của cha luôn."

Lúc Tùng San nói lời này, xe Cổ Trì Tây đang tới ngã tư, đột nhiên vừa thắng gấp, thân thể Tùng San không tự giác ngã về phía trước, may mắn cô từ nhỏ nghe lời bố Tùng dưỡng thành một thói quen tốt là luôn cài dây an toàn, nhưng vẫn thấy hoảng sợ.

"Thực xin lỗi, làm em sợ sao ?" Cổ Trì Tây một bên xoay tay lái rẽ trái một bên quay đầu nhìn cô, trong mắt mang sự áy náy.

Tùng San hoang mang nhìn hấn, trơ mắt nhìn hấn xoay tay lái, từ giao lộ ùn tắc trực tiếp rẽ trái, động tác thành thạo, không chút rối loạn.

Hai người đều không nói gì nữa, xe Cổ Trì Tây cũng chạy ổn định hơn , không bao lâu sau thì lái vào một khu dân cư xa hoa ở ven sông, sau đó đậu xe trước một căn nhà ở bên sông, Cổ Trì Tây xuống xe, giúp Tùng San mở cửa xe.

"Xuống đi." hấn nói.

Tùng San nhìn chung quanh, tất cả đều là biệt thự theo kiểu Châu Âu, bố trí đẹp để có trật tự chỉnh tề, xung quang căn nhà có thảm cỏ xanh biếc, cực kỳ giống bức tranh phong cảnh treo trong nhà cô hồi cô còn bé. Nhưng chung quanh lại không có nơi nào giống khách sạn"Chú dẫn tôi tới đây ăn cơm?"

"không, đây là nhà tôi." hấn nói thật bình thản.

Tùng San: "..."

"Nếu em đã ăn rồi, tôi cũng không có khẩu vị, không cần phải tốn thời gian đi nơi khác ăn cơm, về nhà tùy tiện làm chút gì đó ăn là được." Khi Cố Trì Tây nói chuyện đã kéo Tùng San đi tới cửa, móc chìa khóa ra.

Tùng San hất tay của hắn ra, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Nhà hắn? Nhà của Cố Lâm Lâm?

Chuyện gì thế này?

Giận quá hóa cười, Tùng San nhướn mày nói: "Sao nữa đây, chú Cố, chú là đang mời tôi đến nhà chú làm khách sao? Tại nhà của lâm Lâm ? Chú là đang nhàm chán quá nên tốn nhiều công sức như vậy để tôi và con gái chú trạm trấn với nhau sao? Xem con gái chú và người khác đấu đá rất thú vị sao? Ngộ nhớ lúc tranh cãi tôi ra tay ngoan độc đấy!"

Cố Trì Tây vẻ mặt sửng sốt ba giây, lập tức cười cười, "Đây không phải là nhà của Cố Lâm Lâm, mà là nhà của tôi." Lấy tay vỗ cô bé con đang xù lông, lại bổ sung: "Nhà của mình tôi thôi."

Tùng San vẫn không nhúc nhích, "Thế thì tôi càng không thể đi vào , tôi là con gái đàn ông, còn là bạn cùng phòng của con gái chú, vào nhà chú làm gì? Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, dù thế nào đi chăng nữa người chịu thiệt cũng là tôi."

Cố Trì Tây nhíu mày, nhưng vẫn cười, "Vậy em muốn thế nào? Cũng đã đến cửa nhà tôi rồi, còn không vào sao? San San, con gái phải thận trọng, nhưng mà quá thận trọng thì rất khác người. Tôi vẫn cho rằng em là một cô gái sáng khoái."

Tùng San cười, phép khích tướng dùng rất tốt, dù gì người từng trải.

"Tôi sẵn khoái (1) hay không sẵn khoái thì liên quan gì nhau, tùy tiện đi vào nhà của một ông chú không phải vấn đề có sẵn khoái hay không, mà là vấn đề lễ tiết. Chú à, tôi tuy rằng rất sẵn khoái, nhưng cũng là một đứa con gái giữ mình trong sạch."

Cố Trì Tây cười cười, trong mắt có thâm ý đánh giá cô, "Phải không?"

Cái vẻ mặt này thật đáng đánh đòn mà.

Nếu như là bình thường Tùng San nhất định sẽ vung một đấm ra.

Nhưng là hiện tại... cô hiểu ý của hắn, trên thực tế khi cô nói xong những lời này, cũng không khỏi tự giác nghĩ đến buổi sáng sớm ngày hôm đó trên đỉnh núi Lạc Hà. Lỗi tại cô đột nhiên nóng lên.

Quả thực là hối hận chồng chất. một lần sảy chân để hận nghìn đời (2) mà.

Nhìn thấy vẻ mặt thả lỏng của cô bé con , Cố Trì Tây giật mình, nhin không được lấy tay ôm cô, xoa đầu nhỏ của cô, môi dán bên tai, thở ra hơi nóng, trầm giọng nói: "Em đã là người của tôi rồi, còn muốn trốn đi đâu chứ?"

Thanh âm trầm thấp kia, mang theo sự gọi cảm không thể diễn đạt thành lời , nong nóng vây bên tai Tùng San, không xua đi được.

Tùng San hít sâu một hơi, nở nụ cười, "Chú , không nhìn ra chú lại cổ hủ như vậy, mới cùng chú làm một lần thì trở thành người của chú sao? Đây cũng không phải là xã hội phong kiến, tôi cũng không

muốn chú chịu trách nhiệm thì chú để ý làm gì? Chú như vậy có gì khác thổ phỉ chứ, không thì ngày mai chú lập một tấm bảng ở đây luôn đi, núi này là ta mở cây này là ta trồng!"

Cố Trì Tây không thể nhịn cười, một bàn tay lại xoa xoa đầu cô bé con, "Cả ngày đều nghĩ chuyện gì đâu không à, em tìm ở đâu ra nhiều câu nói dí dỏm như vậy chứ."

Tùng San thực nghiêm túc hất tay của hắn ra, lạnh lùng nói: "Tôi cuối cùng cũng hiểu được tính tình vô sỉ thích đoạt bạn trai người khác của Cố Lâm Lâm là từ đâu ra, có một người cha dùng quyền thế ép buộc người khác như vậy, di truyền ghen chính là không cách nào thay đổi được mà!"

Cố Trì Tây sắc mặt trầm xuống, "Trước mặt tôi đừng có nhắc tới Cố Lâm Lâm nữa." lời nói như mệnh lệnh.

Tùng San cười càng sâu, "Vì sao tôi không thể nhắc tới? Đó là bạn học của tôi, bạn cùng phòng, còn là người đoạt bạn trai của tôi, giờ gian tôi quen cô ta còn nhiều hơn thời gian biết chú. Nhưng mà chú này, sao tôi càng nhìn càng thấy chú không giống cha của Cố Lâm Lâm ? Tình thương của người cha của chú đâu?"

Cố Trì Tây ánh mắt thâm sâu, giống như một cái động đen tối, giống như có thể thu hết cảm xúc vào đó. Khóe miệng vẫn nhếch lên, nụ cười kia khiến cho Tùng San cảm thấy sờn tóc gáy, thân mình cô không tự giác lui về phía sau, nhưng cánh tay to lớn kia đã ôm trọn hông cô kéo lại.

Lại là một màn hôn như vũ bão.

cô cảm thấy hần còn hôn như vậy nữa, ý chí của cô sẽ mất hết, vì thế thừa dịp cô còn có một chút ý thức cuối cùng dùng hết toàn lực tránh khỏi hần, mình cũng bị lực đẩy ngược làm lão đảo.

"Biến thái! Cổ Trì Tâycái người điên này!" Tùng San chửi ầm lên, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

Cổ Trì Tây mím môi cười, ánh mắt tăm tối dần dần biến mất, hần sửa sang lại áo, "Đây là cảnh cáo đối với em, về sau đừng nhắc tới Cổ Lâm Lâm nữa."

Tùng San lấy ta chùi miệng, xoay người rời đi. cô cùng cái người điên này không có gì để nói.

thật CON MẸ NÓ ghê tởm.

"Gâu gâu!"

Đón tiếp cô là một con chó màu trắng đang nhào đến , Tùng San sợ tới mức lão đảo một cái, té lăn ra đất, thân thể bị con chó lớn đó đè lên, cái lưỡi to dài ướt sũng của nó liếm liếm làm cô không thể mở mắt ra.

Tùng San không ghét chó, thật ra cô còn rất thích nó nữa. Chỉ là đột nhiên bị một con chó lớn như vậy bổ nhào xuống đất như thế này, cô thật tình không thể chịu nổi sự nhiệt tình này mà.

"Lão Tàn, leo xuống!" Cổ Trì Tây ở phía sau hô lên.

một người phụ nữ lớn tuổi vội vàng vàng chạy tới, giữ chặt cổ con chó lớn xích nó lại, vội vã giải thích, "Thực xin lỗi Cổ tiên sinh, là tôi không trông coi kỹ Lão Tàn."

Cố Trì Tây cúi thấp người, nâng Tùng San dậy, cẩn thận kiểm tra xem cô có bị thương không, dịu dàng nói: "không sao chứ, đây là chó tôi nuôi, gọi là Lão Tần."

Tùng San chưa hoàn hồn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, quay đầu nhìn con chó lớn kia, phát hiện nó đang nhướn đôi mắt to nhìn mình dốc sức vẫy đuôi, tiếng sủa trông rất vui mừng hăng hái.

"Chị Trương đi mở cửa đi, mang Lão Tần vào nhà." Cố Trì Tây ôm eo Tùng San, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bị Lão Tần liếm đến mức trắng bệch, cười cười, "Em cũng vào đi, phải rửa mặt chứ?"

Lúc này giọng nói của hắn mang ý thương lượng. Tùng San quyết định, im lặng không lên tiếng, cùng hắn vào nhà.

Bên trong nhà trang trí rất đơn giản, cùng vẻ ngoài xa hoa kia hoàn toàn trái ngược. Vách tường màu trắng, sàn gỗ, đồ trang trí trong nhà không nhiều, cũng đều được thiết kế đơn giản, nhìn giản dị và gọn gàng. Sofa trong phòng khách được đặt trên một tấm thảm lớn, là thảm lông, sạch sẽ mềm mại, Lão Tần nằm trên thảm, lười biếng vẫy đuôi.

"Cố tiên sinh, nếu không có chuyện gì thì tôi về trước nhé." Chị Trương là người rất biết nhìn, chung quy cũng đã làm ở nhà này 10 năm.

"Đợi chút đã, chị đến phòng bếp xem có thứ gì có thể ăn thì tùy tiện làm cho tôi một chút đi, nếu không có thì nấu một bát mì cũng được." Cố Trì Tây nói, tay chỉ chỉ vào căn phòng bên trái, "Nhà vệ sinh bên kia, em đi rửa mặt đi."

Tùng San không nói gì cả, vào toilet, lấy mở vòi nước nóng, vốc một vốc nước vung lên mặt. Đầu óc của cô còn cần lại tỉnh táo lại một chút.

Nhà vệ sinh này rất lớn, nhưng lại rất sạch sẽ, chiếc gương trên bồn rửa tay rất sạch sẽ không một vết bẩn , bên cạnh bồn rửa, một chút vệt nước đều không có.

hắn đã nói, đây là nhà của hắn.

Tùng San xoa xoa huyết thái dương, bây giờ vấn đề là làm thế nào từ trong nhà hắn thoát ra đây.

(1) ta để luôn là sẵn khoái nha vì nó có nghĩa bao hàm là vui vẻ, thoải mái.

(2) 一失足成千古恨: nhất nhất túc thành thiên cổ hận (ở trên ta dịch nghĩa luôn rồi)

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 13

Khi Tùng San từ nhà vệ sinh đi ra, Cố Trì Tây đang ngồi ở trên sofa, nằm trên đùi hắn là chú chó Labrador màu trắng kia, ánh sáng mặt trời từ cửa sổ sát đất khổng lồ chiếu vào, một người một chó như tỏa ra hào quang, một cảnh tượng thật an tĩnh.

Cố Trì Tây ngẩng đầu, ánh mắt ôn hòa, khóe miệng cong lên, một bàn tay xoa đầu Lão Tàn, "Lại đây ngồi đi."

Tùng San đi qua, ngồi trên sofa bên cạnh hắn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghiêm túc nói: "Cố Trì Tây, tôi có lời muốn nói cho rõ ràng."

Lão Tàn lười biếng ngẩng đầu, đôi mắt tròn tròn đen như mực không hề chớp nhìn Tùng San, "Gâu Gâu" sửa một tiếng. Tùng San nhìn nó, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng mở hồ lộ ra sự gượng gạo.

Vào thời khắc mấu chốt để nói chuyện quan trọng mà lại bị phá rối thì thật là...

Cố Trì Tây nở nụ cười, "Lão Tàn hình như rất thích em, có muốn ôm nó một lát không?"

nói xong liền buông tay, Lão Tàn vừa nãy còn đang lười biếng lập tức phấn chấn tinh thần đứng lên, nhào vào trong ngực Tùng San cọ

cọ, con chó lớn như vậy khiến Tùng San ngã vào sofa. cô vừa mới rửa mặt lại bị nó thích thú liếm thêm lần nữa.

Tùng San đấu tranh tư tưởng một hồi mới hạ quyết định ôm Lão Tần vào trong ngực, nó có bộ da lông dày mềm mại, màu sắc thuần trắng, không có một sợi lông nào khác màu cả, cô sờ sờ thấy trông lòng bàn tay ấm ấm, Lão Tần "gâu gâu" sủa một tiếng, cái đuôi to dốc sức vẫy vẫy, toàn bộ thân nó áp trên ngực Tùng San, run mình một chút, y như trẻ con làm nũng.

Tùng San cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa, đáy mắt lộ ra sự thương yêu, đối với gương mặt đáng yêu của nó, lộ ra ý cười.

"Em thích chó sao?" Cố Trì Tây ngồi một bên khoan thai khoát tay lên người Lão Tần "Trước kia em từng nuôi qua sao?"

Tùng San lắc đầu, "không có, tôi không ghét động vật, chỉ là chưa từng tiếp xúc với chúng."

Cố Trì Tây cười cười, "Em rất thích hợp nuôi chó, em xem Lão Tần mới gặp em một lần đã thích em như vậy." nói xong dừng một lát, bổ sung thêm: "Nó cũng không phải là gặp ai cũng thích giống như vậy."

"Vì sao gọi nó là Lão Tần? Nó rất già sao?" Tùng San vỗ về lưng Lão Tần, cảm giác mềm mềm, cô yêu thích không muốn buông tay.

Cố Trì Tây khúc khích nở nụ cười, "Cũng không còn nhỏ, đã bảy tuổi rồi. Nhưng mà từ khi nó một tuổi đã gọi là Lão Tần rồi."

Tùng San ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt của Cố Trì Tây, cảm thấy không khí này có chút hòa hợp lạ thường. Sao bỗng nhiên một cuộc trò chuyện nghiêm túc lại biến thành nói chuyện tán gẫu

thường ngày thế này? Vì thế cô lại đổi thành vẻ mặt nghiêm túc, "Cổ Trì Tây, tôi muốn nói chuyện đằng hoàng với chú."

Cổ Trì Tây nén cười, gật đầu, "Được, em nói đi."

Lão Tàn lại "Ồ a" một tiếng, lắc lắc đầu, sau đó lười biếng nằm úp sấp trên đùi Tùng San, cái đuôi chậm rãi đong đưa, mơ hồ như nghe hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Cổ Trì Tây nhìn dáng vẻ Tùng San ra vẻ trấn định nghiêm túc, tâm tình tựa như gió xuân phơi phới, không thể nói thành lời. cô nhóc này chính là bướng bỉnh như vậy, lại mang theo vài phần tính trẻ con, thanh khiết như nước tuyết tan khi xuân về, khiến cho đàn ông nhìn thấy lòng lại ngứa ngáy, nhưng lại cố tình chống đối khiến cho cô xúc động (1). Chính là muốn nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kiên trì được bao lâu.

"Cổ Trì Tây, chuyện tôi muốn nói, thật ra rất đơn giản, chỉ có một câu. Về sau chú đừng tìm tôi nữa, tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với chú." Tùng San ngậm hít sâu một hơi, đem từng câu từng từ, nói rõ ràng.

cô cảm thấy cô đã nói rõ ràng, cô cho là hẳn cũng nghe và hiểu được.

Cổ Trì Tây nghe xong, không nói chuyện, một tay khoát lên trên sô pha, một tay còn lại lười biếng vuốt lưng Lão Tàn.

"Chú nghe rõ rồi chứ? Xin chú từ giờ về sau nên tự trọng, cách xa tôi một chút." Tùng San thấy hẳn không nói lời nào, không thể không đổi phương thức, lập lại một lần.

Cố Trì Tây vẫn không nói gì, khoe miệng hơi hơi nhếch, đôi mắt ngưng đọng nhìn Tùng San, ánh mắt như hồ sâu.

Tùng San có chút nóng nảy, không rõ người này trầm mặc như vậy rốt cuộc là có ý gì. Nhưng cô không muốn lặp lại lần thứ ba.

Hai người đối diện lẫn nhau, lại đều không nói lời nào, giống như ai mở miệng trước liền thua.

Lão Tần vẫn nằm trên đùi Tùng San, bỗng nhiên run run cái đuôi, "Gâu gâu" một tiếng, sau đó bò dậy, yên lặng lao khỏi sofa, lắc cái đuôi rồi bỏ đi.

Tùng San hơi sửng sốt, chợt nghe Cố Trì Tây nói: "Lão Tần tự mình đi vệ sinh."

Tùng San không phản ứng kịp, chỉ "A" một tiếng.

Sau đó cô ngẩng đầu, nhìn thấy đáy mắt ẩn giấu ý cười của Cố Trì Tây.

không biết sao, cô cảm thấy, hình như là mình thua rồi vậy. Đúng là “ Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt ” (2) mà

Chị Trương từ phòng bếp đi ra, "Cố tiên sinh, thức ăn đã làm xong, thời gian gấp gáp nên tôi cũng không làm được gì nhiều." nói xong bà nhìn Tùng San cười cười, "không biết khẩu vị của vị tiểu thư này như thế nào, cho nên tôi làm như bình thường Cố tiên sinh vẫn ăn, thanh đạm ít muối."

Tùng San không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với chị Trương nhiệt tình này, đành phải trừng mắt nhìn Cố Trì Tây. Cố Trì Tây cười cười, "Như vậy là được rồi, chị về trước đi."

Chị Trương đáp một tiếng, cười ha ha giải vây, liền đi ra cửa đổi giày rồi rời đi.

Cố Trì Tây nhìn Tùng San nói "Lại đây ném thử tay nghề của chị Trương đi." Sau đó bước vào phòng bếp.

Tùng San đứng yên tại chỗ, một trận lửa giận không thể áp xuống bùng lên trong lòng. cô nhìn biểu cảm nhàn hạ trên khuôn mặt anh tuấn kia của Cố Trì Tây, có một cảm giác mình bị đùa giỡn. Người đàn ông này quá gian xảo, hắn căn bản không coi lời nói của mình ra gì, ở trong mắt hắn cô chỉ là một tên hề tự quyết định cho mình là đúng mà thôi.

"Tôi đi đây, về sau chú đừng tìm tôi nữa." cô cảm thấy ở trước mặt hắn, nhiều lời với hắn chính là một loại sỉ nhục đối với chính mình.

cô xoay người rời đi.

"San San."

Người đàn ông sau lưng gọi cô, cô xem như không nghe thấy tiếp tục đi tới cửa.

Cố Trì Tây vội vàng đuổi theo, một tay kéo cô lại, cứng rắn đem người ôm vào trong ngực, ôm chặt lấy."Em đừng đi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói."

"Cố Trì Tây, chú buông tôi ra!" Tùng San giận dữ gầm lên một tiếng, Lão Tàn mới vừa từ phòng vệ sinh đi ra bị dọa sủa "Gâu gâu".

Cố Trì Tây buông lỏng Tùng San ra, vẻ mặt cuối cùng cũng nghiêm túc một chút: "Được, tôi không chạm vào em, chúng ta nói

chuyện đàng hoàng."

"Lời tôi muốn nói đã lặp lại ba lần, còn có gì để nói nữa." Tùng San nhú mày nói.

"San San, tôi thích em, tôi muốn em." Cố Trì Tây bình tĩnh nhìn Tùng San, giọng nói nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Tùng San sửng sốt, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn chằm chằm ông chú này, rốt cuộc hoàn toàn hiểu vừa nãy lời nói mình lặp lại ba lần đều là đàn gảy tai trâu.

"Cố Trì Tây, chú vì sao cứ muốn quấy rầy tôi như vậy? Chú không biết tôi là bạn học của con gái chú sao? Cái gì gọi là chú thích tôi muốn tôi chứ? Chú à, xin hỏi tâm lí của chú có bình thường không? Có muốn gặp bác sĩ tâm lí hay không? Chú như vậy rất biến thái chú có biết không?"

"San San, tôi là thật sự thích em, tôi hi vọng em có thể suy nghĩ việc trở thành người phụ nữ của tôi." Về mặt của người đàn ông cực kì nghiêm túc, lại lộ khí thế khiến người ta không thể phản bác. Đó là sự bá đạo chỉ có ở những người trên cao nhìn xuống.

"Cái gì gọi là, làm người phụ nữ của chú chứ?" Tùng San giận dữ đến cười, một lần nữa bị người này làm kinh sợ .

Đúng rồi, ông chú này luôn luôn trực tiếp, giống như những lời hắn nói đều chuyện đương nhiên cả.

"Tôi muốn người em và cả lòng của em nữa, tôi cam đoan chỉ cần trong khả năng của tôi, tôi sẽ tất cả những thứ em muốn cho em." Cố Trì Tây bình tĩnh nói, "Nếu em không yên tâm, chúng ta có

thể ký hiệp ước, đem yêu cầu của hai bên viết ra rõ ràng, sau đó y theo hiệp ước thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ của mỗi người."

Tùng San cảm thấy hơi đau đầu, sau đó nghĩ tới ngày đó, cô đứng trên cầu thang gỗ nghe được đoạn đối thoại kia, hiện tại cuối cùng cũng hiểu rõ."Có phải là một tháng hai vạn, một năm 24 vạn, cộng thêm một căn nhà?"

Cố Trì Tây dừng một lát, "không, cái kia là điều kiện kém nhất. Nếu là em, tôi sẽ cho em thứ tốt hơn, hoặc là chính em quyết định."

Tùng San nở nụ cười, "thật hào phóng nha, không thể tin được tôi lại đáng giá như vậy."

"San San, em không nên nghĩ như vậy, đây không phải là mua bán. Tôi chỉ là muốn dùng cái hiệp ước này tới cho em một sự cam đoan." Cố Trì Tây nói.

"Cam đoan cái gì? Cam đoan chú sẽ vẫn yêu tôi? Cam đoan chú không thay lòng? Hay là cam đoan nếu như tương lai có một ngày chú không yêu tôi nữa, tôi cũng vẫn có thể có tiền mà không chịu thiệt?" Tùng San cười cười, quay mặt đi ngắm nhìn bốn phía, một căn nhà to như vậy, nhưng trong không khí đều là mùi tiền ghê tởm.

"Tôi biết chuyện này khó chấp nhận, em còn quá trẻ, có thể có thái độ coi thường chuyện như thế này." Ánh mắt Cố Trì Tây dịu dàng nhìn cô, "Nhưng mà em cũng có thể đổi một loại góc độ khác để ngẫm lại, chúng ta chỉ là đang ước hẹn chuyện yêu đương mà thôi, tôi sẽ khiến em hiểu rõ cái gì mới là tình yêu chân chính, hơn nữa những thứ tài sản có giá trị mà những tên nhóc cùng tuổi không thể cho em tôi có thể cho em. Chuyện này có gì không tốt đâu? Em cùng Chu Trường An bên nhau hai năm, nói chuyện yêu đương cho

có thôi, cuối cùng cũng vẫn bị hấn đá. Em cùng hấn yêu đương lâu như vậy cuối cùng có được gì chứ?"

Tùng San nở nụ cười, "nói như vậy tôi còn phải cảm ơn chú rồi, chú Cố. Cảm ơn chú tại bữa tiệc sinh nhật của con gái đã để mắt đến tôi, không so đo chuyện tôi bị đàn ông bỏ rơi, còn chủ động cho tôi một cơ hội quý giá để cùng chú nói chuyện yêu đương, quả thực là tinh thần và vật chất đều thu được lợi nha! Tôi có tài đức gì chứ ? thật sự là được sung mà kinh nha!" cô càng nói cười càng lớn tiếng, toàn thân đều run rẩy , "Chú à, có phải chú xem Chân Huyền truyện nhiều quá phải không? Ảo tưởng mình là cái tên Hoàng Thượng vừa già vừa xấu, còn có một đồng phụ nữ hậu cung vì chú mà tranh sống tranh chết, người nào may mắn được chú nhìn trúng thì phải lạy tạ trời đất mà cảm ơn sao?"

Cố Trì Tây lắc đầu, "San San, tôi không phải là không để ý ý muốn của em. Dù cho chúng ta có kí hiệp ước, nhưng em và tôi đều bình đẳng. San San em thông minh như vậy, hấn là hiểu rõ ý của tôi. Tôi chỉ là muốn em vui vẻ, muốn cưng chiều em, nhìn em vui vẻ tôi cũng vui, chỉ thế thôi."

Tùng San gật đầu, "Hiểu rõ, đương nhiên hiểu rõ. Năm nay tháng này, vật đổi sao dời, mọi người vốn không còn biết lễ tiết, tam quan (3) là cái gì nữa rồi. Tôi cũng lười nhắc nhở chú việc chú có vợ con là sự thật, dù sao con gái chú cũng không phải người tốt lành gì. không phải là bao nuôi sao? Chú có tiền, chú coi trọng tôi , muốn bao nuôi tôi, không phải chuyện đơn giản như vậy thôi sao."

Tùng San hít sâu một hơi "Tôi chỉ muốn hỏi chú một câu, Cố Trì Tây, chú nói bình đẳng, là thật lòng sao?"

"Đương nhiên." Cố Trì Tây gật đầu.

"Được, nếu là thật sự bình đẳng, vậy có phải là hiệp ước này phải được cả hai bên đồng ý mới có hiệu lực?" Tùng San hỏi.

"Đúng vậy." Cổ Trì Tây nói.

"Vậy nếu như một bên không đồng ý thì sao? Bên kia sẽ không sử dụng cường quyền để ép buộc, không hề quấy rầy mà lựa chọn nhượng bộ có phải không?" Tùng San liếc mắt nhìn hắn.

Cổ Trì Tây không nói gì, trong ánh mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

"Cổ Trì Tây, tôi nói thẳng với chú luôn đây, điều kiện bao nuôi của chú rất hấp dẫn, nhưng mà tôi không đồng ý. trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, người trẻ tuổi lại xinh đẹp hơn tôi không hề thiếu. Chú đừng quan tâm đến tôi nữa, đừng để chậm trễ thời gian và tình lực của mình. Tôi không phải người có nhân phẩm thanh cao, cũng sẽ không giống Bạch Liên Hoa trong phim truyền hình cho chú một bạt tai rồi nói những lời màu mè, tuổi của chú lớn hơn tôi nhiều, tôi cũng cần phải chê trách chú làm chuyện có lỗi với vợ con. Tôi chỉ nói cho người biết suy nghĩ của tôi, nói rõ ràng cho chú biết, tôi không muốn làm người phụ nữ của chú, cũng không nghĩ sẽ cùng chú nói chuyện yêu đương, cũng không muốn tiền của chú. Nếu chú thật sự cho rằng

chúng ta bình đẳng, vậy xin phiền chú tha cho tôi đi."

Cổ Trì Tây cau mày, "Vì sao?"

Tùng San cười cười: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu." (4)

(1) Xúc động ở câu này nghĩa là cảm xúc thay đổi đó nha, sau khi lựa chọn ta thấy để vậy hay hơn

(2) Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt : là câu trong điển tích NHẤT CỔ TÁC KHÍ cho nên ta để nguyên. Nghĩa của nó là : Đánh trống lần thứ nhất thì binh sĩ hăng lên, đánh lần thứ hai thì lòng hăng hái giảm xuống, đánh lần thứ ba thì không còn hăng nữa.

(3) Tam quan : thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

(4) 道不同不相为谋 Là một câu thành ngữ xuất xứ từ “Luận Ngữ” chương Vệ Linh Công nghĩa là : không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể bàn luận, hợp tác.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 14

Giờ phút này, ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của Tùng San, hình như cô đang quá mức khấn trương, hô hấp có chút dồn dập, lại đang cực lực kiềm chế, cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh. Dáng vẻ này trong mắt Cố Trì Tây, tựa như một con thỏ nhỏ vừa bị kinh sợ, dốc hết toàn lực bày ra vẻ mặt dữ tợn, lại chỉ khiến cho con sói lớn càng muốn tiến gần thêm một bước.

Cố Trì Tây đã sớm biết rằng cô bé con này sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, cho nên hắn cũng không có sốt ruột, vẻ mặt ấm áp điềm đạm của ngày thường đã trở về trên khuôn mặt hắn, hắn cong cong khóe miệng, "San San, kỳ thật em không cần chống đối tôi như vậy, tôi đã nói rằng tôi thích em, đương nhiên sẽ không nỡ ép buộc em."

Tùng San không nói chuyện, đôi mắt to trong veo của cô chăm chú đánh giá Cố Trì Tây, giống như đang cố hết sức suy nghĩ xem hắn nói những lời này là thật hay giả.

Cố Trì Tây cười cười, trở lại sô pha ngồi xuống, vẫy tay với cô, "Em lại đây đi, ngồi xuống, rồi chúng ta tiếp tục nói chuyện."

Tùng San đứng yên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

"Gâu gâu!"

Lão Tần không biết gì hết cọ cọ chân cô, hai cái chân trước của nó vịn trên chân Tùng San, dốc sức vẩy đuôi, đôi mắt tròn vo đen nhánh, ánh mắt hồn nhiên như trẻ nhỏ.

"Lại đây ngồi đi, tôi đã nói sẽ không bắt buộc em, em còn sợ gì nữa chứ?" Cổ Trì Tây nói.

Tùng San do dự một hồi, cuối cùng cũng đi qua, ngồi phía bên kia của sofa.

"San San, em nói cho tôi biết, em thật sự biết mình muốn một người đàn ông như thế nào sao?" Cổ Trì Tây hỏi.

Tùng San khẽ nhú mày, cô muốn loại đàn ông nào, nhất thời bị hỏi như vậy cô đành phải đáp: "Dù sao cũng không phải giống như chú."

Cổ Trì Tây bị đáp án của cô làm buồn cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Bé con này, thật đúng là xem hán như thú dữ mà.

"San San, em còn rất trẻ, còn không biết lí tưởng và hiện thực khác nhau như thế nào đâu." ánh mắt Cổ Trì Tây dịu dàng nhìn cô, mang theo sự âu yếm.

Tùng San lắc đầu, "Tôi cảm thấy chênh lệch lí tưởng cùng hiện thực là sự tồn tại khách quan, yếu tố quyết định là chú nên dùng thái độ nào để đối mặt với nó. Mẹ tôi cũng luôn oán giận ba của tôi không có tiền đồ, kiếm không ra tiền cũng không thể thăng chức, bà luôn lấy chú Thái để so sánh với ba tôi, bà nói chú Thái là bạn cùng ban với ba tôi, nhưng hiện tại đã lên tới chức bí thư của thị trường, hơn nữa con gái kết hôn còn có một căn nhà lớn. Nhưng cái này cũng không chứng tỏ rằng mẹ không yêu ba, bà chỉ là nói ngoài

miệng thôi, như là một kiểu sinh hoạt hằng ngày vậy. Tôi cảm thấy ba mẹ của tôi là tốt nhất, tôi muốn tìm một người đàn ông giống ba tôi vậy, có thể không có tiền không có chí hướng lớn, chỉ cần hiểu

đạo lí, một lòng một dạ đối tốt với tôi là được. Quan trọng nhất là hai người ăn ý giúp đỡ lẫn nhau."

Cố Trì Tây trầm mặc , ánh mắt dịu dàng vừa rồi dần thay thế bằng sự cô đơn, hấn cúi đầu, vỗ về vuốt ve lông trên lưng của Lão Tần, không nói gì cả.

"Cố Trì Tây, tôi không biết chuyện tình yêu theo suy nghĩ của chú là như thế nào, nhưng ở trong suy nghĩ của tôi nó không phải là cái dạng hiệp ước bao nuôi đó. Chú có thể lựa chọn cuộc đời mình thì tôi cũng có thể kiên định với lựa chọn của tôi. Ba mẹ tôi luôn yên phận thủ thường (1) hơn nửa đời người, vẫn luôn lấy đứa con gái là tôi làm niềm kiêu ngạo, tôi không muốn bởi vì tôi cùng chú dây dưa không rõ, để rồi ba của tôi chỉ đi chợ mua đồ ăn cũng bị người ta ở sau lưng bàn luận chỉ trích, còn bị họ đâm chọc ba tôi nói con gái ông thật có bản lĩnh, là vợ bé cho đại gia nhà giàu."

Cố Trì Tây sắc mặt càng thêm âm trầm, ánh mắt phức tạp, yên lặng một lúc lâu, rột cuộc mới mở miệng nói: "San San, em là cô gái tốt."

Tùng San ngẩng đầu, nhìn thẳng hấn, ánh mắt lay chuyển, lại cúi đầu, "Cám ơn chú, Cố Trì Tây."

Cố Trì Tây khóe miệng nhếch lên ý cười hứng thú đùa giỡn, "Cảm ơn tôi vì cái gì?"

Tùng San im lặng một lát, cũng cười , "Cám ơn chú đã giúp tôi thực hiện giấc mộng cô bé lọ lem biến thành công chúa." cô lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt thay đổi, "Ngày đó mặt trời mọc rất đẹp, tôi không có hối hận vì đã cùng chú ra ngoài."

Cố Trì Tây trong lòng run lên, ánh mắt của hắn bỗng chốc thay đổi, mím môi đem cổ xúc động trong cơ thể ép xuống, cười nói, "San San, tôi không có ý định sẽ buông tha em."

Tùng San bĩu bĩu môi, "Chú à, không thể tin chú lại ngoan cố đến vậy."

Lão Tần bỗng nhiên sửa"Gâu gâu", lười biếng uốn éo thân mình, đổi cái tư thế thoải mái hơn nằm trên đùi Tùng San .

Cố Trì Tây nở nụ cười, Tùng San cũng cười .

hắn đưa cô về nhà, đến đường cái đối diện khu phố của cô hắn liền dừng lại. Tùng San xuống xe, cười với Cố Trì Tây, "Tôi không muốn kiểu cách nói câu hẹn gặp lại đâu, chú chăm sóc Lão Tần cho tốt."

Cố Trì Tây xuống xe, "San San, để tôi ôm em một lần cuối đi."

Tùng San không nói gì cả, Cố Trì Tây mở hai tay ôm cô bé con vào lòng, giống như bảo vật, thật cẩn thận. Tùng San rất lễ độ đẩy hắn ra, xoay người rời đi. Cố Trì Tây đứng bên cạnh xe, châm một điếu thuốc.

Tùng San không biết, rất nhiều năm qua đây là lần đầu tiên Cố Trì Tây ở bên đường ôm một người con gái. không ngờ hắn lại luyến tiếc như vậy, lòng trở nên trống rỗng, Cố Trì Tây cười cười tự giễu, lấy tay xoa xoa khóe mắt, mở cửa xe.

hắn vốn tưởng rằng đã có thể ăn vào miệng , thế nhưng lại để chạy thoát như vậy. hắn từ khi nào lại có tấm lòng Bồ Tát như vậy chứ. hắn ngồi trên ghế lái, không có nổ máy xe, mà nhìn ra ngoài cửa xe đến xuất thần."Ba mẹ tôi yên phận thủ thường hơn nửa đời người, vẫn luôn lấy đứa con gái là tôi làm niềm kiêu ngạo." Lúc cô bé con nói những lời này, ánh mắt nghiêm túc làm cho hắn đau lòng.

Người con gái tốt như vậy, thông minh xinh đẹp, đơn thuần tốt bụng, giống như ánh sáng tỏa rộ lúc mặt trời mọc. hắn nhìn không được muốn giữ lấy, lại không tự giác làm mất tổn thương.

hắn có lẽ đã già thật rồi. Chính vì đã già, cho nên mới có thể muốn đến gần ánh sáng mặt trời kia, sáng sủa chói mắt, mang theo mùi hương đặc biệt của tuổi trẻ.

hắn lấy di động ra gọi cho Trương Tân, muốn hắn quan sát mọi hành động của Tùng San, có bất kỳ động tĩnh gì đều phải lập tức báo cáo cho hắn. hắn vẫn không cam lòng.

Trương Tân đồng ý, lại nói: "Cố tổng, tiểu thư Trần Toa Toa có gọi tới hai lần, ngài có muốn gặp không?"

Cố Trì Tây thoáng chần chờ, "Trần Toa Toa?"

Trương Tân đạo: "Là vị tiểu thư ở Caesar Vuitton, tháng trước khi ngài đến đó đã boa cho cô ta 5000 tệ."

Trước mắt Cố Trì Tây như xuất hiện một khuôn mặt cực kì xinh đẹp , người phụ nữ kia có khuôn mặt như búp bê lai vậy, làn da trắng nõn, vòng một khá lớn, giọng nói ngọt ngào. Ở cái tuổi này rồi nên hắn rất ít đi chơi đêm, lần trước là vì có vài người bạn từ thành phố F đến chơi, những người này luôn luôn ở trong quân đội không

tiếp xúc nhiều với phụ nữ, cho nên hắn mới dẫn bọn họ đến Caesar Vuitton. Trong một loạt phụ nữ đứng trước mắt hắn thì Trần Toa Toa này là xinh đẹp nhất, hơn nữa tửu lượng của cô ta không tệ, giúp hắn dẫu vài vị quan lớn khiến cho tâm tình họ rất tốt, cho nên trước khi đi hắn đã yêu cầu Trương Tân cho cô ta tiền boa nhiều hơn 2000 tệ. Thế mà bây giờ cô ta lại ngang nhiên quần lấy hắn.

Cùng là nữ, thế nhưng khác biệt quá lớn.

Cố Trì Tây nói: "không cần để ý, gọi đến nữa thì trực tiếp tắt máy."

"Vâng." Trương Tân đáp.

"Còn có chuyện gì nữa không?" Cố Trì Tây hỏi.

"Tô Hồng muốn giải trừ hiệp ước." Trương Tân nói, "Tôi đã cùng cô ta nói chuyện, trước tiên sẽ đem 24 vạn còn lại đưa cho cô ta, căn nhà kia cô ta sẽ giữ lại."

"Ừ." Cố Trì Tây vẫn không nói thêm gì.

"cô ta nói trước khi đi muốn gặp ngài một lần." Trương Tân dừng một lát, "nói muốn tỏ lòng cảm ơn."

Cố Trì Tây cười khẩy, "không gặp. Để cô đi đi."

Tỏ lòng cảm ơn? Hắn tự biết trong mối quan hệ của hắn và Tô Hồng, hành động của hắn không khác gì những người đàn ông khác. không gây thù oán thì thôi đi, có chuyện gì đáng để cảm tạ chứ? Người phụ nữ Tô Hồng cuối cùng vẫn để cho người ta nắm thóp. Quả nhiên công phu trên giường cùng chỉ số thông minh của phụ nữ là tương phản .

Giống như bé con đã nói vậy, đơn giản chính là hần có tiền, cô bán thân, hần thỏa mãn thân thể, cô được có được tiền tài vật chất. Tình yêu, bất quá cũng chỉ là sự mỹ hóa của buôn bán mà thôi .

Trương Tân tắt điện thoại liền lái xe đến Đại Học A, hẹn Triệu Nhiên gặp mặt tại quán cà phê, rồi kêu một ly nước đợi gần hai mươi phút mới nhìn thấy bóng dáng kia cuống quýt thở hổn hển đi tới.

Ánh mắt Triệu Nhiên bối rối, chỉ liếc mắt nhìn hần một lát liền dời mắt về phía khác, "thật xin lỗi, tôi đã tới trễ."

Trương Tân đem menu đưa cho cô, "cô muốn uống cái gì?"

Triệu Nhiên nhìn thoáng qua giá cả, cười khan một tiếng, "Uống nước đi."

Trương Tân không nói gì nữa, phát tay gọi nhân viên phục vụ tới, "Mang lên cho vị tiểu thư này một ly nước, sau đó mang lên thêm một ly kem chocolate."

Triệu Nhiên vội vàng lấy menu xem kem ly chocolate bao nhiêu tiền.

"Triệu tiểu thư, hôm nay tôi tới tìm cô là có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ." Trương Tân hầu như không có biểu cảm gì.

Triệu Nhiên buông menu trong tay, nhìn hần, tóc ngắn dựng đứng gọn gàng tràn trề sức sống , đôi mắt xinh đẹp không giấu được tia uy nghiêm, một người đàn ông anh tuấn thần bí như vậy, tới tìm gặp cô là vì ...

"Anh tới đây là vì Tùng San?" cô hỏi.

Trương Tân gật đầu, "Đúng vậy."

Triệu Nhiên cười, "Tôi đã nói anh sẽ không vô duyên vô cớ hẹn tôi gặp mặt, chúng ta cũng không quen thân gì. Anh thích Tùng San sao? Muốn theo đuổi cô ấy?"

Trương Tân không đáp lại, Triệu Nhiên thấy có chút không thoải mái, cảm thấy hình như mình đã nhiều chuyện rồi . Sau đó cô thấy nhân viên phục vụ bưng một ly nước cùng ly kem chocolate lên, ly thủy tinh xinh đẹp, lóng lánh trong suốt , mặt trên còn cắm một cái thìa màu tím nhạt, trên đỉnh thìa còn có hình con bướm trông rất đẹp.

"Tôi muốn nhờ cô giúp tôi chú ý hành động của Tùng San, nếu phát hiện có gì khác thường lập tức gọi điện thoại nói cho tôi biết." Trương Tân thấy nhân viên phục vụ đi rồi, nói thẳng vào vấn đề, không có một câu dư thừa vô nghĩa.

Triệu Nhiên ngạc nhiên, "A?" Mất nửa ngày cô mới nói, "Anh nhờ tôi giúp anh giám sát Tùng San?"

Trương Tân gật đầu, không nói chuyện. Ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Triệu Nhiên, thẳng đến mức khiến cô phải cúi đầu. cô nàng Triệu Nhiên này đáng vẻ bình thường, nhưng lại có chút khác biệt với những nữ sinh khác. Bình thường cô cùng nam sinh trong lớp vô tình nhìn nhau đều cô giả vờ như không thấy, hướng chỉ là đối mặt với một người đàn ông cực kì anh tuấn như Trương Tân .

Trương Tân biết cô đang do dự, cũng biết cô do dự xong sẽ đồng ý.

Cho nên hắn không nói lời nào, chỉ là yên lặng nhìn cô, chờ đợi cô đấu tranh một lúc sau cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Triệu Nhiên cầm muỗng nhỏ liên tục dầm kem trong ly, một lần lại một lần, cho đến khi viên kem hình tròn trở thành tổ ong mới dừng lại, mới ngẩng đầu lên, "Có thể, nhưng anh phải nói cho tôi biết là vì sao. Anh có thật sự thích San San hay không?"

Trương Tân đứng lên, từ trong ví tiền lấy ra một tờ tiền giấy bỏ xuống, "Tôi chờ tin tức của cô."

nói xong hắn liền rời đi .

Triệu Nhiên cắn môi, nhìn người kia cứ như vậy cũng không quay đầu lại liền rời đi, tâm tình cô hết sức phức tạp. Kem trong ly chảy ra , cô không ăn, chỉ lấy cái muỗng nhỏ kia, dùng khăn tay thật cẩn thận lau sạch sẽ, bỏ vào trong giỏ xách.

cô trở về phòng, mở cửa bật đèn, trong phòng không có một ai cả. cô ngồi vào bàn của mình, mở máy tính, quay đầu nhìn chỗ của Tùng San đến gần cả người. Từ lúc nhập học năm thứ nhất đại học, Tùng San chính là nhân vật tiêu điểm của căn phòng này, nam sinh nữ sinh đều thích vây quanh cô, một cô gái bản địa hoạt bát sáng sủa lại xinh đẹp như vậy, ai mà không thích chứ. Còn Triệu Nhiên cô luôn là người tầm thường nhất trong phòng này, xuất thân ở nông thôn, không có tiếng tăm gì, trong khi rõ ràng giữa các cô chỉ cách bốn giường ngủ.

Triệu Nhiên là người quá mức nhút nhát, đơn độc biết thân biết phận không tranh giành gì với người khác, chỉ cần thái độ của người khác đối với cô lạnh nhạt cô tuyệt đối sẽ không chủ động bước nhiều hơn dù chỉ là nửa bước. Còn lần này...

Kỳ thật vừa nãy cô đến muộn hai mươi phút, là vì không biết nên mặc quần áo gì ra ngoài, đứng trước gương thay đổi hết bộ này đến bộ khác. Quán cà phê trước cửa trường học kia, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng đi vào. Nhưng lần này bước vào cô cực kì mong đợi, có lẽ là, hẳn vì cô mà tới.

Đến cùng vẫn là cô đã suy nghĩ quá nhiều.

(1) Biết thân biết phận

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 15

Chu Trường An đứng từ xa nhìn Cố Lâm Lâm từ phòng học đi ra, chỉ nhìn một cái là hắn đã biết tâm tình cô ta không tốt. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh thăm thẳm, cùng nét âm trầm trên khuôn mặt Cố Lâm Lâm hoàn toàn đối lập. Hắn yên lặng thở dài, sau đó thay bằng khuôn mặt tươi cười đi qua.

"Lâm Lâm, trưa nay muốn đi đâu ăn cơm?" Chu Trường An dịu dàng nói mang theo ý cười.

Cố Lâm Lâm mắt lạnh nhìn hắn, không nói chuyện, lập tức đi về phía trước. Chu Trường An đành phải theo ở phía sau, cười làm lành nói: "Sao vậy, tâm tình không tốt sao?"

Cố Lâm Lâm không để ý hắn, mũi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục thản nhiên đi về phía trước.

Chu Trường An trong lòng lại thở dài, sau khi ở bên cạnh Cố Lâm Lâm, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ một người con gái có thể ngang ngạnh tới mức nào, thật không còn gì để nói mà.

Hắn đi theo Cố Lâm Lâm băng qua khu giảng đường mới phát hiện Cố Lâm Lâm không có đi về phía căn tin, mà là rẽ qua hướng đi về ký túc xá. Chu Trường An thấy có gì đó lạ bước lên một bước kéo Cố Lâm Lâm lại hỏi, "Em muốn về ký túc xá sao? Để làm gì chứ?"

Cố Lâm Lâm gật đầu, "thì sao, em muốn về ký túc xá cũng cần anh cho phép sao?"

Chu Trường An bắt lấy tay Cố Lâm Lâm, dịu dàng dụ dỗ nói: "Anh không phải đang quản lí em, anh chỉ muốn hỏi một chút thôi... hỏi cũng không được sao? Dù sao anh cũng là bạn trai em, em muốn làm gì cũng phải nói anh với một tiếng không phải là chuyện bình thường thôi sao?"

Về mặt Cố Lâm Lâm dịu lại, chu môi với Chu Trường An, "Anh yên tâm đi, em chỉ là nhớ ra mình để quên một vật, em lên đó lấy rồi xuống ngay, anh đứng đây chờ em."

Cố Lâm Lâm thoải mái đi vào khu ký túc xá, để Chu Trường An một mình đứng trước cửa, hần nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy có gì đó không đúng. Nhưng mà khi ánh mắt hần giao nhau với dì quản lí thì hần không tự giác lui lại một bước.

Cố Lâm Lâm lên lầu, cửa phòng không đóng, đẩy cửa vào liền thấy Tùng San cùng Lý Yến ngồi kê vai trước máy tính vừa ăn cơm vừa xem phim. Triệu Nhiên thì một mình ngồi ở cửa ăn cơm, vừa ngẩng đầu lên thấy người đến là Cố Lâm Lâm thì sững sốt, nhỏ nhẹ hỏi một câu: "Lâm Lâm, sao cậu lại về đây?"

Thanh âm của cô rất nhỏ, Lý Yến cùng Tùng San ngồi bên kia chăm chú xem phim căn bản không nghe thấy. Cố Lâm Lâm chỉ Triệu Nhiên lờm một cái rồi nhanh chóng đi tới chỗ Tùng San, lấy một chai nước khoáng từ trong giỏ ra, mở nắp đầy "Róc rách" đổ hết lên trên máy tính của Tùng San.

Sự việc phát sinh quá nhanh, Tùng San còn chưa phản ứng kịp thì màn hình máy tính đột nhiên tối đen, phía dưới bàn phím phát ra

âm thanh "Lách tách".

"Cố Lâm Lâm, cô làm gì vậy chứ!" Tùng San đứng lên, trừng mắt nhìn Cố Lâm Lâm hét lên.

Cố Lâm Lâm cười, đôi mắt đầy sự giễu cợt : “ Tôi thấy mấy tính của cậu cũng hư rồi nên đổi cái mới đi, sẵn tiện cũng đem đầu cậu thay luôn đi."

Lý Yển cũng nổi giận, "cô có ý gì đây? Ở đây nổi điên cái gì chứ?"

Sắc mặt Cố Lâm Lâm dữ tợn, "Tôi điên sao? Tôi mới là người muốn hỏi cô Tùng San đây rốt cuộc là phát điên cái gì nè! Tùng San, cô rất có bản lĩnh đó, lại có thể dám âm thầm dụ dỗ ba tôi? cô cho rằng cô là ai! Dựa vào cô mà dám ở bên đường ôm ấp ba tôi sao! cô có sĩ diện hay không! Đồ đê tiện!"

Đầu Tùng San bỗng dưng âm một tiếng, trong lúc nhất thời trở nên trống rỗng.

"cô nói nhăng nói cuội gì đấy! Đừng ngậm máu phun người nữa có được không? San San của chúng tôi đang yên lành ở bên đường ôm ấp ba cô làm gì? cô bị hoang tưởng thì có!" Lý Yển lớn tiếng quát lại.

"Tùng San, cô tự nói đi, rốt cuộc là tại sao cô và ba tôi lại ôm nhau? Ngày hôm đó người ở bên đường ôm ấp ba tôi có phải là cô hay không?" Ánh mắt Cố Lâm Lâm như tóe lửa, ngón tay chỉ vào mũi Tùng San, giống như muốn ăn thịt người ta.

Lý Yển nhìn về phía Tùng San, "San San, cậu có biết con chó điên này nói cái gì không?" (Tiểu Yên: thật xin lỗi mọi người....ta

không thể không nói câu này “HAY!”)

Tùng San cắn cắn môi, lắc đầu, "không biết, mình hoàn toàn không biết cô ta đang nói cái gì."

"Nghe thấy không? Cố Lâm Lâm cô tỉnh lại đi, làm ầm ĩ cả ngày như vậy không mệt mỏi sao? cô đoạt bạn trai của San San người ta cũng không cùng cô so đo, bây giờ còn không biết xấu hổ nói xấu San San cùng ba cô? cô cho rằng ba cô là ai? đã bao nhiêu tuổi rồi? Cả nhà cô đúng là không phải đèn cạn dầu mà!"

Lý Yến hùng hồn nói khiến trong lòng Tùng San có chút không thoải mái không thể nói thành lời.

Cố Lâm Lâm cười lạnh: "Tùng San, cô dám dụ dỗ ba tôi nhưng lại không dám thừa nhận sao? Tôi không có lén lút đoạt đi Chu Trường An nhưng cô thì còn có thể đê tiện hơn vậy nữa không chứ?"

Tùng San giận đến mức cả hàm răng cũng run rẩy, cô đã gặp qua người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ đến như vậy . Vì thế cô giận quá hóa cười, càng cười càng lớn tiếng, mắt nhìn chằm chằm Cố Lâm Lâm cười, cười đến mức khiến Cố Lâm Lâm sợ hãi.

"cô cười cái gì?" Cố Lâm Lâm hung tợn hỏi.

"Tôi cười cô thật đáng thương, ba của cô không ở yên ra ngoài tìm phụ nữ, cô thì ở đây tìm tôi nghi thần nghi quỷ. Cố Lâm Lâm, cô có phải ngay cả nằm mơ cũng sợ tôi đến tìm cô trả thù không?"
Tùng San che giấu ý cười nói.

"Nhất định là như vậy rồi! cô làm nhiều việc trái với lương tâm như vậy, nửa đêm chắc chắn là có quỷ đến gõ cửa!" Lý Yển lên tiếng phụ họa.

"Mày nói cái gì!" Cổ Lâm Lâm tức tối giậm chân, bàn tay vung về phía Tùng San, Tùng San cầm lấy tay của cô ta, trở tay tát một cái vào mặt Cổ Lâm Lâm, "Ba!" một tiếng vang thanh thúy to rõ.

"Cổ Lâm Lâm, tôi vốn không muốn so đo với cô, bởi vì Chu Trường An không đáng để tôi làm như vậy. Nhưng lần này cô thật sự khinh người quá đáng, nếu cảm thấy tôi và ba cô có gì đó, tại sao cô không đi hỏi ba cô đi? Hay là ba cô nói ông ta thích tôi cho nên cô ghen tị phải không? Phiền cô trở về nói với ba cô một tiếng, tuy rằng ông ta rất có tiền, nhưng ông ta quá già, tôi chỉ thích người trẻ tuổi. cô cũng đừng hờ một cái là đi gây rắc rối, thành thật mà nói nên kêu ba cô dạy dỗ cô kĩ một chút, đỡ cho cô phải giống như chó dữ suốt ngày muốn cắn người!"

Cổ Lâm Lâm giận đến mức mù quáng, không đợi Tùng San nói xong cũng vung móng tay dài nhào tới, Lý Yển vội vàng vừa che chở Tùng San vừa hô to, "Đánh người kìa, Con chó điên Cổ Lâm Lâm đánh người kìa!"

Triệu Nhiên đứng ở một bên tay chân luống cuống, muốn tiến lên khuyên can lại không biết nên khuyên như thế nào, sốt ruột cực kì, cô chợt nhớ tới Trương Tân, nhưng ngay lập tức cô lại cảm thấy gọi điện thoại cho Trương Tân chạy tới cũng không kịp, lúc tình thế cấp bách cô thoáng nhìn thấy Chu Trường An đứng ở dưới lầu, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Cổ Lâm Lâm đáng người cao hơn so với Tùng San cùng Lý Yển, vì đáng người cao chiếm ưu thế khiến cô ta được lợi, hơn nữa cô ta

ra tay rất hung hãn, khí lực cũng lớn, ngay cả khi Lý Yến đang liều mạng che chở cho Tùng San, Tùng San cũng vẫn bị Cố Lâm Lâm cào hai cái chảy ra máu.

"Lâm Lâm! Em dừng tay lại!" Chu Trường An lớn tiếng hét lên, đi nhanh về phía trước, hai tay bắt lấy tay của Cố Lâm Lâm, cứng rắn đem Cố Lâm Lâm hùng hổ như cọp kéo sang một bên, "Em quậy cái gì nữa đây chứ!"

Cố Lâm Lâm trừng đỏ cả mắt, không thể tin được Chu Trường An lại lớn tiếng la hét mình như vậy, "Anh, anh vậy mà lại không giúp em!"

Tùng San thở hổn hển, sửa sang lại tóc tai bị Cố Lâm Lâm tóm lấy, "Chu Trường An, trông coi bạn gái anh cho kĩ, đừng để cô ta không có việc gì lại đến đây khóc lóc om sòm!"

"San San..." Vẻ mặt Chu Trường An đầy sự áy náy, "Thực xin lỗi, San San..."

"Chu Trường An! Anh giúp nó sao? Đưa con gái này dụ dỗ ba em, anh em giúp em đánh nó!" Cố Lâm Lâm ở trong ngực Chu Trường An giãy giụa giống như phát điên, cả người như xù lông nhím.

Chu Trường An sửng sốt một chút, nhìn về phía Tùng San.

Lý Yến chỉ vào Cố Lâm Lâm lớn tiếng nói: "Từ đầu đến cuối đều là Cố Lâm Lâm vu khống người khác! Chu Trường An, anh nhanh chóng đem bà điên này mang đi đi, phòng của chúng tôi không chào đón các người!"

"Tùng San, đưa con gái đề tiện như mày cách xa ba tao ra! Nếu mày dám có ý định gì đó với ba tao, thì tao với mày không xong đâu!" tiếng la của Cố Lâm Lâm khiến cả hành lang đều vây xem.

Chu Trường An quay đầu nhìn thoáng qua trong những người đang vây xem trong hành lang, bất đắc dĩ dùng sức kéo Cố Lâm Lâm lôi ra cửa. Cho dù đã ra khỏi cửa, ở trên cầu thang mà Cố Lâm Lâm vẫn thét lên "Tùng San, mày cút xa một chút đi!" "không cho mày dụ dỗ ba tao!"

Chu Trường An bất đắc dĩ nhìn những ánh mắt OO của mọi người xung quanh, nói khẽ với Cố Lâm Lâm: "Em im lặng đi! Còn sợ chưa đủ mắt mặt sao?"

Lúc đi ra khỏi ký túc xá, đúng lúc gặp phải Triệu Nhiên đang vội vội vàng vàng, Chu Trường An nhìn thoáng qua Triệu Nhiên, không nói gì cả chỉ dùng ánh mắt truyền đạt lòng biết ơn, liền vội vàng lôi kéo Cố Lâm Lâm đi.

Triệu Nhiên cảm động, hít sâu một cái, xoay người khom lưng cúi đầu với dì quản lý ký túc, "Cám ơn dì đã cho anh Chu lên lầu."

Dì quản lý khoát khoát tay, cười cho qua chuyện.

Triệu Nhiên trở lại phòng thì thấy Lý Yến và Tùng San ngồi bên giường, Lý Yến cầm miếng bông giúp Tùng San lau miệng vết thương, Tùng San đau đến mức hít một hơi.

"Quá khinh người mà, Cố Lâm Lâm quả thực là một con chó điên!" Lý Yến vừa mắng, vừa xoa mặt Tùng San, "Lỡ phá tướng thì biết làm sao, cậu có muốn đi bệnh viện không, lỡ để lại sẹo thì không tốt."

Tùng San cười cười, "Cũng không nghiêm trọng như vậy đâu, hai ngày nữa sẽ tốt thôi. Mình thấy trên tay cậu cũng bị cô ta cào, có đau hay không?"

Lý Yển cười nói: "Mình không sao, mình da dày thịt béo . San San à, bây giờ mình mới thấy cậu rời khỏi Chu Trường An là tốt nhất, cậu nhìn dáng vẻ hèn nhát của anh ta xem, ở bên cạnh Cố Lâm Lâm không phải là tự tìm tai vạ cho mình sao, thật là xứng đáng mà!"

Tùng San im lặng, không có đáp lời, cô nhìn Triệu Nhiên rồi nói: "Triệu Nhiên cảm ơn cậu, vừa rồi là cậu kêu Chu Trường An lên phải không? Nếu không có cậu bọn mình thật sự không thể đấu lại Cố Lâm Lâm."

Triệu Nhiên nói: "Mình cũng giúp không được gì, đành phải gọi anh Chu . San San, Lý Yển, hai người không sao chứ?"

Lý Yển nhìn Triệu Nhiên, cười vui vẻ, "không thể tin cậu lại có chủ kiến như vậy, việc lần này cảm ơn cậu." nói xong cô nàng đứng lên nhìn cái máy tính bị một chai nước của Cố Lâm Lâm phá hư, bất đắc dĩ nói: "Bọn mình không có việc gì nhưng máy tính này của San San thì tiêu rồi. Ai, cuối cùng cũng không thể sống thọ một chút, thật là đáng thương mà."

Tùng San nhìn cái máy tính thân thiết của mình, thở dài "Mình chỉ còn cách nhờ bố Tùng nhà mình cứu viện thôi."

cô không phải lo lắng Tùng Chí Quân sẽ không bỏ tiền mua máy vi tính mới cho cô, chỉ là không thể nói thẳng ra rằng máy vi tính này là do cãi vã với Cố Lâm Lâm mà bị hư, cho nên đành phải oan uổng bản thân nói rằng do mình không cẩn thận, như vậy thì nhất định sẽ

không tránh khỏi việc bị Phương Tiểu Tiệp cảm râm. thật sự là nằm cũng trúng đạn mà.

Buổi chiều không có lớp, Lý Yến lấy giỏ sách đến thư viện tự học, cô vốn định lôi kéo Tùng San đi cùng, nhưng vừa thấy hai vết máu trên mặt cô ấy thì đành khuyên cô ấy ở nhà nghỉ ngơi. Tùng San không có máy tính, một mình nằm trên giường thấy hơi buồn chán, muốn ngủ lại nhớ tới ánh mắt hung dữ của Cố Lâm Lâm, tuy rằng cô không cảm thấy sợ, nhưng lại khiến lòng dạ cô rối bời. Sau đó cô chợt nghĩ tới một việc rất quan trọng, đó chính là Cố Lâm Lâm làm sao biết cô và Cố Trì Tây ôm nhau ở bên đường, nếu quả thật chỉ là trùng hợp nhìn thấy, thì quả thật là rất “cầu huyết” mà.

Sau đó cô lại cảm thấy hơi bất an, nếu Cố Lâm Lâm thật sự đi tìm Cố Trì Tây, Cố Trì Tây sẽ trả lời cô ta như thế nào?

cô có nên gọi điện cho Cố Trì Tây bảo hắn không được thừa nhận hay không?

Như vậy có phải là chuyện bé xé ra to quá hay không?

cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng cũng cảm thấy, lấy tính tình xảo quyệt của Cố Trì Tây cáo nếu bị con gái hỏi tới nhất định sẽ không thừa nhận, có lẽ cô không cần chuốc việc vào mình thì tốt nhất.

Dưới giường bỗng nhiên có tiếng động, sau đó cô nghe thấy tiếng Triệu Nhiên nhỏ giọng nói, "San San, cậu đã ngủ chưa?"

Tùng San ngồi dậy, xốc màn che ở trước giường lên, "Vẫn chưa, mình ngủ không được."

Về mặt Triệu Nhiên hơi khác thường, "San San, ở dưới lầu có người tìm cậu, là người lần trước."

Tùng San sửng sốt một chút, mới nhớ ra người đó là Trương Tân, do dự một lát cô cười cười nói: "Minh biết rồi, cảm ơn cậu."

Vừa ra khỏi cửa cô liền thấy Trương Tân mặt không chút thay đổi đứng ở chỗ lần trước, Tùng San cảm thấy huyết thái dương phát đau. Vừa rồi cô còn do dự có nên liên lạc hay không thì bây giờ người ta cũng đã tìm tới cửa. Cố Trì Tây thật là nhạy tin mà.

Trương Tân nhìn thoáng qua vết thương trên mặt Tùng San rồi nhanh chóng dời tầm mắt, "Tùng San, Cố tổng đang đợi cô, mời đi theo tôi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 16

Cố Trì Tây ngồi ở ghế sau, đầu tựa vào chỗ dựa lưng, hơi híp mắt, trông có vẻ mệt mỏi. Từ ngày cùng Tùng San chia tay, cuộc sống của hắn trở nên thanh tâm quả dục (1), ba bữa qua loa, cuộc sống về đêm hoàn toàn không có, sắc trời vừa tối thì đi ngủ, nhưng rõ ràng là nằm xuống cũng không cách nào ngủ được.

Trương Tân mở cửa xe ra, nhỏ giọng nói: "Cố tổng, Tùng San đã đến ."

Cố Trì Tây từ từ mở mắt ra, nói với Tùng San: "San San, lên xe đi."

Tùng San luống cuống nhưng cảm thấy đáng vẻ của hắn quả thật giống như có lời muốn nói, vì thế ngồi vào xe, vai kề vai với hắn. Trương Tân ngồi vào chỗ ghế lái, không nói một tiếng nào khởi động xe.

Cố Trì Tây nhìn vết thương trên mặt Tùng San, vẻ mặt hàm chứa sự yêu thương, "Đau sao?"

Tùng San bị hắn nhìn chằm chằm cảm thấy không thoải mái, "Có một chút, nhưng không sao."

Cố Trì Tây nâng tay lên, muốn sờ khuôn mặt nhò nhẩn đang bị thương kia, tay vươn ra nửa chừng lại buông xuống, "Tôi dẫn em đi tìm bác sĩ tốt nhất, tuyệt đối sẽ không để lại sẹo."

Tùng San cười cười, "Cũng không nghiêm trọng như vậy đâu."

Cố Trì Tây nhìn cô, hần trăm mặc, ánh mắt thâm sâu, vẻ mặt ẩn nhẫn giống như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "San San, thực xin lỗi."

Tùng San không biết nên dùng vẻ mặt nào để nhìn hắn, cô đành phải dờ tằm mắt, cúi đầu nói, "Việc này cũng không có thể trách chú." nói xong lời này cô cảm thấy càng thêm xấu hổ, đây là chuyện gì chứ, nếu bị truyền đi thì thật sự mất mặt mà.

"San San, ta đã dạy dỗ Lâm Lâm rồi, về sau nó sẽ không dám gây chuyện nữa, em yên tâm đi." Cố Trì Tây nói.

Tùng San gật đầu, "Người cái này ngang ngược nữ nhi quả thật cần hảo hảo quản giáo một chút."

Cố Trì Tây không có nói tiếp, chỉ nhìn cô, vẻ mặt trở nên dịu dàng, "Mấy ngày nay em có khỏe không? Tôi thấy sắc mặt em không được tốt, có phải không nhĩ ngơi đủ hay không?"

Tùng San cười cười: "Chỉ cần Cố Lâm Lâm đừng tới quấy rối thì tôi sống rất tốt."

Sắc mặt Cố Trì Tây lại trở nên u ám, "Lần này là do tôi sơ suất, về sau tôi tuyệt đối sẽ không để nó chạm vào em dù chỉ là một sợi lông."

Tùng San luôn cảm thấy trong lời nói này có chút gì đó dửng dưng mà cô không hiểu được, khiến cô nghĩ mại không ra. cô dứt khoát nói thẳng: "Kỳ thật cũng không cần phải làm quá lên như vậy, cô ta dù sao cũng là con gái chú, chú cứ nói rõ ràng với cô ta là tôi và chú không có quan hệ gì. nói cho cùng việc này cũng là do chú bình

thường tác phong bất chính, luôn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt , mới để cho vợ con chú lo lắng tức giận."

Cố Trì Tây nghe xong câu nói của Tùng San thì nở nụ cười, nhin không được lấy tay vỗ vỗ đầu cô bé con "Đây mới thật sự là lời em muốn nói phải không?"

Tùng San bị hấn cười làm kinh ngạc, sau đó yên lặng búi ngùi, ông chú này sớm đã luyện thành Kim Cương hộ pháp rồi, da mặt thật là dày.

Trương Tân dừng xe tại một trung tâm thẩm mỹ cap cấp, Cố Trì Tây đưa Tùng San lên lầu, phòng khám không lớn nhưng được trang hoàng xa hoa lộng lẫy, y tá bác sĩ khuôn mặt tươi cười, dáng vẻ tha thiết như bệnh nhân là Thượng Đế, khiến cho người từ nhỏ thấy vẻ mặt lạnh như băng của mẹ làm y tá trưởng ở bệnh viện là Tùng San được quan tâm mà hoảng sợ. Bác sĩ là một chí gái xinh đẹp, họ Lý, blouse trắng không che giấu được đôi chân dài thon đẹp, giày cao gót đính kim tuyến lấp lánh, thái độ khi nhìn thấy Cố Trì Tây rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến cho Tùng San lập tức hoài nghi hai người này có quan hệ mờ ám.

Kỳ thật trên mặt của Tùng San chỉ có hai vết thương do bị cào không có nghiêm trọng tí nào. Nhưng bác sĩ xinh đẹp lại lấy kính lúp để nhìn xem vết thương, sau đó tự mình bôi thuốc cho Tùng San, vừa bôi thuốc vừa dặn hai ngày này nấu nằm nghiêng ngủ thì đừng để áp lên vết thương, miệng vết thương không được dính nước, bôi thuốc một ngày hai lần không được quên.

Cuối cùng cô ấy còn nhéo nhéo khuôn mặt Tùng San nói: "Tuổi trẻ thật là tuyệt, này khuôn mặt săn chắc đầy collagen này thật là làm cho tôi ghen tị muốn chết mà."

Tùng San xấu hổ cười cười, rất muốn hỏi chị ấy rằng loại chuyện như bôi thuốc này chẳng phải nên để y tá làm sao? Trương Tân cầm đơn thuốc đi trả tiền, Tùng San nhìn lướt qua con số ghi trên đó cảm thấy choáng váng đầu óc, xoay người nói với Cố Trì Tây: "Phòng khám này muốn cướp của giết người sao? Cái giá đủ để làm một cuộc phẫu thuật viêm ruột thừa đó !"

âm thanh của cô hơi lớn làm bác sĩ Lý nghe được cười nói: "Em gái à, để chị nói rõ cho em biết là vì Cố ổng quan tâm em nên mới vậy đó, thuốc vừa rồi bôi trên mặt em là nhập khẩu từ Đức." nói xong mắt còn liếc nhìn Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây chỉ cười xoa xoa đầu Tùng San, không nói gì.

trên đường về Tùng San đều không nói chuyện, nhướn mày, mím môi, giống như đang suy nghĩ gì đó. Cố Trì Tây vỗ vỗ cô, "Nghĩ gì thế?"

Tùng San ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: "Cái phòng khám này có phải kiếm được rất nhiều tiền không? Bác sĩ, y tá ở đó lương rất cao phải không?"

Cố Trì Tây buông tay, "Tôi không rõ lắm, chỉ là họ thường tiếp đón ngôi sao, nhân vật nổi tiếng cho nên tiền kiếm được hẳn là không ít."

Tùng San suy tư gật đầu, "Tôi muốn suy xét đề nghị mẹ tôi đổi công tác, làm việc ở đây so với nơi bà ấy đang làm tốt hơn nhiều, bệnh nhân ít, môi trường làm việc khá tốt, tiền lương cao, phiếu lưu thấp, quả thực là chén vàng!"

Cố Trì Tây bật cười, lấy tay bóp trán, ánh mắt thâm sâu chăm chú nhìn cô bé con, cuối cùng vẫn là nhịn không được lấy tay xoa xoa đầu nhỏ của cô, sau đó âm thầm thở dài.

Tùng San cũng hiểu được lúc này mình đã quá buông lỏng cảm xúc, xấu hổ cười cười, không nói gì nữa. Trương Tân đậu xe ở trước cổng trường, mở cửa xe, "Đến nơi rồi."

Cố Trì Tây nhìn ra ngoài cửa xe, trời đã chạng vạng, sắc trời tối mịt, liền nói với Trương Tân : "Cậu đưa cô ấy trở về đi, đưa đến cửa ký túc xá."

Trương Tân đáp ứng, "Vâng."

Tùng San xuống xe, cô cảm thấy tình cảnh này có chút xấu hổ, không biết nên nói gì, cảm ơn? Hẹn gặp lại? nói sao cũng không đúng. Vì thế im lặng nửa ngày cô mới một câu, "Tôi về đây."

Cố Trì Tây gật đầu, "Nghỉ ngơi thật tốt."

Tùng San cười, xoay người rời đi. Trương Tân theo sau, cũng không nói gì, hai người một trước một sau, giữ vững khoảng cách. Đến khi Tùng San đến một lối rẽ, mới xoay người nói với Trương Tân: "Tôi muốn đến căn tin ăn cơm, anh đưa đến đây là được rồi."

Mặt Trương Tân không chút thay đổi "Cố tổng đã nói muốn tôi đưa cô đến ký túc xá."

Tùng San bắt đầu hoài nghi cấu tạo đại não của người này, cô khẳng định người máy cũng không cứng nhắc như hấn ."Tôi muốn đi căn tin ăn cơm, sau đó trở về ký túc xá, căn tin người nhiều như vậy, anh đi theo tôi không phải khiến người ta chú ý sao? Bây giờ

anh trở về đi, nói cho ông chủ anh rằng đã đưa tôi về ký túc xá là được rồi không phải sao?"

Trương Tân không nói lời nào, cũng không có ý muốn rời đi.

"San San?" Tống Đào cách đó không xa đi tới, nhìn thoáng qua Trương Tân, sau đó cười ha ha hỏi: "Ăn tối sao?"

Tùng San lắc đầu, "không phải, chỉ là em đang buồn nên muốn tới đó kiếm gì ăn thôi."

Tống Đào nở nụ cười, "Vậy thì đi thôi, anh dẫn em đi khu phía Tây ăn, mấy ngày trước anh tới đó anh mới phát hiện căn tin ở đó làm mấy món mới."

Tùng San gật đầu, lập tức quàng tay Tống Đào, hoàn toàn coi như Trương Tân không tồn tại, "Tốt lắm, anh Tê Lợi đề cử thì nhất định tốt! Chúng ta đi thôi!"

Trương Tân nhìn hai người rời đi mới xoay người một mình đi ra cổng trường, trở lại xe.

Cố Trì Tây chậm rãi nhắm mắt, "Đưa người về rồi sao?"

Trương Tân chi tiết đáp: "Đưa đến nửa đường, cô ấy nhìn thấy đàn anh liền cùng nhau đến căn tin ăn cơm."

Cố Trì Tây mở mắt ra, "Đàn anh?"

Trương Tân đáp: "Vâng, tên Tống Đào, năm nay vừa mới được nhận vào một công ty con của ngài."

Cố Trì Tây nhướn mày: "Công ty nào?"

" Kiến trúc Thành Ý, bộ phận kế hoạch." Trương Tân nói.

"Ừ, hôm nay cậu làm không tệ, về sau càng nên cẩn thận để ý, đừng để San San bị thương rồi mới báo với tôi." Cố Trì Tây nói xong lại nhắm hai mắt lại.

Giờ ăn căn tin luôn đông ngập người, Tống Đào giúp Tùng San chiếm chỗ ngồi sau đó đi mua hai chai nước có gas, sau đó một mình sắp hàng lấy cơm, dựa vào nhân duyên tốt mà nhanh chóng đem một khay lớn trở về, các món ăn mỗi thứ một đĩa cùng hai chén cơm thơm ngào ngạt.

Tùng San khiếp sợ quay đầu nhìn người xếp hàng dài như đuôi rồng chờ lấy cơm, khó có thể tin hỏi: "Đàn anh à, anh làm sao làm được vậy? Sao có thể nhanh như thế chứ?"

Tống Đào vỗ ngực một cái, hết sức đắc ý "Anh là là ai chứ, là anh Tê Lợi đó, chỉ có chuyện xếp hàng lấy cơm sao có thể làm khó được anh?"

Tùng San cười, cầm một chai nước có ga đưa cho hắn, "Anh Tê Lợi vĩ đại, xin hãy nhận của em một cái cúi đầu."

Tống Đào vui vẻ cười ha ha nhận lấy, trong mắt tràn đầy ý cười. Có thể một mình ăn cơm với Tùng San, là chuyện mà hắn mơ ước rất lâu, rốt cuộc trước khi tốt nghiệp cũng thực hiện được, không quý trọng cơ hội biểu hiện thật tốt một chút sao được. Vì thế bữa cơm này, miệng Tống Đào không hề nhàn rỗi, nói đủ thứ chuyện cười, chọc cho Tùng San cười đến mức ăn không vô. Lúc Tùng San cười rộ lên có hai lúm đồng tiền, mắt to cong cong , khóe mắt đuôi lông mày đều giống như mang theo ánh sao lấp lánh, khiến Tống Đào nhìn thấy trong lòng rất vui vẻ.

Lúc hai người ăn xong bữa cơm này, người trong căn tin cũng ít đi. Tống Đào từ trong túi lấy ra một cái khăn tay đưa cho Tùng San, "Em nhìn em xem, cười đến mức miệng toàn dầu mỡ, thật ảnh hưởng đến hình tượng, mau lau đi, đừng để người ta thấy rồi không ai thèm lấy."

Tùng San bĩu bĩu môi, "Anh yên tâm, em lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định có thể gả đi! Còn phải gả cho một người đàn ông thật giỏi nữa kìa."

Tống Đào cười cười, không nói gì, ánh mắt dừng tại vết thương trên mặt Tùng San. Hắn cũng không hỏi gì thêm.

Tùng San cũng không có ý định nói, hai người cùng nhau ra khỏi căn tin. Tống Đào đưa Tùng San đến dưới lầu ký túc xá, mắt nhìn thấy người muốn đi lên lầu thì nói: "San San, cuối tuần này anh phải chuyển ra ngoài ở."

Tùng San quay đầu, "A? không phải anh vẫn chưa tốt nghiệp sao?"

Tống Đào gật đầu: "Ừ", chỉ là anh sắp bắt đầu đi làm, công ty sắp xếp cho anh ở ký túc xá dành cho nhân viên, anh muốn chuyển qua sớm một chút để làm quen."

Tùng San cười cười: "Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng đã tìm được việc!"

Tống Đào cũng cười, "Ừ", đúng là rất tốt, chỉ là về sau không thể thường xuyên đến thăm em ." nói xong hắn cũng thấy quá buồn nôn nên vội vàng cợt nhả bổ sung một câu: "Em cũng đừng quá nhớ anh!"

Tùng San lườm hấn, cười hì hì đi lên lầu . Để lại Tống Đào một mình đứng yên tại chỗ, yên lặng thở dài một tiếng, lúc hấn lấy lại tinh thần thì thấy dì quản lí ký túc đang nhìn hấn cười, Tống Đào bắt giác rung mình, yên lặng xoay người vội vàng bước đi . Dì quản lí ký túc xá như thần thánh này, cho dù đã thấy bốn năm rồi nhưng vẫn khiến người ta không rét mà run.

Tống Đào vừa về đến phòng thì bị bạn cùng phòng là A Thạch giữ lại, A Thạch đóng hé cửa, đưa tay chỉ ra cửa đối diện, về mặt hả hê.

"Chuyện gì vậy?" Tống Đào không biết gì.

"Chu Trường An trở lại rồi." Về mặt A Thạch giống như vừa báo được thù lớn, "Nghe nói nó cùng với bạn gái nhà giàu cãi nhau nên bị đuổi ra ngoài."

Tống Đào: "..."

"Hừ, cho hấn đặc ý, bỏ rơi San San đi làm con rể đại gia, còn chuyển ra ngoài ở chung, bây giờ thì hay rồi, bị người ta ghét bỏ mặt mày xám xịt quay trở về!" A Thạch ra vẻ già dặn lắc đầu, "thật là không giống đàn ông mà, mặt mũi đều bị nó vứt sạch!"

A Thạch nói những lời này quá hả hê mà quên nhỏ giọng, hậu quả là cánh cửa đối diện “Ầm” một tiếng vang dội, đóng lại .

Tống Đào nở nụ cười, người ta thường nói phong thủy luôn thay đổi, nhưng giống như tên Chu Trường An này, thì sự thay đổi cũng diễn ra quá nhanh đi.

(1) Thanh tâm quả dục : sống trong sạch không có ham muốn.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 17

Chu Trường An đã đóng cửa lại nhưng vẫn cảm thấy thật ảm ỉ. Một mình ngồi trước cái bàn trống trải cảm di động, bởi vì đồ vật của hắn đã chuyển tới căn nhà kia của Cố Lâm Lâm. Bị đuổi đi một cách chật vật như vậy không cần người khác nói hắn cũng biết mình đã mất hết thể diện.

Nhưng hắn không còn nơi nào để đi, nơi nơi thành thị lớn lớn như vậy, không có một nơi để Chu Trường An hắn có thể yên ổn tìm nơi lập nghiệp.

Hắn cứ cảm di động hết tất tòi lại mở, hắn biết mình hắn nên gửi một tin nhắn cho Cố Lâm Lâm, chủ động nói xin lỗi, thật tình mà nói Cố Lâm Lâm dễ dụ hơn Tùng San nhiều, trí nhớ kém, tính tình nhanh đến nhanh đi. Tin nhắn hắn cũng đã soạn sẵn, nhưng bàn tay làm cách nào cũng không thể nhấn nút gửi đi.

Cái gọi là tôn nghiêm này, nhìn không thấy sờ không được, bạn nói nó đáng giá thì ngàn vàng cũng không đổi được, bạn nói nó vô vị thì nó chẳng đáng một đồng.

Hắn dù sao cũng chỉ là một tên nhóc lặn lội bên ngoài mà thôi, tạm thời nhẫn nhịn vì lợi ích về sau và có thể có được cơ hội thực hiện giấc mơ của mình. Hắn làm vậy là sai sao?

Đến cuối cùng hắn vẫn là ấn nút gửi đi, kèm theo một tiếng thở dài thật dài. Đại trượng phu có được dẫn được, sớm muộn gì cũng

sẽ có ngày hấn thành công.

Lúc Cố Lâm Lâm nhận được tin nhắn cô ta đang ở nhà khóc lóc um sùm, bên cạnh cô ta là những chiếc cốc thủy tinh cao cấp giá trị hơn vạn tệ bị vỡ tang tành, cô giúp việc đang cẩn thận dùng máy hút bụi dọn dẹp những mảnh vỡ nhỏ, còn phải luôn luôn chú ý dưới chân sợ không cẩn thận đạp phải. Tình trạng này cũng đã kéo dài hơn vài giờ.

Uông Tiểu Kinh vừa về nhà thì thấy cô giúp việc vẻ mặt lo lắng đi tới "Phu nhân, tiểu thư cô ấy khóc hơn nửa ngày, người mau đi nhìn xem một chút đi."

Uông Tiểu Kinh cau mày, thay dép lê, bỏ giỏ sách xuống, vừa đi vào phòng khách thì thấy chiếc tủ trưng bày chiếc cốc thủy tinh sao cấp trống một khoảng lớn, những vật mà bà yêu thích cất kỹ trong đó đều bị mất đi hơn một nửa.

"Lâm Lâm, con lại âm ỉ chuyện gì nữa đây?" Giọng điệu của Uông Tiểu Kinh không được tốt, một đồng công việc khiến bà phiền muộn chết, mệt đến mức xương cốt rã rời về nhà cũng không được yên tĩnh nghỉ ngơi.

"Mẹ, ba ba của con, ông ấy mắng con!" Mắt Cố Lâm Lâm sưng như hột đào, giọng nói khàn khàn.

Uông Tiểu Kinh sửng sốt một chút, "Ba con mắng con? Sao lại mắng?"

"Ông ấy, ông ấy mắng con không có giáo dục, không hiểu chuyện..."

Uông Tiểu Kinh âm thầm thở dài, đây là sự thật.

"Ông ấy còn nói, nầu con còn đến tìm Tùng San gây chuyện, ông ấy, ông ấy sẽ không coi con là con gái nữa!" Cổ Lâm Lâm hít nước mũi.

Ông Tiểu Kinh nhăn mày, "Ai là Tùng San? Con lại làm gì người ta?"

"Tùng San, chính là bạn gái trước của Chu Trường An..." Cổ Lâm Lâm yếu ớt nói xong câu kia lại hung tợn bổ sung một câu, "Chính là đứa con gái đẻ tiện cùng phòng với con."

Ông Tiểu Kinh cảm thấy đau đầu, "không phải con đã có được Chu Trường An sao? Sao còn đi tìm bạn gái trước của người ta gây phiền toái? Lâm Lâm, con đã lớn như vậy rồi không thể hiểu chuyện một chút sao? Con muốn giành bạn trai của người ta mẹ cũng đã giúp con rồi, con muốn chuyển ra ngoài mẹ cũng đã cho con một căn nhà, con có thể an phận một chút hay không, để mẹ đỡ phải nhọc lòng?"

Cổ Lâm Lâm ra vẻ uất ức dốc sức lắc đầu, "Mẹ, không phải đâu, không phải con cố ý tìm nó gây chuyện, là do nó, đứa con gái đẻ tiện đó dụ dỗ ba ba! Con tận mắt nhìn thấy, ngày đó nó cùng ba ba ôm nhau ở trên đường! Hôm nay con tìm nó tranh cãi, nó còn không chịu thừa nhận, còn tát con một cái!"

Ông Tiểu Kinh im lặng, xoa huyệt thái dương căng thẳng, cởi áo khoát vút lên sofa, lẳng lặng đến phòng bếp mở tủ lạnh lấy một chai nước, mở nắp đập uống hai ngụm.

Cổ Lâm Lâm thấy mẹ cô ta không nói gì, tự động đứng lên chạy tới chỗ bà, "Mẹ, mẹ không thể cúi đầu thuận theo rồi hòa thuận với ba ba sao? Mẹ nhìn đi bởi vì mẹ không chịu tiến lên, mới có nhiều

đàn bà như sói như cọp vây quanh ba ba, lỡ như một ngày nào đó ba ba bị con hồ ly tinh nào đó dụ dỗ đi mất rồi muốn ly hôn với mẹ thì sao?"

Ông Tiểu Kinh cười lạnh, mắt phát ra ánh nhìn kiêu căng lại lạnh lùng khinh thường.

"Ông ấy yêu ai thì cứ tới với người đó đi, nhiều năm như vậy mẹ có từng để ý tới sao? Lâm Lâm, về sau không cho con nào loạn nữa. Ba con muốn tìm người như thế nào không tới phiền con quản."

"Mẹ, đó là ba con, sao con mặc kệ được! Điều tại thái độ của mẹ đối với ba ba quá tệ, ba ba đẹp trai như vậy, bao nhiêu người đàn bà chen chúc bề đầu muốn được hán để ý! Sao mẹ có thể vô tâm như vậy chứ?" Cố Lâm Lâm nóng nảy.

Ông Tiểu Kinh nhìn con gái, lại xoa xoa huyết thái dương, "Lâm Lâm, thái độ của con như thế này là sao, sao lại quay lại trách mẹ chứ? Tại sao con lại đứng về phía ba con như vậy chứ? Từ con nghĩ lại xem những năm gần đây ông ấy đối với con có tốt không? Ông ấy có quan tâm con sao?"

"Ba đối với con rất tốt, chưa bao giờ hung dữ với con, ông ấy quá bận rộn nên mới không thể tới thăm con được thôi." Cố Lâm Lâm bĩu môi.

Ông Tiểu Kinh thở dài một hơi, nuôi một đứa con gái vô ơn bội nghĩa như vậy như vậy thật là...

Về mặt Cố Lâm Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Mẹ, mẹ không thể tiếp tục như vậy nữa, mẹ cứ suốt ngày bận rộn công việc

như vậy làm gì chứ? Chỉ cần mẹ khiến ba thuận phục, thì chúng ta còn thiếu tiền nữa sao? Hơn phân nửa thành phố A này là của ba đó. Mẹ nhìn mình xem nếp nhăn càng lúc càng nhiều rồi ."

Ông Tiểu Kinh nhìn con gái, vẻ mặt dịu dàng, vỗ đầu con gái, "Được rồi, con đừng quản lý chuyện của mẹ nữa, quản lý tốt chuyện của mình là được. Tên nhóc Chu Trường An cũng không tệ, con với nó ở bên nhau cho thật tốt đi, đừng đi gây chuyện nữa."

Cổ Lâm Lâm le lưỡi, không dám nói cho mẹ cô ta biết buổi chiều mình vừa mắng Chu Trường An một đồng lời, còn đuổi hán đi .

Ông Tiểu Kinh cũng lười hỏi, đuổi con gái đi rồi thì cơ thể trở nên cực kỳ mệt mỏi, thay quần áo đi tắm, lúc quay lại phòng ngủ bà nhìn vào cửa kính trong phòng, thân thể thon gầy, khô quắt như là ngay cả hơi nước cũng không có . Bà đến gần để nhìn rõ khuôn mặt mình, rõ ràng bà chỉ mới ba mươi chín tuổi, thế nhưng đã có nhiều nếp nhăn như vậy. không đành lòng nhìn tiếp, bà tắt đèn, nằm ở trên giường từ từ nhắm hai mắt.

Bà sao lại trở nên già như vậy chứ?

Đúng rồi, con gái cũng sắp 21 tuổi .

Bà có dáng vẻ như thế này, người kia nhìn thấy có thể nhận ra sao?

Nghĩ đến điều này bà ngồi dậy, mở đèn ngủ ở đầu giường, kéo ngăn kéo, lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đen, vừa nhìn thấy là đã biết nó đã có từ rất lâu rồi, bìa ngoài đã hư hao rất nhiều, trang giấy bên trong đã ố vàng từ lâu. Ông Tiểu Kinh cầm cuốn sổ nhỏ kia, ngón tay không ngừng vuốt ve tấm bìa bên ngoài. Còn chín tháng nữa,

người kia sẽ trở về. Bà muốn cho ông ấy nhìn thấy con gái của họ giống ông như thế nào.

Cố Lâm Lâm nhìn thấy tin nhắn của Chu Trường An vẫn còn tức giận, tất cả đều vì hôm nay lại đi giúp Tùng San điều này đối với cô ta là không thể tha thứ. Vì thế cô ta vừa tính gọi điện thoại mắng hằn một trận, nhưng điện thoại vừa có người bắt, cô ta nghe được bên kia truyền tới giọng nói dịu dàng "Lâm Lâm" khiến cô ta mềm lòng.

Chu Trường An biết Cố Lâm Lâm gọi điện thoại tới chính là đã tha thứ cho hắn, trong lòng cũng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ một hồi, Cố Lâm Lâm vui vẻ cười, nghe hắn nói đêm nay trở về ký túc xá ngủ thì đau lòng, hỏi hắn không có gối không có chăn thì làm sao ngủ. Chu Trường An cười nói ở nhà ga nằm lăn ra đất còn ngủ được, bây giờ có giường sao lại không ngủ được chứ.

"Chỉ là không thể ôm em ngủ nên thấy rất cô đơn." Chu Trường An nói.

Cố Lâm Lâm vì này câu này mà vui vẻ cả một buổi tối. Sáng sớm ngày hôm sau cô ta vui vẻ hát ca muốn tới trường tìm Chu Trường An, trước khi ra cửa gặp Uông Tiểu Kinh tức đánh răng rửa mặt xong, cười hì hì hoàn toàn mất đi vẻ mặt u ám hôm qua. Uông Tiểu Kinh đáng vẻ hạnh phúc của con gái, tâm tình phức tạp, đứa nhỏ này, rốt cuộc là giống ai chứ?

Cố Lâm Lâm nghênh ngang bước vào khu ký túc xá nam, gõ cửa lớn tiếng khiến Tống Đào cùng A Thạch giật cả mình. A Thạch cười trần rời giường, không biết xảy ra chuyện gì vừa mở cửa ra nhìn thấy cô ta, sợ tới mức nhanh chóng đóng cửa lại.

Tổng Đào đang ở bên này thu dọn đồ đạc, quay đầu nhìn cánh cửa kia liếc mắt, lại chuyển trở về. A Thạch xoa mắt, "Con mẹ nó, sáng sớm cô ta chạy tới cửa ký túc xá hùng hổ như vậy, còn muốn để người ta sống không."

Tổng Đào không nói chuyện, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

A Thạch thở dài, "Cậu thấy được không, hai người bọn họ cũng không biết gượng ngừng, sớm tinh mơ ở ký túc xá hôn nhau thân mật như vậy. Ai, cậu nói xem, chúng ta cùng Chu Trường An chung trường bốn năm, sao lại không phát hiện tên nhóc này cao tay như vậy chứ?"

Tổng Đào cười cười, "Chuyện này sao có thể nhìn ra chứ, là lấy chó theo chó thôi."

Kỳ thật Chu Trường An có chút khó xử, cô nàng Cố Lâm Lâm nhiệt tình so với lửa cháy lan đồng cỏ còn khủng bố hơn. hấn vừa mở cửa liền bị ôm cổ, còn chưa mở miệng thì bị hôn, không thể chống cự. Bọn họ tối qua mới giảng hòa, lúc này là thời điểm miễn cảm, cho nên cũng chỉ có thể tùy cô nàng kia sờ mó, may mà nam sinh năm thư tư đại học vì sắp tốt nghiệp nên lười muốn chết, rất ít người dậy sớm. Chỉ có vài trường hợp cá biệt nhìn thấy, giống như phòng đối diện, hấn đành tự nhận mình không may.

Dù sao cũng sắp tốt nghiệp, tương lai còn ai biết ai nữa chứ.

Tự mình an ủi mình một phen xong hấn kéo tay Cố Lâm Lâm cùng đi ăn sáng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời của cô ta, hấn thấy tâm tình mình cũng khá lên rất nhiều. Kỳ thật nhìn lâu, dáng vẻ của Cố Lâm Lâm cũng rất dễ nhìn. Tuy rằng không cách

nào so sánh được với Tùng San, nhưng trên người có chút sự ngây thơ của trẻ con. Cứ như vậy đi.

Sáng nay Chu Trường An muốn đến phòng quản lí bổ túc hồ sơ tốt nghiệp, Cố Lâm Lâm cũng vui vẻ cùng hắn xếp hàng, hoàn toàn không có chút nào không kiên nhẫn.

Ngay lúc Chu Trường An nghĩ rằng hôm nay là một ngày lành chuyện gì cũng có thể thành, khuôn mặt Cố Lâm Lâm chợt chuyển từ vùng nhiệt đới Hawaii biến thành vùng cao nguyên tuyết băng giá Siberia.

Bởi vì, cô ta nhìn thấy Tùng San.

Chu Trường An cảm thấy đau đầu, sân trường lớn như vậy, sao cứ cố tình để hai người gặp gỡ. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp không thể buông tha.

Lúc Chu Trường An vờ như không thấy, kéo tay Cố Lâm Lâm cố hết sức muốn cô ta đi vào lối rẽ, Tùng San cũng nhìn thấy bọn họ. Huyết thái dương của cô bắt giắc căng thẳng.

Đúng là âm hồn bất tán.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 18

Cá tính của Cố Lâm Lâm giống như quả pháo, bị đốt lửa rồi thì sẽ tạo ra một chuỗi tiếng động ầm ĩ. Nhìn thấy Tùng San nhưng gặp phải một đồng lửa, cô ta làm sao có khả năng bỏ qua cơ hội như thế này được. Vì thế cô ta dùng sức nắm tay của Chu Trường An, cứng rắn kéo hắn đến đứng đối diện Tùng San, vẻ mặt giống như đã chuẩn bị cho cuộc đại chiến ba trăm hiệp vậy.

Tùng San nhìn Chu Trường An, trong lòng cảm thấy rất muốn cười. Chu Trường An nói Tùng San cá tính tình không tốt, vậy mà hắn vừa quay đầu lại tìm cho mình loại hàng như thế này, thật đúng là đã ứng nghiệm câu nói Lý Yến, tự chuốc lấy khổ.

Cố Lâm Lâm nhìn thấy vết thương trên mặt Tùng San, nhướn mày: "Da mặt dày đúng là tốt thật, vết thương trên mặt mới đó mà đã không thấy nữa."

Tùng San nở nụ cười, muốn nói cho cô ta biết là do cha cô ta tiêu tiền đúng chỗ, mua thuốc bôi nhập khẩu từ Đức, không chừng nếu cho cô ta cô ta cũng không nở dùng.

Chỉ là cô đương nhiên sẽ không nói như vậy. Cho nên chỉ là cười cười, "Đủ rồi, hôm qua cô ở trong phòng còn chưa làm ầm ĩ đủ sao, hôm nay cô còn muốn ở vườn trường đánh nhau một trận sau? cô có tâm tình làm chuyện đó nhưng tôi thì không rảnh rồi như vậy đâu, làm ơn nhường đường."

Cố Lâm Lâm giận dữ trừng mắt, quay đầu nhìn Chu Trường An, ánh mắt kia giống như đang ép hấn giúp mình cãi nhau.

Chu Trường An co rút khóe miệng, im lặng.

Tùng San nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc của hấn là biết trong lòng hấn có bao nhiêu khẩn trương, vì thế cô càng cười càng chứa ẩn ý .

"Cố Lâm Lâm, hai chúng ta tốt xấu cũng là bạn học, còn là bạn cùng phòng, làm gì cứ nhất quyết muốn âm ỉ như vậy chứ? hiện tại Chu Trường An đã thuộc về cô, tôi cũng không có ý định cùng cô tranh đoạt, cô còn gì không hài lòng nữa chứ? Người bình thường đều đã biết đủ rồi, thấy đủ rồi biết thu tay là một phẩm chất tốt."

Vẻ mặt chật vật của Chu Trường An cuối cùng cũng có nụ cười, "Đúng vậy, hai người vốn cũng từng là chị em tốt, không nên vì chuyện hiểu lầm mà giận dỗi, Lâm Lâm, chuyện của San San với ba em chỉ là chuyện hiểu lầm, em đừng để ý nữa."

Tùng San cười đến đau cả răng, từng là chị em tốt, lời này từ miệng Chu Trường An nói ra thật đúng là có khác biệt.

Cố Lâm Lâm bỏ tay Chu Trường An, lại gần Tùng San, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tùng San, "Tùng San, nếu bây giờ cô đứng trước mặt tôi thề giữa cô và ba tôi không có chuyện gì cả, tôi liền cân nhắc không để ý những hiềm khích trước kia tha thứ cho cô."

"A?" Tùng San tức đến mức thiếu chút nữa hộc máu, hai người lớn nhỏ này của Cố gia đúng là xem mình là trung tâm của mọi việc mà.

"San San, em thề đi, dù sao em cũng là người ngay thẳng. Như vậy mọi người vẫn là bạn tốt." Chu Trường An vội vàng phụ họa.

Tùng San nhìn lướt qua Chu Trường An, lại nhìn Cố Lâm Lâm. cô bắt đầu thấy hối hận bản thân sao lại không biết tự trọng cùng họ nói chuyện lãng phí thời gian.

"Cố Lâm Lâm, lúc nãy tôi vừa nói với cô biết đủ rồi thì phải thu tay là phẩm chất tốt tôi muốn thu lại lời nói lúc nãy, bởi vì những lời đó là nói cho người bình thường, mà cô thì không phải là người!"

Cố Lâm Lâm trừng mắt nhìn Tùng San tức muốn giơ chân, ngón tay chỉ mũi Tùng San, "Tao đã nói mày không dám thề, căn bản là do trong lòng mày có quỷ! Mày chính là người dụ dỗ ba tao!"

Tùng San cười to, "Đúng vậy, tôi dụ dỗ ba cô thì như thế nào? cô có bản lĩnh thì khiến ba cô đừng bị dụ đi! Tôi có thể dụ dỗ ba cô chứng minh tôi có sức quyến rũ, cô có bản lĩnh cũng dụ dỗ thử một người cho tôi xem!"

"Tao đánh chết mày! Đồ đê tiện!" Cố Lâm Lâm thở hển hển, vồ tới muốn tát người.

Tùng San né tránh, tức giận nói với Chu Trường An đứng phía sau : "Chu Trường An, anh có thể có sĩ diện một chút được không? Ban ngày ban mặt nhìn thấy bạn gái anh đánh người mà không can sao?"

"Mày!" Cố Lâm Lâm nghiêng răng nghiêng lợi thành tiếng, sau đó lại đột nhiên im lặng.

Tùng San cười, "Tại sao không nói tiếp, tiếp tục mắng đi, khiến cho tất cả các bạn cùng trường đều nghe được, con gái của Cố Trì

Tây được giáo dục như thế nào!"

"Tao giết mày!"

Cố Lâm Lâm giương nanh múa vuốt đánh tới, Tùng San lui về phía sau một bước để né tránh, thân thể chột đứng phải người nào đó. cô quay đầu, nhìn thấy đôi mắt kia lửa giận bùng bùng, trong lúc nhất thời trở nên ngây dại. Cố Lâm Lâm đã đánh tới giạt cả mình, cánh tay bị người giữ chặt, cả người bị người ta ném sang một bên.

"Cố Lâm Lâm, con còn dám âm ỉ náo loạn nữa sao!" Giọng nói Cố Trì Tây cực kì lớn tiếng, giống như tiếng sấm tứ tức giận.

Cố Lâm Lâm cái lão đảo suýt chút nữa té ngã trên đất, giùng giàng đứng lên nhìn Cố Trì Tây nước mắt đột nhiên tuôn rơi, giận không nói thành lời. Mà Chu Trường An đang đứng một bên đã hóa đá, ngay cả ánh mắt cũng dại ra.

Tùng San cảm thấy đau cả đầu, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, bây giờ cô cùng Cố Trì Tây không có cách nào phủi sạch quan hệ. cô cau mày thở dài, vừa muốn rời đi lại ý thức được bản thân không biết từ lúc nào đã bị Cố Trì Tây ôm vào trong lòng.

Con mẹ nó! Con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó!

"Ba! Ba vậy mà lại...vì con nhỏ đề tiện đó... mà đối xử với con như vậy!" Cố Lâm Lâm khóc lóc kể lể, hoàn toàn giống như nhân vật nữ chính trong phim truyền hình lúc tám giờ.

Tùng San ngước mắt lên nhìn Cố Trì Tây, cô phát hiện vẻ mặt của người này thật là nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến người ta không rét mà run. Có vài người chính là như vậy, bình thường luôn dùng khuôn mặt tươi cười đối diện với người khác, chỉ khi nào

tức giận nổi lên, không cần mở miệng, cũng không cần động tay động chân, rồi đột nhiên điệu bộ trở nên mạnh mẽ cứng rắn khí thế phát ra lạnh như băng khiến người khác phải run rẩy.

Cố Lâm Lâm khóc lóc thê thảm một hồi không có người nào đáp lại, cô ta nhìn về mặt của Cố Trì Tây rồi không dám nói gì nữa, chỉ là nhịn không được rơi nước mắt.

Cố Trì Tây tiếp tục im lặng, nắm chặt cổ tay Tùng San, xoay người cứng lòng người đi. Tùng San chỉ cảm thấy hai chân đều không phải của mình, bị nhét vào chiếc xe ngồi hơn nửa ngày, mới rột cuộc giật mình phát giác, lấy tay lau trán. Mồ hôi đầy cả ra, cô không biết cuối cùng là vì trời nóng hay là vì sợ.

Trương Tân không có ở đây, Cố Trì Tây hôm nay tự mình lái xe. hấn ngồi bên ghế lái, xoay chìa khóa, rồi dừng lại, quay mặt sang quan sát Tùng San, Tùng San sợ tới mức giật cả mình.

"Chú làm gì vậy?" Tùng San kinh hãi hỏi.

hấn không nói gì, tay đeo dây an toàn cho Tùng San, sau đó ngồi lại vị trí, khởi động xe.

Tùng San dài dài thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó cô càng thêm đau đầu.

Là đau nửa đầu.

Vì thế cô đem đầu dựa vào cửa kính bên kia, tránh xa nguyên nhân gây đau đầu. Từ trên cửa xe cô nhìn thấy rõ bóng dáng của người kia. Lúc này mới thật sự gọi là “âm hồn bất tán”.

Cố Trì Tây chuyên chú lái xe, vẻ mặt lạnh lùng, yên lặng không nói gì.

Tùng San đau đầu kịch liệt, tâm tư rối loạn, cũng không muốn nói chuyện với hắn.

Xe Cố Trì Tây chạy một đường ra ngoại thành, chạy qua đường cao tốc, sau đó lên núi. Tùng San nhìn cảnh sắc bốn phía càng lúc càng xanh tươi, cô mới phát hiện, hắn đưa cô đến núi Lạc Hà.

Đúng là kẻ điên.

một câu cũng không nói cứ như vậy chạy hơn ba tiếng đồng hồ để đưa cô lên núi.

hắn muốn làm gì đây? Trước cưỡng sau giết sao ?

Tùng San rốt cuộc nhịn không được , mở miệng nói: "Chú đưa tôi lên núi làm gì? Có ý định gì đây?"

Cố Trì Tây ngừng xe, mở cửa xe, vẻ mặt căng thẳng dần dần dịu đi."Mang em đi xem mặt trời lặn."

"A?" Tùng San cảm thấy hình như là mình nghe lầm.

Cố Trì Tây nhìn đồng hồ trên tay một chút, "Thời gian vừa đúng, xuống xe đi một lát đi."

hắn xuống xe, lại giúp Tùng San mở cửa xe, động tác như một quý ông lễ độ. Tùng San xuống xe, hít sâu một cái. Tên đỉnh núi không khí ẩm ướt tươi mát, mang theo hơi lạnh. Vừa nãy cô toàn thân mồ hôi giờ bị gió đêm thổi vào, rốt cuộc trở nên khô mát, cả người cũng tỉnh táo hơn nhiều.

"Lần trước mang tôi đi xem mặt trời mọc còn chưa đủ sao, lần này lại dẫn tôi tới xem mặt trời lặn, chú có mưu đồ gì đây?" Tùng San cười, "Cổ Trì Tây, tôi phát hiện chú thật tinh ranh, lúc từ là một người anh lớn tri kỉ văn vẻ, kỳ thật chú căn bản chính là một con sói lớn!"

Ánh mắt Cổ Trì Tây dịu dàng như nước, thản nhiên nói: "San San, bởi vì tôi thích em."

Tùng San bị ánh mắt kia làm run rẩy, "Tôi nhớ rõ tôi đã cùng chú nói rõ ràng, chú không phải đã đồng ý không quấy rầy tôi rồi sao? Hôm nay chú tới đây ồn ào là sao?"

cô vốn chỉ muốn nói vài câu chọc tức Cổ Lâm Lâm thì thôi đi, kết quả ông chú này nhảy vào nháy mắt khiến cho tôi danh thành hiện thực. Tùng San nghĩ lại thấy lần này tiêu rồi, lần này cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tôi danh.

"Trước mặt con gái chú cưỡng ép tôi đi, loại chuyện này thật mệt cho chú làm được? Chú muốn tôi và Cổ Lâm Lâm gây thù chuốc oán với nhau sao? Chú không tìm thêm phiền phức cho tôi sẽ chết sao?"

Cổ Trì Tây khước miệng hơi nhếch lên, "San San, em không phải đã thừa nhận trước mặt Lâm Lâm sao?"

Thừa nhận cái đầu chú.

Tùng San giận dữ mà cười: "Cổ Trì Tây, nếu con gái chú di truyền 1% sự khôn khéo của chú, cũng không đến mức thiếu thông minh như bây giờ."

Cổ Trì Tây cười mà không nói gì.

Tùng San chán nản. cô đứng ở lan can nhìn vực sâu ngàn thước, thực sự nghĩ muốn nhảy xuống cho xong mọi chuyện. cô thật sự là đen đũi, nằm cũng trúng đạn mà.

Vào lúc này sắc đỏ đầy trời, trong rừng núi từng ngọn cây cọng cỏ đều ánh lên một tầng sáng màu đỏ.

Cố Trì Tây vỗ vỗ vai cô, "Bắt đầu rồi ."

Tùng San nhìn qua, phía đông bầu trời vẫn là một màu vàng sáng ảm áp, phía tây cũng đã đỏ rực một mảng lớn. Bầu trời lớn như vậy dần dần bị chia làm hai nửa. Mặt trời chiều như một con phượng hoàng lửa từng chút một thu lại cánh chim đỏ rực lửa của nó. Mà bầu trời mất đi sự che chở của cánh chim ấy bị nhuộm màu đỏ lửa rực rỡ dần dần chuyển thành màu tím tuyệt đẹp, màu tím kia dần dần sậm hơn, giống như từng nét từng nét bút khổng lồ đồ đậm lên vậy, càng lúc càng dày đặc, cho đến biến thành bức tranh thủy mặc xanh thăm thẳm.

Lúc tà dương dần tắt, Tùng San nhìn đám mây viền vàng cuối cùng nơi chân trời biến mất, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

cô biết rất rõ là quá trình này luôn lặp đi lặp lại mỗi ngày, nhưng cô vẫn không tránh khỏi sự xúc động giống như bao nhiêu nhà văn nhà thơ từ xưa đến nay gặp phải.

"San San, lần này xem mặt trời lặn, em có thích không?" Cố Trì Tây hỏi.

Tùng San cười gật đầu, "Ừ, thích. Chỉ là hơi ngắn, thời gian không dài giống như mặt trời mọc lần trước."

"Người trẻ tuổi luôn cảm thấy mình còn hi vọng, bởi vì ngày còn dài. Nhưng đợi ngày nào đó chợt phát hiện bản thân đang già đi, thời gian cũng sẽ không còn chờ đợi mình nữa ." Cổ Trì Tây nói.

Tùng San nghe lời này, thường thức ý nghĩa trong đó, nở nụ cười, "Chú à, chú là đang cùng tôi bù ngùi chuyện thời gian như thoi đưa mà đời người lại ngắn ngủi sao? Sao vậy, lại muốn dạy bảo tôi để tôi có tinh thần tự lập tự cường sao?"

Cổ Trì Tây quay đầu, vẻ mặt chuyên chú đưa mắt nhìn Tùng San, lắc đầu, "không, San San, tôi nói những lời này không phải là nói với em, mà là đang nói với chính mình. Tôi cũng đã già rồi, đến cái tuổi này tôi tưởng rằng mình cái gì cần cũng đã có, nhưng hiện tại mới giật mình phát giác tôi đã mất tất cả. Hôn nhân của tôi chỉ là một tờ giấy, tôi cùng người phụ nữ kia kết hôn hai mươi năm nhưng lại chưa từng là gia đình. Mặt trời lặn phía Tây, chim mệt mỏi bay về tổ, còn tôi lại chỉ có thể lẻ loi một mình. San San, cuộc đời của tôi là mặt trời lặn, vì vậy tôi yêu em, bởi vì em là mặt trời mọc của tôi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 19

Đây là lần đầu tiên trong đời Tùng San chính thức nghe được lời thổ lộ như thế. cô không có cách nào diễn tả cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác rất khó diễn tả. cô hít sâu một hơi cười cười: "Chú à, chú lại nói chuyện vãn vãn nữa rồi."

Cố Trì Tây cũng cười, dịu dàng nhìn cô, Tùng San lại quay đầu dờn tầm mắt, đối với nụ cười đầy ẩn ý thâm sâu của hấn xem như không thấy.

"San San, tôi đang rất nghiêm túc." hấn đến đứng đối diện với cô, hai mắt nhìn thẳng cô, đầy ý cười tiếp tục nói.

Đó là một đôi mắt thâm thúy mê hồn, ánh mắt sâu thăm thẳm, rõ ràng chỉ là một ánh mắt vô hình, nhưng lại giống như hữu hình, giống như có thể đâm sâu vào tâm hồn người.

Tùng San bỗng dưng hoảng hốt, vội vàng cúi đầu. Lòng cô như dây đàn bị khuấy động vậy, chỉ đánh một lát, nhưng dư âm còn mãi.

Lúc này sắc trời lại biến hóa kì lạ, rõ ràng mặt trời đã lặn rồi, nhưng trời vẫn sáng lạ thường, núi xa nhuộm màu xanh đậm, tầng mây rủ xuống. Trong không khí tràn ngập cảm giác ẩm ướt, lạnh lẽo.

Tùng San cảm thấy cách làm của ông chú này thật kì lạ. Nếu nói hấn nghiêm túc, thì thái độ của hấn lại như kẻ phong lưu, giống như cố ý trêu ghẹo cô, nếu nói hấn phong lưu, thì mỗi lời nói hành động

của hắn lại không có chút nào phóng đại, khoa trương, lời ít mà ý nhiều, mạnh mẽ vang dội. trên người hắn có một khí thế giống như có thể nhìn thấu sự đời, lại có phần hứng thú giống như muốn đảo lộn thế gian.

hắn rốt cuộc là đã trải qua bao nhiêu đau khổ, thăng trầm mới có thể ở nơi trần gian tầm thường này có được dáng vẻ từng trải chinh chiến cùng tình tình cho dù gặp sóng gió cũng không sợ hãi như thế. hắn đứng nơi đó vẻ mặt dịu dàng dần trầm xuống, rốt cuộc là trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, khát vọng những gì?

Mỗi lần cô nhắc tới Cố Lâm Lâm, trong mắt hắn có một sự hồ hững lạ thường, lại tại sao chứ?

Cố Trì Tây nhìn thấu sự bối rối của Tùng San, hai tay đặt lên bả vai cô, tiếp tục nói: "San San, tin tưởng tôi."

cô ngẩng đầu nhìn hắn, đối với ánh mắt quá mức trong trẻo bức người như vậy, đôi mắt sáng ngời của cô lộ ra ánh nhìn dò xét cùng tìm tòi nghiên cứu, cực lực muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra chút gì đó.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên, hai tay đem cô ôm vào lòng, "San San, thật ra em cũng thích tôi."

Vòng tay ôm ấp của ông chú này, vòng ngực rắn chắc tiếng tim đập có lực cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt, khiến lòng Tùng San cảm thấy nao nao. Lúc cô tỉnh hồn vội vàng đẩy ra hắn, hít một hơi khí lạnh. thật là nguy hiểm!

Đây quả thực là thuật thôi miên.

"Cố Trì Tây, tôi phát hiện chú là người đàn ông mưu tình thâm hiểm ." Tùng San cảm thấy đau đầu, không hiểu vừa rồi tại sao mình lại mất cảnh giác để hấn ôm vào trong ngực.

Cố Trì Tây hơi hơi nhú mày, không nói gì.

"Mấy cái chiêu dụ dỗ phụ nữ của chú thật sự là xuất thần nhập hóa , quả nhiên là kinh nghiệm phong phú!" Tùng San vừa khó chịu gãi gãi đầu, vừa tức giận bản thân ý chí không kiên định, "Tôi chỉ biết, chú mang tôi lên núi nhất định là không có ý tưởng tốt lành gì! nói cái gì mà xem mặt trời lặn, còn nói cái gì mà tôi là của mặt trời mọc của chú ? Chú có thấy buồn nôn quá hay không? Xem phim Quỳnh Dao nhiều quá phải không? Bao nhiêu tuổi rồi mà con nói mấy lời sến súa đó không sợ con chú biết sao?"

cô càng nghĩ càng thấy giận, quả thực muốn đập đầu chết luôn.

cô vừa mới....vậy mà....chỉ chớp mắt đó.....cô động lòng.

Lúc này tỉnh táo lại, cô mới giật mình hiểu rõ, bản thân vừa rồi như cô ngốc khờ khạo làm nhập cạm bẫy của bọn tuyên truyền tà giáo, cô còn có thể hơn vậy nữa không đây? Ông chú đó vừa mới nói vài lời ngon ngọt dụ dỗ thì đầu óc cô đã mơ hồ rồi, một chút tiền đồ cũng không có.

"Cố Trì Tây, bị chú lừa một lần là do chú khôn khéo, bị lừa lần thứ hai chính là do tôi ngu muội." Tùng San trừng hấn, tức đến cười, "Chú mà còn như vậy thì từ giờ về sau núi Lạc Hà sẽ trở thành nỗi ám ảnh của tôi,."

Cố Trì Tây khẽ thở dài, vẻ mặt nghiêm túc, "San San, tôi không có lừa em."

Tùng San vôi vàng lấy hai tay xoa ngực, "Dừng lại đi, tôi không muốn nghe những lời này nữa. Là thật sự cũng thế mà giả cũng thế, không có quan hệ gì với tôi cả. Việc bây giờ chú nên làm là đưa tôi về trường, nói chuyện và giải thích rõ ràng với con gái chú đừng để cô ta tới làm phiền tôi nữa, sau đó chúng ta từ nay về sau đừng gặp mặt nữa."

Tùng San nói một hơi xong , cặp mắt sắc bén chăm chú nhìn hấn, ánh mắt kia giống như đao kiếm, lạnh lùng ở trước mặt hai người vẽ ra một ranh giới

Cố Trì Tây nhìn về mặt như đi đánh trận của Tùng San, lại thở dài một tiếng. Sau đó hấn quay đầu đi, móc bật lửa trong túi ra, châm một điếu thuốc.

Tùng San vẫn không nhúc nhích, ánh mắt kiên định lạ thường.

"Tôi đã đồng ý với em sẽ không ép buộc em, cho nên em yên tâm, trước khi em nguyện ý ở bên tôi tôi sẽ không làm chuyện gì khiến em không thoải mái nữa. Chuyện của Lâm Lâm em cũng yên tâm đi, để tôi giải quyết."

hấn quay lưng lại với cô, phun ra một hơi thuốc, sau đó xoay người lại, "Nhưng mà San San à, muốn tôi hoàn toàn buông tay em ra, tôi không cách nào làm được."

Tùng San cũng thở dài, "Cố Trì Tây, Rốt cuộc thì tôi có điểm nào tốt chứ? Chúng ta cũng không quen thân, tại sao chú cứ cô tình quán lấy tôi không tha? Chú là người giàu có, muốn dạng phụ nữ nào mà không có?"

Cố Trì Tây cười cười, không có trả lời vấn đề của cô. hấn lấy phỉ khói, rồi lấy ra một cái gạt thuốc bỏ vào. hấn nhìn sắc trời phương xa nói "Ít nhất cũng để hai ta tiếp tục quan hệ bạn bè đi. Ngẫu nhiên gặp mặt một lần để trò chuyện cũng có thể chứ?"

Tùng San kiên quyết lắc đầu, "không thể, cùng người như chú là bạn bè tôi cảm thấy rất mệt mỏi."

Ai biết chú có giờ trò lấy lùi làm tiền hay không, ngoài mặt thì giả vờ làm bạn tốt trong lòng thì vụng trộm giờ trò với tôi?

Thiếu chút nữa là cô bị lừa rồi.

Cố Trì Tây bật cười, thật sự là không thể lường trước được cô bé con này lại ngoan cố như vậy. hấn nhin không được lấy tay xoa xoa đầu bé con, vừa tức vừa cười nói: "Em còn chưa thử làm sao biết là sẽ mệt chứ?"

Tùng San nhướn mày ,cố gắng muốn tìm ra chuyện gì đó để bác bỏ ý kiến của hấn.Cổ tay cô lại bị hấn nắm, thân thể bất giác bị hấn kéo đi.

"Chú đang làm gì vậy?" cô hỏi.

"đi thôi, thời gian cũng không còn sớm." hấn nói.

hấn mang cô trở về xe, giúp cô cài dây an toàn, không nói lời nào khởi động xe.

"Chú muốn đưa tôi đi đâu đây ?" Tùng San cảnh giác hỏi.

Cố Trì Tây nở nụ cười, nghiêng mặt qua hỏi lại: "Vậy em muốn tôi đưa em đi đâu?"

Tùng San cắn môi, "Đưa tôi trở về, tôi muốn về trường học."

Cố Trì Tây nhếch khóe miệng, im lặng. Xe một đường chạy xuống núi, sau đó không có giống như lúc nãy chạy vào đường cao tốc, mà là chạy vào một con đường nhỏ dưới chân núi, con đường này không rộng, hai bên đều là rừng cây, đèn đường mờ nhạt. Cả một đường Tùng San đều khẩn trương nhìn ngoài xe, tuy rằng cô không biết đường nhưng cũng biết đây tuyệt đối không phải là đưa cô về trường học, vì thế trong đầu cô bắt đầu xuất hiện các loại khả năng, không tự giác sờ sờ điện thoại trong túi. Bố Tùng nhà cô thường hay nói nếu gặp nguy hiểm phải lăm tức báo nguy.

Đúng lúc này, Cố Trì Tây lái xe vào một nơi có kiến túc cổ kính như đền thờ, không gian rộng lớn, Tùng San ngẩng đầu nhìn thấy hai chữ thật lớn, Trạch Viên.

cô sửng sốt một chút mới phản ứng được thì ra nơi này là Trạch Viên trong truyền thuyết, hội quán lâm viên cao cấp nhất nằm ở ngoại ô thành phố A, tiếng tăm tương tự với Tháp Minh Châu đều là một biểu tượng, điều kiện vào cửa cũng cao như ở Tháp Minh Châu, căn bản không phải là nơi dân chúng bình thường có thể vào.

Trạch Viên vốn là một công viên ở ngoại ô, vài năm trước mảnh đất đó bị người mua và thiết kế cải tạo lại, giáo sư thiết kế công trình này bây giờ là quan chức cao cấp. Năm đó khi công trình này thi công nhận được rất nhiều sự chú ý, có rất nhiều báo chí đưa tin, sau khi xây dựng xong thì được tuyên truyền rầm rộ. Tùng San nhớ rõ cô từng xem một chương trình du lịch trên TV chuyên môn giới thiệu nơi này, toàn bộ nơi này chiếm diện tích gần hai hecta, bên trong có khu vườn thẳng cảnh đầy ý thơ, các loại hoa cỏ quý hiếm, còn có suối nước nóng chữa bệnh, thức ăn phục vụ như hoàng gia. Đây là một nơi dung hợp các điểm đặc sắc của các lâm viên khác, thanh

lịch cổ kính cùng ung dung xa hoa kết hợp thành một thể, đối với kẻ có tiền thì

ngự hoa viên hay thiên đình chốn nhân gian cũng không có gì khác nhau.

"Chú đưa tôi tới đây làm gì?" Tùng San đoán không ra trong lòng ông chú này đang nghĩ gì.

Cố Trì Tây khóa xe, cười cười nói: "Ăn cơm, sẵn tiện gặp mặt vài người bạn tốt của tôi."

"A?" Tùng San hoàn toàn mơ hồ.

Cố Trì Tây vỗ vỗ đầu cô, "đi thôi."

Đậu xe xong xuôi hẳn dẫn cô vào đại sảnh, sau đó đi lên một hành lang, bên cạnh hành lang này có một hồ nước, ánh trăng mờ mờ lung lung, sóng biếc dập dờn. Tùng San khung cảnh trước mắt có một cảm giác như đang xuyên không vào phim cổ trang.

Đi hết hành lang thì tới một cái sân, qua cổng vòm hình vòng cung, bước trên lối đi lát đá xanh, cô thấy một căn phòng tao nhã, trên cửa gỗ khắc hoa treo một câu đối. Tùng San nhìn nét chữ viết bằng bút lông rồng bay phượng múa kia là biết chính mình nhất định không thể hiểu nổi câu đối kia viết cái gì. Cố Trì Tây cười nhẹ dắt tay cô, "Vào đi."

Trong căn phòng đó có mấy người đàn ông đang ngồi, cô đưa mắt nhìn xem rồi đoán họ bao nhiêu tuổi, từ người nghiêng mình dựa vào sofa ngủ gật, đến người hạ thấp giọng nói câu được câu không nói chuyện. Tất cả đều là những ông chú trung niên, bộ họ nhìn như đều thanh tâm quả dục .

Đây là những người bạn thân Cố Trì Tây. hấn lẫn lộn ở thành phố A hai mươi mấy năm, anh lừa tôi gạt, đến tuổi này thì người có thể gọi là bạn tốt của hấn cũng chỉ có vài người như vậy. Vài năm trước bọn họ cũng đều là bạn bè xấu cùng nhau theo đuổi cuộc sống về đêm, ăn chơi sa đọa, xa hoa đòi trụy, được các tú bà ở các quán bar cung kính như Bồ Tát. Nay tuổi đã lớn, thân thể cũng không chịu đựng nổi hiềm khi tới như nơi ăn chơi như vậy nữa. Bây giờ mấy người bạn già bọn họ gặp nhau đều là ở nơi yên tĩnh như thế này, bên ngoài non xanh nước biếc chim hót hoa thơm , không có chuyện gì thì đánh cờ đối ẩm, nói với nhau vào chuyện đùa vui, hay chuyện buồn bực rồi ai về nhà nấy.

Lão Thẩm ngồi tựa bên ghế sofa, nhìn thấy Cố Trì Tây tiến vào thì ngồi dậy, ánh mắt trần trụi kia lóe sáng còn hơn đèn pha. Ánh mắt sắc bén nhìn một lát liền phát hiện ra Tùng San đi ở phía sau, vẻ mặt nhất thời sáng lên.

Cố Trì Tây này thật không biết nghỉ ngơi, ở đâu kiếm được một cô bé mềm mại như nước như vậy, thật là phá hoại mầm non của đất nước. Dáng vẻ tươi tắn môi hồng răng trắng giống như ngày xuân hoa đào nở, ngay cả lão Thẩm người dày dặn kinh nghiệm đã rửa tay gác kiếm nhiều năm trong lòng cũng khó nhịn run run.

"U, hôm nay thật là hiếm thấy , lão Cố vậy mà lại mang theo người tới sao?" Lão Thẩm tinh thần tỉnh táo, không hề thấy mệt .

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi chỉ đi ngang qua, đoán rằng mấy người các ông nhất định ở đây tìm sự yên tĩnh, cho nên tới đây nhìn xem một lát."

Lão Thẩm vui vẻ, "A, thì ra chỉ là một dự định nhất thời, vậy ông vẫn là đi nhanh lên đi, đừng làm cho mấy người chúng tôi thấy mà

ham."

Lão Thẩm năm đó cũng coi như là một con sói lớn càn quét khắp thành phố A, đêm đêm sinh ca ngập trong xa hoa đòi trụy không có một tú bà hoa khôi nào mà không biết hấn. Nhưng rốt cuộc cũng ứng nghiệm câu nói kia “quả báo nhãn tiền”. Từ cái năm trải qua cuộc phẫu thuật ung thư tuyến tiền liệt kia, cái tên này liền triệt để thay đổi thành người khác, không uống rượu, không gần nữ giới, thanh tịnh không hám muôn gần như có thể đến chùa ngồi thiền được rồi. Ra ngoài vui vẻ cũng như vậy, hấn đi tìm nơi nào có món canh ăn vào ấm dạ, nơi nào có nước tắm hạ hỏa. Tuyệt đối là người đầu tiên trong bọn họ tu thân dưỡng tính.

Cố Trì Tây cười cười, "Cái gì nhìn mà ham chứ, đừng có nghĩ lung tung." Sau đó không có giải thích gì thêm.

Tùng San nhìn cái ánh mắt không cần giải thích nữa của lão Thẩm, cô cảm thấy da đầu run lên.

Lão Thẩm lại quan sát Tùng San một phen, sau đó giơ ngón tay cái lên với Cố Trì Tây, "Lão Cố, vẫn là ông có bản lĩnh." Quay đầu đi nói với người mập mập ngồi ở bên kia: "Lão Tần, vậy cho nên nên mới nói là lớn lên đẹp trai thì già vẫn được ưa thích mà!"

Người kia mập mập mắt nhỏ nhú lại như không thấy gì. hấn yên tĩnh nhàn nhã uống ngụm trà, chậm rãi nói: "Sợ là không dễ dàng như vậy." Giọng điệu của hấn có điểm kì lạ, thần bí lắm lắm.

Lão Thẩm nhướn mày, "nói gì vậy?"

Lão Tần đáp lời hấn, chỉ là nhìn Cố Trì Tây cùng Tùng San, ánh mắt lộ ra tia sáng như hiểu rõ hết thảy.

Cố Trì Tây đối với Tùng San đang đứng bên cạnh giới thiệu, "Đây là lão Thẩm, đây là lão Tần, người đang nằm bên kia là lão Sở."

Lúc Tùng San nghe được tên Lão Tần, sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Cố Trì Tây, vừa vận chống lại ánh mắt đầy ẩn ý của Cố Trì Tây. Sau đó chợt nghe lão Tần nói: "Sao vậy, lão Cố, ông đã mang cô ấy đến gặp em trai tôi sao?"

Lão Thẩm ngồi một bên há miệng, khúc khích nở nụ cười, "cô đừng để ý, con chó Labrador nhà lão Cố, là em trai của lão Tần, cho nên cũng gọi là lão Tần."

Tùng San cảm thấy dung lượng não bộ của cô không đủ để dung nạp thêm, chỉ mờ mịt gật đầu, "A."

Còn có thể như vậy sao, người và chó cùng tên, còn xưng hô anh em. Đám người này rốt cuộc là từ đâu ra đây.

Cố Trì Tây cười cười, lôi kéo Tùng San ngồi xuống, hướng về phía mọi người nói: "Tùng San." Xem như giới thiệu.

Lão Sở ngủ bên kia bị lão Thẩm lay tỉnh, "Mau tỉnh lại đi, lão Cố mang một cô gái tới."

Lão Sở nhìn trẻ tuổi hơn những người khác, hần gãi gãi đầu, dụi dụi con mắt, nhìn thấy Tùng San, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ai? Là cô sao?" Vừa nhìn về phía Cố Trì Tây, ánh mắt hưng phấn, "Sao rồi, thật sự có thể để cho cậu thu vào tay rồi sao?"

Cố Trì Tây trừng mắt liếc nhìn hắn, "nói mớ cái gì vậy?"

Tùng San nghi ngờ nhìn Cố Trì Tây, Cố Trì Tây cười cười, vỗ vỗ vai cô, "Lão Sở chưa tỉnh ngủ, còn đang mơ hồ thôi."

Trong lúc đó ánh mắt Lão Thẩm bắt đầu không dấu vết liếc nhìn hai người kia.

Lão Tần cười không nói gì.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 20

Cố Trì Tây kêu thêm vài món đồ ăn và nước canh thịt hầm , hương vị khi ăn khá ngon. Tùng San cũng hơi đói bụng, cả một ngày vừa cùng Cố Lâm Lâm cãi nhau lại cùng Cố Trì Tây đấu trí đấu dũng, năng lượng tiêu hao quá lớn.

Những người khác cũng đã ăn rồi, cho nên mỗi người chỉ múc thêm một chén canh uống ngậm có ngậm không, vừa uống vừa nói chuyện phiếm.

Lão Thẩm vẫn không bỏ được hứng thú đối với Tùng San, nói câu nào chủ đề cũng đều là về Tùng San, chỉ một lát là đem bối cảnh, tuổi tác và gia đình người ta đào ra .

"A, nói vậy ba của cô là bạn của Thái bí thư?" Lão Thẩm hỏi.

Tùng San gật đầu: "Ừm, chú Thái cùng ba tôi là bạn tốt nhiều năm."

Lão Thẩm cười nhìn Cố Trì Tây, "Vậy cũng đúng dịp rồi, gần đây ta thường hay cùng Thái bí thư thảo luận, chờ lần sau gặp mặt gọi ba cô ra cùng nhau tâm sự luôn đi."

Tùng San nhếch nhếch khóe miệng, cười miễn cưỡng, "Ba của tôi ở đơn vị chỉ đảm nhiệm chức vụ nhân tản thôi, chắc là không giúp gì được cho ngài đâu."

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn lão Thẩm, "Lão Thẩm, ông là đang tra hộ khẩu sao?"

Lão Sở ngồi một bên ăn canh cười vang, "Còn không phải là vì ông chưa từng mang cô gái nào đến đây sao, bọn tôi đều rất ngạc nhiên đây."

Tùng San thật ra cảm thấy rất bình thường, gia thế cùng bối cảnh của cô không có gì để giấu, hoàn toàn trong sạch có gì mà phải giấu chứ. Chỉ là tình hình trước mắt này, có điểm gì đoó rất kì lạ. Sao cô lại cùng ngồi ăn với một bàn toàn ông chú như thế này chứ, hơn nữa đám người kia nhìn là biết không phải người bình thường. Bọn họ dường như rất hứng thú với cô.

Cố Trì Tây giống như nhìn thấu sự bất an của cô, gấp đồ ăn vào đĩa của Tùng San, cười cười, "Ăn đi."

Lão Sở chắc chắc bùi ngùi, "Lão Cố ông thật xấu xa, chạy tới đây quấy rối, thật không có nhân đạo. Ông có biết mấy ngày qua tôi bị bà nhà tôi quấy nhiễu đến mức ngủ không ngon hay không."

Lão Thẩm cười khúc khích, "Thế nào, lại quẩn lấy ông đòi tạo người sao? "Thằng nhóc" của ông không được sao? Lại đây, lại đây uống thêm một chén canh nữa"

Lão Sở lắc đầu, "Con mẹ nó, đáng lẽ tôi không nên kết hôn, trước khi kết hôn thì nói rất dễ nghe, cái gì mà chỉ cần tôi ở cùng cô ấy là được rồi, nhưng hiện tại mẹ tôi coi tôi như ngựa đực, tôi thấy ngày nào tôi còn chưa khiến cô ấy có thai thì sẽ không được yên tĩnh."

"Phụ nữ mà, cô ấy còn trẻ vậy mà theo ông không phải là vì tiền sao. Bây giờ ông không để cô ta sinh con, sau này phân tài sản cô ta sẽ bị phòng lớn bên kia chèn ép, như không phí hoài tuổi thanh xuân trên người ông không đổi lấy được gì còn không gấp được hay sao." Lão Thẩm cười nói, "Vậy mới nói như lão Cố là tốt nhất, một thân một mình, một việc đều dễ dàng."

Tùng San cúi đầu, cảm thấy giống như mình đã nghe được chuyện không nên nghe.

Cố Trì Tây im lặng, giống như không nghe thấy họ nói gì, thản nhiên rót cho Tùng San một tách trà, "Ăn xong rồi sao?"

Tùng San nhìn hẩn, gật đầu.

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi đưa em về."

"Ừhm." Tùng San như được đại xá.

Trước khi ra khỏi cửa lão Thẩm lại cười cười nói với Tùng San: "San San cô đừng để ý, mấy người già như chúng tôi nói chuyện rất nhàm chán, lời nói cũng không suy nghĩ gì. Ngày khác tôi rảnh tìm ba cô uống trà."

Tùng San cười gượng, không biết nên trả lời như thế nào.

Lão Tần mập mạp từ bên kia đi tới, đột nhiên mở miệng nói: "cô gái, đưa tay cô cho tôi nhìn xem."

"A?" Tùng San sửng sốt.

Cố Trì Tây cười cười, lấy tay Tùng San đưa qua, "Lão Tần xem tướng, để ông ấy xem cho em."

Lão Tần cầm tay Tùng San, dăm chiêu xem xét một hồi, hơi nhúu nhúu mày, sau đó buông xuống, "Được rồi."

Tùng San nhìn nhìn lão Tần, sau đó lại nhìn nhìn Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây ôm hông cô, "đi thôi, tôi đưa em về trường học."

Cố Trì Tây đưa Tùng San đi rồi, lão Thẩm cùng lão Sở liền vội vàng tiến lên, "Sao rồi, cô gái này như thế nào?"

Lão Tần cười cười, "Thiên cơ bất khả lộ." Bỏ lơ hai người bọn họ, một mình ngồi xuống sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi .

Lão Thẩm chặc lưỡi, "Cái tên mập mập chết bầm nhà ông, cả ngày chỉ biết ra vẻ huyền bí, hỏi ông câu gì ông cũng không nói, ông chờ mình bị ghen chết đi."

Lão Sở cười, "Lão Cố nhớ thương cô gái này cũng lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng chiếm được, nhưng sao tôi cảm thấy hình như người ta không được vui vẻ?"

"Hải, thứ lão Cố muốn mà không thể chiếm được sao, ông chờ xem, dù cho cô gái này có quật cường như thế nào đi chăng nữa, qua mấy ngày cũng trở nên dễ bảo thôi." Lão Thẩm cười nói.

Lão Tần ngồi một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi hơi nhúu mày.

Bên này Tùng San theo Cố Trì Tây ra ngoài vườn, vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, nhìn không được cô hỏi: "Sao Lão Tần kia xem tay tôi rồi lại không nói gì."

Cố Trì Tây cười cười, nhìn cô, "Muốn biết sao? Vài ngày nữa tôi gọi ông ấy ra cho em hỏi."

Tùng San vội vàng vẫy tay, "không cần đâu. Bây giờ chú đưa tôi về trường đi, về sau cũng đừng tìm tôi nữa."

Cố Trì Tây cười lắc đầu, cô ấy còn không quên việc này đâu.

Dưới ánh trăng, mắt cô bé con đặc biệt sáng, ánh mắt không ngừng nhìn theo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng cũng bị ánh trăng lung linh phủ lên một tầng sáng nhẹ, tinh tế sáng trong.

"Cố Trì Tây, tôi không biết hôm nay chú dẫn tôi tới gặp bạn tốt của chú là có ý gì, tôi cũng không rõ tại sao chú không giải thích cho bạn bè chú là chúng ta không có quan hệ gì. Nhưng mà chú đừng cho rằng như vậy là có thể dụ dỗ tôi, có thể tiếp tục cùng tôi dây dưa không rõ."

Cố Trì Tây thở dài, "San San, tôi muốn cho em nhìn thấy cuộc sống của tôi như thế nào, muốn cho em nhìn xem bạn tốt của tôi là người ra sao, tôi nghĩ làm như vậy có thể khiến em bớt ác cảm về tôi, cũng như có thể khiến em hiểu tôi hơn."

Tùng San đảo mắt, khẽ cúi đầu.

Cố Trì Tây cười khỏ, "Xem ra hôm nay mang em tới đây là sai lầm của tôi, hình như đã phản tác dụng rồi, khiến cho em càng cảm thấy mấy ông chú như chúng tôi thật nhàm chán vô vị."

Tùng San vẫn không nói chuyện, khẽ cắn môi.

Lúc này đối diện có vài người đi tới, ánh sáng quá mờ nên không thể thấy người tới là ai, nhưng âm thanh âm đã truyền tới, "U, đây không phải là Cố gia sao! Ai nha, có thể ở đây gặp gỡ ngài thì thật là trùng hợp!"

Tùng San ngẩng đầu, thấy người đi tới là một người đàn ông có khuôn mặt nịnh nọt, tuổi tác không lớn, người hơi mập, tóc rất ngắn, mắt không to nhưng ánh nhìn sắc bén. Lúc Tùng San yên lặng đánh giá hẩn, người này cũng nhanh chóng quan sát Tùng San một hồi.

"Sao vậy, Cố gia không nhớ tôi sao? Tôi là Phan Nghiễm Sinh của Tín Đạt, gần đây đang muốn cùng ngài thảo luận việc hợp tác đây." nụ cười tha thiết của Phan Nghiễm Sinh so với cột đèn trên hành lang còn chói mắt hơn.

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn hẩn, "À."

hẩn không hề nói nhiều thêm một chữ.

Nụ cười của Phan Nghiễm Sinh có chút cứng đờ, nhưng vẫn lập tức nói tiếp: " Cố gia, không biết đêm nay có rảnh không, may mắn gặp mặt không biết ngài có thể nể mặt đến chơi cùng tôi không? Tôi ở Sướng Xuân viên đặt một bàn, rượu nhạt lót dạ, còn vọng ngài không ghét bỏ."

Cố Trì Tây lơ đãng nói, "không cần, tôi còn có việc."

nói xong hẩn liền kéo tay Tùng San đi mất.

Phan Nghiễm Sinh đứng yên tại chỗ, một tay vuốt cằm, Cố gia này thật con mẹ nó kiêu ngạo, chuyện này đều vì cuộc hẹn cho hạn mục đầu tư ba lần cũng không thành, hôm nay cái thật vất vả hẩn mới nhận được tin tức hẩn (CTT) sẽ đến Trạch Viên, người đã gặp rồi cũng không hòa nhã. Người ta thường nói muốn ở thành phố A lẫn lộn, chỉ cần có thể lấy lòng hai vị đại gia, một vị là lãnh đạo đứng đầu thành phố A - Mạnh gia, một vị khác chính là Cố gia ít người

biết đến. Phan Nghiễm Sinh cười lạnh, cách nào cũng không được, vị Cố gia kia còn khó hầu hạ hơn so với Mạnh gia.

Người bên cạnh hần rụt rè hỏi: "Phan tổng, bàn tiệc rượu kia vẫn tiến hành sao?"

Phan Nghiễm Sinh tức giận đến huyết thái dương cũng đều đau, bàn tiệc rượu này so với phí quan hệ xã hội một tháng của công ty còn nhiều hơn, tiệc rượu ở Trạch Viên vốn rất khó đặt trước, hơn nữa lúc hần nhận được tin tức còn ra giá gấp ba mới giữ được chỗ, mọi việc cứ như vậy liền bị phá hỏng thật không thể nén giận, ăn thì lại quá lãng phí.

"đi thăm dò xem cô gái vừa rồi ở bên cạnh hần là ai." Phan Nghiễm Sinh tức nghẹn nói, hần không tin là không tìm được việc có thể uy hiếp Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây lái xe đưa Tùng San về trường học cổng lớn, dọc theo đường đi hai người đều không nói gì. hần đậu xe xong, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô bé con, hần biết lúc này nói thêm gì nữa cũng đều sai.

Tùng San cởi giày an toàn ra, vẫn không nói lời nào, cô lo lắng nhiều lời một câu đều sẽ bị hần biến thành một cái cớ.

cô đã rất rõ ràng thực lực của kẻ địch mạnh hơn nhiều, cô cũng phát hiện bất luận cô nói cái gì cũng đồng nghĩa với việc cho hần cơ hội quăn lầy cô không buông. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là im lặng.

cô mở cửa xe ra, một chân bước ra ngoài, chợt nghe được Cố Trì Tây nói: "San San, chờ đã."

Sau lưng cô căng thẳng, cô chỉ biết hẳn sẽ không dễ dàng thả cô đi như vậy.

Cố Trì Tây đi xuống xe, mở ra cửa xe ở băng ghế sau, lấy ra một cái hộp đưa cho cô, "Cái này em cầm đi."

Tùng San nhìn chữ trên hộp, là laptop đời mới nhất, kiểu dáng mạ bạc thời thượng, chính là cái mà bây giờ rất hay được quảng cáo trên TV.

"Chú làm vậy là sao?" Tùng San hỏi.

"Cố Lâm Lâm làm hư máy vi tính của em mà, cái này coi như là tôi thay nó đền cho em." Cố Trì Tây nói thực bình thản.

Tùng San suy nghĩ một hồi, lẽ ra Cố Lâm Lâm lấy chai nước làm máy tính của cô bị hư thì ba Cố Lâm Lâm đền cho cô cái khác là bình thường, nhưng cái máy này vừa mắc vừa cao cấp hơn cái máy của cô không biết bao nhiêu lần, nghĩ đến nhận thứ như vậy khiến cô chùn tay.

Huống chi, người đền cái máy này cho cô là Cố Trì Tây.

cô bỗng nhiên bắt đầu nghi hoặc, "Làm sao chú biết máy tính của tôi bị Lâm Lâm làm hư rồi?"

Cố Trì Tây cười cười, "Cái này không quan trọng. Hôm nay tôi đến trường tìm em, vốn chính là muốn đền em cái này."

Tùng San đem cái hộp kia giao cho hắn, "Cái laptop bị hư kia của tôi không nhiều tiền như cái này, cái máy này của chú quá đắt tiền."

Cố Trì Tây nở nụ cười, không nhận lại cái hộp, xoa xoa tóc cô, "San San, không cần so đo những thứ này với tôi. Tôi biết em phẩm chất thanh cao không vì tiền mà thay đổi bản thân. Chẳng qua đây là thứ mà tôi cần cho em, em nên được lại không nhận, tôi chỉ có thể hoài nghi là trong lòng em đối với tôi có ý gì khác."

Tùng San: "..."

Cố Trì Tây xoay người mở cửa xe, ở ngăn kéo trong xe lấy ra một chiếc di động, nhét vào túi của cô, "Chiếc di động này em cũng cầm đi, để phòng ngừa vạn nhất, nếu lần sau Cố Lâm Lâm lại tìm em gây phiền toái thì dùng cái này gọi cho tôi, tôi thay em dạy dỗ nó."

Tùng San nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, "Vẫn là chú đừng gây thêm thù oán cho tôi, nhanh chóng giải thích rõ cho Cố Lâm Lâm đi."

Cố Trì Tây nhướn mày, "Giải thích cái gì?"

Tùng San trừng hấn, "Đương nhiên là giải thích quan hệ của hai chúng ta, nói cho cô ta biết chúng ta không phải như cô ta nghĩ."

Cố Trì Tây nở nụ cười: "Vậy giữa chúng ta là gì? Chúng ta có quan hệ như thế nào?"

Tùng San thiếu chút nữa hộc máu, tại sao lại bị hấn vòng tới đề tài này rồi!

Cố Trì Tây nhìn cô tức giận híp mắt, cười càng sâu, "San San, không cần lừa mình dối người. Tôi đã nói qua, tôi thích em, đây là sự thật, nếu em thật sự muốn tôi đi giải thích với Lâm Lâm, tôi cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật nói cho nó biết tôi thích em. Về phần quan hệ của chúng ta, nó cũng đã biết rồi sao có thể nói là chúng ta

không có quan hệ gì? Dù cho tôi có nói với nó hai ta không có gì, em cảm thấy nó sẽ tin sao?"

Tùng San cảm thấy trước mắt tối đen, một trận lửa giận bùng lên trong lòng, cô hận không thể đem cái hộp đựng laptop trên tay đập vào người hắn sau đó xoay người rời đi.

"Em đừng vội, hãy nghe tôi nói. Tôi đã đồng ý sẽ không ép buộc em, đương nhiên tôi cũng sẽ không để Lâm Lâm hàng ngày đến quấy rối em. Cho nên hiện tại biện pháp tốt nhất, cũng chỉ có một." Cố Trì Tây nói tiếp.

"Là gì?" Tùng San hỏi.

Cố Trì Tây cười một thoáng, "Chúng ta làm bạn tốt, như vậy quan hệ sẽ rõ ràng hơn, tôi cũng có thể trực tiếp cảnh cáo Lâm Lâm rằng chúng ta là bạn tốt không phải người yêu, như vậy nó sẽ không gây chuyện với em nữa."

Tùng San thở dài, loại cảm giác bị buộc tội đường cùng này, thật là...

Cuối cùng vẫn là cô bắt đầu gật đầu, "Được, bất quá chú phải đồng ý tôi, chúng ta làm bạn tốt, chỉ có thể là bạn tốt. Chú phải cam đoan tuyệt đối sẽ không làm bất cứ việc gì vượt quá quy củ với tôi, chỉ cần chú làm việc gì vượt quá ranh giới tình bạn chúng ta lập tức tuyệt giao."

Cố Trì Tây sáng khoái đồng ý, "Được, em yên tâm đi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 21

Tùng San đương nhiên sẽ không ngốc đến mức thật sự cho rằng từ nay về sau cô có thể cùng Cố Trì Tây có thể sống yên ổn với nhau . Chỉ là tại thời khắc đó, cô ngoại trừ việc bình tĩnh đáp ứng với ông chú này thì thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Làm bạn, chỉ có thể là bạn thôi.

Bạn cái con khỉ!

Dù sao trên đời này có hay không có cái luật nào quy định giữa bạn bè với nhau có những quy định nghĩa vụ gì, hẳn có thể dựa vào danh nghĩa bạn bè để dây dưa với cô, cô cũng có thể lấy chuyện bạn bè làm cớ cự tuyệt hẳn.

Y như phim hoạt hình mèo và chuột vậy, mèo muốn làm bạn với chuột là vì muốn ăn luôn chuột mà chuột giả vờ làm bạn của mèo là để trả thù mèo.

Phim hoạt hình cứ diễn đi diễn lại mấy cảnh này, mấy trăm tập cũng không có kết quả. Đây gọi là thiên địch.(1)

Lúc Tùng San trở lại ký túc xá có chút khẩn trương, dù gì hôm nay cô trước mặt mọi người cùng Cố Lâm Lâm cãi nhau sau đó còn bị Cố Trì Tây lôi đi. Lỡ như chuyện này truyền tới tai đám bạn cùng phòng, bảo cô về sau còn mặt mũi gì nữa chứ.

May mà không khí im lặng hài hòa, đèn trần trong phòng đều tắt hết, chỉ để lại ánh đèn bàn le lói. Dù sao cũng sắp mười hai giờ rồi, mọi người đều đã ngủ, Triệu Nhiên thì vừa giặt quần áo xong đang ở trên ban công cầm gậy tre treo nội y, cái áo lót què mùa kia đã giặt đến mức phai màu.

Triệu Nhiên nhìn thấy Tùng San, vẻ mặt có chút kì lạ, sau đó thấy cái hộp đựng laptop trên tay cô thì muôn nói lại thôi.

Tùng San tâm tư rồi bời nên cũng không nói gì, đem kia cái hộp kia để lên bàn, không có giải nén cho máy mà thay dép lê cầm áo ngủ dự định tắm xong rồi đi ngủ luôn. Lúc cô đi ngang qua thì Triệu Nhiên hỏi, "San San, cậu mới mua máy tính mới sao?"

Tùng San cười gượng, "Ừ, hôm nay mới mua ."

Triệu Nhiên cười cười, "Nhìn thật cao cấp." Sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Tùng San gật đầu, "Ừ, cũng bình thường."

đi vào phòng tắm đóng cửa lại, Tùng San cởi cái áo thun trên người, thở dài một hơi. Phòng tắm của ký túc xá nữ khá nhỏ, chỉ có thể chứa một người đứng tắm dưới vòi sen, nhưng cô bất ngờ cảm thấy có gì đó rất kì lạ, thế cho nên Tùng San thở dài một hơi thật lớn tiếng. Nghe giống như có âm thanh vọng lại.

Triệu Nhiên đứng ngoài cửa vẻ mặt có chút ngây dại. Cho đến khi trong phòng tắm truyền ra tiếng nước vòi sen cô mới bừng tỉnh, bỏ cái cột treo quần áo xuống, trở về phòng ngồi. cô lấy điện thoại di động ra, mở danh sách tin nhắn ra, sau đó lại tắt máy.

Lý YẾN nhìn thấy laptop mới của Tùng San thì rất kích động hai mắt lóe sáng, cầm tới cầm lui cái laptop kia, yêu thích không buông tay, vỏ ngoài của nó phủ màu hồng còn dát thêm một lớp bạc, ngón tay Lý YẾN trượt trên màn hình, "Cái hệ thống của máy này thật là tốt, có thể sử dụng như cái máy tính bản luôn nè!"

Tùng San thì không có bao nhiêu thích thú, chỉ cười cười, "Ừ, hình như là vậy."

"Quá tuyệt vời, thật sự là cái cũ không đi cái mới không đến! San San, cậu hẳn là nên cảm ơn Cố Lâm Lâm đi, nếu không phải nhờ chai nước khoáng của cô ta thì cậu không thể hạ quyết tâm đi mua cái máy này! Cái này bao nhiêu tiền vậy, chắc cũng phải một vạn tệ phải không?"

Vẻ mặt khoa trương của Lý YẾN khiến Tùng San càng thêm xấu hổ, "Ách, mình cũng không biết."

"A? Cái này không phải là do cậu chọn sao? Sao cậu lại không biết nó bao nhiêu tiền chứ?" Lý YẾN trừng lớn mắt hỏi.

Tùng San giật nhẹ khóe miệng, "không phải mình chọn mà là chị họ mua cho mình ."

Triệu Nhiên vẫn ngồi bên kia im lặng, lúc nghe được câu này đầu hơi nghiêng nghiêng, ánh mắt nhìn thoáng qua Tùng San đang ngồi bên này, sau đó nhanh chóng quay đầu đi.

"San San, chị họ của cậu thật hào phóng ! Hôm nào phải để cho mình gặp mặt một lần mới được, mình thật là sùng bái chị ấy, quả nhiên có việc làm đúng là có khác!" Lý YẾN hô to lắc lắc bả vai Tùng San.

Đầu Tùng San nhỏ mồ hôi, trong lòng dĩ nhiên là càng không thoải mái. Quả nhiên trong một ngày xảy ra nhiều chuyện như vậy khiến cô không thể nào tiêu thụ nổi, thực là dày vò người ta mà. Vừa nghĩ đến chuyện cô còn phải gạt bố Tùng nhà mình thì thấy đầu đau đầu không thôi.

"Tùng San." Ngoài cửa phòng có người gọi cô.

Tùng San ngẩng đầu, nhìn thấy Tề Duyệt Tâm nở nụ cười nhìn cô, cô ta có một đôi mắt to lông mi dài, khuôn mặt kia đẹp tinh xảo như búp bê Barbie, tóc cô ta màu nâu quấn lọn lớn. Thân trên cô ta mặc một cái áo thun phối với cái quần cao bồi ngắn, cặp đùi thon dài, dưới chân mang một đôi giày cao gót, móng tay thì sơn đỏ tươi.

"Trưa nay cậu có rảnh không? Lát nữa mình có cùng vài đàn anh là nghiên cứu sinh ăn cơm. Họ muốn mình rủ cậu đi cùng." Tề Duyệt Tâm cười tủm tỉm hỏi.

Tùng San cảm thấy nghi hoặc, cô cùng Tề Duyệt Tâm bình thường cũng chỉ gật đầu chào nhau, trận gió nào thổi cô ta tới đây vậy chứ? Còn muốn cùng cô ăn cơm?

Tề Duyệt Tâm cùng Tùng San là hai hoa khôi nổi danh của ngành quản trị tài chính, nhưng cô ta hoàn toàn khác với tác phong "bà đàn ông" của Tùng San, mỗi hành động cử chỉ của Tề Duyệt Tâm đều xứng đáng là hoa khôi. cô nàng này từ khi nhập học tới giờ chưa bao giờ thiếu nam sinh theo đuổi, chỉ là đến giờ là sinh viên năm ba rồi nhưng vẫn chưa có bạn trai. Bên cạnh cô ta lúc nào cũng có bốn, năm nam giới vây quanh, có bạn cùng lớp, có đàn anh lớp trên, thậm chí còn có đàn ông bên ngoài. Lý Yến từng chỉ vào Tùng San nói, cậu nhìn Tề Duyệt Tâm xem, đó mới là người phát huy danh hiệu hoa khôi thuần khiết nhất.

Đối với việc này Tùng San hoàn toàn không quan tâm, cô từ nhỏ đã được Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp giáo dục rất nhiều quan niệm truyền thống, cho nên cô hoàn toàn không phải là người yêu thích trêu đùa tình cảm của người khác.

"A, mình không đi đâu." Tùng San cười cười, "Mấy người đàn anh mà cậu nói có khi mình còn không biết họ là ai."

Tề Duyệt Tâm nháy mắt mấy cái, "Nhưng bọn họ rất muốn làm quen với cậu, San San, cùng đi đi nha. Quên thêm nhiều bạn cũng tốt mà."

Lý Yến nghe được ý tứ trong câu nói đó, vỗ vỗ Tùng San, "đi đi, không được cái này cũng được cái kia. Quên thêm nhiều đàn anh quan hệ của cậu cũng rộng hơn."

Tùng San gãi gãi đầu, "Vây được rồi, chúng ta đi thôi."

nói xong cô liền đứng lên, lại bị Lý Yến kéo lại, "Ai ai, cậu cứ như vậy mà đi sao? Tốt xấu gì cũng phải thay quần áo đã chứ? đi đi đi, mặc cái váy ngắn đó!"

Tùng San bị Lý Yến mạnh mẽ đẩy vào phòng tắm, còn Tề Duyệt Tâm che miệng cười, "Tính tình của San San thật đáng yêu."

Lý Yến nhìn hai cô nàng xinh đẹp là Tùng San và Tề Duyệt Tâm đi xuống lầu trong lòng cô bùi ngùi xúc động một câu, "Ai ya, hai cô gái xinh đẹp đi cùng nhau thật là muốn lóa con mắt mà!"

Vừa quay đầu lại cô nhìn thấy Triệu Nhiên ngồi im như khúc gỗ, giống như là không nghe thấy gì hết. Lý Yến bấu bấu môi, lười nói thêm nữa, xách cà men xuống lầu mua cơm .

Triệu Nhiên không phải không nghe thấy Lý Yển bùi ngùi, mà là căn bản không có nghe lọt tai. Từ tối qua cô đã bắt đầu rối rắm, có nên gọi Trương Tân ra nói chuyện hay không. Tối qua nhìn thấy Tùng San cầm máy vi tính mới vào phòng thì cô thật sự khấn trương như tim mắc trên cổ họng vậy. Kết quả là Tùng San cái gì cũng không hỏi, chuyện này khiến cô càng thêm bất an. cô luôn cảm thấy chuyện cô giúp Trương Tân mật báo, sớm muộn gì cũng có một ngày bị Tùng San phát hiện. Đến lúc đó cô phải làm gì bây giờ?

Lý Yển tiện tay đóng cửa tạo nên một cơn gió nhẹ, cuối cùng Triệu Nhiên giống như có thêm dũng khí gửi tin nhắn cho Trương Tân "Tôi có chuyện muốn nói với anh ." Khoảnh khắc cô nhấn nút gửi đi, tim cô cứ đập thành thịch.

Tùng San và Tề Duyệt Tâm cùng nhau đi trên đường, khiến cho số lượng người ngoái đầu nhìn lại ngày càng tăng cao.

Tùng San cảm thấy không được thoải mái sau đó cô nhìn thấy vẻ mặt của Tề Duyệt Tâm giống như rất bình tĩnh...và hưởng thụ. cô không khỏi xúc động một hồi, Lý Yển nói không sai, người ta như vậy mới chính là hoa khôi, chuyện bị người khác chú ý đã thành thói quen, cái tổ chất tâm lí này thật tuyệt vời.

"San San, mình luôn thấy rằng đáng lẽ hai đứa mình phải sớm đi chơi với nhau nhiều hơn, thật ra mình rất thích cá tính của cậu." Tề Duyệt Tâm cười nói.

Tùng San cười cười, "Chuyện đó không thành vấn đề, chúng ta ở cùng trong ký túc xá đông đúc như vậy, không có chuyện gì tốt hơn chuyện gõ cửa tìm bạn tán gẫu."

Tề Duyệt Tâm đảo tròn mắt, "Vậy cậu nói xem, ngày hôm đó mình thấy cậu đứng dưới lầu nói chuyện cùng một anh chàng đẹp trai mặc tây trang đeo caravat, mau khai xem nào, có phải là người mới của cậu không?"

Tùng San ha ha cười, trong đầu lại đem Trương Tân ra mắng một trận.

"Lát nữa sẽ gặp vài đàn anh trong đó vài người luôn nhắc cậu với mình, cậu cũng không cần áp lực, coi như bạn bè giao tiếp là được, nếu như không thích thì không nói gì cũng không sao." Tề Duyệt Tâm thấy Tùng San không trả lời, cũng không thấy ngại ngùng gì, tiếp tục nói.

"Ân, cảm ơn cậu." Tùng San cười nói, "thật không ngờ cậu lại nhiệt tình như vậy."

Đây là vì bên người cô ấy quá dư dả cho nên tốt bụng ra tay làm bà mối cho người khác sao?

Tề Duyệt Tâm cười, rất thân mật khoác tay Tùng San, "Nếu là người khác mình không có giới thiệu đâu, nếu không phải là San San cậu thì còn lâu, mình muốn làm chị em tốt với cậu mà."

Tùng San bị sự nhiệt tình của cô làm sửng sốt, bất quá nghĩ lại thấy người ta quan tâm mình như vậy, khôn lẽ người ta sẽ đi hại mình sao. Vậy cho nên cô cũng không cần cẩn trọng thêm nữa: "Cậu đừng nói vậy rồi sao này chê mình phiền phức nha."

Nhà hàng đó nằm ở cổng phía Nam trường học, hai cô gái đang đi ra, vừa quẹo vào ngã rẽ thì thấy Chu Trường An đi tới.

Tề Duyệt Tâm nhìn nhìn Tùng San, Tùng San giả vờ như không thấy, lôi kéo Tề Duyệt Tâm đi ngang qua hắn.

Chu Trường An lại đuổi theo.

"San San, anh có chuyện muốn nói." Giọng nói của Chu Trường An hơi lớn, khiến mọi người xung quanh đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Tùng San nhăn mày, trừng mắt liếc nhìn hắn, "Tôi không rảnh."

Chu Trường An nhìn Tùng San chăm chăm, "Anh sẽ không làm trễ việc của em, chỉ có vài câu muốn hỏi em thôi."

Tùng San biết hắn muốn hỏi cái gì, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn mà cô còn không biết sao. Lúc này rồi mà hắn còn giả vờ đạo đức?

Tề Duyệt Tâm nhìn nhìn Chu Trường An, cười nói: "San San, mình tới nhà hàng trước, cậu nói chuyện xong thì tới tìm bọn mình, Vân Cẩm các phòng 402."

Tùng San gật đầu, ánh mắt Tề Duyệt Tâm tràn đầy ý tứ nhìn Chu Trường An, quay đầu rời đi .

Chu Trường An đi tới, "Chúng ta tới quán cà phê ngồi một chút."

Cửa hàng này trước đây bọn họ cũng thường hay tới, bởi vì nó nằm trước cửa trường học, hơn nữa nó mở ra chủ yếu là phục vụ học sinh-sinh viên nên giá cả không mắc. Tùng San đặc biệt thích sinh tố đu đủ ở đây, cho nên trước kia mỗi lần tới đây Chu Trường An liền yêu cầu một ly sinh tố đu đủ cho cô, kêu cho mình một ly nước. Bởi vì việc làm kì lạ này khiến bọn họ nhớ rõ hai người bọn

họ. Vì thế hôm nay nhìn thấy hai người lên lầu, họ rất nhiệt tình chào hỏi.

một người phục vụ vui vẻ tươi cười tới hỏi, "Có phải vẫn là một ly sinh tố đu đủ và một ly nước đá như bình thường không ạ?"

Chu Trường An lắc đầu, "một ly sinh tố đu đủ, một ly cà phê."

Tùng San nhìn Chu Trường An, trong mắt cô mang theo sự giễu cợt. Suy cho cùng thì cũng là người bay lên đầu cành làm phượng hoàng, đã tiến hóa đến level uống cà phê rồi.

Chu Trường An cùng Tùng San bên nhau lâu như vậy, tự nhiên không cần cô mở miệng cũng hiểu được sự nhạo báng của cô, vì thế hẳn có chút không thoải mái chĩnh chĩnh cổ áo. Hôm nay hẳn mặc đồ tây, nhìn giống như một quý ông thành đạt.

"Anh có việc gì, nói mau đi." Tùng San không muốn cùng hắn lãng phí thời gian.

Ánh mắt Chu Trường An thâm sâu nhìn Tùng San, hôm nay Tùng San rất xinh đẹp, trên thân mặc chiếc đầm chiffon màu vàng nhạt, có điểm hoa nhỏ, cổ áo hở rộng, xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, cổ cao thẳng, khuôn mặt trắng nõn như trứng gà luộc bóc vỏ. Chỉ là đôi mắt to xinh đẹp kia tràn đầy ánh nhìn sắc bén giễu cợt.

"San San, em cùng ba của Lâm Lâm....thật sự ở bên nhau sao?" Chu Trường An thực do dự hỏi, khóe miệng lại co rúm lại.

Tùng San nở nụ cười, chỉ hỏi thôi phải khẩn trương như vậy, Chu Trường An anh thật đúng là có tiền đồ.

Chu Trường An thấy cô cười, ánh mắt càng thêm dao động "Em cười cái gì? Có phải chuyện hôm qua là hiểu lầm hay không? Kỳ thật em cùng ba của Lâm Lâm căn bản là không có chuyện gì phải không?"

Có một loại người mà thời điểm họ càng không tự tin thì càng thứ lừa mình dối người.

Tùng San cười càng lợi hại hơn, một tay chống cằm, nhìn hần.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có chút kỳ quái, sao cô năm đó lại có thể thích một người như vậy chứ ? Mắt có nhìn người vấn đề sao? thật dọa người mà.

"San San, xin em đừng cười nữa . Bởi vì chuyện này mà cả ngày hôm qua anh ngủ không ngon. Em nói cho anh biết đi, rốt cuộc chuyện này là sao?" Chu Trường An cầm tay của Tùng San.

Tùng San hất tay của hần ra, cô tỏ ra chán ghét lấy khăn lau tay của mình.

"Chu Trường An, tôi thật muốn hỏi anh một chút , ngày hôm qua anh không ngủ được là vì cái gì? Nếu tôi cùng Cố Trì Tây thật sự ở bên nhau, anh có ý kiến gì? Nếu giữa chúng tôi không có gì cả, thì anh sẽ như thế nào?"

(1) kẻ thù tự nhiên..sinh ra đã đối địch

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 22

Tùng San hỏi một câu khiến Chu Trường An im lặng .

hắn vạ lần không ngờ, Tùng San lại dùng một câu nói từ tốn chế giễu mình như vậy. Lấy hiểu biết của hắn đối với Tùng San mà nói, cô luôn là một người rất thẳng thắn, ngay thẳng và thành thật đến kì lạ, ai dám có nửa điểm nghi ngờ đối với nhân phẩm của cô, cô liền hận đến mức không thể nhào lên liều mạng với người đó.

hắn vốn cho rằng khi hắn hỏi ra câu này cô sẽ nổi giận phản bác hắn kịch liệt, chỉ vào mặt hắn mắng hắn vô sỉ.

Hôm nay hắn tới tìm cô là muốn nghe mắng.

Như vậy hắn mới có thể an tâm, hắn muốn xác định, giữa Tùng San và ba của Cố Lâm Lâm là trong sạch.

Nhưng mà thái độ bây giờ của cô là đang nói cho hắn sự việc khiến hắn lo lắng cả đêm là sự thật?

hắn cúi đầu uống một hớp lớn cà phê, cà phê không đường cũng không thêm sữa, vị đắng tràn ngập khoang miệng khiến đầu lưỡi hắn tê dại, hắn nhú nhú mày.

"San San, anh biết em hận anh và Lâm Lâm. Nhưng mà cho dù em có muốn trả thù chúng tôi cũng không thể trả giá bằng cách hi sinh chính mình." Chu Trường An rầu rĩ mở miệng nói.

"Hả?" Tùng San sửng sốt, sau đó cười một tiếng, "Anh cảm thấy tôi đang giờ trăm phương ngàn kế để trả thù anh sao?"

"San San, em đừng làm như vậy.không nên tự làm hại bản thân." Ánh mắt Chu Trường An thâm sâu nhìn cô, "Là anh có lỗi với em, anh là tên cặn bã, xem như anh xin em, nhanh chóng rời xa Cố Trì Tây đi. Người kia không phải là người em có thể dựa vào, thế lực của hắn ở Thành phố A lớn thế nào em không thể tưởng tượng được đâu. Anh không thể trở mắt nhìn em rơi vào vực sâu."

Tùng San mới uống một ngụm sinh tố thiếu chút nữa phun ra, vội vàng lấy giấy ăn lau khóe miệng,vừa ho khan vừa cười.

"Rốt cuộc anh cũng thừa nhận mình là tên cặn bã rồi? Thái độ nhận sai này của anh nên nhận được một đóa hoa để khen thưởng" Tùng San xoa xoa mũi, tiếp tục cười nói: " không muốn tôi rơi vào vực sâu? Chu Trường An, anh cho rằng anh đang diễn kịch sao? Đừng có vô lý như vậy được không? Mà dù cho đó có là vực sâu đi chăng nữa thì không phải anh còn rớt xuống đó trước tôi rồi sao, anh có tư cách gì nói tôi chứ?"

Chu Trường An kinh hãi, "San San, em...em thật sự cùng ba Lâm Lâm bên nhau sau?"

Tùng San ngưng cười, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, "Nếu là sự thật thì thế nào? không được sao? Chỉ có anh là được ăn bám Cố Lâm Lâm, không cho phép tôi cùng Cố Trì Tây làm bạn sao?"

"San San!" Chu Trường An la to, khiến các khách hàng ở bên cạnh bị dọa sợ hết hồn.

Tùng San nhín thấy hấn hoảng sợ, cô mới nhận ra lúc nãy mình nói hơi quá, cô xoay đầu nhìn cửa sổ, "Anh nói hỏ tiếng chút đi, sợ người khác không nghe thấy sao ?"

Chu Trường An hít sâu, hạ giọng nói, "San San, em cứ trách anh đi, cứ hận anh đi, chỉ cần em có thể nguôi giận cái gì anh cũng đồng ý làm cho em, nhưng anh xin em, xin em đừng làm hại chính mình như vậy! San San, em là cô gái tốt, lại xinh đẹp, nhân cách cũng tốt nữa, em muốn tìm bạn trai như thế nào mà không được chứ! Cổ Trì Tây ông ấy, ông ấy lớn hơn em 23 tuổi! Hơn nữa ông ấy còn có vợ con, em ở bên ông ấy, còn có tương lai sao! Trừ tiền ra ông ấy còn có thể cho em cái gì chứ!"

Tùng San nhú mày, nhìn hấn, cả nửa ngày cô mới nói: "thì ra anh còn hiểu rõ hơn tôi sao? Vậy sao anh còn đi theo Cổ Lâm Lâm làm tên nịnh bợ ? đi theo Cổ Lâm Lâm trừ tiền ra anh được cái gì?"

Chu Trường An gắt gao bóp chặt tách cà phê trên tay, "Em và anh không giống nhau! San San, anh là đàn ông, anh cố gắng làm việc, anh muốn để dành tiền cho ba mẹ dưỡng lão, anh còn muốn có chỗ đứng ở thành phố A! Trừ Cổ Lâm Lâm ra, không ai có thể giúp anh cả! Nhưng em thì khác, San San em là con gái, em còn người ở thành phố A, em không giống anh có áp lực mưu sinh. Em chỉ cần thuận lợi tốt nghiệp, tìm một người đàn ông tốt mà gả đi, em sẽ hạnh phúc cả đời. Em có hiểu không ? mấy cái chuyện làm vợ bé cho đại gia nhà giàu này, không phải là chuyện mà một cô gái trong sạch, tốt đẹp như em nên làm , trước đây em không phải đã nói với anh, em không để ý chuyện tiền bạc, chỉ cần hai người có thể vui vẻ ở bên nhau em đã thấy thỏa mãn rồi sao?"

Chu Trường An kích động nói, Tùng San còn nhìn thấy trong mắt hấn hấn lên tơ máu.

Sinh tố đu đủ đem lên đã lâu, độ lạnh cũng giảm đi, chỉ còn lại vị ngọt không nóng không lạnh. cô uống một ngụm, miễn cưỡng nuốt xuống. Sau đó cô cười nói, "thứ này sao lại khó uống như vậy chứ, sau này không kêu nó nữa"

"San San..." Giọng nói của Chu Trường An hơi nghẹn ngào.

Tùng San thở dài một hơi, "Chu Trường An, anh nói không sai, xem ra anh cũng còn một chút lương tâm . Anh yên tâm đi, tôi và Cố Trì Tây không phải như anh nghĩ. Tuy rằng không thể nói là một chút quan hệ cũng không có, nhưng tôi chắc chắn sẽ không phản bội lại nhân cách sống của bản thân ."

Lúc này Chu Trường An mới nhẹ nhàng thở ra, hấn lại uống một ngụm cà phê, đắng đến mức nhúu mảy.

"Tôi quả thật rất hận anh và Cố Lâm Lâm, nhưng tôi cũng không hẹp hòi tới mức mỗi ngày đi tìm biện pháp trả thù các người. Chuyện cô đoạt bạn trai tôi, tôi làm mẹ kế cô này, cũng chỉ là giận quá nói cho đỡ tức mà thôi. Nếu thật sự làm như vậy tôi còn là Tùng San sao?"

"San San, anh chỉ biết em là một cô gái tốt ." Sắc mặt của Chu Trường An cuối cùng cũng hòa hoãn hơn nhiều." Nếu như có thể... về sau em có gặp chuyện gì.....có thể tới tìm anh."

Tùng San cười cười: "Anh đừng nghĩ hay như vậy chứ, đừng tưởng rằng anh nói những lời này là có thể khiến tôi tha thứ cho anh . Bên cạnh tôi có nhiều bạn bè như vậy còn cần tìm anh nữa sao?"

Chu Trường An, hai ta về sau cũng đừng gặp lại nữa. Bây giờ tôi vừa gặp anh là thấy phiền."

Tùng San đứng lên, từ trong giỏ sách lấy ra một tờ tiền, " Bữa này tôi mời, xem như là cúng cô hồn."

Lúc ra khỏi quán cà phê, Tùng San hít sâu một hơi, hốc mắt cảm thấy có chút đau.

cô không thể nói ra được đây là cảm giác gì, như không bị tên bạn trai bắt cá quan tâm, Mẹ kiếp!

cô không còn tâm tình đi ăn cơm với Tề Duyệt Tâm, vì thế cô lấy điện thoại di động ra định nhắn tin nói mình không đi nữa. Vừa mở máy ra thì cô thấy ba cuộc gọi nhớ.

Đều là dãy số quen thuộc kia.

cô đã nhìn thấy quá nhiều lần nên đã thuộc lòng rồi .

Tùng San kinh hoàng phát giác đây không phải là một thói quen tốt, vì thế cô xóa hết các chi tiết về số điện thoại này trong máy. Sau khi xóa xong, cô thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều. Chuyện lừa mình dối người đôi khi là chuyện bắt buộc.

một mình trở về trường học, cô tới căn tin kiếm chút gì đó ăn, sau đó trở về ký túc xá. Lý Yển đến thư viện tự học, những người khác thì chẳng biết đi đâu, chỉ có mình Triệu Nhiên ở đây, vạn năm là thành viên của ký túc.

Triệu Nhiên nhìn Tùng San, sửng sốt nói nhỏ, "San San, sao về sớm vậy ?"

Tùng San tùy tiện gạt đầu, "Ừ, không có gì hay nên mình về trước."

cô cũng không muốn nói cho Triệu Nhiên biết mình gặp Chu Trường An.

Máy vi tính mới khởi động thật nhanh, suốt một buổi chiều Tùng San ngồi cài đặt phần mềm cho máy, dùng một hồi đã quen tay hơn. Tuy rằng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút bất an, nhưng cô cũng không có ý định khác người như là mang máy tình đem trả hay là lấy tiền của mình trả lại cho Cố Trì Tây. Việc đó chỉ làm cho Cố Trì Tây có thêm cơ hội tiếp cận cô, cô không cần như vậy đâu.

Hiện tại việc cô nên làm là trốn đông trốn tây như chú chuột nhỏ vậy vì Cố Trì Tây chính là con mèo đang nhìn chăm chăm cô như hổ đói.

Nhớ tới chuyện Chu Trường An khuyên cô nên cách xa Cố Trì Tây, là cô thấy nhức đầu, có lẽ cô thật sự nên nhanh chóng đi tìm một người bạn trai.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, cô giật mình hoảng hốt, nhìn thoáng qua số điện thoại mới từ từ thả lỏng.

"San San, ngày mai về nhà đi con." Lúc Phương Tiểu Tiệp nói chuyện điện thoại, cô luôn có cảm giác hôm nay bà dịu dàng đến kì lạ.

"A? Tuần trước con vừa về nhà mà?" Tùng San hỏi.

"Con bé chết tiệt này, tuần trước về rồi thì tuần này không thể về sao? Con xem nhà chúng ta là khách sạn sao?" Phương Tiểu Tiệp lập tức ai oán nói.

Tùng San ha ha cười, vội vàng vừa đỡ vừa giả vờ đáp ứng yêu cầu của bà. Kỳ thật cô cũng không phải không nghĩ đến chuyện về nhà, chỉ là cô vừa nghĩ đến chuyện phải cùng ba mẹ nói chuyện máy tính là cô lại thấy đau cả đầu. Tùng Chí Quân vẫn luôn giáo dục cô, tuyệt đối không được chỉ biết nghĩ tới tiền tài, một phút mê muội ham mê một món lợi nhỏ sẽ phải trả một cái giá lớn hơn nhiều.

Vì thế Tùng San quyết định cô vẫn nên giấu ba mẹ chuyện cái máy tính mới, tuy rằng cô biết rõ việc này cũng không giấu được bao nhiêu ngày. Vào thứ sáu, lúc đi xe buýt về nhà, cả một quãng đường Tùng San thiết lập tư tưởng cho bản thân, nhìn thấy ba mẹ nhất định phải mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, quyết không thể để cho bọn họ nhìn ra mình có gì đó bất thường.

Kết quả cô vừa vào cửa thì bị sự nhiệt tình tiếp đón của Phương Tiểu Tiệp làm sợ hãi.

Phương Tiểu Tiệp là người là một đặc điểm lớn đó là không bao giờ giấu được chuyện gì, trong lòng bà nghĩ cái gì thì trăm phần trăm đều sẽ biểu hiện ở trên mặt, bà ở bệnh viện làm y tá trưởng nhiều năm như vậy đã luyện thành tính cách mạnh mẽ vang dội, ngay cả phó viện trưởng gặp bà cũng phải nịnh nọt. Nếu nói theo cách khác thì Phương Tiểu Tiệp kỳ thật là một người rất đơn thuần, chỉ cần chiều theo bà, trên mặt bà lập tức nở một nụ cười tươi như hoa, làm chuyện gì cũng khoan khoái nhanh nhẹn. Cái tính tình này cùng với tính cách chậm rãi ung dung của Tùng Chí Quân là sự bù trừ hoàn hảo.

Giờ phút này trên mặt Phương Tiểu Tiệp có nụ cười thật tươi việc này làm Tùng San cảm thấy rất khẩn trương, giờ phút này cô không biết mẹ cô lại muốn làm chuyện gì nữa đây.

Tùng Chí Quân làm món sườn heo hầm, một nhà ba người vừa ăn sườn heo , vừa xem tv. trên tv lại chiếu bộ phim về đề tài gái e, nữ chính đã hơn ba mươi nhưng không ai thèm lấy, người bên ngoài thì ghét bỏ, người nhà thì lo lắng sốt ruột. Loại tình tiết này Tùng San vừa xem liền thấy nhàm chán, cô vừa tính ăn cho xong món sườn heo rồi đi lên phòng, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì thấy mẹ đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt có gì đó rất quái dị

"Mẹ, mẹ có chuyện muốn nói với con phải không?" Tùng San không chịu nổi nữa, dứt khoát hỏi cho rõ.

"Ngày mai cùng mẹ đến bệnh viện một chuyến." Phương Tiểu Tiệp cười cười nói.

Tùng San nghe được hai chữ bệnh viện này, không biết sao , bỗng nhiên cô thấy có chút khẩn trương, "đi đâu chứ?"

"Sáng ngày mai chủ nhiệm Trương trực ban, vừa lúc con cũng đang rảnh rồi, hai người gặp mặt một lần đi." Phương Tiểu Tiệp nói.

Tùng San sửng sốt một chút, nhìn nhìn Tùng Chí Quân đang cắn cắn miếng sườn kia, bố Tùng dùng ánh mắt bắt đắ dĩ nói cho cô biết, ba đã phản đối rồi nhưng không có hiệu quả .

"Mẹ, mẹ là đang muốn con và người đó đi xem mắt sao?" Tùng San nơm nớp lo sợ hỏi.

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Cũng không phải là chính thức, mẹ chỉ muốn cho hai người quen biết một chút thôi. Mẹ nói với chủ nhiệm Trương, con có chút chuyện muốn hỏi cậu ta."

"Mẹ, con không có vấn đề..." Tùng San yếu ớt nói.

Phương Tiểu Tiệp nhướn mày, "không có vấn đề chế để hỏi thì tự tạo ra vấn đề đi! Chủ nhiệm Trương này là một người đàn ông độc thân hoành kim đó, tuổi còn trẻ đã làm tới chức chủ nhiệm, ông của cậu ta còn là viện trưởng, không biết chừng tương lai cậu ta sẽ kế nghiệp chức viện trưởng đó! Con gặp được sẽ thấy, con người cậu ta tuấn tú, lịch sự, tính tình thì hiền lành." Phương Tiểu Tiệp buông đũa xuống, "Mẹ đã nghĩ xong rồi, nếu hai người hợp ý nhau, chờ con tốt nghiệp thì lập tức kết hôn sinh con, chủ nhiệm Trương có nhà có xe, con lấy hán rồi cái gì cũng không thiếu, như vậy rất tốt."

Tùng San cảm thấy trước mắt tối đen, "Mẹ, con mới hai mươi tuổi, sang năm tốt nghiệp cũng mới chỉ mới hai mốt tuổi, mẹ muốn con kết hôn sinh em bé sao?"

Phương Tiểu Tiệp gật đầu, "Đúng vậy, con kết hôn rồi sinh con sớm một chút, như vậy mới không ảnh hưởng tới công việc tương lai của con." nói xong bà liền đưa tay chỉ TV, "Con nhìn nhân vật nữ chính trong phim đi, ba mươi ba tuổi còn chưa kết hôn, công ty cô ta sợ sau này cô ta kết hôn rồi còn sinh con làm chậm trễ công tác của công ty nên ngay cả hợp đồng lao động cũng không ký tiếp. Kết quả cô ta không có bạn trai cũng không có nghề nghiệp, ra ngoài tìm việc còn bị người ta ghét bỏ chưa có chồng con sao!"

Tùng San nghe tới mức đầu óc choáng váng, đành phải dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ của Tùng Chí Quân. Tùng Chí Quân ho nhẹ một tiếng, nói: "Mấy cái phim truyền hình này chỉ phóng đại sự việc lên thôi, bà đừng có dễ dàng bị nó gạt như vậy. San San nhà chúng ta vừa xinh đẹp, thông minh lại có bằng cấp, chỉ là chuyện kết hôn sinh con thôi mà cần gì sốt ruột chứ."

Tùng San dốc sức gật đầu, "Đúng đó, mẹ à, con cũng giống như người khác thôi, cứ để mọi chuyện tự nhiên đến đi."

Phương Tiểu Tiệp hung hăng trừng mắt nhìn bố Tùng, "Phim truyền hình phóng đại, chuyện nó phóng đại cũng là lấy từ cuộc sống hàng ngày! Đây chính là hiện trạng ngày nay đó, ngay cả ở bệnh viện của tôi bây giờ tuyển hộ lý, y tá cũng không tuyển người chưa sinh con. Kết hôn sinh con sớm có gì không tốt chứ, thừa dịp hai ta còn chưa già có thể chăm sóc cháu, không để cho công việc sau này của San San bị trì trệ. Hơn nữa chủ nhiệm Trương cũng đã ba mươi ba rồi, chớ tới sang năm San San tốt nghiệp cũng đã ba mươi bốn nên kết hôn sinh con rồi."

Tùng San và Tùng Chí Quân đã sớm có chung nhận thức, đó chính là ngàn vạn lần chớ cùng Phương Tiểu Tiệp ngoài mặt đối địch, bằng không kết quả tuyệt đối là vô cùng đau đớn thâm. Nhìn thấy mẹ già đại nhân cố chấp như thế, tuy rằng trong lòng Tùng San rất không hài lòng, nhưng vẫn vô lực phản kháng, cho nên cô đành phải đồng ý trước. Dùng lời nói của Tùng Chí Quân chính là lui một bước để tiến một bước.

Phương Tiểu Tiệp đạt được mong muốn, bà rất vui vẻ nên cũng không nói gì nữa, ăn cơm xong bà để Tùng San về phòng mình, còn bà và Tùng Chí Quân ở lại phòng khách xem TV.

Tùng San trở về phòng, cô hận không thể lấy đầu đập vào tường. Xem mắt? cô mới hai mươi tuổi, vậy mà muốn cô đi xem mắt với một ông chú hơn ba mươi tuổi! thật sự là xấu hổ mà, quá xấu hổ !

cô nằm trên giường trong lòng rối rắm, lấy điện thoại di động ra định lên weibo thư giãn tâm tình, mới vừa động vào thì thấy di động run lên, Tùng San nhìn thoáng qua số điện thoại kia, vừa nhìn thấy là khiến cô càng thêm nhức đầu.

Nếu bây giờ cô nhấn tắt, không biết chừng ông chú đó lại lù lù xuất hiện, lỡ như khiến ba mẹ thấy được... cô có thể trực tiếp đốt sẵn giấy tiền vàng bạc cho mình luôn cho rồi. thật là gian xảo , chuyên chọn lúc cô về nhà để tìm cô!

"A lô?" cô tiếp điện thoại, giọng nói cực kì hung dữ.

"Sao vậy, tâm trạng không tốt sao?" Cố Trì Tây bên kia dịu dàng nói.

"Ừ, không tốt." Tùng San cũng lười che giấu, nếu chú còn có chút lòng tốt thì lúc này đừng có quấy rầy tôi.

Đầu bên kia điện thoại dừng một lát, "Ngày mai có rảnh không? Tôi đưa em đi ăn cơm."

"không có." cô hoàn toàn dứt khoát cự tuyệt.

Đầu kia điện thoại lại im lặng , "Vậy được rồi, vài ngày nữa tôi sẽ gọi cho em." Cố Trì Tây cũng không dây dưa thêm nữa.

"Ừ." Tùng San đang muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy bên kia nói: "San San, nếu tâm trạng không tốt, không cần buồn bực một mình, ra ngoài chơi sẽ thấy khá hơn."

"Cám ơn, tôi mệt chết đi được, tôi muốn ngủ . Bye bye." Tùng San cúp điện thoại.

Sau đó cô thở dài một hơi, tâm trạng cô ngoài ý muốn thoải mái hơn. Đây đại khái là vì từ khi cô và Cố Trì Tây quen biết tới nay là lần cô và hắn giao chiến mà thắng lợi.

Cứ như vậy đem hết bực tức xả ra trên người hấn thật là hả giận mà!

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 23

Sáng thứ bảy, Phương Tiểu Tiệp lôi kéo Tùng San đi tới trung tâm bách hóa thương mại, đi mãi từ tầng một đến tầng cao nhất, cuối cùng tại cửa hàng quần áo kia mua cho Tùng San một chiếc đầm màu hồng phấn. Kiểu dáng của nó như đầm công chúa, đường viền có hoa văn, Tùng San mặc vào trông như từ phim hoạt hình bước ra vậy, Phương Tiểu Tiệp ngồi một bên nhìn, tỏ vẻ rất hài lòng.

Tùng San cảm thấy thật CMN vô lực, nhưng cô cũng không có quyền phản kháng.

"Mặc như vậy rất đẹp, con nghĩ xem, chủ nhiệm Trương cả ngày ở trong bệnh viện thấy nhiều ý tá, bác sĩ mặc blouse trắng như vậy, mẹ khẳng định cậu ta cũng thấy chán muốn chết rồi. Con mặc bộ trang phục này đứng trước mặt hắn, mẹ khẳng định sẽ khiến cậu ta yêu thích." Phương Tiểu Tiệp rất vui vẻ cầm ví trả tiền.

thật ra suy nghĩ của Tùng San khác xa một trời một vực với mẹ cô, một người đàn ông ba mươi ba tuổi, loại phụ nữ nào mà anh ta chưa thấy, nếu là đàn ông tới tuổi này mà còn yêu thích loli, thì đó tuyệt đối là một ông chú đáng khinh. Bất quá ở trước mặt trước mặt Phương Tiểu Tiệp, cô cũng không nói gì, bởi vì cô vốn không có ý định khiến lần xem mắt này thành công.

"Mẹ, mẹ cũng nói anh ta ở bệnh viện gặp nhiều y tá, mẹ không sợ tương lai con gả cho anh ta, anh ta ở bệnh viện lén phén sao?"

Tùng San hỏi.

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Cậu ta dám! Toàn bộ y tá trong bệnh viện là do mẹ vợ cậu ta là mẹ quản lý, dưới con mắt quan sát của mẹ mà cậu ta dám làm loạn sao?"

trên đầu Tùng San nhỏ một giọt mồ hôi lớn , mẹ già đại nhân thật sự quá dũng mãnh.

Phương Tiểu Tiệp còn mua cho Tùng San một đôi giày cao gót, màu hồng phớt trên mũi giày có đính nơ con bướm, ton-sur-ton với chiếc đầm của cô. Nhưng mà chất liệu của giày mới rất cứng, mang vào không thoải mái, Tùng San mang nó một lúc thì không đi nổi nữa.

"không sao đâu, tới bệnh viện hai đứa cứ ngồi ở quán cà phê trong căn tin trò chuyện, không cần đi đâu cả, con cố gắng chút đi." Phương Tiểu Tiệp dùng hi vọng bền vững của bà cổ cù con gái

Lúc Trương Dật Bạch nhìn thấy Tùng San cảm thấy rất vui vẻ, hắn không thể nào tưởng tượng được con gái của chị Phương lại non nớt xinh đẹp như đóa hoa vậy, như thế này thì làm sao hắn xuống tay được.

Phương Tiểu Tiệp đầy nhiệt tình giới thiệu một phen sau đó liền để hai người lại, bản thân lấy cớ đi kiểm tra phòng bệnh rồi rời đi . Trương Dật Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của Tùng San, không cần đoán hắn cũng biết đây là kết quả của việc bắt đắc dĩ bị ép buộc mà đến . Vì thế hắn vui vẻ cười ha ha mang cô đi tới quán cà phê ngoài trời ở tầng năm, hai người ngồi xuống, hắn gọi cho cô một ly Cappuccino, còn bản thân thì gọi một ly trà.

"Giày của cô không hợp chân phải không?" Sau khi Trương Dật Bạch ngồi xuống, thì đây là câu đầu tiên hần hỏi.

Tùng San sửng sốt, cô bất ngờ phát hiện chủ nhiệm Trương là một người thân thiện. Sau đó cô cũng vui vẻ trả lời "Vâng, là vừa mới mua, mua cùng với bộ đầm này."

Trương Dật Bạch gật đầu, nhin cười không được.

Tùng San cảm thấy dáng vẻ của chủ nhiệm Trương không tệ , hơn nữa tính tình của người này cũng giống như mẹ cô đã nói, thân thiện hiền hòa. Tinh thần căng thẳng của cô thả lỏng hơn nhiều.

"thật xấu hổ, nhưng ý tốt của mẹ cô khiến cô tôi không thể từ chối, tôi không dám không nể mặt của chị ấy. Nhưng cô còn trẻ như vậy sao phải gấp gáp đi xem mắt chứ?" Trương Dật Bạch hỏi.

Tùng San cười khỏ, " tôi vừa mới bị tên bạn trai một chân hai thuyền chia tay, mẹ rất lo lắng cho tôi, có lẽ là sợ tôi không ai thêm lấy

Trương Dật Bạch cười càng thêm thích ý, cô gái hỏ này thật ngay thẳng, nói chuyện không có chút ẩn ý hay giấu giếm gì. cô gái này không tệ, "Vì vậy cho nên bà ấy chọn tôi? không chê tôi lớn hơn cô nhiều sao?"

Tùng San gật đầu, "Mẹ tôi nói con người anh đáng tin."

"À, vậy cô cảm thấy tôi thế nào ? Có đáng tin không?" Trương Dật Bạch hỏi.

Tùng San bĩu môi, "Mới gặp mặt vài phút tôi làm sao biết được. Chỉ lá bác sĩ Trương à, tôi cảm thấy dáng vẻ của anh giống như kinh

nghiệm rất phong phú, chắc là không cần phải đi xem mắt mới đúng chứ?"

Trương Dật Bạch lắc đầu, trong lòng thở dài, bao nhiêu người gặp hấn cũng đều bị cái vẻ ngoài này của hấn lừa gạt , vì sao cái gì hấn cũng tốt nhưng lại không có bạn gái chứ? Nghĩ lại thì các anh em của hấn đều đã được bông con hết rồi.....

"Tùng San, tôi cảm thấy hai ta rất hợp ý nhau, cô có muốn kết giao quan hệ thử không ? Đừng phụ lòng ý tốt của mẹ cô." Lúc nói ra những lời này, Trương Dật Bạch cũng cảm thấy đầu óc mình có vấn đề rồi .

Tùng San cũng sửng sốt, CMN mới đó mà đã coi trọng cô rồi sao ? Xem mắt thì ra đơn giản như vậy sao?

Trương Dật Bạch gặp Tùng San chậm chạp không phản ứng, hấn liền ý thức được bản thân đã suy nghĩ nhiều . hấn vừa hối hận tội xấu nhiều năm của mình không bỏ được, vừa xấu hổ cười ha ha, "Ha ha ha,sao vậy, dọa cô rồi sao?"

Tùng San thấy hấn vui vẻ, cô mới hiểu được là hấn đang đùa cô thôi, vì thế cô cũng cười, " Còn không sợ được hay sao, làm tôi không biết nên nói gì cả!"

Quán cà phê ngoài trời nằm trên ban công tầng năm của bệnh viện, nó cùng kiến trúc bên trong bệnh viện ngăn cách bằng một tấm kính khổng lồ sát đất. Ở phía bên này, Trương Tân đang cầm thuốc vừa lấy đi ngang qua, tầm mắt hấn trong lúc vô tình quét qua Trương Dật Bạch và Tùng San đang nhìn nhau cười, hấn dừng bước.

Y tá Tiết Lệ đi theo hấn cũng dừng lại, cô ta nhìn Trương Tân, rồi theo tầm mắt hấn nhìn qua, cười nói: "Chủ nhiệm Trương thật đúng là bận rộn, cuối tuần còn phải tới bệnh viện xem mắt."

Trương Tân quay đầu nhìn thoáng qua Tiết Lệ, "Xem mắt"

Tiết Lệ gật đầu, "cô gái nhỏ kia là con gái của y tá trưởng, mới hai mươi tuổi thôi, đáng vẻ rất xinh đẹp phải không? Y tá trưởng của chúng tôi vì muốn giới thiệu con gái cho chủ nhiệm Trương mà chủ động tìm người ta nhiều lần. Bà ta nhất định là xem chủ nhiệm Trương như con rể rùa vàng, vội vàng đem con gái dâng lên tay người ta."

Vẻ mặt của Trương Tân đắm chiêu suy nghĩ, im lặng không nói gì.

Tiết Lệ lại nói: "Ai, Anh Trương, anh có muốn qua đó chào hỏi hay không? Chủ nhiệm Trương không phải là họ hàng của anh sao?"

Vẻ mặt Trương Tân không chút thay đổi, cũng không trả lời. hấn lấy di động từ trong túi ra nói với Tiết Lệ: "Tôi đi gọi điện thoại, cô đi trước đi."

Tiết Lệ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trương Tân, cô ta quyết định im lặng. cô ta xoay người đi về hướng khác, làm ơn đi, làm người ta lôi kéo muốn chết, không phải chỉ là một tài xế quen thôi sao.

Lúc Cố Trì Tây nhận được điện thoại hấn đang ở trong nhà xem văn kiện, nằm bên chân hấn là lão Tần đang lười biếng nằm ngủ. Bên ngoài thời tiết rất tốt, hấn vốn định hôm nay sẽ mang Tùng San

đến biệt thự Vân Đình, cùng nhau nhìn ngắm cảnh sắc non xanh nước biếc, tiến thêm một bước để hiểu nhau hơn. Như thật không ngờ là hôm qua tính tình của bé con không tốt, giọng nói trong điện thoại thật hung hăng, hấn hiện tại đang lấy lùi làm tiến cho nên không thể quá gấp gáp, cho nên hấn đành chịu thôi. Vì thế hấn vốn có tình sắp xếp một ngày rảnh rỗi, bây giờ lại nhàn nhã như vậy.

hấn không có việc gì làm, lại lười ra ngoài tìm người khác, đành phải ở nhà vừa canh chừng Lão Tần vừa làm việc.

Khi nghe được Trương Tân nói Tùng San hiện tại đang ở bệnh viện xem mắt, Cố Trì Tây quá tức giận mà cười, phần văn kiện báo cáo trên tay rơi xuống đất.

cô bé con này thật sự không coi hấn ra gì mà !

Tùng San cùng Trương Dật Bạch trò chuyện càng lâu lại càng phát hiện, cùng bác sĩ Trương này nói chuyện rất thú vị, bất luận là chủ đề gì đều có thể trò chuyện cả nửa ngày, thiên văn địa lý, con voi con kiến, tứ thư ngũ kinh, Crayon Shin-chan, quả thực là không gì không biết không chỗ nào không hiểu.

"Bác sĩ Trương, Tôi cảm thấy nói chuyện với anh rất thú vị ."
Tùng San cười tươi.

Lòng của Trương Dật Bạch rung động, vội vàng khoát tay “ Đừng gọi tôi là bác sĩ Trương, nghe quá xa lạ, cô không phải bệnh nhân của tôi.”

Tùng San nháy mắt mấy cái nói, "Tôi nên gọi anh là gì đây ta ? Anh lớn hơn tôi mười ba tuổi, gọi anh là anh cũng không đúng, gọi chú cũng không phải."

Lời nói này khiến Trương Dật Bạch cười khỏ, "VẬy cô gọi tôi là lão Trương đi, hoặc là... trực tiếp gọi Trương Dật Bạch cũng được."

Tùng San cười cười, "Tôi cũng gọi ba của tôi là lão Tùng, vẫn là đừng gọi lão Trương thì hơn . VẬy tôi gọi anh Trương Dật Bạch là tốt nhất."

Trương Dật Bạch rất vui vẻ , nhìn nhìn đồng hồ nói, "Ai, cô ăn trưa không? Có muốn gọi mẹ cô cùng đi ăn cơm không?"

Tùng San gật đầu, "đi chứ, tôi cảm thấy buổi gặp mặt hôm nay của chúng ta rất thành công, tuy rằng không thể xem như là xem mắt nhưng có thể có thêm một người bạn khiến tôi rất vui ."

Trương Dật Bạch bắt đắc dĩ, "San San, tốt xấu gì cô cũng phải cho tôi cơ hội với chứ, cứ như vậy mà tiêu diệt hết hi vọng của tôi thì thật quá tàn nhẫn."

Tùng San biết hắɴ là đang nói đùa, vì thế cũng vui vẻ cười nói: "Tốt thôi, không thành vấn đề, dù sao hiện tại tôi cũng không có bạn trai, nếu anh thật sự để ý tôi, hai ta lại gặp mặt thêm vài lần nữa để bồi dưỡng tình cảm!"

Trương Dật Bạch cười thực vui vẻ, hắɴ cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, cười rộ lên như thế thật xinh đẹp, mặc dù tuổi cô ấy còn quá trẻ, nhưng hắɴ cũng không tính là già đi, hơn nữa cha mẹ vợ bên kia cũng đã qua cửa rồi...

đang cân nhắc thêm gì đó để khiến cái danh phận kia thành hiện thực, trước mắt hắɴ bỗng nhiên xuất hiện một người. Trương Dật Bạch ngắɴg đầu, đột nhiên bối rối, cả nửa ngày hắɴ mới mở miệng: "Cố gia? Sao ngài lại đến đây?"

Cố Trì Tây im lặng, không hề nhìn Trương Dật Bạch, ánh mắt hẩn nhìn chăm chăm Tùng San, sắc mặt không thể khó coi hơn nữa.

Tùng San đã phát hiện ra Cố Trì Tây trước Trương Dật Bạch, chính xác mà nói là khi cô vừa nói xong câu nói đùa kia mắt đã nhìn thấy bóng dáng của Cố Trì Tây, sau đó cả người liền căng thẳng. cô đành trơ mắt nhìn hẩn từng bước đến gần, cái cảm giác áp bách kia làm nhiệt độ thân thể cô giảm đi tám độ, đầu óc như muốn đông lại .

Trương Dật Bạch nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cố Trì Tây, sau đó nhìn vẻ mặt căng thẳng Tùng San, hẩn không tránh khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tùng San cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn , loại cảm giác này thật không thể nói thành lời, Cố Trì Tây chỉ đứng ở nơi đó mà thôi, một câu cũng không nói, cũng không có hành động gì nhưng cô đã khấn trương đến mức khiến thân thể cứng đờ.

Lúc này Trương Dật Bạch coi như hoàn toàn hiểu rõ rồi, tư thế này của Cố gia chính là sự hung tợn của điều hâu đối với con mồi chạy trốn. Tình huống như thế này rồi mà hẩn còn dám đối với Tùng chút ý định gì thì ngay cả mạng cũng không giữ được. Vì thế hẩn vội vàng cười giảng hòa, "Sao thế, Cố gia và San San là người quen sao? Vậy tốt rồi, vừa nãy chúng tôi đang tính gọi mẹ của San San cùng đi ăn cơm, Cố gia có muốn đi cùng hay không?"

Cái tên Trương Dật Bạch luôn luôn là người cục diện càng loạn thì hẩn càng vui vẻ.

Lúc này Cố Trì Tây mới quay mặt qua nhìn Trương Dật Bạch, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ý cười như có như không, "San San rất rất đùa giỡn, Dật Bạch, cậu đừng để ý."

Trương Dật Bạch cười cười, lộ ra hàm răng trắng, "Sao có thể chứ, đều là người trong nhà."

Cố Trì Tây thu lại nụ cười, xoay người lại nắm chặt cổ tay Tùng San, không nói lời nào đem người từ chỗ ngồi kéo lên, mạnh mẽ kéo cô rời đi. Tùng San bị hấn làm đau đến mức nghiến răng, không không cách nào rút tay ra được.

Trương Dật Bạch nhìn Cố Trì Tây lôi kéo Tùng San vào thang máy, hấn mới bình tĩnh thở dài một hơi. CMN, thiếu chút nữa đã đắc tội với đại nhân vật không thể trêu vào. thật là nằm cũng trúng đạn. Sau đó hấn nhìn ghế ngồi trống rỗng đối diện, lại bùi ngùi, cô gái nhỏ này thật sự không thể nhìn bề ngoài, trông đơn thuần như vậy nhưng lại là người đàn bà của Cố Trì Tây? Lá gan thật không nhỏ, cô ấy còn dám công khai tới đây xem mắt với hấn? Đây đều tình huống gì?

Trương Tân vẫn đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn toàn bộ sự việc đã xảy ra rồi mới từ góc phòng đi tới trước mặt Trương Dật Bạch.

"Anh họ." Trương Tân gọi hấn.

Trương Dật Bạch ngẩng đầu, "Trương Tân cậu tới đúng lúc lắm, nói cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Về mặt Trương Tân không chút thay đổi trả lời: "Tùng San là người con gái mà Cố tổng nhìn trúng, anh họ à, anh nên thu tay lại đi."

Trương Dật Bạch suy nghĩ lời nói của Trương Tân lời nói, cuối cùng cũng hiểu, "À, thì ra là vẫn chưa thành công?"

Trương Tân không đáp lại, nói: " về phía mẹ Tùng San, cần phiền anh hỗ trợ. Trước mắt gia đình Tùng San vẫn chưa biết chuyện Cố tổng."

Trương Dật Bạch khoát tay chặn lại, "Được rồi, anh biết rồi."

Còn bị uy hiếp trắng trợn nữa chứ, Trương Dật Bạch tự giấu cười cười, sao hấn lại xui xẻo vậy chứ, mỗi lần hấn nhìn trúng cô gái nào họ cũng đều là phụ nữ của người khác?

.....

-Từ chương này con mẹ nó thành CMN nhé, San san chửi hoài, để trong văn kì lắm

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 24

Lúc Cố Trì Tây lôi kéo Tùng San vào thang máy thì trong thang máy có bốn năm người đang đứng, một bác bảo vệ đang đẩy một cái giường trống chiếm mất phần lớn không gian, Cố Trì Tây và Tùng San bị chen lấn chỉ có thể đứng gần nơi cửa thang máy. Tùng San bị hấn nắm đau cả tay nhưng lại không thoát ra được, cô muốn nói chuyện lại ngại với bốn phía có người không có cách nào khác mở miệng, cho nên chỉ có thể nhìn hấn chịu đựng, lửa giận trong lòng cô không có chỗ trút, cô dứt khoát quay đầu đi chỗ khác, mắt nhìn chằm chằm mấy nút số tầng lầu trên bản điều khiển thang máy, không nhìn hấn.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, cửa mở ra, một ông lão tóc trắng nhìn tình trạng chen lấn trong thang máy, vẻ mặt ông khó xử.

Tùng San vội vàng rút vào góc trống, dành ra một chỗ cho ông lão. cô liếc mắt nhìn Cố Trì Tây, ý bảo hấn buông tay cô ra, như không thể ngờ là Cố Trì Tây cũng là nghiêng thân né sát vào góc hẹp đó, thân thể hấn dán sát.

Ông lão cười nhìn hai người bọn họ, run rẩy đi vào.

Tùng San cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Nhưng cô lại không tìm ra nguyên nhân.

Ánh mắt cô lướt qua Cố Trì Tây đứng bên cạnh, sắc mặt hắn vẫn lạnh băng như cũ, khác xa với dáng vẻ hiền hòa dịu dàng ngày thường của hắn.

cô cảm thấy không biết nói sao, cô không biết người này đột nhiên xuất hiện lại cứng rắn mang cô đi rồi cuộc là có ý gì. cô lại càng không hiểu, hình như hắn đang nổi giận? Nhưng nổi giận cái gì chứ?

hắn cũng không phải là người chồng bắt gian tại giường, hắn dựa vào cái gì mà nổi giận chứ ?

Còn kinh khủng hơn nữa là khoảnh khắc khi hắn vừa xuất hiện đó, thế nhưng cô lại có một cảm giác khẩn trương không thể nói rõ, giống như cô thật sự làm chuyện có lỗi với hắn vậy.

Vừa nghĩ lại là cô thấy lúng túng.

Thang máy dừng lại tại lầu ba, bác bảo vệ đẩy giường bệnh muốn đi ra ngoài, mọi người đề chuyển động muốn dành ra một lối cho ông ấy ra ngoài. Cố Trì Tây nhân cơ hội này ôm lấy eo Tùng San.

Tùng San đưa mắt liếc nhìn hắn, hắn lại coi như không thấy gì.

Khoảnh khắc bác bảo vệ đẩy giường bệnh đi ngang qua, tay của Cố Trì Tây lại xiết chặt hông cô hơn. Sức lực không lớn, nhưng lại khiến cho Tùng San cảm thấy toàn thân đều tê dại.

Nếu không phải là đang ở trong thang máy, nếu không phải chung quanh còn có người, nếu nơi này không phải nơi làm việc của mẹ cô, cô nhất định sẽ chửi ầm lên.

Đồ lưu manh.

Bác bảo vệ đẩy giường rời khỏi thang máy, không gian trong thang máy trở nên rộng rãi hơn. Ông lão tránh sang một bên nhường một khoảng trống cho Tùng San và Cố Trì Tây dịch ra một chút.

Nhưng Cố Trì Tây vẫn ôm cô không buông, Tùng San có tránh hấn, hấn lại càng ôm chặt hơn nữa.

Sắc mặt hấn lạnh lùng, không có bất kì biểu cảm nào. Giống như việc hấn làm là chuyện đương nhiên vậy.

Tùng San cảm thấy chán nản.

Cuối cùng cũng tới lầu một, ông lão rời khỏi thang máy, trước khi đi ông ấy còn cười nhìn thoáng qua hai người bọn họ, ánh mắt ông giống như đang nhìn một cặp tình nhân đang giận dỗi.

Cố Trì Tây mạnh mẽ lôi kéo Tùng San đi qua đại sảnh bệnh viện, ra cửa rồi dừng lại trước xe hấn, Tùng San giống như con thú nhỏ bị nhét vào xe. Từ đầu đến cuối, Cố Trì Tây hoàn toàn không nói một câu.

Tùng San ngồi bên ghế phó lái, ổn định tâm trạng, việc đã đến nước này rồi, cô có nổi giận với hấn cũng không thể làm được gì.

"Chú muốn làm gì đây? Cố Trì Tây, rốt cuộc là chú muốn làm gì?" Lửa giận của cô vẫn đang bị kiềm chế trong lòng ngực.

Cố Trì Tây vẫn không nói chuyện, xoay chìa khóa khởi động xe, chiếc xe Benz màu đen giống như ngựa thoát cương chạy như bay

hòa vào dòng xe trên đường, sau đó qua một cái lối rẽ chạy vào đường cao tốc.

"Chú còn muốn mang tôi đi đâu? Lại leo núi sao? Mặt trời mọc mặt trời lặn đều xem hết rồi, lần này lại xem cái gì?" Tùng San giận đến cười.

"Tới Vân Đỉnh." rốt cuộc Cố Trì Tây cũng mở miệng nói.

"Vân Đỉnh?" Tùng San cảm thấy cái này tên này rất quen tai, nghĩ đi nghĩ lại cô mới nhớ ra, Vân Đỉnh là một khu biệt thự nằm trên sườn núi, theo lời quảng cáo là " Huyền ảo như đang ở chốn thần tiên, như đang ở trên những đám mây " .

Lần trước sau khi xem mặt trời mọc xong, căn nhà nơi cô tỉnh lại là ở Vân Đỉnh.

"Tôi không đi, chú mau để tôi xuống xe!" Tùng San lạnh lùng nói.

Chỗ đó hoang vu vắng vẻ, lờ mờ như có mưa phùn mờ mờ, cô muốn trốn cũng không thể.

"đã trễ." Giọng nói của Cố Trì Tây bình tĩnh nhưng lại mang theo vài phần lạnh lùng.

"A?" Tùng San không hiểu hắn muốn gì.

"Vừa nãy lúc ở bệnh viện em đã có thể chạy thoát, nhưng em lại không làm. hiện tại em đã ngồi trên xe của tôi rồi, San San, em muốn chạy cũng đã quá trễ." Cố Trì Tây hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô.

"Cố Trì Tây, chú không thể nói chuyện phải trái được sao? Lúc này ở bệnh viện có nhiều người như vậy, chú dùng sức nắm tôi như vậy bảo tôi làm sao chạy thoát? Đột nhiên xuất hiện rồi lôi tôi đi, sao chú còn có thể nói như là mình làm đúng vậy?"

Tùng San cảm thấy cùng người này nói đạo lý quá vất vả, nhưng nếu như không nói cô thấy tức không chịu nổi.

Cố Trì Tây nhếch khóe miệng, mắt nhìn phía trước, "Mới vừa rồi em ở bệnh viện không có chuyện trốn khỏi tôi là vì em quá để ý ánh mắt của người khác, không dám ở trước mặt mọi người trở mặt với tôi, em sợ bị người khác chê cười."

"Đúng như vậy thì sao? Tôi để ý ánh mắt của người khác, là vì tôi có người tôi quan tâm ! Đó là nơi làm việc của mẹ tôi, nếu tôi làm ầm ĩ lên, chú nói mẹ tôi sau này làm sao có thể nhìn mặt người khác chứ? Cố Trì Tây, con người của chú không bao giờ biết nghĩ cho người khác, tích cách ích kỷ của chú làm sao mà hình thành vậy? Chú từng quan tâm tới người khác sao?"

Sắc mặt Cố Trì Tây âm trầm, "San San, tôi chỉ quan tâm em thôi."

Cố Trì Tây một câu nói xong, Tùng San hận không thể đâm đầu chết đi. Tôi chỉ quan tâm em... cái con khỉ!

"Cho nên cách mà chú để ý tôi là đột nhiên xuất hiện cứng rắn mang tôi đi? Cái này không phải là quan tâm mà là quấy rầy!"

"Quấy rầy cái gì? Quấy rầy buổi xem mắt của em sao?" khóe miệng Cố Trì Tây gợi lên một nụ cười giễu cợt.

Tùng San gần như đoán được nguyên nhân hấn xuất hiện, nhưng cô không thể không cảm thán tin tức của hấn thật nhanh

nhảy, quả thực là bản lĩnh cao cường không gì không biết.

"Đúng! Quấy rầy buổi xem mắt của tôi!" cô dứt khoát nói, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, sẵn khoái thừa nhận, "Cố Trì Tây, chúng ta đã nói sẽ làm bạn bè, chỉ là bạn bè! Chú dựa vào cái gì mà quấy rầy buổi xem mắt của tôi?"

cô đúng lí hợp tình nói một câu làm Cố Trì Tây tức giận đến đau cả ngực. Vì thế hắn dùng sức đạp làm biến báo tốc độ tăng vọt.

hắn vốn muốn dùng chuyện bạn bè làm cái cớ, chậm rãi lấy lùi làm tiền bàn bạc kỹ hơn. Kết quả bây giờ mới có vài ngày, đầu tiên là không tiếp điện thoại, khó khăn lắm mới nhận điện thoại lại nói chuyện hung dữ, hôm nay cô còn lớn gan hơn nữa dám đi xem mắt?

hắn từng có nhiều người phụ nữ bên cạnh như vậy, không có ai giống như Tùng San không hề để hắn vào mắt.

Nếu lần này lại không dạy dỗ cô, không biết chừng ngày nào đó hắn sẽ bị bé con này chọc tức chết.

Tùng San thấy hắn lại tăng tốc, trong lòng hơi khẩn trương. Bố Tùng nhà cô lái xe vẫn luôn lái xe chậm rãi giữ đúng tốc độ quy định, đi trên đường cao tốc cũng theo tốc độ cho phép, từ trước đến nay chưa từng đua xe. Mắt thấy xe Cố Trì Tây chạy càng lúc càng nhanh, cô cảm thấy trái tim đập mạnh thành thịch, cô luôn có cảm giác sẽ trở thành đồng phạm của vụ án lái xe quá tốc độ gây tai nạn.

"Cố Trì Tây chú chạy chậm một chút, trên đường này đều có máy bắn tốc độ, chú chạy nhanh như vậy sẽ phải nhận giấy phạt đó, tình

tiết nghiêm trọng còn bị huỷ giấy phép lái xe !" Tùng San nhin không được nhắc nhở hần.

Cố Trì Tây đột nhiên bật cười, quay đầu liếc mắt nhìn bé con, lúc này hần mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầu đã trắng bệch.

Trong lòng hần bỗng nhiên dao động, hần thở dài, giảm tốc độ xe, một bàn tay từ trên vô lăng di chuyển, đặt trên đỉnh đầu Tùng San, dùng sức xoa xoa.

"San San, tôi phải làm gì với em bây giờ." Giọng nói của hần tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tùng San cứng đờ, mi dài rũ xuống, im lặng không nói.

Hai người một đường cũng không nói gì nữa, Cố Trì Tây rời khỏi cao tốc chạy vào một con đường khác tới khu biệt thự Vân Đỉnh, Tùng San đánh giá bốn phía, lại một lần nữa bị loại cảnh sắc chỉ có thể xuất hiện trong TV làm kinh ngạc.

Nếu so sánh với Giang Phong Uyển, thì nhà ở Vân Đỉnh lớn hơn, khoảng cách giữa các biệt thự cũng xa hơn, phân bố cũng không có trật tự như Giang Phong Uyển, mà rải rác trên khắp sườn núi, lắm lắm nhiều điểm, bị màu xanh ngát chung quanh bao bọc lấy.

Cố Trì Tây ngừng xe xong, đi xuống xe giúp cô mở cửa, "Xuống đi, có thể đi được không?"

Tùng San sửng sốt một chút mới phản ứng được, thì ra Cố Trì Tây cũng phát hiện đôi giày mới khiến cô không thoải mái. Nếu đã

sớm phát hiện mà hấn còn mạnh mẽ lời cô đi như vậy, thật sự rất đáng giận.

Tùng San nhìn xuống chân mình, đã tróc da rồi, chảy máu ngưng tụ một chỗ, nhìn qua thật đáng sợ.

Cho nên cô mới nói loại giày giảm giá này không thể mua bừa bãi, Tùng San âm thầm thở dài.

Cố Trì Tây nhìn chân của bé con, đau lòng thở dài, cúi thấp người, cởi bỏ dây an toàn của cô, trực tiếp bế bổng bé con ra khỏi xe.

"Trang điểm như vậy đi xem mắt, em coi Trương Dật Bạch là ai chứ?" Cố Trì Tây ôm Tùng San vừa đi vừa nói.

Tùng San cứng đờ người "Chú thả tôi xuống đi, tôi có thể đi được."

Cố Trì Tây không để ý cô, tiếp tục cười nói: "Biết rồi tôi thích em còn dám đi xem mắt, em đang chơi trò vờ tha để bắt sao?"

Tùng San trừng mắt nhìn hấn hấn: "Mẹ tôi cảm thấy tôi cùng bác sĩ Trương rất xứng đôi mới để cho chúng tôi gặp mặt, trên thực tế bọn tôi cũng nói chuyện rất hợp, nếu không phải chú nửa đường xuất hiện, chúng tôi đã..."

Cố Trì Tây xem cô, "đã thế nào? Trương Dật Bạch cũng đã hơn ba mươi, sao em không chê hấn lớn tuổi lại ghét bỏ tôi chứ?"

Tùng San cười: "Chú nghĩ tôi ghét chú là vì chú lớn tuổi sao?"

Cố Trì Tây thả cô bé con trong lòng xuống, lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, quay đầu lại hỏi: "Vậy em còn ghét tôi vì cái gì nữa chứ? Tôi có chỗ nào thua kém Trương Dật Bạch sao ?"

Tùng San lắc đầu, "Tôi ghét rất nhiều điểm ở chú! Tôi ghét chú là ba của Cố Lâm Lâm ! Tôi ghét chú có vợ còn ngoại tình! Tôi ghét chú độc tài không nói lí lẽ! Tôi ghét chú ích kỉ chỉ biết nghĩ cho mình không nghĩ cho người khác! Tôi ghét chú..."

Câu cuối cùng cô chưa kịp nói ra cũng đã bị tước quyền phát biểu.

Cố Trì Tây gắt gao đem cô đặt ở trên cửa, không chút do dự hôn xuống. Đây là nụ hôn sâu tràn đầy sự giận dữ cùng bất đắc dĩ, tính công kích rất mạnh, căn bản là không có khả năng phản kháng.

hắn chính là đang đoạt lấy.

Tùng San muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không thể.

Lưỡi hắn cạy hàm răng của cô ra, giống như ngang ngược dây dưa cô, cô chỉ cảm thấy trong khoang miệng của mình đều là mùi vị của hắn, giống như đang uống thứ rượu thượng hạng vậy, cái cảm giác khó có thể kháng cự lan tràn khắp toàn thân. Đại não cô bị thiếu dưỡng khí ngay cả đầu ngón tay cũng tê dại.

hắn không biết mình đã hôn bao lâu, cho đến khi cô bé con trong ngực không động đậy nữa hắn mới dừng lại, tay hắn sờ sờ Tùng San đang hít thở không thông, trán hắn chạm vào trán cô, "San San, em là của tôi, không ai được chạm vào em."

Tùng San há miệng thở hổn hển, cô cau mày, sóng mắt lưu chuyển không nhìn hấn, cũng không nói gì.

Cố Trì Tây khước miệng cong lên, đem cô ôm dậy, đi vào nhà, lúc ôm lên cầu thang bé con trong ngực hấn bỗng giật mình, "Cố Trì Tây, chú đã đồng ý sẽ không cưỡng ép tôi."

Bước chân của Cố Trì Tây như bị kiềm hãm, hấn cúi đầu nhìn Tùng San, ánh mắt ngày càng thâm sâu.

Mắt Tùng San rất sáng, giống như thủy tinh, tinh khiết trong suốt, cô không hề nháy mắt nhìn thẳng hấn, không muốn lùi bước.

"Nếu như hôm nay chú làm việc gì quá đáng với tôi, thì chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm." Tùng San kiên định nói.

Cố Trì Tây mím môi, biểu cảm trên khuôn mặt anh tuần cứng đờ, sau đó hấn nhếch nhếch khước miệng nói: "Tôi chỉ muốn bôi thuốc cho chân em thôi."

Tùng San âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rũ mi iới: "thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, dán miếng băng cá nhân là tốt rồi."

Cố Trì Tây bế Tùng San vào phòng ngủ của hấn, hấn đem cô đặt trên giường, sau đó vào phòng tắm từ một ngăn tủ lấy ra cái hộp y tế nhỏ. hấn kiên nhẫn ngồi dưới sàn, dùng cồn sát trùng giúp cô lau miệng vết thương. Cồn sát trùng lướt qua chỗ nào chỗ đó lành lạnh, lúc chạm vào vết thương Tùng San đau đến hít khí, ngón chân thon dài không tự giác co lại.

Cố Trì Tây cười cười, lấy tay vỗ vỗ lên bàn chân trắng nõn mềm mại của cô, "Sợ đau như vậy sao?"

Tùng San cắn môi, không nói lời nào.

Tùng San đang mặc đầm công chúa, chỗ eo được bó sát vào thân làm làn váy phía dưới xòe ra, váy không dài cộng thêm đường viền vừa vắn dài tới gối. Cố Trì Tây lấy tay sờ chân cô, hấn nhìn đôi chân bóng loáng kia, trong thân thể như có một trận lửa bùng lên tận đầu, khiến toàn thân hấn như lửa đốt, không kiềm chế được.

hấn lại thay một miếng bông thấm còn khác, trực tiếp bôi lên miệng vết thương, lần này hấn ổn định chuẩn xác và dùng sức, khiến Tùng San đau đến mức co đầu gối lại, cẳng chân kia rụt lên trên, khiến làn váy bị hở ra một khe hở.

Tùng San vừa định nói hấn làm nhẹ một chút, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì tay của Cố Trì Tây đã đặt lên bắp chân của cô, hơn nữa còn theo bắp chân bóng loáng kia từ từ hướng lên trên.

"Cố Trì Tây, chú!" Tùng San la lên.

Nhưng hết thảy, đều đã trễ rồi.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 25

Khí trời tháng 6 luôn rất đẹp, ấm áp, nhưng không phải quá nóng, ánh mặt trời tràn ngập muôn nơi, bầu trời xanh thăm thẳm, mây trắng bay dập dềnh. Khu biệt thự Vân Đình nằm giữa sườn núi, cho nên không khí càng thêm ẩm ướt tươi mát, manh theo hương vị cỏ xanh.

Cố Trì Tây mở cửa sổ ra, một cơn gió có chút lạnh thổi vào phòng, cùng bức màn đóng đưa chơi trò cút bắt.

hắn đi xuống lầu rót một ly nước, sau đó quay lại phòng ngồi trên chiếc giường hỗn độn, nhìn khung cảnh yên tĩnh ngoài cửa sổ thở dài một hơi.

không khí trong lành mạnh mẽ lừa vào, chậm rãi hoàn tan hương vị hoan ái ngập tràn lúc nãy, để mọi thứ lại khôi phục như bình thường.

Chỉ là.

hắn nhìn chiếc giường đầy dấu vết giã giụa, hồi hận thở dài một tiếng.

Tùng San đi rồi, lần này là đi thật.

"Cố Trì Tây, tôi hận chú."

Trong cặp mắt to trong suốt kia là hoảng sợ cực độ sau đó là chết lặng cùng mờ mịt, chỉ có đôi mắt ướt át kia bất giác chảy xuống dòng nước ấm như lên án tội lỗi của hắn. cô hận hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng là người đàn ông bình thường, mà một người đàn ông bình thường dù cho tuổi đã lớn, cũng vẫn không có cách nào tránh khỏi xúc động nhất thời. Giây phút đó, khi đôi chân trắng nõn trong tay hắn rút lại, giống như bản năng, hắn lập tức giữ chân cô lại, sau đó, mọi chuyện không thể cứu vãn nữa rồi.

Nếu như là người phụ nữ khác, có lẽ hắn chắc chắn sẽ không động tình.

Nhưng cố tình người đó là Tùng San.

cô bé con này không biết từ khi nào đã khảm sâu vào trong lòng hắn, cô cứ như vậy, không hề phòng bị đến gần hắn, khiến hắn đột nhiên cảm thấy cô như một quả vải màu hồng, vỏ ngoài cứng rắn, nhưng không thể che giấu hương vị bên trong, mà khi chính hắn lột ra vỏ bọc bên ngoài thì thịt quả trắng nõn tươi ngon bên trong cũng đã trào ra nước ngọt, khiến cho hắn hận không thể ngậm trong miệng cả một đời.

hắn không thể nào dừng lại được.

cô càng giãy dụa, hắn càng muốn nhiều hơn. Ngón tay hắn trực tiếp đâm vào nơi sâu nhất trong cô, giống như chìa khóa chuyển động, mở ra những bí ẩn được che giấu trong thân thể cô. cô toàn thân run rẩy, rõ ràng đã không còn sức phản kháng, nhưng cô vẫn liều mạng giãy giụa, chạy từ giường trốn tới góc phòng, lại bị hắn kéo vào trong ngực, giống như chú chim non không thể bay xa, không cách nào thoát khỏi móng vuốt sắc bén của điều hâu.

trên nền đất vẫn còn lại chiếc quần ren bị hằn xé rách của cô.

hắn đã không còn nhớ rõ khi đó cô đã la hét những gì, hắn chỉ nhớ những tiếng thờ dốc cùng kêu gọi của cô, những thứ mang lại xúc động cho hắn, mà khi hắn rút cuộc khi hắn ở nơi bí ẩn kia dốc sức rong ruổi, đầu óc mê muội.

thì cô như con rối gỗ đứt dây, không hề có biểu cảm gì .

Hồi hận giống như thủy triều vọt tới, hắn ôm cô, yêu thương hôn cô, "San San, thực xin lỗi."

Sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt vô hồn, không hề nhúc nhích.

hắn muốn giúp cô mặc lại quần áo,lại phát hiện chiếc đầm kia không cách nào mặc nữa. Vì thế hắn mở tủ quần áo ra, lấy một chiếc áo sơ mi của mình khoác lên người cô, che đi dấu vết toàn thân cô.

"San San, tôi yêu em."

"Cố Trì Tây, tôi hận chú."

Hai người gần như là đồng thời nói ra hai câu đó.

Sau đó không hẹn mà cùng im lặng.

Cố Trì Tây xuống lầu hút một điếu thuốc, sau đó gọi điện thoại kêu Trương Tân tới. Trương Tân rất nhanh đã đến, còn mang theo một bộ quần áo nữ sinh, không cần Cố Trì Tây nhắc nhở, hắn cũng nhớ rõ là size S.

Cố Trì Tây không để Trương Tân lên lầu, mà là tự mình mang quần áo vào phòng, "Tôi để Trương Tân đưa em trở về."

Bởi vì hắn biết, cô không có khả năng ở lại nơi này .

Tùng San giống như người máy mặc xong quần áo, theo Cổ Trì Tây đi xuống lầu, lại cùng Trương Tân ra cửa ngồi trên xe, từ đầu đến cuối vẻ mặt đều ngẩn ngơ.

Cổ Trì Tây giúp cô cài dây an toàn, sờ sờ cái trán của cô, "San San,tôi sẽ gọi cho em."

Đôi mắt mất đi tiêu cự bỗng nhiên sáng lên, cô chỉ đưa mắt nhìn hắn, ý nghĩa thì không cần nói cũng đã rõ ràng.

hắn nhớ tới chuyện cô từng nói, " Nếu như hôm nay chú làm việc gì quá đáng với tôi, thì chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm."

Im lặng một lát, hắn mở miệng nói với Trương Tân, "trên đường chạy chậm một chút, San San sẽ sợ."

Trương Tân gật đầu, khởi động xe.

Cổ Trì Tây đứng yên tại chỗ, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng.

Trương Tân đương nhiên sẽ không hỏi Tùng San đã xảy ra chuyện gì, thật ra hắn cũng không cần hỏi. Chỉ là hắn không lái xe về thành phố, cũng không đưa cô về nhà, cũng không đến đại học A, mà là dừng trước cửa một khách sạn cao cấp.

Tùng San nhìn hắn, mặt lộ ra sự nghi hoặc.

"cô như vậy chắc không còn cách nào đến nơi khác? Trước hết vẫn là nghỉ ngơi thật tốt, điều dưỡng tinh thần, ngày mai tôi đưa cô về trường học." Trương Tân nói.

Tùng San rũ mi không nói, sau đó yên lặng theo hần xuống xe, Trương Tân dùng thẻ hội viên của Cố Trì Tây lấy một phòng, đưa Tùng San vào phòng, sau đó đem hai cái thẻ phòng trong tay đặt trên bàn.

"cô yên tâm, sẽ không có người tới quấy rầy cô đâu. An tâm nghỉ ngơi đi." Trương Tân nói.

Tùng San gật đầu, "Cám ơn."

Trương Tân xoay người muốn rời đi, bước vài bước hần dừng lại nhưng không có xoay người: "Bên phía bác sĩ Trương cô cũng không còn lo lắng, mọi thứ đều đã xử lý tốt."

Tùng San sửng sốt, sau đó cười nói, "Các người làm việc thật sự rất chu toàn."

Trương Tân không đáp lời, mở cửa rời đi.

Tùng San ngồi một mình trên ghế không biết bao lâu, sau đó cô mới nhớ ra mình vẫn chưa nói gì với mẹ. cô lấy điện thoại trong túi xách ra, vừa mở máy liền thấy có mấy cuộc gọi nhỡ.

cô hít sâu một hơi rồi mới gọi, cô cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh gọi một tiếng, "Mẹ."

Sau đó nước mắt lại xuất hiện nơi khóe mắt.

cô vội vàng lấy khăn tay trên bàn lau khóe mắt, còn cố sức điều chỉnh hô hấp, sợ bị Phương Tiểu Tiệp phát hiện ra chuyện gì khác lạ.

"Con bé chết tiệt này, sao lại không bắt điện thoại!" Giọng nói của Phương Tiểu Tiệp bên kia cũng rất sốt ruột.

"À, con không có để ý đến điện thoại. Con chỉ muốn một mình yên tĩnh." Tùng San nói.

Phương Tiểu Tiệp thở dài, "Ai, có gì đâu chứ, không phải chỉ là chủ nhiệm Trương không để ý con thôi sao? Cần gì suy sụp như vậy chứ? không phải ngày hôm qua còn không tình nguyện gặp cậu ta sao, sao bây giờ bị người ta ghét bỏ lại buồn bực vậy?"

Tùng San cười cười, "Mẹ, đây là vấn đề tôn nghiêm."

Vấn đề tôn nghiêm.

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Sao cơ, giữa nam và nữ làm gì có chuyện tôn nghiêm? Ai coi trọng ai, ai chướng mắt ai, đây đều là duyên phận. Chủ nhiệm Trương cũng không nói con không tốt, chẳng qua là cảm thấy con còn quá trẻ sợ mình không xứng với con."

Tùng San không nói, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Phương Tiểu Tiệp, đây đều là duyên phận.

Phương Tiểu Tiệp nói tiếp: "Mẹ biết, con có lòng tự trọng cao, nhưng gần đây liên tục bị đả kích, vừa bị Chu Trường An chia tay, vừa bị Trương Dật Bạch cự tuyệt, là mẹ không tốt, quá nóng vội khiến con phải chịu tổn thương."

Lỗ mũi Tùng San đau xót, "Mẹ..." Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống.

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Khóc cái gì chứ, đã bao nhiêu tuổi rồi! con đang ở đâu, sao giờ chưa về, ba con làm món cá con thích chờ con về ăn kìa."

Tùng San sụt sịt mũi, "Con, con về trường học ,con vừa mới nhận được điện thoại của một đàn anh, bọn họ muốn cùng nhau ăn cơm, bảo con đi cùng."

Phương Tiểu Tiệp nói: "Vậy sao con không nói sớm, ba con ở nhà chờ thật lâu! Được rồi, cùng mấy đàn anh đó tiếp xúc nhiều cũng tốt, tương lai con tìm việc làm cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Về sau mẹ sẽ không hối thúc con nữa, mấy chuyện yêu đương này, vẫn là nên để con tự giải quyết thôi!"

Tùng San cúp điện thoại, ngã đầu ra giường, ôm gối khóc lớn.

cô chưa từng cảm thấy mình bất lực như vậy.

cô không biết hình dung tâm tình của mình bây giờ như thế nào, khổ sở? Vì sao khổ sở? Hối hận? Vì sao hối hận? Giận dữ ? Vì sao giận dữ? Oan ức? thì tại sao oan ức?

Nhưng dù là thế nào đi chăng nữa thì lúc này đây cô không có cách nào giữ bình tĩnh,càng không có khả năng lại giả vờ như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Bởi vì cái cảm xúc kia, cái cảm giác khẩn trương khi rơi vào vào đường cùng kia, còn có loại khoái cảm tội lỗi không thể diễn đạt bằng lời, những cảm giác ấy khắc thật sâu vào lòng cô. Giống như theo từng đợt xâm nhập của hắn, thắm vào xương tủy của cô.

Tựa như giờ đây từng tác da thịt bị hắn chạm vào đang chế giễu cô. Trong căn phòng yên tĩnh, chợt như xuất hiện âm thanh tranh cãi

âm ỉ

Khí đó, từ đầu đến cuối, cô đều rất tỉnh táo , không có bị sợ hãi mà ngất đi, cảm giác tỉnh táo như bất lực ấy càng khiến cho cô cảm thấy nhục nhã hơn. Cho tới bây giờ, cô vẫn có thể cảm giác được cơn sóng tình bị hấn gọi lên trong cơ thể, nó vẫn còn đang từng cơn từng cơn ập vào lòng cô.

hấn nói, San San, tôi yêu em.

cô nói, Cố Trì Tây, tôi hận chú.

Tùng San lau nước mắt, xuống giường đi vào phòng tắm tắm rửa. Lúc cô trở ra đã là lúc nhà nhà đều lên đèn, cô đứng bên cửa sổ sát đất khổng lồ, nhìn khung cảnh ngựa xe như nước trong ánh đèn lung linh của buổi đêm, hít sâu một hơi.

Sáng sớm chủ nhật, Trương Tân tìm đến khách sạn, mang theo một phần bánh ngọt kiểu Tây cùng với thức ăn sáng, hấn gõ cửa nhưng không ai đáp. Nhân viên dọn phòng đi ngang qua nhiệt tình nói cho hấn biết, vị tiểu thư này sáng sớm hôm nay đã trả phòng rồi.

Trương Tân gọi cho Cố Trì Tây báo cáo tình hình, đối phương cũng không có phản ứng gì.

"Cố tổng, có muốn tôi đến Đại học A xem thử không?" Trương Tân hỏi.

Cố Trì Tây im lặng một lát, "Thôi đi, cứ để cô ấy đi đi."

"Vâng." Trương Tân trả lời.

"Còn có việc sao?" Giọng nói Cố Trì Tây chất chứa sự mệt mỏi.

"Kiến trúc Thành Ý có một hạng mục đầu tư, ngày mai tôi đến đó một chuyến mang văn kiện về cho ngài xem xét." Trương Tân nói.

"đi đi." Cố Trì Tây nói, sau đó chợt nhớ tới gì đó, hắn nói: "Tiện thể nhìn xem năng lực làm việc của đàn anh San San như thế nào."

"Được."

Khách sạn nằm ở khu đô thị phồn hoa, Tùng San một mình trả phòng, sau đó ngồi tàu điện ngầm về trường học. Buổi sáng chủ nhật, trong phòng vẫn chưa có ai rời giường, cô vào phòng cũng không lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ ngẩn người.

Triệu Nhiên vừa rửa mặt xong từ phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy Tùng San ,cô ấy sững sốt, "San San, sao cậu về sớm vậy ?"

Tùng San nhìn cô, "Ừ." cô lười giải thích.

Triệu Nhiên cười cười, cô cũng hiểu được mình đã nhiều chuyện. Vì vậy cô nói: "Có muốn cùng đi ăn sáng không?"

Tùng San nghĩ lại, hình như từ hôm qua tới giờ cô vẫn chưa ăn gì, vậy mà cô lại không thấy đói tí nào. Vì thế cô cười gật đầu, đi theo Triệu Nhiên đến căn tin, Triệu Nhiên mua một chén cháo hoa, ăn rất thanh đạm, Tùng San uống một ly sữa, còn ăn 2 cái trứng gà.

"Cậu ăn thật khỏe?" Triệu Nhiên cười hỏi.

Tùng San cười cười, "Ừ, mình vẫn luôn ăn nhiều."

"Ăn nhiều mà không mập, thật tốt." Triệu Nhiên nói.

Tùng San vui vẻ, "Cậu cũng không mập, sao lại ăn cháo trắng."

Triệu Nhiên cúi đầu, "Buổi sáng mình có thói quen ăn cháo , từ nhỏ đều như vậy."

Tùng San gật đầu, "Đây là thói quen tốt vô cùng, ăn cháo dưỡng dạ dày."

Triệu Nhiên cúi đầu thấp hơn, uống một ngụm cháo, đột nhiên hỏi: "San San, cậu có phải lại đi tìm chị họ không?"

Tùng San dừng lại, do dự hỏi: "Vì sao cậu hỏi như vậy?"

"Bộ quần áo trên người cậu là mới mua phải không? Rất đẹp , lần trước cậu đi gặp chị họ về không phải cũng mặc quần áo mới sao." Triệu Nhiên nói.

Tùng San âm thầm thả lỏng, cười cười, "không phải, bộ đồ này là mẹ mình mua. Gần đây bà ấy có lòng tốt, thấy mình thất tình quá đáng thương."

Triệu Nhiên cười cười, "Mẹ cậu thật tốt."

Hai cô gái ăn xong trở về, vừa về ký túc xá, thì thấy Lý Yến mới rời giường. Nhìn thấy Tùng San cùng Triệu Nhiên vừa nói cửa cười , Lý Yến hơi mất hứng. Kéo Tùng San đến bên giường mình, nhỏ giọng nói: "Cậu quay về rồi sao không nói gì với mình mà lại cùng Triệu Nhiên đi ăn chứ?"

trên đầu Tùng San đỏ mồ hôi, "không phải do cậu lười biếng chưa chịu rời giường sao."

Lý Yến bĩu môi, tiếp tục nói: "Ngày hôm qua, anh Tê Lợi trở lại, còn tới trước cửa ký túc xá tìm cậu, đáng tiếc cậu không ở đây."

Tùng San hỏi: "hắn tìm mình Sao không gọi điện thoại, cuối tuần nào mình cũng về nhà mà."

Lý Yến cười cười, "Người ta là muốn tạo bất ngờ cho cậu đấy! Còn mang theo hoa đến, kết quả là thất vọng ra về, thật sự rất đáng thương."

"Hoa?" Tùng San vui vẻ.

"Ừ, cậu nhìn đi, mình để trên bàn công cho cậu, nó đều nở rộ. San San, cậu cảm thấy con người anh Tê Lợi thế nào?" Lý Yến hỏi.

Tùng San do dự một chút, "Vô cùng tốt, bất quá, mình chỉ xem như đàn anh."

Lý Yến nở nụ cười, "Nhưng người ta không chỉ coi cậu là đàn em thôi nha."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 26

Trương Tân vừa vào cửa kiến trúc Thành Ý thì bị Vương Vĩnh Minh cung kính tiếp đón như Bồ Tát . Vương Vĩnh Minh giống như một tên thái giám, theo sau làm tùy tùng lấy lòng, cái vẻ mặt nịnh bợ kia làm mọi người đang cúi đầu làm việc không nhìn được cười. Tống Đào ngồi trước máy tính, vốn dĩ hắn đang chuyên chú sắp xếp chỉnh lý các khoản thu chi định mức của các phòng ban, thì phát hiện icon phòng chat nội bộ liên tục nhấp nháy, hắn vừa mở lên thì thấy tất cả mọi người đều đang chiêm biếm Vương Vĩnh Minh .

"Bình thường luôn ra về ta đây, bây giờ cấp trên đến lại giả vờ khúm núm."

"Người kia là ai vậy? Chắc không phải là ông chủ lớn chứ? Vừa trẻ tuổi, lại đẹp trai nữa! Người như vậy mà đem ra so sánh thì lão Vương thật hèn mọn."

"Chắc chắn không phải là ông chủ lớn, ông chủ lớn nào mà chạy tới công ty nhỏ bé của chúng ta tuần tra chứ, tôi đoán tám chín phần mười hắn cùng lắm chỉ là tổng giám mà thôi . Còn trẻ như vậy mà quyền cao chức trọng hơn lão Vương, lão Vương khẳng định thế nào cũng khóc ngất ở WC."

"Tôi đã bị trai đẹp mê hoặc rồi, mặt lạnh như tiền khoác tây trang thật là phù hợp với tiêu chuẩn yêu thích của tôi!"

Tổng Đào cười cười, bình tĩnh đóng cửa sổ chatroom lại, tiếp tục vui đầu sửa sang lại thu chi định mức. hấn đang là một nhân viên thử việc, những lúc này nên khiêm tốn một chút, nói ít làm nhiều.

Vương Vĩnh Minh bất ngờ đẩy cửa phòng làm việc ra, hé vào nửa người, quan sát một vòng sau, lớn tiếng nói: "Tổng Đào, cậu lại đây một chút."

Tổng Đào sửng sốt hạ, nhìn Vương Vĩnh Minh, "Vương tổng, ngài gọi tôi?"

Vương Vĩnh Minh có chút không kiên nhẫn, "Mau lại đây."

Tổng Đào cười cười, vội vàng đứng lên đi qua, đi ngang qua mọi người, họ đều nhìn hấn bằng ánh mắt hoang mang, tò mò.

Vào cửa, Tổng Đào nhìn thấy Trương Tân đang ngồi trên ghế sofa, hấn bỗng nhiên ngây ngẩn cả người. Trí nhớ của hấn luôn rất tốt, người sống hấn chỉ nhìn một lần là có ấn tượng, người đàn ông này là người ngày đó ở trường học đi theo Tùng San.

Trương Tân nhìn thấy Tổng Đào đi tới, không có đứng lên, cũng không có biểu cảm gì.

"Vương tổng, tìm tôi có việc sao?" Tổng Đào hỏi.

Vương Vĩnh Minh kỳ thật cũng cảm thấy rất kỳ quái, sao bên trên phái người đến đây không có chỉ thị gì, nhưng vừa mở miệng lại nhắc tới Tổng Đào. rõ ràng hấn chỉ là một tên nhóc vừa tốt nghiệp, chẳng lẽ phía sau hấn có người nâng đỡ sao?

"A, cũng không có gì, tôi chỉ muốn hỏi thăm cậu một chút thôi, đến công ty chúng ta một tháng rồi, cậu cảm thấy thế nào?" Vương

Vĩnh Minh hỏi.

Tổng Đào nở nụ cười, "Tôi cảm thấy rất tốt, tôi thấy công ty của chúng ta không lớn, nhưng là không khí làm việc rất tốt, hơn nữa tôi được tham gia những hạn mục rất có ý nghĩa, ở đây tôi học được rất nhiều thứ"

Vương Vĩnh Minh vui vẻ, tên nhóc này thật biết ăn nói, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước ông ta từ trong mấy trăm thí sinh chọn ra hẳn.

Trương Tân vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn Vương Vĩnh Minh một cái. Vương Vĩnh Minh hiểu ý, liền giới thiệu: "Vị này là người của tổng công ty phái tới Trương đặc trợ(1), hôm nay tới công ty chúng ta thị sát công việc, cũng tiện thể hỏi thăm tình hình của những nhân viên mới"

Tổng Đào gật đầu chào Trương Tân, "Trương đặc trợ, xin chào, tôi là Tổng Đào."

Trương Tân nhìn Tổng Đào, ánh mắt kia không chút gợn sóng, nhưng lại đột nhiên khiến Tổng Đào lạnh sống lưng.

"Vương quản lý, phương án kế hoạch của Đức Thuận viên như thế nào rồi?" Trương Tân hỏi.

"Còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, dự tính cuối tháng này đem phương án ban đầu làm thành bản thảo." Vương Vĩnh Minh vội vàng trả lời.

"không bằng cũng để Tổng Đào cùng nhau tham dự án này đi, người mới sẽ có linh cảm mới." Trương Tân nói.

Vương Vĩnh Minh cười xòa: "Đương nhiên, đương nhiên."

Lúc Tống Đào đi khỏi văn phòng Vương Vĩnh Minh, hắn vẫn cảm thấy không hiểu gì cả. Hắn chỉ là một nhân viên mới thử việc, chỉ làm toàn những việc vặt linh tinh, Trương Tân nói một câu, liền khiến hắn tham gia vào hạng mục Đức Thuận viên.

Anh ta có mục đích gì đây? Chẳng lẽ có liên quan tới Tùng San sao?

Vấn đề này khiến hắn phức tạp cả một buổi chiều, nhưng trực giác của hắn mách bảo, hắn biết Trương là người không dễ chọc, hơn nữa, Trương Tân cũng sẽ tuyệt đối không thân thiện với hắn.

thật vất vả chờ đến đến tan tầm, Tống Đào gọi cho Tùng San, trong điện thoại hắn cũng không hỏi cô cái gì, chỉ trêu đùa cô rồi gọi cô cùng đi ăn cơm. Dù sao lần trước hắn đi tìm cô mà không gặp nên Tùng San cảm thấy có chút ngượng ngùng đành đáp ứng. Vì thế hai người hẹn nhau ở một quán ăn trước cổng đại học A, tiêu chuẩn trung bình, giá cả không cao, nhưng cam đoan tuyệt đối không sử dụng dầu ăn đã qua sử dụng.

Tống Đào gọi vài món ăn, đều là món bình thường Tùng San rất ít ăn, nhưng cô vừa nếm thử lập tức khen không dứt miệng.

"Anh Tê Lợi thật lợi hại, em chưa bao giờ biết thì ra măng sợi lại ăn ngon như vậy!" Tùng San cười vui vẻ.

Tống Đào cười, "Ai bảo em không cho anh cơ hội để anh mời em, trước kia muốn mời em ăn bữa cơm là rất khó!"

Tùng San lườm hắn một cái, "Đàn anh à, trước kia em rất ít ra ngoài ăn cơm đó!"

Chuyện này là sự thật, Tùng San và Chu Trường An bên nhau gần ba năm, hai người cơ hồ đều ở căn tin ăn cơm, rất ít đi tiệm ăn bên ngoài. Bởi vì Chu Trường An rất sĩ diện, nếu Tùng San cùng hắn đi ra ngoài ăn cơm tất nhiên là Chu Trường An kiên quyết tính tiền, nhưng Tùng San biết rất rõ trong thẻ ngân hàng của tên này có bao nhiêu tiền, cho nên cô rất ngoan ngoãn theo hắn đến căn tin. Ngay cả một nhóm người cùng liên hoan hội họp, hai người bọn họ cũng không thường xuyên tham gia, bởi vì Chu Trường An lòng dạ nhỏ nhen, không muốn nhìn thấy một đám nam sinh nhìn chằm chằm San San.

Tùng San nghĩ đến đây, không khỏi cười thở dài một tiếng.

Tổng Đào thông minh cỡ nào, vừa nhìn là biết Tùng San đang hoài niệm chuyện cũ, hắn vội vàng gấp đồ ăn vào đĩa của cô, "Ăn đi nào! Em mau nếm thử món bò chua cay này."

Tùng San cười hì hì gật đầu, vừa ăn vừa hỏi: "Đàn anh à, công việc của anh thế nào? Thuận lợi chứ?"

Tổng Đào vỗ ngực một cái, "Anh Tê Lợi là ai chứ, anh mới đi làm một tháng, nhưng đã được chọn vào một hạng mục chuyên môn rồi đấy!"

Tùng San trợn lớn mắt, ánh mắt lấp lánh, "thật sao! thật là lợi hại!"

Tổng Đào nghe rằng, "Đúng rồi, hôm kia tổng công ty phái người tới thị sát, anh thấy người nọ nhìn rất quen mắt, giống như là người đàn ông ngày đó đi theo em, tên là Trương Tân, em có quen không?"

Sắc mặt Tùng San căng thẳng, sau đó cô cười, "ừ, xem như có quen biết, bắt quá không thân lắm."

Tổng Đào chăm chú nhìn Tùng San, đem biểu cảm trên khuôn mặt cô ra phân tích một lần, sau đó cười nói: "A, vậy là tốt rồi, anh còn tưởng anh ta đang theo đuổi em chứ, nếu vậy anh đây sẽ không còn cơ hội rồi."

Tùng San ho một tiếng, cười gượng gạo, "anh Tê Lợi này, anh nói nhăng nói cuội gì vậy chứ!"

Tổng Đào ha ha cười rộ lên, "Thẹn thùng sao ? Ai da, anh vừa biết thì ra San San cũng sẽ thẹn thùng đấy?"

Tùng San trừng mắt: "Dù sao em cũng là con gái, sao có thể không thẹn thùng ! anh đừng cười nữa, anh cười nữa em đánh anh cho coi!"

Tổng Đào cười càng sâu, rõ ràng là đang chờ Tùng San đánh hắn đây mà. Hai người cười hì hì ăn xong bữa cơm, cuối cùng Tổng Đào rất hào phóng cầm bóp tiền, "Sau này em thèm ăn cái gì cứ tìm anh Tê Lợi, anh bây giờ đã có việc làm đương nhiên có tiền!"

Tùng San cố ý làm ra vẻ mặt ngưỡng mộ, chớp chớp mắt, "Anh Tê Lợi à, đáng vẻ anh trả tiền thiệt đẹp trai!"

Lý Yến và Triệu Nhiên đang khiêng một bình nước khoảng từ phòng chứa nước lên thì tình cờ thấy Tổng Đào đưa Tùng San đến cửa ký túc xá. Lý Yến vừa nhìn thấy Tổng Đào, cô ấy vội vàng lớn tiếng nói: "Anh Tê Lợi à! Mau mau, giúp bọn em khiêng thùng nước này lên lầu với!"

Tổng Đào nhìn thoáng qua dì quản lý, thấy dì ấy không có ở đây, hần liền thoải mái đi vào, một tay nhắc lên thùng nước kia, "Việc nhỏ, việc nhỏ thôi."

Lý Yến vui vẻ vỗ vai Tổng Đào, "Ai, quả nhiên là đàn ông tốt có khác!"

Triệu Nhiên yên lặng theo sau, mắt nhìn Tùng San, nhỏ giọng hỏi: "San San, cậu và anh Tổng cùng nhau về sao?"

Tùng San gật đầu, "Ừ", bọn mình vừa cùng đi ăn cơm."

Triệu Nhiên cúi đầu, không nói gì nữa.

Tổng Đào buông thùng nước xuống, cũng không ở lại lâu, vội vàng đi đón xe buýt. Lý Yến vẫn đứng yên trước cửa sổ nhìn bóng lưng Tổng Đào dần đi xa, khi quay đầu lại khuôn mặt đã có một nụ cười to, đến gần Tùng San hỏi: "Sao rồi, hai người có tiến triển rồi chứ?"

Tùng San cảm thấy đau đầu, "không phải đâu, bọn mình chỉ như bình thường cùng nhau ăn một bữa thôi, mình cũng muốn gọi cậu cùng đi, nhưng gọi cho cậu thì cậu tắt máy."

Về mặt Lý Yến đầy sự hối hận, "Mình ở thư viện gặm sách chứ đâu, điện thoại khóa nguồn!"

Tùng San vỗ đầu Lý Yến "không sao đâu, lần sau mình nhất định mang theo cậu, như vậy được chưa."

Lý Yến bĩu môi, "Cậu muốn mang theo mình nhưng người ta không muốn đâu. Mình đi đến đó làm bóng đèn sao."

Tùng San cười, không nói gì thêm. cô mở máy vi tính lên xem, cảm thấy rất buồn chán, vì thế cô tắt máy, dứt khoát cầm sách vở cùng Lý Yển đến thư viện tự học. từ giờ tới kỳ thi thử còn một tuần, thư viện kín người hết chỗ, may mà Lý Yển vì kì thi khảo sát nghiên cứu sinh mà cả ngày xem thư viện như nhà, mỗi ngày đều sáng sớm tinh mơ đến xếp hàng chiếm 2 vị trí, một cái để ngồi, một cái để túi sách bình nước và đồ ăn vặt, kỳ thật là đang giữ chỗ cho Tùng San.

Tùng San vừa vào thư viện, thì tuân thủ quy tắc tắt máy điện thoại ném vào trong giỏ. Lý Yển nhìn thoáng qua nói: "không cần phải khoa trương tắt máy như vậy, cậu cài đặt chế độ yên lặng là được rồi, lỡ có ai gọi cho cậu còn biết chứ."

Tùng San cười cười, "Cái điện thoại này mình chỉ coi như cái máy báo thức ai gọi cho mình nữa chứ. Mở máy thì mình không thể nào chuyên tâm học được , lát nữa lướt weibo là được, không lo bị nhớ tin nhắn nào."

Lý Yển giơ ngón tay cái lên, "Hay lắm, mình học theo cậu."

Tùng San cười xòa, cúi đầu đọc sách. Kỳ thật trong lòng cô rất hồ thẹn , bởi vì cô làm như vậy căn bản không phải vì chuyên tâm học tập, mà là đang trốn tránh, trốn tránh cuộc gọi của người kia.

Từ sau ngày đó, cô vẫn rất cẩn thận, phần lớn thời gian di động đều tắt máy, cô cũng không thường ở ký túc xá. Bởi vì cô sợ Trương Tân lại tìm tới cửa.

Chỉ là di động của cô rất yên lặng, trừ bỏ tin nhắn rác từ 10086 ra thì không có gì khác cả. cô không biết Cố Trì Tây có gọi cho cô hay không nhưng tốt nhất là không có.

Tùng San thề không bao giờ muốn nhớ lại chuyện ngày hôm đó. Coi như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nếu Cố Trì Tây còn có tính người, hẳn phải hiểu rõ cũng như tự giác, đừng đến tìm cô nữa.

Nhưng ngay khi ngày qua ngày yên tĩnh như nước, Tùng San rốt cuộc cũng cảm thấy mình sắp đem chuyện này quên đi, thì hôm nay khi cùng Tống Đào ăn cơm, nghe hắn nhắc tới tên Trương Tân, khiến cô khiên tự giác khẩn trương.

Đây rốt cuộc là tội nghiệt gì chứ.

Trương Tân đem văn bản về hạng mục kế hoạch đưa đến tay Cố Trì Tây, sau đó yên tĩnh đứng ở một bên chờ ông chủ xét duyệt. Cố Trì Tây xem rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cầm bút ở trên văn bản ghi nhận xét chú giải, sau khi xem xong báo cáo hắn đặt nó lên bàn, hỏi: "hạng mục kế hoạch sắp tới bên kiến trúc Thành Ý chuẩn bị ra sao rồi?"

Trương Tân đáp: "hạng mục Đức Thuận viên còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, Vương quản lý nói sẽ tranh thủ tới cuối tháng hoàn thành phương án đầu tiên."

Cố Trì Tây gật đầu, "Ừ", còn có chuyện gì khác không."

Trương Tân nói: "Đàn anh của Tùng San tên Tống Đào, ở kiến trúc Thành Ý làm đã được một tháng, tôi thấy biểu hiện của cậu ta không tệ nên đã cất nhắc cậu ta vào tổ thực hiện hạng mục Đức Thuận viên."

Cố Trì Tây ngẩng đầu, nhìn Trương Tân, "Ừ", cậu xem rồi làm đi."

"Cố tổng, đêm nay Tùng San và Tống Đào cùng nhau ăn cơm ở cổng trường đại học A." Trương Tân báo cáo.

Sắc mặt Cố Trì Tây cứng đờ, "Tôi biết rồi."

Trương Tân văn bản báo cáo đi ra ngoài, rất lễ độ đóng kín cửa. Tiếng đóng cửa không lớn nhưng trong văn phòng rộng lớn nhưng vẫn có âm thanh vang vọng. Cố Trì Tây đứng lên, kéo cửa chớp ra, nhìn cảnh tượng xe cộ đông nghịt dưới lầu ngăn người.

đã gần nửa tháng rồi , hắn không có gọi cho Tùng San. không phải là hắn không muốn, mà là hắn không biết nên nói như thế nào. Bởi vì hắn biết lúc này đây, bé con sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn , cũng tuyệt đối không buông lỏng phòng bị đối với hắ . Nghĩ lại hắn liền hận.

cô cố tình cứ cố chấp như vậy.

Hai người giống như đang độ sức, xem ai dai sức hơn.

hắn xoay người ở trong ngăn kéo lấy ra di động, mở album ảnh, ở trong ảnh, khuôn mặt bé con tươi cười đón ánh mặt trời, tươi đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến lòng hắn xao động. hắn lật từng tấm từng tấm ảnh, thời gian trong ảnh quay ngược như máy phát đĩa, từ từ tìm lại hình ảnh đã bị lãng quên trong quá khứ, mãi cho đến khi dừng lại tại một năm kia.

trên ảnh cô bé con cột tóc đuôi ngựa, bé con mặt một cái ào thun màu trắng rộng rãi thoải mái trên áo in một hình chữ thập lớn màu đỏ, cô cười vui vẻ như vậy, thân hình gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nõn nà, đôi mắt đen tỏa sáng, ánh mắt trong trẻo như suối nước.

trên mặt Cố Trì Tây hiện lên nụ cười, San San, em còn nhớ rõ
câu nói không gặp không về hay không?

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 27

Lúc Cố Trì Tây nhận được điện thoại của lão Thẩm thì hắn đang ở trên đường lái xe về nhà, gần đây hắn có thói quen thích sự yên tĩnh, có khi cả buổi tối cũng không ra ngoài. Đầu dây điện thoại bên phía lão Thẩm truyền ra âm thanh ồn ào huyên náo, nghe là đã biết hắn đang ở quán bar nào đó rồi.

"Lão Cố, dạo này ông đang tu tiên ở đâu sao? Gần đây không thấy động tĩnh gì hết vậy, đang muốn đả đạo hay sao đây ?" Lão Thẩm trêu ghẹo nói.

Cố Trì Tây cười, "Đó là lý tưởng sống của ông, tôi là một phàm nhân sao dám cùng ông tranh đoạt. Bên phía ông đang có chuyện gì vậy, sao âm ỉ vậy chứ."

"À, Tôi đang ở Ceasar Vuitton đây, ông có muốn tới đây không, có người mà ông nhất định muốn gặp đấy."

Cố Trì Tây nghĩ nghĩ, Ceasar Vuitton, lão Thẩm rửa tay gác kiếm đã muốn ba năm sao lại đi ra ngoài lặn lội nữa rồi, hỏi: "Ai chứ? Đừng nói với tôi là một người đẹp tuyệt sắc nào đó nha."

Lão Thẩm ở đầu bên kia cười ha ha, "Yên tâm, ở mấy chỗ như thế này kiếm đâu ra người đẹp tuyệt sắc chứ. Bất quá, cha của người đẹp tuyệt sắc thì có một, ông có muốn gặp hay không ? Cha của người là máu thịt trong tim ông, Tùng Chí Quân."

Lão Thẩm cúp điện thoại xong thì không nhin được vui vẻ, là người luôn e sợ thiện hạ không loạn, hẳn có thể tưởng tượng ra được hiện tại Cố Trì Tây lái xe tới đây về mặt phong phú như thế nào. Khi vào căn phòng được bao sẵn hẳn đổi lại về mặt cười ha ha, đối với Thái bí thư và Tùng Chí Quân đang ngồi trên sofa nói: "Tôi giúp hai người gọi tới một đại nhân vật, xem xem hai người có thể khiến hẳn vui vẻ hay không, vị Cố gia này thế nhưng là người chưa từng tiếp nhận phỏng vấn đấy."

Tùng Chí Quân cười nhẹ, "Thẩm tổng thật trọng tình nghĩa, tôi vô cùng cảm kích." nói xong ông liền cầm cốc rượu lên muốn mời rượu.

Lão Thẩm khoát tay ngăn chặn, "Tôi bây giờ chỉ uống sữa lên men thôi, ly rượu này tốt nhất ông nên để lại kính Cố gia đi."

Tùng Chí Quân cười gật đầu, "Tốt, tốt."

Kỳ thật Tùng Chí Quân không biết nhiều về cách ứng xử trong những trường hợp này, xác thực mà nói thì ông ở cơ quan công tác hai mươi mấy năm nhưng chỉ có vài lần là tham gia những buổi hội họp liên hoan, đặc biệt là ở loại họp đêm như Ceasar Vuitton như thế này, thì đây là đầu tiên.

Hôm nay sở dĩ ông hội ngồi ở chỗ này cùng Thái bí thư và lão Thẩm, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, đến bây giờ ông vẫn không nghĩ ra nguyên nhân. Vốn tối nay sau khi tan tầm ông nên sớm trở về nhà, sau đó đi chợ mua thức ăn chuẩn bị nấu cơm, thì bỗng nhiên ông nhận được điện thoại của lão Thái hỏi ông buổi tối có rảnh không, ông ta nói muôn giới thiệu cho ông một nhân vật lớn.

Bởi vì ở tạp chí Đảng Tùng Chí Quân, gần đây đang lên kế hoạch cho xuất bản một ấn phẩm liên qua đến việc xây dựng và phát triển kinh tế văn hóa. Ý của cấp trên là ngoài viết một đồng lời ca tụng công đức; còn phải nội dung thực tế, tỷ như phỏng vấn một số ông chủ của xí nghiệp công ty đang thành công, chia sẻ một số kinh nghiệm, người thật việc thật.

nói tới chuyện này là khiến lão Tùng buồn rầu, tuy rằng ông là chủ biên tạp chí Đảng, nhưng luôn luôn cồng trước không ra cồng trong không bước, đi đâu tìm những ông chủ xí nghiệp kia mà phỏng vấn chứ? Ông thật sự không có biện pháp nào nên đành phải cầu cứu lão Thái người có quan hệ xã hội rộng, người ta dù sao cũng là bí thư thị trưởng, người nào mà không biết, giúp ông hẹn ông chủ xí nghiệp gì đó, cũng chỉ cần một câu nói.

Ông không nghĩ đến lão Thái làm việc hiệu suất cao như vậy.

Nghĩ đến chuyện này Tùng Chí Quân lại nhin không được cảm kích nhìn thoáng qua Thái bí thư, tuy rằng hai người đồng kỳ, nhưng địa vị hiện tại sớm đã chênh lệch quá nhiều, người ta còn giúp hắn như vậy, thật là đầy nghĩa khí.

Thái bí thư cười mà không nói, vừa thấy ánh mắt lão Tùng là ông ta biết ông đang cảm kích mình. Kỳ thật ông ta cũng không có đem chuyện của Tùng Chí Quân để trong lòng, đêm nay ông ta cũng không có ý định gọi ông đến. Nhưng cố tình là vị Thẩm tổng này, không biết sao lại nhắc tới Tùng Chí Quân, Thái bí thư đến bây giờ vẫn không rõ, lão Thẩm làm sao lại biết ông ta và Tùng Chí Quân đồng kỳ chứ?

Cố Trì Tây vào phòng bao, liền nhìn thấy vẻ mặt râu rạo đầy ý cười của Thẩm. Cái dáng vẻ này... Lão Thẩm quả thật là ngứa da,

muốn ăn đòn .

Lão Thẩm đứng lên, vung tay với Cổ Trì Tây, "Đến đến, tôi giới thiệu cho ông một chút, vị này là Thái bí thư chắc ông biết rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, vị này là chủ biên bộ tuyên truyền Đảng ủy của tạp chí Đảng, Tùng Chí Quân, hôm nay tới đây chính là cố ý muốn gặp ông."

Lão Thẩm cố ý nhấn mạnh hai chữ "Cố ý" này.

Cổ Trì Tây cười nhẹ, đưa tay ra với Tùng Chí Quân, hai người bắt tay, "Hân hạnh được gặp mặt."

"Lão Tùng a, vị Cổ gia này là đại nhân vật ở thành phố A, rất khiêm tốn, người bình thường không thể gặp ông ấy đâu." Lão Thẩm nói.

Tùng Chí Quân cười gật đầu, "Vâng, Vâng, hôm nay có thể quen biết ông thật là vô cùng vinh hạnh." Kỳ thật ông cảm thấy có chút hoang mang, người này rốt cuộc là có lai lịch gì. Bất quá nhìn khuôn mặt và khí chất này, quả thật không phải là người bình thường.

Thái bí thư nhìn thấy Cổ Trì Tây thật sự đến , cũng rất kinh ngạc. Vị này từ lúc nào có thể dễ mời như vậy chứ, thể diện của Tùng Chí Quân cũng thật lớn.

"Cổ gia, lão Tùng gần đây muốn biên soạn một quyển sách, có thể phỏng vấn ngài một chút về quá trình gây dựng sự nghiệp mà ngài đã trải qua hay không?" Thái bí thư nói.

Tùng Chí Quân kinh ngạc một chút, lão Thái vậy mà lại dùng kính ngữ đối với vị Cổ gia này.

Cố Trì Tây cười cười, "Con người tôi không có gì thú vị, cũng không có gì không thể nói. Phỏng vấn thì thôi đi, bây giờ coi như là đang kết giao bạn bè đi."

Lão Thẩm đưa mắt nhìn Cố Trì Tây, cười nói: "Nhanh như vậy đã từ chối người ta, ông từ xa chạy tới đây làm gì?"

Cố Trì Tây quét qua hắn một chút rồi nói, "Tùng chủ biên nhìn còn rất trẻ, không biết năm nay đã bao nhiêu tuổi?"

Tùng Chí Quân kinh sợ, "không dám không dám, năm nay tôi đã 45 rồi, không dám xưng là trẻ tuổi nữa rồi, ngược lại là Cố gia nhìn trông còn rất trẻ."

Lão Thẩm nhìn không được cười, "Ông ấy cũng không nhỏ, trẻ hơn ông hai tuổi, năm nay 43 rồi."

Tùng Chí Quân nhếch miệng cười cười, "Hồ thẹn hồ thẹn, Cố gia mới 43 tuổi đã oai phong khắp thành phố A, quả thật kiến tôi bội phục."

"Nghe nói ông có con gái học ở đại học A sao?" Lão Thẩm hỏi.

Tùng Chí Quân sửng sốt, trả lời có chút mờ mịt, "Vâng, con gái nhà tôi năm nay mới hai mươi, đang học năm hai đại học A."

"thật khéo, con gái lão Cố cũng học năm hai đại học, con gái ông học khoa gì?" Lão Thẩm hỏi.

Tùng Chí Quân đáp: " Quản lý Tài chính, không biết thiên kim Cố gia học khoa gì."

Lão Thẩm giống như đã đạt được ý nguyện vỗ tay, trợn mắt nói, "Ai nha! thật trùng hợp, thiên kim Cổ gia cũng học khoa quản lý tài chính! Xem ra là bạn cùng lớp với con gái ông rồi!"

Tùng Chí Quân cười gật đầu, nhìn Thái bí thư, cảm thấy không còn gì để hoang mang nữa. Hơn nửa ngày mới biết thì ra người ta vì San San mới cho mình mặt mũi.

Sắc mặt Cổ Trì Tây không được tốt, hắn cảm thấy lão Thẩm này thật có tâm làm phiền chết hắn. Sau đó hắn cẩn thận quan sát Tùng Chí Quân một lần, hắn cảm thấy người này là người trung thật lại có một phần gì đó của người gia giáo cổ hủ, nói thẳng ra thì không phải là người có thể làm chuyện lớn. Nhưng là, ông ấy lại nuôi được một đứa con gái tốt

Vì thế hắn lại nghĩ tới câu nói kia của San San, "Ba mẹ tôi yên phận thủ thường hơn nửa đời người vẫn luôn lấy đứa con gái là tôi làm niềm kiêu ngạo."

thì ra ba của San San là người như vậy.

Trương Tân gọi điện thoại tới, Cổ Trì Tây liền đứng lên ra hành lang nhận điện thoại, khi cúp điện thoại hắn phát hiện lão Thẩm cũng đi ra, khuôn mặt vẫn luôn nở nụ cười nhìn hắn.

"Thế nào, ông còn không mau chào hỏi cha vợ tương lai sao." Lão Thẩm vui vẻ đánh đòn.

Cổ Trì Tây cười cười, dùng vẻ mặt nham hiểm nhìn hắn, cũng không nổi giận.

"Ai lão Cổ, ông nói xem, nếu như Tùng Chí Quân biết ông có ý với con gái ông ấy, ông ấy còn đối xử khách khí với ông như vậy nữa

không?" Lão Thẩm vui vẻ nói.

Cố Trì Tây bình tĩnh nói: "Chúng tôi đã chia tay , không sao cả."

Lão Thẩm nghiêng đầu, sờ sờ cằm, "Nhìn bộ dạng ông thế này... là chưa đoạt tới tay sao? Cứ như vậy buông tay sao? cô bé kia quá cứng đầu sao ?"

Cố Trì Tây không có trả lời, xoay người phải trở về phòng bao, tới khúc quanh Phan Nghiễm Sinh bỗng nhiên xông ra, ân cần chào hỏi, "Cố gia, hôm nay thật là đúng dịp, ngài cũng tới Ceasar Vuitton? Sao không nói sớm, tôi có cổ phần ở đây, ngài ở phòng nào? Tôi gọi người mang miễn phí hóa đơn cho ngài."

Cố Trì Tây chỉ liếc mắt nhìn hắn, loại người này thật là biết lợi dụng mọi lúc mọi nơi.

Lão Thẩm phía sai đi tới, vẻ mặt cũng không tốt, "Vị này thật khách khí, nhưng bữa này là tôi mời, bên trong còn có khách, xin lỗi không thể tiếp đón."

Phan Nghiễm Sinh nhìn căn phòng hai người bước vào, một mình đứng ở cửa, ánh mắt lộ ra sự hung tợn. Máy cái lão già này, một người sao với một người còn hơn, thật sự coi mình như vương gia mà.

Trong đầu hắn nhớ lại câu nói kia của lão Thẩm, Phan Nghiễm Sinh nở nụ cười, "cô bé kia quá cứng đầu?",cuối cùng cũng để cho hắn tìm ra được điểm mấu chốt.

Đêm nay tham gia xã giao ở câu lạc bộ cao cấp, Tùng Chí Quân ngoài ý muốn cũng không uống nhiều rượu, bởi vì lão Thẩm không uống rượu, Cố gia dù sao cũng không thể tùy tiện mời rượu. Kính

một lần mà uống thì là người ta nể mặt mình, mình nếu còn không hiểu chuyện mà kính nữa là không hiểu chuyện. Sau khi về đến nhà ông nghĩ lại cảm thấy thật có ý tứ, ông cảm thấy những nhân vật lớn này thật có khuôn cách, quả nhiên cùng với những người bình thường vô tích sự là rất khác biệt.

Phương Tiểu Tiệp nhìn Tùng Chí Quân vui vẻ cười đi về nhà, trông rất thoải mái, bà liền cười nói: "Sao vậy, khó có khi được cùng lão Thái ra ngoài dùng cơm lại khiến ông vui vẻ như vậy sao?"

Tùng Chí Quân lắc đầu, "Cũng không phải vậy, không phải vậy, tôi chỉ là vừa phát hiện ra một nhân vật lớn tính tình đơn giản, dễ gần, cùng trong với mấy người diễn vai có tiền trên TV là khác xa."

Phương Tiểu Tiệp phì cười, "Cho nên ông cảm thấy khoảng cách của ông với người có tiền gần hơn một chút sao?"

Tùng Chí Quân cười nói: "Là nhờ San San nhà chúng ta tốt, bà không biết được đâu hôm nay tôi được gặp nhân vật lớn là vì San San và con gái người ta là bạn cùng lớp đó, bằng không tôi làm gì có khả năng được cùng người ta ăn cơm."

Phương Tiểu Tiệp gật đầu, "Con gái nhà chúng ta có mệnh tốt, tương lai sáng lạng." nói xong bà xoa xoa bả vai, "Ai u, ông mau giúp tôi xoa bóp, cánh tay tôi lại đau không động đậy nổi."

Tùng Chí Quân lập tức ngồi lại gần bà, nhẹ nhàng mát xa cho bà xả của mình, "Bà đó, làm việc gì cũng đừng quá sức, đã lớn tuổi rồi, cũng nên biết vận dụng quyền lợi y tá trưởng của mình đi."

Phương Tiểu Tiệp thở dài, "Tôi sao yên tâm được, ông không biết mấy cái cô y tá dưới trưởng tôi đâu, càng ngày càng không

đáng tin , nhất là cái cô Tiết Lệ kia, cả ngày đều muốn tức chết tôi !Tôi một ngày mà không để ý cô ta sẽ phạm sai lầm.Tôi còn dám cho cô ta phụ trách bệnh nhân nào chứ! Cùng hai mươi tuổi, nhưng San San nhà chúng ta ngoan ngoãn hiểu chuyện ra sao, còn cái cô Tiết Lệ kia, tôi thật nghi ngờ giáo dục của cha mẹ cô ta, sao cô ta suốt ngày có thể nghĩ cách câu đại gia như vậy chứ!"

Tùng Chí Quân dịu dàng nói: "Được rồi, chuyện công việc đừng đem về nhà cho phiền lòng . Mấy cô gái trẻ bây giờ đều đuổi theo vật chất, đó cũng là kết quả tất yếu phải diễn ra của thời đại này. Chỉ cần San San của chúng ta ngoan ngoãn là đủ rồi."

Ngày hôm sau Tùng Chí Quân liền gọi điện thoại cho Tùng San, bởi vì tuần này Tùng San bận chuẩn bị cho kì thi thử cuối kì không về nhà nên lão Tùng rất nhớ con gái . Trong điện thoại nghe giọng con gái cứng hơi mỗi mệ, lão Tùng đau lòng, không ngừng hỏi thăm con gái ăn có ngon không, ngủ có tốt không, những người đi ngang qua hành lang nghe cuộc đối thoại còn tưởng con ông đang học tiểu học đấy.

"San San, ba còn gần đây định biên soạn một quyển sách, sẽ phỏng vấn không thiếu các vị chủ quản của các xí nghiệp công ty lớn đâu." Đối với con gái mình, có thể phóng đại bao nhiêu ông liền phóng đại bấy nhiêu.

Tùng San nghe được rất kích động, vội vàng hỏi: "Ai da ai da, có cái vị đại công tử của tập đoàn Trình thị kia không ba?" Tạt chí lá cải là thứ mà không nữ sinh nào không thích, Tùng San cũng không ngoại lệ. Phía trên thích nhất là đăng mấy tin tức lá cải của những người giống như Trình Mạnh Tiều.

Lão Tùng cười nói: "Trình Mạnh Tiều có là gì. Hôm qua ba gặp toàn là người có tên tuổi, ở thành phố A lẫn lộn mấy chục năm, là nhân vật lớn."

Tùng San vừa nghe không phải Trình Mạnh Tiều, đã cảm thấy hơi thất vọng, "A, ai vậy ba?"

"Hắc hắc, người này a, cùng con có chút quan hệ sâu xa." Lão Tùng cố ý thừa nước đục thả câu.

Tùng San không sao bỗng nhiên lại có một dự cảm không tốt, "A?"

"một ông chủ công ty lớn, người ngoài gọi là Cố gia, nghe nói hẳn rất giàu có. Con gái ông ta và con là bạn cùng lớp, trong lớp con có cô gái nào họ Cố hay không?" Tùng Chí Quân hỏi.

Tùng San cảm thấy huyết thái dương phát đau, "Ba, người kia là, ba của Cố Lâm Lâm, Cố Lâm Lâm, ba quên rồi sao?"

Tùng Chí Quân suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ ót, "Ai nha! Chẳng lẽ là cô bạn cùng phòng đã cướp đi Chu Trường An sao? Ba đã nói ba nhớ con từng nói có người bạn cùng phòng họ Cố mà!"

Tùng San cảm thấy trước mắt tối đen, cô thấy cái thế giới này càng lúc càng huyền ảo.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 28

Mấy ngày nay Tùng San đã khắc sâu cảm giác cái gì gọi là lợi dụng tất cả những gì có thể để làm chuyện xấu, câu nói này chính là dùng để nói những người như Cố Trì Tây. Ngay cả khi cô tắt máy điện thoại, cả ngày vùi đầu vào thư viện đọc sách thì những gì liên qua đến người này đều can thiệp vào cuộc sống của cô.

Đầu tiên là Tống Đào nói gần nói xa, bây giờ thì ngay cả bố Tùng nhà cô cũng bị dây vào.

Cô quả thực không dám nghĩ, Cố Trì Tây vậy mà lại ngồi cùng ba cô nói chuyện phiếm.

Tùng San cúp điện thoại, cô rất xúc động muốn gọi cho Cố Trì Tây mắng một trận. Cách xa ba tôi ra. Nhưng nghĩ lại cô thấy như vậy không ổn, như vậy có thể trúng kế không?

Một mình đứng trên ban công ký túc xá , Tùng San sau khi làm công tác tư tưởng xong thì quyết định bình tĩnh quên đi quá khứ. Tháng 6 gió đêm rất mát, mang theo hơi ẩm. Triệu Nhiên vừa tắm rửa xong đi ra từ phòng tắm, cô ấy cầm một chậu quần áo ra chỗ vò nước giặt quần áo.

Hai người các cô đều có tâm sự nên không nói chuyện.

Bỗng nhiên tiếng di động vang lên, cô vừa nhìn thì lập tức đau đầu, lại là cái dãy số kia. Tùng San cau mày nhìn chăm chăm vào

màn hình, Triệu Nhiên ngồi một bên xoay đầu lại nhìn cô, hỏi: "San San, điện thoại trên tay cậu kêu kìa, sao lại không bắt?"

Tùng San sửng sốt, "A?"

Di động đột nhiên giống như vật nóng phỏng tay, cô làm sao cũng thấy không phải, cô tính trượt màn hình tắt cuộc gọi, lại không thể ngờ tay buông lỏng, màn hình đang phát sáng cứ như vậy một đường bay khỏi bàn công. Nó y như một ngôi sao băng, lóe qua trời đêm rồi bay thẳng xuống đất.

Triệu Nhiên kinh sợ, vội vàng đi tới, hai tay đầy bột xà bông vịn lang cang nhìn xuống dưới, "Thực xin lỗi thực xin lỗi, là mình làm cậu hoảng !"

Tùng San giống như nhẹ nhàng thở phào, cười cười: "Không trách cậu, là mình trượt tay ."

Triệu Nhiên lấy khăn lau lau tay, lời kéo Tùng San nói: "Mình xuống xem thử đi, biết đâu sửa lại xài vẫn được."

Cho dù là loại chống rớt cũng không thể chịu nổi cú rớt này.

Triệu Nhiên cầm một đồng linh kiện để lên bàn, Tùng San từ đồng linh kiện đó rút ra cái sim để lên bàn, cô cười: "uhm, chuyện này cũng không có là gì, coi như bị trộm mất vậy."

Triệu Nhiên vẻ mặt đầy sự hối lỗi, "San San, thực xin lỗi, mình, mình mua cái khác cho cậu nhé."

Tùng San vội vàng vẫy tay, "Không liên quan tới cậu, tại mình thất thần, sao có thể đổ lỗi cho cậu chứ!"

Đúng lúc Lý Yển vừa từ thư viện về nhìn thấy đồng linh kiện trên bàn, cười đáng đánh đòn, "San San, gần đây cậu thật may mắn, máy tính hư có máy mới, bây giờ cái điện thoại này cũng tiêu rồi, cậu mua cái mới luôn đi."

Tùng San bóp trán, "cái điện thoại này mẹ mình vừa mua cho mới có nửa năm, xem ra hè này mình phải đi làm thêm để mua cái khác rồi."

Lý Yển vui vẻ, "Sợ cái gì, không phải còn có chị họ của cậu sao? Xin chị ấy mua cho cậu một cái khác không phải là tốt sao."

Về mặt Tùng San cứng đờ, cô cười nói: "Cậu nghĩ chị ấy là ông già Noel hay sao? Mình muốn cái gì chị ấy cũng đáp ứng?"

Triệu Nhiên nãy giờ vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên về mặt hơi phức tạp, nhưng vẫn không nói gì.

Cũng gần mười hai giờ rồi, nghĩ ba mẹ chắc cũng đã ngủ, Tùng San nhờ Lý Yển cho mượn điện thoại di động nhắn cho Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp một cái tin nhắn, nói cho bọn họ biết điện thoại của cô đã bị hư mấy ngày tới không liên lạc được.

"Vài ngày tới không có điện thoại, cuộc sống như người tiên sử rồi, đúng lúc có thể yên tĩnh cho kì thi thử cuối kỳ." Tùng San nghiêm túc cười nói.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh.

Cổ Trì Tây nghe trong điện thoại không ngừng lặp lại "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được", tâm trạng của hắn trở nên không tốt. Mặc dù đây là chuyện hắn đã đoán trước nhưng hắn vẫn cảm thấy không chịu nổi. Vung tay một cái, chiếc điện thoại

rơi mạnh xuống sàn phòng khách, vang lên tiếng vang thanh thúy, khiến lão Tần đang ngủ giật mình sửa “gâu gâu”.

Sao lại khó như vậy chứ?

Hắn chỉ là rất yêu một người con gái, muốn yêu chiều cô ấy mà thôi.

Sao lại khó khăn như vậy?

Nhưng cô càng không cho, hắn lại càng muốn. Muốn đến mức nổi điên.

Cái điện thoại đang nằm yên tĩnh trên mặt đất bỗng nhiên vang lên, Lão Tần ngoan ngoãn vẩy đuôi chạy tới, ngậm cái điện thoại trọng miêng mang tới. Về mặt Cổ Trì Tây dụ đi, hắn vuốt lông trên lưng Lão Tần, nhận điện thoại.

"Cố tổng." Trương Tân nói chuyện ngắn gọn.

"Ừ." Cổ Trì Tây lên tiếng trả lời.

"Vừa mới nhận được tin tức, di động của Tùng San từ ban công rơi xuống, đã hư hoàn toàn." Trương Tân nói.

" Từ ban công rơi xuống?" Cổ Trì Tây lặp lại hỏi.

"Vâng, nghe nói là chuông điện thoại di động vang lên, chưa kịp nhận đã rơi xuống." Trương Tân giải thích.

Cổ Trì Tây dừng một lát, "Được rồi, tôi đã biết . Ngày mai cậu tới đây lấy điện thoại mang cho cô ấy."

Cúp điện thoại, Cổ Trì Tây thở dài, cười thật bất đắc dĩ .

Nhắm mắt lại hẳn cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ kích động của bé con khi thấy hẳn gọi tới. Quả thực chính là chim nhỏ sợ cành cong.

Nhưng cần gì phải vậy chứ.

Trương Tân đi đến cửa ký túc xá nữ thì thấy Triệu Nhiên một mình đứng trước cửa, đèn đường mờ ảo, cô chiếc đầm rộng rãi, dưới chân mang một đôi dép plastic, buổi tối đèn đường có rất nhiều côn trùng vây quanh, cô thường thường vung cánh tay vội vàng đuổi muỗi. Nhìn thấy Trương Tân đi tới, vẻ mặt cô trở nên rất khẩn trương.

"San San cùng Lý Yên đến thư viện rồi, chắc cũng sắp trở lại." Trương Tân còn chưa mở miệng, Triệu Nhiên đã chủ động nói.

Trương Tân không có nói tiếp, từ trong túi lấy ra một cái điện thoại đưa cho cô, "Đưa cái này cho Tùng San."

Triệu Nhiên nhìn cái di động kia, không có nhận lấy, ánh mắt chăm chú nhìn Trương Tân, "Anh đợi một lát rồi tự đưa cho cô ấy."

Trương Tân đối diện cô nói, "Vì sao?"

Triệu Nhiên hít sâu một hơi, "Về sau tôi không muốn làm mật báo cho anh nữa. Trương Tân, nếu anh thật sự thích San San, thì tự mình theo đuổi đi, không cần lợi dụng tôi, tôi cảm thấy tôi làm vậy là không đúng, nếu như San San biết được, cô chắc chắn sẽ không tha thứ cho tôi."

Trương Tân im lặng một lát, từ trong túi quần tây lấy ra một cái bóp da màu đen, "5000 đủ chưa?"

Triệu Nhiên không phản ứng kịp, "A?"

Trương Tân từ trong ví da móc ra một xấp tiền mặt, nhét vào tay Triệu Nhiên, "Đây là thù lao của cô."

Triệu Nhiên mở to hai mắt nhìn, khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu, cô mới chậm rãi mở miệng: "Anh nghĩ rằng tôi giúp anh vì tiền?"

Trương Tân nói: "Đây là cô nên được."

Triệu Nhiên cắn môi, cơ mặt run rẩy, muốn cười một cái nhưng lại không thể, tay cô vung lên, xấp tiền lập tức phân tán trên mặt đất, một câu cũng không nói, xoay người rời đi.

Tùng San và Lý Yến mang giỏ xách vừa đi vừa nói tới cửa ký túc xá, nhìn thấy Triệu Nhiên vẻ mặt giận dữ chạy tới, Tùng San vội vàng hỏi: "Triệu Nhiên, cậu sao vậy?"

Triệu Nhiên nhìn Tùng San, cau mày, hít sâu một hơi chỉ chỉ phía sau, "Có người tìm cậu." Sau đó cất bước đi vào khu ký túc xá.

Tùng San cùng Lý Yến quay đầu, nhìn thấy Trương Tân đang đứng đó, còn có tiền rơi rớt khắp nơi dưới chân hắn.

Lý Yến choáng váng, không ngừng lắc tay Tùng San, "San San, cậu quen người này sao?"

Tùng San cau mày, đứng đối diện Trương Tân, cô rối rắm không biết là nên giả vờ không biết rồi đi lên lầu hay vẫn là đi qua xem. Mặt đất đầy tiền thu hút ánh nhìn của mọi người, người đi ngang qua đều nhìn không được đứng lại nhìn xem, ngay cả những người ở trên lầu cũng mở cửa nhìn xem dáo dác.

"San San, dưới đất toàn là tiền kìa!" Lý Yến nuốt nước miếng, tay đang nắm lấy tay Tùng San càng thêm dùng sức.

Tùng San hít một hơi, quay sang cười với Lý Yến, "Cậu lên lầu trước đi, lát nữa mình lên sau."

Ánh mắt Lý Yến hoang mang, nhưng vẫn rất nghe lời gật đầu, "Được thôi, nếu có chuyện gì cậu cứ la to lên nhé."

Tùng San mỉm cười gật đầu, sau đó xoay người đi về phía Trương Tân, vẻ mặt lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Anh tới đây làm gì? Tiền trên đất là của anh?" Tùng San hỏi.

Trương Tân nói: "Cố tổng muốn tôi đưa cái này cho cô." Nói xong thì đưa cái điện thoại cho Tùng San.

Tùng San nhìn thoáng qua cái di động kia, kinh ngạc một hồi, bỗng nhiên giống như hiểu ra cái gì, đôi mắt to trong veo của cô nhìn chăm chăm Trương Tân, tràn đầy sự dò xét.

"San San? Cậu có ổn không?" Cách đó không xa một giọng nói truyền tới.

Tùng San quay đầu, nhìn thấy Tề Duyệt Tâm đi tới, đôi mắt của cô ta không hề che giấu sự đánh giá về Trương Tân đang đứng bên cạnh Tùng San, cùng với số tiền rơi trên đất.

Tề Duyệt Tâm đến gần, nhìn nhìn trên mặt đất, hỏi: "Có muốn mình giúp không?"

Tùng San dừng một lát, sau đó cô nhìn chung quanh một chút thấy càng ngày càng nhiều người vây xem, cười nói, "Vậy thì làm

phiền cậu." Nói xong cô ngồi xổm xuống, vừa nhặt tiền vừa ngửa mặt nói với Trương Tân: "Còn thất thần làm gì? Mau tới giúp đi!"

Trương Tân không nói gì, bắt tay vào nhặt tiền trên mặt đất, Tề Duyệt Tâm cũng cười ngồi xổm xuống, trêu ghẹo nói: "Sao vậy, cãi nhau với bạn trai sao? San San, tiền nữ rải hoa là rất đẹp nhưng cái này là bác Mao nha, không nên bốc đồng như vậy."

Tùng San chỉ cười gượng, không tiếp lời.

5000 đồng tiền mặt là rất nhiều nhưng ba người nhặt chỉ chốc lát là xong, Tề Duyệt Tâm sắp xếp lại tiền trong tay, khuôn mặt đầy ý cười đi tới trước mặt Trương Tân, đem tiền nhét vào tay hắn, nhướn mày nói: "Lần sau, đừng giận San San của chúng tôi nữa."

Về mặt Trương Tân không chút thay đổi, nhận tiền, "Cám ơn."

Tề Duyệt Tâm cười vỗ vỗ tay, "Được rồi, mình lên lầu đây, San San, hôm nào cùng nhau đi dạo phố nhé!"

Tùng San cười nói, "Cám ơn cậu, Tề Duyệt Tâm."

Xoay người lại, Tùng San tức giận nói với Trương Tân "Anh đi theo tôi."

Trương Tân theo Tùng San đi tới một quán cà phê gần vườn trường, quán cà phê này xây dựng bên cạnh hồ Bán Nguyệt, toàn bộ kiến trúc rất đặc sắc, tựa như một con thủy điều nằm bên mép nước vậy, đây là tác phẩm giành được giải thưởng của một học viên trong học viện kiến trúc. Đáng tiếc kiến trúc tuy đẹp, nhưng việc buôn bán của quán cà phê lại không tốt, bởi vì chi phí rất cao nên căn bản không phải là nơi học sinh thường lui tới, hơn nữa món ăn

uống kiểu Tây cũng không bằng các mùi vị ở trường, cho nên thường ngày rất vắng vẻ.

Trương Tân cho rằng Tùng San muốn vào quán cà phê để nói chuyện, nhưng không nghĩ rằng Tùng San đem dẫn hắn tới một góc nhỏ bên cạnh quán cà phê, nơi này cực kì yên lặng, bởi vì không nằm ở ven đường nên rất ít người qua lại. Cái góc khuất này chỉ có một lối vào, hai bên là bức tường ngăn cách nước sông, mặt tường cùng mặt đất tạo thành một góc nghiêng, bên kia là thảm cỏ bên hồ. Trương Tân nhìn chung quanh, hỏi: "Cô muốn nói ở đây sao?"

Tùng San gật đầu, "Ở đây ít người."

Trương Tân không biết, cái góc khuất này là nơi mà các cặp tình nhân của đại học A thích nhất, bởi vì xung quanh yên tĩnh lại không cần tiêu tiền, từng được đông đảo học sinh của đại học A bầu là nơi lý tưởng để "làm chuyện yêu đương".

Năm đó Chu Trường An từng ở nơi này hôn Tùng San không biết bao nhiêu lần.

Tùng San nhìn chung quanh, lúc này cô mới chợt nhận ra không khí hình như có chút xấu hổ. Sau đó cô lập tức hối hận. Vừa rồi cô quá khẩn trương, cô chỉ muốn mang người này ra khỏi ký túc xá nữ sinh không muốn để những người khác vây xem nữa, cái khó ló cái khôn cô nghĩ ra chỗ này, vì thế không chút do dự mang người tới đây.

Nếu như bị những kia người vây xem kia nhìn thấy cô mang Trương Tân tới "Thắng cảnh" tình nhân này, không phải là cô càng tỏ càng đen sao...

Sắc trời đã tối, góc khuất nhỏ hẹp hẻo lánh ngoại trừ ánh trăng ảm đạm thì chỉ còn lại bóng đen bao trùm Tùng San cảm thấy càng thêm xấu hổ, vì thế thân thể không tự chủ lui về sau hai bước.

"Mới vừa rồi mấy tờ tiền rơi trên đất là sao?" Tùng San hỏi.

"Triệu Nhiên ném ." Trương Tân trả lời.

"Chuyện điện thoại của tôi bị hư là Triệu Nhiên nói cho anh biết ?" Tùng San hỏi xong, lại hỏi tiếp: "Chẳng lẽ máy vi tính của tôi bị Cố Lâm Lâm làm hư, chuyện Cố Lâm Lâm đến tìm tôi, đều là Triệu Nhiên nói cho anh biết ?"

Trương Tân trả lời: "Đúng."

Tùng San xoa xoa đầu, cô luôn cảm thấy gần đây Triệu Nhiên có gì đó là lạ, không biết sao đột nhiên cô ấy lại quan tâm cô như vậy . Cô cười nói: "Nhìn không ra, các người thật là thủ đoạn, vậy mà lại mua chuộc bạn bè của tôi làm tai mắt cho các người? Anh là gián điệp sao? Nghe lén chuyện người khác quen rồi sao? Anh! ... A!"

Không biết thứ gì bỗng nhiên vèo một cái chạy qua chân Tùng San, Tùng San giật hết cả mình, nảy người lên một cái, suýt nữa té ngã. May mắn cô được một cánh tay to lớn đỡ lấy eo, Tùng San chưa kịp tỉnh hồn, lại phát hiện mặt của Trương Tân gần trong gang tấc.

Trương Tân đứng thẳng người lại, chỉ dùng một tay ôm eo Tùng San, không nhiều thêm một giây, sau khi đem người đỡ dậy lập tức buông tay.

Hắn cũng không nói gì.

Hô hấp của Tùng San hơi rối loạn, cô hít sâu một hơi, vẻ mặt hoảng hốt nói, "Cám ơn anh."

"Cái di động đó cô lấy dùng đi, Cố tổng muốn tôi nói cho cô biết, về sau ngài ấy sẽ không gọi cho cô nữa, cô không cần lo lắng."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 29

Tùng San quay trở lại dưới lầu ký túc, những người vây xem lúc nãy đều đã đi hết rồi, hết thấy đều trở lại bình thường. Lúc cô vào đại sảnh, đi ngang qua dì quản lí, không biết sao cô đã cảm thấy dì ấy đang nhìn cô. Nhưng cô vẫn luôn không có giao thiệp gì cùng dì quản lí ít nói này, cho nên cô cũng không muốn giải thích thêm lập tức lên lầu.

Vừa vào cửa ký túc cô đã thấy có gì đó không thích hợp, Triệu Nhiên vẫn ngồi ở đó, hai chân giẫm lên ghế, ôm đầu gối khóc, Lý Yến thì đứng một bên mặt mày dữ tợn, hai tay chống nạnh.

"Sao thế?" Tùng San hỏi.

Lý Yến nhìn thấy Tùng San về, lớn tiếng nói: "San San, cậu về thật đúng lúc, cô nàng Triệu Nhiên này là phản đồ của phòng chúng ta, cô ta thế mà lại lén lút đem chuyện của cậu nói cho người đàn ông kia!"

Triệu Nhiên ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nói, "San San, thực xin lỗi."

Tùng San hơi cau mày, nhìn Triệu Nhiên, sau đó nhìn Lý Yến, bình tĩnh nói: "Quên đi, mình mệt rồi, mình tắm rửa đi ngủ trước đây."

Lý Yến lại không phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy, kéo Tùng San lại, "San San, không thể nhân từ với cô ta như vậy, cô bán đứng cậu một lần thì sẽ có lần thứ hai! Bản thân mình không có bản lĩnh để kiếm trai đẹp giàu có nên mới muốn kiếm chác từ việc đó chứ gì ? Thật là đáng xấu hổ!"

Triệu Nhiên lớn tiếng nói: "Mình không có! Mình không có lấy tiền của anh ta, anh ta đưa tiền cho mình, mình đều ném hết !"

Lý Yến cười nói: "Ay da, vẫn còn biết tự trọng sao? Vậy cô vì sao lại làm vậy? đương không lại đi tiết lộ chuyện của bạn cùng phòng cô thấy như vậy rất vui sao?"

Triệu Nhiên lại cúi đầu, tiếp tục khóc.

Tùng San cảm thấy rất đau đầu.

Cô xoay người sang chỗ khác, vỗ vỗ Lý Yến, "Được rồi, Mình còn không tức giận với cô ấy cậu ở đó kích động làm gì. Dù sao cũng không có gì, mọi chuyện đã qua rồi."

Lý Yến nhìn Tùng San, trong mắt cô ấy mang theo sự hoài nghi, im lặng một lát, cô giống như bừng tỉnh hiểu ra điều gì: "Ai nha, San San cậu nói như vậy, chẳng lẽ người đó đã theo đuổi cậu thành công rồi sao? Cậu đồng ý với anh chàng giàu có đó rồi sao?"

Tùng San lại một lần nữa bị trí tưởng tượng phong phú của Lý Yến làm bội phục.

Lý Yến lại chợt nhìn thấy cái di động trên tay Tùng San, quát to một tiếng, "Anh ta đưa di động mới tới cho cậu sao? San San, người này thật hiểu lòng người ghê! Đợi đã, không phải cái máy tính kia cũng là của anh ta đưa cho cậu chứ?"

Triệu Nhiên bỗng nhiên ngừng khóc, ngẩng mặt lên nhìn Tùng San, "San San, cậu, cậu thật sự đồng ý Trương Tân sao ?"

Tùng San nhìn các cô ấy, cảm thấy lúc này nếu cô lại phủ nhận nữa thì tối nay đoán chừng là cô sẽ không ngủ được . Vì thế cô cười cười nói: "Cũng không tính là đồng ý, mình chỉ không muốn anh ấy cứ lén lén lút lút tính kế mình như vậy, coi như vậy là kế hoãn binh tạm thời vậy."

Nói xong cô cunhg4 bội phục trình độ nói dối của mình.

Lý Yến cười, vỗ tay nói: "Hay lắm! mình thấy người nọ cũng không tệ, cũng thật đẹp trai , còn có tiền như vậy. San San cậu cứ để anh ta theo đuổi cậu đi!"

Về mặt Triệu Nhiên ảm đạm nói, "San San, thực xin lỗi."

Tùng San cười cười, "Không có gì đâu, chuyện này cũng coi như là nhờ cậu!"

Triệu Nhiên miễn cưỡng cười, trong lòng càng thêm chua xót.

Lý Yến như một cái máy liên thanh liên tục hỏi thăm về Trương Tân, hưng phấn hơn nhiều so với chuyện yêu đương của chính mình. Tùng San câu có câu không trả lời cho có lệ, sau đó trong đầu cố gắng nghĩ ra một lí do để sau này bịa ra chuyện tại sao bọn họ chia tay.

Một lời nói dối sẽ kéo theo nhiều lời nói dối.

Tùng San không tin phật, nhưng đêm về khi nhắm mắt, cô lại hối hận sâu sắc, trong lòng mặc niệm a di đà Phật.

May mà Cổ Trì Tây thật sự nói được thì làm được, sau ngày hôm đó không có gọi tới đây nữa, Trương Tân cũng không hề xuất hiện. Tùng San cuối cùng cũng thuận lợi vượt qua kì thi, vui vui vẻ vẻ đón kì nghỉ hè.

Phương Tiểu Tiệp sau khi biết di động của Tùng San bị hư, quả nhiên là cảm râm mấy ngày, nhưng Tùng Chí Quân đã sớm chuyển vào thẻ của Tùng San 4000 tệ để con gái mau điện thoại mới. Đây là tiền riêng của lão Tùng, trong lòng Phương Tiểu Tiệp biết rất rõ nhưng cũng không có nói gì.

Tùng San giả vờ dùng số tiền kia mua di động mới, vợ chồng lão Tùng tự nhiên cũng sẽ nghiên cứu chi tiết về thị trường điện thoại di động, vì thế cái điện thoại không có hàng trong nước này trở thành một cái điện thoại khuyến mãi 4000 tệ.

Chỉ là, Tùng San vừa nhìn thấy cái di động kia thì tâm tư lại rối bời, cũng y như cái máy tính kia, cô không hề muốn phải dùng nó. Kì nghỉ hè bắt đầu, Tùng San chuyển về trong nhà ở, cô không có mang máy vi tính kia về nhà. Lý Yến vì tham gia kì thi nghiên cứu sinh, tiếp tục ở lại ký túc xá trong trường học, Triệu Nhiên tìm việc dạy kèm tại nhà, không có trở về quê nhà ở An Huy.

Tùng San ở nhà trải qua cuộc sống dầy muộn ngủ muộn như chăn dê, cảm thấy có chút nhàm chán. Vốn dĩ có tình nghỉ hè sẽ tới bệnh viện của Phương Tiểu Tiệp làm tình nguyện, kết quả bởi vì chuyện xem mắt với Trương Dật Bạch thất bại, Phương Tiểu Tiệp cũng không muốn cho cô tới bệnh viện. Cô muốn tìm người đi ra ngoài chơi, lại không biết nên tìm ai. Ba năm đại học, cô vẫn luôn sa vào thế giới hai người với Chu Trường An, kết quả chính là ngoài Lý Yến những bạn bè bên ngoài đều là quen biết sơ.

Bây giờ cô chia tay với Chu Trường An, ngay cả bạn bè cũng không có. Quả thật là tự làm bậy không thể sống.

Ngay lúc cô đang xót xa cho bản thân thì chuông điện thoại vang lên, cô liếc mắt nhìn màn hình, cười một cách bất đắc dĩ, thật may là vẫn còn người không quên cô.

Người gọi tới là Tống Đào, hẳn rất kích động nói cho cô biết là tháng này được nhận tiền thưởng, muốn mời Tùng San ra ngoài chơi.

Tùng San kỳ thật rất cảm kích Tống Đào, chung quy đang ở nhà một mình cô đơn mồm meo mà được người ta mời đi chơi cho nên cô rất vui mừng cảm ơn. Nhưng là, cô lại không muốn cùng Tống Đào chỉ hai người ra ngoài chơi.

Tâm tư của Tống Đào, ngay cả Lý Yển cũng biết, Tùng San sao lại không biết.

Sao một hồi suy nghĩ, Tùng San khéo léo nói với Tống Đào cô muốn hỏi Lý Yển có rảnh hay không, nếu Lý Yển cũng đi thì cô sẽ đi. Kỳ thật đây chỉ là cái cớ, Lý Yển đang khí thế hùng hục chuẩn bị cho kì thi khảo sát nghiên cứu sinh, lấy đâu ra thời gian đi chơi.

Nhưng Tùng San vì muốn giữ nguyên tắc nói được làm được của mình, cô vẫn gọi cho Lý Yển, sau khi thăm hỏi một chút tình hình cuộc khảo sát nghiên cứu sinh kì đâu, sau đó mới thuận miệng hỏi một câu, "Anh Tê Lợi được phát tiền thưởng, muốn mời bọn mình ra ngoài chơi, cậu có muốn đi không?"

Nhưng cô lại không nghĩ tới, Lý Yển ở đầu bên kia im lặng một hồi lại hỏi: "Thật sao, anh Tê Lợi thật sự mời hai người chúng ta?"

Tùng San cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn trả lời, "Ừ, anh ấy còn gọi cho bọn A Thạch rủ bọn họ, mọi người lại cùng nhau tụ hội một lần đi."

Lý Yến rất vui vẻ nói, "Đi chứ, tuần này mình vừa bị hủy khóa, mình đi đi, lâu rồi cũng không gặp bọn họ."

Một câu này khiến Tùng San đâm lao phải theo lao, vì thế cô không thể không gọi cho Tống Đào nói Lý Yến cũng cùng đi, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải gọi bọn A Thạch đi cùng, mọi người cùng tụ họp.

Tống Đào đương nhiên đồng ý, vì thế quyết định ngày thứ bảy, Tống Đào mượn một chiếc SUV, mấy người bọn họ vác ba lô lên đỉnh núi dã ngoại, địa điểm là ở núi Lạc Hà. Bởi vì có người đẹp Tùng San đi cùng, cảm xúc của bọn A Thạch đều tăng vọt, dọc theo đường đi họ cứ trêu đùa nhau vừa nói vừa cười, không khí hết sức vui vẻ.

Đến địa điểm dã ngoại, các nam sinh bắt đầu xắn tay áo dựng lều, Tùng San thì cùng Lý Yến, Triệu Nhiên đi tới bờ sông nhỏ rửa rau chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Lý Yến rất hưng phấn lôi kéo tay Tùng San, "San San, nói nhanh lên, cậu cùng cái người đẹp trai có tiền kia tiến triển ra sao rồi?"

Tùng San không kịp phản ứng ba giây mới nhận ra người Lý Yến nói là Trương Tân, cô cười, nói "Không có gì tiến triển."

Lý Yến dùng khuỷu tay đụng đụng Tùng San, cười nói: "Đừng thẹn thùng, nói nhanh lên, có ước hẹn lãng mạn gì hay không?"

Triệu Nhiên ngồi một bên cũng không có xen vào, rất thành thật một mình ngồi xồm bên bờ sông rửa rau. Giống như cái gì cũng không nghe thấy. Kỳ thật Lý Yến không muốn kêu Triệu Nhiên đi cùng, nhưng Tùng San nói nhiều người thì náo nhiệt hơn, mạnh mẽ lôi Triệu Nhiên theo.

Từ sau chuyện lần trước, Triệu Nhiên càng ít nói, Tùng San thật sự chịu không nổi đáng về tự trách trong lòng của cô ấy, mới quyết định gọi cô cùng ra ngoài chơi, mượn cơ hội này làm dịu đi không khí xấu hổ của bạn cùng phòng.

Tùng San nói: "Cậu đừng tám chuyện nữa, mình cùng Trương Tân sẽ không khả năng, cá tính của bọn mình không thích hợp."

Khi cô nói câu này âm thanh khá lớn, Triệu Nhiên ngồi một bên rửa rau, tay cô ấy bất giác dừng lại.

Lý Yến thở dài, "Ai, muốn tìm một người đàn ông cá tính phù hợp vừa đẹp trai vừa có tiền, có phải quá khó không? San San sao cậu không thể thử chấp nhận một chút?"

Tùng San vui vẻ, "Nếu cậu muốn thì mình giới thiệu cho cậu."

Lý Yến trêu cô: "Coi như xong, người ta có để ý tới mình đâu!"

Tùng San vỗ vỗ đầu Lý Yến, "Không sao đâu, có mình đây, mình yêu cậu nhất!"

Lý Yến cười đánh Tùng San một cái, "Chỉ có cậu mới có thể nói như vậy!"

Tùng San kéo tay Lý Yến đi đến trước mặt Triệu Nhiên, cười nói: "Triệu Nhiên, đừng có một mình làm hết, chúng ta cùng làm đi"

Triệu Nhiên ngẩng đầu, cười cười, nói "Ừ."

Kỳ thật Tùng San, Lý Yến, Triệu Nhiên ba người họ cùng nhau làm thì hương vị vẫn chẳng ra làm sao, nhưng điều này không gây trở ngại cho bọn Tống Đào, A Thạch ăn rất ngon lành. May mà Tùng San vừa ra cửa bố Tùng nhà cô đã cầm một đồng gia vị và dưa chua dưa cho cô, ăn với cơm là không thành vấn đề. Ăn cơm xong mọi người lại vui vẻ tán dóc, A Thạch còn mang theo Harmonica vì mọi người thổi mấy khúc, giữa đêm hè, trong núi rừng yên tĩnh mát mẻ, sao mọc đầy trời, bọn họ thoải mái thư thả.

Đêm đã khuya Tống Đào thúc giục mọi người đi ngủ sớm một chút, bởi vì sáng mai bọn họ sẽ leo núi.

Leo núi Lạc Hà.

Tùng San không biết nói sao, trong lòng có có một cảm giác khó hiểu, không có cách nào để hình dung, bởi vì cảm giác này quá mờ mịt, giống như nó căn bản là không tồn tại.

"Bốn giờ chúng ta sẽ dậy, như vậy có thể kịp nhìn thấy mặt trời mọc." Tống Đào nói.

Trong lòng Tùng San bỗng nhiên run lên lạ thường.

Bỗng nhiên cô có chút xúc động muốn trốn tránh, vì thế cô cười to hỏi: "Nếu em ngủ quên thì mọi người đừng gọi em."

Vừa nói xong thì cô bị Lý Yến đánh vào đầu, "Heo lười!" Sau đó cô ấy nói với Tống Đào, "Đàn anh yên tâm, có em ở đây, cho dù phải kéo em cũng sẽ kéo cô ấy lên núi!"

Tổng Đào rất hài lòng cười, "Được, nhiệm vụ gian khổ của tổ chức đành giao cho đồng chí Lý Yển vậy!"

Lý Yển làm cái quân lễ, "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Đầu Tùng San xuất hiện ba đường hắc tuyến, đây gọi là phản ứng ngược.

Kết quả ngày hôm sau chưa tới ba giờ rưỡi cô đã bị Lý Yển làm kinh hoảng mà tỉnh giấc, "Nhanh lên một chút, đánh răng, rửa mặt, ăn điểm tâm, sau đó leo núi!"

Tùng San lẳng là không thể hiểu được, Lý Yển vì sao đối với chuyện leo núi lại nhiệt tình như vậy. Rõ ràng là bình thường ngay cả chạy chậm cố ấy cũng đã sợ mỗi chận.

Núi Lạc Hà có hai con đường, một đường chuyên giành cho ô tô lên núi ngắm cảnh, còn có một con đường nhỏ được khai phá cho mọi người lên núi vận động. Cho nên đại bộ phận của con đường cũng đã được tu sửa thành thềm đá, leo lên đỉnh núi cũng không phải là chuyện khó khăn. Dù vậy, lúc lên đỉnh núi, Tùng San vẫn mệt đến mức toàn thân ướt đẫm, thở không ra hơi.

Tổng Đào nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đỏ của Tùng San, không nhịn được dừng bước, vươn tay về phía cô, "Mệt không, anh đỡ em một hồi."

Tùng San nhếch khóe miệng, thở hổn hển nói: "Không sao, sao lại vào lúc này mà thất bại trong gang tấc chứ!"

Không có tiếp nhận bàn tay kia, Tùng San vẫn tự mình có gắng leo lên.

Lý Yến mệt mỏi che ngực, giọng nói cũng thay đổi, "Này, chuyện này thật là mệt ghê !"

Tổng Đào nở nụ cười, thuận tay vỗ lưng Lý Yến, "Chuyện này đều là do bình thường em không luyện tập ."

Mặt Lý Yến đỏ cả lên, cười ha hả gật đầu, " Về sau em thi đậu nghiên cứu sinh sẽ tăng cường luyện tập."

Triệu Nhiên cũng mệt không chịu nổi, cô một mình dựa vào lan can thở hổn hển. Sau đó ngẩng đầu, nhìn thấy tia sáng nơi chân trời, cô hưng phấn nói: "Tới rồi, tới rồi !"

Tùng San quay mặt lại, ánh sáng chói mắt kia lại đánh thẳng vào thị giác. Cô vội vàng lấy tay cản lại một chút, cái cảm giác này, không ngờ lại quen thuộc đến như vậy.

"Em mới hai mươi tuổi, về sau còn có rất nhiều cơ hội. Có vài người cả đời đều chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh mặt trời mọc."

"Tựa như tình yêu, có nhiều người tự nhận mình yêu cả đời, nhưng họ căn bản không biết tình yêu đích thực là gì. Bởi vì, tình yêu chân chính, họ chưa bao giờ được trải nghiệm."

Mắt nhìn thấy mặt trời to lớn như một con chim từ từ bay khỏi rặng mây, hồi ức bị phong ấn cũng từ từ bị mở ra. Tùng San giật mình phát giác, mỗi câu nói của người kia, cô đều nhớ rất rõ ràng.

"Mặt trời lặn ở phía tây, chim mỗi một bay về tổ, còn tôi chỉ lẻ loi một mình. San San, cuộc đời tôi là mặt trời đã lặn, cho nên tôi yêu em, vì em là mặt trời mọc của tôi."

Có lẽ là ánh sáng kia quá chói mắt, Tùng San cảm thấy mắt không chịu nổi, vì thế khi môi người bị cảnh mặt trời mọc đẹp đến hút hồn này làm nghẹn họng không biết nói gì thì Tùng San một mình yên lặng xoay người đi, quay lưng lại với ánh mặt trời, hít sâu một hơi.

Tống Đào thấy Tùng San xoay người, hấn lại gần, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tùng San cười cười, "Có thể là có chút mệt mỏi."

Lý Yến đứng một bên cũng quay mặt lại, lớn tiếng cười nói: "San San cậu thật kém cỏi nha, cậu nhìn mình xem, nhìn thấy mặt trời mọc đẹp như vậy, cảm giác mệt mỏi của mình đều tan biến !"

Tống Đào hai tay khoát lên vai Tùng San, hơi hơi dùng sức, giúp cô xoa bóp bả vai, "Anh giúp em xoa bóp, kỹ thuật mát xa của anh Tê Lợi là cao nhất!"

Tùng San nở nụ cười, "Đừng đừng, em đây trả không nổi phí đâu."

Tống Đào cười nói: "Với em thì miễn phí!"

A Thạch đứng bên cạnh huýt sáo, "Ai kia thật quá phận, thật không biết kiềm chế ! Da mặt thật dày lại đi ăn đậu hủ của người ta!"

Tống Đào không để ý, tiếp tục bóp, "Tôi ăn đậu hủ thì sao! San San em nói xem có cho anh ăn đậu hủ hay không!"

Tùng San cười né tránh hấn, "Em làm gì có đậu hủ, em là đậu tằm đó nha!"

Lý Yến ha ha cười rộ lên, Triệu Nhiên cũng cười theo.

Nụ cười của Tống Đào bị đơ lại, sau đó hắn cố ý vươn hai tay ra, tạo dáng vẻ hung thần ác sát, "Mặc kệ em là đậu hủ hay đậu tằm, anh đều muốn ăn!" Sau đó đuổi theo Tùng San chạy khắp nơi.

Tùng San trốn đến phía sau Lý Yến, Lý Yến mở hai tay ra bảo vệ Tùng San, cũng tạo dáng vẻ hung thần ác sát, "Em là người bảo vệ đậu tằm! Muốn ăn đậu tằm phải qua cửa của em!"

Khoảnh khắc đó, mặt trời đỏ rực vừa mọc lên, ánh sáng rực rỡ.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 30

Sau khi xuống núi Tống Đào lái xe mang mọi người tới một khu du lịch dưới chân núi dùng cơm, Tống Đào đối với địa hình nơi này rất quen thuộc, vừa lái xe vừa giới thiệu cho mọi người, "Đường xuống núi này là mới được tu sửa, nhưng căn nhà nằm ở sườn núi kia chính là khu biệt thự Vân Đỉnh, theo con đường này đi thẳng sau đó tới lối rẽ thì rẽ trái khi đó sẽ tới Trạch Viên."

A Thạch cảm khái, "Đều là nơi ăn chơi của người có tiền, anh Tê Lợi quen thuộc mấy chỗ này thật ha?"

Tống Đào cười cười: "Cậu cũng không nhìn xem hiện giờ mình đang làm cho công ty nào, nghe nói cái Trạch Viên này cùng với khu biệt thự Vân Đỉnh kia đều có cổ phần của ông chủ lớn công ty mình, công ty mình hiện tại còn đang phụ trách một hạng mục chủ yếu của Trạch Viên đây này."

Lý Yến trừng lớn mắt: "Vậy ông chủ lớn của công ty anh nhiều tiền đến mức nào chứ!"

Tống Đào gật đầu, "Ừ thì, đoán chừng nếu ông ấy nói mình giàu thứ hai thành phố A thì không ai dám nhận mình giàu nhất."

A Thạch bĩu môi, "Cái gì chứ, nhà giàu nhất thành phố A là Trình gia đấy! Ngay cả người không hay xem tạp chí lá cải như mình cũng còn biết nữa là."

Tổng Đào lắc đầu: "Trình gia quả thật rất có tiền, nhưng cũng chỉ là do báo chí thổi phồng mà thôi. Người suốt ngày lộ diện trước công chúng thì chỉ là đang ra vẻ mà thôi, người thật sự có tiền thì từ trước tới nay chưa từng lộ diện."

Lý Yến cười hỏi: "Vậy ông chủ lớn của anh họ gì? Bao nhiêu tuổi? Kết hôn chưa?"

Tổng Đào vui vẻ, "Anh cũng không biết nữa, anh mới vào công ty bao lâu đâu chứ, ngay cả những quản lý cấp cao anh còn chưa biết rõ nữa là."

Tùng San vẫn có chút không yên lòng, khi nghe bọn họ nói chuyện cô chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, không xen vào câu chuyện của họ.

Trên thực tế là từ lúc leo núi xem mặt trời mọc tới giờ cảm xúc của cô có gì đó rất kì lạ. Cô không thể nói rõ rốt cuộc nó là cảm giác gì nhưng cô lại không cách nào áp chế nó. Ngọn núi này, con đường này, Vân Đỉnh ở phía sau, Trạch Viên ở phía trước, mỗi khi đi ngang những nơi đó trong tâm trí cô lại hiện lên tên của người đó.

Cô dứt khoát nhắm mắt lại, cô cảm thấy mình chắc là đã quá mệt mỏi, ngủ một giấc sẽ tốt thôi.

Tổng Đào vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm với mọi người, nhưng ánh mắt hắn luôn thông qua kính chiếu hậu nhìn về phía Tùng San. Hắn cũng đã sớm phát hiện cảm xúc của Tùng San có gì đó kì lạ, bất quá hắn cũng không biết là cái gì.

Tùng San là bị Lý Yến lay tỉnh, nơi Tổng Đào mang mọi người đến dùng cơm là một trang trại gia đình, nơi này dùng những loại

thực phẩm như rau củ, thịt cá được chăm bón bằng chất hữu cơ rất nổi tiếng, đồ ăn cũng nhiều, hương vị cũng rất tuyệt. Giá cả cũng không tính là cao, cho nên khiến mọi người rất phấn khích. Mọi người vừa ngồi xuống, không cần chờ lâu đã được thưởng thức những cái bánh bao và cháo trắng thơm phức, kèm theo món gà nhồi nấm, miếng trộn dưa chua được chế biến từ thực phẩm của trang trại, bọn họ đều ăn rất sung sướng.

Lý Yến vừa ăn vừa giơ ngón tay cái lên, "Theo anh Tê Lợi lẫn lộn thật là tốt, đi đến đâu cũng được ăn ngon!"

Tổng Đào cười tùm tùm gật đầu, sau đó gấp một miếng thịt gà vào trong chén của Tùng San "Đây là gà nhà trang trại nuôi, không hề có chất kích thích, em ăn thử đi."

Tùng San cười cắn một ngụm, "Vâng, thơm quá."

Triệu Nhiên ăn cũng rất vui vẻ, khó có khi cô chủ động mở miệng nói chuyện: "Dưa chuột muối này ướp gia vị thật giống quê nhà mình."

Lý Yến cười nói: "Triệu Nhiên, bây giờ mình thấy thật hâm mộ cậu, nhà cậu ở nông thôn có phải ngày nào cậu cũng được ăn ngon như vậy không ? Đáng tiếc nhà mình cũng gọi là thôn nhưng sớm đã không còn những món ăn như thế này nữa."

Triệu Nhiên ngại ngừng cười, "Ừ", chỉ là những món mẹ mình nấu không ngon bằng nơi này."

Lúc đang ăn thì bố Tùng gọi điện thoại tới hỏi thăm con gái, hỏi cô có mệt hay không, ăn uống thế nào. Tùng San đều trả lời từng

câu, sau đó cô cúp điện thoại, xin lỗi mọi người, " Ba của mình thật đông dài, cứ xem mình như con nít vậy."

A Thạch nhanh nhạy nhìn thấy di động mới của Tùng San, hần hỏi mượn sau đó tỉ mỉ nghiên cứu một phen, sợ hãi nói: "Ai nha! Cái này chẳng lẽ là dòng điện thoại cao cấp trong truyền thuyết Vertu sao ? mình có xem trên mạng, hình như một cái là hơn 3 vạn ?"

Hần vừa nói xong thì khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc kể cả Tùng San.

Lý Yến trừng mắt nhìn, cầm lấy cái di động trên tay A Thạch, sau đó cẩn thận nhìn xem, "Chỉ có thể này mà hơn 3 vạn? Mình còn cho rằng nó không đắt hơn cây táo nữa đó." Nói xong cô lại đẩy đẩy Tùng San, "San San, cái anh chàng đẹp trai giàu có đó của cậu thật là giàu sụ đó!"

Tùng San vẻ mặt mờ mịt, "Không thể nào, đàn anh có thể nhìn lầm không, cái máy này của em công dụng cũng không có gì, sao có thể đắt như vậy chứ?"

A Thạch không trả lời Tùng San, nhưng lại hỏi lại: "San San, cái máy này là của một anh chàng đẹp trai giàu có cho em?"

Vẻ mặt Tống Đào ngây ra, lập tức cười nói: "Sao vậy, SanSan có bạn trai rồi sao ?"

Triệu Nhiên cúi đầu, đôi đũa trong tay cũng dừng lại. Lý Yến phát giác ra mình đã lỡ miệng, cô xấu hổ cười, "Không có không có, San San của chúng ta sao có thể dễ dàng theo đuổi như vậy, đúng không?"

Tùng San nhếch nhếch khóe miệng, miễn cưỡng cười cười.

Vì thế, sau đó, bữa cơm này mọi người đều ăn không được tự nhiên. A Thạch cùng Lý Yển dốc sức làm sôi động không khí, nhưng mọi người đều có tâm sự nên không yên lòng. Sau khi ăn xong, Tống Đào đưa mọi người về nơi ở, cuối cùng mới đưa Tùng San về nhà.

Tùng San xuống xe, có chút xấu hổ cười cười, "Đàn anh, thật là cảm ơn anh, lần dã ngoại ngoài trời này đã khiến anh hao tổn tâm trí, em thật sự chơi rất vui vẻ."

"Khách khí với anh cái gì chứ?" Tống Đào cười thật ấm áp, "San San, nếu người kia đối xử tốt với em thì em cứ thử suy nghĩ một chút đi."

Tùng San không ý thức được người hấn nói là ai, "A?"

Tống Đào cười cười, "Người đưa cái máy kia cho em là Trương Tân đúng không?"

Tùng San ngần ra, cô cúi đầu không nói, từ chối cho ý kiến.

Tống Đào gãi gãi đầu, "Hình như anh đã xen vào chuyện của người khác rồi thì phải?"

Tùng San ngẩng đầu, nở nụ cười: "Nếu anh không quan tâm chuyện của người khác thì anh không phải là anh Tê Lợi rồi."

Nhìn Tùng San đi vào khu nhà, Tống Đào thở dài, có chút cảm giác mất mát nhưng không hiểu sao trong sự chua xót lại có một chút ngọt ngào. Hấn hoàn toàn không giống người thất tình mà giống như một người cha nhìn con gái đi lấy chồng. Không phải là hấn không hận nhưng người hấn hận là bản thân mình. Trương Tân bất luận phương diện nào cũng đều hơn hấn rất nhiều, ngay cả

chính hắn cũng cảm thấy Tùng San và Trương Tân bên nhau so với hắn thì thích hợp hơn nhiều.

Đây gọi là thất bại triệt để.

Sau khi trả xe xong hắn ngồi tàu điện ngầm về ký túc xá, tắm rửa một cái, thay quần áo, sau đó đến công ty tăng ca. Bây giờ thứ Tống Đào cần không phải là ngồi một chỗ tự chữa vết thương lòng mà là làm việc đến không kịp thở để quên đi.

Hắn cần không ngừng tiến lên phía trước.

Tùng San vừa về nhà liền ngủ li bì, đến buổi tối Tùng Chí Quân làm cơm xong cũng không chịu dậy. Lão Tùng nhìn thấy con gái mình leo núi về mệt như vậy nên cũng đau lòng, ông nhẹ nhàng đỡ con gái xuống nhà ăn cơm. Tùng San lúc này mới chịu lười biếng đứng lên, rửa mặt xong cô ngồi trước bàn cơm, sau đó mới phát hiện mẹ không ở nhà.

"Mẹ con hôm nay phải ở công ty tăng ca, hôm nay ba phải mang cơm tối đến bệnh viện cho mẹ." Lão Tùng nói.

Bệnh viện lớn ngày thường luôn chật kín người, nếu có sự cố lớn gì đó xảy ra thì phải tăng ca, mà một y tá trưởng như Phương Tiểu Tiệp thì luôn là người bận rộn nhất.

Tùng San vốn là vừa tỉnh ngủ nên ăn không vô, vừa nghe ba nói thì cô thuận miệng nói, " Hay là bây giờ hai cha con mình đến bệnh viện luôn đi ba, trở về rồi ăn tiếp."

Tùng Chí Quân cảm động một hội, con gái nhà mình sao có thể ngoan ngoãn hiểu chuyện tới như vậy chứ. Vì thế trừ cái cà men

của Phương Tiểu Tiệp, ông còn chuẩn bị thêm hai gói thức ăn vặt, sau đó hai cha con họ lái xe đến bệnh viện.

Phương Tiểu Tiệp quả thật rất bận rộn, bận đến mức đầu óc choáng váng, có một khu phố xảy ra hỏa hoạn, toàn bộ hành lang phòng cấp cứu đều là người bị thương. Bác sĩ Cố lại không có ở đây, nhưng lúc như thế này các y tá tiến lên phải làm cấp cứu đơn giản trước sau đó phân loại mức độ thương tích.

Nhưng giờ phút này trong sảnh đều là người bị thương, người nào cũng mở miệng nói khiến cho đại sảnh trở nên ồn ào không cách nào yên tĩnh. Những người bị thương nặng hôn mê thì không nói, nhưng những người bị thương nhẹ thì ồn ào không ngừng, "Dựa vào cái gì lại cứu anh ta trước mà không cứu tôi", "Sao đợi nửa ngày rồi mà vẫn chưa tới lượt tôi", "Các người có biết ba tôi là ai không?"

Phương Tiểu Tiệp thật sự nhịn không được nữa hét lên: "Tôi không quan tâm ba anh là ai? Bây giờ anh đến bệnh viện thì cho dù anh là ông trời thì cũng phải do tôi quản lý! Anh ngoan ngoãn một chút đi, có tin tôi trực tiếp chuyển viện cho anh luôn hay không?"

Cuộc tranh cãi ồn ào đó cuối cùng cũng dừng lại, Phương Tiểu Tiệp thở ra một hơi, vừa quay đầu bà nhìn thấy Tiết Lệ đứng ở trong góc, thế mà lại đang đùa nghịch điện thoại di động!

"Tiết Lệ! Cô tới đây cho tôi! Đều tại cô lúc nào cũng như vậy cho nên mới khiến công việc của tôi nhiều thêm!" Phương Tiểu Tiệp la to.

Tiết Lệ sợ run người, vội vàng tắt điện thoại bỏ vào trong túi, vừa đi qua vừa than thở, "Chị không phải công nhân chính thức, cũng không có biên chế sao lại liều mạng làm việc dữ vậy?"

Những lời nói chết tiệt này rơi vào tai Phương Tiểu Tiệp, vì thế bà nổi giận la to: "Không có trong biên chế thì không làm tốt công việc sao ? Cô nhìn bệnh nhân nằm đầy đất mà có thể không biết xấu hổ nói ra những lời này ? Ba mẹ cô dạy cô như thế nào vậy? Năm đó cô làm sao mà thề trước Florence Nightingale ?"

Tùng San cùng Tùng Chí Quân vừa đi vào đại sảnh thì đúng lúc nghe được tiếng nói giận dữ phê bình của Tiểu Tiệp. Tùng San nhìn thấy mẹ mình mặt mày giận dữ, cô vội vàng đi qua vỗ vỗ lưng cho Phương Tiểu Tiệp, "Mẹ, mẹ đừng có hờ một chút là lại nổi cáu lên như vậy, mau bớt giận, mẹ nhìn con và lão Tùng mang đồ ăn ngon tới cho mẹ nè."

Phương Tiểu Tiệp nhìn thấy Tùng San, vui mừng cười: "Lúc này mẹ làm sao mà ăn uống gì được , con đem đồ bỏ ở chỗ này rồi mau về nhà đi, nơi này mùi máu quá nặng, ngửi nhiều không tốt."

Tiết Lệ lạnh lùng nhìn Tùng San và Tùng Chí Quân, trong lòng cô ta cười lạnh, thật là hay cho một màn mẹ hiền vợ đảm, con ngoan hiếu thảo, tưởng đây là phim truyền hình trên CCTV sao? Thật là càng xem càng thấy ghê tởm.

Kết quả đêm nay Phương Tiểu Tiệp phải tăng ca đến mười hai giờ, bà mệt đến không thở nổi, vừa định về nhà lại nghe được Tiết Lệ tìm kim truyền nước biển cho một đứa bé nhưng là tìm hoài không trúng mạch máu, bà lại tức giận mang Tiết Lệ ra mắng một trận.

Tiết Lệ tức giận chùng chất, cô ta không để ý tới lời nói của Phương Tiểu Tiệp đi ra khỏi bệnh viện, vẫy tay bắt một chiếc xe taxi rồi đi mất.

Mẹ kiếp! cả đêm phải tăng ca mệt muốn chết, ngay cả cái tiền làm thêm giờ cũng không có, mệt đến run cả tay nên tiêm không trúng mạch máu vậy mà còn bị chửi! Công việc cái chó gì thế này ? Lãnh lương thì ít, mà làm quần quật cả ngày. Cô ta vốn tưởng rằng vào bệnh viện lớn làm y tá thì có thể dễ dàng câu được một anh chàng nhà giàu đẹp trai, kết quả trai đẹp nhà giàu chả thấy đâu; cả ngày bị một người phụ nữ trung niên mắng như chó, thật không kiềm giận được mà .

Cô ta lấy di động ra mở máy, thấy hai tin nhắn thoại của lão Phan, Tiết Lệ đưa đi động lên tai nghe, sau đó nói với tài xế: "Quay xe lại, về đường Tùng Giang."

Phan Nghiễm Sinh vừa mở cửa liền nhìn ra Tiết Lệ lại bị y tá trưởng mắng, hắn ta cười nhéo nhéo cầm cô ta: "Anh đợi em cả đêm, em làm sao bồi thường cho anh đây?"

Mắt Tiết Lệ nheo lại, thân mình trực tiếp dán vào người Phan Nghiễm Sinh "Người đã đến , anh muốn bồi thường như thế nào cũng cần phải nói sao?"

Phan Nghiễm Sinh cười nhộn nhạo, trực tiếp ôm ngang cô ta ném tơi trên giường, không khách khí đè lên. Tiết Lệ ở dưới thân hắn mềm mại như một con mèo nhỏ, từng tiếng từng tiếng rên rỉ, cuối cùng đem những tức giận đè nén cả đêm xả ra . Sau khi xong việc, Phan Nghiễm Sinh ngồi bên giường hút thuốc, Tiết Lệ nhân cơ hội lấy điện thoại của hắn xem.

Tuy cô ta biết người đàn ông này ngoài mình ra thì không dám ở bên ngoài ăn vụng, nhưng cô ta vẫn kiểm tra cho chắc chắn.

Phan Nghiễm Sinh cười nói: "Em yên tâm đi, ngoài em ra, anh không có ai khác đâu."

Tiết Lệ nhếch khóe miệng, "Ai biết được có phải anh lừa em hay không? Nam nhân các anh thích nhất là gạt người !" Sau khi xem xong các cuộc trò chuyện cùng tin nhắn cô ta xem album ảnh, đột nhiên cô ta dừng lại ở một tấm ảnh.

Phan Nghiễm Sinh thò đầu tới nhìn, cười giải thích: "Đừng khẩn trương, cô gái này không phải người của anh."

Tiết Lệ cười lạnh: "Em đương nhiên biết cô ta không phải người của anh."

Phan Nghiễm Sinh kinh ngạc, "Em quen cô ta sao?" Hắn phải nhiều người thăm dò như vậy cũng không tra tìm ra nguyên nhân, ở tất cả các hộp đêm, quán bar ở thành phố A đều tìm hết nhưng lại không tìm ra được cô gái này.

Tiết Lệ liếc nhìn Phan Nghiễm Sinh, "Đây là con gái bảo bối của y tá trưởng bệnh viện em làm, đáng người xinh đẹp lại sinh viên đại học A, ngoan ngoãn nghe lời, hiền lành, đoan trang." Nói xong cô ta lại nhin không được liếc mắt một cái.

Phan Nghiễm Sinh vỗ ót, "Ai nha, anh đã nói cô gái này không giống gái làng chơi, thì ra là sinh viên!" Sau đó hắn kích động ôm Tiết Lệ hôn một cái, "Bảo bối, hôm nay em đã lập công lớn rồi!"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 31

Đêm nay vận may của Cố Trì Tây rất thịnh vượng. Cách hắn đánh bài cũng giống như tính cách con người hắn, khiêm tốn bình thản, ổn định vững vàng. Nhưng đêm nay vận may của hắn tốt đến nỗi muốn khiêm tốn cũng không được, tiện tay bóc một quân bài cũng có thể khiến người cùng chơi choáng váng.

Lão Thẩm sờ sờ cằm, cười nói: "Người ta hay nói đen tình đỏ bạc, lão Cố, xem ra gần đây ông không được như ý?"

Cố Trì Tây không nói gì, tiện tay lấy một quân bài ném ra, sau đó hô lên, "Hò ."

Lão Sở trừng lớn mắt nhìn bài của Cố Trì Tây, vỗ đầu một cái, "Lão Cố, hôm nay ông thật may mắn ! mới một lát mà đã khiến tôi thua 20 vạn rồi , cứ theo cái đà này chắc tôi không còn cái quần để về nhà mất."

Lão Thẩm cười to: "Coi ông nói kìa, sao vậy, cái công ty kia của ông lại thua lỗ nữa sao?"

Lão Sở lắc đầu, "Đừng nói nữa, bây giờ tôi là nỗi sỉ nhục của Sở gia, ngay cả đứa cháu trai lớn cũng chê cười tôi! Ông không biết tên nhóc Sở Thần kia đi theo Mạc Khiếu Bạch lặn lội càng lúc càng lớn lối, không để người chú nhỏ là tôi đây vào mắt, đúng là đời sau hơn đời trước."

Lão Thẩm vỗ vỗ lão Sở: "Ông đó, ly hôn xong chỉ còn lại vỏ ngoài, bây giờ còn dư cái quần lót đã là không tệ rồi. Thật ra tôi còn muốn nói ông thua xa cháu trai mình, tiểu Thần ít nhất cũng có vợ có con. Nó gia đình sự nghiệp đều có, không có giống như ông, lập gia đình xong lại lập gia đình, sau đó lại lập gia đình một lần nữa, khi nào ông mới có thời gian thật sự để lập nghiệp chứ?"

Lão Sở vung tay ngăn chặn lời nói tiếp theo, "Tới địa ngục đi, nói chuyện y như ông già nhà tôi, đừng có mà kiếm chuyện làm tổn thương tôi! Ai nói phải lập gia đình mới có thể lập nghiệp, ông nhìn lão Cố xem, không lập gia đình nhưng sự nghiệp vẫn lớn như thường."

Cố Trì Tây cười mà không nói.

"Đúng rồi lão Cố, ông cùng cô gái kia thế nào rồi? Cuối cùng là có thể đoạt được vào tay hay không? Sao tôi nghe tiểu Thần nói cô gái kia cùng Trương Dật Bạch xem mắt rồi bị ông bắt đi?" Lão Sở hỏi.

Cố Trì Tây khẽ nhú mày, tên nhóc Trương Dật Bạch này chán sống rồi, dám buôn chuyện về hắn.

Lão Thẩm cười nói: "Nghe nói là đã chia tay, không biết có còn hi vọng hay không."

Lão Tần như thầy tu ngồi thiền, nghe được câu này hắn hé mở đôi mắt, nhìn về phía Cố Trì Tây, vừa vặn cùng Cố Trì Tây bốn mắt nhìn nhau

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ cười, "Ừ, không còn hi vọng."

Lão Sở cùng lão Thẩm nhìn nhau, không hện mà cùng cười ha hả.

"Không thể tưởng được cô gái kia lại cứng rắn như vậy, thế mà lại có thể khiến ông không có biện pháp ?" Lão Sở vỗ tay cười nói.

"Không đến mức đó chứ, lão Cố ông mà cũng có lúc khốn đốn sao?" Lão Thẩm cũng cười .

Lão Tần rót cuộc mở miệng nói: "Lão Cố, chia tay là tốt rồi, hai người không nên ở bên nhau."

Câu nói vừa kết thúc, ba người kia đều đồng loạt nhìn về phía lão Tần, Cố Trì Tây hỏi: "Nói như thế là sao ?"

"Đúng vậy, lần trước ông xem tướng tay người ta, rót cuộc là nhìn ra cái gì ?" Lão Thẩm sờ cái ót trơn bóng hỏi.

Lão Tần uống một ngụm trà, lại cầm quạt quạt hai cái sau đó chậm rãi mở miệng nói : "Cô gái này có mệnh số như lục bình trôi trên sông, dù cho có thể có được sự yên bình trên mặt nước trong chốc lát nhưng cuối cùng cũng lại bị thổi trôi qua khỏi phía Tây hồ của ông."

Gặp Cố Trì Tây trầm mặc không nói, lão Thẩm như có đăm chiêu hỏi: "Ý của ông là, lão Cố đã được định sẵn là sẽ không bắt được cô gái này, cô ấy vẫn sẽ thoát đi?"

Lão Tần thở dài, "Lục bình trôi sông là số gặp nạn, dù cho có thể ở yên một chỗ nhưng cũng chỉ có thể qua nửa đời người, khi nào có sóng gió kéo đến, thì số mệnh sẽ không được yên bình nữa. Lục bình vốn không có rễ, lão Cố, ông vẫn là buông tha cho cô gái này đi, đừng quấy rầy cô ấy nữa."

Đôi mắt Cố Trì Tây nhắm lại, đối diện với Lão Tần nhưng lại không nói gì.

Lão Thẩm cùng lão Sở liếc mắt nhìn nhau, sau đó hiểu ý của đối phương dốc sức hòa giải, "Lão Tần ông bớt nói mấy chuyện tà ma đi, xem chỉ tay của người ta có chút xiu sao có thể nói nhiều như vậy được, càng ngày càng nói dốt."

Lão Sở vội vàng hỏi: "Chỉ là một cô gái nhỏ thôi, có gì hay chứ, lão Cố không phải thiếu phụ nữ, ngày khác tôi lại giới thiệu cho ông vài người."

Cố Trì Tây cười cười, "Lão Tần mà xem tướng thì luôn luôn đúng."

Lão Tần híp mắt, "Quá khen."

Cố Trì Tây cười hỏi: "Vậy có phải tôi cách xa cô ấy ra thì một đời này cô ấy có thể sống yên ổn không lo không nghĩ?"

Tay Lão Tần cầm chén trà khẽ nhúc nhích, "Chỉ sợ thời gian đã muộn."

Cố Trì Tây bình tĩnh đứng dậy, tiện tay đem tiền cọc đánh bài trên bàn rải ra, "Hôm nay đến đây thôi, tôi hơi mệt, về trước đây." Nói xong hắn đi thẳng ra khỏi phòng.

Lão Thẩm thở dài, chỉ vào Lão Tần nói: "Cái miêng này của ông không bao giờ nói được lời hay! Lão Cố người ta yêu thích một cô gái thôi, có gì lớn lao đâu, ông cần gì phải nói nhiều như vậy chứ?"

Lão Tần buông tay, mắt nhỏ híp lại thành một khe hở: "Là các ông hỏi tôi."

Lão Sở nhìn tiền cọc trên bàn, vui vẻ nói: "Xem ra lão Cố nổi giận thật rồi, ngay cả tiền thắng bài cũng không lấy." nói xong hất gôm hết tiền cọc trên bàn về phía mình lại bị lão Thẩm đánh một cái.

"Vô dụng!"

Lão Sở cười cười: "Tôi thấy lão Cố lần này yêu thật rồi, lão Thẩm ông xem thử có nên đi giúp ông ấy một phen không ? Sao tôi thấy ông ấy như đã cam chịu rồi thì phải?"

Lão Thẩm thở dài: "Cái này không dễ giúp đâu, Lão Tàn đã nói cô ấy là lục bình trôi sông, lỡ như tôi nhúng tay vào lại càng rối càng làm mọi thứ đảo lộn thì làm thế nào ?"

Cố Trì Tây một đường lái xe trở về Giang Phong Uyển, tâm trạng không cách nào tốt lên. Chính xác mà nói là thời gian gần đây tâm trạng của hắn chưa từng tốt lên, nhưng vừa rồi mấy câu nói của Lão Tàn đã hoàn toàn khiến tâm trạng của hắn như bị đóng băng.

Nếu như là người khác nói, hắn cũng sẽ không tức giận như vậy. Nhưng cố tình người nói là lão Tàn.

Lão Tàn trước giờ xem tướng luôn luôn đúng.

Đây là chuyện mà bọn họ luôn công nhận, từ lúc Lão Tàn nhận con chó Labrador nhà Cố Trì Tây làm em trai bảo vệ cái mang cho mình, đối với bọn họ Lão Tàn giống như một vị bán tiên.

Lục bình trôi sông.

Cố Trì Tây nhìn nước sông cuồn cuộn bên ngoài cửa sổ sát đất, một cô gái tốt như vậy, hoạt bát ấm áp như ánh sáng lúc mặt trời mới mọc, sao lại có số mệnh như lục bình trôi sông?

Bóng đêm đã dày đặc, nước sông trong vắt chảy cuồn cuộn không ngừng. Cố Trì Tây thở dài, từ trong túi lấy ra một điều thuốc, hít hai cái rồi dập tắt. Sau đó hắn xoay người tới chỗ túi áo lấy cái điện thoại ra, mở album ảnh, lật từng tấm hình, nhìn khuôn mặt cô bé con tươi cười dưới ánh mặt trời sắc vàng rực rỡ .

Hắn vẫn luôn yêu nụ cười này, đảo mắt cũng đã nhiều năm rồi.

Hắn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, khi đó cô còn là một cô bé nhỏ nhắn gầy yếu, cô cột tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo thun cực rộng xắn hai bên tay áo, trên khuôn mặt trắng trẻo với đôi mắt to tròn, vẻ mặt hứng khởi.

Cô đi tới trước mặt hắn nở nụ cười như một thiên sứ, "Chú ơi, cháu là tình nguyện viên của Hội chữ thập đỏ, chúng cháu đang vì nạn nhân vụ sập hầm vận đông hiến máu, xin hỏi nhóm máu của chú là gì ? Vì lòng nhân ái chú có thể tới hiến máu cho các nạn nhân hay không?"

Khi đó hắn đang ở gian đoạn vô cùng sốt ruột, sau trận động đất chính phủ ra mệnh lệnh yêu cầu thanh tra triệt để vấn đề chất lượng kiến trúc, nhưng vào giờ phút quan trọng mà mấy khu nhà chung cư dưới tay hắn lại xảy ra sự cố, vài công nhân bị thương, kết quả quản đốc dẫn đầu làm âm ỉ không nói còn kích động những người mua nhà đòi tiền lại, đồng thời bên trên cũng phái người xuống điều tra. Trong lúc nhất thời mọi mũi tên đều bắn ra, hắn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Ngay trước ngày mở cuộc họp về việc nhận thầu bắt đầu, hắn một thân một mình lái xe tới công trường, đậu xe ở đường cái đối diện, còn chưa đi kịp đi qua đã đụng phải cô gái bé nhỏ có nụ cười ấm áp này, còn khuyên hắn hiến máu.

Trước nụ cười kia hấn chờ người một hồi, hơn nửa ngày không biết nên trả lời cô như thế nào.

Cô bé con nhìn thẳng hấn một hồi, sau đó cười nói: " Chú à không sao đâu, nấu chú không muốn cũng không sao. Bọn cháu đang ủng hộ mọi người hiến máu, không phải là bắt buộc chú đâu."

"A..." Đối với một cô bé thuần khiết như vậy, hấn không biết nói như thế nào cho phải.

Cô bé con cười cười, thuận miệng nói : " Bây giờ khí trời rất tốt, chú nên vui vẻ mới phải nha !" Sau đó cô bé xoay người rời đi.

Hấn lại nhin không được mở miệng nói: "Chờ một chút."

Cô bé con xoay người, đôi mắt to ướt át nhìn hấn chờ mong.

"Nếu không...ngày mai đi...ngày mai chú sẽ trở lại hiến máu." Hấn chỉ là không đành lòng cự tuyệt tấm lòng tốt đẹp của cô bé này.

Khuôn mặt của bé con khi đó nở ra một nụ cười rục rĩ, "Hay quá, ngày mai cũng được!" Nói xong bé con từ trong túi móc ra một viên kẹo, vỏ kẹo trong suốt bên trong có một viên kẹo màu hồng anh đào, nhét vào tay hấn, " Chú à, cháu thấy chú không được vui, cháu cho chú một viên kẹo, ăn nó vào tâm trạng sẽ tốt hơn!"

Hấn cầm kia viên kẹo kia, dở khóc dở cười.

"Chú ơi, ngày mai ở nơi này, không gặp không về!" Cô nói.

Hấn nắm kia viên kẹo kia, cười gật đầu, không gặp không về.

Cổ Trì Tây nhìn màn hình di động đến mê mẩn, một hồi lâu mới phát hiện Lão Tàn không biết khi nào đã tỉnh ngủ, đang dùng hai cái

vắt vúi lên người hắn, liều mạng vấy đuôi. Hắn cười cười, buông di động, xoa xoa đầu Lão Tần, lẩm bẩm: "Lão Tần, chẳng lẽ mày cũng nhớ San San sao ?"

Có một khoảnh khắc, chỉ gặp mặt một lần nhưng đã ghi lòng tạc dạ.

Đáng tiếc ngày hôm sau hắn không có thời gian đi thực hiện hẹn ước, chỉ là hắn ở phía xa xa , ngồi ở trong xe chụp một tấm ảnh tươi cười của cô bé kia. Nhưng viên kẹo cô hắn, hắn vẫn để trong túi, viên kẹo này như mang lại một sức mạnh vô hình cho hắn. Vì thế vào thời khắc khốn đốn đó, hắn đã ra quyết định quyên số tiền hơn 1 trăm triệu cho vụ động đất. Hành động này khiến cho mọi người kinh ngạc, người nào cũng mắng hắn điên rồ. Nhưng mà không bao lâu sau, nhưng người đã mắng hắn kia đều khen hắn nhìn xa trông rộng, có tài lãnh đạo. Lão Thẩm nói, chiêu liều chết đến cùng này của hắn, tìm đường sống trong chỗ chết có thể ghi vào sách sử các giải pháp thoát khỏi khủng hoảng .

Nhưng không ai biết rằng người mang lại dũng khí cho hắn ra quyết định này chính là cô bé con đã nói với hắn không gặp không về kia.

Sau ba ngày lỡ hẹn, hắn đã cố ý lái xe tới nơi đó tìm cô, nhưng xe hiển máu đã đi đến nơi khác. Hắn đã từng có ý định cho người tìm kiếm, nhưng rồi hắn cũng yên lặng từ bỏ ý định.

Tìm được thì có ích gì chứ? Hắn còn có thể làm cái gì đây?

Một cô bé xin xắn như thiên sứ, hắn chỉ có thể đứng từ xa yên lặng chúc cô trưởng thành hạnh phúc mà thôi.

Khi đó hắn chưa bao giờ nghĩ rằng duyên phận của bọn họ có thể tiếp nối về sau .

Vì thế hai năm sau, khi hắn được đại học A mời làm khách quý ngồi ở dãy thứ nhất trong khán phòng, nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn mặt váy trắng bước lên bục đại diện cho sinh viên mới phát biểu, khi đó hắn đã nghĩ duyên phận thật là thần kì.

Thật ra Cố Trì Tây không tin vào số mệnh, nhưng ở cái thời khắc đó, hắn cảm thấy duyên phận giữa người và người thật sự rất kì diệu.

Chỉ tiếc, cô không nhớ rõ hắn . Khi tầm mắt của hai người giao nhau trên khán đài, hắn biết cô đã sớm quên câu nói "Không gặp không về" kia.

Kỳ thật Cố Lâm Lâm chưa từng nhắc đến Tùng San, Cố Trì Tây cũng chưa từng ở trước mặt người khác nhắc tới Tùng San. Nhưng có một lần, lão Sở trong lúc vô tình đã phát hiện ra ảnh chụp trên điện thoại di động của hắn, tên đó chỉ vào mũi hắn cười hắn là người đàn ông mới biết yêu.

Hắn mới giật mình cảm thấy, thì ra chuyện là như vậy.

Nhưng là khi hắn không thể ức chế cảm xúc trong lòng tới đại học A tìm cô thì thấy cô cùng một nam sinh khác nắm tay nhau, vì nói vừa cười chậm rãi bước đi trong sân trường. Sau đó hắn cười một cách bất đắc dĩ, thật là một cảnh tượng hài hòa.

Vì thế hắn lại lấy ra di động chụp lại khoảnh khắc ngọt ngào kia, giống như nó là một kết cục hoàn mỹ trong phim ảnh.

Nhưng hấn lại không thể tưởng tượng được rằng Cổ Lâm Lâm quậy phá một hồi lại khiến kết cục trong truyện cổ tích thay đổi,

Lão Tàn giống như nghe hiểu lời hấn, ngoeo nguẩy cái đầu dùng chân bầu víu lên người hấn sửa “gâu gâu” . Cổ Trì Tây cười cười, như hiểu được ý muốn của lão Tàn, nếu đã là hấn thì sao có thể buông tay.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 32

Trời tháng 7, nắng gắt như lửa.

Tùng San đi theo sau Tề Duyệt Tâm, cô nhìn người xếp thành hàng dài phía trước tiện tay cầm mấy tờ quảng cáo trên tay quạt quạt tạo gió. Hôm nay, Tề Duyệt Tâm gọi cô tới cùng nhau xin việc làm lễ tân cho một công ty bất động sản quốc tế. Mấy chuyện phải xuất hiện trước đám đông như thế này Tùng San vốn không có hứng thú, nhưng cô không chịu nổi sự hấp dẫn của đồng tiền, một giờ 80 tệ, một ngày là 560 tệ, tổng cộng làm bảy ngày, tính ra cũng được gần 4000 tệ rồi.

Dù sao cô ở nhà cũng rất rảnh rỗi, có điều phải mang giày cao gót một tuần, nhưng có thể lấy được gần 4000 tệ thì lực hấp dẫn vẫn rất lớn.

Tề Duyệt Tâm kéo tay Tùng San, cười nói: "San San, mình đoán cậu ở nhà rất rảnh rỗi cũng không có làm gì đúng không."

Tùng San cười gượng, cô thấy mình thật dễ đoán, bị cô ấy nói trúng rồi.

Từ sau lần lao núi kia, Tùng San ở nhà trải qua cuộc sống chán chê. Một hôm giờ lịch nhìn mới kinh ngạc vì hè đã trôi qua hơn phân nửa, nhưng trừ việc theo bọn Tống Đào ra ngoài dã ngoại leo núi cô không hề làm gì khác. Người ta nói tuổi thanh xuân không chờ đợi ai, mà cô thì nghĩ hè cứ vui mình trong nhà hơn nửa thời gian, cô

vừa cảm thấy chính mình sắp thành heo rồi, lại vừa cảm thấy có chút nhàm chán.

Những ngày không có bạn trai thật là buồn tẻ mà.

"Kỳ thật mình cũng vậy, rảnh rỗi đến mức không biết nên làm gì. Tình cờ mình thấy cái quảng cáo tuyển dụng này cho nên mình nghĩ muốn kiếm việc làm để có thêm thu nhập, nhưng nếu đi một mình thì hơi sợ cho nên mình mới rủ cậu đi cùng." Tề Duyệt Tâm cười hì hì nói.

Tùng San cũng cười, "Ừ", mình cũng hiểu mà mấy chuyện này đi đông người đi cùng an tâm hơn."

Lão Tùng nghe Tùng San nói muốn ra ngoài tìm việc, ông cực kỳ không đồng ý, kiên trì gia đình họ không thiếu tiền, muốn tiền tiêu vặt ba cho con, cần gì phải ra ngoài tìm việc, lỡ bị lừa gạt thì sao., xã hội bây giờ rất hỗn loạn.

Nhưng Tùng San thật sự rất cần tiền, bởi vì cô muốn mua một cái di động mới. Từ lần trước bị A Thạch tình mắt nhận ra cái điện thoại cao cấp ba vạn tệ kia, mỗi lần cô gọi hay nhận điện thoại đều rất khấn trương, sợ lại bị người khác nhìn ra. Cứ lén lút như ăn trộm như vậy khiến cô rất buồn bực.

Tề Duyệt Tâm nhìn phía trước, nói với Tùng San: " Mình thấy quy mô của công ty này như vậy chắc là rất đáng hoàng, hôm nay chúng ta tới đúng nơi rồi."

Tùng San gật đầu, " ừ, đúng là rất đáng hoàng, như vậy không biết chúng ta có được tuyển dụng hay không đây, đông người tới xin việc như vậy."

Tề Duyệt Tâm nhìn Tùng San, trong ánh mắt mang theo ý cười: "San San, đối với mình cậu không vắn khiêm tốn như vậy . Hai chúng ta dù gì cũng là hoa khôi của khoa Quản lý tài chính, chỉ là công việc lễ tân thôi không lẽ không được."

Tùng San sững sốt một chút, sau đó cô cười cười, "Nói vậy cũng đúng."

Cô nàng Tề Duyệt Tâm này thật đúng là có tinh thần của một hoa khôi .

Kết quả thật sự bị Tề Duyệt Tâm nói trúng, người đàn ông phụ trách phỏng vấn tuyển dụng chỉ nhìn hai cô một cái, ánh mắt sáng lên, nói với người phụ nữ trang điểm tinh xảo nói mấy câu, sau đó cười cười rồi đi. Người phụ nữ kia mặc trang phục công sở màu đen, tóc búi cao có vài sợi rủ xuống, cô ấy đi tới, cẩn thận quan sát Tùng San và Tề Duyệt Tâm, sau đó nói: "Hai người các cô theo tôi vào đây."

Người phụ nữ này họ Ngô, mọi người gọi là chị Ngô, khoảng 30 tuổi, nói năng thận trọng, nhìn nhìn rất khó tính. Cô ấy mang hai cô gái vào phòng, từ trong ngăn tủ cầm ra hai bộ quần áo, cùng bộ trên người cô ấy không khác gì, "Hai cô mặc bộ đồ này vào, từ hôm nay đi theo tôi."

Tùng San và Tề Duyệt Tâm liếc nhau, Tề Duyệt Tâm nháy mắt hỏi: "Chị Ngô, bọn em tới xin làm nhân viên lễ tân."

Chị Ngô có chút không kiên nhẫn, "Hiện tại tôi cho hai cô lên làm trợ lý, đi theo tôi phụ trách quy trình của đại hội sắp tới, không được sao?"

Tùng San nhếch miệng nở nụ cười, "Chị Ngô, có phải lương của trợ lý cao hơn lễ tân không ạ?"

Chị Ngô liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt kiêu ngạo, " Một ngày 1000 tệ đủ chứ ?"

Tùng San và Tề Duyệt Tâm mừng rỡ, thay đổi quần áo, đến phòng thử đồ hai người không hẹn mà gặp cùng hoan hô một tiếng. Đây quả thực là thắng lợi của khoa Quản trị tài chính đại học A.

Hội nghị diễn đàn kinh doanh địa sản này là do mấy trang web lớn của cả nước kết hợp tổ chức, quan tâm đến vấn đề quan trọng hiện nay chính là giá nhà đất cùng với việc cải tiến chất lượng khu dân cư. Nơi diễn ra hội nghị này nằm ở tầng mười lăm tháp Minh Châu, đủ để nhìn thấy ban tổ chức muốn nâng cao tầm quan trọng của hội nghị làm này.

Tùng San cùng Tề Duyệt Tâm đi theo chị Ngô làm trợ lý, việc mỗi ngày đều làm là chạy đi chạy lại muốn gãy cả chân. Các loại chuyện lớn nhỏ, từ bình hoa trên bàn hội nghị, đến khách quý tham dự, rồi đến việc sắp xếp các nhân viên lễ tân, nhân viên phụ trách việc ăn uống... Chị Ngô là người rất cẩn thận, mọi việc đều phải tự giám sát, nếu quá bận bịu thì Tùng San và Tề Duyệt Tâm trở thành chân chạy vặt cho cô ấy.

Lúc chạng vạng, Tùng San và Tề Duyệt Tâm ngồi trên cầu thang, ăn ngấu ăn nghiêng hộp cơm, bận rộn cả một ngày căn bản là không có thời gian ăn cơm, hai cô gái đói tới mức da bụng đụng da lưng .

Tùng San xúc động: "Tiền lương trợ lý này thật sự không dễ lấy mà, quả nhiên nỗ lực và hồi báo là có quan hệ trực tiếp mà."

Tề Duyệt Tâm gật đầu: "Mình tình nguyện làm một nhân viên lễ tân còn hơn là phải vất vả như bây giờ! Chị Ngô tính tình quá kém, lúc nào cũng la hét hai đứa mình"

Tùng San đạo: "Cũng là do quá bận rộn nên nóng nảy thôi, sức lực của chị Ngô thật lớn. Một người quản lý nhiều chuyện như vậy, mình thật sự rất bội phục chị ấy. "

Tề Duyệt Tâm nở nụ cười, "San San, cậu thật sự có tiềm chất của một nữ cường nhân, thế mới đi khám phục một người phụ nữ như chị Ngô."

Tùng San hỏi: "A? Vậy vậy cậu khám phục người như thế nào?"

Tề Duyệt Tâm buông cơm hộp xuống, cầm khăn tay lau khóe miệng, "Loại người mà mình hâm mộ rất vô dụng, đó là một người có thể hưởng một cuộc sống tốt đẹp nhất, không cần phải quan tâm bất cứ chuyện gì."

Tùng San vui vẻ: "Có người như vậy sao? Cậu nói người đó là phu nhân nhà giàu hay là công chúa?"

Tề Duyệt Tâm bĩu môi, cười nói: "Không cần là phu nhân cũng không cần là công chúa, chỉ cần có thể tìm được một người đàn ông thật sự yêu mình thì mình có thể sống giống như vậy."

Tùng San như có điều gì đó suy nghĩ, cô gật gật đầu, đột nhiên cô có chút xúc động muốn đem Tề Duyệt Tâm giới thiệu cho Cố Tri Tây. Quan điểm của hai người này thật sự rất hợp nhau.

Hai người vừa nói vừa cười ăn xong hộp cơm, vừa mới trở lại đại sảnh lại bị chị Ngô dạy dỗ."Bây giờ đã mấy giờ rồi, hai người còn

chạy đi đâu vậy? Nghi thức khai mạc lập tức bắt đầu! Mau theo tôi qua đây!"

Lúc này đại sảnh của hội nghị đã được bố trí thỏa đáng, các nhân viên tiếp đãi cũng đã vào vị trí, vị khác quý mặc tây trang mang giày da cũng lần lượt xuất hiện. Tùng San cùng Tề Duyệt Tâm đi theo chị Ngô, cùng nhau đứng ở cổng lớn hội nghị tiếp đãi khách, Tề Duyệt Tâm phụ trách xem khách ký tên, Tùng San phụ trách dẫn khách vào chỗ ngồi.

Tề Duyệt Tâm thừa dịp chị Ngô không chú ý, nhỏ giọng nói bên tai Tùng San: "San San, đây là cơ hội tốt đấy, có thể biết được nhiều người tai to mặt lớn!"

Tùng San cười gượng một chút, khi quay đầu lại, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng đờ.

Cô thấy Trương Tân.

Anh ta vẫn là một thân tây trang, tóc ngắn chỉnh tề, quanh thân luôn toát ra một khí thế khiến người lạ chột vía, hai mắt sắc lạnh như băng.

Khuôn mặt chị Ngô tươi cười nghênh đón, "Chào ngài, xin hỏi ngài là đại biểu cho công ty nào?"

Trương Tân nhìn thấy Tùng San ở phía sau chị Ngô, ánh mắt ngưng đọng, sau đó mặt không chút thay đổi trả lời: "Bất động sản Ninh Quảng."

hai mắt chị Ngô lập tức phát sáng, "Ngài là?"

Trương Tân nói: "Tôi là trợ lý Trương Tân chủ tịch Cổ, chủ tịch Cổ lát nữa sẽ đến."

Về mặt chị Ngô cười tươi như hoa, từ trong hòm lấy ra 2 cái danh thiếp màu vàng đưa cho Trương Tân, "Tốt, trước tiên ngài ký ở đây, sau đó tôi cho người đưa ngài tới chỗ ngồi." Nói xong cô ấy nhìn về phía Tề Duyệt Tâm.

Tề Duyệt Tâm đang cứng người một hồi, nghe xong lời nói của chị Ngô cô ta nhìn Tùng San, lúc này mới cười nói: " Xin chào trợ lý Trương, mời ngài ký ở đây."

"Tùng San, mang trợ lý Trương đi tới vị trí số 8, 9 hàng thứ nhất." Chị Ngô phân phó nói.

Tùng San hơi cúi đầu, "Vâng." Sau đó cô nhìn thoáng qua Trương Tân, "Xin mời ngài đi theo tôi."

Giọng nói của cô cực kì bình tĩnh, như đang nói với người xa lạ.

Trương Tân yên lặng cùng Tùng San đi vào hội trường, ngồi vào vị trí ở giữa dãy thứ nhất, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Cám ơn."

Tùng San bình thản trả lời: "Không cần khách sáo."

Cô xoay người rời đi, đi được một khoảng cô mới thở ra một hơi. Sao có thể có chuyện trùng hợp như thế chứ. Nghĩ đến chuyện lát nữa còn phải gặp Cổ Trì Tây, da đầu cô tê rần cả lên.

Khi quay lại của nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Tề Duyệt Tâm, cô mới nhớ lại lần trước Tề Duyệt Tâm ở trước cửa ký túc xá nữ giúp cô nhật tiền đã gặp qua Trương Tân.

"Tùng San, mang trợ lý Chu tới đây thứ tư ghế số 6." Chị Ngô lại lên tiếng .

Tùng San trả lời, "Vâng ạ." Vừa quay đầu, người cô thấy chính là Chu Trường An.

CMN, CMN, CMN!

Chu Trường An nhìn thấy Tùng San cũng sửng sờ, sau đó hần cười cười: "Làm phiền cô."

Cái thái độ này thật sự là coi Tùng San như người xa lạ.

Tùng San kiềm nén suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, sau đó bình tĩnh mỉm cười, "Xin mời đi theo tôi."

Khi xoay người mình thấy vẻ mặt của Tề Duyệt Tâm, cô mới hiểu được thì ra vừa rồi ánh mắt của cô ấy có nghĩa là như vậy.

Chu Trường An buông túi xách trên tay xuống, nhìn Tùng San, "San San, sao em lại ở đây ?"

Tùng San cười cười: "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là người được thuê làm chút việc để kiếm thêm tiền mà thôi."

Chu Trường An run run khóe miệng, trong ánh mắt mang theo sự lo lắng cười nói: "Thật khéo, lát nữa mẹ của Lâm Lâm cũng tới."

Có một loại người chính là như vậy, luôn đem sự lo lắng của mình nói ra khỏi cửa miệng.

Tùng San vui vẻ, cố ý nói: "A, vậy anh phải để tôi gặp một chút, tôi thật muốn nhìn xem một người mẹ như thế nào lại dạy ra đứa con gái như vậy."

Chu Trường An hoảng sợ, "San San, em..."

Tùng San bắt đầu dĩ lắc đầu, "Hù dọa anh thôi, vậy mà anh cũng tin ? Chu Trường An rốt cuộc là anh ăn cái gì để lớn lên vậy, là gan thật nhỏ?"

Chu Trường An thở dài, "San San, em đừng làm anh sợ."

Tùng San lười để ý hần, xoay người nói: "Chị đây rất bận rộn không rảnh rồi để ý tới anh."

Trương Tân đang ngồi ở dãy thứ nhất đột nhiên đứng dậy, đi nhanh tới. Tùng San nhìn thấy sửng sốt, sau đó cô thấy Trương Tân đi ngang qua mình, suýt nữa có đã hỏi ra một câu, anh muốn làm gì.

Kết quả Trương Tân chỉ đi ngang qua cô, không hề liếc nhìn cô một cái, rời khỏi hội trường.

Tùng San âm thầm thả lỏng, sau đó cô cảm thấy tên Trương Tân này thật đáng giận. Chỗ ngồi của anh ta gần như vậy, này giờ cô cùng Chu Trường An nói chuyện anh ta chắc chắn nghe được rõ ràng. Còn chọn ngay thời khắc máu chót mà đứng lên, giả vờ như người xa lạ đi ngang qua cô nữa chứ.

Lát sau người tới tham gia ngày càng nhiều, Tùng San một mình mang khách tới chỗ ngồi không xuể, Tề Duyệt Tâm dừng việc cho khách kí tên đi phụ giúp cô. Nhưng lòng của Tùng San luôn có chút không yên, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ lời nói vừa rồi của Chu Trường An.

Mẹ Cố Lâm Lâm cũng tới, đó sẽ là người như thế nào.

Vì thế cô vừa vội vàng dẫn khách vừa nhìn về phía Chu Trường An, nhưng vị trí bên cạnh hẳn vẫn trống không.

Còn mười phút nữa thì khai mạc chình thức bắt đầu, cửa thang máy ở hội trường mở ra, một đám người bước ra, người người trước trước sau sau, nhưng lại giống như đang vây quanh hai người ở giữa. Nhìn xuyên qua đám người đó, Tùng San thấy được Cố Trì Tây.

Trên khuôn mặt anh tuấn vẫn là nét dịu dàng hòa nhã, mang theo ý cười như có như không, nhưng ý cười kia sau lưng lại ẩn chứa khí thế mạnh mẽ bức người. Người đàn ông như vậy, bản thân chính là một cái động đên, tự động thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ánh mắt của Tùng San và Cố Trì Tây giao nhau sau đó rời đi.

Cố Trì Tây tiếp tục đi tới trong sự bao quanh của mọi người, Tùng San thì lại cúi đầu.

Lão Thẩm bên cạnh Cố Trì Tây vừa ra cửa thang máy đã sớm nhìn thấy Tùng San ở nơi đó, hẳn không có ý tốt thực thực lão Cố, Isau đó phát hiện người bên cạnh không có phản ứng.

Đùa gì chứ ? Rõ ràng muốn gặp người ta đến phát điên rồi, lúc này gặp được lại bày ra dáng vẻ như không có gì.

Lão Thẩm thở dài, uống công hán khổ tâm một hồi.

Vì thế khi đám người kia đi ngang qua bên người Tùng San thì lão Thẩm bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tùng San, lớn tiếng cười nói: "U, đây không phải là San San sao? Sao cô lại ở đây?"

Mọi người vội vàng nhường ra một con đường, đồng loạt nhìn về phía Tùng San.

Tùng San cười gượng một chút, "Thẩm... chú Thẩm, xin chào."

Cố Trì Tây đứng bên cạnh lão Thẩm rồi cuộc cũng nhìn về phía cô, vẻ mặt không chút gợn sóng, y như người xa lạ. Thái độ của hắn như vậy khiến cho Tùng San có chút không thích ứng, khẽ rũ mắt xuống.

Lão Thẩm cười nói: "Bên tuyển dụng nhân viên của các người thật biết chọn người, sao có thể có bản lĩnh cao cường như vậy, còn mời được San San của chúng ta làm nhân viên chứ?"

Chị Ngô đứng một bên cười nói: "Tùng San là được chúng tôi qua mấy vòng phỏng vấn mà lựa ra, thì ra là người quen của chủ tịch Thẩm, thật đúng là rất khéo."

Lão Thẩm giống như không hề gì xoa xoa đầu Tùng San, hiền lành nói: "Đừng quá sức nhé, lát nữa hội nghị khai mạc kết thúc đến nói chuyện với chú Thẩm đi."

Tùng San lạnh nhạt cười cười: "Chú Thẩm là người bạn rộng, hôm nay tới tham gia tới tham gia hội nghị có biết ban người muốn nói chuyện với chú đây, cháu nào dám làm trễ nãi việc của chú. Huống hồ hôm nay cháu là người làm công sao có thể vì chuyện riêng mà bỏ bê công việc."

mắt Lão Thẩm sáng lên, hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cố Trì Tây. Hắn thật nhìn không ra cô bé này lại biết ăn nói như vậy, thật sự rất thú vị.

Cố Trì Tây vẫn làm như không thấy, dáng vẻ hòa nhã như thường, yên lặng không nói gì.

Trương Tân vẫn luôn đi theo sau Cố Trì Tây bước lên phía trước, nói nhỏ bên tai Cố Trì Tây: "Cố tổng, nghi thức khai mạc chính thức bắt đầu rồi."

Cố Trì Tây gật đầu, vỗ vai lão Thẩm, "Đi thôi."

Lão Thẩm cười một tiếng, "San San, ngày mai chú Thẩm lại tìm con nói chuyện." Sau đó hắn xoay người, đi theo Cố Trì Tây vào hội trường.

Những người vây quanh họ cũng lục tục đi vào hội trường. Lúc này Tùng San mới mở miệng thở hổn hển, cô cảm thấy xung quang ít người không khí cũng mát mẻ hơn.

Chị Ngô nhìn Tùng San, muốn nói lại thôi, xoay người rời đi.

Tề Duyệt Tâm đẩy đẩy cánh tay Tùng San, giật mình nói: "San San, Sao cậu có thể quen biết một nhân vật lớn như thế chứ! Sao cậu không nói sớm?"

Tùng San có chút đau đầu, cả ngày chạy đi chạy lại muốn gãy cả chân, bụng đói lép kẹp, bây giờ ncon2 xảy ra chuyện ngoài ý muốn, não bộ của cô thật sự không hoạt động nổi nữa.

Chị Ngô đi ra, đem cánh cửa hội trường đóng kĩ lại. Từ trong hai cánh cửa tinh xảo kia truyền ra tiếng vỗ tay ào ào.

"Bây giờ tôi đi nhìn xem bên phòng tiệc chuẩn bị như thế nào, hai người ở đây trong chùrng, còn có vài vị khách quý chưa tới, lát nữa họ tới thì cho họ kí tên rồi đưa vào vị trí, biết không?" Chị Ngô nói

xong nhìn thoáng qua Tùng San, trong ánh mắt mang theo sự khinh miệt.

Tề Duyệt Tâm cười cười: "Chị Ngô yên tâm đi, nơi này cứ giao cho bọn em."

Sau khi chị Ngô đi, Tùng San bình tĩnh liếc nhìn danh sách ký tên của những người tới tham dự, sau đó tay cô dừng lại trên một hàng trống, nơi đó có ba chữ, Uông Tiểu Kinh

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 33

Kết quả đến khi lễ khai mạc kết thúc người tên Uông Tiểu Kinh vẫn không xuất hiện.

Tề Duyệt Tâm nghe tiếng vỗ tay trong hội trường, bàn tay khép lại quyển sổ ký tên, "Được rồi, bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu, chúng ta cũng xong việc rồi."

Tùng San gật đầu, "Ừ", mình sẽ gọi cho ba mình bảo ông ấy tới đón."

Tề Duyệt Tâm vui vẻ, "Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn đợi ba tới đón ? Bây giờ vẫn chưa trễ nha."

Tùng San bắt đầu dĩ thời dài, "Aiz, cậu không biết đâu, ba của mình nhất định đòi tới đón mình, mình làm cách nào cũng không ngăn được!"

Bố Tùng vốn dĩ không hề muốn con gái mình đi làm thêm, cho nên từ lúc sáng khi Tùng San ra cửa thì không lúc nào yên lòng. Cả một ngày ở đơn vị ông như đứng đồng lửa, như ngồi đồng toàn nghĩ tới mình tửa gạt trên truyền hình. May mà Tùng San rất hiểu chuyện sau khi đến nơi liền chụp cho ông một tấm ảnh rồi gửi qua, chứng minh mình hoàn toàn rất an toàn. Dù vậy bố Tùng vẫn kiên trì nói buổi tối sẽ tới đón cô về nhà.

Tề Duyệt Tâm che miệng cười nói: "San San, ba ba của cậu thật sự rất yêu cậu ."

Tùng San có chút xấu hổ, cầm di động đi qua một bên, khi cô vừa cùng bố Tùng nói chuyện điện thoại xong, thì nghe thấy tiếng của chị Ngô: "Tùng San, Tề Duyệt Tâm, hai người qua đây một chút."

Tùng San quay đầu, nhìn thấy bên cạnh chị Ngô có một người đàn ông, dáng người không cao, hơi mập, ánh mắt thoạt nhìn rất gian tà . Cô cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu đó nhưng lại nhớ không ra.

"Đây là Phan tổng của chúng ta, ngài ấy nghe nói hai người hôm nay làm việc rất tốt nên tới gặp một chút." sắc mặt chị Ngô lạnh như băng giới thiệu.

Tùng San cùng Tề Duyệt Tâm liếc nhau, cùng nhau cười nói với vị Phan tổng kia, " xinh chào Phan tổng."

Phan Nghiễm Sinh hé ra nụ cười hiền lành, ánh mắt dừng trên người Tùng San, "Cô gái nhỏ này không tệ, vẫn còn là sinh viên sao?"

Tùng San gật đầu, "Vâng, sau khi khai giảng sẽ là sinh viên năm thứ tư đại học ."

"Học chuyên ngành gì?" Phan Nghiễm Sinh không hề để ý hỏi tiếp.

Tề Duyệt nóng vội trả lời: " Quản lý tài chính, hai chúng tôi đều học đại học A."

Phan Nghiễm Sinh ra vẻ kinh ngạc nói: "Không tệ lắm, rất có tiền đồ."

Phan Nghiễm Sinh quay đầu nhìn Ngô tử, "Nếu hai người này năng lực làm việc tốt, không bằng cứ ở đây tiếp tục làm việc đi." Sau đó hắn lại nhìn Tùng San và Tề Duyệt Tâm, "Hai người khi học năm tư đầu phải tìm nơi thực tập đúng không ? Có muốn ở lại công ty tôi tiếp tục làm việc không ?"

Tùng San sửng sốt một chút, Tề Duyệt Tâm ở bên kia vỗ tay cười nói: "Thật tốt quá, Phan tổng cảm ơn ngài đã cho chúng tôi cơ hội quý giá này!" Sau đó cô ta dùng khuỷu tay đẩy đẩy Tùng San.

Tùng San cũng cười , "A, tôi, tôi có thể còn phải hỏi lại ý của ba mình."

Chị Ngô nhướn mày: "Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn hỏi ý của ba?"

Phan Nghiễm Sinh khoát tay chặn lại, "Không sao, cô gái trẻ nên nghe lời ba mẹ là đúng. Ba cô nếu không an lòng có thể trực tiếp tới nói chuyện với tôi."

Tề Duyệt Tâm cười nói: "San San, ba ba của cậu không phải lát nữa sẽ tới đón cậu sao? Dứt khoát để ông ấy cùng Phan tổng nói chuyện đi, nói xong không phải sẽ an tâm hơn sao?"

Tùng San có chút kinh hoảng, cười cười, "Phan tổng là luôn người bận rộn, sao có thời gian rảnh như vậy chứ."

Phan Nghiễm Sinh cười nói: "Không sao đâu, tối nay tôi chỉ còn một bữa tiệc thôi, ba cô đến thì cứ dẫn ông ấy tới gặp tôi, tôi với ông ấy sẽ nói chuyện."

Tùng San cười đáp ứng, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy quái lạ không thể nói ra thành lời.

Sao có cứ cảm thấy dường như Phan tổng này rất muốn cổ tức công ty của hắn thực tập thì phải?

Chị Ngô cùng Phan Nghiễm Sinh đi đến phòng yến tiệc, Tề Duyệt Tâm vỗ đầu Tùng San, "Cậu thật ngốc, có cơ hội tốt như vậy còn do dự làm gì? Minh thấy công ty này rất đáng hoàng, tiền lương nhất định không tệ. Hai đứa mình có thể được người ta để ý thế này thật không dễ mà!"

Tùng San như có điều dăm chiêu suy nghĩ, "Ừ", nhưng mình cảm thấy có gì đó sưng sỏ đến mức không bình thường."

Tề Duyệt Tâm đặt hai tay trên bàn, nâng má nháy mắt mấy cái, "Thuận lợi còn không tốt sao, chẳng lẽ cậu muốn thực tập phải trải qua chín chín tám sao một cửa ải?"

Tùng San vò đầu cười cười, "Cũng phải ha."

Cửa hội trường bị đẩy ra, người ở bên trong như thủy triều áo ạt ra ngoài.

Tề Duyệt vội vàng đứng thẳng, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, "Phòng tiệc ở bên trái, mời đi theo lối này."

Tùng San cũng đứng ở một bên chỉ dẫn cho một đám người, "Để đến phòng tiệc mời đi bên trái theo lối này."

Dòng người quá nhiều, cô cũng không kịp xem ai là ai, đợi đến khi phần lớn người tham dự đều đi qua, cô mới phát giác ra hình

như có một đôi mắt đang nhìn cô. Cô hơi quay đầu, nhìn thấy Chu Trường An đứng tại cửa thang máy.

Không rõ cái ánh mắt kia là có ý gì, cô cũng lười lại nói chuyện với hắn. Vì thế cô giả vờ như không thấy.

Lão Thẩm và Cố Trì Tây cuối cùng mới đi ra, bên người vẫn có một đám người vây quanh. Lão Thẩm nhìn thấy Tùng San, cười ha ha đi tới: "San San, còn chưa tan tầm sao? Dứt khoát tới nói chuyện với Thẩm thúc đi ?"

Tùng San cười nói: "Đến khi tất cả khách quý đều tới phòng tiệc thì tôi có thể tan tầm . Hơn nữa ba của tôi sẽ tới đón tôi ngay ."

Cố Trì Tây đứng ở một bên cùng mọi người nói chuyện, nghe được câu nói này, hơi dừng lại một chút. Nhưng cũng không có quay đầu nhìn qua.

Lão Thẩm cười nói: "Vậy thì thật tốt, tôi và ba cô từng uống rượu chung, lát nữa ông ấy tới lại nói chuyện một hồi."

Tùng San ngạc nhiên, sau đó cô mới nhớ tới cuộc điện thoại lão Tùng vào hôm kia. Lúc này cô mới hiểu, thì ra đây đều là do lão Thẩm làm.

Phan Nghiễm Sinh và chị Ngô tử đi tới, đưa tay ra với lão Thẩm và Cố Trì Tây, " chủ tịch Thẩm, chủ tịch Cố, hôm nay Phan may mắn có thể đứng ra tổ chức hội nghị này thật là phước đức ba đời!"

Cố Trì Tây giống như không nghe thấy, nhìn cũng không nhìn Phan Nghiễm Sinh, đi thẳng về phía trước . Lão Thẩm thì ngược lại vừa cười vừa cùng bắt tay với Phan Nghiễm Sinh, "Phan tổng khách khí, hôm nay hội nghị tổ chức không tệ, vất vả cho anh rồi."

Phan Nghiễm Sinh theo lão Thẩm đi tới phòng tiệc, chị Ngô đi qua nói với Tùng San và Tề Duyệt Tâm: "Được rồi, hôm nay hai người làm việc không tệ, có thể về nhà rồi."

Tề Duyệt Tâm có chút không muốn đi, nhìn về phía phòng tiệc bên kia, hỏi: "Chị Ngô, em có thể ở lại nhìn xem một chút không?"

Về mặt chị Ngô khinh miệt nói: "Tới xem thì có thể, nhưng đừng nói lung tung làm ảnh hưởng tới thể diện công ty."

Tề Duyệt Tâm nhếch miệng, sau đó nở nụ cười.

Chị Ngô nhìn nhìn Tùng San: "Còn cô? Ba cô khi nào thì đến? Phan tổng muốn gặp ông ấy."

Tùng San nói: "Hắn là sắp rồi." Trong lòng cô càng thêm thấy mọi chuyện rất kì lạ.

Chị Ngô để lại một câu "Sáng mai tám giờ họp, chờ tới trễ." Sau đó không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tề Duyệt Tâm bẻ bẻ tay, lại lắc lắc cổ, "San San, cơ hội này thật tốt, mình không thể lãng phí. Cậu ở đây đợi ba ba của cậu đi, mình vào đó xem."

Tùng San cười gật đầu, "Cậu đi đi."

Sau đó có sảnh lớn trở nên trống trải, Tùng San tìm ghế dựa ngồi xuống, lấy bình nước uống, kết quả vặn hai lần vẫn không mở được nắp. Loại nước khoáng này là nước khoáng từ nước ngoài chuyển về, thân bình thủy tinh hình giọt nước, nắp bình bằng kim loại, so với mấy bình nước khoáng bình thường khó mở hơn rất nhiều.

"Để anh giúp em."

Tùng San ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Trường An đi tới, trên mặt mang nụ cười dịu dàng.

Tùng San cũng không khách khí, đưa bình nước qua, Chu Trường An cầm lấy vặn mở, sau đó đưa trả lại cho cô. Động tác rất thành thạo, giống như rất quen thuộc.

Trước kia khi hai người bọn họ còn bên nhau, Tùng San không bao giờ uống nước có gas chỉ uống nước khoáng, đều là Chu Trường An mở nắp cho cô.

Tùng San không nói cảm ơn, trực tiếp cầm bình nước uống một ngụm lớn. Một ngày này thật sự quá mệt mỏi.

Chu Trường An cười nhìn Tùng San nói: "San San, thực xin lỗi anh đã hiểu lầm em."

Tùng San ngẩng đầu, "A?"

Chu Trường An nói: " Vừa rồi anh đã thấy được em và ba của Lâm Lâm hoàn toàn không có gì. Thực sự xin lỗi em, anh đã hiểu lầm em nhiều lắm."

Tùng San hơi nhú mày, nhưng cũng lười giải thích, chỉ cười cười. Sau đó cô mới như hiểu ra điều gì: "Anh ở đây không vào là vì chờ mẹ của Cố Lâm Lâm sao? Mẹ Cố Lâm Lâm là Ông Tiểu Kinh sao?"

Chu Trường An gật đầu, "Ông tổng vốn muốn đến tham gia nghi thức khai mạc, không biết vì sao lại không tới. Vừa mới rồi nói điện thoại với anh là lát nữa sẽ tới."

Tùng San nở nụ cười, "Thì ra anh được trả một năm hai mươi vạn là để làm chân sai vặt cho mẹ Cố Lâm Lâm sao ?"

Chu Trường An cười khở: "Năng lực của anh bây giờ có thể làm chân sai vặt là đã tốt lắm rồi."

Tùng San không kiên nhẫn lườm hấn một cái: "Đừng đứng đó giả bộ đáng thương với tôi, tôi không muốn nghe những lời đường mật của anh. Muốn nói thì tìm Cố Lâm Lâm đi!"

sắc mặt Chu Trường An rất bất đắc dĩ, "Lâm Lâm đang ở Pháp, cuối tuần mới quay về."

Tùng San không để ý hấn, cô thầm nghĩ, trách không được gần đây cô lại thấy cô ta yên phận như vậy, thì ra là bị đày đi Pháp. Cố Trì Tây thật là có biện pháp.

Cửa thang máy mở ra, Tùng Chí Quân bước ra, phía sau còn có một người phụ nữ cùng ra khỏi thang máy.

Lão Tùng nhìn thấy con gái ngoan nhà mình thì vui vẻ hô lên: "San San, ba ba tới đón con nè !" nhưng kế tiếp ông lại lộ vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì ông thấy Chu Trường An đứng bên cạnh Tùng San.

sắc mặt Chu Trường An bối rối, hấn lễ phép nói với Tùng Chí Quân: "Chào chú." Sau đó hấn nhìn về phía người phụ nữ phía sau Tùng Chí Quân, càng thêm thận trọng nói: "Ông tổng, ngài tới rồi."

Tùng San sửng sốt một chút, nhìn về phía người phụ nữ đi phía sau Tùng Chí Quân, vừa vặn cùng ánh mắt của người phụ nữ kia giao nhau, cả hai đều ngưng lại một chút.

Người phụ nữ này tuổi hơn lớn, nhưng là khí chất rất tốt. Dáng người nhỏ gầy, cổ tay căng chân cơ hồ gầy tới mức không có chút hơi nước, nhưng toàn thân hàng hiệu trang phục rất có sức sống. Gương mặt kia cũng cực kì nhỏ; cằm nhọn, ánh mắt sắc bén như một cây đao. Bà ấy trang điểm rất dày, son môi hồng đậm khiến người khác phải chú ý.

Người phụ nữ này là mẹ của Cố Lâm Lâm, vợ của Cố Trì Tây, Ông Tiểu Kinh.

Thì ra là một người như vậy.

Tùng San do dự một chút, không biết có nên chào hỏi với Ông Tiểu Kinh hay không.

Tùng Chí Quân đi về phía con gái nhà mình, sau đó lãnh đạm nhìn thoáng qua Chu Trường An, "San San, chúng ta về nhà đi."

Chu Trường An run run khoe miệng, xấu hổ đi đến bên cạnh Ông Tiểu Kinh, "Ông tổng, phòng tiệc ở bên cạnh."

Ông Tiểu Kinh không nói gì, chỉ theo Chu Trường An đi vào trong. Tùng San suy nghĩ một chút, liền lôi kéo tay lão Tùng nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Tùng Chí Quân cười đồng ý, nắm tay của cô gái đi tới cửa thang máy mới hỏi: "Sao Chu Trường An lại ở đây vậy ? Nó đứng gần con làm gì ? Muốn nói lại sao ? Co không thể đồng ý nha!"

Đầu Tùng San rơi một giọt mồ hôi, "Không có không có, anh ta tới đây họp, vừa khéo lại gặp nhau."

Thang máy đợi nửa ngày cũng không thấy tới, Tùng San không biết sao cảm thấy có chút nôn nóng. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào con số chỉ tầng lầu đang bị đình trệ, sau đó cô chợt nghe thấy giọng của Tề Duyệt Tâm phía sau, "San San, cậu muốn đi đâu vậy?"

Tùng San quay đầu, nhìn thấy Phan Nghiễm Sinh đi phía sau Tề Duyệt Tâm.

Lúc này sắc trời đã tối, đối diện thang máy là một cánh cửa sổ thủy tinh sát đất, ở tầng mười lăm chỉ thấy được màu tối đen của bầu trời và ánh trăng ảm đạm, đèn trên đỉnh đầu không biết từ khi nào đã biến thành màu quất vàng, phát ra ánh sáng soi rọi xuống dưới. Nửa mặt của người đối diện ẩn trong ánh sáng trông cực kì quen mắt.

Tùng San giật mình nhớ lại, người này cô quả thật đã gặp qua. Là ở Trạch Viên, gặp cùng với Cố Trì Tây.

Phan Nghiễm Sinh đi tới, cười nói: "Không phải đã nói qua sẽ để tôi và ba cô gặp nhau sao? Sao bây giờ lại muốn đi chứ." Sau đó hắn đưa tay ra với Tùng Chí Quân, "Xin chào, tôi là Phan Nghiễm Sinh, coi như là ông chủ mới của con gái ông."

Tùng Chí Quân sửng sốt, nhìn nhìn con gái, nhưng ông không thấy Tùng San có phản ứng gì, đành phải cười đưa tay ra, "Xin chào xin chào, con gái nhận được sự chăm sóc của ngài, khiến ngài phiền toái rồi."

Phan Nghiễm Sinh cười nói: "Khách sáo khách sáo rồi, con gái ông xinh đẹp thông minh, năng lực làm việc rất tốt, tôi có ý muốn mời cô ấy tới công ty thực tập, cô ấy rất ngoan ngoãn muốn gặp ông

để xin ý kiến của ông, nếu không ta cũng không dám tự tiện tới quấy rầy ông đâu."

Tùng Chí Quân lại sửng sốt, ánh mắt nhìn thấy con gái có chút ngay người, cười nói: "Phan tiên sinh quá khách sáo , ngài có thể công nhận năng lực của con gái tôi, tôi thật sự vô cùng cảm kích."

Phan Nghiễm Sinh nói: "Vậy cũng ông cũng đừng đứng ở nơi này nữa , chúng ta đi vào trong nói chuyện đi, vừa lúc chủ tịch Thẩm cũng ở đây."

Tùng San bắt đắ dĩ đi theo Phan Nghiễm Sinh vào phòng tiệc, Phan Nghiễm Sinh lôi kéo Tùng Chí Quân đi tìm lão Thẩm vừa được nhắc tới, về mặt Tề Duyệt Tâm hâm mộ nói: "San San, ba ba của cậu thì ra cũng là một nhân vật lớn nha."

Tùng San cười gượng: "Cái này không phải đâu, ở trong cơ quan ba mình chỉ là một người nhân rồi."

Nhưng chuyện tại sao bị Phan Nghiễm Sinh coi trọng cô không thể nghĩ ra được.

Phòng tiệc bố trí cực kì hoa lệ, đèn treo thủy tinh sáng rực rỡ, những mâm trái cây đặt bàn dài trải khăn trải bàn màu trắng, phục vụ bưng khay đựng ly sâm banh chờ phục vụ. Ở đây có không ít người, nhưng đều là đàn ông mặc tây trang, Tùng San và Tề Duyệt Tâm, hai người đẹp đứng chung một chỗ đưa tới rất nhiều ánh mắt

Tại bàn dài bên trái, bên người Cố Trì Tây vây quanh một đám người, không khí hình như rất nhiệt liệt, không biết là đang nói cái gì.

Mà bên phải cách đó không xa, Ông Tiểu Kinh và Chu Trường An đang đứng ở nơi đó, cũng đang cùng người nào đó nói chuyện, nhưng không khí rõ ràng là lạnh hơn nhiều.

Tùng San nhìn nhìn bên trái Cố Trì Tây, sau đó lại nhìn nhìn bên phải Ông Tiểu Kinh, cô cảm thấy hai người này nhìn sao cũng không giống vợ chồng. Cố Trì Tây phảng phất như thấy được Tùng San, lại phảng phất như không thấy được, khuôn mặt vẫn như không có chuyện gì, lạnh nhạt như người xa lạ.

Có người đứng sau lưng vỗ vỗ Tùng San, Tùng San kinh ngạc, quay đầu lại thì nhìn thấy cái mặt than của Trương Tân.

"Cô lại đây một chút, tôi có chuyện muốn nói." Trương Tân nói.

Tề Duyệt Tâm đứng một bên che miệng cười, "Tôi đây không quá rầy hai người nữa ." Sau đó cô ta biết điều đi mất.

Tùng San theo Trương Tân đi tới ngoài phòng tiệc, nhìn thấy đáng đi chính tề kia của hắn, cô cảm thấy người này thật sự giống y như người máy, không biết sau lưng phải thay mấy lần pin. Nghĩ đến chuyện này cô liền nhin không được nở nụ cười.

Trương Tân xoay người, vừa vặn nhìn thấy nụ cười trên mặt Tùng San, vẻ mặt cứng đờ.

Tùng San xị mặt, "Anh tìm tôi làm gì?"

"Cách Phan Nghiễm Sinh xa một chút." Trương Tân gợn gàng dút khoát nói.

Tùng San khẽ nhú mày, cô cũng đã đoán được đại khái."Đây là lời mà Cố tổng của anh nhờ anh nói sao?"

Nhưng cô không tưởng được Trương Tân lại khẽ lắc đầu,
"Không, đây là cá nhân tôi đưa ra lời khuyên cho cô."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 34

Trên đường về nhà Tùng Chí Quân rất vui vẻ, vừa lái xe vừa nhắm theo bài hát. Còn Tùng San ngồi ở ghế phó lái thì tinh thần luôn hoảng hốt.

"Con người của Phan tổng rất tốt, tuổi không lớn mà đã có sự nghiệp lớn như vậy, thật sự là hậu sinh khả ứ." Tùng Chí Quân nói.

Tùng San không biết trả lời như thế nào, chỉ là cười "Ha ha" một tiếng.

Xe lái vào khu nhà, Tùng Chí Quân ngừng xe, quay đầu nói với con gái: "San San, con có phải không muốn làm việc với anh ta phải không ?"

Tùng San sửng sốt, "Ba làm sao ba biết ?"

Tùng Chí Quân cười cười, "ba là ai chứ, ba là ba con đó! Nếu con muốn thực tập ở công ty anh ta còn phải hỏi ý của ba sao? từ khi nào con lại biết nghe lời như vậy chứ ?"

Trên đầu Tùng San xuất hiện ba cái hắc tuyến, "Dạ, lão Tùng nhà mình thật là thần kì!"

Tùng Chí Quân nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, "Không muốn đi thì không đi, ba cũng biết những người đó và chúng ta không chung đường."

nghe được những lời này Tùng San có chút buồn bực, cô hỏi: "Ba, không phải ba trò chuyện cùng lão Thẩm rất vui mà sao ?"

Lão Tùng thở dài, lắc đầu nói: "Những người này a, khi nể mặt con thì thân như anh em, khi lên mặt rồi thì không khác gì cường hào ác bá."

Tùng San kiên định gật đầu, "Ba nói quá đúng! Về sau ba nên cách xa bọn họ một chút."

Tùng Chí Quân cười nói: "Con đúng là nên cách xa họ một chút, nhưng ba cách họ xa gần thì có liên quan gì ? ba thấy cái tên Phan Nghiễm Sinh kia là có ý gì đó với con thì đúng hơn, một lão già như ba thì anh ta muốn cái gì chứ."

Tùng San nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng , bất quá cô vẫn nói: "Dù sao chúng ta cùng bọn họ cũng không có gì quan hệ gì, sau này con sẽ không đi tìm việc làm thêm lung tung ."

Tùng Chí Quân như có điều suy nghĩ nhìn con gái, trong ánh mắt mang ý dò xét: "San San, con có phải có chuyện gì gạt ba hay không ? tên Phan Nghiễm Sinh có phải trước đây từng làm gì con không?"

Tùng San quyết đoán lắc đầu, "Không có không có, con thấy ba nói vậy nên muốn phòng ngừa vạn nhất thôi!"

Tùng Chí Quân thấy biểu cảm của San San, vẫn cảm thấy trong lòng con gái có chuyện gì đó, nhưng ông lại không muốn bức ép cô nói ra, vì thế ông cười nói: "San San thật sự đã trưởng thành, biết vì ba ba suy nghĩ . Con thấy ba con hôm nay có oai không, thấy lão Cố nhưng lại coi như không có gì!"

Da đầu Tùng San đột nhiên căng thẳng, cô cọ co lên cánh tay ba mình, y như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Vài ngày kế tiếp, Tùng San vẫn tới hội nghị như bình thường, mỗi ngày vẫn làm chân chạy vặt cho chị Ngô, chỉ là ngày càng ít nói. Ngược lại Tề Duyệt Tâm thì càng nói nhiều hơn, dùng lời của cô ta mà nói là muốn ở lại làm thực tập đương nhiên phải khiến cho cấp trên vui vẻ. Cho nên vừa có thời gian rảnh rỗi cô ta liền chủ động nói chuyện phiếm với Ngô tỷ, ngẫu nhiên nhìn thấy Phan Nghiễm Sinh cũng là đáng vẻ cười tươi như hoa.

Phan Nghiễm Sinh không hỏi quyết định của Tùng San, Tùng San cũng không chủ động nói cái gì.

Buổi sáng ngày thứ hai Cố Trì Tây chỉ xuất hiện một lát rồi đi, mấy ngày còn lại thì không hề xuất hiện ở hội nghị nữa. Thân là chủ tịch của chủ tịch của hội nghị diễn đàn này, nhưng việc hấn làm so với lão Thẩm là phó chủ tịch thì ít tới mức không đáng kể.

Lão Thẩm vẫn như cũ đi đến đâu cũng có người vây quanh, cười ha ha như mặt phật. Mỗi lần nhìn thấy Tùng San đều nhiệt tình đến trò chuyện hai câu, kết quả chính là những người vây quanh hấn đều đối xử đặc biệt với một trợ lý hội trường nhỏ bé như Tùng San.

Bao gồm Chu Trường An.

mấy ngày nay mỗi lần Tùng San và Chu Trường An tầm mắt giao nhau, cô luôn có thể cảm giác được sự tò mò trong lòng tên kia. Bởi vì cô hiểu hấn, nhưng cô không muốn nói gì với hấn. Cho nên cô tự giác trốn tránh để không phải nói chuyện với hấn.

Đương nhiên, Tùng San làm như vậy không chỉ là vì Chu Trường An, cũng là vì vị Uông Tiểu Kinh bên người hấn nữa.

Tùng San cảm thấy tình huống không gặp nhau cũng chưa từng nói chuyện qua nhưng lại biết rõ đối phương là ai giữa cô và Uông Tiểu Kinh....thật sự rất rối rắm mà.

Nhưng cô lại không muốn cùng người phụ nữ này có bất kì quan hệ nào.

Cho ên cô dứt khoát cách xa bọn họ một chút. Dù sao hội nghị vài ngày nữa sẽ kết thúc, sau đó ai đi đường nấy thì thật là không còn gì tốt hơn.

Rốt cuộc cũng đến ngày cuối cùng của hội nghị, khách mời tham dự không tới một nửa, có một số người từ nước ngoài tới đều lục tục trở về, việc làm chân chạy vặt của Tùng San và Tề Duyệt Tâm cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Buổi chiều khi nghị lễ bế mạc vừa chấm dứt, Tùng San lập tức nghĩ muốn tìm một cơ hội cùng chị Ngô nói chuyện đem lương bổng tính toán rõ ràng sau đó về nhà sớm. Cô đã tìm khắp trong ngoài hội nghị cũng không thấy chị Ngô đâu, cô đang suy nghĩ không biết nên làm gì thì Phan Nghiễm Sinh và Tề Duyệt Tâm cùng nhau đi tới.

Trên mặt Phan Nghiễm Sinh vẫn là nụ cười tươi rói: "San San, mệt không, tôi mời hai người đi ăn tiệc."

Tùng San nhìn Tề Duyệt Tâm đang đứng bên cạnh Phan Nghiễm Sinh, cô có chút kinh ngạc không biết quan hệ của hai người này từ khi nào lại tốt như vậy .

Tề Duyệt Tâm đi tới, lôi kéo tay Tùng San: "Cùng đi đi, khó có khi Phan tổng hòa phóng như vậy!"

Tùng San cố nghĩ ra cách để không phải đi, nhưng nghĩ nửa ngày vẫn không tìm ra cách nào khác ngoài cách dùng bố Tùng làm cớ nên cô đành phải nói: "Mình không đi đâu, ba của mình đang ở nhà chờ mình về ăn cơm đây."

Phan Nghiễm Sinh cười nói: "Vậy gọi ba cô cùng nhau tới ăn cơm đi, nhiều người cùng ăn sẽ vui hơn!"

Tùng San khẽ nhú mào, như vậy cũng được sao...

Sau đó cô chợt nghe thấy tiếng lão Thẩm từ phía sau: "San San, sao cô lại ở đây? Không phải đã nói sẽ cùng nhau đi ăn cơm sao?"

Tùng San quay đầu, trong ánh mắt mang theo sự kinh hoảng, đây là muốn náo loạn tới mức nào chứ?

Tề Duyệt Tâm nhìn lão Thẩm, lại nhìn Tùng San, trong mắt cô ta lộ ra ánh nhìn thì ra là như vậy.

Phan Nghiễm Sinh vội vàng nói: "chủ tịch Thẩm, thật khéo, Tôi cũng đang muốn mang hai cô gái này đi ăn cơm đây? Không biết chủ tịch Thẩm có thể nể mặt cùng nhau..."

Lão Thẩm khoát tay chặn lại, "Vậy thì không cần, tôi đã hẹn trước với San San, Trạch Viên cũng đã đặt chỗ trước, làm phiền Phan tổng phải thay đổi dự định của mình."

Sau đó hắn ôm eo Tùng San, cười ha ha nói, "Đi thôi, chú Thẩm dẫn cô đi uống trà."

Tùng San theo lão Thẩm đi vào thang máy, cửa thang máy vừa đóng, cô quay đầu nói: "Chú Thẩm, cảm ơn chú lúc nãy đã thay tôi giải vây, chuyện uống trà kia thì không cần, tôi phải về nhà sớm để ba tôi an tâm."

Lão Thẩm mỉm cười: "Phan Nghiễm Sinh chỉ là một tên nhóc là lại dám có ý đồ với cô, tôi vừa nhìn là đã thấy ghê tởm."

Tùng San cười gượng, cô thầm nghĩ chẳng lẽ ông không phải cũng giống hần sao.

Lão Thẩm tiện đà nói: "San San, cô đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn cùng cô nói chuyện tán gẫu, không có ý gì khác."

Tùng San biết tình huống này mà còn khách sáo thì thật không phải, cô lập tức cười nói: "Đừng đi Trạch Viên, ở đó xa quá về nhà trễ ba tôi sẽ lon lẳng, kiếm chỗ nào gần hơn đi?"

Lão Thẩm xòe tay, "Nếu vậy không bằng tới tầng sáu tháp Minh Châu đi ." Sau đó hần nhấn nút tầng sáu.

Hành động này khiến Tùng San yên tâm hơn chút, cô cười cười: "Cảm ơn chú Thẩm."

Lão Thẩm mang Tùng San tới tầng sáu, chọn một căn phòng trang nhã có ánh sáng tốt ngồi xuống, kê một bình trà Long Tĩnh.

"Thích uống trà không? Có muốn tôi gọi cái gì khác không ?" Lão Thẩm thân thiết cầm ấm trà rót cho Tùng San nửa chén trà. Chén trà Tử Sa có miệng chén lớn, đáy chén khắc một đóa hoa sen, qua làn nước trong veo lung linh như thật.

Tùng San cười nhẹ: "Tôi rất thích , ba của tôi cũng rất thích uống trà, chỉ là chưa từng uống qua trà Long Tĩnh, uống Thiết Quan Âm nhiều hơn."

Lão Thẩm chậm rãi nói: "Trà Long Tĩnh này, điều cần chú ý tương đối nhiều. Trà Long Tĩnh là thượng phẩm, bởi vì trà này chỉ thích hợp với nhiệt độ thấp, quan trọng nhất là trước Cốc Vũ phải hái xong lá trà phơi lên thì hương vị mới thơm ngon. Loại trà này lá chồi non là đắt nhất, chờ qua Thanh Minh mới hái thì lá già đi, mà lá già thì giá rẻ hơn."

Tùng San như có điều suy nghĩ gật gật đầu, "Tuổi trẻ rất đáng giá, già đi rồi thì không còn gì trị nữa."

Thì ra quy luật này không phải chỉ áp dụng đối với nữ giới.

Lão Thẩm uống một ngụm trà, hiền lành nói: "San San, thật ra cô rất chán ghét những người như chúng tôi phải không ?"

Tùng San thản nhiên cười cười: "Cũng không tới mức chán ghét."

Nhưng cũng không thể nào thích được.

Lão Thẩm nở nụ cười, "Cô gái nhỏ như cô thật thú vị, trách không được lão Cố bị cô mê hoặc đến điên đảo."

Sắc mặt Tùng San cứng đờ, không biết nên nói cái gì cho phải .

Lão Thẩm cười xấu xa, "Cô không nhìn ra sao, ngày đó hẳn nhìn thấy cô nhưng giả vờ như không, kỳ thật trong lòng đã ghen tới mức muốn hổng rồi. Mấy ngày nay cũng không dám xuất hiện, khiến tôi cười muốn chết ."

Tùng San cúi đầu, nhìn hoa sen trong đáy chén tới mức mất hồn.

"Kỳ thật là tôi có ý mang cô tới nơi này. Bởi vì tôi thật sự nhìn không được cách làm của lão Cố, muốn gặp cô lại không dám , lớn tuổi rồi mà còn ngây thơ như vậy, thật sự là dọa người mà!"

Tùng San ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo một tia bất an: "Chú Thẩm, chú định làm thế nào nếu tôi không chịu theo ?" thật ra cô cũng cảm giác được, cô cảm thấy có gì đó không thích hợp, "Chẳng lẽ là..."

Lão Thẩm khoát tay chặn lại, "Cô đừng đoán mò, biện pháp để mang cô tới đây tôi không thiếu." Sau đó hắn cầm lấy chén trà trong tay, nhìn về phía Tùng San, "San San, cô không chịu lão Cố, có phải là bởi vì hắn đã kết hôn có vợ rồi đúng hay không?"

Tùng San có chút khó chịu với cái đề tài này, cô hơi mím môi, hai tay bất giác nắm chặt chén trà.

Lão Thẩm thở dài, "Cô cũng nhìn thấy , lão Cố và vợ hắn, căn bản không bằng người xa lạ. Hôn nhân cái gì bất quá cũng chỉ là một tờ văn thư, cô cần gì phải như vậy để ý?"

Tùng San nở nụ cười, "Chú Thẩm, thì ra chú gấp gáp tìm tôi nói chuyện phiếm là vì muốn làm thuyết khách cho Cố Trì Tây sao?"

Lão Thẩm cũng cười : "Tôi thấy hắn mấy năm nay luôn một mình đến rồi đi, khó có khi hắn thật lòng thích một người. Tuy rằng hai người tuổi tác hơn kém hơi nhiều, nhưng ta cảm thấy rất xứng đôi! Lão Cố mấy năm nay cũng từng có không thiếu phụ nữ, chỉ là cho tới nay hắn chưa từng mang một người phụ nữ nào đến gặp chúng tôi, những người phụ nữ kia ở bên hắn là vì nhu cầu thiết yếu mà

thôi, đàn ông mà, cũng phải có nhu cầu chứ đúng không ? Hấn trả thù lao, cô bán thân, theo như nhu cầu mà thôi."

Tùng San nghĩ nghĩ, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng lão Thẩm, hỏi: "Chú Thẩm, chú cảm thấy vậy sao? Có phải đàn ông có tiền đều nghĩ cái gì cũng có thể mua được ? Bao gồm phụ nữ ?"

Lão Thẩm nhếch miệng, nói: " Cô nhóc này, trên đời này không có nhiều thứ đúng đúng sai sai như vậy . Hấn mua được không phải là vì có người bán sao? Hấn và Uông Tiểu Kinh từ ngày đầu tiên kết hôn chưa từng ở cùng nhau dưới mái hiên, chẳng lẽ cô đành lòng nhìn hấn còn mạnh khỏe như vậy là đi làm một họa thượng không gần nữ sắc sao ?"

Lão Thẩm uống ngụm trà nước tiếp tục nói: "Nói thật, bàn về quan hệ với phụ nữ, chú Thẩm của cô năm đó chơi đùa so với hấn còn ghê hơn, kết quả mấy năm trước chơi tới mức phát hiện bị ung thư tuyến tiền liệt, thiếu chút nữa thành thái giám. Đây là của nhân quả báo ứng của tôi. Cho nên vài năm nay tôi sống rất yên tĩnh , nhưng tôi tốt xấu cũng mạnh hơn lão Cố, tôi còn có gia đình, trong nhà còn có vợ con, mặc dù bà ấy luôn lằm bằm lải nhải, cả ngày đều nhìn tôi không vừa mắt, nhưng vẫn nguyện ý giặt quần áo nấu cơm cho tôi, nhắc tôi uống thuốc, chăm sóc tôi, vì tôi mà sanh con dưỡng cái. Khả lão Cố..."

về mặt Tùng San hơi hoảng, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

"cô cảm thấy hấn bao nuôi phụ nữ là không công bằng, nhưng cô cũng phải nghĩ lại sau khi những người phụ nữ kia cầm tiền đi, còn lại một mình hấn cô đơn lạnh lẽo , cô không thấy rất thê thảm sao ?" Lão Thẩm thở dài.

"Vậy vì sao hấn không ly hôn? Sau đó tìm một người phụ nữ bình thường rồi kết hôn không phải sẽ tốt sao" Tùng San hỏi.

Lão Thẩm lắc đầu: "Trên đời này có nhiều chuyện rất khó nói rõ. Lão Cổ không thể ly hôn, đó là lời hứa mà năm đó hấn kiên trì giữ, một lời nói của đàn ông đáng giá ngàn vàng, hấn không thể thay đổi"

Tùng San nhìn biểu cảm của lão Thẩm, cô thấy được một chút gì đó ẩn nhẫn bất đắc dĩ.

"San San, hôn nhân cùng việc bao nuôi có gì khác biệt sao ? Không phải đều là một tờ giấy, chẳng qua hôn nhân trên tờ giấy kia có chút khiến người khác đau đầu, nhưng cuối cùng thì khi ly hôn cũng biết nó giá trị bao nhiêu. Bao nuôi thì ngày từ đầu đã viết rõ ràng, như vậy về sau lúc chia tay dễ dàng hơn chút thôi."

Tùng San nở nụ cười, "Chú Thẩm, xem ra chú nghĩ rất thoáng."

Lão Thẩm cũng cười cười, "San San, cái này gọi tuổi tác không tha bất kì ai."

Tùng San nghĩ nghĩ gật gật đầu, "Chú Thẩm, lời của chú nghe vào cũng có chút ý tứ, bất quá tôi không thể nào đồng ý."

Lão Thẩm khoát tay, "Tôi chỉ đem chuyện nên nói nói với cô thôi, về phần cô nghĩ như thế nào, không phải tôi nói có thể thay đổi thì thay đổi . San San, cô đúng là cô gái tốt, chú Thẩm nếu có một cô con gái giống như cô thì thật tốt. Ba cô thật sự rất có phúc, đây là phúc hấn gặt từ kiếp trước."

Tùng San nở nụ cười, "Chú Thẩm, chú thật mê tín."

Lão Thẩm sờ cái ót trụi lủi: "San San, chờ cô lớn thêm chút nữa sẽ biết, có một số việc nên tin là có còn hơn không."

Tùng San từ chối cho ý kiến, lão Tùng nhà cô là người kiên định theo thuyết vô thần. Bất quá vấn đề này cô cũng không muốn bàn luận lâu với lão Thẩm.

Hai người uống xong một ấm trà, lão Thẩm đứng lên, mang Tùng San đi ra ngoài, Tùng San nhìn chung quanh một chút, hỏi: "Chú Thẩm, chú không cần trả tiền sao?"

Lão Thẩm cười ha ha nhìn Tùng San, "Chú Thẩm của cô một năm đã phải trả 36 vạn tệ tiền hội phí, tới đây uống ấm trà mà phải trả tiền thì lão Cố kia cũng quá keo kiệt rồi ."

Tùng San sửng sốt một chút, không nói gì.

Lúc này Lão Thẩm mới phát giác ra, hỏi: "Lão Cố không nói với cô hẳn có cổ phần ở đây sao?"

Tùng San cúi đầu cười cười, cửa thang máy mở ra, cô vừa muốn theo lão Thẩm vào thang máy, vừa ngẩng đầu liền thấy đến Cố Trì Tây và Trương Tân từ trong thang máy đi ra.

Nhất thời cô cảm thấy đau đầu.

"U? Thật lạ lùng, nghi lễ bế mạc gọi ông tới ông không tới, bây giờ người đi hết sạch ông tới làm chi?" giọng nói của Lão Thẩm mang theo sự chế nhạo.

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn Tùng San đứng sau lão Thẩm, lại không chút để ý thu hồi ánh mắt, đối với lão Thẩm cười nói: "Hẹn gặp một người."

Lão Thẩm nghe rằng: "Nếu ông bận rộn, tôi về trước vậy."

Tùng San đi theo phía sau lão Thẩm, yên lặng coi mình như không khí. Nhưng lão Thẩm thích xem kịch vui sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội, vì thế quay đầu nhìn thoáng qua Tùng San, ra vẻ giống như phát hiện ra một chuyện lớn, vỗ vỗ cái ót nói: "Ai nha, San San, chú Thẩm có hẹn đi ăn tối, cô có muốn cùng tôi đi ăn không?"

Cố Trì Tây ở đối diện vừa đi vài bước thì dừng lại.

Tùng San biết lão Thẩm đang đùa giỡn cô, khẽ nhú mày: "Không cần, ba tôi đang chờ tôi về."

Lão Thẩm giả vờ xem đồng hồ, "Vậy chú Thẩm không có cách nào đưa cô về rồi, tôi sợ khách phải chờ lâu."

Cố Trì Tây nhỏ giọng nói với Trương Tân đang đứng bên cạnh: "Đưa San San về nhà."

Trương Tân trả lời: "Vâng." Nói xong hắn đem văn kiện trên tay đưa cho Cố Trì Tây, "Cố tổng, đây là bản kế hoạch của Đức Thuận viên, tôi đưa Tùng San về xong lập tức quay lại."

Cố Trì Tây gật đầu.

Lão Thẩm cười thờ dãi, nhưng cũng không nói gì nữa. Trương Tân theo Tùng San và lão Thẩm vào thang máy. Tùng San thật sự rất muốn nói cô có thể đi xe điện ngầm về, nhưng Cố Trì Tây căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện đã đi rồi. Còn cái tên đầu gối Trương Tân, nói cái gì với hắn cũng không tốt. Thang máy đến nơi, lão Thẩm nói tạm biệt với Tùng San rồi lái xe rời đi.

Trương Tân mở cửa xe, "Lên xe đi."

Hai người dọc đường đều không có nói chuyện, Tùng San cảm thấy áp suất không khí trong xe rất thấp, nên mở cửa kính xe ra, một ngọn gió đêm thổi vào trong xe, thổi sợi tóc hai bên tai cơ bay lên. Khi cột đèn giao thông gần khu nhà Tùng San chuyển sang màu đỏ, Trương Tân xoay đầu lại, Tùng San đang nghiêng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ xe đến gần người, khi cô cảm thấy Trương Tân đang nhìn cô liền quay đầu sang, vừa muốn mở miệng, đã thấy Trương Tân quay đầu lại, khi đèn chuyển sang màu xanh, Trương Tân đạp chân ga, không nói chuyện.

Tùng San cảm thấy lượng điện của người máy này không đủ, cô cũng lười mở miệng. Thẳng đến khi Trương Tân đậu xe trước khu nhà, Tùng San xuống xe, mới lễ độ nói với hắn một câu: "Cám ơn."

Mặt Trương Tân không chút thay đổi, khi Tùng San xoay người lại hô lên: "Tùng San."

Tùng San xoay người hỏi, "Làm sao vậy?"

Trương Tân suy nghĩ một chút, rồi cuộc mới mở miệng nói: "Cô cẩn thận một chút, nếu có gì phiền toái thì liên lạc với tôi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 35

Tùng San về nhà suy nghĩ thật lâu ý tứ trong câu nói cuối cùng của Trương Tân, nếu có gì phiền toái thì liên lạc với hắn. Chẳng lẽ Trương Tân đã biết trước cô có thể gặp chuyện rắc rối sao?

Kết quả là bất an lại một lần nữa trỗi dậy.

Nhưng sau một hồi cân nhắc cô cảm thấy mình đang buồn lo vô cớ .

Ngày hôm sau khi nhận được điện thoại của chị Ngô, Tùng San đi một chuyến tới công ty Tín Đạt của Phan Nghiễm Sinh, cùng chị Ngô tính toán tiền lương làm việc mấy ngày qua. Thái độ của chị Ngô đối với cô vẫn là không lạnh không nóng , cuối cùng chị ấy hỏi một câu: "Cô chắc chắn là không cần cơ hội thực tập này sao ?"

Tùng San nhếch miệng cười cười, "Cám ơn chị Ngô, em quá lười, muốn ở nhà chơi vài ngày."

Vừa khéo Phan Nghiễm Sinh và Tề Duyệt Tâm từ trong phòng họp đi ra, toàn thân Tề Duyệt Tâm mặc đồ công sở, hoàn toàn giống một cô thư ký nghiêm chỉnh, cô ta thấy Tùng San thì cười hỏi: "San San, cậu thực sự không ở lại thực tập cùng mình sao ?"

Tùng San cười nói: "Ba của mình quản lí quá nghiêm khắc, mình cũng không có cách nào."

Trong ánh mắt Phan Nghiễm Sinh mang theo điểm tiếc nuối "Đi đi, chừng nào cô muốn quay lại thì nói với tôi một tiếng, công ty của chúng tôi luôn luôn chào đón cô."

Tùng San cầm tiền đi ra khỏi cổng công ty, sau đó nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng cũng thoát khỏi những người này, sau này không phải bận lòng nữa.

May mà nghỉ hè cũng chỉ còn lại hai tuần cuối cùng, trong khoảng thời gian này cô luôn thành thành thật thật vui mình trong nhà, cổng trước không ra cổng sau không bước, ngay cả đi siêu thị đều phải đợi Phương Tiểu Tiệp tan tầm rồi cùng đi. Phương Tiểu Tiệp sau trận bận rộn kia rốt cuộc cũng có thể tan tầm đúng giờ, ngược lại Tùng Chí Quân luôn tan tầm sớm gần đây thì công việc lại càng thêm lu bù.

Công việc biên tập sách mới của Tùng Chí Quân gần đây tiến triển khá tốt, mấy bài viết ca ngợi công đức đều viết không tệ lắm, chuyện phỏng vấn mấy xí nghiệp lớn thành đạt được lão Thái hỗ trợ nên cũng ổn. Gần đây ông ra ngoài nhiều hơn, chuyện xã giao đương nhiên cũng nhiều hơn, một tuần có tới hai ngày không về nhà nấu cơm mà ăn ở bên ngoài. Đối với chuyện này Phương Tiểu Tiệp cũng không hề nói một câu câu oán hận, dù gì lão Tùng cũng là người nấu cơm cho bà hơn hai mươi năm. Phương Tiểu Tiệp vẫn luôn cảm thấy đàn ông ngẫu nhiên ra ngoài xã giao mới là dấu hiệu thành công, đàn ông mà cứ ở nhà làm việc nhà thì làm được gì chứ.

Lại qua hết một tuần sinh hoạt như heo, Tùng San cảm thấy tâm tình của mình vững vàng hơn rất nhiều ; mấy cảm giác bất an tiềm ẩn trước kia cũng biến mất. Giống như lão Tùng nói vậy, chỉ cần con an phận thủ thường, không làm chuyện gì càng quấy, không đi trêu

chọc người khác, người khác muốn tìm con gây phiền toái cũng không có cơ hội.

Đây chính là đạo lý mà Tùng Chí Quân đúc kết được qua nhiều năm đối nhân xử thế trong cơ quan. Không có gì thành tựu gì nhưng lại có được sự an ổn.

Cách ngày khai giảng còn năm ngày, Tùng San thu thập các thứ rồi chuyển về ký túc xá trong trường học. Lý Yến thấy Tùng San trở về rất vui vẻ, lôi kéo tay Tùng San nói chuyện không ngừng, nội dung trò chuyện phần lớn là nói giáo sư khảo sát nghiên cứu sinh miệng quá hôi còn có nam sinh ngồi cùng bàn với cô ấy mùi mồ hôi quá nặng.

Sau khi nói chuyện phiếm xong, cô ấy mới thỉnh thoảng nói ra một câu, "Gần đây cậu và anh Tê Lợi thế nào rồi ?"

Tùng San run run khoe miệng, "Từ lần trước đi leo núi về chưa từng liên lạc qua, có lẽ là vì công việc quá bận."

Ánh mắt Lý Yến khẽ dao động, vẻ mặt mang chút hối hận, "Xem ra đều tại mình, ngày đó nếu không phải mình lạnh mồm lạnh miệng nói ra chuyện có anh chàng đẹp trai giàu có theo đuổi cậu, Tê Lợi chắc cũng không đến mức bị tổn thương."

Tùng San nhìn chằm chằm vẻ mặt của Lý Yến ba giây, mở miệng nói: "Lý Yến, có phải cậu thích Tống Đào không ?"

Lý Yến kinh hãi, vội vàng nhìn bốn phía, thấy Triệu Nhiên an tĩnh ngồi trước máy tính đeo tai nghe, mới quay mặt lại vẻ mặt giận dữ, "San San, cậu đừng nói lớn tiếng như vậy, bị người ta nghe được không tốt đâu."

Trên đầu Tùng San xuất hiện ba hắc tuyến, loại chuyện này dù cho có bị Triệu Nhiên nghe được thì có sao đâu chứ. Bất quá nghĩ lại Lý Yến bình thường luôn có dáng vẻ như bà đàn ông, kỳ thật trong xương vẫn là một cô gái nhỏ. Bị người ta nói trúng tâm sự như vậy, khản trương một chút cũng là bình thường.

Vì thế cô cười cười nói: "Mính sai rồi, chúng ta ra ngoài vừa ăn vừa nói đi."

Sắc mặt Lý Yến vẫn ửng hồng, lập tức thở dài, "Ai, mình có thích hay không thì có ít gì, dù sao người Tống Đào thích là cậu, ngay cả liếc hần cũng chưa từng liếc qua mình đâu."

Tùng San vui vẻ, ôm Lý Yến một cái: "Vậy cậu phải nghĩ biện pháp làm cho anh ấy phải gặp cậu đi!"

Mặt Lý Yến dán trên người Tùng San cọ cọ, "Quên đi, da mặt mình còn chưa dày như thế đâu. Hơn nữa, bây giờ mình còn đang chuẩn bị cho kì thi nghiên cứu sinh bận rộn bù đầu, lấy đâu ra thời gian mà suy nghĩ mấy chuyện này !"

Tùng San nghĩ lại thấy cũng đúng, "Ừ, vẫn là kì thi nghiên cứu sinh quan trọng hơn, cậu bỏ ra thời gian dài như vậy không thể thất bại trong gang tấc, đàn ông nha, chờ cậu đậu kì thi đó xong rồi tiếp tục cũng được."

Trong lòng Lý Yến cười khở, cô chỉ sợ người như mình thi đậu nghiên cứu sinh xong thì kiếm bạn trai càng khó. Về ngoài bình thường, tuổi tác thì càng lúc càng lớn, nghĩ lại thì thấy tương lai thật u ám. Nhưng cô cũng không nói ra những lời không may này, ngược lại ý chí chiến đấu còn tăng thêm: "Ừ, con gái vẫn là tự mình cố gắng thì quan trọng hơn!"

Tùng San cười ngọt ngào, "Bảo bối, mình thật sự rất bội phục cậu !"

Trong lòng Lý Yển rất ấm áp , nhưng cô lại nghĩ tới gì đó, nói: "Đúng rồi, ngày hôm qua giáo viên phụ đạo đến ký túc xá đi một vòng, nói với bọn mình năm nay sẽ có hai học sinh trong trường có được học bổng đi HongKong, hơn nữa học kỳ sau khi năm thứ tư bắt đầu thì trực tiếp đi Hongkong học lên thạc sĩ, San San, cậu có muốn đi đăng ký không, đây là cơ hội khó được đó !"

Tùng San nghe xong chẳng hề để ý cười cười: "Hả, mấy chuyện tốt như thế này làm sao tới phiên mình ?"

Về mặt Lý Yển lại kiên định nói: "San San, mình thấy cơ hội của cậu rất lớn. Thành tích của cậu vốn rất tốt, tiếng Anh lại qua cấp 6, nếu dựa theo tất cả các môn thì cậu có thể không bằng vài người, nhưng mà, mình biết ngoài cậu ra không có ai giỏi tiếng Anh như vậy, ngay cả cấp 4 còn chưa qua được đấy."

Tuy rằng Lý Yển nói có chút đạo lý, nhưng Tùng San cũng không có tin tưởng quá vào chuyện này. Dù sao chuyện đi nước ngoài du học này, căn bản chưa từng nằm trong kế hoạch của cô, còn có đi HongKong xa như vậy, lão Tùng nhà cô làm sao nữa.

Tùng San và Lý Yển đi ra ngoài ăn cơm, đi ngang qua cửa thấy Triệu Nhiên một mình ngồi an tĩnh, video trên màn hình đã phát xong rồi, chỉ còn lại một cửa sổ màu đen.

Tùng San vỗ vai Triệu Nhiên, "Triệu Nhiên, bọn mình đi ăn cơm đây, cậu có muốn đi cùng không ?"

Triệu Nhiên giật mình "A?" một tiếng, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Tùng San.

Lý Yển không kiên nhẫn lặp lại: "bạn mình đi ăn cơm, cậu có muốn đi cùng không?"

Triệu Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói, "Các cậu đi đi mình không đói bụng."

Tùng San cảm thấy Triệu Nhiên hình như có chút gì đó không hợp lí, cô vừa muốn hỏi một câu nữa đã bị Lý Yển mạnh mẽ lôi kéo ra cửa.

"Cậu đừng để ý cậu ấy, suốt ngày cứ như người mộng du ấy, không biết là đang nghĩ cái gì." Lý Yển nói.

Tùng San cảm thấy dùng từ "Mộng du" này để hình dung Triệu Nhiên thật sự rất chính xác, sau đó cười nói: "Lý phu tử càng ngày càng độc miệng!"

Triệu Nhiên nghe được đối thoại trong hành lang của Tùng San và Lý Yển, vẻ mặt ảm đạm rũ rượi. Mấy ngày nay cô cứ luôn hoảng hốt như thế, thật sự là cùng người mộng du không khác nhau lắm.

Tuần trước, Trương Tân có tìm cô một lần, cô như người mộng du. Nhắm mắt lại khuôn mặt người kia liền lập tức xuất hiện trước mắt cô, hắn nói, thực xin lỗi, lần trước là tôi hiểu lầm cô.

Năm mơ cô cũng sẽ cười.

Nhưng khi tỉnh mộng cô lại cảm thấy quá thê lương, Triệu Nhiên lại làm sao không rõ, lần này Trương Tân tới tìm cô nhận lỗi, vẫn là vì Tùng San.

Đây là một cái nút thắt, làm cách nào cũng không tháo được.

Tùng San và Lý Yển cùng nhau ăn cơm, đơn giản nói ra chuyện mình và Tề Duyệt Tâm cùng nhau đi làm thêm, Lý Yển nghe xong về mặt ngưng trọng.

"San San, mình khuyên cậu nên cách xa Tề Duyệt Tâm một chút." Lý Yển nói.

"Vì sao?" Tùng San hỏi.

"Ngày đó buổi họp nghiên cứu sinh kết thúc trễ, đời hoài không thấy xe bus tới, mình bèn băng qua cao ốc Thế Kỷ bên kia đường đón xe điện ngầm về nhà, kết quả vừa lúc thấy được, Tề Duyệt Tâm kia và Cố Lâm Lâm gặp nhau! Hai người đó trang điểm xinh đẹp, cùng nhau vào một quán bar." Lý Yển nói.

Tùng San khẽ nhú mào, Tề Duyệt Tâm này thật là một người phức tạp.

"Cậu nói xem cô ta một bên cùng cậu giả vờ thân thiết, một bên lại cùng Cố Lâm Lâm kề vai sát cánh đi bar, rốt cuộc là cô ta muốn làm gì đây?" Lý Yển tức giận nói.

Tùng San cười cười: "Aiz, cũng không có quy định là làm bạn với mình thì không thể làm bạn với Cố Lâm Lâm. Bất quá cô ta đã làm như vậy thì chắc chắn có lí do, mình nghe lời cậu, mặc kệ cô ta có ý gì, mình cứ cách xa cô ta một chút sẽ tốt hơn."

Lý Yển sờ sờ đầu Tùng San, "Đứa bé ngoan, thật nghe lời."

Tùng San bắt chước mèo con kêu một tiếng "Meo".

Trên đường trở về Tùng San vẫn luôn suy nghĩ, Tề Duyệt Tâm này rốt cuộc là muốn gì. Càng nghĩ thì cô càng cảm thấy không thích hợp, lần trước lão Thẩm nói, cố ý đem cô mang cô đến hội nghị, chẳng lẽ chính là do Tề Duyệt Tâm giờ trò quỷ? Nghĩ đến chuyện này cô âm thầm thở dài, hoàn hảo cô đủ cẩn thận chưa cùng Tề Duyệt Tâm đến công ty của Phan Nghiễm Sinh thực tập, bằng không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cái cảm giác như thoát được một kiếp nạn này thật là... Tùng San thở dài, vẫn là lão Tùng nhà cô nói rất đúng, xã hội này thật sự quá rối loạn rồi.

Nghĩ đến chuyện này cô đột nhiên muốn gọi điện thoại cho lão Tùng , tối qua lão Tùng ở bên ngoài xã giao, uống hơi nhiều, khi về nhà đã là nửa đêm . Buổi sáng hôm nay khi Tùng San cửa lão Tùng còn chưa tỉnh, Phương Tiểu Tiệp cảm thấy dù sao cũng là cuối tuần nên để cho ông nghỉ ngơi không đánh thức ông, cô tự mình chuẩn bị bữa sáng, Tùng San ăn xong rồi trở về trường học.

Điện thoại đã gọi ba lần nhưng vẫn không gọi được.

Tùng San cảm thấy không đúng, nên lập tức gọi vào số điện thoại của cơ quan nhưng vẫn không có người nào bắt máy.

Trong lòng Tùng San càng thêm bất an, vì thế cô gọi cho Phương Tiểu Tiệp. Sáng hôm nay Phương Tiểu Tiệp trực ban, theo lý di động vẫn luôn để chế độ im lặng đặt trong ngăn kéo , cho nên dù Tùng San có gọi cho bà cũng không hi vọng gì nhiều.

Nhưng cô lại tưởng được mẹ cô lại tiếp điện thoại .

"Mẹ? Mẹ đang ở bệnh viện sao? Con gọi điện thoại cho ba nhưng ba lại không bắt máy." Tùng San nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng hít thở thật sâu, sau đó lại giống như đang nức nở, Phương Tiểu Tiệp nói: "San San, ba con ngoại tình , tối qua còn ngủ với người phụ nữ khác."

Tùng San ngây người một lát mới giật mình, vội vàng hỏi: "Mẹ, cuối cùng là sao? Có phải mẹ hiểu lầm hay không ? Ba con không phải là người như vậy đâu?"

Phương Tiểu Tiệp lại tiếp tục thở dài, giọng mũi nặng hơn, "Con đàn bà kia vừa rồi còn gửi hình ảnh tới điện thoại của mẹ, ha ha, ba con lớn tuổi như vậy mà còn học đòi theo mấy người trẻ tuổi, chơi trò giường chiếu."

Đầu óc Tùng San như nổ tung, "Mẹ đang ở đâu ? Con lập tức qua tìm mẹ!"

Phương Tiểu Tiệp cười khổ: "Ở bệnh viện, còn có thể chỗ chứ, mẹ còn đang trực ban đây."

"Mẹ cứ ở yên đấy chờ con tới!" Tùng San cúp điện thoại xong liền xông ra khỏi ký túc xá.

Phương Tiểu Tiệp giống như già đi vài tuổi, tóc trắng đều nhú ra . Tùng San nhìn mẹ mình ngồi yên ở đấy, lòng cũng quặn lại.

Phương Tiểu Tiệp cầm điện thoại đưa cho Tùng San, cười khổ: "Con xem, ba con làm ra chuyện như vậy đây."

Trong ảnh chụp, Tùng Chí Quân khỏa thân nằm trên giường ngủ say, một người phụ nữ trang điểm đậm dán lên ngực ông chụp ảnh.

Người phụ nữ kia.

Tùng San giật mình nói: "Mẹ, người này sao lại quen mắt như vậy ? Có phải cái người y tá ở bệnh viện mà mẹ hay nói không?"

" Chính là người cả ngày bị mẹ mắng, y tá làm việc không biên chế Tiết Lệ." Phương Tiểu Tiệp run run khóe miệng, "Mẹ con đối xử với mọi người có nghiêm khắc cho nên bị báo ứng ."

"Không đúng; mẹ, mẹ xem trong những bức hình này ba đều ngủ rất say, ba nhất định là bị người khác gài bẫy, ảnh chụp này nhất định à có người cố ý!" Tùng San nhú mày nói.

về mặt Phương Tiểu Tiệp hoảng hốt, "Tiết Lệ cũng đã thừa nhận rồi, con đừng có giải vây cho ba mình nữa."

"Thừa nhận? Thừa nhận cái gì? Cô ta cùng ba ngoại tình sao ?" Tùng San hoảng hốt nói, "Cô ta nói như thế nào ?"

"Cô ta nói cô ta đã sớm cùng ba con như vậy, một tuần gặp mặt một lần, còn nói ba con đối với cô ta, đối với cô rất nhiệt tình ..."
Phương Tiểu Tiệp bóp trán nói không nên lời.

Tùng San đứng lên, "Tiết Lệ đâu ? Con muốn hỏi cô ta !"

Phương Tiểu Tiệp vẫn không nhúc nhích, "Đi rồi, bị mẹ đánh hai bạt tai rồi đi rồi ."

Tùng San hít sâu một hơi, "Mẹ, trước tiên đừng nên nóng giận. Trong chuyện này khẳng định có vấn đề, mẹ suy nghĩ một chút xem Tiết Lệ kia là loại người nào, mẹ không phải đã nói cô ta suốt ngày muốn lấy người giàu có đẹp trai sao ? Ba của con lại không như vậy,

tuổi cũng lớn, cô ta ở bên ba có lợi ích gì ? Cô ta nói yêu ba mẹ tin được không?"

Phương Tiểu Tiệp ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo sự kinh ngạc.

"Người đàn bà kia nhất định là vu oan cho ba, nhất định là cố ý muốn chọc giận mẹ! Mẹ, chúng ta về nhà đi, đi tìm ba hỏi rõ ràng, mẹ phải tin tưởng ba, ông ấy an phận thủ thường nhiều năm như vậy sao có thể làm ra chuyện như vậy được."

Phương Tiểu Tiệp vỗ ót, "Ai nha, mẹ giận đến mức hồ đồ rồi ! San San con nói rất đúng, ba sao có lá gan làm mà ngoại tình a! Hôm qua khi ông ấy trở về mẹ còn cảm thấy thần trí của ông ấy có gì đó kì lạ, uống bao nhiêu rượu mà có thể thành ra như vậy chứ !"

"Là bị người ta kê thuốc ." Tùng San cắn răng nói.

Hai mẹ con vội vội vàng vàng trở về nhà, nhưng lại phát hiện trong phòng không có một bóng người. Tùng Chí Quân không biết đã rời giường khi nào, người không thấy đâu.

Phương Tiểu Tiệp tìm khắp nhà một lần, rồi mới lo âu ngồi xuống ghế, "Trời ơi, ba con chắc là gặp chuyện lớn rồi, hôm nay còn mặc tay trang ra ngoài, rốt cuộc là đi gặp ai chứ ?"

Tùng San cầm di động, lo lắng gọi mấy cuộc điện thoại cho Tùng Chí Quân nhưng vẫn không có người nào bắt máy.

Tay Phương Tiểu Tiệp nắm thành ghế dựa đầy mồ hôi, "San San, ba con không phải là đi nhảy sông chứ?"

Tùng San nghe được câu nói đó sau lưng như có gió lạnh thổi qua, vội vàng cầm tay Phương Tiểu Tiệp, "Mẹ đừng nghĩ bậy, ba của con không phải là người suy nghĩ tiêu cực như vậy đâu !"

"Báo cảnh sát đi, San San, nhờ cảnh sát hỗ trợ tìm ba con!" mắt Phương Tiểu Tiệp bỗng nhiên dâng tràn nước mắt.

Tùng San vội vàng cầm khăn tay lau nước mắt cho Phương Tiểu Tiệp, suy nghĩ một chút nói: "Cục cảnh sát sẽ không xử lý vụ án tìm người mất tích trong vòng 24 giờ, mẹ đừng khẩn trương, chúng ta chờ một chút, ba sẽ mau trở về thôi."

Chuyện như thế này làm sao báo cảnh sát, Tùng Chí Quân thân là chủ biên của tạp chí Đảng lại dính vào chuyện ngoại tình rồi mất tích, chuyện như vậy mà truyền đi ra ngoài thì sẽ ra sao đây ?

Sau lưng Tiết Lệ khẳng định còn có người điều khiển, bỗng nhiên Tùng San có một dự cảm không tốt.

Phương Tiểu Tiệp nước mắt tràn lan, Tùng San nhìn dáng vẻ này của mẹ mình đau lòng không chịu được, mắt rất nhiều khí lực mới có thể khuyên Phương Tiểu Tiệp khuyên lên giường nằm, còn mình thì ngồi trong phòng khách một lần lại một lần gọi điện thoại, di động Tùng Chí Quân không gọi được, cô liền gọi cho bạn bè đồng nghiệp của Tùng Chí Quân, nhưng vẫn không có bất kì tin tức gì.

Bên ngoài thời tiết quá nóng, Tùng San hạ thấp nhiệt độ của máy điều hòa, một lát sau thì thấy trong phòng quá ngọt ngào nên tắt điều hòa mở cửa sổ ra cho thoáng khí. Phương Tiểu Tiệp một mình nằm ở trên giường khóc lóc mệt mỏi, nên nhắm mắt lại, cũng không biết là có ngủ hay không.

Tùng San cảm thấy chuyện này không thể tiếp tục như vậy, nhưng lại không tìm ra cách nào. Trong đầu cô bỗng nhiên nghĩ tới câu nói kia Trương Tân, nếu có gì phiền toái thì liên lạc với hắn. Cô thở dài một hơi, thế nhưng lại bị Trương Tân đoán trúng .

Nhưng vì sao cô cẩn thận lâu như vậy, nhưng rắc rối vẫn cứ hướng vào cô ?

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 36

Khi Tùng Chí Quân vừa về tới cửa lấy chìa khóa ra, Tùng San đang ở phòng khách lập tức nghe được thanh âm, vội vội vàng vàng chạy vọt tới cửa mở cửa, quát to một tiếng với Tùng Chí Quân "Ba! Ba đã đi đâu?"

Lúc này sắc trời đã tối, trong phòng không có mở đèn. Tùng Chí Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang chìm trong đêm tối, sau đó cười cười, "San San, ba về rồi."

Tùng San kéo Tùng Chí Quân vào phòng, bật đèn, sau khi cẩn thận nhìn một lần từ đầu đến chân, xác định ba mình hoàn hảo không bị gì khác thì cô mở ra hai tay ôm lấy Tùng Chí Quân, nước mắt dâng trào.

"Ba, na làm con sợ muốn chết! Ba làm gì mà lại không nhận điện thoại !"

Tùng Chí Quân hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Ba sai rồi, đều là lỗi của ba." Sau đó ông hít sâu một hơi, hỏi: "Mẹ con đâu? Bà ấy có khỏe không?"

Tùng San buông Tùng Chí Quân ra, kéo ông vào phòng ngủ, Phương Tiểu Tiệp nằm ở trên giường từ từ nhắm hai mắt, cau mày. Tùng San nhẹ giọng nói: "Mẹ, ba con về rồi."

Phương Tiểu Tiệp mở mắt ra, nhìn Tùng Chí Quân, thờ dài, không nói gì.

"Vợ à, thực xin lỗi, đều là lỗi của tôi." Tùng Chí Quân quỳ trước giường, "Là tôi vô dụng, làm bà phải sợ rồi."

Tùng San nhìn ba mình mặt mày ăn năn quỳ trước giường, trong lòng cô như có hàng trăm cây kim nhỏ châm vào khiến cô đau đớn. Cô cắn chặt răng, ổn định tinh thần, đỡ Tùng Chí Quân ngồi ở bên giường, "Ba, rốt cuộc chuyện này là sao? Hôm nay ba đi đâu vậy?"

Tùng Chí Quân lại là thờ dài, "Ba tới nhà lão Thái, có người mang ảnh chụp gửi tới nhà ông ấy."

Gần đây Tùng Chí Quân luôn vì ấn bản mới mà chạy vạy khắp nơi, trứ mấy xí nghiệp lớn mà lão Thái giới thiệu ông tự dựa vào năng lực của mình mà tới tìm mấy xí nghiệp. Nhưng mấy xí nghiệp này cũng chỉ bình thường thôi, thật đúng là loại nào cũng có, gần hai tháng nay, danh thiếp trên tay Tùng Chí Quân ngày càng nhiều nhưng những người có thể phỏng vấn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cách ngày cuối cùng chỉnh sửa bản thảo còn không tới mười ngày, Tùng Chí Quân đúng là có chút nôn nóng cái gì cũng muốn thủ trước khi hết cách. Ngày hôm qua ông nhận được một cú điện thoại, là của Vương tổng lúc trước từng phỏng vấn qua gọi tới, ông ta nói tối nay ở Ceasar Vuitton có một buổi gặp mặt, sẽ có vài nhân vật lớn tới hỏi Tùng Chí Quân có hứng thú không. Tùng Chí Quân vừa nghe thấy Ceasar Vuitton liền nhớ đến lần đó gặp mặt lão Thẩm và Cố Trì Tây, vì thế trong lòng ông đã xem nó thành nơi mà người có đẳng cấp tụ họp, lúc đó ông cảm thấy cuộc hẹn này thật tốt.

Kết quả sau khi đến nơi người cũng chưa được biết đã bị chuốc rượu say, rồi sau đó thần trí của ông không còn tỉnh táo nữa. Thậm chí ông còn không biết mình về nhà khi nào. Nếu không phải sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại của lão Thái, ông căn bản còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lão Thái nói, "Lão Tùng ông bị người ta hãm hại rồi, hình ảnh bê bối đã gửi tới tay tôi ."

Lúc ấy Tùng Chí Quân rất bối rối, vội vàng mặc quần áo vào rồi đi ra cửa, trước khi đi lại cảm thấy dáng vẻ này của mình quá lòi thối, vì thế lại mở tủ quần áo ra thay vào tây trang. Đến nhà lão Thái, nhìn mấy tấm ảnh chụp kia, vừa liếc mắt nhìn ông đã nhận ra người phụ nữ kia là cấp dưới của Phương Tiểu Tiệp, lúc đó ông cảm thấy thế giới này như đảo lộn .

Lão Thái nói, "Bọn họ đem ảnh chụp gửi tới chỗ tôi chắc chắn là muốn ra oai phủ đầu, rốt cuộc ông đã đắc tội với người nào vậy?"

Tùng Chí Quân cố gắng nhớ lại, nhưng lại không nhớ ra chuyện gì. Ông luôn thành thật giữ phép tắc làm sao có thể đắc tội ai chứ ?

Lão Thái còn nói, "Lần này ảnh chụp gửi tới tay tôi có khả năng là vì người đó muốn ra điều kiện, nếu như có chuyện gì xảy ra, những tấm ảnh đó có khả năng phát tán khắp nơi."

Tùng Chí Quân kinh hoàng, ông làm chủ biên bộ tuyên truyền của tạp chí Đảng, luôn luôn chịu trách nhiệm xây dựng hình tượng tác phong kỷ luật cho Đảng, bây giờ hần lại dính vào chuyện giường chiếu bê bối, đây không phải là một vết nhơ cho chính quyền của thành phố A sao ?

"Lão Tùng, chuyện này bây giờ tôi cũng không có cách nào giúp ông, ông có biết Mạnh bí thư luôn rất coi trọng tác phong. Nếu những tấm hình này bị phát tán, chỉ sợ không chỉ ông, mà ngay cả Mạnh bí thư cũng bị liên lụy, cho nên bây giờ quan trọng nhất là ông phải cẩn thận suy nghĩ, suy tính thiệt hơn." Lão Thái nói.

Tùng Chí Quân từ nhà Thái bí thư đi ra, tinh thần hoảng hốt, một mình đi lung tung trên đường cái không có mục tiêu, trong đầu ông đã loạn hết cả lên, nhưng vẫn tìm không ra đầu mối. Ông gọi cho Vương tổng, chỉ nghe thấy hắc nói "Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được". Ông tới Ceasar Vuitton, nhưng lại không tìm được những người tối qua phục vụ, cô nhân viên tiếp tân nói cho ông biết, tối qua căn bản không có Vương tổng nào đặt phòng 502. Giống như tất cả đều chưa từng xảy ra vậy.

Di động của ông vẫn luôn reo lên, trên màn hình hiện lên bốn chữ "con gái bảo bối". Nhưng ông lại không có dũng khí nhận điện thoại.

Ông nuôi con gái lớn như vậy, con gái vẫn luôn noi gương người cha này. Nhưng hôm nay ông lại ra một chuyện đáng hổ thẹn như thế này, người làm cha như ông làm sao dám đối mặt với con gái?

Còn có bà vợ nhà mình, một y tá trưởng kiêu ngạo như vậy, chồng mình cùng với y tá cấp dưới làm chuyện mờ ám như vậy, về sau bà ấy ở bệnh viện làm sao nhìn người?

Tùng Chí Quân chết cũng nghĩ không ra, bình thường ông luôn an phận thủ thường như vậy, sao lại có người muốn đặt bẫy ông chứ ? Người đó rốt cuộc là người như thế nào?

Một mình đi lung tung bên ngoài cả ngày trời, khi mặt trời lặn về hướng tây, đối mặt với vàng sáng đen đang bao trùm lấy bầu trời,

bỗng nhiên ông rất muốn về nhà. Cho tới lúc này Tùng Chí Quân mới thật sự cảm thấy bản thân không có tiền đồ, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi nhưng lại không thể gánh vác mong muốn của vợ con, thật sự là quá thất bại.

Tùng San nghe xong lời nói của ba mình, nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống. Bố Tùng nhà cô tuy rằng luôn sống trong sạch, nghèo mà không hèn, nhưng thâm tâm vẫn luôn có sự thanh cao của người đọc sách. Luôn cẩn thận giữ gìn phẩm chất hơn bốn mươi năm lại bị người khác phá hủy, chuyện này so với việc giết ông còn làm ông khó chịu hơn.

Phương Tiểu Tiệp thở dài, " Cuối cùng thì lỗi cũng là do tôi, nếu như lúc trước tôi đối xử với Tiết Lệ tốt một chút, thì bây giờ cô ta cũng không làm ra chuyện như vậy để trả thù tôi."

Tùng San lau khô nước mắt "Mẹ, mẹ đưa số điện thoại của Tiết Lệ cho con, con muốn tìm cô ta nói chuyện một chút."

Chuyện tới phút này, Tiết Lệ là đầu mối duy nhất.

Phương Tiểu Tiệp nhìn con gái, "Chuyện này con nói chuyện với cô ta có ích gì, người nên đi là mẹ ! Đây là ân oán giữa hai ta."

Tùng San lắc đầu, "Mẹ, con cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nếu ảnh chụp đã gửi tới di động của chú Thái, điều này nói lên những người đó chắc chắn có ý đồ."

Tùng Chí Quân gật đầu, "Nhưng ba thật sự không nghĩ ra bọn họ muốn gì ở ba chứ ? ba không có quyền cũng không có tiền, bọn họ làm như vậy được ích lợi gì chứ ?"

Tùng San bỗng nhiên giật mình.

Cô đứng lên, "Ba mẹ, hai người đừng gấp , trước tiên ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi. Chuyện này giao cho con đi."

Tùng Chí Quân ngẩng mặt lên nhìn con gái, trong ánh mắt mang theo nghi vấn. Phương Tiểu Tiệp cũng do dự.

Tùng San cười nhẹ: "Hai người tin tưởng con đi, con nhất định sẽ tìm ra biện pháp giải quyết ."

Phương Tiểu Tiệp còn muốn nói điều gì nữa thì Tùng Chí Quân đã kéo bà lại, "San San, không nên mạo hiểm, cùng lắm thì ba từ chức mà thôi, cũng không sao cả, con không cần làm chuyện khiến cho bản thân phải hối hận."

Ánh mắt Tùng San kiên định, "Ba mẹ, con đã trưởng thành rồi, hai người bảo vệ con hai mươi năm, hiện tại cũng là lúc tới phiên con bảo vệ hai người."

Lúc Trương Tân nhận được điện thoại của Tùng San thì hắn đang trên đường lái xe đưa Cố Trì Tây về nhà, hắn nhìn thoáng qua di động nhưng không có biểu hiện gì, cũng không có tiếp điện thoại, tiếp tục lái xe.

Cố Trì Tây hơi mệt, dựa vào chỗ dựa lưng nhắm mắt tĩnh dưỡng, không có chú ý tới di động của Trương Tân.

Đến Giang Phong Uyển, Trương Tân đậu xe xong, giúp Cố Trì Tây mở cửa xe, "Cố tổng, đến nhà rồi."

Cố Trì Tây mở mắt ra, không nói gì đi xuống xe. Đi vài bước lại quay đầu hỏi: "Mấy ngày nay có tin tức gì của San San không?"

Trương Tân trả lời: "Cô ấy đã chuyển về trường học."

Cố Trì Tây như có gì suy nghĩ, gật đầu, sau đó nói: "Bên phía Phan Nghiễm Sinh không có gây phiền toái gì cho San San chứ ?"

Trương Tân trả lời: "Không có, gần đây Phan Nghiễm Sinh hình như có cùng bạn học của Tùng San qua lại, không có tiếp tục tìm Tùng San."

Cố Trì Tây khẽ gật đầu, "Tiếp tục theo dõi hẩn, hạng mục Đức Thuận viên chúng ta gần như chần chần nắm trong tay, người kia không có khả năng an phận như vậy."

Trương Tân nói: "Vâng."

Đưa mắt nhìn Cố Trì Tây vào nhà, Trương Tân trở lại trong xe, gọi cho Tùng San.

"Trương Tân, anh từng nói nếu tôi gặp phiền phức thì tìm anh đúng không?" Trong điện thoại giọng nói của Tùng San hơi khàn khàn.

Bàn tay đang nắm tay lái của Trương Tân bỗng nhiên căng thẳng, "Cô đang ở đâu, tôi sẽ lập tức tới gặp cô."

Bóng đêm u ám, một bóng dáng nhỏ gầy đứng dưới ánh đèn đường, trong đôi mắt to ngập tràn sự lo lắng.

Trương Tân đậu xe ở ven đường, hạ cửa kính xe xuống, "Lên xe."

Tùng San ngồi ở ghế phó lái, "Ba tôi bị người ta hãm hại, tôi cảm thấy những người đó vì tôi mà làm vậy."

Trương Tân nhú mày, hấn quan sát Phan Nghiễm Sinh lâu như vậy nhưng lại không nghĩ tới cái tên này lại xuống tay trên người ba của Tùng San.

Tùng San nhìn Trương Tân, trên khuôn mặt cứng nhắc kia xuất hiện một biểu cảm hiềm có, mà giờ phút này cô nhìn ra nó là hận ý. "Anh biết đó là ai đúng không ? Rốt cuộc là tại sao?"

Trương Tân quay mặt lại, trong ánh sáng mờ mờ khuôn mặt kia lại cứng nhắc như ngày thường, lạnh lùng nói . "Bây giờ tôi đưa cô đi tìm Cố tổng, chuyện này tôi không giúp được cô."

Tùng San sững sốt, mím môi, rũ mắt. Cô từ chối cho ý kiến.

Trương Tân khởi động xe, động cơ xe vang lên, tay hấn nắm thật chặt vô lăng, sau một lúc lâu mới hộc ra ba chữ: "Thực xin lỗi."

Tùng San ngẩng đầu, cười miễn cưỡng: "Anh không cần nói xin lỗi với tôi, tôi cũng chỉ là muốn tìm anh thử xem mà thôi, anh cũng không nhất định phải giúp tôi."

Thật ra không phải cô đã sớm đoán được sao, cuối cùng cũng vẫn phải đi tìm Cố Trì Tây.

Trương Tân không nói gì thêm, lái xe tới Giang Phong Uyển. Tùng San kéo tay nắm cửa muốn xuống xe, Trương Tân chợt rướn người qua đưa tay ngăn cản cô.

Tùng San sợ tới mức hoảng hồn, "Anh...làm gì ?"

Đôi mắt sắc bén như chim ưng săn một xẹt qua một cảm xúc phức tạp, Trương Tân nghiêm túc hỏi: "Cô nghĩ xong chưa ?"

Tùng San nghe hiểu ý của hắn, cô cắn môi, kiên định gật đầu, "Ừ, tôi nghĩ kỹ rồi."

Trương Tân ngồi trở lại vị trí, nhỏ giọng nói: "Vậy cô xuống xe đi."

Khóe miệng Tùng San khẽ giật, "Cám ơn."

Cố Trì Tây mở cửa, nhìn thấy Tùng San đứng trước cửa, trong lúc nhất thời hắn có chút ngây ngốc. Sửng sốt hơn nửa ngày hắn mới mở miệng hỏi: "San San, sao em lại tới đây?"

Tùng San nhìn chằm chằm đôi mắt hiền hòa thâm thúy kia, chưa kịp nói ra cái gì thì nước mắt đã chảy xuống rồi.

Cố Trì Tây bị những giọt nước mắt kia làm sửng sò, không do dự nữa vòng tay ôm lấy cô, bàn tay hắn khẽ vuốt lưng cô, nhẹ nhàng mà ấm áp.

"San San, đừng khóc, mọi chuyện đều có tôi."

Cô lại khóc càng thêm lớn tiếng, thân thể cô ở trong lòng hắn càng run rẩy hơn, thật lâu sau cô mới có thể nói một câu hoàn chỉnh, "Cố Trì Tây, xin chú, hãy giúp ba tôi."

Cố Trì Tây lấy tay xoa nhẹ tóc cô, nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, ôn nhu nói: "Được."

Đôi mắt to tròn đầm nước mắt kia mang theo sự kinh ngạc, cô hỏi: "Chú biết chuyện gì xảy ra sao?"

Cố Trì Tây nhẹ nhàng lắc đầu, "Không biết."

"Vậy sao chú không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì mà đã trực tiếp nói được rồi?" Tùng San hỏi.

Cố Trì Tây cười nhẹ, "San San, chuyện em muốn tôi làm thì bất luận là vì cái gì tôi cũng sẽ làm cho em."

Tùng San ngưng trọng một chút, cô cúi đầu.

Cố Trì Tây lấy tay ôm hông cô, "Vào nhà trước rồi nói sau."

Trương Tân ngồi ở trong xe, từ xa xa nhìn Cố Trì Tây ôm Tùng San vào cửa, mặt hắn không chút thay đổi chuyển động chìa khóa xe rồi lái xe rời đi.

Tùng San ngồi trên sofa, điều chỉnh lại cảm xúc sau đó hít sâu một cái, "Ngày hôm qua ba của tôi bị người ta hãm hại bày ra chuyện ngoại tình, hiện giờ ảnh chụp đã ở trong tay chú Thái, không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì..."

Cố Trì Tây từ trong tủ lạnh cầm ra một chai nước, ngồi xuống bên cạnh cô, "Uống nước trước đi."

Tùng San không có tiếp nhận chai nước kia, mà ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt to tròn kia mang theo sự cầu xin, "Chú có thể giúp tôi tìm ra người kia hay không, có thể khiến cho việc đó sáng tỏ? ba tôi là người của bộ tuyên truyền nếu như chuyện này truyền ra sau này làm sao mà làm chủ biên được nữa."

Cố Trì Tây tiện tay đặt chai nước lên bàn trà, hắn hơi nhíu mày, trong đôi mắt thâm thúy ấy có một tia nhìn khó lường, im lặng một lát hắn mới nói : "Được, chuyện này giao cho tôi, em không cần lo lắng."

Tùng San nhìn chằm chằm hắn, "Chú biết người nào làm sao?"

Cố Trì Tây nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô, "Trễ rồi, tôi đưa em về nhà trước. Muộn như vậy em còn chạy tới đây ba mẹ sẽ lo lắng." Nói xong hấn liền đứng lên.

Ánh mắt Tùng San lay động, khẽ mím môi, nhưng không có đứng lên.

Cố Trì Tây nhìn cô, trong ánh mắt như hiểu ra điều gì, hấn cười nhẹ, mặt đối mặt với cô bé con, sau đó cúi đầu nhìn thẳng cô.

Hấn cười cười, lấy tay xoa đầu cô, "Đừng nghĩ bậy, tôi đưa em về nhà."

"Cố Trì Tây." Cô nhẹ giọng gọi hấn.

"Ừ." Hấn lên tiếng trả lời.

"Hôm nay tôi tới tìm chú cũng đã chuẩn bị tốt tâm lí rồi." cô gần từng chữ giống như chuyện này cực kì khó nói ra.

Vẻ mặt căng thẳng kia đã biểu thị những bất an trong lòng của bé con. Cố Trì Tây nhìn thấy mà lòng run lên, hấn lập tức cười nói: "San San, về mà với ba mẹ đi, an tâm ngủ một giấc, ngày mai hết thấy mọi chuyện đều sẽ qua đi."

Tùng San nhìn chằm chằm nụ cười kia, thật lâu vẫn chưa tỉnh táo lại. Cô cứ như vậy cùng hấn ra cửa, ngồi lên xe, mãi cho đến khi hấn chở cô về tới nhà mở cửa xe.

"Về sau nếu lại có chuyện gì xảy ra, không cần ngốc nghếch một mình chạy tới tìm tôi, chỉ cần gọi cho tôi tôi sẽ lập tức tới tìm em." Hấn lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt bé nhỏ của cô.

Tùng San nhìn hấn, trong lúc nhất thời cô cũng không biết mình nên có biểu cảm như thế nào, cô cũng không biết nên nói gì cho phải.

Cô cứ chờ người ra như vậy.

Cố Trì Tây khẽ thở dài, sờ sờ đầu cô, "Lên đi, mau về nhà ngủ. Ngày mai tôi sẽ gọi cho em."

Cô gật đầu, xoay người, đi hai bước thì dừng lại, cô quay đầu, vừa vận bắt gặp ánh mắt của hấn.

"Cố Trì Tây, cảm ơn chú." Cô nói.

Trong bóng đêm khuôn mặt nhỏ bé sáng bừng, đôi mắt trong veo. Lòng Cố Trì Tây khẽ run động, hấn chỉ cười nhẹ khoát tay, nhìn cô bé con lên lầu, sau đó xoay người trở lại xe, gọi cho Trương Tân.

Tiếng chuông reo không tới ba tiếng, Trương Tân đã bắt máy: "Cố tổng."

"Lập tức mang Phan Nghiễm Sinh đến gặp tôi." Giọng nói của Cố Trì Tây cực kì sắc bén như đao kiếm.

"Vâng." Trương Tân trả lời.

Tùng San lên lầu, vừa vào cửa thì phát hiện Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp đều ngồi ở phòng khách, trên bàn vuông còn đang bày bát đĩa. Tùng Chí Quân nhìn thấy Tùng San vào phòng, cười nói: "Về rồi sao ? Có đói bụng không? Ba có làm mì sợi cho con đó."

Tùng San nhìn bố Tùng, sau đó lại nhìn Phương Tiểu Tiệp, vẻ mặt của cả hai đều rất bình tĩnh.

"Ba, mẹ, hai người làm sao..." Tùng San hoang mang .

Tùng Chí Quân cười cười, "Ha, không có chuyện gì, con đừng khẩn trương. Mẹ con và ba đã thông suốt rồi, có chuyện lớn gì thì cũng phải ăn cơm trước không phải sao? Co đi ra ngoài cả buổi tối chắc là mệt rồi phải không ? Mau tới nắm thử tay nghề làm mì sợi của ba nào."

Tùng San đi qua ngồi xuống, cô cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, miễn cưỡng ăn hai chén mì, toàn là hương vị quen thuộc, lỗ mũi cô đột nhiên đau nhức: "Ân, tay nghề làm mì sợi của ba là nhất ! So với nhà hàng bên ngoài còn ngon hơn!"

Tùng Chí Quân cười nói: "Ha ha, ba biết con đói bụng. Tay nghề của ba con tốt chứ ? Vậy dứt khoát sau này ba mở một tiệm cơm nhỏ đi."

Phương Tiểu Tiệp vẫn im lặng , nghe được này câu này yên lặng đặt đôi đũa trên tay xuống. Tùng San ngẩng đầu, cô nhìn thấy trên mặt mình bỗng nhiên xuất hiện sự phiền muộn.

"Mẹ, ba, rốt cuộc là có chuyện gì ?" Tùng San hỏi.

"Không sao, chỉ là ba vừa nhận được điện thoại, nghe nói là những tin tức đó ngày mai sẽ được đăng lên các tờ báo của thành phố A." Tùng Chí Quân cười, cầm chén trà trên bàn lên uống một ngụm, sau đó lại nói tiếp: "Cho nên ba đã nghĩ, đây là sai lầm của bản thân mình, cho dù là như thế nào đi chăng nữa cũng không thể

là ô danh tô chức, vì vậy ba đã viết thư từ chức nhờ chú Thái của con ngày mai giao cho cơ quan."

Chiếc đĩa trên tay Tùng San rơi xuống bàn, "Ba, sao ba có thể xúc động như vậy chứ! Con không phải đã nói chuyện này giao cho con sao? Ba đã làm việc ở cơ quan này mấy chục năm rồi, sao có thể nói từ chức là từ chức chứ !"

Về mặt Tùng Chí Quân dịu dàng: "San San, đây là chuyện của ba, sao có thể khiến con phải vì ba mà bận lòng. Thật ra cũng không có chuyện gì, cùng lắm thì từ chức là xong việc."

Tùng San gấp tới mức không kịp suy nghĩ gì, "Ba, ba mau gọi cho chú Thái để ông ấy thu hồi là đơn từ chức, con cam đoan với ba ngày mai tất cả mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi ! Ba cứ tin con đi, ngày mai sẽ không có tin gì đăng trên báo đâu !"

Tùng Chí Quân khẽ mỉm cười, nhưng im lặng không nói.

Tùng San nhìn về phía Phương Tiểu Tiệp: "Mẹ sao mẹ lại không ngăn cản ba, chẳng lẽ hai người không tin con có thể giải quyết được chuyện này sao?"

Phương Tiểu Tiệp cười khổ: "San San, ba mẹ không phải là không tin tưởng con. Nhưng, trong chuyện này, mẹ vẫn đứng về phía ba con. Mặc kệ thế nào, cho dù là bị hãm hại, thì hậu quả cũng đã để lại. Dù cho người ngoài không biết thì chúng ta cũng không thể đối mặt với sự cắn rứt của lương tâm."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 37

Trong màn đêm, thân tháp Minh Châu không ngừng biến đổi sắc màu rực rỡ. Cố Trì Tây đứng trong văn phòng ở tầng chín, đối diện với cửa sổ sát đất khổng lồ, ánh mắt lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên cửa sổ sát đất phản chiếu khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của Phan Nghiễm Sinh, "Cố gia, ngài thấy phần đại lễ tôi tặng ngài thế nào?"

Cố Trì Tây đưa lưng về phía hắn, giọng nói lãnh đạm, "Đã khiến Phan tổng vất vả rồi."

Phan Nghiễm Sinh cười toe toét, "Cố gia khách sáo rồi, đều là bạn bè, sao tôi có thể trơ mắt nhìn Cố gia mắc bệnh tương tự chứ! Cô bé Tùng San này đúng là không tệ, dáng vẻ thuần khiết, tính tình thẳng thắn, khẩu vị của Cố gia thật tốt."

Cố Trì Tây khẽ cười một tiếng, nhưng vẫn không quay người lại, "Sao Phan tổng có thể nghĩ ra cách này vậy? Thật sự rất hoàn mỹ."

Phan Nghiễm Sinh cười nói: "Cố gia quá khen, nhưng đúng là tôi đã vắt óc suy nghĩ xem làm cách nào để cô bé này tự động hiến thân cho Cố gia, qua nhiều vất vả mới nghĩ ra được cách này. Bây giờ ba cô ấy gặp nạn, Cố gia ra tay giúp đỡ, cô ấy còn không cảm kích ngài thì còn cảm kích ai được chứ?"

Cố Trì Tây lại hỏi: "Những tấm hình kia giải quyết thế nào? Anh sẽ không phát tán chúng ra ngoài chứ?"

Phan Nghiễm Sinh khoát tay chặn lại: "Sao có thể vậy chứ? Tôi chỉ gọi điện thoại hù dọa họ một chút thôi người trong ảnh đó là người phụ nữ của tôi, cô ấy có chút hiềm khích đối với mẹ của Tùng San, cho nên tôi tiện thể giúp cô ấy giải hận mà thôi. Ngài yên tâm, bây giờ đã hơn nửa đêm mà ngài còn gọi tôi đến là tôi đã biết có chuyện gì rồi, ngày mai mọi chuyện sẽ tan thành mây khói."

Cố Trì Tây xoay người lại, ánh mắt bình thản nhìn Phan Nghiễm Sinh, "Phim của những tấm ảnh kia đâu?"

Phan Nghiễm Sinh cười thật to nói, "Tôi đang giữ nó đây." Nhưng hắn vẫn không lấy nó ra.

Cố Trì Tây nhìn hắn, sau đó ngồi vào bàn làm việc. Im lặng không nói thêm gì nữa.

Phan Nghiễm Sinh vội vàng lấy một phần văn kiện từ trong cặp ra, "Cố gia, bản hợp đồng này tôi đã sớm muốn cho ngài xem qua một chút, chỉ cần hạng mục Đức Thuận Viên có thể cho tôi một chân, tôi cam đoan về sau có thể vì ngài mà đầu rơi máu chảy."

Cố Trì Tây nhìn thoáng bản kế hoạch trên bàn, vươn tay cầm lấy, sau đó lưu loát xé nó thành hai nửa vứt trên mặt đất.

Lúc này Phan Nghiễm Sinh trừng to mắt, "Cố tổng, sao ngài lại..?"

Cố Trì Tây cười rất nhã nhặn, nhưng lại toát ra sự lãnh lẽo tận xương tuỷ, "Phan Nghiễm Sinh, anh có biết tôi chán ghét nhất là loại người nào không?"

Phan Nghiễm Sinh nhú mảy, "Cố gia, không ngờ ngài lại không hiểu lòng tốt của người khác như vậy."

Cố Trì Tây cười lạnh, "Tôi ghét nhất là người không biết tự lượng sức mình."

Phan Nghiễm Sinh cũng cười lạnh: "Cố gia, ngài đừng nói oan cho tôi như thế. Tôi là người rất khiêm tốn, những tấm ảnh kia tôi còn lưu nó vào mấy cái đĩa vì sợ ngài không chịu nể mặt tôi đấy."

Cố Trì Tây thu lại nụ cười, "Người không biết sức mình đã rất đáng giận, nhưng ghê tởm hơn chính là anh còn không biết tự lượng sức dám uy hiếp tôi?"

Phan Nghiễm Sinh sửng sốt một chút, khoé miệng khẽ nhếch vừa muốn mở miệng nói chuyện thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra, lão Thẩm ngáp ngán ngán dài bước vào.

"Mẹ, hơn nửa đêm rồi còn âm ỉ cái quái gì thế? Không biết lão già này lớn tuổi rồi cần phải ngủ sớm sao?" Về mặt của Lão Thẩm rất không kiên nhẫn.

Phan Nghiễm Sinh nhìn lão Thẩm, ánh mắt lộ chút do dự.

Lão Thẩm gãi đầu, không thèm nhìn Phan Nghiễm Sinh, nói với Cố Trì Tây: "Tôi biết bảo bồi tim gan của ông xảy ra chuyện, ông rất lo lắng, nhưng ông cũng phải để cho anh em ngủ một giấc yên ổn chứ? Có chuyện gì mà không thể chờ tới sáng mai được?"

Cố Trì Tây cười cười: "Ông xem mình đã làm chuyện tốt gì đi, còn dám ở đó trách móc tôi?"

Lão Thắm lắc đầu, "Được rồi, lần này là lỗi của tôi, tôi biết rồi." Nói xong hắn rút một chiếc điện thoại từ trong túi ra vứt xuống đất, "Cô ta ngu ngốc như vậy căn bản không thể chạy thoát được, tự nhiên lại khiến tôi nửa đêm phải sốt ruột đi bắt người."

Cố Trì Tây cười cười, "Người đâu?"

Lão Thắm khoát tay chặn lại, "Tôi đâu biết, vô tình bị rớt xuống sông làm mồi cho cá rồi."

Mặt Phan Nghiễm Sinh hoảng hốt, trán đã toát mồ hôi lạnh.

Lão Thắm quay đầu lại, lúc này mới làm ra vẻ vừa phát hiện ra hắn, "Ồ, sao hắn vẫn còn sống vậy? Lão Cố, ông kiên nhẫn thật đấy."

Cố Trì Tây cười cười: "Chờ giao cho ông xử lý đấy, hàng này là ông mang tới, ông xem rồi tự giải quyết đi."

Lão Thắm tặc lưỡi, "Được, là do tôi nhìn nhầm, không thể tin được tên nhóc này, lá gan thật lớn, Phan Nghiễm Sinh, anh thật không biết thái sơn, tên nhóc nhà anh cũng rất bản lĩnh."

Phan Nghiễm Sinh kìm chế run rẩy không ngừng, nhưng vẫn cười lạnh nói: "Thắm gia, các ngài nói hay thật đấy, tôi chỉ giả vờ làm người xấu giúp Cố gia chiếm được Tùng San thôi mà, các ngài không đến mức lấy oán trả ơn như vậy chứ?"

Lão Thắm vui vẻ, "Lấy oán trả ơn? Phan Nghiễm Sinh, anh cũng quá coi trọng mình rồi. Được rồi, đi theo tôi, cái công ty nhỏ bé của anh cũng không cần làm nữa, muốn ở thành phố A lẫn lộn, vậy mà còn dám động tới ba vợ của Cố gia, chặc chặc, anh nói tôi nên làm gì mới tốt đây!"

Cố Trì Tây nắm chặt tay thành quyền, ho nhẹ hai tiếng.

Lão Thẩm cười trộm, xoay người nói với Cố Trì Tây: "Người tôi mang đi, vinh quang và mỹ nhân dành tặng ông, những việc hôm nay lão Thẩm tôi làm xem như cũng có chút thành tựu."

Lão Thẩm nói xong thì gọi với ra ngoài cửa, "Vào đây, đưa người đi."

Mấy tên vệ sĩ mặc tây trang đi vào, đưa Phan Nghiễm Sinh ra ngoài. Tề Duyệt Tâm đứng ở cửa, nhìn thấy Phan Nghiễm Sinh, cúi đầu không nói.

Phan Nghiễm Sinh nhìn thấy Tề Duyệt Tâm, hét lớn: "Cô! Không ngờ cô lại là người của lão Thẩm!"

Lão Thẩm cười ha ha vỗ lưng Tề Duyệt Tâm, "Bảo em đừng tới em lại không nghe, thấy chuyện này thú vị chứ?"

Tề Duyệt Tâm bĩu môi, ánh mắt không tự chủ nhìn vào bên trong.

Lão Thẩm nhéo nhẹ hông cô ta, nói: "Còn nhìn cái gì nữa? Đi thôi."

Tề Duyệt Tâm mỉm cười ngọt ngào nói: "Chuyện thực tập của em làm sao bây giờ? Thẩm gia phải chịu trách nhiệm đó."

Lão Thẩm miết cằm cô ta cười nói, "Chịu trách nhiệm như thế nào? Hử?"

Tề Duyệt Tâm thẹn thùng cúi đầu, cười tủm tỉm không nói gì.

Lão Thẩm lắc đầu, "Mau về nhà tắm rửa rồi đi ngủ đi cô bé, đêm hôm khuya khoắt ra ngoài không sợ người xấu à?"

Cố Trì Tây cầm di động nhìn nhìn, vừa muốn gọi điện thoại cho Tùng San, lại sợ khiến cô không ngủ được. Trương Tân gõ cửa tiến vào, nói với Cố Trì Tây: "Cố tổng, đã xác minh xong, Phan Nghiễm Sinh không hề giao ảnh cho bất cứ đơn vị truyền thông nào."

Cố Trì Tây gật đầu, "Tốt." Nghĩ xong hắn quay đầu lại hỏi, "Đêm nay San San làm sao tới gặp được tôi?"

Ánh mắt Trương Tân hơi dừng lại, sau đó mặt không biến sắc nói: "Cô ấy gọi điện thoại cho tôi, là tôi đưa cô ấy tới gặp ngài."

Ánh mắt Cố Trì Tây khẽ lay chuyển, sau đó nói: "Ừ", lần sau nhận được điện thoại của cô ấy nên báo cáo cho tôi trước."

Trương Tân trả lời: "Vâng."

Tùng San một đêm không ngủ, cô nằm trên giường nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, trong lòng có một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Sau khi biết Phương Tiểu Tiệp cũng ủng hộ chuyện Tùng Chí Quân từ chức, cô đã nhiều lần suy nghĩ, nhưng không thể nào hiểu được. Rõ ràng cô không làm sai điều gì tại sao lại bị trời trừng phạt?

Thật ra có một số chuyện khiến người ta bất lực như thế. Không cách nào tránh được.

Di động cô để bên giường, vẫn luôn im lặng. Cô cầm lên mở khoá màn hình, nhớ tới Cố Trì Tây từng nói với cô "Ngày mai tất cả mọi chuyện đều sẽ qua", sau đó buông di động xuống.

Nhắm mắt lại, cô vẫn nên tin tưởng hắn, ngày mai tất cả mọi chuyện đều sẽ qua.

Tờ mờ sáng, Tùng San đã rời khỏi giường, cô thay một bộ quần áo khác, đi đến phòng khách liền thấy Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp đã ngồi trước bàn ăn. Tùng Chí Quân cười nhẹ, "San San dậy sớm thật đấy, đúng là đứa bé ngoan."

Trên mặt Phương Tiểu Tiệp khó giấu được buồn bã, hốc mắt bà hõm sâu, "Nhanh đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn điểm tâm."

Tùng San nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, năm rưỡi sáng.

Cô cười gật đầu, "Dạ, con đi rửa mặt ngay đây."

Một nhà ba người ngồi trước bàn ăn, bữa sáng này có chút im lặng. Tùng Chí Quân uống xong một ly sữa đậu nành, đặt cái cốc trong tay xuống bàn, cười nói: "Báo có lẽ đã ra rồi nhỉ? Ba ra ngoài mua một tờ về."

Tùng San nắm tay ba Tùng, "Con cũng đi cùng ba."

Phương Tiểu Tiệp cũng đứng lên, "Đã bao lâu tôi không đi ra ngoài tản bộ rồi nhỉ?"

Tùng San kéo tay ba mẹ, "Ba mẹ, hai người tin con đi, hôm nay sẽ là một ngày mới."

Tùng Chí Quân cười xoa, "Con gái tôi đã lớn rồi."

Ra khỏi khu phố, ở đường cái đối diện có một sạp báo. Sáng sớm người đi đường thưa thớt, xe cộ cũng không nhiều, Tùng San kéo tay ba mẹ đi qua đường, từ xa đã nhìn thấy ông cụ bán báo cầm trên tay một quả trứng luộc, đang bóc vỏ.

Tùng Chí Quân cười nói: "Đã bao nhiêu năm rồi ba không dùng tiền của mình mua báo nhỉ?"

Ba Tùng luôn cậy vào việc mình làm việc ở ban tuyên truyền, mỗi ngày đi làm, việc chủ yếu chính là đọc báo, trong đơn vị các loại báo đều có sẵn, ông căn bản không cần tốn tiền đi mua.

Tùng San buông tay Tùng Chí Quân ra, "Con đi mua cho."

Một tẹ là mua được một tờ báo dày, lật hơn mười tờ báo khổ giấy A4 ra, lật từ tin trong nước đến tin kinh tế tài chính giáo dục, ngay cả tin nước ngoài của ngày hôm nay cũng lật xem, nhưng một nhà ba người Tùng Chí Quân đứng bên đường cái, lật từng tờ từng tờ, cẩn thận xem đến tận tờ cuối cùng.

Tùng San xem một lúc sống mũi lại cay cay, quay sang nhìn Phương Tiểu Tiệp không ngờ lại phát hiện ra nước mắt mẹ rơi lã chã. Về mặt Tùng Chí Quân ngây dại, nửa ngày không nói một câu.

"Ba, không sao cả, đều đã qua rồi." Tùng San vừa mở miệng, nước mắt cũng rơi xuống.

Phương Tiểu Tiệp lau nước mắt, cười nói: "Báo hay thật đấy, tốn có một tẹ, thật đáng tiền."

Tùng Chí Quân vẫn không nhúc nhích.

Tùng San cầm tay ba mình, lúc này cô mới mới phát hiện trong lòng bàn tay ba toàn là mồ hôi.

"San San, tối qua con đi tìm ai? Sao lại lợi hại như vậy, ngay cả tin tức trên báo chí cũng can thiệp được?" Bỗng nhiên Tùng Chí Quân mở miệng nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tùng San sững sốt, do dự nói: "Chính là một người... bạn học."

Tùng Chí Quân nhìn chăm chăm con gái, "San San, con nói thật đi, ngày hôm qua con không có làm chuyện gì hồ đồ chứ?"

Tùng San kiên định lắc đầu, "Ba yên tâm đi, con tự biết cân nhắc."

Nhưng Tùng Chí Quân làm sao có thể yên tâm, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, thì bị Phương Tiểu Tiệp kéo tay.

"Về nhà trước đi, về nhà rồi nói." Phương Tiểu Tiệp nhìn nhìn phía sau.

Tùng San quay đầu, lúc này cô mới phát hiện ông lão bán báo cầm quả trứng mới ăn một miếng, nhìn chăm chăm ba người bọn họ.

Tùng Chí Quân không nói thêm gì nữa, một nhà ba người quay trở lại khu phố nhà mình, dọc theo đường đi lòng Tùng San luôn thấp thỏm, cô vắt hết óc để tìm cách giải thích cho ba mẹ, nhưng lại không thể nghĩ nổi.

Mặt trời đã lên cao, buổi sáng sớm yên tĩnh cũng dần trở nên ồn ào náo nhiệt. Lúc này cả nhà Tùng Chí Quân mới về tới khu nhà, đường đi về nhà rất ngắn nhưng lại gặp mấy người hàng xóm quen biết. Về mặt Tùng Chí Quân không còn nghiêm túc nữa, quay lại đáng vẻ hi hi ha ha, nhiệt tình chào hỏi người khác.

"San San?" Cách đó không xa có một người đi tới, chào hỏi Tùng San.

Trên người hấn mặt một bộ tây trang đơn giản, áo sơ mi trắng phối với chiếc cà vạt sáng màu, dưới ánh mặt trời khuôn mặt kia tươi cười vô cùng ấm áp.

Tùng San ngậy người, "Tiền bối?"

Tống Đào cười vẫy tay với Tùng San, nhìn thấy ba mẹ cô đứng bên cạnh, hấn cực kỳ lễ phép chào hỏi, "Chào bác trai, chào bác gái."

Tùng Chí Quân liếc mắt nhìn Phương Tiểu Tiệp, sau đó cùng nhìn về phía Tùng San.

"San San, vị này là?" Tùng Chí Quân hỏi.

Tùng San dừng một lát, đi đến trước mặt Tống Đào, khom người chào, "Tiền bối, thật sự cảm ơn anh! Nhờ anh giúp đỡ, ba em đã bình an vô sự rồi."

Tống Đào rất thông minh, nhìn thấy ánh mắt của Tùng San đã hiểu ngay, tuy rằng hấn không rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào, nhưng vẫn rất phối hợp cười nói, "San San, em còn khách khí với anh làm gì."

Tùng San cảm kích nhìn Tống Đào, xoay người nói với ba mẹ: "Đây là tiền bối của con, tên Tống Đào. Ngày hôm qua con đã ra ngoài tìm anh ấy."

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp nhìn thoáng qua nhau, không hện mà cùng nở nụ cười mừng rỡ.

"Tống Đào à, xin chào, bác là ba của San San, thật sự cảm ơn cháu!" Tùng Chí Quân đi tới bắt tay Tống Đào.

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Mau vào nhà ngồi, đứng ở đây làm gì."

Tùng San khẽ nhú mày, vội vàng nói: "Tiền bối, không phải anh nói hôm nay rất bận sao? Sao còn cố ý đến đây làm gì, không làm chậm trễ công việc của anh chứ?"

Tống Đào hiểu ý, cười nói: "Anh đi ngang qua đây, nhìn thấy gia đình em không sao là tốt rồi. Bác trai bác gái, hôm nay cháu có việc không thể vào nhà ngồi chơi, sau này cháu sẽ tới nhà thăm hỏi."

Tùng Chí Quân gật đầu, "Tốt tốt, con còn việc bận mà, cứ đi đi."

Tùng San quay đầu nói với ba mẹ: "Con đi tiễn anh ấy."

Phương Tiểu Tiệp vẫy tay, "Đi đi, đi đi, cảm ơn người ta cho thật tốt vào."

Tùng San theo Tống Đào đi khỏi khu phố, cô quay đầu nhìn quanh xác định không có ai mới vội vàng khom lưng trước mặt Tống Đào, "Tiền bối, cảm ơn anh!"

Ánh mắt Tống Đào phức tạp nhìn Tùng San, "San San, đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại muốn gạt ba mẹ? Nếu không phải sáng nay anh có việc tới tìm em thì em làm thế nào cho qua chuyện này?"

Tùng San thở dài, "Cho nên em mới muốn cảm ơn anh, tiền bối, anh xuất hiện quá đúng lúc. Nếu không có anh, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ."

Tống Đào nhăn mày, "San San, em nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì?"

Tùng San cười khỏ, "Một vài câu khó nói hết được, tiền bối anh không phải có chuyện cần làm sao?"

Tổng Đào nhìn đồng hồ trên tay một chút, nhú chặt mày, "San San, chiều nay năm rưỡi anh tan tầm, em có thể gặp anh nói rõ mọi chuyện chứ?"

Tùng San gật đầu, "Được, năm rưỡi, gặp nhau trước cổng trường, được chứ?"

Tổng Đào gật đầu, "Anh đi trước, có gì thì nhớ gọi điện thoại cho anh."

Thấy Tổng Đào bắt xe taxi, vội vội vàng vàng rời đi, lúc này Tùng San mới thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng mọi việc vẫn chưa xong.

Cô lấy điện thoại trong túi quần ra, gọi cho Cố Trì Tây.

Lúc Cố Trì Tây nhận được điện thoại, vừa khéo gặp chị Trương đưa Lão Tần ra ngoài tản bộ trở về. Lão Tần ra ngoài chạy một vòng rất có tinh thần, lúc lắc cái đuôi nhào vào trong ngực Cố Trì Tây, sủa "Gâu Gâu" với chủ nhân không ngừng.

Điện thoại thông Tùng San đã nghe được tiếng, "Gâu Gâu!"

Cô sửng sốt một chút, cười nói: "Lão Tần, chào buổi sáng."

Nghe thấy tiếng nói trong trẻo như tiếng gió, tâm tình của Cố Trì Tây cực kì thoải mái.

"San San, ăn điểm tâm chưa?" Hần tùy tiện hỏi.

"Ừm, ăn rồi." Cô chậm chạp trả lời.

Lão Tần giống như nghe được giọng nói của Tùng San, sau khi nghe thấy Tùng San gọi một tiếng Lão Tần, thì càng hăng hái sửa "Gâu gâu".

"Thật xấu hổ, Lão Tần vừa ra ngoài tản bộ trở về, nên rất phấn khích." Giọng nói của hắn rất ấm áp.

"Ừm." Cô nhẹ nói một tiếng, sau đó im lặng.

"San San?"

"Cố Trì Tây."

"Sao vậy?"

"Cám ơn chú."

Hắn im lặng một lát, mới mở miệng nói: "San San, thật ra em không cần phải cảm ơn tôi."

Tùng San lại nói: "Cố Trì Tây, tôi đang ở gần nhà, chú tới đón tôi đi."

Hắn suy nghĩ một chút, trả lời: "Được, tôi đến ngay."

Sắc mặt của cô bé không được tốt lắm, quanh mắt xuất hiện một quầng đen, vừa nhìn là biết tối qua không ngủ đủ. Cố Trì Tây giúp cô mở cửa xe, sau đó lại giúp cô cài dây an toàn, động tác rất thành thạo.

"Tối qua ngủ không ngon sao?" Hắn vừa lái xe vừa hỏi.

Cô cười cười, là không ngủ mới đúng.

"Sợ tôi không giải quyết được chuyện này sao?" Hấn hỏi rất nhẹ.

Cô lắc đầu, "Không, tôi biết chú nhất định sẽ giải quyết việc này êm đẹp."

Hấn mỉm cười, lại nói: "Vậy tại sao không ngủ được? Còn lo lắng chuyện gì sao?"

Cô không nói, hơi hơi cúi đầu.

Hấn cũng không tiếp tục hỏi, cả một đoạn đường hai người đều không nói gì. Đến Giang Phong Uyển, Cổ Trì Tây dừng xe, đưa cô tới cửa, lấy chìa khóa ra. Tùng San nhìn cánh cửa kia ngẩn người. Nếu tới qua cô không tới gõ cánh cửa này thì hôm nay sẽ ra sao?

Cổ Trì Tây mở cửa, dắt tay cô đi vào nhà, Lão Tần nghe thấy tiếng động lập tức chạy ra, vui vẻ nhào về phía Tùng San.

Tùng San ôm Lão Tần, cười rất ngọt.

Cổ Trì Tây cũng mỉm cười, kéo Lão Tần đang dính lấy người San ra, nắm tay cô tới sofa trong phòng khách ngồi xuống, "Lão Tần lâu rồi không phấn khích như vậy."

Tùng San nhìn đôi mắt như hòn bi đen láy lúng liếng của Lão Tần, cười nói: "Có thể vì ở nhà một mình quá cô đơn không có ai chơi cùng nó."

Cổ Trì Tây nhìn cô, cười nhẹ không nói.

Tùng San cảm thấy ánh mắt kia có chút thâm ý, cô mới ý thức được lời vừa rồi hình như không thích hợp, cười nói: "Chú đừng nghĩ nhiều, không phải tôi châm chọc chú đâu."

Cố Trì Tây vẫn nhìn cô, khóe miệng càng thêm cong lên. Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh khổng lồ sát đất, chiếu lên vai hắn, khiến người đàn ông này như được bao quanh bởi một lớp ánh sáng màu vàng nhạt.

Vừa thấy nụ cười kia tim Tùng San đập càng lúc càng nhanh. Cô vội vàng cúi đầu, xem ra đã lâu lắm rồi cô không tiếp xúc với người này. Thật là đáng giận.

Ổn định cảm xúc xong, Tùng San ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Cố Trì Tây, hôm nay tôi tới cảm ơn chú. Cảm ơn chú đã thay ba tôi giải quyết phiền phức lớn này, tôi... chú muốn tôi báo đáp như thế nào cứ việc nói."

Có trời mới biết để nói ra những lời này cô cần dùng khí lớn như thế nào.

Sau khi nói xong câu, Tùng San đột nhiên cảm thấy giây phút này mình thật sự quá ngu xuẩn, căn bản không thể chữa nổi. Đã như cá nằm trên thớt rồi, còn nói nhiều làm gì. Vì thế cô dứt khoát cắn răng tiếp tục nói: "Nói trắng ra là tôi không muốn nợ chú một món nợ ân tình lớn như vậy, chú muốn cái gì thì cứ nói thẳng ra đi, tôi đã chuẩn bị tốt rồi!"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng, cau mày mím môi, khẩn trương giống như có thêm chuyện gì đó xảy ra nữa thì vẻ mặt này sẽ sụp đổ. Cố Trì Tây bật cười, tay đặt trên đầu cô nhẹ nhàng xoa xoa.

"San San, thật sự xin lỗi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 38

Vẻ mặt của Cố Trì Tây khi nói những lời này cực kì nghiêm túc, Tùng San nhìn thấy liền sửng sốt, nghi vấn được che giấu sâu trong đáy lòng nay lại bùng lên.

"Cố Trì Tây, người hãm hại ba tôi là ai?" Mắt Tùng San nhìn thẳng vào hắn.

"Phan Nghiễm Sinh." Cố Trì Tây trả lời ngắn gọn dứt khoát.

Thật sự là hắn.

Tùng San cau mày, trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi một câu: "Quả nhiên là vì tôi mà làm như vậy?"

Cố Trì Tây lại nói: "Không, là vì tôi."

Tùng San ngạc nhiên, "Có ý gì? Hắn muốn gây rắc rối cho chú tại sao lại nhắm vào ba tôi?"

Cố Trì Tây không đáp lại, chỉ nhìn cô, ánh mắt thâm thúy.

Tùng San nở nụ cười, "Không phải vì biết chú thích tôi, nên hắn mới làm như vậy để tôi chủ động sà vào vào tay chú chứ?"

Cố Trì Tây vẫn không nói, ánh mắt hiện lên sự áy náy.

Tùng San xoa xoa huyết thái dương, muốn cười nhưng không cười nổi, giận tới mức khóe miệng phát run, "Vậy chú không phải nên cảm ơn Phan Nghiễm Sinh cho thật tử tế sao? Kế hoạch của hắn đã thành công, chú xem, không phải tôi đã chủ động tới ngồi trước mặt chú rồi hay sao, chú hài lòng rồi chứ?"

"San San, thật sự xin lỗi, chuyện này là do tôi sơ sót mới khiến cho hắn có cơ hội lợi dụng." Cố Trì Tây nói.

"Ha ha." Tùng San cắn răng, bật ra hai tiếng này.

Cố Trì Tây nhìn dáng vẻ giận dữ của cô, bất đắc dĩ thở dài, "San San, tôi biết em rất giận, chuyện này vì tôi mà ra, cho nên tôi xử lý nó cũng là chuyện nên làm. Nếu em vẫn không thể nguôi giận, tôi đồng ý làm bất cứ thứ gì để bồi thường cho em."

Tùng San không nói chuyện, giận đến tức ngực, quay mặt sang không nhìn hắn nữa. Lão Tần rất ngoan ngoãn nằm trêm thảm gặm xương đồ chơi của mình, rất vui vẻ thích thú, khi phát hiện Tùng San đang nhìn nó, nó sủa hai tiếng "gâu gâu", ngậm xương đem đến dưới chân Tùng San, hai chân bám vào đầu gối của Tùng San, đầu gật gù, đôi mắt đen mở to.

Tùng San lấy tay sờ đầu Lão Tần, vẻ mặt căng thẳng dần dịu đi, cười tự giễu, bây giờ ngay cả Lão Tần cô cũng không bằng, muốn dụ Lão Tần tới còn phải dùng tới xương, nhưng cô ngay cả xương cũng không cần đã tự dâng tới cửa.

"Cố Trì Tây, chú có nhiều tiền lắm phải không?" Cô cười tiếp tục hỏi, "Nghe nói Trạch Viên, Vân Đình, tháp Minh Châu, tất cả đều là của chú? Có phải cả thành phố A đều là của họ Cố hay không?"

"Ở đây tôi có vài hạng mục đầu tư, xem như cổ đông mà thôi." Cổ Trì Tây bình tĩnh trả lời.

"Sao tôi cảm thấy chú như Thái Thượng Hoàng của thành phố A vậy, ai ai cũng đều muốn nịnh bợ chú? Có phải nếu là thứ chú muốn, thì cũng không cần nói, người khác cũng sẽ trăm phương nghìn kế giúp chú đoạt được?" Tùng San đưa mắt nhìn hắn, khoe miệng nhếch lên giễu cợt.

"Không, lần này là do sai lầm của tôi mới khiến Phan Nghiễm Sinh phát hiện ra sự tồn tại của em, thực xin lỗi." Cổ Trì Tây nói.

Tùng San thở dài, cười khổ: "Cổ Trì Tây, tại sao từ khi tôi biết chú tới nay chưa từng gặp chuyện gì tốt cả?"

Mắt Cổ Trì Tây sáng như đuốc, "San San, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa."

Bỗng nhiên Tùng San cười rộ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, ngay cả lão Tàn đang ghé vào đùi cô cũng bị hoảng sợ sửa "Gâu gâu".

"Cổ Trì Tây, chú có biết những lời nói vừa rồi của chú, chuyên chế giống như Hoàng Đế không? Bởi vì chú là Cổ Trì Tây, chú muốn cái gì sẽ có cái đó, chú thích ai thì người đó may mắn, chán ghét ai thì người đó xui xẻo. chú quả thực không có gì không làm được, chú chính là thần, là Thượng Đế!"

Tùng San cười cười, nhưng mắt lại ướt lệ, "Nhưng chú có biết không? Đêm qua, ba mẹ tôi đã tuyệt vọng đến mức nào? Cái cảm giác bất lực không còn cách nào thoát ra, chú đã từng trải qua

chưa? Bọn họ sống khuôn phép hơn nửa đời người, chưa từng làm sai cái gì, tại sao phải chịu sự giày vò như thế?"

Lòng Cố Trì Tây rung động, hắn vươn tay kéo cô vào trong ngực, Tùng San bị hắn ôm thật chặt, hai tay nắm chặt thành quyền, hung hăng đánh lên lưng hắn, từng cái, từng cái.

"Tại sao ngoài việc tới tìm chú tôi không thể làm gì khác? Tại sao lại bức gia đình tôi tới bước đường cùng rồi còn phải phiền chú tới giải quyết chứ? Cố Trì Tây, tôi hận chú!"

Cố Trì Tây không nói gì, chỉ ôm cô, tùy ý cho hai quả đấm nhỏ kia dốc toàn lực đánh vào lưng mình.

Tùng San vẫn khóc, vừa khóc vừa dùng sức đánh hắn, "Cố Trì Tây, rốt cuộc tôi phải trốn tới nơi nào mới có thể hoàn toàn thoát khỏi chú? Chú không thể buông tha cho tôi, buông tha cho cả nhà tôi sao?"

Hắn thở dài, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, "San San, thật sự xin lỗi, tôi yêu em."

Tùng San lại càng khóc dữ dội hơn, hai tay đánh mệt thì dùng móng, cô hận không thể xé rách quần áo của hắn.

Cố Trì Tây không nói gì thêm, hắn chỉ ôm cô, cho đến khi cô khóc mệt mỏi, hô hấp rối loạn, nước mắt từng tiếng.

"Cố Trì Tây, chú từng nói chúng ta bình đẳng, nhưng chú sai rồi, giữa chúng ta căn bản không bình đẳng. Chú quá cường thế, tôi quá yếu ớt, căn bản tôi không thể đấu lại chú, tôi chỉ có thể để cho chú xâm lược."

Ánh mắt Cố Trì Tây trở nên thâm sâu, "San San, tôi không muốn đấu đá gì với em cả."

Tùng San vui mình trong lòng hắn, hai tay nắm chặt lấy áo hắn, hít sâu nói, "Cố Trì Tây, sao chú lại muốn nói cho tôi biết những chuyện này? Nếu chú không nói ra thì bây giờ tôi đang rất cảm kích chú rồi."

Cố Trì Tây ôm cô, hôn một nụ hôn lên trán cô, "San San, tôi không muốn lừa dối em. Tôi cũng không muốn em cảm thấy mình nợ tôi, rồi phải làm chuyện trái với ý muốn của mình."

Tùng San cười cười, "Cố Trì Tây, nhìn không ra chú cũng là một chính nhân quân tử."

"San San, tôi không phải là chính nhân quân tử, tôi chỉ quá yêu em mà thôi." Cố Trì Tây nắm thật chặt hai cánh tay cô.

Tùng San thật sự rất mệt mỏi, toàn thân không còn chút sức lực nào, cứ như vậy ngã vào lòng hắn, tùy hấn ôm ấp, gò má dựa vào lồng ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Một lúc lâu sau, cô mới mở miệng nói: "Ngày hôm qua ba của tôi đã nộp đơn từ chức cho chú Thái, chú có thể nghĩ cách để nó không được thông qua hay không?"

Cố Trì Tây dịu dàng nói: "Được, chuyện này cứ giao cho tôi."

Tùng San cắn môi dưới, vẫn nói: "Cảm ơn chú."

Cố Trì Tây cười khế, "San San, em không trách tôi sao?"

Tùng San hít sâu một hơi, "Trách chú cũng vô dụng, cho dù tôi có giả vờ không biết rồi cách chú thật xa, thấy chú là chạy, thì khi ba tôi xảy ra chuyện tôi vẫn phải ngoan ngoãn tới tìm chú." Cô cũng hiểu mình không cách nào trốn khỏi lòng bàn tay hắn "Cố Trì Tây, chuyện lần này hãy để cho nó qua đi, về sau chúng ta không ai nợ ai, không còn gì liên quan đến nhau."

Ánh mắt Cố Trì Tây vẫn sâu thẳm như vậy, nhưng hắn vẫn gật đầu nói: "Được."

Tùng San nói tiếp: "Tôi cũng không muốn lại lừa mình dối người giả vờ không quen biết chú, chú cũng đừng phái người ẩn nấp đâu đó giám sát tôi nữa. Chúng ta cứ đường đường chính chính làm bạn bè, chú hiểu không?"

Cố Trì Tây cười nhạt, "Được."

Tùng San cũng cười, "Tôi thật sự không hiểu nổi tại sao ai cũng muốn làm bạn với người giàu, có gì tốt chứ ? Sao tôi lại toàn gặp chuyện không may? Cố Trì Tây, mong chú có lòng tốt, để tốt biết được làm bạn với chú thì có gì tốt đi."

Cố Trì Tây bắt đắc dĩ lắc đầu, cười nói: "Được." Nói xong tay hắn đặt lên đầu cô, dùng sức xoa xoa.

Tùng San trừng mắt nhìn hắn, "Chú có thể đừng xoa đầu tôi như vậy được không ? Tôi không phải là lão Tàn!"

Lão Tàn đang quỳ rạp trên mặt đất gặm xương, nghe thấy có người gọi nó, nó ngẩng đầu lên, sủa "gâu gâu".

Tùng San nhìn lão Tàn, khi quay đầu lại vừa vặn bắt gặp khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Cố Trì Tây nên nhin không được cũng

cười theo.

Cố Trì Tây đứng lên, "Hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra ngoài một lát đi?"

Tùng San theo bản năng muốn cự tuyệt nhưng không ngờ Cố Trì Tây nói tiếp: "Đưa Lão Tàn đi cùng."

Tùng San nhìn Cố Trì Tây, sau đó lại nhìn lão Tàn, gật đầu, "Được."

Cố Trì Tây đeo vòng cổ vào cho Lão Tàn, ôm Lão Tàn đặt ở sau xe, Lão Tàn thật sự rất ngoan ngoãn, giống như nó biết mình sắp được ra ngoài chơi, lắc lắc cái đuôi nhìn ra ngoài xe, không hề sủa tiếng nào. Tùng San ngồi bên ghế lái phụ, cô hơi mệt: "Đi đâu vậy?"

Cố Trì Tây cười cười, "Lát nữa em sẽ biết."

Cố Trì Tây lái xe về hướng bắc, sau khi rời đường cao tốc thì chạy tới Tân khu, Tùng San nhìn những nhà lầu san sát nhau, nghi hoặc hỏi: "Chú dẫn tôi tới Tân khu làm gì?"

Tân khu là khu kinh tế mới khai phá ở ngoại ô thành phố A, vài năm trước được chính phủ quy hoạch thành một khu công nghiệp, khu nhà dân dụng, khu buôn bán, tất cả hợp thành một đô thị vệ tinh(1), chủ yếu là vì giảm bớt lượng dân nhập cư khổng lồ đổ xô vào thành phố A đồng thời cũng cải thiện chất lượng cuộc sống, đem một bộ phận ngành công nghiệp rời khỏi thành phố A, cũng nhân tiện giảm bớt áp lực nhà cửa cho người trẻ tuổi. Sở dĩ khu đô thị mới quy hoạch này được gọi là Tân khu, chính là vì tất cả các kiến trúc, đường cái đều mới, khu vực nội thành quy hoạch khá tốt,

mà việc kinh doanh ở vùng này được chính phủ coi trọng cho nên ngày càng phát triển.

(1) Đô thị vệ tinh: đô thị nằm trong một vùng đô thị nào đó và chịu ảnh hưởng trực tiếp bởi thành phố trung tâm của vùng đô thị đó. Ví dụ như Sơn Tây, Hà Đông, Bắc Ninh,... là đô thị vệ tinh của Hà Nội; Củ Chi, Cần Giờ, Long Thành là đô thị vệ tinh của TP. HCM.

Cố Trì Tây dừng xe ở con đường ven sông, dắt Lão Tàn xuống xe, "Tới đây ngắm sông đi."

Tùng San nghiêng đầu nhìn hấn, ánh mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Ông chú này đang muốn làm gì đây? Ngắm nước sông? Nhà chú ở Giang Phong Uyển, không cần ra ngoài, đứng ngay cửa sổ sát đất là nhìn thấy sông, còn phải lái xe hơn một tiếng đồng hồ tới đây ngắm sông sao?

Cố Trì Tây giống như không chú ý tới ánh mắt của Tùng San, mỉm cười dắt Lão Tàn đi qua đường, đối diện đường cái có một công viên ven sông, bởi vì mới xây, nên thảm cỏ rất đều, cỏ non phát phơ, đập lên rất mềm mại. Cố Trì Tây buông lỏng dây cổ của Lão Tàn, Lão Tàn được giải thoát rất vui vẻ, hận không thể lăn lộn trên cỏ.

Tùng San nhìn khung cảnh xanh tươi yên tĩnh này, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cạnh thảm cỏ có một con đường nhỏ, con đường này dẫn tới một chỗ sông nước cạn. Tùng San đi trên con đường nhỏ, nhìn con sông trước mặt, hỏi: "Nước sông ở đây có khác gì với nước sông ở nhà chú sao?"

Cố Trì Tây cũng nhìn về phương xa, nhưng không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại: "San San, trước kia em đã từng tới đây chưa?"

Tùng San suy nghĩ một hồi, lắc đầu: "Chưa, hình như tôi chưa từng tới Tân khu, hôm nay tới đây mới phát hiện, thì ra nơi này lại đẹp như vậy."

Cố Trì Tây cười cười, lại hỏi: "Vậy trước nữa thì sao? Em từng tới đây chưa?"

Tùng San hoang mang nhìn hắn, "Thật lâu trước kia sao? Ý chú là trước khi Tân khu được xây dựng sao?"

"Ừ." Cố Trì Tây gật đầu.

Tùng San nghĩ nghĩ, "Không nhớ lắm, hình như có tới một hai lần, nhưng đều là chuyện khi còn nhỏ."

Cố Trì Tây dắt tay cô đi tới cái ghé bên đường nhỏ ngồi xuống, "Trước kia nơi này có một khu nhà ở, đều là cửa hàng nhỏ bán thủy sản." Sau đó quay đầu nhìn thẳng vào những toà nhà cao tầng, "Nơi đó là một mảnh ruộng trồng rau, mùa xuân đến hoa cải nở rất đẹp."

Tùng San vui vẻ, "Chú à, chú dẫn tôi tới đây không phải là để ngắm sông mà là tới để hoài niệm chuyện xưa sao? Thật sự nhìn không ra chú là người thích nhớ về chuyện xưa cũ như vậy. Sao thế, trước kia chú ở gần đây à?"

Cố Trì Tây cười mà không nói, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, mãi cho đến khi Tùng San dời tầm mắt không nhìn hắn nữa.

"Em học trung học ở đâu ?" Cố Trì Tây lại hỏi.

Tùng San cảm thấy hôm nay ông chú này có gì đó là lạ, "Trường trung học trực thuộc Đại học A, sao thế, tôi và chú là đồng học sao?"

Cố Trì Tây cười cười, lại nhin không được đưa tay xoa đầu cô, "Tôi đang nghĩ, lúc em học trung học chắc chắn cũng rất xinh đẹp đáng yêu."

Tùng San ghét bỏ hất tay hấn ra, trừng mắt nhìn hấn: "Cố Trì Tây, chú có thể đừng thuận miệng nói ra những lời nói buồn nôn như vậy có được không?"

Cố Trì Tây nở nụ cười, "Thực sự xin lỗi, tôi nói gì sai sao?"

Tùng San trừng to mắt, muốn mắng hấn lại không làm được nên dứt khoát quay đầu đi chỗ khác. Dáng vẻ đáng yêu này khiến lòng Cố Trì Tây rung động. Hấn muốn chạm vào cô. nhưng tay vừa vươn ra một nửa thì rút lại, hấn sợ cô thật sự nổi giận. Nên đành phải dịu dàng nói: "San San, tôi chỉ đùa một chút, em đừng để ý."

Nhưng không ngờ cô bé đưa lưng về phía hấn, cười khẽ một tiếng, "Lạ thật, khi còn nhỏ tôi chưa từng được ai khen xinh đẹp."

"Tại sao?" Cố Trì Tây hỏi.

Tùng San xoay đầu lại, cười nói: "Bởi vì khi tôi còn nhỏ tôi là đứa bé mập mạp, giống như một chú heo con, nên rất hay bị người khác cười nhạo."

Cố Trì Tây bật cười, "Thật vậy sao ? Vậy sao em lại gầy đi ?"

Tùng San cảm thán, "Thật ra tôi cũng không muốn gầy, nhưng khi tôi học cấp hai thì mắc bệnh, cân nặng giảm xuống. Lúc tôi lên trung

học mới được khen là người đẹp, nhưng tôi vẫn không quen bị gọi như vậy."

Cố Trì Tây khẽ nhú mào, "Bệnh gì? Sao có thể khiến cân nặng em giảm nhiều như vậy?"

Tùng San lơ đãng nói: "Cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, là tê liệt thần kinh mặt, cơ mặt không cử động được, không thể nhai nuốt, cho nên hai tháng không ăn cơm, đều dựa vào truyền nước mà sống." Nói xong cô lại cười cười, "Điều này cũng gọi là trong hoạ được phúc chứ nhỉ!"

Cố Trì Tây âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Thật ra béo một chút cũng không sao, sức khỏe mới là quan trọng."

Tùng San nói tiếp, "Thôi đi, nếu như tôi mập mập chú còn yêu tôi như bây giờ sao? Chú à, chú không cần phải nói dối."

Cố Trì Tây cười lắc đầu.

Nắng chiều nóng bức chói chang, may mà bọn họ ngồi bên bờ sông, gió sông thổi vào, cũng không nóng lắm. Tùng San cúi đầu dùng mu bàn tay xoa mặt, cô luôn cảm thấy mặt hơi rát, ngày hôm nay cô vừa khóc vừa cười, bây giờ lại có thể bình tĩnh ngồi bên bờ ngắm sông như vậy, nghĩ lại thật khó có thể tin được.

Cố Trì Tây ngồi bên cạnh thân mật hỏi: "Sao thế, nóng sao?"

Tùng San ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn, dịu dàng của hắn, "Cố Trì Tây, rốt cuộc tại sao chú lại thích tôi? Tôi có điểm gì đặc biệt mà có thể khiến chú cố chấp như vậy?"

Cố Trì Tây đối diện với đôi mắt to trong trẻo của cô, hần nhớ tới 5 năm trước ở trên đường, nhớ tới cô bé con mặt áo thun buộc tóc đuôi ngựa, bỗng nhiên hần rất muốn hỏi cô một câu, San San, em thật sự không nhớ tới câu nói không gặp không về ngày đó sao.

Nhưng hần không nói gì, hần chỉ đứng lên, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, "Đi thôi, tôi đưa em đi ăn cơm."

Tùng San âm thầm rút tay ra, cô chạy đến bãi cỏ gọi lão Tần quay lại, nắm lấy dây cổ của nó, cô hỏi: "Quanh đây có gì ngon không? Vừa tốt cho sức khỏe vừa ngon ấy?"

Cố Trì Tây nói: "Không có, Tân khu không có nhà hàng nào ngon, chỉ có một nhà hàng Tây ăn cũng không tệ lắm."

Tùng San cười nói: "Không hổ là Cố gia, ngài biết thật nhiều. do thường xuyên đưa người đẹp ra ngoài ăn cơm sao?"

Cố Trì Tây không nói gì, ánh mắt hần sâu thẳm nhìn cô, khoe miệng khẽ nhếch lên, nụ cười nhợt nhạt đầy thâm ý kia khiến Tùng San cảm thấy hình như hần đang hiểu lầm rằng cô đang ghen.

Cô vội vàng dời tầm mắt, giả vờ không cảm thấy gì đùa giỡn với Lão Tần. Sau đó cô nghe thấy hần nhẹ nhàng cười một tiếng.

Thật đáng ghét.

Nhà hàng Tây này nằm ở tầng ba một trung tâm thương mại, so với việc làm ăn của quán lẩu nóng hổi bên thì nhà hàng Tây trang trí cao cấp này hết sức yên tĩnh, vắng ngắt. Tùng San theo Cố Trì Tây đi vào trong, cô phát hiện nhà hàng này không lớn, tổng cộng chỉ có hơn mười bàn, giữa chiếc khăn trải bàn màu đỏ sậm đặt một ngọn nến, trên lưng ghế cao có hoa văn cổ điển. Nhân viên phục vụ

mặc áo sơ mi trắng đưa bọn họ đến bàn ở chính giữa, sau đó dùng cái bình thủy tinh cao cấp rót nước cho họ.

"Sao tôi cảm thấy nhà hàng này và những nhà hàng khác xung quanh đây có gì đó không thích hợp nhỉ?" Tùng San nói xong liền liếc nhìn bốn phía.

"Ừm, vốn dĩ theo kế hoạch nó không phải được xây dựng ở đây, chỉ là sau đó kế hoạch xảy ra chút vấn đề nên buộc phải xây ở đây." Cổ Trì Tây nói.

Tùng San uống một ngụm nước, nghe xong liền ngẩng đầu nhìn hắn, "Nhà hàng này cũng là của chú?"

Cổ Trì Tây cười cười: "Không, đây là của lão Sở." Nói xong hắn lại bổ sung: "Cho nên phải trả tiền."

Tùng San bật cười, "Văng vể như thế không trả tiền mới lạ, chú nhìn quán lẩu cay bên cạnh đi, một hàng người đứng xếp hàng chờ đợi kìa."

Cổ Trì Tây gật đầu, "Cho nên tôi mới tới đây giúp cho việc buôn bán của ông ấy."

Tùng San nói: "Như vậy cũng tốt, giống như đang bao hết cả nhà hàng vậy, toàn bộ nhà hàng chỉ có một bàn cơm của chúng ta, thật là sáng khoái!"

Cổ Trì Tây cười không nói, ánh mắt lại như ngừng lại ở cửa.

Tùng San nghe thấy âm thanh phía sau, thở dài: "Tôi vừa nói bao hết thì lại có người tới, thật là không nể mặt mà." Nói xong cô quay đầu lại nhìn, sau đó cũng ngây ngẩn cả người.

Vừa khéo Chu Trường An cũng đang dắt tay Cố Lâm Lâm đi tới, hai người nhìn thấy Tùng San và Cố Trì Tây thì kinh ngạc dừng bước.

Tùng San quay sang nhìn Cố Trì Tây, trong lòng thở dài một tiếng bất lực, bây giờ thì xong rồi. Có muốn nói cô và Cố Trì Tây trong sạch thì ngay cả cô cũng không thể tin được.

Khoé miệng Chu Trường An run run, nắm chặt tay Cố Lâm Lâm. Lúc này, hắn quyết không thể để Cố Lâm Lâm nổi giận nữa.

Nhưng lại không ngờ, Cố Lâm Lâm hất tay hắn ra, đi tới trước mặt Cố Trì Tây, trên mặt có chút ý cười.

"Ba, San San, hai người cũng tới đây ăn cơm à? Thật là trùng hợp."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 39

Cố Lâm Lâm cố gắng kìm nén tức giận, khiến cho khuôn mặt tươi cười của cô ta lúc này có chút dữ tợn, gần như khiến cho người ta sờn tóc gáy.

Tùng San bắt đầu nhìn về phía Cố Trì Tây, lại phát hiện biểu cảm của Cố Trì Tây rất bình thường, không lạnh không nóng, thân thiết hiền hoà.

"Lâm Lâm, sao lại mua nhiều đồ như vậy?" Cố Trì Tây tùy tiện hỏi.

Tùng San nhìn thoáng qua Chu Trường An, quả nhiên trên tay hắn xách rất nhiều túi lớn túi nhỏ, nhìn sơ qua tất cả đều là hàng hiệu có tiếng.

Cố Lâm Lâm cười làm nũng với Cố Trì Tây, "Ôi dào, con sắp đi học lại cho nên muốn mua vài bộ quần áo mới thôi mà!" Nói xong cô ta nhìn thoáng qua Tùng San, "San San, có muốn cùng đi dạo phố không?"

Tùng San không thể thích ứng được chuyện Cố Lâm Lâm đột nhiên thân thiện như vậy, cô cười khan một tiếng, "Không cần, quần áo của tôi đủ mặc rồi." Sau đó cô nói với Cố Trì Tây: "Tôi thấy chúng ta không nên ăn cơm ở đây nữa thì hơn, quán Tây lên thức ăn rất chậm, tôi sợ Lão Tàn đợi lâu buồn chán, chúng ta nên quay về nhà thôi."

Câu cuối cùng vừa nói xong, mặt Cố Lâm Lâm và Chu Trường An cứng lại.

Cố Trì Tây cười nhẹ trả lời, "Cũng tốt, dù sao Lâm Lâm cũng đến đây, việc buôn bán của lão Sở cũng được quan tâm rồi. Chúng ta về nhà đi, tôi kêu chị Trương nấu cơm cho em."

Tùng San cười gật đầu, không hề nhìn Cố Lâm Lâm.

Cứ như vậy đi, cũng đã tới mức này rồi. Dù sao ở trong mắt bọn họ là ván đã đóng thuyền, giải thích nhiều cũng vô dụng, cô cần gì phải làm rối rắm thêm nữa chứ?

Cố Trì Tây đứng lên, nói với Cố Lâm Lâm và Chu Trường An: "Hai người từ từ ăn." Nói xong hắn dắt tay Tùng San đi ra ngoài.

Tùng San vẫn theo Cố Trì Tây rời khỏi nhà hàng, vào thang máy, cô mới rút tay mình ra. Cố Trì Tây nhấn nút tầng một, cười nhìn Tùng San, "San San, em không tính giải thích gì sao?"

Tùng San cười khổ: "Giải thích có tác dụng sao? Càng giải thích lại càng như đang nguy biện, càng che giấu lại càng có chuyện. Như bây giờ là tốt nhất."

Cố Trì Tây nhìn ánh mắt bất lực của cô bé, hắn có chút đau lòng, thuận miệng nói: "Em yên tâm đi, hôm nay Lâm Lâm biểu hiện như vậy có nghĩa là từ giờ về sau nó sẽ không tìm em gây phiền toái nữa."

Tùng San cười nói: "Chỉ sợ cô ta hận tôi tới mức muốn đâm kim vào hình nhân của tôi. Nhưng đây cũng là báo ứng của cô ta, nếu không phải do cô ta cướp Chu Trường An, thì sao bây giờ có thể

gặp nhiều chuyện như vậy? Cho nên vừa nãy tôi cũng không thêm giận nữa."

Cô nhìn thẳng vào mắt Cố Trì Tây, nói tiếp: "Nhưng bất luận tôi và cô ta có ân oán gì thì...Cố Trì Tây, chì vì chú, mà khiến cho ba người con gái phải chịu khổ, chú xem chú cần bã biết bao nhiêu?"

Cố Trì Tây nắm chặt tay Tùng San, đôi mắt đen cực kì nghiêm túc, "San San, cho tôi một chút thời gian, không lâu nữa tôi sẽ cho em một câu trả lời xác đáng."

Tùng San cười lắc đầu, "Đừng, ngàn vạn lần đừng hứa hẹn gì với tôi, đừng để tôi giống như tình nhân của chú đang mong chờ chú sớm cho tôi một danh phận."

Cô thoát khỏi tay hắn, cười nhẹ, "Tôi lặp lại một lần nữa, bây giờ chúng ta là bạn bè bình thường, Bạn! Bè! Bình! Thường! Chú hiểu chưa? Chú có cần tôi làm một bản hiệp nghị giống như cái hợp đồng bao nuôi của chú không, sau đó liệt kê tất cả những quyền lợi và nghĩa vụ bình thường ra hết rồi đôi bên kí tên vào?"

Cố Trì Tây khẽ thở dài, không nói tiếp. Hai người ngồi lên xe, Tùng San quay đầu lại nhìn Lão Tần đang buồn ngủ ngoan ngoãn ghé vào phía sau xe, cũng không nói gì thêm nữa. Cố Trì Tây khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, cả đoạn đường hai người đều không nói chuyện.

Thấy xe lái vào nội thành, Tùng San mới mở miệng nói: "Chú đưa tôi về trường học đi, tôi không muốn tới nhà chú."

Cố Trì Tây không lên tiếng, nhưng vẫn là nghe lời cô đưa cô tới trường học. Tùng San cởi dây an toàn ra, quay đầu yên lặng nhìn

lão Tần ở sau xe, "Lão Tần, chị đi đây, cứng phải ngoan ngoãn nha."

Lão Tần rong chơi cả ngày nên rất mệt mỏi, nó yếu ớt "ư ử" một tiếng, như đang cùng Tùng San nói lời từ biệt.

Tùng San cười cười, xoay người định xuống xe, Cố Trì Tây ngồi bên cạnh đột nhiên đưa tay ra ngăn cản cô, nhìn thẳng vào mắt cô: "San San, thật sự xin lỗi, tôi không biết phải làm thế nào để coi em như bạn bè bình thường."

Đôi mắt của hắn chứa sự ảm nẫn, giống như hắn đang cố gắng khắc chế một cảm xúc mãnh liệt nào đó, cũng có chút buồn bã nhàn nhạt, đối diện với khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc này khiến Tùng San có chút run sợ, sau đó cô cố tỏ ra thoải mái cười cười.

"Cố Trì Tây, thật ra tôi cũng vậy. tôi không biết nên làm thế nào để thành bạn bình thường với chú." Mày cô hơi nhú, mắt sáng như sao, "Tôi muốn thoát khỏi chú, trốn càng xa càng tốt, tốt nhất cả đời này không phải gặp lại chú."

"San San..."

"Nhưng tôi không thể như vậy, nếu nói do chú quá cường thế khiến tôi không thể trốn thoát là nói dối, tôi quyết định giữ liên lạc với chú vì tôi muốn bảo vệ gia đình mình."

Tùng San cắn môi, hít sâu một hơi, "Thật ra tôi là một người ích kỷ, tôi sợ chú, sợ chú lại muốn làm gì tôi, nhưng tôi lại muốn dựa vào quyền thế, địa vị và tiền tài của chú, muốn từ chú tìm được sự bảo đảm cũng như cảm giác an toàn."

Ánh mắt Cố Trì Tây sâu như biển, hắn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không đành lòng ngắt lời cô.

"Tôi vốn tưởng mình là một người trong sạch thanh bạch, coi tiền tài như cặn bã, nhưng lúc này đây, sau khi ba tôi gặp nạn tôi mới phát hiện, thì ra cho dù là một người giữ mình trong sạch cả đời, cũng vẫn gặp phải tai bay vạ gió như thường. Nhưng đau khổ thay, khi tai hoạ ập đến chúng tôi chỉ biết bất lực đứng nhìn."

Tùng San nâng tầm mắt, đối diện với Cố Trì Tây, "Cho nên tôi cần có chú ở bên cạnh, để có được sự bình an. Khi gặp chuyện phiền toái, tôi có thể giống như tôi qua đến tìm chú, sau đó về nhà ngủ một giấc tỉnh lại mọi chuyện đều đã qua."

Cố Trì Tây nâng tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô, "San San, tôi ở đây, mọi chuyện đều đã có tôi."

Tùng San cười cười, "Chú có biết những lời này của chú đối với tôi mà nói quan trọng đến mức nào không? Nó khiến tôi không thể rời khỏi chú, dù cho tất cả những chuyện này đều là do chú mà ra, dù cho tôi hận chú cưỡng bức tôi, dù cho từ nay về sau tôi phải mang trên lưng mối hận thù sâu đậm của Cố Lâm Lâm, tôi cũng không thể nào giống như trước đây, lớn tiếng nói tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại chú."

Tùng San xoa mũi, hốc mắt lại ướt át, "Cho nên tôi chính là ích kỷ như vậy, muốn dựa vào chú lại không muốn làm tình nhân của chú... Cố Trì Tây, gặp chú rồi tôi mới biết, thì ra tôi là một người như thế này... tôi chưa từng chán ghét bản thân như bây giờ."

Bỗng nhiên tâm trạng của Cố Trì Tây trở nên căng thẳng, hắn muốn ôm cô, nhưng lại không dám động vào cô. Ngực hắn giống

như đang bị quả cân ngàn kí đè nặng, nặng tới mức hấn không thể thở nổi.

Sao hấn có thể khiến cô bé hấn yêu sâu sắc phải khóc như vậy chứ?

Hấn rõ ràng chỉ muốn giữ cô bên cạnh, dốc hết sức để mà yêu chiều cô mà thôi.

"San San, thật sự xin lỗi, là do tôi quá ích kỷ."

Tùng San lắc đầu: "Không, tôi không có tư cách để chỉ trích chú." Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, cười cười: "Hôm nay tôi khóc nhiều quá phải không?"

Cứ như vậy tất cả đều được nói ra.

Không hề giữ lại chút gì.

Cô đẩy cửa xe, đi xuống, xoay đầu lại, khoé miệng hơi cong lên, "Cố Trì Tây, hẹn gặp lại."

Chạng vạng tối, bầu trời đỏ rực như lửa, Tùng San ngẩng đầu nhìn mặt trời lặn đang bị tầng mây che mất, trong lòng không khỏi đau đớn đến tê tái.

Hẹn gặp lại.

Nhưng lần này chắc là sẽ không gặp lại nữa rồi.

Trước ngày khai giảng, cổng trường chật kín người, khắp nơi đều là phụ huynh đưa học sinh mới tới trường. Đa phần bọn họ đều có chút nôn nóng, kéo một vali hành lí lớn, trong ánh mắt tràn đầy sự mới mẻ và ngỗ ngàng. Tuy đã gần tới rồi, nhưng không khí nóng

nước ban ngày vẫn chưa tan, không ít người cầm báo hay tờ rơi trên tay để quạt mát.

Tùng San yên lặng đi xuyên qua đoàn người, hơi hơi cúi đầu, cô không muốn để người khác nhìn thấy nước mắt chưa khô trên mặt mình.

Cố Trì Tây vẫn ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng của cô bé dần dần biến mất trong đám người. Trong lòng hắn có một cảm giác kì lạ đang dâng trào, càng lúc càng mãnh liệt, như có một tấm lưới được quăng ra bắt lấy trái tim hắn, khiến nó không thể đập nổi.

"Tôi chưa từng chán ghét bản thân như bây giờ."

Rốt cuộc hắn đang làm gì thế này? Một cô gái xinh đẹp dưới ánh mặt trời ngày nào, bây giờ lại uể oải nói chán ghét chính mình như vậy. Tội của hắn quả thực không thể tha thứ.

Lão Tần rõ ràng đang buồn ngủ, nhưng khi nghe thấy tiếng Cố Trì Tây khởi động xe, lại hăng hái tinh thần, đuổi cổ thò đầu tới, hướng mặt về phía chỗ trống bên cạnh Cố Trì Tây, sửa "Gâu gâu".

Cố Trì Tây nghĩ tới lời nói của Lão Tần, lục bình trôi sông.

Lục bình vốn không có rễ, nhưng vì hắn xuất hiện mà vĩnh viễn mất đi sự bình yên vốn có.

Tùng San trở lại ký túc xá phát hiện chẳng có ai cả, bây giờ Lý Yến chắc đang ôn bài ở thư viện, vậy còn Triệu Nhiên đâu?

Cô vào phòng tắm tắm rửa, thay bộ quần áo ngủ vào, bò lên giường, yên lặng nằm xuống, sau đó thở dài một hơi.

Ngày hôm nay sao lại dài như vậy.

Nằm một lát Tùng San mới nhớ mình chưa gọi điện thoại về nhà, cô bò xuống giường đi lấy di động, sau đó mới phát hiện di động đã sớm hết pin. Cắm sạc điện vào, một lúc lâu sau mới có thể khởi động máy, sau đó tiếng chuông tin nhắn không ngừng vang lên.

Phương Tiểu Tiệp nhắn tin hỏi, "Tổng Đào rốt cuộc là ai?"

Tùng Chí Quân nhắn tin nói, "Ngày mai mời Tổng Đào về nhà ăn cơm nhé."

Lý Yến nhắn tin hỏi, "Sao ngày hôm qua cậu lại về nhà đột xuất như vậy?"

Tổng Đào nhắn tin nói, "Anh đang chờ em ở cổng trường."

Lúc này Tùng San mới nhớ tới cuộc hẹn với Tổng Đào, cô vội vàng leo xuống giường thay một bộ quần áo khác vào lao ra khỏi phòng. Vừa đi tới cổng trường, vừa gọi điện thoại cho Tổng Đào, kết quả lại nhận được một loạt tin nhắn mới.

Là Chu Trường An gửi tới, "San San, anh muốn nói chuyện với em."

Tùng San nhìn thoáng qua tin nhắn kia rồi tắt máy, gần đây Chu Trường An luôn thích xía vào chuyện của cô.

Tổng Đào nhìn thấy Tùng San từ xa chạy tới, cười ha ha vẫy tay, "Trời nóng như vậy, em chạy gấp gáp như vậy làm gì?"

Tùng San cười cười, "Thật sự xin lỗi tiền bối, vừa rồi em ngủ quên nên không nhớ chuyện lúc sáng."

Tống Đào vỗ vỗ đầu cô, "Nhìn em ngủ tới mức sừng húp cả hai mắt kìa, đồ heo lười."

Tùng San hơi rủ mi xuống, chỉ cười cười không nói lời nào.

Tống Đào dẫn Tùng San tới nhà hàng không sử dụng dầu ăn đã qua sử dụng lần trước, gọi vài món đồ ăn, Tùng San vừa ăn vừa cười, "Tiền bối, rõ ràng anh đã tốt nghiệp rồi nhưng sao lại rành mấy cửa hàng gần trường như vậy?"

Tống Đào tươi cười ấm áp, "San San, lòng của anh luôn hướng về đại học A."

Tùng San cười vui vẻ, đôi mắt sừng húp cong thành một đường. Tống Đào nhìn cô, dịu dàng nói: "Mấy ngày nay không nghỉ ngơi đầy đủ à? Em nhìn dáng vẻ gầy yếu này của mình xem."

Tùng San cười nhẹ, cúi đầu, "Vâng."

Tống Đào rót cho cô một chén trà nóng, "Uống nhiều trà một chút, thanh nhiệt giải độc."

Tùng San cười nói: "Cảm ơn tiền bối."

Tống Đào dịu dàng nhìn cô, hỏi: "San San, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện lúc sáng là sao thế?"

Tùng San buông chiếc đũa trong tay, "Ba của em bị người ta hãm hại chụp ảnh giường chiếu, ngày hôm qua người đó uy hiếp gia đình em nói muốn đưa chuyện đó lên báo."

Tống Đào kinh hãi, "Tại sao có thể như vậy? Ba em đã đắc tội với ai?" Ngay sau đó lại hỏi: "Vậy sau đó thì sao? Vấn đề giải quyết như

thế nào?"

Tùng San run run khoe miệng, bỗng nhiên có cảm giác như đã qua mấy đời.

"Đã không sao rồi, đêm qua em ra ngoài nhờ người giúp đỡ, làm chuyện này chìm xuống."

Tổng Đào nhíu mày, "San San, người có thể giải quyết chuyện này, chắc chắn không phải là người bình thường. Người đó là ai? Không phải em tìm xã hội đen chứ?"

Tùng San nói: "Không phải xã hội đen, là một người rất lợi hại. Chỉ là, chuyện này em không muốn để cho ba mẹ biết, em sợ bọn họ sẽ bận tâm suy nghĩ, cho nên mới muốn tìm đại một lí do để cho qua chuyện. Vừa khéo hôm nay anh lại xuất hiện, quả thực đã kịp thời giúp đỡ em."

Ánh mắt Tổng Đào vẫn mang theo sự ngờ vực, "San San, em không làm việc gì ngốc nghếch chứ?"

Tùng San lắc đầu, "Không có, tuyệt đối không có. Tiền bối yên tâm đi, em tự có chừng mực. Chỉ có điều ba mẹ em, nếu họ đã nghĩ anh là người đã giúp đỡ họ, anh có thể làm người tốt tới cùng, giúp em khiến họ yên tâm không? Đêm qua bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, em không muốn để họ phải lo sợ thêm nữa."

Tổng Đào thở dài, "San San, muốn anh làm ba mẹ em yên tâm cũng được. Nhưng em có thể nói cho anh biết người đã giúp em là ai không?"

Tùng San mím môi cười cười, "Thật sự xin lỗi, em không thể nói. Nhưng chuyện này đã qua rồi, sau này em cũng không cần đi tìm

người đó nữa, cho nên anh thật sự không cần phải lo lắng cho em.”

Tổng Đào thấy Tùng San kiên trì như vậy, hắn cũng không muốn hỏi lại, đành phải nói: "San San, anh tin em, em thông minh như vậy sẽ không để mình thua thiệt. Chỉ là anh cảm thấy rất hổ thẹn, rõ ràng không thể làm gì giúp em, vậy mà lại có thể đường đường chính chính nhận lòng cảm kích của bác trai bác gái.”

Tùng San cười nói: "Chỉ cần anh có thể khiến ba mẹ em yên tâm, thì cũng là đã giúp em một chuyện lớn rồi.”

Hai người ăn cơm tối xong, Tùng San liền nói với Tổng Đào cô muốn tự về, nhưng Tổng Đào lại kiên trì muốn đưa cô đến ký túc xá.

"Trời đã tối rồi, bây giờ còn có học sinh mới nhập học, trong vườn trường nhiều người lạ mặt qua lại, một mình em đi đường nhỏ không an toàn.” Tổng Đào nói.

Tùng San cười cười, cũng không cố chấp nữa, bèn đi theo Tổng Đào trở về trường.

"San San, em và Trương Tân thế nào rồi? Ba mẹ em có biết anh ta không?" Tổng Đào đột nhiên hỏi.

Tùng San sửng sốt một chút, "À, thật ra bọn em không có quan hệ gì.”

Tổng Đào vội vàng hỏi: "Thật sao? Anh ta theo đuổi em như vậy mà em vẫn không đồng ý à?"

Tùng San miễn cưỡng gật đầu, "Vâng, bọn em căn bản không chung đường.”

Tổng Đào kìm nén vui sướng trong lòng, luôn miệng nói: "Đúng đó, tuy rằng Trương Tân rất có bản lĩnh, nhưng lại quá lạnh lùng, cũng không biết quan tâm người khác."

Tùng San nghiêng đầu nhìn hắn, "Tiền bối, anh quen Trương Tân sao?"

Tổng Đào cười nói: "Không phải anh đã nói anh được nhận vào tổ thực hiện hạng mục mới của công ty sao, lần trước làm kế hoạch có gặp vài lần."

Tùng San "Ừm" một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Dưới lầu ký túc xá nữ rất đông người, đều là học sinh mới chuyển tới, họ vừa nói vừa cười cực kỳ náo nhiệt. Tùng San quay đầu cười với Tổng Đào, "Ba em bảo ngày mai mời anh tới ăn cơm, chắc khoảng sáu giờ, anh có thể tới không?"

Tổng Đào gật đầu, "Không thành vấn đề, ngày mai tan tầm anh sẽ tới ngay."

Tùng San cười vẫy tay, "Tốt quá, hẹn mai gặp lại, tiền bối."

Nói xong cô xoay người đi vào ký túc xá, mới đi hai bước thì nghe thấy tiếng của Lý Yến, "San San."

Tùng San quay đầu, nhìn Lý Yến đeo túi xách đi tới, sắc mặt hơi kì lạ.

"Lý Yến, hôm qua nhà mình có chuyện phải về gấp, cậu không nhớ mình chứ?" Tùng San cười hì hì ôm lấy cánh tay Lý Yến.

Lý Yến miễn cưỡng cười cười, "Ba cậu muốn mời Tống Đào ăn cơm sao? Đây là tiết mục ba vợ gặp con rể à?"

Trên đầu Tùng San xuất hiện ba vạch hắc tuyến, thì ra cô ấy nghe được câu này.

"Không phải, là vì tiền bối giúp gia đình mình một chuyện, cho nên họ mới mời anh ấy về nhà ăn cơm thể hiện lòng biết ơn."

Lý Yến như suy nghĩ điều gì đó, gật đầu, cười nhẹ, "Hình như mình đã quan tâm quá nhiều rồi?"

Tùng San cười cười, "Yến Yến, cậu đã thích anh Tê lợi như vậy, chờ sau khi cậu vượt qua kì thi nghiên cứu sinh thì theo đuổi anh ấy đi! Mình ủng hộ cậu."

Sắc mặt Lý Yến tối sầm, "Người anh ấy thích là cậu, mình theo đuổi thì có ích gì?"

Tùng San lắc đầu, "Người có tình mới có thể thành đôi, Yến Yến, cậu không thử thì làm sao biết kết quả chứ? Cậu yên tâm đi, mình hoàn toàn không có cảm giác gì với Tống Đào, cho nên tuyệt đối sẽ không cho anh ấy cơ hội."

Lý Yến cười thật tươi, "Vậy cậu có cảm giác với ai?"

Tùng San sửng sốt khi bị Lý Yến hỏi, sau đó cô cười cười, "Mình cũng không biết, thật sự mình cũng đã quên mất cái cảm giác này như thế nào rồi."

Lý Yến ôm Tùng San, "San San, cậu mau đi tìm bạn trai mới đi, mình thấy sốt ruột thay cho cậu đây này."

Tùng San chu môi, "Mình cũng muốn đi tìm, nhưng gần đây mình không có số đào hoa, không lẽ phải đi ghi danh tham gia Phi Hành Vật Nhiều sao."

Lý Yến cười khúc khích, "Thôi đi, những người tham gia tiết mục đó là người như thế nào chứ, toàn là những người tẩy trang đi thì xấu như nữ quỷ, tắt đèn thì ai cũng như ai, mấy anh chàng đẹp trai nhà giàu mà thấy họ đều sẽ buồn bực chạy mất, thật là mất mặt mà!"

Tùng San cười tới mức đau hết cả bụng, "Mình đi đâu tìm trai đẹp nhà giàu đây?"

Lý Yến lườm cô, "Không phải trước mặt có một người rồi sao? Cái người tên là Trương Tân ấy, anh ta dùng thủ đoạn trắng trợn không biết kiêng nể gì theo đuổi cậu như vậy, cậu còn do dự cái gì nữa?"

Tùng San nghe đến tên Trương Tân liền cảm thấy đau đầu, cô cười nói: "Quên đi, người đó giống như đầu gối vậy, ở bên anh ta mình sẽ sớm bị nghiền chết."

Tùng San vừa nói xong những lời này thì vừa vặn Triệu Nhiên từ phòng tắm đi ra, cô ấy nhìn thoáng qua Tùng San rồi vội vàng chuyển tầm mắt, giả vờ như không nghe thấy cái gì.

Lý Yến nói nhỏ với Tùng San: "Cậu có phát hiện ra không, cứ nhắc tới Trương Tân thì Triệu Nhiên liền như vậy."

Tùng San yên lặng gật đầu, sau đó trong lòng vì Triệu Nhiên mà cảm thán. Thích phải một tên lạnh lùng như vậy thật là khổ.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 40

Tổng Đào vừa tới cửa nhà họ Tùng, thì bị sự tiếp đãi nồng nhiệt của Tùng Chí Quân làm hoảng hốt. Tùng San đứng bên cạnh, nhìn vẻ mặt kích động vui vẻ tươi cười của họ, trong lòng có một cảm xúc không thể nói thành lời.

"Lại đây, mau vào nhà ngồi." Phương Tiểu Tiệp kéo Tổng Đào vào phòng khách.

"Uống nước đi, đây là trà bác mới pha, Thiết Quan Âm, không biết cháu có thích hay không?" Tùng Chí Quân bưng một bộ trà lên.

Tùng San nhìn thoáng qua, đó không phải là bộ trà họ thường dùng, mà là một bộ khác, đây là bộ trà Tử Sa mà Tùng Chí Quân vẫn luôn cất trong ngăn tủ như bảo vật. Năm đó khi Tùng Chí Quân đi công tác đã mua về, dùng hơn một ngàn tệ mới có thể mua được, nên ông ấy vẫn luôn tiếc khi dùng nó.

Tổng Đào cười có chút xấu hổ, "Bác trai bác gái, hai người đừng khách sáo với cháu như vậy, cháu không thể chịu nổi đâu ạ."

Phương Tiểu Tiệp vội vàng cười nói: "Cháu giúp nhà chúng tôi một chuyện lớn như vậy, dù chúng tôi có phải dập đầu tạ lễ cũng không đủ!"

Lão Tùng cảm thấy vợ mình nói có chút quá, ông đành ho khan hai tiếng, cười nói: "Bà nhà bác không hiểu chuyện, mong cháu thứ

lỗi."

Tổng Đào nhìn Tùng San, hấn thật sự diễn không nổi.

Tùng San đành phải cười nói: "Ba mẹ, hai người mau thu lại sự khách khí của mình đi, tiền bối và con rất thân, hai người làm như vậy không phải càng khiến anh ấy ngượng ngùng hơn sao?"

Phương Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn Tùng San, "Con bé đáng chết này, sao lại không hiểu chuyện như vậy! Tổng Đào đã giúp chúng ta một chuyện lớn như vậy, không biểu đạt lòng biết ơn vô hạn thì làm sao được?"

Tổng Đào yên lặng chảy mồ hôi, sau đó hít một hơi, cười vang nói: "Bác trai bác gái, hai người không cần phải khách sáo với cháu như vậy đâu ạ. Cháu và San San rất thân cho nên dù cho San San không nhờ cháu giúp đỡ, cháu cũng không thể trở mặt nhìn hai bác rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Hôm nay cháu có thể tới nhà mọi người nếm thử tài nghệ của bác trai đã là vinh hạnh với cháu lắm rồi, San San vẫn luôn nói với cháu tài nghệ của bác trai có thể mở được quán ăn cơ đấy."

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp không hẹn mà gặp liếc nhìn nhau, trong mắt họ cùng chan chứa ý cười.

"Tốt lắm, vậy cháu ngồi chờ một lát, thức ăn bác đã chuẩn bị xong, đang chờ cháu tới để nhắc khởi bếp!" Tùng Chí Quân nói xong liền đứng lên, lấy tạp dề mặc vào, sau đó đi vào bếp.

Phương Tiểu Tiệp lại rót cho Tổng Đào một chén trà, bà cười hỏi: "Tiểu Tống, cháu là người ở thành phố A à? Ba mẹ cháu làm gì?"

Tổng Đào cười cười: "Nhà cháu ở thành phố B, gia đình cháu làm kinh doanh."

Tùng San đứng một bên nghe thấy vậy liền cảm thấy may mắn hôm trước cô và Tổng Đào đã nghĩ ra cách ứng biến thật tốt.

Mất Phương Tiểu Tiệp sáng lên, "Kinh doanh sao, kinh doanh cái gì?"

Tùng San vội vàng ngắt lời : "Mẹ, mẹ đang điều tra hộ khẩu à? Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Tùng Chí Quân đang ở trong bếp xào rau cũng ló đầu ra, cười nói: "Đúng đó, lần đầu tiên gặp mặt bà hỏi chuyện gia đình nhà người ta làm gì?"

Phương Tiểu Tiệp cười cười, "Thật ngại, bác nhiều chuyện rồi."

Tổng Đào xấu hổ cười nói: "Không sao, bác gái muốn hỏi gì cứ hỏi đi ạ."

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, bà nghĩ rằng con cái nhà có tiền đúng là có giáo dục, không hề kiêu ngạo. Vì thế lại hỏi: "Bây giờ con đang làm việc ở đâu?"

Tổng Đào nghĩ một chút nhưng vẫn trả lời thật: "Hiện tại cháu đang làm cho một công ty kiến trúc, chủ yếu là vạch kế hoạch cho một vài hạng mục."

Phương Tiểu Tiệp có chút hoang mang, công việc này nghe thật bình thường, bà suy nghĩ một chút sau đó mới bưng tỉnh nói, "À, chắc là cháu muốn ra bên ngoài lăn lộn vài năm, sau đó trở về thừa kế sự nghiệp gia đình phải không?"

Tổng Đào cười gãi gãi đầu, "Vâng, cứ coi là vậy đi ạ."

Tùng San cũng cười gượng, mẹ già nhà mình chắc xem phim truyền hình quá nhiều nên khả năng tưởng tượng mới cao siêu như vậy.

Tùng Chí Quân bận rộn làm một bàn thức ăn lớn, bốn món ăn nguội sáu món ăn nóng cộng thêm một nồi canh, bày trí rất hấp dẫn, có sắc có vị. Tổng Đào nhìn thấy có chút ngây người, cười nói với Tùng San: "San San, ba em thật lợi hại, những món ăn này hơn hẳn những quán ăn ở cổng đại học A!"

Tùng Chí Quân cười nói: "Thôi nào, bác chỉ làm vài món ăn gia đình, chắc Tiểu Tổng cũng đã ăn quen rồi, nhưng cháu cũng đừng chê bữa cơm rau dưa nhà bác nhé."

Tùng San nói: "Ba đừng khách sáo như vậy, bữa ăn hôm nay ba còn làm hấp dẫn hơn bữa cơm tất niên nữa!" Nói xong cô cười với Tổng Đào: "Tiền bối cũng đừng ngại, mau ăn đi, ăn cho thật no vào."

Tùng Chí Quân rót một ly rượu đưa cho Tổng Đào, "Bác mời cháu một ly, lần này gặp nạn hoàn toàn nhờ vào cháu, đại ân này không có lời nào để biểu đạt lòng biết ơn, bác Tùng đây trên người không có gì quý, cũng không có gì báo đáp cháu." Nói xong ông nâng chén rượu lên uống hết.

Tổng Đào vội vàng đứng lên, nhận lấy chén rượu kia, cực kỳ lễ phép nói: "Bác trai đừng nói như vậy, cháu thật sự rất ngại. Ly rượu này cháu xin nhận." Nói xong hắn cũng uống hết.

Phương Tiểu Tiệp cười gấp đồ ăn cho Tổng Đào, "Tiểu Tổng, bác thấy vóc dáng cháu không tệ, có phải cháu rất thích vận động

không?"

Tổng Đào cười nói: "Vâng, cháu thích leo núi."

Lão Tùng lập tức nhớ ra cái gì đó, ông nói: "Chẳng lẽ lần trước San San nói ra ngoài leo núi, là đi cùng với cháu sao?"

Tổng Đào cười gật gật đầu.

Lão Tùng và Phương Tiểu Tiệp lại trao đổi ánh mắt, thì ra là như vậy. Tùng San nhìn vẻ mặt mừng rỡ của ba mẹ, huyết thái dương của cô bỗng nhiên giật giật, cô có chút hối hận vì đã đưa Tổng Đào về nhà.

"Đúng rồi, đơn từ chức của ba sao rồi?" Tùng San nói sang chuyện khác.

Tùng Chí Quân đặt chén rượu xuống, cười thờ dài, "Haizzz, sáng hôm nay Bí thư Mạnh gọi ba tới văn phòng, làm công tác tư tưởng cho ba hơn nửa ngày. Lão Tùng này hơn bốn mươi tuổi rồi, còn để Bí thư Mạnh cổ vũ như vậy, thật là hổ thẹn!"

Tùng San lại hỏi: "Cho nên đơn từ chức kia không có giá trị?"

Tùng Chí Quân gật đầu: "Bí thư Mạnh nói, tạp chí Đảng không thể không có lão Tùng, khiến ba tỉnh táo lại muốn làm chút chuyện lấy công chuộc tội." Nói xong ông ngại ngùng gãi gãi đầu, "Xem ra ba của con cũng là một người quan trọng đối với chính phủ."

Tùng San nở nụ cười, "Đó là đương nhiên, ai chẳng biết lão Tùng nhà ta là cây bút vàng ở cơ quan chứ!"

Lão Tùng cười gấp đồ ăn vào trong bát cho con gái, "Ăn cơm đi, chỉ biết nói ngon ngọt với ba thôi."

Tùng San cúi đầu ăn một miếng, trong lòng cô âm thầm thả lỏng.

Cố Trì Tây đã làm thì đúng là không để lại chút dấu vết, quá dễ dàng.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo và thỏa mãn của lão Tùng, Tùng San cảm thấy mình giống như lại nợ Cố Trì Tây một ân tình lớn.

Cố Trì Tây ra khỏi thang máy, hẩn rút một chùm chìa khoá ở trong túi ra, dừng lại nhìn chùm chìa khoá đã thật lâu chưa dùng tới, cuối cùng hẩn vẫn cất nó vào trong túi sau đó ấn chuông cửa.

Cố Lâm Lâm vui vẻ mở cửa, cười hì hì nói: "Ba, ba về rồi!" Giọng điệu cô ta thân thiết như đây là nhà của Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây không nói gì, hẩn vỗ vỗ đầu cô ta cho có lệ, "Ừ."

Cố Lâm Lâm càng thêm kích động, xoay người hướng vào phòng hô thật to, "Mẹ, mẹ mau ra đây đi! Ba của con về nhà rồi!"

Bên trong không có phản ứng gì, Cố Lâm Lâm đành phải kéo Cố Trì Tây vào phòng khách, trên bàn dài đầy món ăn theo kiểu Tây, "Con chờ ba cả nửa ngày rồi, hôm nay con cố ý gọi đầu bếp Dusty tới nhà, ba mau nếm thử đi."

Cố Trì Tây ngồi xuống, cười rất dịu dàng.

Cố Lâm Lâm nói xong cũng chạy vào phòng, nài nỉ lôi kéo Uông Tiểu Kinh ra ngoài, "Mẹ, ba cố tình tới dự sinh nhật mẹ, mẹ còn ngại cái gì?"

Vẻ mặt Ưông Tiểu Kinh lạnh lùng, kiêu ngạo nhìn Cố Trì Tây, bà không nói gì ngồi xuống đối diện hắn.

Cố Lâm Lâm vẫn là tự mình vui vẻ, rót rượu cho ba mẹ, cười hề hề nói: "Cả nhà ba người chúng ta đã bao lâu chưa cùng nhau ăn cơm như thế này rồi nhỉ? Con nhớ hình như là từ hồi con học tiểu học tới giờ đúng không?"

Nói xong bỗng nhiên cô ta thấy thật lạnh lẽo, sột sột mũi cười nói: "Bây giờ con cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, hai người nên hoà thuận rồi mới phải chứ?"

Cố Trì Tây không nói gì, cầm ly rượu uống một hớp.

Ưông Tiểu Kinh cũng không nói chuyện, bà cầm lấy dao nĩa cắt một miếng beefsteak, đưa vào miệng.

Cố Lâm Lâm cảm thấy mẹ của cô ta thật là không nề mặt, cô ta hơi sốt ruột nháy mắt với Ưông Tiểu Kinh, "Mẹ, không phải mẹ vẫn luôn ngóng trông ba sao? Sao bây giờ vất vả lắm ba mới quay về, mẹ lại không nói lời nào?"

Ưông Tiểu Kinh cười lạnh, "Cho tới bây giờ mẹ chưa từng ngóng trông hắn về nhà, vả lại, đây không phải là nhà của hắn."

Cố Trì Tây cười cười, "Lâm Lâm, ăn cơm đi."

Cố Lâm Lâm có chút khó chấp nhận, "Ba, mẹ, hai người vì sao lại chiến tranh lạnh nhiều năm như vậy chứ? Mẹ, dù cho ba ở bên ngoài nuôi tình nhân, thì không phải là do mẹ bức ép sao, mẹ có thể trách ai được? Ba, ba đối với người khác tốt như vậy, sao lại không đối xử với mẹ tốt một chút? Đã nhiều năm rồi, mẹ chưa từng có một người đàn ông nào khác mà!"

Nói xong nước mắt của cô ta từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ông Tiểu Kinh bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua con gái, "Lâm Lâm, chuyện của người lớn con đừng xen vào, con vẫn nên tự lo cho mình đừng có gây chuyện nữa."

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn cô bảo mẫu đang đứng phía sau yên lặng không dám lên tiếng, ý bảo cô ấy lấy khăn tay lại đây cho Cố Lâm Lâm.

"Sao con có thể mặc kệ chứ? Hai người là ba mẹ của con! Mẹ, mẹ không thể nhin ba một chút sao? Mẹ có biết hay không, hôm đó con nhìn thấy Tùng San ở bên ba, con, con đã đau lòng biết bao!" Cố Lâm Lâm khóc càng lớn tiếng.

Ông Tiểu Kinh đứng lên, đi qua vỗ vỗ lưng con gái, "Được rồi được rồi đừng khóc, dì à, mau đưa Lâm Lâm về phòng đi."

Bảo mẫu đi tới, vừa muốn đỡ Cố Lâm Lâm, lại bị Cố Lâm Lâm đẩy ra, suýt chút nữa ngã sấp xuống, "Con không đi, hôm nay hai người còn cãi nhau nữa, con sẽ chết cho hai người xem!"

Cố Trì Tây cũng đứng lên, sờ đầu Cố Lâm Lâm, "Lâm Lâm, nghe lời, con về phòng trước đi, ba có chuyện muốn nói với mẹ con."

Cố Lâm Lâm nhìn thoáng qua Cố Trì Tây, rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cô ta nhìn Ông Tiểu Kinh, rồi yên lặng theo bảo mẫu lên lầu vào phòng của mình.

Ông Tiểu Kinh nhìn theo bóng dáng con gái, trong lòng bà lại thở dài, bà nuôi đứa con gái này hai mươi năm, nói gì nó cũng không nghe, tại sao Cố Trì Tây chỉ nói một câu cho có lệ, nó lại ngoan ngoãn nghe theo như vậy chứ?

Tính vong ơn bội nghĩa như vậy rốt cuộc là giống ai chứ?

Cố Trì Tây nhìn Ônng Tiểu Kinh, sau đó đi ra ban công bên ngoài, "Qua bên kia nói chuyện một chút đi."

Ônng Tiểu Kinh theo hẳn ra ngoài ban công, lúc chập tối trời có mưa, gió đêm mang theo mùi ẩm ướt.

"Hôm nay anh tới tìm tôi là muốn nói chuyện gì?" Ônng Tiểu Kinh lạnh lùng hỏi.

"Hạng mục Đức Thuận viên đang nằm trong tay tôi, nếu cô muốn, tôi có thể chuyển quyền nhận thầu sang cho cô." Cố Trì Tây bình thản nói.

Ônng Tiểu Kinh cười: "Từ bao giờ anh lại có lòng từ bi như vậy? Muốn đầu thai nên tích chút công đức sao?"

Cố Trì Tây cũng không tức giận, trong lòng không hề gợn sóng tiếp tục nói: "Còn nửa năm nữa, người kia sẽ ra tù."

Trong lòng Ônng Tiểu Kinh chấn động, bà cau mày hỏi: "Anh có ý gì?"

Cố Trì Tây quay mặt lại, cười cười: "Nếu cô muốn, tôi có thể nghĩ cách để ông ta ra tù trước thời hạn."

Ônng Tiểu Kinh càng cau mày chặt hơn, trong ánh mắt đầy sự do dự: "Cố Trì Tây, anh lại muốn làm gì? Năm đó tôi quý trên đất cầu xin anh lâu như vậy anh không đồng ý, bây giờ anh lại giả vờ tốt bụng làm gì?"

Cố Trì Tây nói: "Nếu cô muốn một nhà ba người mau chóng đoàn tụ thì tôi sẽ giải quyết ngay lập tức."

Uông Tiểu Kinh cười một tiếng, bỗng nhiên hiểu ra, "Anh đang muốn ly hôn với tôi sau đó cưới cô gái nhỏ ấy về phải không? Cố Trì Tây, không ngờ anh lại động lòng với một cô gái mới hai mươi tuổi đấy. Tôi có nên khen anh không bằng loài cầm thú không? Hay là nên mắng anh mất hết nhân tính?"

Nói xong bà ta cười lớn, "Thật buồn cười! Không phải anh vẫn luôn khinh thường tờ giấy đăng ký kết hôn đó sao? Sao vậy, cô gái kia không thèm để ý đến cái hợp đồng bao nuôi của anh à? Thật là một cô bé có khí phách."

Sắc mặt của Cố Trì Tây vẫn không hề thay đổi, "Tôi muốn ly hôn với cô, điều kiện chính là tôi sẽ giúp Trịnh Bình Đông sớm ra tù, sau đó chuyển hạng mục Đức Thuận viên cho cô, cô có đồng ý không?"

Uông Tiểu Kinh cười khẩy, trầm mặc một lát, rồi nói: "Tôi không đồng ý. Cố Trì Tây, anh muốn ly hôn với tôi thì cứ nằm mơ đi! Trừ khi tôi chết, còn không anh đừng hòng cưới cô ta về!"

Cố Trì Tây dừng một lát, cười cười: "Cô nghĩ kĩ chưa?"

Uông Tiểu Kinh gật đầu, "Đương nhiên, tôi đã chờ hai mươi năm rồi, chỉ có nửa năm sao lại không được?"

"Cô không ly hôn với tôi, khi Trịnh Bình Đông ra tù cô đoàn tụ với hắn ta như thế nào?" Cố Trì Tây hỏi.

"Anh có thể cùng tình nhân nhỏ bé của mình sống thoải mái, sao tôi không thể cùng người mình yêu yêu đương vụng trộm chứ?"

Uông Tiểu Kinh nhướn mày, "Con của chúng tôi đã lớn như vậy rồi,

còn cần để ý tới tở hôn thú kia nữa sao? Ngược lại là ông, không biết tình nhân bé nhỏ của ông có chịu được không, có thể tiếp tục cùng ông mờ ám như vậy nữa không đây!"

Cổ Trì Tây hơi nhíu mày, tròng mắt sẫm lại, giọng nói ôn hoà ngày thường mang theo sự tức giận, "Cô nên suy nghĩ cho kỹ đi, tôi có thể khiến Trịnh Bình Đông ra tù sớm nửa năm, cũng có thể khiến hắn ta vĩnh viễn không ra được."

Uông Tiểu Kinh giật mình, khuôn mặt gầy gò lộ ra sự căm hận tột cùng, dưới ánh trăng tĩnh lặng, có chút gì đó rùng rợn.

"Cổ Trì Tây! Anh có bản lĩnh thì khiến hắn ta chết ở trong đó luôn đi! Sau đó tôi lập tức cùng Lâm Lâm nhảy xuống từ tháp Minh Châu, cả nhà ba người chúng tôi tới hoàng tuyền gặp nhau! Sau đó anh có thể cùng tình nhân của mình vui vẻ tới bạc đầu!"

Cổ Trì Tây lạnh lùng liếc nhìn bà ta, hắn xoay người, không nói lời nào rời khỏi ban công. Cổ Lâm Lâm ở trong phòng chờ tới mức nôn nóng, cô ta đã sớm chạy tới chỗ ba mẹ đang nói chuyện nghe lén, nhưng lại không thể nghe thấy bọn họ đang nói gì. Cô ta thấy Cổ Trì Tây bước ra thì vội vàng chạy xuống lầu, nắm lấy tay Cổ Trì Tây, "Ba, hai người nói chuyện sao rồi?"

Cổ Trì Tây rút tay Cổ Lâm Lâm ra, ánh mắt mang theo sự chán ghét.

Cổ Lâm Lâm nhìn thấy liền giật mình, lùi về sau một bước, nhìn về phía Uông Tiểu Kinh đang đứng sau Cổ Trì Tây, "Mẹ, mẹ lại chọc ba giận sao?"

Uông Tiểu Kinh cười nói, "Cố Trì Tây, tôi làm quỷ cũng không tha cho anh! Anh muốn sống hạnh phúc với tình nhân của mình sao, anh nằm mơ đi! Có bản lĩnh thì anh cũng để cô ta chờ hai mươi năm đi!"

Cố Trì Tây không quay đầu lại, bước ra cửa.

Cố Lâm Lâm ngây dại, quay đầu lại cuống loạn nhìn Uông Tiểu Kinh, "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Tại sao mẹ lại nổi điên như vậy? Khó khăn lắm ba mới về nhà một lần, sao mẹ lại có thể như vậy chứ!"

Uông Tiểu Kinh trừng mắt nhìn con gái, "Hắn ta không phải ba con! Sau này con không được gọi hắn ta là ba nữa!"

Cố Lâm Lâm lại rơi nước mắt, cô ta xoay người chạy lên lầu, vọt vào phòng sau đó đóng sập cửa lại.

Uông Tiểu Kinh cảm thấy khó thở, bà ta cũng lên lầu, trở lại phòng ngủ của mình, mở ngăn kéo ở đầu giường ra, cầm cuốn sổ đen vuốt ve tấm bìa của nó. Nước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống, toàn thân bà đều run rẩy.

"Bình Đông, em phải làm sao mới có thể cứu anh đây?"

Vì ngày mai Tùng San còn phải lên lớp, Tống Đào và Tùng San ở Tùng gia ăn cơm xong cũng không ở lại lâu, hắn đi theo Tùng San ra cửa. Lão Tùng cảm thấy để Tống Đào đưa con gái về nhà thì rất yên tâm, trước khi đi ông còn kéo tay Tống Đào lại rồi nói: "Tiểu Tống, San San nhờ cháu nhé."

Những lời này nghe thế nào cũng thấy có hàm ý sâu xa, Tống Đào cười trả lời: "Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ đưa San San về trường an toàn."

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Sau này thường xuyên tới nhà hai bác chơi nha, chúng ta sẽ làm món ngon cho cháu ăn."

Tổng Đào gật đầu, "Cám ơn bác trai bác gái."

Tùng San đi theo Tổng Đào ra khỏi khu phố, cô lại khom lưng trước Tổng Đào, "Tiền bối, cảm ơn anh."

Tổng Đào thở dài một hơi, "San San, anh thấy rất hổ thẹn vì đã để ba mẹ em hiểu nhầm."

Tùng San cười cười, "Ba mẹ em là người như vậy đó, họ luôn rất nhiệt tình."

Tổng Đào vỗ vỗ đầu Tùng San, "Chẳng trách họ lại có thể nuôi được một đứa con gái như em."

Tùng San mím môi, trong lòng cô rất phức tạp.

Tổng Đào nhìn đồng hồ trên tay, "Đợi xe thì lâu quá, hay là chúng ta đến trạm tàu điện ngầm đi, sau đó ngồi tàu điện ngầm về trường."

Tùng San gật đầu, theo Tổng Đào ngồi lên xe taxi, đến bến tàu điện ngầm, Tùng San nhìn tấm bản đồ to lớn trước mắt hỏi, "Bây giờ tiền bối đang ở đâu?"

Tổng Đào chỉ vào một điểm trên bản đồ : "Anh ở kí túc xá của công ty."

Tùng San nhìn điểm nhỏ đó, "Nếu vậy không phải là cách trường học rất xa sao? Lúc trước em còn tưởng anh ở gần trường."

Tổng Đào cười nói: "Như vậy đã là gần rồi, ít nhất còn ở cùng một khu."

Tùng San nói: "Hay là chúng ta tách ra đi, em đi tuyến phía bắc, anh đi tuyến phía nam, không cần phải lãng phí thời gian như vậy."

Tổng Đào lắc đầu, "Anh đã hứa với bác trai sẽ đưa em về trường sao có thể nuốt lời được."

Nói xong hắn tùy tiện khoác eo Tùng San, "Đi thôi, tàu tới rồi."

Tùng San "Ừ" một tiếng, yên lặng cách ra một chút, tránh cánh tay hắn, theo Tổng Đào lên tàu điện ngầm. Ban đêm ở thành phố lớn, tàu điện ngầm vẫn kín người, Tổng Đào nhanh nhẹn tìm được một chỗ ngồi, hắn vội vàng kéo Tùng San đi qua để cô ngồi xuống, còn mình thì đứng trước mặt cô, nắm lấy tay cầm, đối diện với cô.

Có lẽ do đã uống mấy ly rượu với lão Tùng nên đêm nay Tổng Đào hơi lớn mật. Hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Tùng San, hận không thể đem cả người cô thu vào đáy mắt, bao vây cô lại, không để người khác nhìn thấy.

Tùng San bị ánh mắt nóng bỏng của hắn làm ngượng ngùng, cô không thể không cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Tổng Đào, nó vẫn luôn ở trên đỉnh đầu cô, nóng bỏng vô cùng.

Hai người xuống tàu điện ngầm, Tổng Đào nổi lên dũng khí nắm lấy tay Tùng San, "Buổi tối có mưa, đường trơn trượt, để anh dắt em đi."

Tùng San cảm thấy như vậy không hay, cô vội vàng rút tay về, cô cười nói: "Em không sao, đi đường còn phải nhờ người dắt sao, em không phải con nít ba tuổi đâu."

Đôi mắt Tổng Đào sâu thăm thẳm, hắn cười nói: "San San, trong mắt anh em là một đứa bé, anh muốn dắt em đi, luôn muốn coi em

như một đứa bé để cưng chiều, được không?"

Tùng San sửng sốt một chút, cười nói: "Tiền bối say rồi phải không? Cũng sắp tới ký túc xá rồi, em có thể tự về, anh đi nhanh lên đi, kẻo không kịp chuyển tàu cuối cùng bây giờ."

Tống Đào thở dài, hẳn vẫn còn muốn nói gì nữa, nhưng vẫn cười cười từ bỏ.

"Được rồi, anh đi đây, có chuyện gì thì nhớ gọi cho anh. San San, anh muốn làm nhiều chuyện vì em." Tống Đào nói.

Tùng San miễn cưỡng cười cười: "Thật ra cũng không cần đâu, lúc này anh đã giúp em rồi, em còn đang rất biết ơn anh đây. Tiền bối, anh là..."

"Đừng nói!" Tống Đào vội vàng ngắt lời Tùng San, "Anh không muốn nghe em nói câu đó!"

Tùng San trầm mặc, anh Tô Lợi luôn biết cô muốn nói gì.

"San San, đừng vội cho anh là người tốt, em hãy để cho anh cố gắng thử một lần đi, coi như anh xin em." Tống Đào khẩn thiết nói.

Tùng San nở nụ cười, "Tiền bối, ngủ ngon."

Khi quay người lại, Tùng San nghe được Tống Đào đứng phía sau thở dài.

Sao cô không muốn thở dài chứ, nhưng còn biết làm gì khác đâu?

Đêm nay dưới ký túc xá rất yên tĩnh, đại khái vì ngày mai là ngày chính thức khai giảng, tất cả mọi người đều chuẩn bị đi ngủ sớm.

Tùng San đi tới cửa ký túc xá, vừa muốn vào cổng thì nghe được sau lưng có người gọi cô.

"San San."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 41

Âm thanh kia rất trầm thấp, mang theo vài phần men say.

Tùng San quay đầu, cô nhìn thấy Cố Trì Tây đang đứng ở đó, ánh mắt mê muội. Cổ áo sơ mi của hắn mở hai nút trên, một tay đút vào túi quần, trên mặt có nụ cười nhạt mang theo men say, trong bóng đêm bao trùm, khuôn mặt hắn hư hư ảo ảo.

Tùng San ngừng một chút, theo bản năng nhìn xung quanh. Thật may, xung quanh không có ai cả.

Cô đi đến chỗ hắn, đôi mắt sáng to tròn, trên mặt mang theo sự phòng bị, "Sao chú lại tới đây?"

Hắn nở nụ cười, khoé miệng cong thành một độ cong hoàn hảo, tay hắn vươn lên đặt trên đầu cô, "Tôi nhớ em."

Tùng San hít sâu một hơi, "Cố Trì Tây, chú say rồi, mau về nhà đi."

Cố Trì Tây vẫn cười, "San San, chỉ khi tôi say, tôi mới có dũng khí tới gặp em."

Tùng San thấy người này đứng ở chỗ thật dễ bị phát hiện, dù cho bây giờ không có người đi ngang qua, nhưng khó mà chắc rằng trên lầu có bao nhiêu đôi mắt nhìn thấy. Cô đành bất đắc dĩ kéo tay hắn, "Chú đi theo tôi."

Đây là lần đầu tiên Tùng San chủ động nắm tay Cố Trì Tây, hắn cảm thấy rất vui, hắn rất ngoan ngoãn nghe lời cô đi chỗ khác. Nhưng Tùng San cũng không biết nên kéo hắn đi đâu, dưới tình thế cấp bách, cô đánh kéo hắn tới chỗ góc khuất cạnh quán cà phê nơi “tình nhân ước hẹn”.

Tùng San buông tay hắn ra, cô hỏi: "Chú tự lái xe tới đây sao?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Ừ, tôi tự lái xe tới."

Tùng San thấy hành động của hắn có chút kì lạ, điều này khiến cô hoang mang, "Chú uống nhiều như vậy mà còn tự lái xe, chú không muốn sống nữa à?"

Hắn nở nụ cười, ánh mắt nóng bỏng, "San San, em lo lắng cho tôi sao?"

Tùng San thở dài, "Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho Trương Tân, để anh ta tới đây đón chú về."

Cố Trì Tây lại lặp lại: "Được, em gọi điện cho Trương Tân, để hắn tới đón tôi về."

Tùng San dở khóc dở cười, cô hơi nghiêng người, cầm di động ra chỗ bờ hồ gọi cho Trương Tân. Bốn phía tối đen như mực, chỉ có nước trong hồ phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng này phản xạ lên gương mặt cô khiến khuôn mặt trắng nõn trơn mịn của cô như có một tầng sáng.

Cố Trì Tây cứ đứng nhìn cô như vậy, hắn như mê say.

Tùng San tắt điện thoại, cô xoay đầu lại nói: "Trương Tân nói hai mươi phút nữa sẽ tới đón chú."

Cố Trì Tây vẫn gật đầu, "Được, Trương Tân hai mươi phút nữa sẽ tới đón tôi."

Tùng San nhíu mày, "Cố Trì Tây, chẳng lẽ khi chú uống say sẽ thích lặp lại lời của người khác sao?"

Cố Trì Tây cười lắc đầu, "Không phải, San San, tôi chỉ lặp lại lời em nói, bởi vì tất cả mọi chuyện tôi đều nghe theo em."

Tùng San thở dài, cô thấy cơ thể rất khó chịu, nó giống như đang có một đợt sóng cảm xúc đánh thẳng vào lòng cô, khiến cô không thể chịu nổi. Cô âm thầm hít sâu một hơi rồi nói "Tốt lắm, bây giờ chú nghe tôi nói đây, chú ở đây chờ một lát, Trương Tân sẽ tới đón chú. Tôi cần phải về ký túc xá, trễ chút nữa thì ký túc sẽ đóng cửa."

Cô nói xong, tranh thủ lúc Cố Trì Tây còn chưa phản ứng kịp, liền nhanh chóng bước đi, nhưng vẫn bị bàn tay kia nhanh nhẹn kéo về. Vì hân uống rượu, nên cái ôm đó rất nóng bỏng, nóng tới mức khiến cô muốn tan ra.

Hân ôm cô thật chặt, dùng hết sức lực toàn thân, ôm cô thật chặt.

"San San, để tôi ôm em một lát, chỉ một lát thôi, một lát là được rồi."

Mùi rượu trên người hân xộc vào mũi cô, khiến đầu óc Tùng San trống rỗng. Nhiệt độ trên người hân cách một tầng vải áo, thấm vào làn da của cô, tan vào trong máu của cô, khiến toàn thân cô nảy sinh biến hoá.

"Cố Trì Tây, hôm nay chú làm sao vậy?" Cô cắn môi, cố gắng duy trì chút lý trí còn sót lại.

"San San, tôi yêu em, tôi muốn mang lại tất cả mọi thứ cho em, nhưng ngay cả thứ đơn giản nhất là danh phận tôi cũng không thể cho em. Là tôi có lỗi với em, cuộc sống của em đang tốt đẹp như vậy, nhưng lại vì tôi mà rối loạn, lục bình trôi sông, tôi không thể giữ được em, phải để em trôi khỏi ven hồ của tôi." Cổ Trì Tây ôm cô, càng ôm càng chặt.

Tùng San có chút hỗn loạn, cô không thể hiểu hẳn đang nói gì, hoặc có lẽ là cô không muốn hiểu.

"Cổ Trì Tây, chú mau buông tôi ra đi, tôi không thể thở được." Cô giùng giằng nói.

Cổ Trì Tây nghe thấy cô nói vậy, cuối cùng hẳn cũng buông lỏng vòng ôm, Tùng San há miệng thở hổn hển.

"Cổ Trì Tây, tôi không cần chú phải cho tôi cái gì, chú quên rồi sao, chúng ta chỉ là bạn bè." Tùng San điều chỉnh lại cảm xúc sau đó trịnh trọng nói.

Cổ Trì Tây lại lặp lại lời nói của cô, "Chỉ là bạn bè." Sau đó hẳn cười, "Đúng rồi, chỉ là bạn bè, ha ha, sao tôi lại quên được chứ, chúng ta chỉ là bạn bè."

Tùng San cúi đầu, không nói gì nữa.

"Tối nay tôi đã đi gặp Ông Tiểu Kinh, tôi nói với bà ta tôi muốn ly hôn, tôi còn nói tôi sẽ đưa người đàn ông bà ta chờ đợi hai mươi năm trả về với bà ta, còn lấy thêm hạng mục Đức Thuận viên làm điều kiện trao đổi. Nhưng bà ta không chịu, bà ta nói cho dù làm quỷ cũng không tha cho tôi. San San, tôi đã từng khinh thường chuyện kết hôn, bây giờ tôi bị báo ứng rồi."

Tùng San ngẩng đầu, ánh mắt sáng như tuyết nhìn hần, nhưng lại không biết nên hỏi cái gì.

"San San, em muốn cùng tôi giữ quan hệ bạn bè, nhưng em có biết hay không, nhiều năm qua tôi có biết bao nhiêu người phụ nữ bên cạnh nhưng có ai là bạn bè của tôi đâu? Những người phụ nữ ấy khiến tôi vui vẻ, theo tôi lên giường sau đó cầm tiền của tôi ra đi. Tôi luôn thấy chuyện đó rất bình thường, bởi vì, chưa có người nào nằm ở đây." Hần dùng sức đâm vào ngực mình, "Chỉ có em, từ khi em xuất hiện, mấy năm qua rồi, em vẫn luôn ở đây."

Tùng San cau mày, "Chú nói cái gì?"

"Tôi nói tôi muốn giữ em bên cạnh, nhưng lại sợ thiệt thòi cho em, nên mới muốn đưa ra cái hợp đồng kia, bởi vì tôi biết những cô gái trẻ xinh đẹp đều thích tiền, tôi đã nghĩ quá nhiều, tôi nghĩ muốn một lần thỏa mãn hết tất cả những gì em muốn, em muốn cái gì tôi cho em cái đó, cho em đóng dấu rồi, sẽ khiến em yên tâm hơn. Kết em lại làm ngược lại, San San, em là người phụ nữ đầu tiên từ chối tiền tài của tôi." Cố Trì Tây cười nhẹ.

"Sau đó tôi không biết nên làm gì để lấy lòng em, tôi dẫn em đi xem mặt trời mọc, xem mặt trời lặn, dẫn em đi gặp bạn bè của tôi, nhưng em lại đi xem mắt sau lưng tôi. San San, em có biết khi đó tôi đã giận như thế nào không?" Cố Trì Tây tiếp tục nói, "Tôi biết em quan tâm người nhà, danh tiết của em, em cảm thấy ở bên tôi em sẽ không thể nhìn mặt người khác, bởi vì tôi đã kết hôn, cũng bởi vì tôi quá già!"

Cố Trì Tây càng nói càng kích động, Tùng San chỉ cảm thấy ngực cô càng ngày càng khó chịu, "Cố Trì Tây, chú bình tĩnh chút đi."

Cố Trì Tây lại ôm cô một lần nữa, môi hắn dán bên tai cô, hôn nhẹ, "San San, tôi sẽ ly hôn. Nếu Uông Tiểu Kinh chết cũng không chịu buông tha tôi, tôi sẽ khiến bà ta phải chết."

Tùng San giật mình, "Cố Trì Tây, chú không được làm vậy! Tôi không hề muốn chú ly hôn."

Cố Trì Tây gắt gao nhìn chăm chăm cô, "Tôi phải làm thế nào thì em mới yêu tôi?"

Tùng San ngăn ra, chậm rãi cúi đầu, "Cố Trì Tây, tôi vốn, vốn không yêu chú."

Cố Trì Tây cười một tiếng, giống như rất thoả mãn, hắn nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn lướt qua đôi môi đang mím kia, thân thể Tùng San lại một lần nữa dậy lên từng đợt sóng.

"San San, không phải em không yêu tôi mà là em không dám yêu tôi." Hắn cười nói, tiếng cười đó càng lúc càng lớn, tựa hồ toàn bộ không gian nhỏ hẹp này đều bị bao trùm trong tiếng âm vang của nó.

Tùng San cảm thấy toàn thân nóng lên, bị hắn hôn môi như vậy, trong cô như có một thứ cảm xúc không thể diễn tả thành lời đang trào dâng không cách nào xua đi được.

Cô lấy mu bàn tay dùng sức lau đôi môi của mình.

Cố Trì Tây nắm lấy tay cô, đẩy cô dựa trên tường, hung hăng hôn cô. Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn xông tới, công thành chiếm đất, không chút lưu tình, lưỡi cô không thể tránh khỏi sự dây dưa của hắn, trong khoang miệng, trong xoang mũi cô, tất cả đều là mùi của hắn, nó giống như độc dược gọi lên ký ức của thân thể cô. Hắn dán

chặt vào người cô, mồ hôi của hắn xuyên qua lớp áo sơ mi thấm vào da thịt cô, xúc cảm nóng bỏng như lửa thiêu đốt. Máu huyết toàn thân cô sôi trào, ngay cả móng tay cũng tê dại. Cái cảm giác lâm vào đường cùng không lối thoát như một tấm lưới vây bủa lấy cô, khiến cô không hề có chút sức lực nào để phản kháng, giống như ngay cả hô hấp cũng không phải của cô. Nhưng hắn vẫn ở trên người cô không ngừng vuốt ve, là dùng sức vuốt ve, gần như muốn làm rách lớp áo trên người cô, trực tiếp xuyên qua nó vuốt ve thân thể của cô, nắm lấy linh hồn cô.

Tí tách, tí tách.

Từng giọt nước từ trên trời rơi xuống, rớt trên người, trên đầu của hắn, chảy vào miệng nơi hai người đang gắt gao hôn nhau.

Ánh trăng vừa mới tỏ đã bị lớp mây đen che khuất, mưa vừa rơi vài hạt đã lập tức lớn dần lên. Hơi lạnh của mưa bám vào người làm giảm nhiệt độ cơ thể như lửa đốt của cả hai. Quần áo trên người họ ướt đẫm, dính sát vào cơ thể, như muốn hoà làm một.

Hắn vẫn không buông cô ra, ở trong mưa to tiếp tục hôn cô, đôi mắt đen như mực bị ướt mưa khiến nó càng thêm sâu thẳm. Mà cô đã hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, giống như một con rối gỗ, bị động tiếp nhận sự xâm lược của hắn.

Trương Tân đứng cách đó không xa, trên tay cầm một chiếc ô màu đen, vẫn trầm mặc đứng nhìn, bàn tay nắm cán ô càng lúc càng chặt. Mãi đến khi hắn phát hiện Tùng San sắp đứng không vững nữa, hoàn toàn ngã vào trong lòng Cố Trì Tây, mới lấy di động ra gọi vào số điện thoại của Tùng San.

Chuông điện thoại dưới màn mưa thanh thúy vang lên.

Cố Trì Tây buông lỏng Tùng San ra, lúc này mới phát hiện cô gần như đã ngất đi, hấn vội vàng sờ đầu cô, "San San, San San?"

Tùng San khốn khổ nhú mày, muốn nói chuyện nhưng vừa mở miệng ra thì ho khan liên tục. yết hầu cô bị sặc nước mưa, mắt cũng không mở nổi.

Trương Tân bước tới, cầm ô che trên đỉnh đầu Cố Trì Tây và Tùng San, hấn nói: "Cố tổng, tôi tới đón ngài."

Cố Trì Tây bị mưa xối khiến cho đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, hấn quay đầu nhìn thoáng qua Trương Tân, "Cậu đậu xe ở đâu?"

Trương Tân trả lời: "Ở cổng trường học."

Cố Trì Tây lấy tay lau mặt, "Cậu ra đó trước lái xe vào đây, tôi đưa San San về nhà."

Trương Tân do dự một chút rồi hỏi: "Ký túc xá của Tùng San ở gần đây, có lẽ nên đưa cô ấy về đó thì tốt hơn?"

Cố Trì Tây nhìn Tùng San, "Không, tôi muốn mang cô ấy về nhà."

Trương Tân dừng lại ba giây, trả lời: "Được, bây giờ tôi đi lấy xe."

Tùng San lại nằm mơ, xe như đang vượt núi, thân thể không tự giác xóc nảy, sau đó bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên đổ mưa to, ngay lúc cô đang nhìn lên trời thì có vô số giọt nước, tiến vào trong mắt, mũi, và cả miệng của cô.

Cô ho khan tỉnh dậy, yết hầu giống như bị lửa thiêu đốt.

Sau đó cô phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường, bên cạnh có một người đang nằm, là Cố Trì Tây đang ngủ rất sâu.

Cô xoa xoa huyết Thái Dương, cố gắng chống chọi với cảm giác choáng váng leo xuống giường, cô phát hiện trên người mình chỉ có một cái áo sơ mi rất lớn, gần như là dài tới đầu gối, rất giống cái lần trước cô mặc.

Cô rón ra rón rén ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu, lão Tàn ở trong phòng khách vui vẻ nhào về phía cô sửa gâu gâu.

Tùng San khom người, cô vượt lồng trên lưng Lão Tàn, sau đó xoay người đi vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh, lấy một chai nước ra. Cô thật sự rất cần bổ sung nước.

Vẫn là dạng chai nước khoáng giống lần trước, cô cũng vẫn không thể mở nắp chai.

"Để tôi." Phía sau bỗng nhiên có người nói.

Tùng San sợ tới mức giật mình, khi quay đầu lại, cô nhìn thấy Cổ Trì Tây mỉm cười đi tới, cầm lấy chai nước trong tay cô, mở nắp, sau đó đưa cho cô.

Tùng San nhận lấy, cô uống một ngụm nước, không nói gì. Nước lạnh lẽo thấm vào cổ họng, khiến cho cả người cô có chút sức sống, nhưng đầu vẫn còn rất đau.

Cổ Trì Tây cười cười, "Có đói bụng không, em muốn ăn chút gì không?"

Tùng San lắc đầu, mặt không chút thay đổi trả lời: "Tôi muốn về trường, hôm nay là khai giảng."

Cổ Trì Tây lại nói: "Lát nữa tôi nói Trương Tân đi xin phép giúp em, hôm qua em vừa mới sốt, hôm nay nên nghỉ ngơi cho tốt."

Trời nóng mà còn bị sốt, đây không phải là cô tự tìm cái chết thì còn là cái gì nữa.

Tùng San miễn cưỡng nói, "Tôi không sao, tôi muốn về trường."

"San San, tối qua thật xin lỗi, tôi sai rồi." Cố Trì Tây đi tới, vẻ mặt dịu dàng nhìn cô, hoàn toàn khác người cuồng loạn tối qua.

Tùng San dừng một lát, cô không muốn nhớ lại chuyện tối qua. Cô cười nói: "Dáng vẻ lúc say rượu của chú thật đáng sợ."

Cố Trì Tây xấu hổ cười cười, "Cho nên tôi rất ít khi uống say, hôm qua là ngoại lệ."

Tùng San coi như không nghe thấy gì, lại uống thêm một ngụm nước, "Tôi muốn đi học, sao tôi có thể nghỉ học vào ngày đầu tiên của học kì được."

Cố Trì Tây cũng không miễn cưỡng cô, "Được, tôi đưa em về trường."

Quần áo ướt sũng tối qua đã được giặt ủi khô, xếp ngay ngắn đặt trên bàn. Cố Trì Tây cầm lấy đưa cho cô, "Chị Trương giặt rồi, ngày hôm qua cũng là cô ấy giúp em thay quần áo."

Tùng San chỉ gạt đầu không nói, cầm quần áo lên lau thay, khi quay ra liền thấy Cố Trì Tây cũng thay một bộ áo sơ mi quần tây sạch sẽ chỉnh tề không có một chút nếp nhăn.

Tùng San khom lưng sờ đầu lão Tần, sau đó cùng Cố Trì Tây lên xe, cả đoạn đường hai người đều không nói chuyện.

Đến cổng trường, Tùng San nhìn giờ trên di động, 8h50, vừa kịp buổi học đầu tiên của kì học này. Cô cởi dây an toàn ra, mở cửa xe, dừng một lát, hơi nghiêng đầu nói: "Cố Trì Tây, chú có ly hôn hay không không liên quan gì tới tôi, cho dù chú có thật sự ly hôn, tôi cũng sẽ không đồng ý ở bên chú. Con gái chú đã lớn như vậy rồi, chú cũng nên lo lắng cho gia đình mình nhiều hơn chút đi."

Cố Trì Tây nghe cô nói xong, không nói gì nữa, hấn rướn người tới ghé sau cầm lấy một cái túi, "Ở đây có thuốc cảm, tối qua em mắc mưa bị sốt, lát nữa nhớ uống thuốc."

Tùng San nhận túi thuốc, cắn môi dưới, "Sau này chú có thể đừng đột ngột tới tìm tôi hay không? Tôi không muốn bị người ta nói ra nói vào."

Cố Trì Tây cười cười, "Được."

Tùng San nghĩ một chút rồi bổ sung thêm: "Tôi đi học rồi nên có rất nhiều việc, chú có thể đừng tới tìm tôi nữa hay không."

Cố Trì Tây vẫn cười ảm áp, "Được"

Cô nói gì hấn đều đồng ý như vậy khiến Tùng San cảm thấy không thoải mái. Cô cảm thấy mình như vậy thật tội tệ, trong lòng không ngừng hỗn loạn. Vì thế sau khi nghĩ ngợi một hồi cô nói: "Cố Trì Tây, nếu từ giờ về sau chú không tới tìm tôi nữa, tôi sẽ rất cảm kích chú."

Cố Trì Tây bật cười, "San San, nếu em còn không đi thì sẽ muộn giờ đấy."

Câu nói này khiến Tùng San sợ hãi, cô vội vàng xoay người chạy vào trường, chạy nửa đường thì phát hiện mình không mang túi

xách, cô vội vàng rẽ vào ký túc xá, khi tới dưới lầu ký túc thì gặp Lý Yến và Triệu Nhiên đang đi ra.

Lý Yến thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng của Tùng San, cô ấy cười nói: "Minh giúp cậu mang sách rồi không cần chạy."

Tùng San thở hồn hển, lắc lắc cánh tay Lý Yến, "Yến Yến là tốt nhất, cái gì cũng biết!"

Lý Yến cười nói: "Tối qua cậu lăn lộn ở đâu thế? Mau khai ra ngay, thẳng thắn thì được hưởng khoan hồng, giấu giếm thì nghiêm trị!"

Tùng San sửng sốt, cô gái gái đầu nói, "Còn không phải mình về nhà sao, mưa to nên không về được."

Triệu Nhiên yên lặng đứng một bên, nghe thấy câu này liền nhìn nhìn Tùng San, nhưng vẫn không nói gì. Tùng San bị cô ấy nhìn, trong lòng đột nhiên có chút hoảng.

Năm thứ tư đại học không phải lên trường nhiều, hơn nữa chỉ học một kỳ là xong, thời gian còn lại là để sinh viên đi thực tập. Tùng San theo Lý Yến và Triệu Nhiên đến phòng học, lúc này cô thấy mình không cần phải gấp gáp hoảng hốt trở về như thế, bởi vì một giảng đường to như vậy, mà số người tới ngồi chưa tới một nửa. Trong khi rõ ràng là mấy lớp học chung với nhau.

Tùng San nhìn xung quanh một chút, buồn bực thì thầm nói, "Mọi người đâu hết rồi?"

Lý Yến cười nói: "Đã là năm thứ tư rồi, ai còn nghiêm túc đi nghe giảng nữa chứ!" Nói xong cô lén lút nhét tai nghe vào tai, vừa nghe phát âm vừa học từ vựng.

Tùng San lại nhìn bạn học xung quanh, người nghiêm túc nghe giảng bài càng ít. Chỉ có Triệu Nhiên cầm sách, dáng vẻ rất chăm chú. Tùng San nhìn cô ấy một lúc mới phát hiện, thật ra Triệu Nhiên chỉ đang ngẩn người nhìn sách mà thôi.

Vì thế cô cũng không có tâm trí nghe giảng bài nữa, cô cảm thấy đầu mình rất đau, suy nghĩ bay loạn xạ trong đầu. Cô ghé đầu nằm trên khuỷu tay, nhắm mắt, trong đầu lại lập tức xuất hiện dáng vẻ của Cố Trì Tây.

Trong ánh sáng u ám, khuôn mặt anh tuần hiện lên rất rõ ràng, trong ánh mắt loé lên tia sáng, hần nói, San San, không phải em không yêu tôi mà là em không dám yêu tôi.

Khi hồi tưởng lại những chuyện này trái tim cô không tự chủ co rút lại.

Chắc là hần say rồi, cho nên mới vứt bỏ ngục trang ôn hòa thường ngày, bại lộ khát vọng chân thật nhất, nói ra những lời chôn sâu tận đáy lòng.

Hần nói, hần không thường xuyên uống say, tối hôm qua là ngoại lệ.

Bởi vì tối qua hần đi tìm Ônng Tiểu Kinh, hần muốn ly hôn vì cô.

Càng nghĩ càng đau đầu.

Chuông tan học vang lên rất đúng lúc, nó kịp thời kéo cô ra khỏi đống suy nghĩ hỗn độn.

Tùng San ngẩng đầu, cô bất giác thở dài. Khi phục hồi tinh thần cô phát hiện, Triệu Nhiên đang nhìn cô.

"San San, cậu có khỏe không?" Triệu Nhiên hỏi.

"À... ừ..." Tùng San không biết trả lời như thế nào.

Ánh mắt của Triệu Nhiên có chút lo lắng, "Mình thấy cậu nằm cả buổi học. Có muốn tới bệnh viện khám thử không?"

Tùng San cười cười, "Ừm mình có mang theo thuốc, về ký túc xá sẽ uống."

Lý Yến nhìn gói thuốc, cười nói: "Có mẹ làm y tá trưởng ở bệnh viện lớn thật tốt, muốn thuốc gì cũng có."

Tùng San miễn cưỡng cười nhẹ, theo Lý Yến và Triệu Nhiên ra khỏi lớp học, khi đi tới ngã rẽ ở hành lang thì gặp Chu Trường An đi tới, hắn trực tiếp cản đường Tùng San.

Lý Yến trừng mắt nhìn Chu Trường An, "Chó khôn không cản đường, mau tránh ra!"

Chu Trường An không nhìn Lý Yến, ánh mắt hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm Tùng San, "San San, hôm qua anh nhắn tin nhưng em không trả lời, vì thế anh phải tới tìm em."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 42

Lúc này biểu cảm của Chu Trường An kiên định khác thường, Tùng San nhìn thẳng vào mắt hắn nhưng không hề nhìn thấy một chút nao núng nào. Vì thế cô nở nụ cười, yên lặng tán thưởng Chu Trường An, mấy ngày không gặp, thật sự nên nhìn hắn với ánh mắt khác xưa, hắn đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

Lý Yến do dự nhìn xung quanh, "Anh công khai tới tìm San San như vậy, không sợ Cố Lâm Lâm ghen à?"

Chu Trường An mỉm cười, "Hôm nay Lâm Lâm không đi học."

Cố Lâm Lâm đã rất vui vẻ nói mình phải về nhà vì hôm qua là ngày sinh nhật của mẹ, ba cô ta cũng đã đồng ý trở về, cả nhà sẽ sum họp. Nhưng kết quả hơn nửa đêm cô ta lại đột nhiên chạy về một mình, toàn thân ướt đẫm, ôm Chu Trường An khóc lớn, vừa khóc vừa lặp lại câu nói, "Em hận Tùng San, em muốn giết chết nó."

Chu Trường An nhẹ nhàng dỗ dành cô ta cả buổi mới có thể khiến cô ta dịu đi, ngoan ngoãn tắm rửa đi ngủ, nên sáng hôm nay cô ta nằm vùi trên giường không dậy nổi, cả người nóng ran.

Tùng San đi cùng Chu Trường An đến ghé đá bên bờ hồ, cô ngồi xuống, nghe xong những gì Chu Trường An nói thì thấy buồn cười, gặp mưa, phát sốt, cô và Cố Lâm Lâm thật đúng là đồng bệnh tương liên.

"Vậy sao bây giờ anh còn không ở bên cạnh hầu hạ cô chủ nhỏ của mình mà lại chạy tới đây tìm tôi làm gì?" Tùng San cười hỏi.

Chu Trường An nhìn đồng hồ, "Lâm Lâm nói muốn ăn điểm tâm ở nhà hàng Ngũ Phương, anh phải đi mua cho cô ấy nên cũng không có nhiều thời gian."

Tùng San dở khóc dở cười, hắn nói như thể cô cầu xin hắn tới tìm cô vậy.

Vẻ mặt của Chu Trường An rất nghiêm túc nói, "San San, hôm nay anh nhất định phải tới tìm em, là vì anh lo cho em."

Tùng San run nhẹ khóe miệng, "Lo cái gì? Lo tôi bị Cố Trì Tây lừa? Hay lo tôi sẽ trở thành mẹ vợ của anh?"

Ánh mắt Chu Trường An tràn đầy ái ngại, hắn lắc đầu nói: "Không, anh lo Lâm Lâm sẽ gây bất lợi cho em. Đêm qua cô ấy cực kỳ tức giận, anh thấy với tính cách của cô ấy, có thể giữ vẻ ngoài nhẫn nhịn đã không dễ dàng rồi, cô ấy sợ Cố Trì Tây, nhưng sẽ càng hận em hơn, anh lo..."

Tùng San cười, cô hiểu: "Anh lo cô ta sẽ giở trò với tôi, dùng tiền thuê sát thủ giết người diệt khẩu?"

Sắc mặt Chu Trường An hết sức nghiêm túc, hắn nói, "San San, đây không phải là chuyện để đùa, anh khuyên em thời gian này nên cẩn thận một chút, hoặc là... bảo Cố Trì Tây cho vài người tới bảo vệ em đi."

Tùng San mím môi cười cười, "Chu Trường An anh thật có lương tâm, ăn cây táo, rào cây sung như vậy hay lắm à? Cố Lâm Lâm có người bạn trai như anh thật là đáng thương, ngay cả người mình

yêu nhất cũng không tin mình, thì còn yêu đương cái gì nữa. Hay là anh bỏ Cố Lâm Lâm, dứt khoát theo đuổi mẹ cô ta đi, như vậy sau này anh không cần lo lắng thân phận chúng ta khác nhau nữa.”

"San San!" Chu Trường An giận tới mức lông mày dựng thẳng lên, "Bây giờ không phải là lúc nói đùa, chuyện em và Cố Trì Tây bên nhau, anh cũng không muốn nói gì thêm nữa, nhưng chuyện liên quan tới sự an toàn của em thì nên để ý một chút, đừng nên đùa với lửa.”

Tùng San cười khẩy, cô khẽ thở dài, "Cãi nhau với anh như vậy tinh thần tôi tốt hơn rất nhiều rồi.” Nói xong cô đứng lên, "Được rồi, lời anh nói tôi sẽ nhớ kỹ, mạng của tôi, tôi rất quý trọng, không cần anh quan tâm. Điểm tâm ở nhà hàng Ngũ Phương không tệ, mau đi xếp hàng mua đi.”

Chu Trường An đứng lên, cau mày nhìn cô, hắn cũng không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi. Tùng San nhìn bóng dáng kia ngăn người một hồi, đột nhiên cô cảm thấy, bây giờ cô không hề hận người này nữa. Tại sao vậy chứ?

Lời nói của Chu Trường An không phải cô nghe không lọt tai, chẳng qua cô cảm thấy nghe xong rồi thì có thể làm gì? Cô nên cẩn thận như thế nào, cô còn có thể cẩn thận như thế nào nữa? Đã có người muốn mưu đồ hại bạn thì bạn có cẩn thận hơn cũng vô dụng. Hiện thực không hề giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, một vị đại hiệp có thể sử dụng kế gậy ông đập lưng ông để phản kích sau đó đại chiến 300 hiệp. Cô chỉ là một người bình thường, không có áo chống đạn, không có rada, không áo mũ giáp sắt. Cô làm sao mà cẩn thận được đây?

Trừ khi thật sự làm như lời Chu Trường An nói, để Cổ Trì Tây phái người tới bảo vệ cô.

Cô suy nghĩ một chút, yên lặng cười nhạo chính mình, sau đó đứng lên rời đi.

Tháng kế tiếp trôi qua êm đềm một cách bất ngờ. Mỗi ngày Tùng San đều lên lớp ăn cơm rồi trở về ký túc xá, cuối tuần thì về nhà, không hề đi dạo phố, cũng không ra ngoài chơi. Coi như thật sự làm được những gì Chu Trường An yêu cầu, cô rất cẩn thận.

Cổ Trì Tây cũng làm theo yêu cầu của cô, không tới tìm cô, cũng không gọi cho cô.

Hắn như bốc hơi khỏi thế gian này. Cũng có lẽ là lương tâm của hắn đã trôi dạt.

Ngay cả Tổng Đào cũng không xuất hiện.

Vì thế một tháng này, sinh hoạt hàng ngày của Tùng San cực kỳ đơn giản, bên cạnh cô không hề có bóng dáng của một người đàn ông nào.

Lý Yển cười nói với Tùng San, "San San, cậu nên tới miếu Nguyệt Lão lạy một lạy đi, gần đây đào hoa đã héo hết rồi, ngay cả mình cũng chịu không nổi nữa!"

Tùng San trêu ghẹo nói: "Hay là bọn mình dứt khoát vào chùa cạo đầu làm ni cô, rời xa hồng trần đi!"

Ngoài cửa có âm thanh cười nói: "San San, nếu cậu xuống tóc làm ni cô, không biết sẽ có bao nhiêu nam sinh khóc thét nữa!"

Tùng San nhìn qua liềm thấy Tề Duyệt Tâm đang cười tủm tỉm đứng ở cửa phòng, toàn thân mặc đồ công sở trông rất chững chạc khôn khéo.

Lý Yến vội vàng lén lút nhéo cánh tay Tùng San, ý bảo cô nên cảnh giác. Tùng San cười nhìn Tề Duyệt Tâm, "Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới tìm mình thế?"

Tề Duyệt Tâm cười trả lời: "Nhớ cậu, từ lần trước cùng nhau đi làm thêm tới giờ hai chúng ta chưa từng gặp lại nhau, cậu không nhớ mình à?"

Tùng San cười không nói, Lý Yến trừng mắt nhìn Tề Duyệt Tâm, cô ấy nói: "Cố Lâm Lâm nhớ cậu đấy, cậu đi tìm cô ấy đi."

Tề Duyệt Tâm vẫn coi như không có chuyện gì, cô ta đi vào phòng nói với Tùng San: "San San, cậu tìm được nơi thực tập chưa?"

Nhắc tới thực tập, đương nhiên Tùng San sẽ nghĩ tới người tên Phan Nghiễm Sinh, tiện thể kéo theo những hồi ức không vui: "Vẫn chưa, tại mình cũng không đi tìm, mình tính chờ khoa sắp xếp."

Về mặt Tề Duyệt Tâm kinh ngạc: "Khoa của chúng ta sẽ tìm được nơi nào tốt? Cách xa trường học lại còn không có tiền lương, San San cậu không muốn vậy chứ."

Tùng San cười nhẹ, "Thật ra cũng không sao, chỉ là thực tập thôi mà."

"Đây là việc liên quan tới chuyện tìm việc sau này! Sao có thể không liên quan chứ! San San, công ty mình đang thực tập không

tệ, hay là cậu tới làm cùng mình đi.” Tề Duyệt Tâm cười, môi mắt cong như hình trăng khuyết.

Tùng San sững sốt, miễn cưỡng nói: "Nếu là công ty của Phan tổng, mình không muốn làm."

Tề Duyệt Tâm lắc đầu, "Mình đã không làm ở cái công ty thôi nát của Phan Nghiễm Sinh lâu rồi, cậu không biết Phan Nghiễm Sinh đã mất tích rồi à? Công ty cũng phá sản lâu rồi."

Tùng San: "Hả..."

Cố Trì Tây đã làm thì luôn sạch sẽ.

Tề Duyệt Tâm tiếp tục nói: "Bây giờ mình đang làm trong một công ty có phúc lợi khá ổn, nếu thể hiện tốt sau khi tốt nghiệp có thể được mời tiếp tục làm việc, cậu tới xem thử đi."

Lần này Tùng San không đoán được Tề Duyệt Tâm đang có mục đích gì, cô cười nói: "Cảm ơn cậu, thật ra mình muốn tìm một nơi bình thường để thực tập là được rồi, chúng ta đã học năm thứ tư đại học nên nắm bắt chút thời gian còn lại để vui vẻ cho thoải mái một chút đi."

Tề Duyệt Tâm đi rồi, Lý Yến cười vỗ vai Tùng San, "San San làm tốt lắm, nên cách xa cô nàng này một chút vẫn hơn, ai mà biết cô ta có ý định gì."

Lão Thẩm ngồi trong xe chơi game, từ xa đã nhìn thấy Tề Duyệt Tâm đi tới, cô ta mở cửa ngồi vào xe, vẻ mặt mắt hửng.

"Tùng San không chịu đến, em đã cố gắng hết sức rồi."

Lão Thẩm cười cười, ý thức phòng bị của cô bé kia thật mạnh. :
"Không đến thì thôi, cô ấy không nhất thiết phải ở trong tầm quan sát của tôi."

Tề Duyệt Tâm quay mặt lại, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự không vui, "Sao các anh lại thích để mắt đến Tùng San như vậy? Có phải những ai có tính tình quật cường, không chịu thua, xem thường các anh mới có tính khiêu chiến hay không?"

Lão Thẩm nhìn vẻ mặt không phục của cô ta, sờ sờ đầu cô ta, "Hầy, tôi làm vậy không phải vì lão Cố sao? Em ở đây tức giận làm gì?"

Tề Duyệt Tâm quệt miệng, "Em mất hứng, em không muốn tới làm trong công ty của ngài nữa, ngài đưa em tới công ty của Cố Trì Tây đi!"

Lão Thẩm nhướn mày, dã tâm của cô gái này thật không nhỏ. Hắn cười nói: "Bảo bối, tuy rằng em còn trẻ, nhưng quá thành công cũng không tốt. Con gái ấy mà, vẫn nên dịu dàng ngoan ngoãn một chút mới khiến người ta yêu được."

Tề Duyệt Tâm quệt miệng, néo cánh tay Lão Thẩm, "Em không ngoan đâu, em cứ thích không ngoan đấy!"

Lão Thẩm cười mặt như nở hoa, ôm lấy Tề Duyệt Tâm, hôn một cái lên khuôn mặt tròn bóng căng mịn kia, vui vẻ nói: "Được được, không ngoan thì cứ không ngoan đi, tôi biết lỗi rồi."

Chương trình học sau khi khai giảng tháng đầu tiên chấm dứt, Tùng San rốt cuộc cũng hoàn thành toàn bộ học phần đại học, học kỳ này còn dư lại ba tháng chính là kì thực tập theo yêu cầu của

trường. Bởi vì không chủ động ra ngoài tìm việc nên cô, Lý Yến và Triệu Nhiên bị phân tới một công ty mạo dịch nhỏ làm việc. Nói là thực tập, thực chất là ngồi không, mọi người trong công ty không ai cho các cô làm việc gì, ngay cả công việc đơn giản nhất cũng không cho các cô làm.

Lý Yến hào khí hùng hực chuẩn bị cho kì thi nghiên cứu sinh, cho nên chỉ đi một ngày rồi không hề xuất hiện nữa, còn lại Triệu Nhiên và Tùng San ngày nào cũng chen chúc hơn một tiếng đồng hồ trên xe buýt để tới công ty. Triệu Nhiên thật thà dễ bảo, bị yêu cầu làm việc mà không khác gì một nhân viên tạp vụ, nào là quét rác, đổ rác, rót cà phê cho vị này, rót trà cho vị kia. Vì có dáng vẻ xinh đẹp, nên Tùng San bị quản lý sắp xếp tới bàn tiếp tân trước công ty, cô phải mặc một bộ trang phục màu xanh quê mùa, gặp ai cũng phải cười chào hỏi.

Những ngày này trôi qua nhàm chán tới mức không chịu nổi, Tùng San hối hận vạn phần, vì sao lúc ấy cô không tích cực chủ động một chút tự mình đi tìm một công ty đang hoạt động mà thực tập. Thật ra không phải cô không nghĩ tới, nhưng vừa nghĩ đến việc lần trước cùng Tề Duyệt Tâm đi làm thêm đã phải trải qua biết bao nhiêu chuyện, nên cô không thể không giống rùa đen rút đầu thu lại ý nghĩ này.

Cô thật sự rất sợ, thảo mộc giai bình(1).

(1) Trích Binh pháp tôn tử 36 kế, nghĩa là nghe tiếng của cỏ cây nhưng tưởng như là quân lính đang tấn công.

Tuy rằng bây giờ buồn chán, nhưng ít ra lòng cô rất nhẹ nhõm.

Chiều thứ sáu, trong công ty từ sớm đã không còn mấy người. Sau khi lau sàn nhà vệ sinh xong, Triệu Nhiên rửa tay, thay quần áo, đi đến quầy tiếp tân trước cổng tìm Tùng San, "San San, quản lý về hết rồi, chúng ta cũng về thôi."

Tùng San cũng chờ không nổi nữa rồi, cô gật đầu nói: "Được, chúng ta về thôi. Nhưng hôm nay mình muốn về nhà, chắc cậu phải về trường một mình rồi."

Triệu Nhiên cười nói: "Nhà mình là tốt nhất."

Tùng San cười nói tiếp: "Ừ, nếu mẹ mình không đông dài nữa thì tốt nhất!"

Bây giờ mỗi khi về nhà Tùng San có chút sợ hãi, bởi vì chỉ cần cô vừa vào cửa, miệng của Phương Tiểu Tiệp liền không thể dừng nói hai chữ, Tống Đào. Gần đây con có gặp Tống Đào không, có gọi điện thoại cho nhau không, cuối tuần có nên mời Tống Đào về nhà mình ăn không, ba mẹ Tống Đào là người như thế nào con đã gặp chưa, nó có bao nhiêu anh chị em, ông bà còn không...

Tùng San vừa nghĩ đã thấy đau hết cả đầu, mới nghĩ đến việc phải nói với ba mẹ là cô và Tống Đào không có tiến triển thì đầu cô lại càng đau hơn.

Sau khi tạm biệt Triệu Nhiên, Tùng San đi một mình qua hai con đường để tới một trạm xe buýt cách khá xa công ty. Công ty mật dịch này nằm ở vị trí khá hẻo lánh, tọa lạc ở một góc khu dân cư lâu đời, kiến trúc bốn phía đều rất cũ kỹ, đường ngã tư rất hẹp, so với trung tâm thành phố tệ hơn nhiều, người dân cũng rất hỗn tạp. Tùng San đứng ở trạm xe bus, cô nhìn một đồng quảng cáo trên bản đồ trạm dừng cố gắng tìm tuyến xe cần đi, từ nơi này không thể trực

tiếp về thẳng nhà, chỉ có thể lên một chuyến, sau đó đổi chuyến khác.

Cách đó không xa có mấy người đàn ông đi tới, dáng vẻ rất lưu manh, như một lũ du côn. Tùng San bất giác cúi thấp đầu, nhưng không ngờ mấy tên côn đồ đó đã sớm chú ý tới cô, chúng nghênh ngang đi lại đây, trên mặt mang theo nụ cười rêu rao.

Tùng San âm thầm nhìn xung quanh, nhưng không có một ai để cầu cứu cả. Đây chỉ là một góc phố nhỏ, người đi đường rất ít, bên đường là một loạt cửa hàng, chuyên bán các loại vật liệu xây dựng, nhìn qua thì việc buôn bán rất ế ẩm, bên còn lại là khu công trường, trong tường rào bao quanh phát ra tiếng ầm ầm của máy ủi đất.

Thời tiết nóng bức, tên cầm đầu nhuộm tóc vàng, hấn mặc một chiếc áo sơ mi rách nát, tay áo xắn lên đến bắp vai, hấn nhìn chằm chằm Tùng San, khòe miệng nhếch lên, ngậm một điều thuốc.

Tùng San giả vờ nhìn trạm xe, trong lòng đếm đến ba, sau đó bỏ chạy thục mạng, nhóm người kia sửng sốt một lát sau đó mới phản ứng kịp, lập tức đuổi theo. Tùng San làm sao có thể chạy nhanh hơn mấy tên đàn ông đó. Dưới tình thế cấp bách cô nhìn thấy một chiếc xe hơi đang chạy về phía mình, vì thế trong đầu cô loé lên một tia sáng, cô chạy nhanh tới giữa đường, dang hai tay ra, hét lớn: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Chiếc xe hơi màu bạc đó phanh gấp lại, lốp xe ma sát mặt đường, phát ra tiếng vang chói tai.

Tùng San hết hồn, cô vội vàng chạy tới cạnh xe, liều mạng gõ cửa kính, "Làm ơn cứu tôi với!"

Cửa kính xe hạ xuống, Ông Tiểu Kinh thò đầu ra, bà nhìn thấy mấy tên đuổi theo thì cau mày nói: "Lên xe."

Tùng San thấy Ông Tiểu Kinh thì hơi sửng sốt, nhưng vẫn không chút do dự mở cửa xe ngồi vào.

Ông Tiểu Kinh nói với tài xế: "Mau lái xe."

Chiếc xe hơi mau bạc vọt đi như tên bắn, nhóm người kia mới đầu còn muốn chặn chiếc xe lại, nhưng khi nhìn thấy nó lao về phía mình thì chẳng ai dám chặn nữa, đành phải vội vội vàng vàng dạt sang một bên.

Tùng San quay đầu nhìn mấy tên đó càng ngày càng xa, cô thở phào một hơi, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt dò xét của Ông Tiểu Kinh, Tùng San cảm kích nói: "Cám ơn cô đã cứu cháu."

Về mặt Ông Tiểu Kinh lạnh lùng, trong đôi mắt bà ẩn chứa sự khôn khéo, "Cô là Tùng San?"

Tùng San cười gượng, giờ có giả vờ không biết cũng không thể nữa rồi. Vì thế cô gật đầu, "Cháu là Tùng San, lúc trước là bạn cùng phòng của Cố Lâm Lâm, chắc cô là mẹ Cố Lâm Lâm rồi, chào cô."

Ông Tiểu Kinh chỉ đơn giản "Ừ" một tiếng.

Tùng San lại đánh giá người phụ nữ này một lần nữa, cô phát hiện ra người phụ nữ này tuổi cũng không lớn, ít nhất là trẻ hơn Phương Tiểu Tiệp. Bà trang điểm rất tinh xảo, nhưng rất gầy, gầy tới mức khiến người ta phải lo lắng, không thể không nghĩ bà sống rất kham khổ.

Người như bà tạo cho người khác cảm giác xung quanh có một tầng băng ngăn cách, cách ly bà với thế giới, như thể ai dám chạm vào, đều sẽ bị sự lạnh lẽo của lớp băng kia đánh bay.

"Sao cô lại ở đây? Còn bị lưu manh đuổi theo?" Ông Tiểu Kinh hỏi.

"Cháu đi thực tập gần đây, vừa rồi định đi xe buýt về nhà thì gặp phải mấy tên lưu manh đó, may là gặp được cô đúng lúc, thật sự cảm ơn cô ạ." Tùng San nói.

"Quanh đây có chỗ nào cho cô thực tập chứ?" Ông Tiểu Kinh hỏi.

"Là công ty mậu dịch Hoàng Đạt, do trường cháu sắp xếp ạ." Tùng San nói ngắn gọn.

Bỗng nhiên Ông Tiểu Kinh giống như không chịu nổi nữa, bà quay đầu lấy điện thoại di động trong túi ra, tự mình gọi điện thoại. Tùng San ngồi một bên, đột nhiên cô thấy có chút xấu hổ, cũng không dám thở mạnh, nghe Ông Tiểu Kinh quát lớn với người ở đầu dây bên kia, "Anh không có đầu óc sao? Ngày mai còn không sửa lại phương án cho tốt, thì cuốn gói về quê đi!"

Ông Tiểu Kinh cúp điện thoại, thở dài, quay đầu nhìn Tùng San, nói: "Thật xấu hổ, có làm cô sợ không?"

Tùng San cười cười, "Cháu không sao, cô thật mạnh mẽ."

Ông Tiểu Kinh cười nhẹ, "Một người phụ nữ muốn ra bên ngoài gây dựng sự nghiệp thì phải trả giá nhiều hơn đàn ông gấp mấy lần, không kiên cường thì từ cấp trên đến cấp dưới ai cũng có thể khinh thường mình."

Tùng San như suy nghĩ gì đó gật gật đầu.

Ông Tiểu Kinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hỏi: "Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về nhà."

Tùng San suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần đâu ạ, phía trước là trạm tàu điện ngầm cô cho cháu xuống đó là được, nơi này đã là trung tâm thành phố, sẽ không có nguy hiểm gì đâu."

Ông Tiểu Kinh cũng không nói nhiều, bà nói với tài xế: "Đến trước cửa ga tàu điện ngầm thì dừng xe."

Tùng San xuống xe, cười vẫy tay với Ông Tiểu Kinh, "Hôm nay thật sự cảm ơn cô, hẹn gặp lại."

Ông Tiểu Kinh nhìn nhìn Tùng San, bà sớm đã cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp, cười như vậy trông càng tuyệt hơn. Chẳng trách ngay cả tên cầm thú Cố Trì Tây kia cũng trở nên dễ bảo như vậy, còn nghĩ tới chuyện ly hôn.

Ông Tiểu Kinh cười nhẹ, "Vẫn nên để Cố Trì Tây phái người đến bảo vệ cô đi, không phải lần nào cô cũng có thể may mắn gặp được tôi đâu."

Tùng San nghe xong liền sửng sốt, cô còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe kia đã mất hút rồi.

Nhìn chiếc xe biến mất khỏi con đường, cô thở dài một hơi, người phụ nữ này thật không tầm thường.

Khi Tùng San về nhà, lòng cô vẫn có chút không yên. Quả nhiên Phương Tiểu Tiệp bắt đầu hỏi liên tiếp về Tống Đào, Tùng San bị hỏi như vậy thấy rất phiền, cô không nghĩ ngợi gì nữa lớn tiếng nói:

"Mẹ, thật ra chúng con không có quan hệ gì cả, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa."

Phương Tiểu Tiệp trợn mắt nói: "Một đứa con trai tốt như vậy, tính tình tốt, dáng vẻ cũng không tệ, con còn suy nghĩ cái gì nữa? Đừng tưởng mắt mẹ mờ yếu, thằng nhóc đó rất thích con, mẹ nhìn thấy rõ cực kì!"

Tùng San cảm thấy rất mệt mỏi, cô cũng không muốn nói thêm gì nữa, xoay người trở về phòng mình, đóng sập cửa lại.

Phương Tiểu Tiệp tức giận lớn tiếng mắng: "Chỉ biết dùng sắc mặt đó với mẹ mà! Đứa con gái chết tiệt, càng lớn càng không biết nghe lời!"

Tùng Chí Quân đứng một bên nghe vậy cũng chịu không nổi nữa, ông vội vàng kéo Phương Tiểu Tiệp nói: "Được rồi, chuyện của con nó, bà đừng có quan tâm nhiều như vậy, quan tâm nhiều quá cũng không tốt."

Phương Tiểu Tiệp ngồi trên sofa thở dài: "Tôi có thể không bận lòng được sao? Một đứa con trai có điều kiện tốt như vậy, bỏ lỡ rồi sẽ không có nữa!"

Lão Tùng nói: "Bà cũng đừng chỉ nhìn vào điều kiện của người ta nữa, quan trọng vẫn là San San của chúng ta có thích hay không. Hơn nữa, Tống Đào này... sao tôi luôn cảm thấy có gì đó là lạ."

"Lạ chỗ nào?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

Lão Tùng lắc lắc đầu, "Tôi cũng không thể nói rõ, dù sao tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng."

Tùng San nằm trên giường, cô có chút hối hận vì thái độ vừa rồi của mình với mẹ, vừa định ra ngoài dỗ ngọt bà một chút, thì nghe thấy lão Tùng nói câu này, nhất thời cô sợ tới mức không dám ra khỏi phòng.

Lão Tùng nói như thần vậy.

Quay về nằm lại trên giường, cô buồn chán lấy di động lướt weibo, chưa kịp làm gì thì điện thoại rung lên. Cô nhìn tên trên màn hình, khẽ nhú mày, Cố Trì Tây.

"San San, tôi có làm phiền em không ?" Giọng nói của Cố Trì Tây rất dịu dàng, rất lễ độ.

"Tôi đang rảnh rồi ở nhà, chú gọi tôi làm gì?"

Gần một tháng không liên lạc, Tùng San cũng khách sáo hơn rất nhiều.

"Ừ, ngày mai em có thể ra ngoài một chút không? Tôi muốn nhờ em giúp một chuyện."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 43

Cố Trì Tây đỗ xe ở đường cái đối diện khu phố, dưới ánh mặt trời, thân xe màu đen tỏa sáng lấp lánh. Hắn mặc một chiếc áo T-shirt vải bông, màu xám nhạt, ôm sát thân, bên dưới mặc một chiếc quần dài màu trắng tinh không lẫn tạp màu, trông rất thoải mái nhàn nhã. Từ xa nhìn thấy hắn như vậy, Tùng San thật sự không thể tin được người đàn ông này đã bốn mươi ba tuổi rồi.

"San San, dạo này em có khỏe không?" Trên mặt hắn vẫn là nụ cười ấm áp, xem ra tâm trạng không tệ.

Tùng San cười nhẹ, "Ừm, chỉ cần chú không tới tìm tôi, tôi sẽ sống rất tốt."

Cố Trì Tây bật cười, ánh mắt ấm áp nhìn Tùng San, trong ánh mắt mang theo vài phần thâm ý.

Mới đầu Tùng San không hiểu hàm ý trong mắt hắn, nhưng cẩn thận suy nghĩ câu nói vừa rồi của mình, cô bắt giác nóng mặt. Rõ ràng là thật, nhưng sao lại giống như đang làm nũng vậy nhỉ?

Cố Trì Tây không nói gì, hắn giúp cô mở cửa xe, theo quán tính giúp cô cài dây an toàn, nhưng cô giật lại, "Để tôi tự làm."

Cố Trì Tây cười cười, xoay người ngồi lại bên ghế lái.

"Chú cần tôi giúp gì?" Tùng San vừa ngồi ngay ngắn xong lập tức hỏi.

Cố Trì Tây quay đầu nhìn cô, tùy tiện hỏi: "Em ăn cơm chưa ?"

Tùng San có chút bất đắc dĩ, sao mỗi lần gặp cô hẳn đều muốn dẫn cô đi ăn cơm? "Tôi đã ăn điểm tâm ở nhà rồi, bây giờ không đói bụng, chú cần gì thì nói nhanh lên."

Cố Trì Tây khởi động xe, "Chị Trương đang chuẩn bị cơm trưa ở nhà, em có muốn ăn gì không?"

Tùng San cười nói: "Sao thế, hôm nay không đưa tôi ra ngoài ăn cơm à? Sợ lại gặp Cố Lâm Lâm sao?"

Cố Trì Tây cười cười, một tay lái xe một tay xoa đầu cô, dùng sức xoa xoa, "Nếu em muốn đi đâu ăn, hãy nói với tôi."

Cảnh trí xung quanh Giang Phong Uyển bốn mùa đều không giống nhau, cuối mùa hè đầu mùa thu, các bồn hoa lớn nhỏ đã nở rộ hoa hồng, đủ màu đủ sắc, hết sức loá mắt.

Tùng San còn chưa vào cửa, đã nghe thấy tiếng lão Tần sửa "Gâu gâu" trong phòng khách. Ngay sau đó, Lão Tần liền nhiệt tình nhảy ào tới, khiến Tùng San suýt nữa té ngã.

Từ phía sau có một vòng ôm hoàn hảo giúp cô đứng vững. Cố Trì Tây rất tự nhiên đặt tay lên hông cô, cười nói bên tai cô: "Lão Tần nhớ em."

Tùng San nắm hai chân trước của Lão Tần, cô khom người, ôm lão Tần một cái, sau đó tránh khỏi vòng ôm của người sau lưng.

Mắt Lão Tần tròn nhỏ ngập nước, không ngừng vẩy đuôi với Tùng San, vui vẻ giống như đang khiêu vũ. Tùng San bị nó làm buồn cười, cô sờ bộ lông mềm mại của nó, cười nói: "Dạo này có ngoan ngoãn ăn cơm hay không?"

Cố Trì Tây đứng bên cạnh trả lời: "Gần đây khẩu vị không tốt, không thể nuốt trôi thứ gì cả."

Tùng San cau mày quay đầu nhìn hấn, "Chú nói lão Tần, hay đang nói chính mình?"

Cố Trì Tây cười mà không nói, kéo Tùng San đi, đưa cô vào phòng bếp, "Cho nên tôi mới muốn em tới giúp tôi ăn cơm."

Tùng San cười cười, "Tôi thấy chú nên đi tìm bác sĩ đi, còn không thì mua mấy loại thuốc giúp thèm ăn ấy."

Cố Trì Tây ngồi trước bàn ăn, chị Trương đã xong cơm trưa, bưng lên hết đĩa nhỏ tới đĩa lớn, sau đó rất thức thời dắt Lão Tần ra ngoài tản bộ.

Cố Trì Tây múc cho Tùng San một bát canh, "Canh hải sâm hầm, hạ nhiệt."

Tùng San không khách khí uống một ngụm, nhưng lại không nếm ra vị gì, vì thế cô lại uống thêm một hớp, vẻ mặt hoang mang: "Sao tôi thấy nó không ngon bằng món canh trứng hầm tảo biển của ba tôi thế?"

Cố Trì Tây cười uống thêm một ngụm, "Khẩu vị của tôi rất nhạt, có thể là không hợp với khẩu vị của em."

Tùng San gật đầu nói: "Ừm, lớn tuổi rồi thì nên ăn uống thanh đạm một chút, đây là cách dưỡng sinh."

Cố Trì Tây cười, cũng không nói thêm gì, hẩn an tĩnh cầm đũa gấp thức ăn ăn cơm. Tùng San ngồi đối diện hẩn, không hề nhúc nhích đũa, cứ như vậy nhìn hẩn từng miếng từng miếng một chậm rãi ăn cơm, lúc này cô mới phát hiện người đàn ông này thật sự điều dưỡng rất tốt.

Không hề có chút dáng vẻ thô tục, cũng không giống người ra vẻ nhã nhặn, chỉ có động tác đơn giản chân thật như vậy đã có thể toát ra được tư thái trời sinh.

Một người đàn ông có thể tu luyện đến trình độ này đúng là cực phẩm.

Khi cô hoàn hồn lại thì phát hiện Cố Trì Tây đang nhìn cô chăm chăm, ngón tay thon dài đang cầm đũa nhưng không hề động đậy, bỗng nhiên lòng cô hơi hoảng hốt. Tùng San giả vờ như không có chuyện gì, nhưng tầm mắt thoáng nhìn thấy hẩn khẽ mỉm cười.

Tùng San dứt khoát quay mặt lại trừng mắt nhìn hẩn, "Chú ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì nói nhanh lên đi, rốt cuộc chú muốn tôi giúp cái gì?"

Cố Trì Tây cười buông đũa, thuận tay cầm khăn ăn lên lau khoé miệng, "San San, thì ra em gấp gáp muốn giúp tôi như vậy?"

Tùng San lườm hẩn, "Chú đừng có hiểu lầm, tôi chỉ tò mò thôi, chú là người lợi hại còn cần tôi giúp cái gì chứ?"

Tối qua sau khi kết thúc cuộc gọi với hẩn tới giờ, cô vẫn luôn suy nghĩ nhưng nghĩ mãi không ra.

Cô có thể giúp hấn làm gì?

Cố Trì Tây cười nhẹ, lại hỏi: "San San, gần đây em đang đi thực tập ở công ty sao? Vui chứ?"

Tùng San hơi sửng sốt, cô thành thật trả lời: "Một chút cũng không vui, thực sự chán muốn chết."

Cố Trì Tây cười hỏi: "Sao lại nhàm chán? Bọn họ sắp xếp em đi đâu thực tập? Làm công việc gì?"

Tùng San do dự quan sát hấn, quan sát một lúc cô nhận thấy hấn thật sự không biết gì, lúc này cô mới hỏi lại: "Sao thế, gần đây chú không sắp xếp tai mắt giám sát tôi sao?"

Cố Trì Tây bóp trán, "Cho nên em đã có thói quen bị tôi giám sát rồi sao?"

Tùng San không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hấn.

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ: "San San, tôi không cho người giám sát em nữa là vì tôi đang nỗ lực làm theo yêu cầu của em, chỉ làm bạn với em. Còn nữa, em nói tôi không nên tùy tiện tìm em, tôi cũng đã kiên trì một tháng không gọi cho em."

Hấn nói như vậy làm Tùng San thấy xấu hổ.

"Xem ra tôi thật sự nên tặng cho chú một bông hồng nhỏ, Cố Trì Tây, chú làm rất tốt, cố gắng phát huy." Tùng San nói xong thì nở nụ cười.

Đây là chuyện gì thế này...

Càng ngày cô càng không biết nên làm thế nào với ông chú này nữa.

Cố Trì Tây cười lấy cho cô một chai nước, vặn nắp chai, đưa cho cô, "San San, chỉ cần em vui là tốt rồi."

Tùng San khẽ thở dài, nhớ tới ngày hôm qua, cô do dự một chút rồi mở miệng nói: "Hôm qua tôi đã gặp mẹ của Cố Lâm Lâm."

Vẻ mặt của Cố Trì Tây lạnh hắt đi, "Bà ấy tới tìm em sao? Đã nói gì?"

Tùng San vội vàng vẫy tay, "Không phải, là tình cờ gặp thôi, phải nói là nhờ cô ấy xuất hiện đúng lúc nên mới cứu được tôi, nếu không tôi đã bị mấy tên lưu manh kia bắt được và gặp nguy hiểm rồi."

Mặt Cố Trì Tây lại lạnh thêm vài phần, "Nguy hiểm sao? Hôm qua em gặp phải lưu manh?"

Tùng San nhìn sắc mặt đột ngột thay đổi của hắn, cô thấy hơi khó xử, "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, công ty tôi thực tập nằm trên đường Hạ, nơi đó vốn rất loạn. Hôm qua khi tôi về nhà, phải đứng chờ xe buýt, nên có lẽ là bọn họ muốn cướp tài sản."

Nói đến đây cô cũng thấy hơi lo lắng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, "May mắn là tôi nhanh trí, chạy ra giữa đường cái chặn một chiếc xe lại xin giúp đỡ, đúng lúc gặp được mẹ của Cố Lâm Lâm, thật là khéo."

Sắc mặt của Cố Trì Tây sớm đã cứng ngắt, đôi đồng tử sẫm lại, khẽ mím môi không nói lời nào.

Sắc mặt của hắn khiến Tùng San đột nhiên thấy hoảng sợ, "Cố Trì Tây, chú đừng nghĩ nhiều, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn, không bao giờ tới đó chờ xe buýt nữa, cùng lắm thì ngồi tàu điện ngầm về."

Sau đó bỗng nhiên cô thấy mình thật kì lạ, hôm qua về nhà cô không dám nói cho ba mẹ nghe chuyện này, sao hôm nay vừa nhìn thấy hắn thì lại nói ra? Càng kì lạ là, vì sao nói xong rồi còn phải giả vờ như không có gì để hắn yên tâm nữa?

Đây là tội lỗi gì chứ.

Mặt Cố Trì Tây trầm xuống, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "San San, là lỗi của tôi, là do tôi sơ ý."

Lòng Tùng San thấy căng thẳng, cô quan sát hắn hỏi: "Mấy tên lưu manh kia cũng nhắm vào chú?"

Cố Trì Tây thở dài, "Tôi không nói chuyện này, nhưng tôi sẽ điều tra rõ. Tôi nói là, tôi không nên yên lòng buông em ra như vậy, tôi chỉ muốn cho em tự do, nhưng lại quên mất an toàn của em."

Về mặt hắn như coi tất cả mọi chuyện đều là lỗi của mình, khiến Tùng San càng thêm xấu hổ, cô dứt khoát cười nói: "Ngày hôm qua cô Uông còn nói đùa rằng tôi nên bảo chú tìm cho tôi vài người bảo vệ."

Quả thực không thể tin được người nói ra câu nói đùa này, lại là vợ Cố Trì Tây.

Ánh mắt Cố Trì Tây khẽ lay động, "Không cần bà ấy nói, tôi cũng muốn tìm vài người bảo vệ em."

Tùng San chán nản, khoát tay nói: "Chú làm ơn đừng làm mọi chuyện ầm ĩ lên, tôi chỉ là một sinh viên bình thường, mỗi ngày tôi đều phải tới công ty người ta thực tập, còn làm ở quầy tiếp tân, chú cho bảo vệ đứng bên cạnh tôi thì giống cái gì chứ? Mỗi ngày đều như vậy làm sao tôi đi làm đây?"

"Vậy thì không làm nữa." Cố Trì Tây lạnh mặt nói, "Ở đường Hạ thì làm gì có công ty nào tốt chứ."

Tùng San không cười được nữa, cô cũng không nói tiếp.

Cố Trì Tây nhìn vẻ mặt của cô bé con, trong lòng mềm mại hơn một chút, lại càng thấy thêm đau lòng. Hắn khom người, sờ sờ đầu cô, vẻ mặt dịu dàng hẳn lên, "San San, em muốn đến công ty thực tập, tôi có thể sắp xếp cho em. Xem như tôi xin em, đừng cố chấp như vậy, nghe lời đi."

Toàn thân Tùng San đột nhiên căng thẳng, da đầu bị hắn chạm vào cảm thấy tê rần. Cô cúi đầu, ánh mắt lay chuyển, "Cố Trì Tây, chú đừng đối xử tốt với tôi như vậy, chú càng như vậy sẽ khiến tôi thấy chán ghét bản thân mình hơn."

Nói xong cô lại ngược mắt lên, nhìn thẳng vào hắn, "Tôi đã lợi dụng tình cảm của chú đối với tôi, để tôi có được cảm giác an toàn và những lợi ích thực tế, nhưng tôi lại không muốn vì chú mà trả giá bất cứ thứ gì."

Cố Trì Tây cười sau đó vỗ vỗ đầu cô, "San San, em không cần cảm thấy bất an, tôi còn có chuyện cần em giúp đỡ đây."

Tùng San vội vàng hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Cố Trì Tây cười nói: "Tôi muốn nhờ em giúp tôi chăm sóc Lão Tần một tuần."

Tùng San ngạc nhiên, khẽ nhếch miệng, nửa ngày mới nói: "Chỉ có vậy?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Chỉ có vậy."

Tùng San nhăn mày, ánh mắt do dự nhìn hắn, "Sao phải là tôi? Chị Trương không phải chăm sóc nó rất tốt sao?"

Cố Trì Tây bình tĩnh nói: "Ngày mai Chị Trương bắt đầu xin nghỉ phép một tháng, con gái chị ấy sinh con nên muốn về chăm sóc. Ngày mai tôi phải đi Hongkong công tác, mất một tuần mới có thể trở về. Lão Tần ở nhà không có người chăm sóc, cho nên tôi mới phải nhờ em."

Lý do này nghe sao cũng cảm thấy có chút gượng ép, Tùng San nói: "Chú nhiều tiền như vậy tuy tiện mượn một người không được sao? Tuy tôi rất thích lão Tần, nhưng tôi lại không có kinh nghiệm chăm sóc vật nuôi, tôi sợ tôi làm không tốt đâu."

Cố Trì Tây lắc đầu, "Lão Tần rất sợ người lạ, nếu là người lạ nó sẽ chống đối, lỡ như nó bệnh thì không tốt. Nó rất thích em, cho nên nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời em nói. Tôi có tờ ghi chú của chị Trương để lại, trên đó viết rõ thời gian nào nó rời giường, khi nào thì ra ngoài tản bộ, mỗi bữa ăn cái gì, em cứ làm theo những gì viết trên đó, nhất định có thể chăm sóc tốt cho nó."

Tùng San cầm lấy tờ giấy kia, nhìn những gì được viết bên trong, cô càng cảm thấy việc này thật không dễ dàng.

Cố Trì Tây nói: "San San, đây chính là chuyện tôi nhờ em giúp. Lão Tàn là người nhà của tôi, tôi đương nhiên phải đưa nó cho người đáng tin chăm sóc, tôi tin tưởng em."

Tùng San bắt đầu, Cố Trì Tây khó có khi dùng vẻ mặt chân thành như vậy nhờ vả cô, nếu cự tuyệt thì thật không có tình người. Vì thế cô đành phải cười cười, "Được rồi, tôi sẽ cố hết sức, nhưng tôi thật sự không có kinh nghiệm, lỡ như có xảy ra vấn đề gì, chú đừng trách tôi."

Cố Trì Tây chỉ vào dòng chữ trên trang đầu: "Ở đây có số điện thoại của bác sỹ thú y, nếu em cảm thấy Lão Tàn có gì không ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi."

Tùng San gật đầu, ánh mắt kiên định hơn, "Được, tôi nhớ rồi." Sau đó cô lại nhìn những dòng chữ kia, "Lão Tàn luôn thức dậy vào lúc sáu giờ sáng? Vậy từ năm giờ tôi đã phải đến nhà chú sao?"

Cố Trì Tây cười nói: "Nếu em đồng ý, em có thể ở lại, tôi còn phòng trống."

Tùng San suy nghĩ một lúc, dù sao Cố Trì Tây cũng không ở đây, ở lại sẽ dễ dàng hơn, vì vậy cô nói: "Cũng tốt, nhưng ban ngày tôi phải đi làm, làm sao để Lão Tàn ở nhà một mình được?"

Cố Trì Tây nghiêm túc nói: "San San, nếu em đã đồng ý chăm sóc cho lão Tàn, vậy chuyện thực tập kia đừng làm nữa. Chờ tôi trở lại, tôi sẽ sắp xếp cho em một nơi tốt hơn, tôi cam đoan sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ thực tập của em."

Tùng San cười cười, cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của Cố Trì Tây.

Vì thế sáng sớm hôm sau, Tùng San nói với Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp rằng cô muốn về trường. Trời vừa sáng, ở bên đường đối diện, Cố Trì Tây mặc một thân tây trang, nhìn rất anh tuấn. Tùng San ngồi vào xe, "Tôi muốn đến trường một chuyến, lấy một ít quần áo để tắm rửa và đồ dùng cá nhân."

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi."

Đến Giang Phong Uyển, Tùng San mới phát hiện, đâu chỉ là chuẩn bị đầy đủ, quả thực không thể đầy đủ hơn.

Phòng cô ở nằm ở tầng một, rộng rãi sáng sủa, rèm cửa màu tím nhạt đặc chế tinh xảo, cùng bộ với chăn đệm trên chiếc giường lớn mềm mại. Cạnh giường có một bàn trang điểm rất đẹp, ngay cả sản phẩm dưỡng da, đồ trang điểm đều được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề. Bên trong phòng có một cánh cửa nhỏ, đẩy ra đi vào là một căn phòng cất quần áo, các loại quần áo theo mùa được phân ra treo hai bên rất gọn gàng, tất cả đều là sản phẩm mới của các nhãn hiệu có tiếng. Ở giữa phòng có một tủ kính, bên trong bày các loại trang sức, sáng như sao.

Tùng San nhìn mà hoa hết cả mắt, cô quay đầu lại nhìn Cố Trì Tây, ánh mắt giống như đang nhìn một tên biến thái.

"Cố Trì Tây, gian phòng này chú chuẩn bị cho ai thế? Chú đừng nói với tôi là trong vòng một ngày mà có thể chuẩn bị được như vậy!"

Cố Trì Tây không chút để ý cười cười, "Đương nhiên là em."

Tùng San nhất thời có cảm giác như đang lọt vào một cái bẫy, đôi mắt có chút khiếp sợ, "Chú là biến thái sao? Chú trang trí căn phòng

này từ khi nào, chẳng lẽ chú đã sớm đoán chắc tôi nhất định sẽ đến nhà chú ở à?"

Cố Trì Tây cười lắc đầu, "Em đừng sốt sắng, những thứ này đều mới được chuẩn bị ngày hôm qua. Em còn nhớ Leo không? Tôi chỉ gọi điện thoại cho anh ta, sau đó anh ta liền đem tất cả những thứ này tới."

Trước mắt Tùng San hiện lên hình ảnh của Stylist ảo lả đó, lúc này cô mới cảm thấy xấu hổ, cô đã nghĩ nhiều rồi.

Cố Trì Tây tiếp tục cười nói: "Trong căn nhà này chưa từng có người phụ nữ nào khác, em là người đầu tiên."

Tùng San nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ như không nghe thấy.

Chị Trương đưa Tùng San vào phòng bếp dạo qua một vòng, nói cho cô biết vị trí của các loại gia vị và dụng cụ, sau đó dẫn Tùng San tới ổ nhỏ của Lão Tần, chỉ cho cô biết cách vệ sinh cho nó. Cuối cùng, chị Trương cười nói: "Tùng tiểu thư, cô cẩn thận như vậy, nhất định có thể chăm sóc tốt cho Lão Tần."

Tùng San cười cười, đột nhiên có cảm giác như có một gánh nặng đang đè lên vai mình.

Chị Trương đi rồi, Cố Trì Tây cũng xách vali xuống tầng, vừa vặn Trương Tân gõ cửa tới đón hân. Tùng San mở cửa, nhìn thấy Trương Tân, biểu hiện trên mặt có chút xấu hổ.

Trương Tân vẫn trước sau như một không hề có biểu cảm gì, ngay cả chào hỏi cũng ngắn gọn, hân nói thẳng: "Nói với Cố tổng, tôi chờ ngài ấy ngoài cổng."

Tùng San lên tiếng trả lời, xoay người đi vào phòng khách, Cố Trì Tây đang xoa đầu Lão Tàn chào tạm biệt nó.

"Trương Tân đến rồi, đang chờ chú ngoài cổng." Tùng San nói.

Cố Trì Tây đứng lên, nhìn Tùng San, trong ánh mắt mang theo ý cười, "San San, tôi đi đây, đến Hongkong sẽ gọi cho em."

Tùng San cảm thấy cảnh này giống như lúc người chồng đi công tác chào tạm biệt vợ mình trong phim truyền hình vậy, nhất thời cô có chút xấu hổ không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cười cười, "Chú nên đi nhanh đi, chú cứ đứng đây như vậy tôi không thoải mái."

Cố Trì Tây cười xoa xoa đầu của cô, kéo hành lý đi ra cửa. Tùng San đứng yên tại chỗ, ôm lão Tàn, kiên quyết không muốn tiễn hân.

Làm như đưa tiễn chồng thật vậy, đúng là doạ người mà.

Cổng nhà đóng lại, lúc này Tùng San mới thả lỏng, cô cười gãi gãi lưng Lão Tàn, thoải mái hơn nhiều.

Lão Tàn bị gãi ngứa, lắc lắc lông trên lưng, lười biếng sủa "Gâu gâu", sau đó lè lưỡi liếm liếm mặt Tùng San.

Tùng San cười nói: "Lão Tàn, một tuần tới, hai chúng ta phải sống nương tựa vào nhau rồi, cưng phải ngoan nha!"

Lão Tàn giống như hiểu cô nói gì, gật gật đầu, sủa "gâu gâu".

Di động trong túi bỗng nhiên vang lên, Tùng San lấy ra nhìn thoáng qua, rồi nhận điện thoại, "Chú đừng nói với tôi mới đó mà đã tới Hongkong rồi nhé."

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của Cố Trì Tây, "San San, tôi quên nói cho em biết một chuyện."

"Chuyện gì?" Tùng San hỏi.

"Tôi đã sắp xếp cho em bốn vệ sĩ ở gần đó, bình thường bọn họ sẽ không xuất hiện, cho nên em không cần thấy không thoải mái. Nhưng lỡ như xảy ra chuyện gì, em nhất định phải kêu cứu kịp thời. Trên điện thoại em có một cái nút đỏ, em chỉ cần ấn vào đó, bọn họ lập tức sẽ chạy tới bên cạnh bảo vệ em."

Tùng San cúp điện thoại, cô nhìn kỹ cái nút màu đỏ trên điện thoại, cô dùng nó lâu như vậy vẫn không biết cái nút này để làm gì, không ngờ lại là máy có khả năng báo nguy hiểm, quả nhiên là điện thoại cao cấp.

Cô thở dài, Cố Trì Tây cẩn thận tỉ mỉ như vậy, chẳng lẽ thật sự đã điều tra ra được gì đó sao?

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 44

Cuối hè đầu thu thời tiết thường rất đẹp, nắng sớm rực rỡ nhưng không quá nóng. Giang Phong Uyển được xây bên sông Lâm Giang, nhà nào mở cửa sổ ra cũng có thể cảm nhận được gió sông thổi, ẩm ướt mát mẻ, yên tĩnh hài hoà.

Mỗi sáng Tùng San đều thức dậy sớm đón ánh mặt trời, cùng Lão Tàn uống một ly sữa, sau đó dắt Lão Tàn ra ngoài tản bộ, cô cũng không dắt nó đi xa quá, chỉ dạo một vòng trong khuôn viên Giang Phong Uyển. Tản bộ xong thì về nhà làm điểm tâm, ăn sáng xong thì chơi đùa với Lão Tàn một lúc, sau khi Lão Tàn mệt mỏi, ghé vào đùi cô ngủ, cô không còn chuyện gì làm thì yên lặng ngồi trên sofa xem ti vi, hoặc nghịch điện thoại di động. Đến buổi chiều, khi Lão Tàn tỉnh dậy, cô lại cho nó ăn, sau đó đưa nó ra ngoài đi một vòng, về nhà thì làm cơm chiều, dỗ Lão Tàn ngủ, rồi tiếp tục xem ti vi...

Sau đó cô phát hiện, thật ra Lão Tàn được nuôi dưỡng rất tốt. Từ khi dậy sớm theo Lão Tàn, đồng hồ sinh học của Tùng San đã hoạt động tốt hơn rất nhiều, có thể tu thân dưỡng tính.

Thỉnh thoảng cô cũng đi ra ngoài một chuyến, đến siêu thị mua một ít đồ ăn vặt. Nhà Cố Trì Tây có tủ lạnh rất lớn, bên trong chất đầy đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, nhưng lại không hề có đồ ăn vặt, thứ có thể uống cũng chỉ có nước khoáng. Mỗi ngày mở tủ lạnh ra,

nhìn thấy một hàng chai thủy tinh màu xanh, cô lặng lẽ thở dài, cô không mở được nắp.

Cũng không phải là không thể mở được, chỉ là cô có chút chống đối với mấy chai nước này. Vì cầm nó trên tay, sức nặng của nó sẽ khiến cô nhớ tới hai người đã từng mở nắp chai giúp cô, một người là Chu Trường An, một người khác là Cố Trì Tây.

Cả hai đều không phải hồi ức tốt đẹp.

Vì thế hôm đó đi siêu thị, cô đã mua ba chai nước ngọt lớn, Coca Sprite Fanta, và một số vật dụng gia đình cần thiết, nghĩ đến về mặt Cố Trì Tây khi về nhà mở cửa tủ lạnh nhìn thấy ba chai nước ngọt này, cô lại có cảm giác vui vẻ khi đang vụng trộm làm chuyện xấu. Sau đó cô mua thêm vài bịch đồ ăn vặt như bánh khoai tây, mực lát, xách một đồng túi to, túi nhỏ ra khỏi siêu thị, cô thấy mình như đang tham gia đại hội thể thao vậy.

Kết quả, cô xách không nổi.

Siêu thị này nằm gần Giang Phong Uyển, vì nghĩ đi bộ tới đây có thể rèn luyện sức khỏe nên cô không đi xe tới, Tùng San đứng trước cửa, lực bất tòng tâm, làm sao xách hết đồ về đây. Suy nghĩ một lát, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn chăm chăm cái nút màu đỏ một lúc lâu, tay run lên ấn xuống. Mặc dù không gặp nguy hiểm, nhưng gọi người tới giúp sức, chắc cũng được chứ nhỉ?

Nó không hề có phản ứng gì, khi nhấn cái nút kia, di động không phát ra âm thanh hay ánh sáng gì trên màn hình cả. Tùng San nhìn điện thoại, không phải nó hỏng rồi chứ? Vì thế cô lại ấn thêm lần nữa.

Nhưng không ngờ chưa tới nửa phút sau, trước cửa siêu thị bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc xe hơi màu đen, bốn người đàn ông mặc tây trang màu đen mở cửa xe sải bước nhanh chóng đi về phía cô, trong đó hai người đi đầu còn cầm cây côn cảnh sát.

"Tùng San tiểu thư, kẻ bắt cóc ở đâu?" Trong đó có một người ánh mắt sắc bén như chim ưng, quét mắt nhìn bốn phía hỏi.

Tùng San bị khí thế này làm hoảng sợ, xấu hổ khoát tay, "Không có ai bắt cóc cả, tôi mua quá nhiều đồ nên xách không nổi, tôi muốn nhờ người giúp tôi... xách nó về."

Bốn người đàn ông vẫn nghiêm túc quan sát mọi người xung quanh, khiến cho những vị khách khác không biết có chuyện gì đang diễn ra. Sau khi xác định xung quanh an toàn, một người đàn ông trong số đó xách hai bao đồ lớn lên, vẻ mặt không chút thay đổi nghiêng đầu nói với chiếc micro gắn trên tây trang: "Đã xác nhận không có chuyện gì, bây giờ sẽ đưa Tùng San tiểu thư về nhà."

Tùng San bị bốn người này vây quanh, khi lên xe, cô rất xấu hổ, càng thêm hối hận vì đã làm vậy.

Bốn người này chính là bản sao của Trương Tân, động tác không khác gì người máy, cũng không nói không rằng, đưa cô đến cửa nhà, xoay người rời đi. Tùng San thậm chí không kịp nói một tiếng cảm ơn.

Cô thở dài, đi vào phòng khách, ôm lấy Lão Tàn đang ngủ vuốt ve, Lão Tàn ngủ rất say, bị xoa nhẹ hai lần cũng không chịu tỉnh, chỉ rầm rì hai tiếng, đổi tư thế khác tiếp tục ngủ. Tùng San bị nó làm buồn cười, sau đó lại bắt đầu dĩ vãng dài. Nếu như chuyện này bị Cố Trì Tây biết, có phải sẽ rất mất mặt hay không?

Cuối cùng cô cũng không có tâm trạng uống Coca, trong lòng khó chịu không có chỗ trút giận, đột nhiên cô hung hăng lấy một chai nước vặn mở nắp chai. Tùng San uống một ngụm, chỉ là nước bình thường thôi mà, cho dù để trong chai cao cấp, thì vẫn cứ là nước. Nhưng chỉ một chai nước nhỏ như thế này lại đắt hơn nhiều so với ba chai nước cô mua lúc nãy. Thật là kì lạ.

Vì thế hai ngày sau, cô cũng không dám tùy tiện đi siêu thị, hơn nữa vừa nhìn thấy cái di động kia lại thấy phiền lòng. Buổi chiều trời mưa tầm tã, đến chạng vạng cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, sau đó còn xuất hiện cầu vồng. Buổi chiều Lão Tần không được ra ngoài tản bộ nên rất bồn chồn, nó ở trong phòng không ngừng chạy vòng vòng, Tùng San thấy mặt đường bên ngoài cũng đã khô ráo hơn nhiều, liền đeo vòng cổ vào cho Lão Tần, dẫn nó ra ngoài.

Trên bầu trời chiều có một cầu vồng, màu sắc rất nhạt, Tùng San dắt Lão Tần ra khỏi khu nhà, đến công viên bên bờ sông, người ở đó không nhiều, không khí ẩm ướt. Lão Tần vừa ra cửa thì vui vẻ hăng lên, nó không muốn bị cô dắt đi, lắc cổ sửa "gâu gâu", Tùng San đành phải buông dây ra, cười nói: "Đừng chạy quá xa, ngoan ngoãn nghe lời biết chưa!"

Lão Tần lại sửa một tiếng, bắt đầu vui mừng chạy khắp nơi. Tùng San ở phía sau đuổi theo không kịp, không ngừng kêu nó, "Lão Tần, đừng chậm lại một chút đi!"

Lúc này cô nghe thấy bên đường nhỏ có người đang kêu cứu, "Mọi người ơi mau tới đây, cứu mạng!"

Tùng San vội vàng đi qua đó, cô nhìn thấy một người phụ nữ nằm trên mặt đất, tay ôm bụng, đau đớn kêu, bên cạnh còn có một người già đang cuống lên không biết nên làm gì, nhìn thấy Tùng San

đến thì lớn tiếng nói: "Mau, mau đến giúp tôi với, con dâu tôi sắp sinh rồi!"

Tùng San vội vàng chạy qua, "Không sao chứ? Trước tiên không nên chạm vào bụng cô ấy, lệch thai vị là không tốt!" Nói xong cô khom lưng, cẩn thận kiểm tra người phụ nữ mang thai kia, đột nhiên ánh mắt cô khựng lại, ngay sau đó toàn thân run rẩy, không thể nhúc nhích.

Một cây kim tiêm thật dài đã đâm vào tay cô, ống xi lanh đã chạm tới đáy.

"Cô... Các người..." Tùng San đã không thể nói thành lời, đầu óc còn rất thanh tỉnh, nhưng cơ bắp toàn thân đã căng cứng lại, khoe miệng cũng không thể động đậy được.

Hai người kia đứng lên, người đàn bà quăng cây kim tiêm trong tay xuống, ả cười lạnh nói: "Thật dễ mắc câu, không thú vị chút nào."

Một người người đàn ông khác có ánh mắt sắc bén nói, "Đừng chậm trễ nữa, mau đưa người đi."

Tùng San đã bị tê liệt toàn thân, trơ mắt nhìn hai người kia lấy dây thừng ra, trói tay chân cô lại.

"Gâu gâu!" Bỗng nhiên có tiếng chó sủa giận dữ, Lão Tàn hung hãn nhào tới, cắn một miếng lớn vào tay người đàn bà kia.

"A!" người đàn bà đó đau đớn kêu to.

"Gâu gâu!" Lão Tàn cũng tru gào thảm thiết, bởi vì người đàn ông lấy ra một con dao, đâm thẳng vào lưng Lão Tàn.

Tùng San sợ hãi, miệng lại không thể nói thành lời, trong lòng không ngừng kêu lên, lão Tần, lão Tần!

Lão Tần đã bị trúng một dao, máu tươi trên lưng trào ra, nhưng vẫn hung ác nhào về phía người đàn ông, hung hăng cắn vào cổ hắn. Người đàn ông lão đảo, dây thừng trong tay rơi xuống đất, Tùng San cũng bị ngã ra. Con dao trong tay người đàn ông lại một lần nữa đâm vào chân Lão Tần.

"Gâu gâu!" Lão Tần đau đến mức há miệng ra, tru lên thảm thiết.

Tùng San ngã nằm ngay bên cạnh, trơ mắt nhìn tám lông màu trắng trên lưng Lão Tần nhuộm đầy máu tươi, nước mắt cứ như vậy chảy xuống. Hai tay cô bị trói chặt lại, khi ngã xuống dây thừng buông lỏng ra, một cánh tay bị thân người đè lên, cô dùng hết toàn bộ sức lực, ngón tay đặt lên điện thoại trong túi quần, cô cũng không biết là mình có nhấn được cái nút kia không nữa.

Người đàn bà cũng đứng lên, lấy từ trong túi quần ra một ống kim tiêm, hung hăng đâm cây kim trên người Lão Tần khi nó đang cắn người đàn ông kia không buông. Thân thể Lão Tần cứng đờ, nhất thời nó cũng giống như Tùng San, không thể động đậy, cũng không có sức giãy giụa trượt xuống khỏi người đàn ông, đôi mắt ướt sũng của nó nhìn vào Tùng San, trông vô cùng bi thương.

Người đàn ông lấy tay che lại chỗ bị cắn, hung hăng đá Lão Tần một cú, "Mẹ kiếp, chỉ là một con chó thôi nhưng sức lực lớn thật!"

Người phụ nữ quay đầu lại nhìn phía sau, lớn tiếng nói: "Mau đi thôi, vệ sĩ của cô ta tới rồi!"

Hai người cuống quít nhắc Tùng San lên, vừa định trói chặt cô lại lần nữa, bốn người vệ sĩ đã chạy như bay tới, người đàn ông xoay người, có ý đồ rút dao trên lưng Lão Tàn ra, lại bị một cây côn cảnh sát đánh vào lưng. Người đàn bà thấy thế muốn chạy trốn, nhưng lại bị vấp ngã xuống đất. Toàn bộ quá trình không đến nửa phút đồng hồ, cả hai bị vệ sĩ bắt giữ.

Một người vệ sĩ đi đến nâng Tùng San dậy, anh ta hỏi: "Tùng San tiểu thư, cô không sao chứ?"

Tùng San cố gắng hết sức nhìn về phía Lão Tàn đang hấp hối, không thể nói thành lời, dưới tình thế cấp bách nước mắt cô chảy như mưa. Một người bảo vệ khác nói với chiếc micro trên áo: "Đã cứu được Tùng San tiểu thư, con chó bị thương nặng, lập tức cho xe cấp cứu tới."

Khi Cố Trì Tây chạy đến bệnh viện, vừa liếc mắt hắn đã nhìn thấy Tùng San đang ngồi co ro trên băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, nước mắt đầm đìa. Trong lòng hắn đột nhiên đau đớn quặn thắt, hắn bước tới, dang hai tay ra ôm lấy cô, "San San, tôi về rồi."

Tùng San nâng đôi mắt nhoè lệ lên mơ hồ nhìn hắn, "Thực xin lỗi, tôi, tôi đã không chăm sóc tốt cho lão Tàn... Đều tại tôi..."

Cố Trì Tây sờ đầu cô, bất giác tăng thêm sức lực, "San San, chỉ cần em không sao là tốt rồi."

Tùng San mở to đôi mắt sững như quả đào, "Chú không trách tôi sao? Đều tại tôi, tôi đã hại Lão Tàn bị thương! Là lỗi của tôi, Lão Tàn vì cứu tôi nên mới... tôi đã trơ mắt nhìn nó vì tôi mà bị đâm, không làm được gì cả..."

Trong đôi mắt sáng lộ rõ sự sợ hãi, tựa như thủy tinh bị vỡ vụn trên mặt đất, lóng lánh trong suốt, nhưng lại rất bén nhọn.

Cố Trì Tây đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, khẽ hôn lên trán cô, "Tôi không trách em, em không cần tự trách mình, chỉ cần em không sao là tốt rồi."

Tùng San nắm quần áo hắn, "Nếu như không thể cứu được Lão Tàn thì sao đây? Tôi... Tôi..."

Cố Trì Tây nâng mặt cô lên, ánh mắt ấm áp kiên định, "Tin tôi đi, Lão Tàn nhất định sẽ không sao."

Một câu nói đơn giản như vậy lại mang theo sức mê hoặc lòng người, Tùng San nhìn hắn, hít một hơi thật sâu, hai tay ôm lấy hông của hắn, vừa dùng sức vừa dụi.

Trương Tân cầm báo cáo xét nghiệm đi tới, nhìn thấy Tùng San đang dựa vào lòng Cố Trì Tây, ánh mắt hơi dừng lại, sau đó nói: "Cố tổng, báo cáo xét nghiệm của Tùng San đã có rồi, là một loại thuốc tê đặc biệt, có tác dụng trong thời gian ngắn, không có tác dụng phụ gì."

Cố Trì Tây nhẹ nhàng thở ra, vừa ôm Tùng San vừa xoa đầu cô, "Không sao là tốt rồi."

Cửa phòng cấp cứu mở ra, vài bác sĩ đi tới, Trương Dật Bạch đi theo phía sau, trên mặt xuất hiện ý cười.

"Cố gia, hôm nay ngài đã làm khó mấy bác sĩ chúng tôi rồi, từ trước đến giờ chúng tôi chỉ cấp cứu cho con người, đây là lần đầu tiên cấp cứu cho chó đó." Trương Dật Bạch cười nói.

Tùng San xoay người lại, vội vàng hỏi: "Lão Tần sao rồi?"

Trương Dật Bạch nhìn Tùng San, sắc mặt hơi phức tạp, "Không sao, nơi bị thương không phải chỗ nguy hiểm, chỉ là mất hơi nhiều máu, ở đây không có máu truyền cho chó, nên chỉ có thể chăm sóc từ từ."

Cố Trì Tây nhìn Trương Dật Bạch, "Làm phiền cậu rồi, Dật Bạch."

Trương Dật Bạch vội vàng vẫy tay, "Ngài đừng khách khí với tôi, tôi có thể giúp ngài chút việc nhỏ này đã là vinh hạnh của tôi rồi!" Nói xong anh ta quay đầu nhìn vào phòng bệnh, vẻ mặt khổ sở nói: "Chỉ là có một chuyện, bệnh viện của chúng tôi dành cho người, giường ngủ cũng dành cho người, chó của ngài muốn nằm cũng chỉ có thể nằm lên một chỗ ngồi nhỏ, ngài có muốn tôi giúp ngài liên hệ một bệnh viện dành cho vật nuôi không?"

Bệnh cạnh có một bác sĩ cấp cứu nói: "Bệnh viện của vật nuôi chỉ chữa bệnh nhẹ thôi, nên cũng không có chỗ để dưỡng thương đâu."

Tùng San nhìn Cố Trì Tây, "Hay là đưa Lão Tần về nhà đi, tôi tới chăm sóc nó."

Mắt Trương Dật Bạch sáng rực lên, đã ở cùng nhau rồi sao? Chị Phương có biết không?

Cố Trì Tây gật gật đầu, sờ hai má Tùng San, "Chúng ta về nhà."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 45

Lão Tần bị băng vải quấn như một cái bánh chưng, nghiêng đầu ghé vào giường bệnh, nhìn thấy Tùng San và Cố Trì Tây, đôi mắt to tròn của nó long lanh ươn ướt, yếu ớt sửa một tiếng.

Nước mắt Tùng San lại chảy xuống.

Cố Trì Tây ôm Tùng San, để đầu cô bé con dựa vào ngực mình, "Đừng khóc, Lão Tần sẽ khoẻ lên thôi."

Vài y tá đi tới, họ rất cẩn thận chuyển Lão Tần sang một cái giường dành cho trẻ em, đẩy Lão Tần ra khỏi bệnh viện, lên một chiếc xe cứu thương, hộ tống Lão Tần đến Giang Phong Uyển.

Cố Trì Tây lại gọi thêm hai bác sĩ thú y tới, sau khi cẩn thận kiểm tra cho Lão Tần một lần, họ để lại một đồng chai lọ đựng thuốc uống, thuốc thoa ngoài da đầy đủ chủng loại, Tùng San ghi nhớ thật kỹ tác dụng của từng loại, chăm chú nghe rất nghiêm túc.

Vắt vả cứ như vậy rồi cũng xong, trời đã tối từ lâu, Trương Tân đưa bác sĩ thú y về, trong phòng chỉ còn lại Cố Trì Tây và Tùng San ở lại chăm sóc Lão Tần. Lão Tần sau khi được uống thuốc an thần thì ngủ rất sâu, tuy rằng thỉnh thoảng mí mắt vẫn giật giật như ngủ không yên. Tùng San quỳ bên cạnh Lão Tần, cẩn thận dùng khăn ướt giúp nó lau đi vết máu đã khô trên bộ lông.

Cố Trì Tây nhìn Tùng San, đau lòng xoa xoa đầu cô, "Em cũng mệt rồi, mau đi nghỉ ngơi đi, Lão Tần để tôi chăm sóc cho."

Tùng San quay mặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tờ giấy, chỉ có đôi mắt ửng hồng.

"Cố Trì Tây, nếu hôm nay Lão Tần mất mạng vì cứu tôi, thì cả đời này tôi sẽ không thể nào yên lòng được."

Đôi mắt Cố Trì Tây sâu thăm thẳm nhìn cô, "Lão Tần và tôi đều yêu em nhiều như vậy, cho nên chúng tôi có thể vì em mà liều mạng."

Tùng San cúi đầu, "Nhưng tôi rất áy náy, chú quan tâm chăm sóc Lão Tần như người nhà, nhưng tôi lại không chăm sóc tốt cho nó, khiến nó suýt nữa vì tôi mà chết."

Cố Trì Tây đặt tay lên đầu cô, dùng sức xoa xoa, "Chuyện này không trách em được, tôi nhất định sẽ điều tra rõ rốt cuộc ai đang giở trò, báo thù cho em và Lão Tần."

Tùng San mím môi, hít hít cái mũi nhỏ, đôi mắt lại đỏ lên.

Cố Trì Tây đau lòng không chịu được, ôm cô vào trong ngực, "Sao lại khóc nữa rồi?"

Tùng San vùi trong lồng ngực hắn, nước mắt của cô làm ướt áo sơ mi hắn, yếu ớt nói: "Tôi không biết nữa, nhưng vừa nhìn thấy chú tôi lại muốn khóc..."

Cố Trì Tây thở dài, nâng khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô lên, không chút do dự hôn xuống. Một nụ hôn thật sâu, không mang theo chút ý tứ công kích nào, lại hàm chứa yêu thương vô tận. Tùng

San yên lặng để hân hôn, để cho đôi môi ấm áp của hân làm ấm lại đôi môi lạnh lẽo của cô. Đó là một loại cảm xúc khó diễn tả thành lời, theo thời gian đôi môi dần dứa, đã kéo tâm hồn hai người đến gần nhau hơn.

Khi nụ hôn kia dừng lại, Cổ Trì Tây bế cả người Tùng San lên, hân đi đến trước cửa phòng cô mở cửa ra, dịu dàng đặt cô bé con lên giường. Tùng San hơi cuống, mở to đôi mắt, ánh mắt trong trẻo thuần khiết như tuyết tan, mím đôi môi bị hân hôn trở nên đỏ hồng, ngón tay bất giác nắm chặt ga giường.

Cổ Trì Tây cười cười, "Đừng suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ngủ đi."

Nói xong hân lại hôn lên trán cô.

Sau đó hân tắt đèn, đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Trong phòng bếp tràn ngập ánh đèn màu vàng quắt, ánh sáng ấm áp êm dịu, đây là do buổi sáng khi Tùng San thức dậy đã mở lên, ban ngày căn nhà tràn ngập ánh sáng, những ngọn đèn này trở nên vô dụng, chỉ có vào lúc đêm khuya vắng lạnh như thế này, ánh sáng vàng đó mới có một thần thái khác thường.

Cổ Trì Tây nhìn chằm chằm bóng đèn đến thất thần, hân ở đây lâu như vậy, nhưng chưa từng chú ý, thì ra nơi này cũng có bóng đèn.

Hân mở tủ lạnh định lấy một chai nước, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba chai nước ngọt lớn, khoe miệng hân khẽ cong lên, vì thế hân lấy một chai, rót nó ra ly, uống một ngụm, vị ngọt lành lạnh thấm vào đầu lưỡi, cũng tràn vào trong lòng.

Rõ ràng cô chỉ mới đến đây vài ngày, nhưng căn nhà này đã có chút hơi ấm gia đình.

Tùng San nằm trên giường, trần trọc trần trở, làm gì cũng không ngủ được. Khóc quá mệt mỏi, đầu cô hơi choáng váng, nhưng vừa nhắm mắt lại, trước mắt liền xuất hiện hình ảnh Lão Tần cả người đầy máu nhìn về phía cô kêu rên, nghĩ tới lại thấy sợ.

Cô chưa bao giờ biết, thì ra thú cưng cũng sẽ thề sống chết trung thành với chủ nhân của mình.

"Lão Tần và tôi đều yêu em nhiều như vậy, cho nên chúng tôi có thể vì em mà liều mạng."

"San San, chỉ cần em không sao là tốt rồi."

Cô không thể không thừa nhận, bây giờ cô thật sự bị cảm động. Có lẽ còn có gì đó mãnh liệt hơn cả cảm động, thế nên khi hấn vừa ôm cô vào lòng, thậm chí ngay cả kháng cự cô cũng quên mất.

Cô cảm thấy mình thật sự cần nghỉ ngơi một chút cho khoẻ lại, trong đầu cô thật sự rất loạn.

Nhưng sinh hoạt của mấy ngày nay đã khiến đồng hồ sinh học của cô được cố định, nên chưa đến sáu giờ, Tùng San đã thức dậy sau một đêm miên man suy nghĩ. Vì lo lắng Lão Tần thức dậy sẽ khó chịu, cô vội vàng rời giường, chuẩn bị đi lấy thuốc giảm đau cho Lão Tần uống, nhưng vừa mới ra khỏi phòng, cô đã thấy Cố Trì Tây đang quỳ bên cạnh Lão Tần, một chai thuốc được mở nắp đặt ngay bên cạnh.

Cố Trì Tây nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau lưng, hấn xoay người lại cười nói: "Lão Tần tỉnh rồi, tôi đã cho nó uống thuốc, hình

như cũng không khó lắm.”

Nụ cười đó và nụ cười ấm áp dịu dàng thường ngày của hắn không giống nhau, vì cảm xúc chân thật nhất của hắn được biểu lộ ra bên ngoài, phảng phất giống như một luồng sáng đầu tiên của ngày vào thu.

Tùng San dừng một lát sau đó cũng cười, cô đi tới, ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu Lão Tàn.

Hơi thở của Lão Tàn vẫn còn rất yếu, nó chỉ có thể kêu "ăng ăng" như đang làm nũng.

Tùng San cười, tâm trạng đã hồi phục hơn rất nhiều. Cô quay sang nhìn Cố Trì Tây, nhìn gần như vậy cô mới nhận ra, hốc mắt của hắn rất sâu, giống như cả đêm qua hắn không ngủ chút nào vậy.

"Tối qua chú luôn ở đây chăm sóc cho lão Tàn sao?" Tùng San hỏi.

Cố Trì Tây cười cười: "Vốn cũng ngủ không được, không bằng ở bên cạnh chăm sóc cho nó. Nó ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, bây giờ tôi cũng nên đền bù cho nó."

Tùng San cười nói: "Nó ở bên cạnh chú, chú chăm sóc cho nó không phải là chuyện rất bình thường sao? Bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau."

Ánh mắt Cố Trì Tây khựng lại, hắn im lặng một lát, rồi cười nói: "Đúng, bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau."

Tùng San đứng lên, "Bây giờ tôi đi rửa mặt, lát nữa tôi sẽ làm điểm tâm cho chú."

Những lời này cô nói rất thuận miệng, cô cũng không nghĩ gì nhiều đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cố Trì Tây nhìn bóng dáng của cô, khóe miệng cong lên, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Khi Tùng San đi ra mới phát hiện bữa sáng đã được làm xong hết đang bày biện ở trên bàn, bánh mì mới nướng, trứng ốp lết, dăm bông, sữa tươi. Vì thế cô nở nụ cười, "Chú à, thì ra chú cũng là một trạch nam."

Cố Trì Tây cười mà không nói, ngồi vào chỗ đối diện Tùng San trên bàn ăn. Trong tủ quần áo nhiều đồ đẹp như vậy, cô bé con lại chỉ mặc bộ đơn giản nhất là T-shirt và quần đùi, cổ áo rộng lộ ra làn da trắng nõn, cánh tay và cẳng chân cô rất gầy, hẳn thấy vậy nhin không được muốn cô ăn nhiều hơn.

Đồng hồ treo trên tường chỉ sáu giờ rưỡi, trong phòng khách tràn ngập nắng sớm, họ ngồi trên bàn ăn, yên lặng ăn điểm tâm.

"Công việc của chú không sao chứ? Chú về trước như vậy có khiến nó bị chậm tiến độ không?" Tùng San cảm thấy nếu tiếp tục không trò chuyện thì không khí có chút xấu hổ, cô đành phải tùy tiện tìm một đề tài để nói.

Cố Trì Tây không chút để ý đáp: "Không sao."

Tùng San nghĩ một chút rồi nói: "Chú có định đi làm không, có tôi ở nhà chăm sóc Lão Tàn là được rồi."

Cố Trì Tây đưa mắt nhìn cô, trong ánh mắt mang theo ý cười, "Hôm nay tôi không có việc gì, ở đây cùng em chăm sóc lão Tàn."

Ánh mắt Tùng San khẽ lay chuyển, "Ăn xong chú có muốn lên lầu ngủ một giấc không, hôm qua đã một đêm không ngủ, thân thể sẽ không chịu nổi đâu."

Khóe miệng Cố Trì Tây cong lên, "Được."

Hắn rất nghe lời.

Ăn cơm xong, Tùng San dọn bát đĩa vào bếp rửa, Cố Trì Tây tới nhìn lão Tần một chút, sau đó đi tới chỗ cô, thân mình hắn gần như dán vào lưng Tùng San, dịu dàng nói: "Tôi lên lầu tắm rửa rồi ngủ một lát, chín giờ Trương Tân sẽ đưa bác sỹ thú y tới đây kiểm tra cho Lão Tần, em nhớ mở cửa cho cậu ta."

Hơi thở ấm nóng phả vào tai Tùng San làm cô thấy ngứa ngứa, cô không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói "Vâng". Mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân lên tầng càng lúc càng nhỏ, cô mới giật mình thở hổn hển. Nổi hết cả da gà.

Quả nhiên đúng chín giờ Trương Tân liền xuất hiện, Tùng San ra mở cửa, vẻ mặt cô so với lúc này đã bình tĩnh hơn nhiều, "Vào đi."

Trương Tân vẫn mặt lạnh như bình thường, vào nhà cùng bác sỹ thú y, khi bác sỹ thú y làm kiểm tra cho Lão Tần, Trương Tân giống như một bức tượng điêu khắc đứng ngay bên cạnh, không nhúc nhích.

Tùng San thấy hắn như vậy thì không được tự nhiên, cô thuận miệng nói: "Anh ngồi đi, Cố Trì Tây còn đang ngủ trên lầu."

Trương Tân nhìn cô một cái, nghe lời ngoài ý muốn, ngồi xuống sô pha, chỉ là cái dáng ngồi đó vẫn rất chỉnh tề, giống như một con gà trống bất kì lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Tùng San bắt đắc dĩ cười cười, đi tới tủ lạnh lấy một chai nước đưa cho hắ, "Uống nước đi."

Trương Tân nhận lấy chai nước, rất lễ độ nói, "Cảm ơn."

Tùng San nhìn mái tóc ngắn cũn dưng đứng của hắ, hỏi: "Trước kia anh làm lính sao?"

Trương Tân nhìn Tùng San, nói: "Đúng vậy, tôi từng là bộ đội đặc chủng."

Tùng San nở nụ cười, quả nhiên vậy, chẳng trách hắ nghiêm chỉnh tới mức biến thái như vậy. Quả thực y như người máy.

Sau khi bác sỹ thú y cẩn thận kiểm tra cho Lão Tần một lượt xong thì nói cho Tùng San biết tất cả đều bình thường, không nhiễm trùng cũng không chuyển biến xấu, bây giờ có thể từ từ dưỡng thương, chờ khi vết thương ở chân trước của nó lành lại, có thể đưa nó ra ngoài làm chút vận động thích hợp.

Tùng San không yên lòng, lại hỏi: "Mất bao lâu nó mới có thể hồi phục hoàn toàn?"

Bác sỹ thú y suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái này rất khó nói, ngắn thì một hai tháng, lâu thì nửa năm, tùy vào tình hình."

Tùng San đưa bác sỹ thú y và Trương Tân ra cửa, bác sỹ thú y ra ngoài trước, Trương Tân chợt quay đầu lại, nhìn thẳng vào Tùng San, hỏi: "Cô tính ở lại đây bao lâu?"

Câu hỏi này làm Tùng San sửng sốt, cô khẽ cúi đầu, ánh mắt khẽ lay động, sau một lúc lâu mới trả lời: "Đợi khi nào Lão Tần có thể đứng lên, tôi muốn chăm sóc nó cho tới khi nó có thể tự đi lại."

Trương Tân không nói thêm gì nữa, quay đầu đi ra cổng.

Tùng San đóng cửa, trở lại phòng khách tiếp tục chăm sóc Lão Tần. Tuy Cố Trì Tây đã trở về, cô cũng không cảm thấy không thoải mái, cô vẫn giống như vài ngày trước, xem ti vi, nghịch di động, dỗ Lão Tần ăn, giúp nó dọn dẹp ổ nhỏ, một buổi sáng cứ như vậy qua đi. Đến trưa khi đang nấu mì, cô lại nghĩ có nên lên gọi Cố Trì Tây xuống cùng nhau ăn không, sau khi nghĩ ngợi một lúc cô quyết định từ bỏ suy nghĩ đó.

Dù sao nếu hần tỉnh ngủ thấy đói bụng, sẽ tự xuống đây ăn.

Mì mới ăn một nửa thì chuông cửa lại vang lên, cô hơi kinh ngạc không biết là ai, cẩn thận nhìn vào mắt mèo liền thấy khuôn mặt cười tươi như Phật của lão Thẩm.

Lúc mở cửa, cô phát hiện người tới không chỉ có lão Thẩm, mà còn có Lão Tần mập mạp thần bí.

Lão Thẩm thấy người mở cửa là Tùng San, thì cười càng thêm vui vẻ hơn, "San San, chúng tôi tới thăm em trai của Lão Tần, không quá rầy chứ?" Giọng nói đó, nghiêm nhiên đã coi Tùng San là nữ chủ nhân của nơi này.

Tùng San cười cười, "Chú Thẩm, chú Tần, mời vào."

Lão Tần mập mạp vốn dĩ còn đang đánh mặt, nhưng vừa vào phòng nhìn thấy chú chó Lão Tần đang vui mình trên tấm đệm, thì ánh mắt xuất hiện sự đau lòng, hần vội vàng tới gần, muốn đưa tay sờ nhưng lại không dám đặt tay xuống, "Em trai à, bọn người đó lại dám làm em ra nông nổi này!"

Chú chó Lão Tần vốn dĩ đang nháy đôi mắt long lanh của mình nhìn Tùng San đang đi vào phòng, nhưng đến khi nó nhìn thấy Lão Tần tới gần, thì rất kì lạ quay đầu đi, tỏ vẻ lạnh lùng.

Tùng San nói: "Thực xin lỗi, là do tôi không tốt, tôi đã không chăm sóc tốt cho lão Tần."

Lão Thẩm đứng một bên giận dữ nói: "San San, sao có thể trách cô được, là do hai đứa đó quá độc ác, chuyên môn hại những người tốt như cô."

Lão Tần khá mập mạp nhưng lại giống như dinh dưỡng không đủ, nên mới ngồi xuống một chút môi đã tím ngắt, nhưng vẫn đưa mặt lại gần chú chó, "Em trai à, năm đó em đã cứu anh một mạng, hôm nay lại cứu Tùng San một mạng, kiếp này đã tích góp được rất nhiều phúc đức kiếp sau dùng thế nào cũng không hết đâu."

Chú chó Lão Tần dứt khoát vùi đầu trong tấm đệm, đáng vẻ hết như tôi không thích nghe ông nói vậy.

Lão Thẩm cười nói: "Lão Cố đâu rồi? Đến công ty sao?"

Tùng San xấu hổ cười, "Chú ấy đang nghỉ ngơi ở trên tầng, hôm qua đã không ngủ cả đêm rồi." Nghĩ một chút cô lại bổ sung thêm, "vì chăm sóc cho lão Tần."

Trong ý cười của Lão Thẩm mang theo sự thấu hiểu, "Ông ấy không phải người thích ngủ đâu, chắc chắn là sợ cô phải ở chung với ông ấy một ngày sẽ xấu hổ." Nói xong hắn lại lắc đầu thở dài, "Haiz."

Tùng San cũng rất xấu hổ, vì thế cô đứng lên, "Tôi lên gọi chú ấy dậy."

Cửa phòng Cố Trì Tây đã đóng chặt, Tùng San gõ hai tiếng, rồi khẽ gọi hẩn, "Cố Trì Tây, chú tỉnh chưa?"

Bên trong không ai đáp lại.

Tùng San lại gõ cửa thêm hai lần nữa, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ cô mới hạ quyết tâm, thấy cửa không khóa, cô nhẹ nhàng đẩy vào. Trên giường toàn màu xám bạc, vách tường trắng, bức rèm màu vàng nhạt, cả căn phòng trông rất thanh nhã, sạch sẽ thuần khiết. Chăn màn được xếp ngay ngắn gọn gàng, trên giường hoàn toàn không có người.

Tùng San đến gần cẩn thận quan sát, người đó đi đâu rồi, bỗng nhiên có hai cánh tay từ sau lưng vòng tới ôm eo cô, cô hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng thì một nụ hôn đã được đặt vào vành tai, mùi sữa tắm nhàn nhạt hoà quyện mùi hương đặc biệt từ cơ thể đàn ông bao trùm lấy cô.

"Cố Trì Tây, chú đừng..."

Lời của cô chỉ mới nói được một nửa, cả người đã bị đặt ở trên giường.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 46

Cổ Trì Tây hôn vào má cô, vào gáy, xương quai xanh, từng chút một, giống như đang thưởng thức một món ăn ngon. Những nơi bị hắn chạm vào đều nóng ran, còn mang theo một cảm xúc khác thường, Tùng San cuống tới mức toàn thân căng cứng.

"Cổ Trì Tây, chú mau buông tôi ra, lão Thẩm và Lão Tần đến rồi, họ đang ở dưới tầng." Cô giãy dụa nói, muốn hắn tỉnh táo lại.

Nhưng hắn dường như không nghe thấy, tròng mắt ngày càng sâu thẳm, hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang gần trước mắt, thậm chí họ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, hắn lại quần lấy môi cô, mút vào, liếm láp, làm thế nào cũng thấy không đủ.

Mãi đến khi hắn thấy cô bé trong lòng đã mềm nhũn, không còn chút sức lực phản kháng, lúc này mới chịu bỏ qua đôi môi đỏ thắm kia, xấu xa nở nụ cười.

Mái tóc đen dài, làn da tuyết trắng, đôi môi hồng nhuận, đôi mắt to vì bị hắn trêu chọc mà trở nên mơ hồ. Cô bé mà hắn yêu thương nhất giờ phút này đang ở dưới thân hắn, tơ lụa xám bạc dưới thân cô khiến người cô như ửng lên một tầng sáng nhạt. Hắn cố đè nén lửa nóng trong cơ thể, cắn nhẹ lên vành tai cô, "Ngoan nào, ngủ thêm chút nữa đi."

Nói xong hắn ôm lấy cô bé con, nhét vào trong chăn, sau đó cười nhẹ đi ra khỏi phòng.

Tùng San vẫn còn mơ hồ, cô nằm ở trên giường thật lâu vẫn chưa kịp tỉnh táo lại. Vành tai bị hắn cắn có chút đau, nhưng lại tê dại nhiều hơn. Trong chăn tràn ngập mùi hương của hắn, chặt chẽ vây lấy cô, toàn thân cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Hắn nói, "Ngoan nào, ngủ thêm chút nữa đi."

Như một câu ma chú, cô lập tức nhắm hai mắt lại.

Thấy Cố Trì Tây đi xuống một mình, nụ cười trên mặt lão Thẩm càng thêm rạng rỡ. "Lão Cố, ông đúng là không tha cho cơ hội trộm hương nào cả nha."

Cố Trì Tây cười cười, đi đến sô pha ngồi xuống, hỏi ngắn gọn: "Điều tra ra chưa?"

Lão Thẩm lắc lắc đầu, "Tôi là ai chứ, còn có chuyện gì mà lão Thẩm tôi không điều tra được hay sao?"

Cố Trì Tây cười khẩy, "Vậy thì đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói xem là ai làm, hay là ông muốn giúp tôi giải quyết?"

Lão Thẩm cười cười, sờ sờ cái gáy trụi lủi, "Chuyện này, tôi không thể giúp ông giải quyết. Lão Cố, đây cũng là chuyện của gia đình ông."

Sắc mặt Cố Trì Tây tối sầm, "Cố Lâm Lâm?"

Lão Thẩm thở dài, "Ông cũng đã sớm đoán ra được rồi mà? Ở thành phố A này ai dám can đảm động chạm tới quyền uy của Cố

gia ông, nếu có cũng chỉ có thể là vị thiên kim của nhà ông thôi.”

Lão Tần này giờ vẫn luôn chăm sóc cho chú chó, bỗng nhiên xoay đầu lại, chen vào một câu: "Cô ta thì thiên kim cái gì? Cô ta là con gái của một tội phạm đang cải tạo, quả nhiên kỳ phụ tất có kỳ nữ(1)."

(1) Câu này nghĩa là: cha tài giỏi thì ắt sẽ có con gái tài giỏi, nhưng ở đây theo ý mỉa mai.

Lão Thẩm cũng nói: "Nói thật tôi cũng rất kinh ngạc, lòng dạ con bé đó quá ác, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn, ai có thể nghĩ chuyện này là do một đứa con gái mới hai mươi tuổi làm? Người con bé đó thuê là từ phía nam tới, chuyên môn đi bắt cóc buôn người, có rất nhiều tiền án. Cũng chính vì những người này từ nơi khác tới, nên mới không biết trời cao đất dày dám động vào người của ông. Cổ Lâm Lâm cho bọn họ mỗi người mười vạn, nói rằng sau khi làm hôn mê xong thì mang tới ngoại ô phanh thây rồi vứt nơi hoang vắng."

Khi nghe được những chữ cuối cùng, sắc mặt Cổ Trì Tây không thể khó coi hơn nữa. Lão Thẩm nhìn thấy liền hoảng hốt, hấn liếc nhìn hướng cầu thang, hiểu rõ là chuyện gì, "Ông không muốn bảo bồi yêu quý của mình nghe thấy nên mới muốn người ta ở trên tầng sao?"

Lão Tần đứng lên thong thả bước tới chỗ bọn họ, vỗ vỗ bả vai Cổ Trì Tây, "Lão Cổ, chiều quá sinh hư, ông xem rồi giải quyết đi."

Lão Thẩm nhìn lão Tần, xem ra cái tên này cũng rất tức giận, hấn tiếp tục nói: "Hai tên buôn người kia tôi đã cho người chiêu đãi rồi, cũng đã giao cho Trần cục trưởng. Bây giờ Trần cục trưởng đang ở

đó chờ tin tức của ông đấy, ông ấy muốn xem trong vụ án này ông tính giải quyết như thế nào ?"

Sắc mặt Cố Trì Tây âm trầm, khóe miệng như có như không nhếch lên "Xử lý công bằng thôi."

Lão Thẩm sửng sốt một chút, hiểu, "Được rồi, vậy thì xử lý công bằng." Sau đó hắn lại cào cào đầu tóc nói tiếp, "Đợi sau khi bắt người rồi, tôi sẽ cho Uông Tiểu Kinh biết tin, còn chuyện sau đó tôi không quan tâm nữa."

Cố Trì Tây gật đầu, "Ừ."

Lão Tần lắc đầu thở dài nói: "Năm đó tôi đã không đồng ý chuyện ông và bà ấy kết hôn, người phụ nữ đó có số mệnh gian nan như mưa gió che phủ mặt trời, ông kết hôn với bà ấy, sao có thể tốt đẹp được."

Cố Trì Tây lạnh mặt, không nói tiếp.

Lão Thẩm đành phải hoà giải, "Lúc đó không phải vì lão Cố không còn cách nào khác sao, những chuyện này đều là quá khứ còn lòi ra làm gì, đừng nói nữa. Bây giờ xảy ra chuyện này, không chừng là một cơ hội tốt."

Đêm qua Tùng San vốn không ngủ đủ, buổi sáng hôm nay lại thức dậy quá sớm, kết quả bị Cố Trì Tây hôn tới mức đầu óc choáng váng, khi yên tĩnh nằm xuống thì ngủ rất sâu. Khi tỉnh dậy thì trời đã tối, cô rời giường, đi xuống tầng, lại phát hiện dưới tầng không có một bóng người.

Lão Tần đang ngủ, mắt nhắm lại khẽ nhếch miệng, so với tối qua thì ngủ ngon hơn nhiều.

Tùng San đi khắp nhà một vòng nhưng không thấy bóng dáng Cổ Trì Tây đâu cả, cô nghĩ có thể hấn cùng Lão Tàn và lão Thẩm ra ngoài nên không để ý nữa. Cô lười biếng duỗi eo, ngủ một giấc tinh thần quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Tùng San xoay người định đi tới tủ lạnh lấy một chai nước uống, trong lúc vô tình ánh mắt liếc thấy chiếc di động của mình đang nằm trên bàn, cô tiện tay cầm lên xem, lại phát hiện có vài cuộc gọi nhỡ.

Tất cả đều đến từ một người, Chu Trường An.

Cô chần chờ một lúc, sau đó vẫn gọi lại, điện thoại reo lên không tới ba hồi chuông thì có người bắt máy, "San San!"

Tùng San nghe thấy giọng hấn hơi sốt ruột, "Sao vậy? Anh tìm tôi có việc gì à?"

Chu Trường An im lặng một lát, rồi nói: "Lâm Lâm bị cảnh sát bắt đi rồi."

Tùng San sửng sốt, "Cái gì?"

Chu Trường An nói: "Chiều nay bỗng dưng có một đám cảnh sát ập tới, nói Lâm Lâm là nghi phạm của vụ án chủ mưu cố ý gây thương tích, nên muốn đưa cô ấy về đồn hợp tác điều tra."

Tùng San im lặng, thì ra thật sự là Cổ Lâm Lâm làm.

Chu Trường An nghe thấy đầu dây bên kia im lặng, trong lòng lo lắng nói: "Chẳng lẽ Lâm Lâm thật sự ra tay với em sao? Em có bị thương gì nghiêm trọng không?"

Tùng San nói: "Tôi không sao, chỉ bị đánh thuốc mê, nhưng chó cưng của Cổ Trì Tây vì cứu tôi mà suýt chút nữa mất mạng."

Bây giờ đến lượt Chu Trường An im lặng.

Tùng San nghĩ một chút, cô đã hiểu rõ ý tứ trong câu nói của lão Thẩm trưa nay. Nói như vậy Cố Trì Tây nhất định cũng đã biết chuyện này, chẳng lẽ...

"San San, Cố Lâm Lâm dù sao cũng là con gái của Cố Trì Tây, ông ấy làm như vậy có phải tuyệt tình quá hay không?" Chu Trường An bỗng nhiên hỏi.

Tùng San bình tĩnh nói: "Bây giờ Cố Trì Tây ra ngoài rồi, tôi cũng không biết rốt cuộc chuyện này là sao. Mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện gia đình chú ấy, tôi cũng không cần biết nhiều như vậy."

"San San, anh biết Lâm Lâm hại em như vậy em nhất định rất hận cô ấy, nhưng dù sao cô ấy cũng còn trẻ, còn trẻ như vậy mà phải vào đồn cảnh sát, làm sao chịu được chứ?" Giọng nói của Chu Trường An có chút run run, giống như mang theo đau lòng vô hạn.

Tùng San cười khẩy, "Cô ta còn trẻ, tôi thì không sao? Tôi còn trẻ hơn cô ta một tuổi đấy! Nếu không phải Lão Tàn liều mạng cứu tôi, thì không biết bây giờ tôi đang nằm thoi thóp ở đâu nữa! Chu Trường An, cho dù anh thương xót cho bạn gái của mình nhưng cũng không cần phải gọi cho bạn gái cũ là tôi chứ? Cô ta bày mưu hại tôi như vậy, chẳng lẽ tôi còn phải bắt chước thánh mẫu Bạch Liên Hoa nói một câu tôi không sao cả sao? Tôi còn chưa tính sổ xong với cô ta đâu, anh còn ở đây nói giúp cho cô ta nữa, làm bạn trai cũng không cần tròn bổn phận đến vậy chứ."

Chu Trường An im lặng, một lúc sau mới nói: "Thực xin lỗi, tất cả mọi chuyện đều do anh mà ra, San San, thực sự xin lỗi em, anh cũng có lỗi với Lâm Lâm."

Tùng San cười lạnh, "Chu Trường An, việc đã đến nước này, anh hãy thu lại nổi hổ thẹn không đáng một đồng của anh đi, đừng làm như bọn tôi đều vì anh mà liều mạng vậy! Chuyện của Cố Lâm Lâm tôi sẽ không bỏ qua, nếu cô ta bị cảnh sát đưa đi, vậy thì tôi sẽ dùng pháp luật để đòi lại công bằng và sự an toàn cho gia đình mình, thế nên anh đừng trông mong tôi sẽ giúp gì cô ta. Cô ta muốn giết tôi, tôi còn phải giúp cô ta mài dao sao? Anh tưởng Tùng San tôi rảnh rỗi lắm à?"

Cúp điện thoại xong lửa giận của Tùng San vẫn không thể dịu đi, cô đi đến cạnh Lão Tàn, nhẹ nhàng xoa đầu nó, "Lão Tàn, Cố Lâm Lâm đã ức hiếp chúng ta đến vậy, nếu chúng ta còn tiếp tục nhẫn nhịn, thì quá vô dụng rồi! Chị nhất định sẽ báo thù cho cưng!"

Nghĩ đến chuyện này cô lập tức đứng dậy, lấy di động không chút do dự gọi cho Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây nghe thấy điện thoại reo lên, vốn dĩ hần không định nghe máy, nhưng liếc mắt thấy Tùng San gọi tới, hần rất vui mừng nhấn nút nhận. Đây là lần đầu tiên bé con gọi điện thoại cho hần.

"San San, em dậy rồi sao?" Hần dịu dàng hỏi.

"Vâng." Tùng San lên tiếng trả lời, dừng một chút cô lại hỏi: "Chú đang ở đâu?"

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi có chút chuyện cần xử lý nên phải tới công ty."

Giọng nói của hần vẫn như bình thường, hoàn toàn không giống như có chuyện lớn gì xảy ra. Tùng San bắt đầu cảm thấy do dự, cô

không thể xác định rốt cuộc Cố Trì Tây có biết chuyện Cố Lâm Lâm bị bắt hay không.

"Có thể phải mất một lúc nữa tôi mới về nhà được, nếu em đói bụng thì ăn chút đồ ăn vặt trước đi, chờ tôi về nhà sẽ đưa em ra ngoài ăn cơm." Cố Trì Tây nói.

"Cố Trì Tây, chuyện Cố Lâm Lâm bị bắt chú có biết không?" Tùng San trực tiếp hỏi ngắn gọn.

Cố Trì Tây sửng sốt, "Làm sao em biết?"

Tùng San trả lời: "Vừa rồi Chu Trường An gọi cho tôi, cho nên tôi mới hỏi chú, chú định làm sao đây?"

Cố Trì Tây nghe ra được trong giọng nói của bé con ẩn chứa bất an, hần cười nhẹ: "Vậy em muốn tôi làm sao?"

Tùng San cắn môi dưới, hít một hơi, nghiêm túc nói: "Tuy rằng Cố Lâm Lâm là con gái chú, nhưng nếu chuyện này là do cô ta làm, thì chính là phạm tội, tôi hi vọng chú có thể tôn trọng pháp luật, giao tất cả mọi chuyện cho toà án quyết định."

Cố Trì Tây cười mà không nói.

Tùng San nghe thấy tiếng cười, lại càng không thể xác định thái độ của hắn, cô tiếp tục nói: "Tóm lại tôi sẽ không tha thứ cho cô ta, tuy rằng tôi không bị thương, nhưng Lão Tàn bị thương nên không thể coi như không có gì. Chú từng nói, sẽ trả thù cho tôi và Lão Tàn, nếu chú... nói không giữ lời..."

Cố Trì Tây cười nhẹ, nghiêm túc trả lời: "San San, em yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ không để em phải chịu

oan ức, lại càng không để Lão Tàn vô cớ bị thương.”

Tùng San nghe xong nhất thời xúc động, nghĩ nghĩ một lúc cô lại thấy xấu hổ, "Nhưng dù sao cô ta cũng là con gái chú, cô ta hận tôi, cũng là do quan hệ của chúng ta quá mờ ám...”

Cố Trì Tây lại cướp lời: "San San, em không cần tự trách mình, nói cho cùng, chuyện này là do Lâm Lâm sai. Em yên tâm, tôi sẽ không để em phải chịu oan ức một lần nào nữa.”

Cố Trì Tây cúp điện thoại xong thì ngồi xuống ghế, xoay ghế qua đối diện với cửa sổ thủy tinh khổng lồ, nhìn đồng hồ trên tay. Đúng lúc này Trương Tân đẩy cửa vào, "Cố tổng, Ông tổng đợi ở dưới tầng, vội vã nói muốn gặp ngài.”

Khóe miệng Cố Trì Tây nhếch thành một đường cong thể hiện sự hài lòng, tới rất nhanh. Hắn vẫn không xoay ghế lại, quay lưng nói với Trương Tân: "Nói cho bà ấy biết tôi rất bận, không thể nhận những cuộc gặp mặt chưa hẹn trước.”

Trương Tân nói: "Vậy nếu như bà ấy muốn hẹn gặp mặt trước, thì sắp xếp như thế nào?"

Cố Trì Tây cười lạnh, "Lịch trình làm việc của tôi cũng không để ở đó, cậu cứ dựa theo trình tự mà sắp xếp cho bà ấy một ngày đi.”

Trương Tân lấy điện thoại trong túi ra, nhìn một lát rồi nói, "Gần đây nhất là vào ngày 18 tháng sau, cách hôm nay ba tuần.”

Cố Trì Tây phát tay, "Đi đi, nếu bà ấy muốn hẹn gặp, thì nói thời gian này.”

Trương Tân rời khỏi văn phòng, đi xuống tầng, quả nhiên Ông Tiểu Kinh muốn hẹn trước thời gian gặp mặt, khi bà ấy nghe thấy thời gian gặp mặt là 18 tháng sau thì tức tới mức méo miệng.

"Tôi đứng ở đây chờ ông ta, khi nào ông ta ra?" Ông Tiểu Kinh lạnh lùng nói.

"Rất xin lỗi, Cố tổng không tiếp người nào chưa hẹn trước." Trương Tân lạnh lùng nói.

"Tôi tìm ông ta nói chuyện riêng! Tôi là vợ ông ta!" Ông Tiểu Kinh giận dữ hét lên, liều mạng đẩy Trương Tân ra, chạy tới chỗ cửa quẹt thẻ ra vào trước công ty.

Cái cửa quẹt thẻ ra vào kia không khác gì so với cái ở tàu điện ngầm, công nhân viên ở công ty phải có thẻ ID của công ty mới có thẻ quẹt thẻ vào, nếu là khách từ bên ngoài tới thì phải tới quầy tiếp tân lấy xác nhận tương đương với ID. Ông Tiểu Kinh xông vào, kết quả là thiết bị báo động đỏ của cửa quẹt ID sáng lên, sau đó là những tiếng còi chói tai phát ra, âm vang khắp cả đại sảnh.

Một đám bảo vệ cầm côn cảnh sát vọt ra, không chút khách khí ngăn cản đường đi của Ông Tiểu Kinh.

"Ông tổng, bây giờ bà làm như vậy là phạm tội xâm nhập bất hợp pháp, mong bà tự trọng." Trương Tân đi tới, vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Ông Tiểu Kinh cười lạnh, "Xâm nhập bất hợp pháp sao? Được thôi, tôi sẽ xâm nhập bất hợp pháp! Cố Trì Tây, ông có bản lĩnh thì cũng nhốt tôi vào tù đi! Đúng lúc tôi có thẻ vào đó làm bạn với Lâm Lâm!"

"Bà muốn vào đó làm bạn với Lâm Lâm sao? Thật đúng là người mẹ tốt." Cố Trì Tây mang vẻ mặt điềm đạm từ bên trong đi ra, bảo vệ xung quanh thấy ông chủ lớn đi ra, đều vội vàng thu lại cơn cảnh sát, đứng sang một bên.

Uông Tiểu Kinh nhìn thấy Cố Trì Tây, đôi mắt đỏ lên, "Cố Trì Tây, ông mau thả con gái tôi ra!"

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi cũng không phải là cảnh sát, sao có thể thả người? Lâm Lâm là người bị tình nghi phạm tội, có bị cảnh sát đưa đi điều tra cũng là đúng với pháp luật, có trách cũng chỉ có thể trách bà làm mẹ mà không dạy dỗ con cho tốt, có liên quan gì tới tôi chứ."

Lửa giận trong mắt Uông Tiểu Kinh bỗng hóa thành sự lạnh lẽo đau thương đến vô tận, "Cố Trì Tây, rốt cuộc ông muốn làm gì? Ông nói đi, tôi sẽ đồng ý tất cả."

Cố Trì Tây quay đầu nhìn bà một cái, cười nói: "VẬY còn phải xem thành ý của bà đã. Nhớ rõ lần sau đừng có xông vào nữa, dù gì bây giờ bà cũng là một tổng giám đốc."

Nói xong hắn liền cùng Trương Tân đi ra đại sảnh, ngồi lên xe rời khỏi đó.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 47

Cố Lâm Lâm ở trong trại giam chờ một tuần, khí thế kiêu ngạo đã biến mất như chưa từng tồn tại. Cô ta chỉ ngồi co ro trong căn phòng nhỏ với bốn vách tường, lỗ tai tiếp tục lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân như có như không xuất hiện, cô ta sẽ lập tức chạy lại cửa hô to, "Có phải ba tôi tới đón tôi không! Ba tôi đâu rồi?!"

Các quản ngục đã sớm quen với phản ứng như kẻ thần kinh của cô ta, thỉnh thoảng họ cũng sẽ cảm thán một câu, ba của cô gái này là ai chứ?

Ông Tiểu Kinh nhìn con gái mình qua lớp kính dày, thấy con gái tiều tụy nhợt nhạt, trái tim bà lại đau nhói. Trại tạm giam này là nơi cuộc đời Ông Tiểu Kinh bà hận nhất, bà từng nghĩ tới sẽ có một ngày khi bà chết đi, bà sẽ đem tất cả tài sản của mình ra mua bom, làm nổ tung tất cả trại giam ở thành phố A.

Hai mươi một năm trước, bà còn không lớn hơn Lâm Lâm bây giờ, mỗi ngày đều phải chạy tới chạy lui tìm người giúp cho Trịnh Bình Đông. Bà còn nhớ rõ từng câu bà đã nói với Trịnh Bình Đông, "Nhanh thôi, anh cũng sắp được thả ra rồi!" "Lần này em tìm được đúng người rồi, bọn họ nhất định có thể cứu anh ra!" "Bình Đông, anh nhất định phải chịu đựng, vì đứa con chưa sinh ra đời của chúng ta!"

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt cái đã 21 năm.

Con gái của bọn họ cuối cùng cũng bình an ra đời và lớn lên.

Nhưng giờ đây, bà đang ưu sầu nhìn xuyên qua lớp kính dày quan sát Cố Lâm Lâm, bà không thể hiểu nổi, vì sao lịch sử lại lặp lại, vì sao bà lại phải ngồi ở đây, nhưng người đối diện lại đổi thành con gái của bà?

"Mẹ, sao ba còn chưa tới thăm con! Ông ấy không biết con bị giam sao? Mẹ mau đi nói cho ba biết đi!" Cố Lâm Lâm lau nước mắt.

Uông Tiểu Kinh nghe thấy Cố Lâm Lâm cứ mở miệng ra là "Ba của con", thì tức giận tới mức tay run rẩy.

"Mẹ không phải đã nói với con không được gọi ông ấy là ba sao? Con thấy chưa, ông ta vốn chưa từng quan tâm với con, bây giờ con vào tù, ông ta cũng chưa từng tới liếc mắt nhìn." Uông Tiểu Kinh giận dữ nói.

"Không thể như vậy! Mẹ có nói cho ba không? Mẹ có chính miệng nói cho ông ấy không? Làm sao ông ấy có thể không tới cứu con được chứ!" Cố Lâm Lâm càng khóc càng lớn tiếng.

Uông Tiểu Kinh thật sự không đành lòng nói thật cho con gái biết, là vì ba con gạt đầu đồng ý, nên con mới có thể bị giam lâu như vậy.

"Chẳng lẽ ba giận thật rồi, ông ấy biết con thuê người giết Tùng San cho nên giận thật rồi? Ba không cần con nữa sao?" Ánh mắt Cố Lâm Lâm rất oan ức, tựa như một con thú nhỏ bị vứt bỏ.

Uông Tiểu Kinh vội vàng cảnh giác nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Con cẩn thận chút đi, những lời này không thể tùy tiện nói ra,

nơi này có giám ngục, những lời con nói sẽ biến thành khẩu cung!"

Cố Lâm Lâm sợ tới mức cảm lạnh, sau đó lau nước mũi tiếp tục khóc: "Mẹ, con nên làm sao bây giờ? Con thật sự phải chịu án sao?"

Ông Tiểu Kinh kiên định lắc đầu, "Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con ra!"

Bà đã không còn là đứa con gái không có ai để dựa dẫm hai mươi năm trước, bà đã nỗ lực nhiều năm như vậy, dù thế nào đi chăng nữa bà sẽ không để quá khứ tái diễn.

Rời khỏi trại giam u tối, ánh nắng chói chang bên ngoài làm đầu óc Ông Tiểu Kinh choáng váng. Bà lên xe, ổn định tâm tình, gọi cho Chu Trường An.

"Ông tổng, Lâm Lâm sao rồi?" Chu Trường An vội vàng hỏi.

"Lâm Lâm không sao." Ông Tiểu Kinh bình tĩnh nói, "Bên Cố Trì Tây có động tĩnh không?"

Chu Trường An trả lời: "Cháu đã ở đây đợi ba ngày, nhưng vẫn không thấy Cố tổng tới công ty. Cháu nghĩ, hay là hôm nay cháu tới nhà ông ấy xem thử, dù cho Cố tổng không có ở đó, cháu cũng có thể xin Tùng San giúp đỡ.

Ông Tiểu Kinh thở dài, "Được."

Ba ngày này Cố Trì Tây không đi đâu cả, chỉ ở nhà cùng Tùng San chăm sóc cho Lão Tần. Hai người giống như có một sự ăn ý, không ai nhắc lại chuyện của Cố Lâm Lâm. Mỗi ngày họ cùng nhau nấu cơm, mua thuốc cho Lão Tần, giúp Lão Tần làm vệ sinh, rồi vô ý nói chuyện phiếm với nhau. Cực kỳ hài hòa.

Tuy rằng thỉnh thoảng Cố Trì Tây cũng kiềm lòng không được ôm lấy Tùng San, hoặc là trộm hôn cô một cái, nhưng chưa có lần nào làm quá đáng. Tùng San dường như cũng có thói quen bị hấn trộm hương, đôi khi còn tránh qua một bên đánh hấn vài cái. Bị quả đấm mềm nhỏ đánh vào người, hấn rất hưởng thụ.

Tình trạng vết thương của Lão Tần phục hồi rất tốt, chỉ là chân trước chưa thể đứng lên được, nhưng dù sao Lão Tần cũng là chó, chịu không nổi cảnh cả ngày phải vùi mình một chỗ không được nhúc nhích, cho nên mấy ngày nay tinh thần vừa tốt lên được một chút, nó liền không ngừng sửa to muốn ra ngoài tản bộ. Cố Trì Tây đành phải gọi người đưa tới một chiếc xe nôi lớn, ôm Lão Tần bỏ vào trong xe nôi, rồi kéo tay Tùng San ra ngoài tản bộ.

Mấy ngày nay nhiệt độ giảm xuống, thời tiết mát mẻ hơn rất nhiều, Tùng San không thể tiếp tục mặc áo ngắn tay với quần đùi ra ngoài nữa, nên cô đành phải đi tới chỗ chiếc tủ quần áo sang trọng kia chọn ra một chiếc đầm liền tay dài, vải tơ tằm, có một lớp vải mỏng lót bên trong màu xanh hải quân rất hợp với hoa văn trắng, mặc nó vào trông cô có vẻ trắng trẻo hơn. Khi cô bước ra, Cố Trì Tây nhìn thấy lòng liền nhộn nhạo, giữ lấy eo nhỏ ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Mặt Tùng San đỏ ửng, vội vàng buông hấn ra, trừng mắt nhìn hấn. Lão Tần đang nằm trên xe nôi vươn cổ ra, sửa "gâu gâu", thay Tùng San biểu đạt sự bất mãn.

Cố Trì Tây cười hài lòng, đẩy xe nôi đi ra cửa, "Đi thôi."

Ánh trời chiều chói chang, trên mặt sông sóng nước lăn tăn. Khi Cố Trì Tây đẩy Lão Tần đi dạo trên con đường nhỏ cạnh bờ sông, thì phát hiện Tùng San vẫn đứng yên ở phía sau.

"Sao vậy?" Hấn hỏi.

Đôi mắt Tùng San khẽ động, "Chúng ta có thể dừng đi lối này không? Tôi... vẫn còn hơi sợ."

Lúc này Cổ Trì Tây mới nhận ra, ngày đó ở trên con đường này, Tùng San và Lão Tàn đã gặp phải nguy hiểm. Vì thế hấn đẩy Lão Tàn đi tới, ôm lấy eo Tùng San, "San San, có tôi ở đây, em không cần phải sợ gì cả."

Tùng San vui mình trong lòng hấn, đầu cô đặt ở lồng ngực hấn, nghe thấy tiếng tim đập có lực kia, kiên định cười cười, "Vâng."

Chỉ là một âm thanh đơn điệu như vậy, nhưng khi nghe vào trong lỗ tai Cổ Trì Tây lại là âm thanh đẹp nhất thế giới. Hấn kích động ôm lấy cô bé con, nhắm ngay đôi môi hồng nhuận đang mím lại kia, cảm lòng không được hôn xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn Tùng San bị nghẹn đến mức đỏ bừng, cô nhắm mắt lại lông mi run nhẹ nhẹ, thân thể mềm nhũn như bơ, say đắm trong nụ hôn. Cô bé co người thuận theo như vậy, khiến Cổ Trì Tây hôn càng thêm điên cuồng, hấn hận không thể không đi tản bộ, trực tiếp ôm cô bé con trở về nhà rồi ăn luôn.

Lão Tàn đuổi cổ, nó vốn đang trừng đôi mắt to ngây ngốc nhìn hai người bọn họ, cho đến khi nó nhận thấy gần đó có người, thì mới sửa lên một tiếng.

Chu Trường An đứng cách đó không xa, cả người như hóa đá.

Tuy hấn đã sớm nghĩ đến chuyện Tùng San và Cổ Trì Tây có quan hệ không đơn giản, nhưng hình ảnh trước mắt này, khiến hấn khiếp sợ, đầu óc trống rỗng.

Hắn không thể tin được, người Cổ Trì Tây đang ôm trong ngực lại là Tùng San.

Người con gái mà hắn từng xem như bảo vật, từng đau lòng vì hắn đã phụ lòng cô, người con gái từng chỉ vào mũi hắn mắng hắn không có tiền đồ, bây giờ lại bị một ông chú bốn mươi ba tuổi ôm lấy, hôn môi.

Hắn rốt cuộc đã làm ra tội lỗi gì?

Cổ Lâm Lâm bị giam trong tù, Tùng San thành người phụ nữ của Cổ Trì Tây.

Nghĩ lại mà sợ.

Lão Tần sửa một tiếng mà thấy hai người vẫn không phản ứng, vì thế nó lại lo lắng sửa thêm hai tiếng, lúc này Cổ Trì Tây mới lưu luyến không rời buông Tùng San ra, quay đầu lại xoa đầu lão Tần, "Sao vậy?"

Tùng San cúi đầu, nhiệt độ trên mặt vẫn chưa giảm xuống, trong thân thể như có một luồng điện không thể kiềm chế đánh ập vào người khiến tim cô đập rất nhanh.

Lão Tần hướng về phía Chu Trường An đang đứng sửa to, Cổ Trì Tây nhìn qua, lúc này hắn mới nhìn thấy Chu Trường An, tầm mắt hai người chạm nhau, Chu Trường An sống lại từ tình trạng hoá đá, hắn ổn định cảm xúc, "Cổ tổng, xin hỏi hiện tại ngài có rảnh không? Ông tổng của chúng tôi muốn xin ngài nể tình tới gặp mặt bà ấy một lát."

Tùng San ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Trường An, vẻ mặt dờ ra. Cô không nói gì, xoay người đẩy xe nôi của Lão Tần, "Tôi đưa Lão

Tần đi tản bộ trước, hai người cứ từ từ trò chuyện.”

Cố Trì Tây lại ôm chặt lấy Tùng San lần nữa, dịu dàng nói:
"Không có gì để nói cả, chúng ta đi tản bộ."

Chu Trường An nóng nảy, "Cố tổng, Lâm Lâm đã bị giam trong tù một tuần rồi, nên hỏi cải cũng hỏi cải rồi, ngài có tính để cô ấy ra ngoài không? Cô ấy là con gái của ngài mà!"

Cố Trì Tây đứng lại, nhưng vẫn không quay đầu lại, "Hay là nên nhốt nó thêm vài ngày nữa đi, bởi vì nó là con gái tôi nên mới phải làm như vậy đây, Lâm Lâm không phải đứa dễ dàng hỏi cải."

Chu Trường An bước tới, nhìn thẳng vào Cố Trì Tây, "Cố tổng, tôi nói câu này nghe có lẽ không hay lắm, tuy rằng Lâm Lâm có sai, nhưng chuyện này không thể hoàn toàn trách cô ấy chứ? Lý do cô ấy hận San San ngài hiểu rõ nhất, đây không phải chuyện thường tình sao? Ông tổng đã phải hạ thấp mặt mũi như bây giờ, ngài không thể giờ cao đánh khẽ, cho tất cả mọi người một đường lui sao?"

Vừa nói hần vừa nhìn về phía Tùng San, "San San, trước kia em vẫn nói Lâm Lâm vu oan cho em và Cố tổng, nhưng bây giờ, chẳng lẽ vừa rồi anh mù sao? Nếu em đã làm chuyện như vậy, còn có tư cách gì mà nói không tha thứ cho Lâm Lâm?"

Trái tim Tùng San co thắt lại, tay nắm xe nôi khẽ dùng sức.

Sắc mặt Cố Trì Tây lạnh lẽo, "Chu Trường An, chưa tới lượt cậu đứng trước mặt tôi nói chuyện."

Cái giọng nói cứng rắn lạnh lẽo kia, lộ ra sợ hung tàn, Chu Trường An nghe thấy lạnh cả sống lưng, lúc này hần mới nhận ra

khi này mình đã quá lời.

Cố Trì Tây ôm lấy Tùng San, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô, rồi quay đầu lạnh lùng nhìn Chu Trường An, "Về nói với Ông Tiểu Kinh, tôi muốn thứ gì, bà ta biết rất rõ. Chuẩn bị cho tốt mọi thứ rồi hẵng đến gặp tôi."

Ông Tiểu Kinh nghe Chu Trường An thuật lại xong, thật lâu không nói một lời, vẻ mặt tựa như một động băng, lạnh lẽo vô cùng.

Chu Trường An không dám lên tiếng, yên lặng ra khỏi phòng.

Ông Tiểu Kinh một mình đứng trong văn phòng, sau đó bà đi xuống tầng, lái xe về nhà. Trong nhà lạnh lẽo vắng lặng, không có Cố Lâm Lâm làm âm ỉ, tất cả mọi thứ đều ngay ngắn sạch sẽ, giống như nơi này căn bản không phải là nhà.

Bà đi vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra, cầm lấy cuốn sổ màu đen, ôm nó trước ngực, hít sâu một cái, nước mắt liền trào ra.

"Bình Đông, em thua rồi, em còn chưa thể trừng phạt Cố Trì Tây, vì sao em nỗ lực nhiều năm như vậy, nhưng vẫn bất lực thế chứ?"

Bà lau nước mắt trên mặt, "Nhưng em không thể đứng yên nhìn con gái mình rơi vào hoàn cảnh như anh, để nó phải dành phần đời còn lại của mình phía sau song sắt!"

Bà đứng lên, đi vào thư phòng mở két an toàn, lấy ra hai bản hôn thú màu đỏ. Mặc dù nó là món đồ đã rất lâu rồi, nhưng vì bà cất nó rất cẩn thận, nên tám bìa bao giấy hôn thú vẫn còn mới tinh. Bà mở một bản ra, bên trong có một bức hình hai người chụp chung, nhưng không ai cười.

Bà còn nhớ rõ khi rời khỏi nơi đăng kí, hấn vung tay lên, vứt giấy hôn thú cho bà, một câu cũng lườm nói, lên xe rời đi. Còn bà nắm chặt lấy hai tờ giấy đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cố Trì Tây, một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận! Đến một lúc nào đó anh sẽ phải quỳ gối xuống cầu xin tôi ly hôn!"

Khi đó cô còn trẻ tuổi như thế, đỡ cái bụng bầu đã lộ ra, một mình bắt xe taxi về nhà.

Qua nhiều năm như vậy, bà vẫn luôn tin tưởng, tin tưởng vững chắc rằng sẽ có một ngày hai bản hôn thú mà bà đã cất giữ kỹ càng trong két sắt này sẽ là vũ khí đắc lực để trừng phạt hấn

Bà vẫn luôn chờ đợi.

Không thể tin rằng bà chờ đợi lâu như vậy lại thành như hôm nay.

Hai mươi năm sau, Ông Tiểu Kinh và Cố Trì Tây cùng nhau đi vào Cục Dân Chính một lần nữa. Bởi vì đã hẹn trước, nên cục trưởng đã tự mình ra nghênh đón, đưa hai người vào phòng riêng, đăng ký viên cũng không dám nhiều lời hỏi thêm gì, chỉ cười cười cầm hai tờ giấy kia lên xem, sau đó rất sáng khoái đóng một dấu nổi thật to lên tờ hôn thú, "Hết Hiệu Lực".

Khi đó Cố Trì Tây vẫn luôn điềm đạm nhã nhặn cười nhẹ, Ông Tiểu Kinh thì một chút cũng không thể cười.

Lúc ra khỏi Cục Dân Chính, Cố Trì Tây nói với Ông Tiểu Kinh: "Chiều nay Lâm Lâm sẽ được thả ra, bà tới đón nó đi."

Ông Tiểu Kinh lạnh mặt, im lặng một lát rồi nói, "Ông có thể tới gặp nó không? Lâm Lâm vẫn luôn muốn gặp ông." Nói xong trên

mặt bà không thể kìm chế được nỗi đau lòng vô hạn và sự không cam tâm.

Cố Trì Tây mỉm cười, "Được."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 48

Cố Lâm Lâm mặc quần áo từ bảy ngày trước, sắc mặt tái nhợt, đầu tóc rối tung ra khỏi trại tạm giam, khi giương mắt lên nhìn thấy Cố Trì Tây đang đứng ở đó, nước mắt cô ta phút chốc trào ra, cô ta nhào thẳng vào trong ngực Cố Trì Tây, gào khóc.

"Ba, cuối cùng ba cũng tới đón con! Con... con nghĩ rằng ba không cần con nữa..." Cố Lâm Lâm khóc không thành tiếng, nắm chặt lấy ống tay áo của Cố Trì Tây.

Uông Tiểu Kinh đứng bên cạnh, tâm trạng phức tạp, nhưng cũng không kéo con gái ra.

Cố Trì Tây vỗ lưng Cố Lâm Lâm, dịu dàng cười nói: "Lâm Lâm, mấy ngày nay con ở trong đó, đã biết hồi cải chưa?"

Cố Lâm Lâm ra sức gật đầu, "Con đã tự kiểm điểm rồi, dù sao đi nữa cũng không được làm chuyện gây hại tới tính mạng của người khác, ba, con sai rồi."

Cố Trì Tây cười, sờ sờ ống tay áo Cố Lâm Lâm, "Vậy là tốt rồi, sau này không nên tùy hứng nữa."

Cố Lâm Lâm lau mũi, "Ba, ba nói con không nên tùy hứng nữa, vậy còn ba? Ba vẫn muốn tiếp tục ở bên Tùng San không để ý tới mẹ con nữa sao?"

Cố Trì Tây cười cười, nhìn về phía Ưông Tiểu Kinh.

Ưông Tiểu Kinh hít một hơi, "Lâm Lâm, về nhà với mẹ trước đi đã, tắm rửa rồi ngủ một giấc cho ngon, có chuyện gì ngày mai hẵng nói."

Cố Lâm Lâm ôm chặt Cố Trì Tây không buông, "Không! Con muốn ở với ba!"

Ưông Tiểu Kinh giận tới mức choáng váng đầu óc, "Con mau lại đây, theo mẹ lên xe!"

Cố Lâm Lâm vẫn kiên định nắm lấy tay Cố Trì Tây không buông, "Con muốn ở với ba, không muốn về nhà với mẹ đâu!"

Cố Trì Tây chậm rãi buông lỏng tay Cố Lâm Lâm ra, cười nói: "Lâm Lâm, thật ra mẹ con có chuyện muốn nói với con."

Cố Lâm Lâm nhìn nhìn Cố Trì Tây, rồi lại nhìn Ưông Tiểu Kinh, "Nói cái gì chứ?"

Ưông Tiểu Kinh cau mày, nhìn cổng trại tạm giam, bà không muốn ở nơi này thêm một giây nào nữa.

Cố Trì Tây cười nói: "Con ngoan ngoãn theo mẹ về nhà đi, về đến nhà mẹ sẽ nói cho con biết."

Cố Lâm Lâm chớp mắt, vẻ mặt buồn tủi, "Vậy còn ba? Ba có về nhà với con không?"

Cố Trì Tây lắc đầu, không đáp lại.

Ưông Tiểu Kinh đi tới kéo con gái, lôi nó tránh xa Cố Trì Tây, nhét vào trong xe, đóng cửa lại. Sau đó bà quay đầu nói với Cố Trì Tây:

"Cảm ơn."

Cố Trì Tây xòe tay, "Đừng khách khí."

Hắn cũng xoay người lên xe, nói với Trương Tân đang ngồi ở ghế lái, "Về nhà."

Trương Tân nhìn đồng hồ, "Cố tổng, ba giờ chiều ngài còn có một buổi họp ở tháp Minh Châu."

Ánh mắt Cố Trì Tây dừng lại, "Không đi, về nhà."

Trương Tân không nói thêm gì nữa, xoay chìa khóa, lái xe về Giang Phong Uyển. Đến nơi, Cố Trì Tây xuống xe, nói với Trương Tân: "Cuộc họp đó cậu tới tham gia đi, có chuyện gì thì quay về báo cáo với tôi."

Trương Tân trả lời: "Vâng."

Tùng San đang ở nhà dưỡng Lão Tàn uống sữa không béo, bác sĩ thú y nói nếu muốn xương Lão Tàn nhanh liền lại thì phải bổ sung nhiều canxi, nên uống nhiều sữa không béo một chút sẽ tốt hơn, bởi vì nếu thường xuyên uống sữa thường sẽ nhanh béo, Lão Tàn lớn tuổi rồi nhưng gần đây không thường vận động, mỡ tích tụ quá nhiều.

Sữa không béo có vị hơi kì, uống không ngon bằng sữa thường, nên Lão Tàn chỉ uống một ngụm nhỏ rồi không chịu uống nữa, Tùng San không còn cách nào khác, đành phải lấy một đồng cốc nhựa nhỏ đủ màu đổ sữa vào, dụ nó uống từng cốc từng cốc. Lão Tàn có cảm giác như đang bị lừa gạt, tội nghiệp nhìn Tùng San, nhưng vẫn ngoan ngoãn liếm sữa.

Tùng San nhìn ánh mắt Lão Tần, nhin không được bật cười ra thành tiếng, lấy tay gãi gãi cằm nó, Lão Tần bị ngứa lắc lắc đầu.

Cổ Trì Tây vừa vào nhà, thấy nụ cười trên mặt Tùng San, lòng như tan ra. Vì thế hắn khom người, ôm lấy cô từ đằng sau, môi dán lên vành tai cô, "San San, tôi về rồi."

Thân thể cô bé con trong ngực run nhẹ, cô hơi tránh né, rời khỏi lồng ngực hắn, quay đầu nói: "Tôi còn đang dỗ Lão Tần uống sữa đây."

Những lời này tuy nói với hắn, nhưng mắt cô lại không hề nhìn hắn.

Trong lòng Cổ Trì Tây thấy rất bất đắc dĩ, sau khi Chu Trường An nói những lời đó, San San vẫn luôn có dáng vẻ mắt hờn mắt vía như lúc này. Hắn đương nhiên biết, cô để ý, lời nói của Chu Trường An đâm trúng điều cô lo lắng nhất, vì thế cô vội vàng giống như một con nhím, cuộn thân mình lại, dùng những cái gai nhỏ bao bọc nội tâm đang rung động.

Cổ Trì Tây kéo cô đứng dậy, ôm ngang cả người cô lên, bước đến sô pha, ngồi xuống, ôm chặt lấy cô.

Tùng San vui mình trong lòng hắn, cúi đầu, "Chú thả tôi ra."

Cổ Trì Tây cười cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, "San San, hôm nay tôi đã ly hôn rồi."

Tùng San sững sốt, đôi mắt to tròn ướt át mở to, nửa ngày cũng không nháy mắt, "Hả?"

Cố Trì Tây thở dài, nghiêm túc nói lại một lần nữa, "Tôi nói, hôm nay tôi đã ly hôn rồi. Từ nay về sau sẽ không còn ai chỉ trích em nữa, San San, em yên tâm hơn chưa?"

Tùng San nhú mày thật lâu không biết nên nói câu gì cho phải.

Cố Trì Tây hôn lên môi cô, cô lại giống như bị chấn động, kinh ngạc đẩy hắn ra. Cô lập tức vùng dậy, trốn khỏi người hắn, đứng cách xa hắn.

"San San." Cố Trì Tây gọi cô.

"Cố Trì Tây, ngày mai tôi muốn về nhà." Tùng San giương mắt nhìn hắn.

"Vì sao?" Cố Trì Tây hỏi.

"Đã hai tuần rồi tôi không về nhà, hôm nay mẹ tôi gọi cho tôi, bà vẫn tưởng tôi đang ở trường, nếu bị bà biết những ngày qua tôi... ở lại nhà chú... dù sao sáng ngày mai tôi sẽ về nhà một chuyến, vốn dĩ cuối tuần cũng nên về nhà."

Cố Trì Tây nhìn thấy sự bối rối của cô bé con, trong lòng không thể nói rốt cuộc là cảm xúc gì. Vốn dĩ cuối cùng cũng có thể kết thúc được cuộc hôn nhân tra tấn hai mươi năm kia, trong lòng hắn rất vui vẻ muốn về nhà nói cho cô biết, thậm chí ngay cả buổi họp quan trọng hắn cũng không thèm đến tham dự mà lập tức về nhà, nhưng không ngờ, cô lại có phản ứng như vậy.

"Được rồi, ngày mai tôi đưa em về nhà, thứ hai tôi sẽ đến đón em." Hắn nói.

Ánh mắt Tùng San lay động, cô miễn cưỡng cười cười, "Tôi nghĩ, thứ hai tôi nên về trường ở, sau đó đi thực tập... Đương nhiên tôi vẫn sẽ thường xuyên tới thăm Lão Tần, tôi cảm thấy bây giờ nó đã khoẻ hơn rất nhiều, không phải bác sĩ đã nói chắc tuần này nó có thể đi lại được rồi sao, nếu như vậy tôi cũng không cần phải ở lại nữa..." Nói xong cô ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía hắn.

Lúc này Cổ Trì Tây thật sự nổi giận.

Cái gì gọi là không cần ở lại?

Hắn yêu cô như vậy, che chở cho cô, hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời cho cô, hắn còn vì cô kết thúc cuộc hôn nhân hoang đường kia nữa.

Nhưng cuối cùng, cô ở lại đây, chẳng qua vì muốn chăm sóc cho Lão Tần, không liên quan gì đến hắn.

Lão Tần có thể đi lại, cô cũng nên rời đi?

Vậy hắn đâu?

Cô coi hắn là cái gì?

Bỗng nhiên hắn có cảm giác tuyệt vọng đến kì lạ, dù cho hắn có vì cô làm nhiều chuyện như vậy, cô cũng không chịu vì hắn mà trả giá chút nào. Cô cố chấp đến đáng giận.

Ánh mắt hắn làm Tùng San sợ tới mức toàn thân căng thẳng, nhưng cô vẫn kiên định nhìn hắn, không nhường bước chút nào. Sự yên lặng bao trùm lấy hai người, kết một tầng xung quanh.

Cuối cùng vẫn là hấn thua trận trước, hấn thật sự chịu không nổi ánh mắt trong trẻo thuần khiết như tuyết trắng tinh khôi đó kiên định nhìn mình như vậy. Hấn cười tự giễu, "Được rồi, tùy em."

Nói xong hấn liền xoay người lên tầng.

Tùng San đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn theo bóng dáng của hấn, thật lâu sau cô mới thở dài một hơi.

Đến Lão Tàn cũng nhận ra không khí lạnh lẽo giữa hai người, nên nó vẫn im lặng, cho đến khi Tùng San trở lại bên cạnh nó tiếp tục dỗ nó uống sữa, nó mới yếu ớt sữa nhỏ.

Cả ngày hôm đó từ sáng đến tối, Cố Trì Tây không hề xuống tầng. Tùng San tắm rửa, dọn dẹp phòng cẩn thận, bảo đảm nó không khác gì so với lúc cô đến, sau đó mới nằm lên giường ngủ. Buổi sáng chưa đến sáu giờ đã thức dậy như thường, cô vội vàng rửa mặt rồi mở cửa phòng, nghe ngóng thật thận trọng tiếng động trong phòng khách rồi mới đi ra, quả nhiên không có người.

Lão Tàn mở to đôi mắt sương mù ngái ngủ, sữa lên một tiếng với Tùng San. Tùng San vội vàng làm động tác im lặng với nó, sau đó cầm bình thuốc nước lặn lóc trên sàn nhà dỗ lão Tàn uống, Lão Tàn vẫn chưa tỉnh ngủ, nên không hề kiêng kị, ục ục uống hết sạch. Tùng San cười sờ sờ đầu Lão Tàn, nhỏ giọng nói, "Cực cưng ngoan."

Cô chuẩn bị hai phần ăn sáng, cô tự ăn xong một phần vẫn chưa thấy Cố Trì Tây xuống tầng, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn bảy giờ. Vì thế cô cũng không tiếp tục đợi nữa, đi vào phòng mình lấy túi xách, chào tạm biệt Lão Tàn, sau đó đặt chìa khóa lên bàn trà cạnh ghế sofa, rồi đi ra cửa.

Bảy giờ rưỡi, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, không khí tươi mát. Tùng San quay đầu nhìn cánh cửa, cô cố đè nén cảm xúc trong lòng, bước qua thảm cỏ trước mặt, rẽ vào ngã rẽ, đang định đi ra cổng thì nghe thấy tiếng ô tô sau lưng. Cô vội vàng đứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy Trương Tân đang lái xe chậm chậm tới.

"Lên xe." Trương Tân nói chuyện vẫn luôn kiệm lời như thế

Tùng San vẫn không có biện pháp đối với người cứng nhắc như thế, nên cô đành ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ ngồi vào vị trí kế bên ghế lái.

"Là Cố Trì Tây gọi anh tới đón tôi?" Tùng San hỏi.

Trương Tân không trả lời, hỏi lại: "Cô muốn đi đâu?"

Tùng San sửng sốt một chút, rồi trả lời: "Tôi về nhà."

Trương Tân nhìn cô, rồi nói: "Tôi chỉ có thể đưa cô đến ga tàu điện ngầm, tám giờ còn phải đi đón Cố tổng đến công ty."

Tùng San không biết nên có biểu cảm gì, cuối cùng cô đành phải miễn cưỡng cười cười: "Cảm ơn."

Xe dừng ở bên đường bến tàu điện ngầm, sáng sớm là giờ giao thông cao điểm, trên đường cái xe này nối đuôi xe kia, một con kiến cũng không chui lọt. Tùng San xuống xe, vừa muốn xoay người đi vào cửa tàu điện ngầm, thì nghe thấy Trương Tân gọi cô: "Tùng San."

Tùng San quay đầu, "Hả?"

Trương Tân mới dừng xe một lát, xe sau đã bắt mắt bám còi inh ỏi.

Tùng San có chút ngượng ngùng, hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Trương Tân mặt lạnh nói: "Không có gì, đi đường cẩn thận."

Tùng San cười cười, sau đó nhìn Trương Tân lái xe chạy ra khỏi dòng xe chen chúc, đến lối rẽ phía trước thì cua xe vào. Tùng San cảm thấy có chút kì lạ, lại không thể nói rõ là lạ chỗ nào, sau đó cô tự an ủi chính mình, Trương Tân vốn là một quái nhân, nên không thể trách mình không hiểu.

Khi bước vào nhà cô có cảm giác mình đã cách xa mấy đời, Tùng San nhớ lại hai tuần này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không khỏi âm thầm thở dài một tiếng. Ở nhà vẫn là tốt nhất.

Tùng Chí Quân lấy cho Tùng San một đĩa anh đào và mận chín, quả nào cũng nhìn rất bóng bẩy ngon miệng, Tùng San cắn một miếng, cười nói: "Ngọt thật đấy!"

Lão Tùng vui vẻ cười nói: "Thích chứ, thích thì ăn nhiều một chút!"

Hôm nay Phương Tiểu Tiệp phải trực ban, đã ra khỏi nhà từ sớm, tuy xảy ra chuyện của Tiết Lệ, nhưng nó vẫn không hề ảnh hưởng tới khí thế của một y tá trưởng như bà, gần đây có hai y tá trẻ mới đến, tay chân vụng về lóng ngóng, họ làm gì bà cũng phải quan sát mới yên tâm.

Sau khi Tùng San nghe xong thì cười nói: "Ba, con thấy mẹ thật mạnh mẽ, quả thật là người phụ nữ mạnh mẽ nhất trong số những người mạnh mẽ!"

Tùng Chí Quân cười nói tiếp: "Ý con là ba con là người yếu đuối nhất trong số những người yếu đuối sao?"

Tùng San cười không nói, lấy một quả anh đào lớn cho vào miệng.

"San San, gần đây con làm việc thế nào? Có hi vọng được giữ lại làm nhân viên chính thức không?" Ba Tùng quan tâm hỏi.

Tùng San ghen một chút, cười nói: "Ba, công ty đó kém cỏi như vậy, cho dù họ có mời con cũng không ở lại đâu!"

Tùng Chí Quân nghiêm mặt, "San San, con chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, không nên nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Trước tiên cứ đi từ nơi thấp nhất lên, tích lũy kinh nghiệm, sau này có đủ năng lực rồi lúc đó mới nhìn tới nơi cao hơn."

Tùng San bĩu bĩu môi, "Nhưng cũng không thể làm ở đó được, chỗ đó tệ như vậy, lại không an toàn."

Bố Tùng vừa nghe thấy hai chữ an toàn, lập tức cảnh giác, hỏi: "Sao vậy, con gặp chuyện gì nguy hiểm sao?"

Tùng San vội vàng vẫy tay, "Không có gì không có gì, con chỉ cảm thấy con người ở đó quá hỗn tạp, ngày nào đi làm con cũng phải lo lắng đề phòng."

Ba Tùng vừa nghe thấy vậy thì cau mày nói: "Hay là sau này tan tầm ba tới đón con nhé."

Tùng San nghe vậy càng thêm luống cuống, nhanh chóng nói: "Không cần không cần, con đã lớn như vậy mà còn chờ ba đón về, nếu để người ta biết thì thật dọa người. Ba đừng lo lắng, dù sao con

cũng không muốn tới nơi hỗn tạp đó làm việc, cuối tuần này con tự ra ngoài tìm nơi khác."

Ba Tùng lắc đầu, "Làm việc phải có đầu có đuôi, sao con có thể bỏ dở giữa chừng chứ? Hơn nữa một mình con ra ngoài tìm chỗ thực tập không an toàn, lỡ như gặp phải lừa đảo thì sao?"

Tùng San nghĩ lại thấy cũng đúng, gần đây cô rất xui xẻo, mấy chuyện nguy hiểm, xui rủi đều nhắm vào cô, chuyện này nếu như bị lão Tùng biết, thì không hiểu ông sẽ bị dọa tới mức nào.

Nghĩ đến đây cô lại bất giác thở dài.

Ba Tùng nhìn chằm chằm con gái mình, ông cảm thấy trong lòng San San có chuyện gì đó, nhưng lại không thể trực tiếp hỏi, vì thế ông cười cười vỗ đầu con gái, "Con còn trẻ mà thở dài cái gì? Năm tháng còn dài, có chuyện gì không thể giải quyết chứ!"

Tùng San nghe thấy sự lo lắng trong lời nói của ba Tùng, cô cười ôm lấy ba, "Vâng, con yêu ba!" Sau đó cô giống như con mèo nhỏ rúc trong ngực ông.

Bố Tùng vui không chịu được, ngoài miệng lại nói: "Đã lớn rồi mà chỉ biết làm nũng thôi!"

Hôm nay Phương Tiểu Tiệp về nhà sớm hơn bình thường, vừa vào cửa liền nhìn thấy hai ba con cô ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa ngủ gà ngủ gật. Bà cười cười đi tới, vỗ nhẹ lên gáy một lớn một nhỏ, "Mau đứng lên đi, cả buổi chiều đều ở nhà ngủ, hư quá rồi!"

Tùng Chí Quân dụi dụi mắt, "Bà xã, sao hôm nay bà về nhà sớm vậy?"

Phượng Tiểu Tiệp lườm ông, "Ông quên sao, tối nay có khách! Ông còn không mau vào bếp chuẩn bị đi!"

Tùng Chí Quân vỗ gáy, "Chết thật, bà không nói là tôi quên mất đấy!"

Tùng San nhìn mẹ mình, "Mẹ, tối nay ai đến vậy?"

Phượng Tiểu Tiệp cười, trên mặt tươi như hoa nở, "Con đoán xem."

Tùng San gãi gãi đầu, cô có một dự cảm xấu, "Đoán không ra."

Phượng Tiểu Tiệp cười nói: "Tiểu Tống đó, hôm thứ hai mẹ đã gọi cho nó hẹn tối nay đến ăn cơm, nó đồng ý rất vui vẻ."

Trên đầu Tùng San có ba vạch hắc tuyến, quả nhiên là Tống Đào. "Mẹ, mẹ muốn mời anh ấy tới nhà ăn cơm sao không nói với con một tiếng trước chứ?"

Phượng Tiểu Tiệp đắc ý nhìn cô, "Nếu nói cho con biết, bảo con mời nó, nhất định con sẽ cho vào tai này rồi ra tai kia, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, kêu con mời Tống Đào tới nhà ăn cơm, có lần nào con mời đâu?"

Tùng San chán nản, cô đoán chắc rằng tối này sẽ là một bữa tối gian nan.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 49

Da Tống Đào đen hơn trước rất nhiều, khi Tùng San mở cửa, hai người đứng đối diện nhau, trong mắt hắn còn mang theo vài phần ngượng ngùng.

"San San, anh..." Ngay câu nói đầu tiên hắn đã ngẹn lời.

Tùng San cười cười, "Mau vào đi, tiền bối."

Phương Tiểu Tiệp nhìn thấy Tống Đào, vui không chịu được liền kéo người ta ngồi vào ghế sofa, liên tục nói chuyện không ngừng, Tống Đào vốn là người biết ăn nói, thấy Phương Tiểu Tiệp nói nhiều như vậy thì đối đáp rất ăn ý. Tùng Chí Quân rửa một đĩa anh đào mang ra, ông ngồi xuống muốn xen mồm vào nói vài câu cũng không được, vì thế ông cười cười đứng lên đi vào bếp.

"Tiểu Tống à, sao cháu đen hơn nhiều vậy?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

"Thời gian gần đây cháu luôn ở ngoại ô, công ty cháu đang tiến hành một hạng mục mới, là một khu lâm viên kết hợp giữa sinh thái nông nghiệp với khu nghỉ dưỡng, cháu là thành viên chủ chốt trong hạng mục lần này, cho nên ngày nào cũng phải ra ngoài vừa khảo sát thực địa vừa lập kế hoạch chi tiết, cả ngày chạy qua chạy lại trên một khu đất lớn, đen một chút cũng là chuyện bình thường." Tống Đào nói.

Phương Tiểu Tiệp nghe được mấy chữ thành viên chủ chốt, thì mắt sáng rực lên, "Không tệ nha, tuổi trẻ tài cao, cháu ở bên ngoài không sợ gian nan khổ cực chịu khó rèn luyện, sau này khi kế thừa gia nghiệp nhất định sẽ làm rất tốt."

Tổng Đào nghe thấy bốn chữ kế thừa gia nghiệp thì khoe miệng cong cong, cười ậm ờ nói: "Vâng, hi vọng là như vậy."

Tùng San ngồi bên cạnh chăm chú ăn anh đào, hoàn toàn không muốn tham dự vào câu chuyện của hai người.

Phương Tiểu Tiệp liếc mắt nhìn về phía Tùng San, tức giận tới mức thiếu chút nữa hai mắt trợn trắng, con bé chết tiệt này, sao bây giờ mà nó vẫn giữ cái dáng vẻ như không liên quan gì tới mình vậy chứ, thật là tức chết mà.

Tùng Chí Quân lại làm tám món ăn, Tùng San đã lâu chưa được ăn thức ăn của ba mình nên vui vẻ hoan hô, cô cũng mặc kệ Tổng Đào, tự lấy đĩa gấp thức ăn cho vào miệng. Phương Tiểu Tiệp nổi giận, "San San, sao con lại không biết phép tắc vậy chứ, khách còn chưa động đĩa mà con đã gấp thức ăn trước rồi, ba con dạy con như vậy sao!"

Tùng San bĩu bĩu môi, "Ồi dào, cũng không phải người ngoài, sao cứ phải khách sáo như vậy chứ?"

Tổng Đào xấu hổ cười cười, "San San nói đúng, bác trai bác gái hai người trăm ngàn lần đừng khách sáo với cháu như vậy, cháu thật sự rất xấu hổ."

Phương Tiểu Tiệp nghe thấy câu không phải người ngoài của con gái, bà và Tùng Chí Quân liếc mắt nhìn nhau, hài lòng nói: "Tiểu

Tổng à, cháu cứ coi như đây là nhà mình đi, đừng gò bó mình!"

Tùng Chí Quân lấy cho Tổng Đào một lon bia, "Lại đây, hai bác cháu ta uống nào."

Tổng Đào cười nhận lấy, "Vâng, vậy cháu sẽ uống cùng bác trai."

Kết quả vừa nói xong, hai người họ uống không ngừng, uống hết lon này tới lon khác, uống xong bia, lão Tùng lại mở tủ rượu lấy ra một cái chai màu trắng.

Tùng San đã ăn no nhưng lại không thể rời bàn, cô đành phải ngồi bên cạnh họ nhằm chán nghịch di động của mình. Cô mở QQ lâu rồi chưa lên, thư của Lý Yển xuất hiện liên tục trên màn hình, cũng không có chuyện gì quan trọng, đơn giản chỉ là chuyện cô ấy mệt mỏi vì phải suốt ngày ở trong thư viện cố gắng hết sức cho kì thi khảo sát nghiên cứu sinh nên tâm trạng không tốt. Tùng San đọc mà buồn cười, khi quay về cô sẽ ôm cô ấy một cái để an ủi, nhưng không ngờ Lý Yển lại nói, "San San, cậu lại về nhà à?"

Tùng San bị nắm tắt, đành phải trả lời "Mình đang ăn cơm ở nhà."

Lý Yển vội vàng nói: "Mình đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây, hôm qua thầy cô giám thị thông báo tới các phòng, tối hôm nay sẽ tới ký túc xá kiểm tra, cậu quay về nhà ở lâu như vậy lại còn không đi thực tập, nếu bị phát hiện thì không hay đâu, cậu có muốn về trường một chuyến không, để có mặt cho họ điểm danh?"

Tùng San nhìn lão Tùng say tới mức mặt ửng đỏ, cô thấy không nên để ông tiếp tục uống nữa, vì thế cô bắt lấy cơ hội này, ngẩng

đầu lên nói: "Ba mẹ, con muốn về trường một chuyến, giám thị tối nay sẽ đi kiểm tra ký túc xá, hình như có chuyện cần tìm con."

Tổng Đào như được đại xá, vội vàng nói: "Bác trai, cháu đưa San San về trường trước, tối nay bác cháu ta cũng uống không ít rồi."

Phương Tiểu Tiệp tỏ vẻ đồng ý, vì so với việc để Tổng Đào ngồi say xỉn với lão Tùng như vậy, bà càng hy vọng Tổng Đào có thể ở chung với San San nhiều hơn. Tùng San theo Tổng Đào ra khỏi nhà, Phương Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn Tùng Chí Quân "Hôm nay ông sao thế? Sao lại lôi kéo Tiểu Tổng uống rượu cùng ông?"

Tùng Chí Quân cười cười, khẽ thở dài.

Tổng Đào đúng là uống hơi nhiều, toàn thân hần nóng lên, ánh mắt lơ tai cũng có chút đỏ. Hần cười nói với Tùng San, "San San, tửu lượng của ba em tốt thật đấy, anh có ra ngoài xã giao cũng không uống nhiều như vậy."

Tùng San có chút xấu hổ, "Bình thường ba em không như vậy đâu, không hiểu sao hôm nay lại thế."

Trong tàu điện ngầm vẫn đông đúc như thường, Tổng Đào và Tùng San lên tàu, tìm nửa ngày cũng không thấy chỗ trống, hần đành phải kéo Tùng San đi đến dựa vào chỗ nối tiếp giữa các khoang tàu, Tổng Đào để Tùng San dựa vào thành tàu, còn mình thì đứng đối diện cô, cánh tay hần chống lên thành tàu, vây Tùng San trong vòng tay mình.

Tùng San cảm thấy có chút không thoải mái, nên cô đành cúi đầu, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được hơi thở đầy mùi rượu của

Tống Đào phả vào mặt. Sau đó cô hoảng hốt nhận ra, cảm giác này dường như rất quen.

Trong đêm đó, bên góc quán cà phê ở sân trường, Cố Trì Tây cũng như thế này, đặt cô dựa vào tường, hai thân thể gần kề nhau.

Trái tim cô bất giác co rút.

Đúng lúc tàu điện ngầm dừng lại, thân thể Tống Đào theo quán tính ngã gần về phía Tùng San. Cửa tàu điện ngầm mở ra, người đi đường ra ra vào vào, Tống Đào nhanh chóng tìm được một chỗ trống, kéo Tùng San đi tới, nhưng vẫn chậm một bước. Vị trí đó bị một đứa bé học tiểu học chiếm được, nó ngồi xuống hai chân đang đưa, ánh mắt đặc ý nhìn Tống Đào và Tùng San.

Tùng San bắt đầu dĩ cười cười, nói với Tống Đào: "Dù sao cũng chỉ còn mấy trạm nữa là đến rồi, đừng thêm chút nữa thôi."

Tống Đào cũng cười cười, "San San, chờ sau khi làm xong hạng mục này lấy được tiền hoa hồng, anh có thể có tiền mua xe rồi."

Tùng San nói: "Ừ, anh Tê Lợi muốn mua xe sao! Quả nhiên là người đi làm có khác."

Tống Đào kéo cô lại gần mình, cánh tay vòng qua hông cô nắm lấy cây cột sau lưng cô, "Ừ, đến lúc đó em sẽ không phải vất vả đi tàu điện ngầm nữa."

Thật ra Tùng San rất muốn nói hán mua xe thì liên quan gì đến cô, nhưng cuối cùng chỉ có thể cười trừ. Hôm nay Tống Đào say rồi, nếu bình thường hẳn sẽ không nói ra câu đó.

Tàu điện ngầm lại dừng lại, bạn học sinh nhỏ đứng lên vỗ vỗ Tống Đào, ý nói vị trí đó cậu dành cho bọn họ, Tống Đào vội vàng để Tùng San ngồi xuống, cười nói: "Cảm ơn em, cậu bạn nhỏ."

Bạn học sinh chột nhú mày, "Anh ơi, bạn gái anh đẹp như vậy, đi tàu điện ngầm phải cẩn thận kẻ háo sắc đó!" Nói xong cậu liền xuống xe.

Trên đầu Tùng San đổ một giọt mồ hôi lớn, cô không biết nói gì mới phải, chỉ có thể cười gượng một chút. Còn ánh mắt Tống Đào lại tỏa sáng, nhìn về phía Tùng San, hần cười nói: "San San, em xem, ngay cả đứa bé cũng thấy hai ta rất xứng đôi."

Tùng San cảm thấy đau đầu, cô không muốn phải thảo luận với hần về vấn đề này trên tàu điện ngầm. Nhưng trong tiềm thức cô lại cảm thấy, cô vẫn nên nói rõ mọi chuyện với hần thì hơn.

Vì thế khi đến trường học, Tùng San không về thẳng ký túc xá mà bảo Tống Đào cùng cô đi dạo trong vườn trường một lát, Tống Đào đương nhiên đồng ý vô điều kiện. Hai người đi đến bên hồ, đêm đã khuya, hồ nước phẳng lặng như gương, phản chiếu bóng trăng tròn vành vạnh. Tùng San nhìn Tống Đào, biểu cảm rất nghiêm túc, cô nói: "Tiền bối, em không muốn khiến anh hiểu lầm sâu hơn nữa, như vậy sẽ ảnh hưởng đến quan hệ tốt đẹp của chúng ta, nên em cảm thấy nên nói thật với anh suy nghĩ trong lòng em."

Tống Đào đã tỉnh táo hơn một chút, hần cũng đoán được Tùng San muốn nói gì, hần cười cười, "San San, trước khi em nói ra suy nghĩ của mình, em có thể nghe anh nói suy nghĩ của anh không?"

Tùng San nghĩ nghĩ, gật đầu, "Được, vậy anh nói đi."

Tổng Đào hít một hơi thật sâu, cố gắng để đầu óc tỉnh táo, sau đó thâm tình nhìn Tùng San, "San San, anh thích em. Từ lần đầu tiên gặp em vào năm thứ hai đại học anh đã thích em rồi, khi đó là anh phát hiện ra em trước, là anh đã nói với bọn Chu Trường An và A Thạch rằng trong đám đàn em năm nhất có một cô bé rất dễ thương, lúc đó bọn họ mới chú ý tới em. Khi đó bọn anh đã hứa với nhau sẽ cạnh tranh công bằng, nhưng tên nhóc Chu Trường An kia lại lén lút ra tay với em. Khi biết em và tên đó quen nhau, anh hận không thể lấy dao làm thịt nó. Nhưng anh không làm vậy, vì anh phát hiện em cũng thích nó, điều này khiến anh cảm thấy thất bại. Cho nên anh chỉ có thể lựa chọn trở thành tiền bối thân thiết của em, chỉ cần có thể ở bên cạnh em, nhìn thấy em cười là anh đã mãn nguyện lắm rồi. San San, anh đã quen em ba năm, nhưng tấm lòng của anh đối với em vẫn chưa từng thay đổi."

Tùng San cúi đầu, cô không dám nhìn ánh mắt nóng rực của hắn.

Tổng Đào nói tiếp: "Anh vốn tưởng rằng anh và em cả đời này không có duyên phận, nhưng cuối cùng cái tên Chu Trường An kia lại phụ lòng em! Chuyện như vậy anh làm sao có thể bình tĩnh được nữa? San San, anh biết Chu Trường An làm tổn thương em rất sâu đậm, có lẽ một thời gian dài cũng không muốn yêu đương. Anh cũng biết anh không tốt, không xứng với em, nhưng anh vẫn đang cố gắng vượt lên chính mình, công việc của anh là do anh tự kiếm được, đãi ngộ không hề thua kém Chu Trường An, bây giờ anh đang thăng tiến rất tốt, anh tin rằng không bao lâu nữa anh có thể trở thành một người đàn ông mạnh mẽ để em dựa vào. San San, anh biết em không có cảm giác này với anh, nhưng ít ra em cũng không ghét anh đúng không? Em ở bên anh, ít nhất anh có thể cam đoan em sẽ luôn vui vẻ cười đùa, anh sẽ làm hết khả năng mang tới những điều tốt đẹp nhất cho em, em chỉ cần cho anh một cơ hội, để

chúng ta thử bên nhau, có được không? Tình cảm có thể từ từ vun đắp."

Tùng San cảm thấy sống mũi cay cay, những lời Tống Đào nói đều là chân thật, trong lúc nhất thời cô không biết phải trả lời ra sao.

Tống Đào nhận ra Tùng San đang dao động, tâm trạng càng thêm kích động, hấn vươn tay ra ôm lấy cô, "San San, dù chỉ là thương hại anh thôi, nhưng em hãy cho anh một cơ hội, làm bạn gái anh đi! Anh thề với trời, cả đời này quyết không phụ em!"

Cái ôm này có chút xa lạ, cơ thể Tùng San khẽ co lại, tránh ra, "Thật sự xin lỗi, tiền bối, em không tốt như anh vẫn nghĩ."

Tống Đào lắc đầu, "San San, ở trong lòng anh em là tốt nhất, cả thế giới không có người con gái nào có thể so sánh với em."

Tùng San thở dài, "Tiền bối, em cảm thấy người trong lòng anh không phải là em thật sự. Em không muốn khiến anh thất vọng, thực xin lỗi, thật ra anh căn bản không hề hiểu em."

Tống Đào nói: "San San, vậy thì em cho anh một cơ hội để hiểu em đi, như vậy anh có chết cũng không hối tiếc."

Tùng San liếc mắt lắc đầu, "Không được, em có quá nhiều bí mật không thể để cho người khác biết, bây giờ ngay cả em cũng chán ghét bản thân mình. Mỗi ngày em đều dốc sức tạo nên một hình tượng đẹp trong mắt mọi người, nhưng thật ra em đang lừa gạt anh, gạt ba mẹ, gạt bạn bè, và gạt cả chính mình."

Nước mắt cứ như vậy tuôn ra, Tùng San khịt khịt mũi, "Tiền bối, em không gánh nổi kì vọng của anh, em sợ rằng sau khi anh biết

được tất cả sự thật sẽ vô cùng thất vọng. Cho nên coi như em xin anh, đừng tới gần em nữa.”

Nhìn Tùng San khóc không thành tiếng, Tống Đào lặng thinh. Màn đêm tĩnh lặng như tờ, ngay cả tiếng gió cũng im bật, tâm trạng Tống Đào phập phồng lên xuống theo tiếng khóc của Tùng San. Một lúc lâu sau, hắn mới vỗ vỗ vai Tùng San, nhẹ nhàng ôm lấy cô, "San San, anh không ép em nữa, em đừng khóc.”

Tùng San biến cảm xúc đọng lại mấy ngày nay thành nước mắt, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, cô lau nước mắt trên mặt, định đặc cười nói: "Tiền bối, anh là một người bạn thân thiết tri kỷ của em.”

Tống Đào cười khỏ, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tùng San, "Dạo này áp lực lớn lắm à? Khi nào muốn khóc thì tới tìm anh.” Nói xong hắn vỗ vỗ vai mình, "Vai anh Tê Lợi em có thể dùng thoải mái.”

Tùng San lắc đầu, "Tiền bối, anh nên đưa đôi vai này cho người xứng đáng.”

Tống Đào cười cười, không nói thêm gì nữa, đưa Tùng San đến dưới ký túc, Tùng San cười với Tống Đào, "Tiền bối, hôm nay thật sự cảm ơn anh.”

Tống Đào nhìn cô, khó khăn mở miệng nói: "San San, anh có thể hôn em một cái không? Coi như để từ bỏ.” Nói xong hắn thấy có lỗi cười cười.

Tùng San nhìn xung quanh một chút, cô cảm thấy dưới tầng ký túc không phải nơi thích hợp để làm chuyện này. Nhưng nhìn thấy

ánh mắt khát vọng của Tống Đào, cô đánh liều, cười nói: "Hôn thì thôi đi, em ôm anh một cái vậy."

Nói xong cô bước về phía trước, dang hai tay ra chủ động ôm lấy hông Tống Đào, chỉ ôm một chút rồi buông ra rất nhanh, sau đó xấu hổ cười nói: "Tiền bối, trừ ba em và Chu Trường An ra, anh là người đàn ông thứ ba em chủ động ôm."

Tống Đào cười rất xán lạn, "Được rồi, có những lời này của em, anh có ra sao cũng đáng."

Tùng San cười nói: "Em lên đây, anh đi đường cẩn thận."

Nói xong cô liền xoay người, vừa đi hai bước liền nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn chưa kịp quay đầu, cổ tay đã bị người đó nắm chặt, cô giật mình quay lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt tức giận của Cố Trì Tây.

Trong một khoảnh khắc máu huyết toàn thân cô như đông lại, trong mắt Tùng San không còn là một người đàn ông, mà là một con sư tử đang tức giận. "Cố Trì Tây, chú..."

Lời còn chưa nói hết, miệng cô đã bị hấn chặn lại, hàm răng sắc bén kia như hận không thể ăn luôn đôi môi cô. Tùng San đau đến mức sợ hãi kêu lên, nhưng tiếng kêu đó đã bị nuốt mất tại nơi môi lưỡi đang dây dưa.

"Mau thả San San ra!" Tống Đào lập tức xông tới, hung hăng kéo cánh tay Cố Trì Tây, nhưng lại bị đẩy ra.

Cố Trì Tây buông Tùng San ra, quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tống Đào: "Tống Đào đúng không, bây giờ cậu có thời gian nửa phút để biến khỏi mắt tôi."

Tổng Đào kinh ngạc nói: "Ông nói cái gì? Ông tưởng ông là ai?"

Môi Tùng San đã bị cắn chảy máu, cô nhin đau nói với Tổng Đào: "Tiền bối, anh đi nhanh đi, em không sao."

Tổng Đào càng không thể tin nổi, "San San, người này rốt cuộc là ai? Hắn ta cưỡng ép em như vậy, sao em còn có thể nói giúp hắn?"

Cố Trì Tây cười lạnh: "Tôi là ai ngày mai cậu sẽ biết, nếu có gì không hiểu thì đi hỏi Vương Vĩnh Minh đi."

Tổng Đào nghe thấy tên của cấp trên Vương Vĩnh Minh, trong lòng liền chấn động, "Ông... Ông là..."

"Ông ta là ba của Cố Lâm Lâm!" Cách đó không xa bỗng nhiên có một âm thanh lớn tiếng nói.

Tùng San sợ hãi quay đầu, cô nhìn thấy Lý Yển đang đi tới, trên mặt toát ra sự lạnh lẽo.

Lý Yển đi đến trước mặt Tùng San, ánh mắt sắc bén như dao, "San San, tôi thật không ngờ, cậu lại là người như vậy."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 50

Từ ánh mắt Lý Yến, Tùng San thấy được sự phản bội, phẫn nộ, và khinh thường.

Cô khẽ mấp máy miệng, định giải thích gì đó, nhưng lại không thể nói nên lời. Còn có thể giải thích cái gì đây chứ? Còn có gì hay mà giải thích? Ngay cả chính cô cũng không thể tin nổi mình.

Lý Yến nhìn thấy vẻ mặt của Tùng San, càng thêm tức giận, "San San, chẳng lẽ cậu không vì chính mình mà biện minh một câu sao? Không phải cậu luôn là người nhanh mồm nhanh miệng à? Hay vì trong lòng thấy hổ thẹn nên không còn gì để nói?"

Cố Trì Tây liếc mắt nhìn Lý Yến, ôm lấy Tùng San, "San San, chúng ta về nhà thôi."

Lý Yến cười điên cuồng, "Ha ha, về nhà? Hai người còn ở chung nhà luôn sao? Nhà Cố Lâm Lâm? Các người một nhà ba miệng rất hài hoà phải không?"

Tống Đào cũng đi tới, hần nhìn thẳng vào Tùng San, "San San, đây chính là bí mật của em? Em nói cho anh biết đi, chuyện này rốt cuộc là sao?"

Tùng San hơi choáng váng đầu óc, Cố Trì Tây ôm chặt lấy cô, một nụ hôn dừng trên đỉnh đầu cô, "Tôi là Cố Trì Tây, nhưng Cố Lâm Lâm không phải con gái ruột của tôi, hơn nữa tôi cũng đã li dị

với mẹ của Cố Lâm Lâm, trong chuyện này tôi không muốn nhiều lời thêm nữa. Lý Yến đúng không, nếu cô là bạn tốt nhất của San San, thì nên tin tưởng cách làm người của San San. Tôi nói cho cô biết, San San là một cô gái tốt, cô ấy chưa từng làm chuyện gì vượt quá phạm vi đạo đức, nếu có sai, thì cũng là tôi sai, vì tôi đã quá yêu cô ấy.”

Lý Yến bị lời nói của Cố Trì Tây làm kinh động, im lặng không nói. Ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm Tùng San.

Cố Trì Tây nắm chặt lấy cánh tay Tùng San, "San San, chúng ta đi thôi.”

Nói xong hắn liền dẫn Tùng San nhanh chóng rời khỏi, Tùng San đã thất thần từ lâu, cô cứ để yên cho Cố Trì Tây dắt đi, bước chân của hắn quá nhanh, cô theo không kịp, mới đi hai ba bước đã lảo đảo.

Cố Trì Tây mở cửa, ôm cô lên xe, giúp cô cài dây an toàn, còn mình ngồi vào ghế lái, nhưng không khởi động xe.

Hai người cứ yên lặng ngồi như vậy, ngay cả tiếng hô hấp cũng rất yếu ớt.

Trong xe có chút ngột ngạt, Cố Trì Tây lái xe, ấn nút hạ kính xe, gió đêm mùa thu lùa vào, làm tóc Tùng San bay lên rối loạn.

Cố Trì Tây quay đầu nhìn cô, trong bóng đêm mặt cô bé con còn trắng hơn trắng, đôi mắt to trong suốt ấy tĩnh lặng như tờ, đôi môi đỏ mọng máu, cả người bất động như một bức tượng. Nhìn mà đau lòng.

"San San, thật sự xin lỗi." Cố Trì Tây khẽ nói.

Tùng San không có phản ứng.

"Vừa rồi tôi đã quá xúc động." Cố Trì Tây tiếp tục nói.

Đâu chỉ là xúc động, khi nhìn thấy cô bé con của hấn chủ động ôm một người đàn ông khác, lửa giận trong cơ thể hấn lớn tới mức hận không thể thiêu trụi cả cái ký túc xá này. Buổi sáng hôm nay hấn cố ý không xuống tầng, vì hấn vẫn đang đợi, đợi cô lên, ít nhất cô sẽ nói với hấn một câu hẹn gặp lại, hấn mới có thể đi xuống, rồi thành thành thật thật đưa cô về nhà. Nhưng cô cứ như vậy âm thầm bỏ đi, còn đặt chùm chìa khoá lên bàn. Căn phòng của cô như chưa từng có người ở, mọi thứ cũng như chưa từng thay đổi. Hấn nhìn căn phòng trống rỗng, cảm xúc vỡ tan tành.

Phải rất vất vả hấn mới có thể điều chỉnh lại cảm xúc, một lần nữa hấn vứt hết mặt mũi đi tìm cô, đang đi trên đường thì nhận được điện thoại của Trương Tân nói Tùng San đã trở về trường học, hấn lại vội vàng quay đầu xe. Nhưng hấn đứng dưới ký túc xá đợi lâu như vậy, cuối cùng lại thấy cô quay về cùng người đàn ông khác, cô còn chủ động ôm người đó!

Cô chưa từng chủ động ôm hấn. Một lần cũng không.

Khi đó hấn rất muốn hỏi cô một câu, Tùng San, trong lòng em, tôi còn không bằng tiền bối của em sao?

Buổi sáng mới từ nhà hấn đi ra, buổi tối liền ôm người đàn ông khác?

Cố Trì Tây hấn còn chưa đề tiện đến mức này!

Nhưng giờ đây, khi hấn nhìn thấy bé con vô hồn như con rối gỗ, hấn vẫn mềm lòng. Được rồi, đúng vậy, hấn rất đề tiện. Cho dù là

người đàn ông cao ngạo quyền thế tới mức nào thì khi đối mặt với người con gái mình yêu, cũng vẫn có vài phần hèn mọn.

Mắt Tùng San chớp chớp một lát, lông mi dài rung động, thở ra một hơi.

"Tống Đào là tiền bối của tôi, vừa rồi anh ấy đã thổ lộ với tôi muốn tôi làm bạn gái anh ấy nhưng tôi đã cự tuyệt." Tùng San mở miệng nói, "Anh ấy đưa tôi trở về ký túc xá, anh ấy nói muốn tôi giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện của mình, chính là được hôn tôi, tôi cảm thấy không thể làm chuyện như vậy trước ký túc xá, nên liền nói hay là em ôm anh một cái nhé, vì thế tôi mới ôm anh ấy một cái, xem như an ủi. Anh ấy giúp tôi nhiều chuyện như vậy, chuyện của ba tôi, đều là anh ấy thay tôi nói dối, vì anh ấy gạt ba mẹ tôi, nên họ mới có thể yên tâm. Tôi vẫn cảm thấy mình nợ anh ấy một nhân tình."

Hàng mi của Cố Trì Tây khẽ động đậy, "Thực sự xin lỗi em, là do tôi hiểu lầm."

Tùng San lắc đầu, "Cố Trì Tây, tôi nói cho chú biết những chuyện này, không phải để xóa bỏ hiểu lầm của chú." Cô quay đầu nhìn thẳng vào hắn, "Căn bản là tôi không hề để ý chuyện chú hiểu lầm, cho dù tôi thật sự ở bên Tống Đào, tôi cũng không cần phải có sự đồng ý của chú, đúng không?"

Cố Trì Tây nhìn về phía trước, hai tay đặt trên vô-lăng, im lặng không đáp.

Tùng San tiếp tục nói: "Tôi nói với chú những chuyện này, là vì tôi muốn chú biết, trong lòng tôi bất an bao nhiêu, bây giờ tôi chán ghét bản thân mình đến mức nào!"

Tùng San ngồi thẳng lưng, xoay đầu lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn hẳn, cô nói tiếp: "Tôi nói với Tống Đào, người anh ấy yêu căn bản không phải là tôi, bởi vì anh ấy không hiểu hết được tôi, thứ anh ấy biết chỉ là thứ mà tôi dốc sức nguy trang. Tôi gạt anh ấy, gạt ba mẹ tôi, gạt luôn cả bạn bè tốt của mình. Ngày nào tôi cũng phải đối mặt với biết bao lời dối trá, tôi gạt ba mẹ tôi Tống Đào là người giúp tôi giải quyết chuyện bê bối kia, tôi gạt Lý Yển người mua quần áo mới cho tôi là chị họ, tôi gạt Tống Đào người đưa chiếc điện thoại cao cấp mấy chục nghìn tệ kia là Trương Tân, tôi gạt người nhà mình hai tuần qua tôi ở trường học, tôi gạt bạn cùng phòng hai tuần qua tôi ở nhà... Tôi cảm thấy mình như một cái kính vạn hoa, đối với mỗi người thì tạo ra một hoa văn khác nhau."

Cô quệt mũi, nước mắt lại rơi xuống.

"Bởi vì tôi không muốn họ biết tới sự tồn tại của chú. Người nhà tôi, bạn cùng phòng tôi, tiền bối của tôi, ở trong mắt họ, tôi là một cô gái tốt, lạc quan sáng sủa, tích cực hướng tới tương lai, tính tình đài hoàng, đứng đắn. Tôi không thể để họ biết, tôi với ba của bạn cùng phòng - một người đàn ông đã có vợ có quan hệ mờ ám, tôi ôm chú, hôn chú, lên giường với chú, ở trong nhà chú, chú còn vì tôi mà từ con gái, ly hôn..."

Nước mắt chảy vào miệng, cô hít sâu một hơi.

"Bây giờ tôi mới biết, thì ra tôi là một người như thế. Tôi hiểu rõ tất cả đạo lý, tôi biết cái gì nên làm cái gì không, nhưng tôi lại làm mọi thứ rối tinh rối mù. Cho nên tôi chỉ có thể nói dối, một lần rồi lại một lần, thật cẩn thận gạt cho mọi người vui vẻ, khiến mọi người tưởng rằng tôi vẫn còn là một đứa con gái thuần khiết trong sáng. Nhưng mỗi một lần tôi nói dối, trong lòng tôi, nỗi bất an như những quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, ép tôi tới mức không thở nổi."

Nhưng tôi lại không dám dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với chú, tôi thậm chí, còn không thể kháng cự ý tốt của chú đối với mình."

Tay Cố Trì Tây nắm chặt vô lăng, vừa dùng sức, vừa dùng lực, khiến cho khớp xương động đậy.

"San San, tất cả đều là lỗi của tôi, là do tôi làm xáo trộn cuộc sống của em." Hấn đè nén cảm xúc trong lòng nói.

Lục bình trôi sông.

Căn bản hấn không phải là hồ nước có thể giữ lục bình lại, chính ngọn gió kia đã thổi lục bình trôi đi.

Tùng San cười cười, "Quả thật đều do chú, nếu như vào cái ngày sinh nhật Cố Lâm Lâm tôi không gặp chú, thì bây giờ tôi vẫn là một cô nữ sinh đơn giản nói chuyện có chút khó nghe. Nhưng từ nhỏ ba tôi đã dạy tôi, mọi việc không nên chỉ nhìn một phía, chuyện này nguyên nhân là do chú, nhưng tôi cũng sai. Cuối cùng cũng là do tôi vẫn luôn mâu thuẫn như vậy, không thể dứt khoát đưa ra quyết định, tôi luôn muốn chừa cho mình một đường lui... Cho nên tôi không thể trách chú, chỉ có thể càng chán ghét bản thân mình."

Cố Trì Tây quay đầu, ánh mắt sâu thẳm, "San San, tôi cũng rất hận chính mình. Tôi hận bản thân, rõ ràng yêu em như vậy, nhưng tại sao tôi lại chỉ mang đến cho em những phiền toái, khiến em đau khổ, khiến em bất an. Tôi hận bản thân không thể tìm được cách tốt nhất để đối xử với em, luôn dùng sức quá lớn khiến em bị thương. Tôi lại càng hận bản thân không thể kiềm chế tình cảm của mình, hết lần này tới lần khác muốn được ở gần em."

Tùng San bật cười, "Chú à, chú còn biết dùng phép phóng đại nữa đấy."

Thở dài một hơi, cô nói tiếp: "Cảm ơn chú vừa nãy trước mặt Lý Yến đã thay tôi nói chuyện, thì ra Cố Lâm Lâm thật sự không phải con gái ruột của chú."

Hắn nói: "Ừ, không phải."

Tùng San cười nói: "Bây giờ tất cả đều vỡ lẽ hết rồi, thật ra tôi còn nên thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng tôi cũng không cần nói dối nữa, dù có bị Lý Yến khinh bỉ, tôi cũng bằng lòng. Bởi vì vốn dĩ đó là sự thật."

"San San, trước kia tôi vẫn luôn khinh thường hôn nhân, cho nên năm đó tôi mới có thể tùy tiện kết hôn với Uông Tiểu Kinh như vậy, bà ấy đã từng nói với tôi, một ngày nào đó tôi sẽ hối hận, đến lúc đó tôi sẽ phải quỳ trên mặt đất cầu xin bà ấy ly hôn. Tôi vẫn luôn cảm thấy những lời này của bà ấy thật nực cười, bởi vì hôn nhân đối với tôi mà nói chẳng là gì cả, cho dù tôi đã kết hôn với bà ấy, tôi cũng chưa từng ở trong căn nhà đó một ngày. Tôi cũng chưa từng thiếu đàn bà. Cho nên tôi vẫn cảm thấy, dù cả đời này tôi có mang tiếng đã kết hôn thì cũng chẳng sao. Nhưng tôi sai rồi, cuối cùng tôi vẫn hối hận. Cho nên tôi mới không từ thủ đoạn nào để ly hôn, bởi vì tôi muốn quang minh chính đại yêu em."

Gió đêm mát mẻ làm khô nước mắt trên mặt Tùng San, cô cảm thấy mặt mình lành lạnh, nhưng vẫn cười nói: "Nhưng chú đã từng nghĩ, rốt cuộc tôi có thể chịu đựng được tình yêu của chú hay không chưa?"

Cố Trì Tây hít sâu một hơi: "San San, tất cả đều là lỗi của tôi, nên hôm nay chỉ cần em nói ra, tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời em."

Tùng San nghe xong những lời này thì quay đầu nhìn hấn, cô hơi nhú mào, lông mi run rẩy, khóe mắt ướt át và khóe miệng cong lên, "Được, vậy chú đưa tôi về nhà đi."

Hấn không nói gì thêm, xoay vô lăng, đạp chân ga, nhanh như chớp chạy khỏi đoạn đường này. Cô có chút nôn nao, nhưng không lên tiếng, chỉ nắm chặt lấy tay nắm ở cửa xe.

Khi đến cửa nhà Tùng San, cô xuống xe, quay đầu nhìn hấn, "Hãy chăm sóc cho Lão Tần thật tốt."

Hấn ngó nhìn cô, mỉm cười gật đầu, "Được."

Tùng San lên tầng, khi đi đến tầng hai cô vẫn nhìn không được đi tới cửa sổ nhìn xuống, hấn vẫn đứng ở đó như trước, không hề nhúc nhích. Đèn khu phố mờ ảo, hấn dựa trên thân xe màu đen, châm một điếu thuốc.

Lúc này cô mới nhớ lại, thì ra hấn có hút thuốc. Rõ ràng trong nhà sạch sẽ không có một chút mùi thuốc lá. Cô liền đứng đó, ngó nhìn hấn.

Trong nháy mắt, giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, hấn bỗng nhiên nhìn về phía này, cô hoảng sợ vội vàng ngồi xổm xuống, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Sau đó, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng khởi động ô tô, nhưng cô vẫn không dám đứng lên, tiếp tục chờ, mãi đến khi dưới tầng hoàn toàn khôi phục sự tĩnh lặng, cô mới vội vàng đứng lên,

hai chân đã run rẩy, cô lại đợi trong chốc lát, hít sâu một cái đi lên tầng, đến cửa nhà cầm lấy chìa khóa, mở cửa ra.

Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân đã đi ngủ từ sớm, Tùng Chí Quân uống nhiều rượu nên ngủ rất say, Phương Tiểu Tiệp nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, vội vàng rời giường, cảnh giác đi tới cửa, nhìn thấy là Tùng San, liền nói: "Sao con lại về? Không phải con nói muốn về trường sao?"

Tùng San miễn cưỡng cười trừ, "Vâng, con muốn về nhà."

Phương Tiểu Tiệp nhìn khuôn mặt con gái, rõ ràng thấy cô vừa khóc, đang định hỏi chuyện gì xảy ra thì Tùng San đã ôm chặt lấy eo mẹ, giống như đang làm nũng dụi dụi vào lòng bà, "Mẹ, con mệt rồi, con muốn ngủ."

Lòng Phương Tiểu Tiệp mềm nhũn, đành nói: "Đã mấy giờ rồi, mau rửa mặt đi ngủ đi, đã hơn nửa đêm mà còn thức, mai mẹ còn phải đi làm sớm đấy!"

Tùng San cười nói vâng dạ, rồi chui vào nhà vệ sinh rửa mặt, Phương Tiểu Tiệp khẽ thở dài, quay về phòng ngủ tiếp.

Tùng San rửa mặt sạch sẽ, nhìn đôi mắt khóc tới mức ửng hồng trong gương, cô cười giấu cợt, dạo này cô sao thế, định mức rơi lệ thật kém, sao cứ khóc hoài vậy.

Cố Trì Tây quay về nhà, nhìn Lão Tàn đang ngủ say, hần thấy bên cạnh ổ nhỏ của Lão Tàn còn mấy cái cốc Tùng San dùng để dụ dỗ nó uống sữa, trong lòng hần lại quặn thắt từng cơn. Hần cầm một cái cốc nhỏ trên tay, nhẹ nhàng vuốt ve, thì ra hần luyến tiếc như vậy.

San San của hấn, lần này hấn không thể nào gặp lại nữa rồi.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 51

Cố Lâm Lâm đã tuyệt thực ba ngày, cả người đã uể oải như người đang hấp hối nhưng lửa giận của cô ta vẫn lớn như vậy. Bảo mẫu lo lắng gõ cửa đề phòng, nhưng không có ai trả lời, bà liền đặt thức ăn ở cửa, "Tiểu thư, cô ăn chút đi, nếu vẫn không ăn cơ thể sẽ không chịu nổi đâu."

Cố Lâm Lâm từ bên trong hét vọng ra: "Ba tôi không đến thăm tôi, tôi sẽ nhịn đói mà chết!"

Bảo mẫu thở dài, xoay người đi tới phòng ngủ của Uông Tiểu Kinh, lần này gõ cửa thì có người mở, nhưng vẫn là khuôn mặt mệt mỏi suy sụp.

"Phu nhân, tiểu thư vẫn không chịu ăn chút gì, cũng không chịu mở cửa, cô ấy nói, nếu, nếu Cố tiên sinh không đến thăm cô ấy, cô ấy sẽ nhịn đói mà chết."

Uông Tiểu Kinh vốn đang đau đầu, nghe xong lại càng đau đầu hơn, bà hung hăng nói: "Vậy thì để nó đói chết đi! Nó chết rồi Cố Trì Tây sẽ tới tham gia tang lễ!"

Phòng ngủ của Uông Tiểu Kinh và Cố Lâm Lâm đều nằm trên lầu hai, cách nhau không xa, những lời này của Uông Tiểu Kinh là hướng về phía cửa phòng Cố Lâm Lâm mà nói, quả nhiên, trong phòng lại phát ra tiếng "Choang!" Một thanh âm vang lên, không biết là vật gì gặp nạn nữa.

Bảo mẫu thở dài xuống tầng, bà thấy mình không thể làm việc ở đây thêm nữa, phu nhân thì tính tiểu thư, tiểu thư là tính công chúa, chẳng ai chịu ai.

Chu Trường An ấn chuông cửa, bảo mẫu mở cửa ra thì lập tức cười vui vẻ, "Chu tiên sinh, cậu tới thật đúng lúc, phu nhân và tiểu thư đều tự giam mình trong phòng, chẳng ai chịu ăn cơm."

Chu Trường An cười nói với bảo mẫu: "Cô vất vả rồi, cháu lên xem một chút."

Chu Trường An vừa lên tầng, vừa nghe bảo mẫu thuật lại lời nói của Cố Lâm Lâm, Chu Trường An nghe xong liền căng thẳng. Vì thế thì thăm với bảo mẫu vài câu, bảo mẫu gật đầu, hai người đi tới trước cửa phòng Cố Lâm Lâm.

"Tiểu thư, cô mau mở cửa đi, xem ai tới này!" Bảo mẫu làm ra vẻ rất vui sướng.

Cố Lâm Lâm luôn là người không có đầu óc, nghe thấy câu này thì vội vàng chạy ra mở cửa, tiếng "Ba" vừa vụt khỏi miệng thì lập tức im bật, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn Chu Trường An, dùng lực đóng mạnh cửa, Chu Trường An lạnh tay lẹ mắt chặn cửa lại, cửa phòng xuất hiện một kẽ hở, Cố Lâm Lâm không để ý tới hấn tiếp tục đóng cửa, tay Chu Trường An bị cánh cửa kẹp thật mạnh.

"A! Đau quá!" Chu Trường An kêu to.

Cố Lâm Lâm vội vàng mở cửa ra nhìn xem tay hấn, một vết bầm lớn, vừa nhìn đã cảm thấy đau, "Anh không biết tránh sao! Đồ ngốc!" Cố Lâm Lâm nóng nảy.

Chu Trường An cười nói: "Lâm Lâm, anh nhớ em, em không chịu mở cửa nên anh đành phải làm như vậy để nhìn em lâu một chút."

Cố Lâm Lâm bấu môi, xoay người đi vào phòng, Chu Trường An vội vàng theo cô ta vào, lại nhìn thấy đồng lộn xộn và những mảnh vỡ dưới đất, "Em bày trận bầy sao? Nguy hiểm như vậy nhờ làm chính mình bị thương thì sao?"

Cố Lâm Lâm ngồi trên giường, dựa lưng vào đầu giường, ôm đầu gối bắt đầu khóc.

Chu Trường An đi tới, ngồi bên cạnh, ôm cô ta, "Lâm Lâm, em còn có anh."

Cố Lâm Lâm ngẩng đầu, nước mắt ướt đầm, "Trường An, ba mẹ em ly hôn rồi, mẹ em còn nói... còn nói em không phải con gái ruột của ba!"

Chu Trường An dịu dàng xoa xoa đầu của cô ta, "Anh biết hết rồi."

Cố Lâm Lâm lau mũi, "Em không tin! Đánh chết em cũng không tin! Ông ấy là ba của em, ba em là Cố Trì Tây! Mẹ em nhất định là đang lừa em, đúng không anh?"

Chu Trường An thở dài, "Lâm Lâm, đây là chuyện của người lớn em không hiểu đâu."

Cố Lâm Lâm hung hăng nhéo Chu Trường An, "Anh biết gì mà nói! Đó là ba em, dù ba mẹ em có ly hôn thì đó vẫn là ba em! Ba em đối xử với em rất tốt, anh không biết đâu, khi em còn nhỏ đi nhà trẻ bị người ta ức hiếp, em về nhà nói cho mẹ biết, nhưng mẹ em vẫn mặc kệ, bà ấy chỉ biết trách mắng em ngốc nghếch. Nhưng sau đó,

ba em đã đích thân tới nhà trẻ đón em về, mọi người không ai dám ức hiếp em nữa! Anh có hiểu không? Khi bọn họ biết em là con gái của Cố Trì Tây, thái độ thay đổi nhanh như chong chóng!"

Chu Trường An miễn cưỡng cười cười, "Ừ, anh hiểu."

Cố Lâm Lâm lau nước mắt, tiếp tục nói: "Tuy ba và mẹ có mâu thuẫn với nhau, chưa bao giờ về nhà ở, nhưng ông ấy vẫn luôn đối xử với em rất tốt, so với mẹ em còn tốt hơn! Ông ấy không bao giờ mắng em, mỗi lần thấy em đều xoa đầu em, đối xử với em rất thân thiết, ông ấy còn cho em tiền tiêu vặt, đưa em tới khu vui chơi nữa! Chu Trường An, tới tận khi học hết tiểu học em mới được tới khu vui chơi đấy, anh có tin được không? Khi đó ngày nào mẹ em cũng mắng em, em giận dỗi bỏ nhà đi, dựa vào một tấm danh thiếp mà tới công ty tìm ba, ông đối xử với em rất tốt, cho em ăn ngon còn đưa em tới khu vui chơi! Từ nhỏ đến lớn, mẹ em chưa từng đưa em ra ngoài chơi, một lần cũng chưa từng!"

Chu Trường An nói: "Mẹ em phải một thân một mình quán xuyến cả công ty, vì quá bận rộn nên mới không thể đưa em ra ngoài chơi được, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi!"

Cố Lâm Lâm bám mạnh vào người Chu Trường An, "Anh còn nói giúp cho mẹ em nữa, mẹ em bận rộn sao, bà còn có thể bận rộn hơn ba em được à? Cái công ty tồi tệ kia của mẹ mà đem ra so với công ty của ba em thì hoàn toàn không đáng kể!"

Chu Trường An yên lặng hồi tiếc thay Ưông Tiểu Kinh, sao Cố Lâm Lâm lại có tình cảm sâu nặng với Cố Trì Tây như vậy? Rõ ràng từ nhỏ đến lớn cô ta đều do một tay Ưông Tiểu Kinh nuôi dưỡng.

Cố Lâm Lâm kể về một đồng chuyện về ba cô ta, sau đó giống như cục pin hết cạn năng lượng, mệt mỏi ngủ thiếp đi, Chu Trường An nghe cô ta khen ngợi Cố Trì Tây không dứt lời còn Ôn Tiểu Kinh thì liên tục châm biếm, hần cảm thấy thật bất đắc dĩ, tranh thủ trước khi cô ta ngủ sâu, hần dụ dỗ cô ta uống một ly sữa.

Sau khi trấn an tinh thần của Cố Lâm Lâm xong, Chu Trường An lại gõ cửa phòng Ôn Tiểu Kinh.

Ôn Tiểu Kinh mở cửa, nhìn Chu Trường An, vẻ mặt khó giấu được sự mệt mỏi, "Dụ dỗ nó được rồi à?"

Chu Trường An gật đầu: "Cô ấy vừa uống một ly sữa, bây giờ đang ngủ. Đợi tối nay cô ấy tỉnh dậy, cháu sẽ dỗ cô ấy ăn cơm."

Ôn Tiểu Kinh xoay người vào phòng, "Vào trong rồi nói."

Chu Trường An đi vào, đối diện với nét mặt lạnh như băng của Ôn Tiểu Kinh thì có chút run sợ, hần do dự một chút rồi nói: "Lâm Lâm chỉ là nhất thời không chấp nhận được, chờ qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi."

Ôn Tiểu Kinh cười lạnh, "Có phải vừa rồi nó toàn nói lời hay về Cố Trì Tây còn tiện thể trách móc tôi luôn không?"

Chu Trường An run run khoe miệng, "Do cô ấy có tính trẻ con nên vậy thôi, cô ấy cảm thấy Cố tổng đối xử tốt với mình như vậy thì chính là ba mình."

Ôn Tiểu Kinh thở dài, "Chỉ biết cuốn theo chiều gió, tên Cố Trì Tây đó chẳng làm gì, nhưng lại có thể thân thiết với Lâm Lâm như vậy. Tôi dùng hai mươi năm ròng rã nuôi lớn nó, vậy mà còn thua kém mấy ngày của Cố Trì Tây." Nói xong bà lại cười, "Cuối cùng

cũng là do tôi sai lầm, nếu không phải năm đó tôi muốn cho con mình một môi trường tốt đẹp để trưởng thành, Lâm Lâm cũng sẽ không ngốc nghếch mà nhận giặc làm cha như vậy. Lúc trước tôi kết hôn với Cố Trì Tây, rõ ràng chỉ vì muốn trừng phạt hắn, nhưng tại sao bây giờ người bị trừng phạt lại là tôi chứ?"

Chu Trường An nghe xong những lời này thì rất luống cuống, hắn không biết mình nên nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng cứng đờ. Nếu muốn dỗ dành Cố Lâm Lâm hắn còn có biện pháp, còn an ủi mẹ vợ thì...

Uông Tiểu Kinh nhìn ra được Chu Trường An đang khốn đốn, bà cũng không muốn nói thêm gì với hắn nữa, nên phát phát tay, "Được rồi, cậu vẫn nên ở bên cạnh Lâm Lâm đi, tôi mệt rồi."

Chu Trường An đành phải về phòng Cố Lâm Lâm, rón ra rón rén nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất lên, sau đó lại xuống tầng cùng bảo mẫu nghiên cứu món ăn cho bữa tối. Cố Lâm Lâm ngủ cũng không lâu, sau khi tỉnh lại liền nhìn thấy Chu Trường An đang ngồi bên giường dịu dàng nhìn cô ta, trong lòng cô ta cũng thả lỏng hơn nhiều. Chu Trường An dỗ cô ta ăn cơm, cô ta ăn mấy miếng thì dừng lại, chăm chú nhìn hắn, "Chu Trường An, anh đối xử với em thật tốt."

Chu Trường An cười cười, "Anh là bạn trai của em, không đối xử tốt với em thì đối xử tốt với ai?" Chu Trường An ôm Cố Lâm Lâm hôn một cái, "Lâm Lâm, đừng khó chịu nữa, cũng đừng giận đối mẹ em nữa. Dù em không có ba thì em vẫn còn có anh."

Cố Lâm Lâm cười cười, đầu dựa vào bả vai Chu Trường An, không nói gì.

Cô đương nhiên sẽ không nói cho Chu Trường An biết, ba của cô, đời này kiếp này không ai có thể thay thế được.

Cố Trì Tây nghỉ vài ngày không đến công ty, báo cáo đặt trên bàn trợ lí đã thành một chồng cao hơn thân người. Cố Trì Tây gọi Trương Tân mang vài cái quan trọng vào, cứ xem hết bản này tới bản khác, cả một ngày dài cứ như vậy qua đi.

Lúc chạng vạng, hần từ chỗ ngồi đứng lên, mở cửa chớp ở phía sau ra, nhìn vàng sáng mặt trời dần dần biến mất, trên mặt hần mờ hồ xuất hiện nét mệt mỏi, và buồn bã.

Trương Tân đẩy cửa vào, "Cố tổng, thiết bị cảnh báo dưới tầng lại reo lên."

Cố Trì Tây xoay người, "Sao lại thế?"

Trương Tân nói: "Là do Cố Lâm Lâm đang làm âm ỉ ở dưới, bảo an muốn ngăn cũng không dám làm quá mạnh tay, ngài có muốn xuống đó xem một chút không?"

Cố Trì Tây lại xoay người sang chỗ khác, nhìn bầu trời bị màu đen bao phủ, "Tôi không muốn gặp nó, cậu đi xuống nói cho nó biết, những lời mẹ nó nói đều là sự thật, từ giờ về sau tôi và nó không có chút quan hệ nào cả."

Trương Tân nói: "Vâng." Hần dừng một lát rồi nói, "Lỡ như cô ấy vẫn tiếp tục làm âm ỉ..."

Cố Trì Tây lạnh lùng nói: "Cậu theo tình hình mà giải quyết đi."

Trương Tân đáp: "Vâng." Nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Cố Trì Tây hơi hơi nghiêng đầu, "Còn có việc gì sao?"

Trương Tân nói: "Là về Tống Đào, Cố tổng tính xử lý như thế nào? Hôm nay Vương Vĩnh Minh gọi tới hai lần hỏi về việc này."

Cố Trì Tây thở dài, ngày hôm qua hấn nhất thời nổi giận nên gọi cho Vương Vĩnh Minh, bây giờ suy nghĩ kỹ lại một chút thì hấn thấy mình đã quá đáng. Vì thế hấn quay đầu lại nhìn về phía Trương Tân, "Cậu cảm thấy năng lực của người này như thế nào? Là cậu đã đề bạt cậu ta vào tổ hạng mục dự án Đức Thuận Viên đúng chứ?"

Trương Tân trả lời: "Mặc dù cậu ta chỉ là người mới tốt nghiệp, nhưng phương diện tố chất đều rất tốt, hơn nữa làm việc rất có nguyên tắc, giao tiếp cũng không tệ."

Cố Trì Tây nhướn mày, "Xem ra cậu rất thích tên nhóc đó?"

Về mặt Trương Tân không chút thay đổi nói, "Tôi chỉ nói khách quan thôi, không nói tới suy nghĩ cá nhân."

Cố Trì Tây gật đầu, "Vậy thì giữ lại đi, hạng mục Đức Thuận Viên cậu tiếp tục theo sát, gọi cho Vương Vĩnh Minh, nói tôi rất thích Tống Đào, để ông ta xem mà làm đi."

Trước giờ tan tầm Vương Vĩnh Minh đã nhận được cuộc điện thoại của Trương Tân, sau đó ông ta cảm thấy cả thế giới này thật quá huyền ảo. Đêm qua đột nhiên ông ta nhận được cuộc điện thoại do chính ông chủ lớn gọi tới, hôm nay đi làm ông phải khiến cho người tên Tống Đào biết hấn - là - ai. Cúp điện thoại xong ông ta sống người hơn nửa ngày, xem chút nữa bị dọa đến tè ra quần.

Cả một đêm ông ta đều phỏng đoán ý định của ông chủ, càng nghĩ ông càng cảm thấy, nhất định là tên nhóc Tống Đào kia không

biết trời cao đất rộng đắc tội với ông chủ, ông chủ muốn để cho cậu ta chết nhắm mắt nên mới để ông nói cho cậu ta biết hần là ai. Vì thế sáng sớm hôm nay ông gọi Tống Đào tới phòng làm việc, không đầu không đuôi, đầu tiên là mắng cậu ta một trận, sau đó chỉ vào mũi Tống Đào nói, "Cậu đừng trách tôi mắng người không nể nang, cậu mù nên mới dám đắc tội với ông chủ lớn nhất của công ty ta, sau này ra ngoài lăn lộn thì nên biết kiềm chế một chút, người ta không tự tay giải quyết cậu là đã nhân nhượng lắm rồi."

Vì thế cả ngày nay Tống Đào như có tang cha tang mẹ, buổi sáng thì bàn giao công tác của mình, buổi chiều liền bắt đầu đóng gói thu dọn đồ đạc. Công ty này rất nhỏ, tốc độ lan truyền thông tin cực nhanh, chỉ trong chốc lát, toàn công ty ngay cả người lao công cũng biết hần bị Vương Vĩnh Minh mắng nhiếc đuổi việc, có vẻ như là đã đắc tội đại nhân vật nào đó.

Tống Đào cũng không muốn giải thích gì nhiều, hần quả thật đã đắc tội với một nhân vật lớn, hơn nữa hần còn không hối hận. Bởi vì tại thời khắc đó, khi nhìn thấy Tùng San bị người đàn ông kia hung hăng cắn, khiến cô phải giùng giàng cầu cứu, dù cho có biết rõ Cố Trì Tây là ai, hần cũng vẫn sẽ không chút do dự xông lên.

Đó chính là cô gái mà hần yêu nhất.

Cho dù bị cự tuyệt một trăm lần một nghìn lần, hần cũng vẫn sẽ kiên quyết vì cô mà vượt qua biển lửa.

Nhưng khi nhìn thấy khoé miệng cô chảy máu, lại vẫn kiên trì muốn hần rời đi, hần cảm thấy cả thế giới này như sụp đổ.

Thật ra từ lúc San San và Chu Trường An chia tay, Tống Đào vẫn luôn mơ hồ cảm thấy, trong lòng San San vẫn luôn tồn tại một

người. Mới đầu hắn tưởng người đó là Chu Trường An, sau đó hắn lại tưởng là Trương Tân, nhưng ngay tại khoảnh khắc đó, từ trong ánh mắt cô hắn nhận ra rõ ràng, người đó chính là Cố Trì Tây.

Lúc sáng Vương Vĩnh Minh mắng hắn, hắn không nói một câu nào.

Cuộc sống không có ý nghĩa nữa rồi, mất việc thì có sao đâu chứ?

Cùng lắm thì lại tìm công việc, cả chết còn không là gì, mười tám năm sau lại làm một trang hảo hán.

Vương Vĩnh Minh may mắn đuổi kịp lúc Tống Đào đang chào tạm biệt với mọi người trong văn phòng, ông ta cười ha hả vỗ vỗ vai Tống Đào nói sáng nay lửa giận của ông ta hơi lớn, bảo Tống Đào đừng để ý. Lúc này đến lượt Tống Đào cảm thấy huyền ảo, hắn hoàn toàn không hiểu sao Vương Vĩnh Minh lại đột nhiên quay ngoắt 180 độ như vậy, thậm chí còn khen hắn, hơn nữa còn là trước mặt toàn công ty.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, có thể khiến tắc kè hoa biến sắc cũng chỉ có một lý do. Trong lòng Tống Đào không rõ là cảm giác gì, chuyện này do lòng tốt của nhân vật lớn kia bộc phát hay vẫn là... San San giúp hắn cầu xin?

Cả chuyện buồn và chuyện vui đều xảy ra trong một ngày, câu nói của nhân gian thế gian tình người ấm lạnh đúng là ứng nghiệm. Tống Đào ngồi trên tàu điện ngầm, hắn do dự có nên gọi cho Tùng San biểu lộ lòng biết ơn hay không. Ngẫm lại hắn thấy làm vậy thật dư thừa. Trận chiến này hắn thật sự thua thảm hại.

Đúng lúc này Lý Yến lại gọi tới, Tống Đào nhìn thấy màn hình xuất hiện tên Lý Yến, liền nhớ tới khuôn mặt giận dữ, giọng nói chanh chua và miệng lưỡi sắc bén của cô ấy.

"Tiền bối, em là Lý Yến." Lúc này giọng nói của Lý Yến lại rất dịu dàng, thậm chí còn khách sáo tự giới thiệu bản thân.

"Ừ, sao vậy? Tìm anh có việc sao?" Tống Đào hỏi.

"Không, cũng không có chuyện gì to tát..." giọng nói của Lý Yến yếu dần, hoàn toàn khác hẳn với người có bộ dạng gập thán giết thán gập phạt giết phạt tối hôm qua.

Tống Đào cảm thấy hơi hoang mang, trong lúc nhất thời lại xấu hổ không biết nên nói gì.

"Tiền bối, anh không sao chứ?" Lý Yến cuối cùng cũng lấy hết dũng khí hỏi.

"Hả? À ừ." Tống Đào đã hiểu.

"Không sao là tốt rồi, công việc của anh... cũng không sao chứ?" Lý Yến lại hỏi.

Tống Đào khẽ thở dài, cười cười, "Ừ, công việc vẫn còn, cảm ơn em đã lo lắng cho anh."

Tâm trạng của Lý Yến giống như được thả lỏng, bật cười, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Tống Đào nghĩ một chút rồi hỏi: "San San, cô ấy, có khỏe không?"

Nghe được hai chữ San San này, Lý Yển trong nháy mắt lạnh lùng hơn rất nhiều, "Em không biết, cậu ta không quay về ký túc xá."

Không đợi Tống Đào nói gì, Lý Yển lại nói tiếp: "Tiền bối, cậu ấy đối xử với anh như vậy, anh còn nhớ tới cậu ấy sao? Em thật không dám tin, Tùng San lại là người như vậy!"

Tống Đào nghe thấy giọng cô ấy bất giác to tiếng, thì bất đắc dĩ thở dài, "Lý Yển, nếu em đã không thể tin được, thì sao phải tin chứ? Ngày hôm qua không phải Cố Trì Tây đã nói rất rõ ràng sao, anh không hiểu em vì sao phải giận dữ như vậy."

Lý Yển sững sốt một chút, hồi lâu mới nói: "Tiền bối, anh không hận cậu ấy sao?"

Tống Đào thở dài: "Sao anh phải hận cô ấy? Cô ấy yêu ai là quyền của cô ấy, không lẽ chỉ vì cô ấy không yêu anh mà anh phải hận cô ấy sao?"

"Nhưng cô ấy lại ở bên Cố Trì Tây! Ông ấy là ba của Cố Lâm Lâm! Người đàn ông đó đã bao nhiêu tuổi rồi? Vậy mà Tùng San lại ở bên cạnh ông ta, không phải giống như tình nhân được bao nuôi sao?" Lý Yển khó có thể giấu được cảm phẫn trong lòng.

Tống Đào bình tĩnh nói: "Cố Trì Tây không phải ba ruột của Cố Lâm Lâm, ông ấy cũng đã ly hôn, sao có thể nói San San là tình nhân được chứ? Huống hồ, ngày hôm qua anh có thể nhìn thấy, ông ấy thực sự yêu San San nên mới có thể đứng trước mặt anh và em thay San San nói chuyện như vậy. Lý Yển, San San là bạn tốt nhất của em, sự tin tưởng giữa hai người dễ bị sụp đổ vậy sao? Trong mắt em, bây giờ Tùng San rốt cuộc là người như thế nào?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 52

Trong mắt em, bây giờ Tùng San rốt cuộc là người như thế nào?

Lý Yến không trả lời được. Cúp điện thoại xong cô vẫn suy nghĩ, Tùng San rốt cuộc là người như thế nào, nhưng càng nghĩ càng hỗn loạn. Lý Yến quay về ký túc xá, nhìn chiếc giường trống trơn của Tùng San, cô không thể nào nói rõ cảm xúc trong lòng mình.

Triệu Nhiên mắt hờn hắt vừa đi vào, lại nhìn thấy dáng vẻ của Lý Yến cũng giống như cô - mắt hờn hắt, cô không nói gì, nghiêng người vòng qua người cô ấy, đi thẳng tới ban công. Lý Yến mở miệng gọi cô lại, "Triệu Nhiên, mình có chuyện muốn hỏi cậu."

Triệu Nhiên đứng lại, rụt rè quay đầu nhìn Lý Yến, "Hỏi gì?"

"Tùng San và Cố Trì Tây quen nhau, cậu có biết không?" Lý Yến hỏi.

Triệu Nhiên ngẩn ra, sau một lúc lâu mới yên lặng gật gật đầu. Nhưng cô cũng không nói mình đã sớm phát hiện ra, cái đêm mưa ấy, cô nhìn thấy Tùng San đi theo Cố Trì Tây, sau đó ngày hôm sau Tùng San quay về còn phát sốt.

Lý Yến nhìn Triệu Nhiên, "Cậu đúng là cái gì cũng biết."

Triệu Nhiên cúi đầu, vẫn không nói chuyện.

Lý Yến nhìn thấy dáng vẻ khúm núm của Triệu Nhiên đột nhiên lại tức giận, "Nếu cậu đã biết thì sao không nói với mình?"

Triệu Nhiên ngắc đầu, "Đó là chuyện của San San, mình có quyền gì mà nói lung tung?"

Lý Yến cau mày, "Chẳng lẽ cậu không thấy tức giận sao? Tùng San lại trở thành tình nhân bao nuôi, cậu không ghét cô ấy à?"

Triệu Nhiên lắc đầu, "Đó là chuyện của San San, mình không có ý kiến. Huống hồ, mình tin tưởng cách làm người của San San, cô ấy sẽ không đùa với lửa."

Triệu Nhiên không nói cho Lý Yến biết, thậm chí cô còn hâm mộ Tùng San. Bởi vì chính miệng Trương Tân nói với cô, Tùng San là một cô gái tốt.

Mấy ngày rồi Tùng San vẫn ở trong nhà, không đi đâu, cả ngày vùi trong chăn ngủ, hoặc là đứng ở ban công ngắm người. Trạng thái này của cô khiến Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân sợ hãi, nhưng lại không dám hỏi ra nghi vấn của mình. Tùng San cũng không nói, chỉ ôm ba mẹ làm nũng, gắng gượng giả vờ như mình không sao.

Phương Tiểu Tiệp lên nói với Tùng Chí Quân, bà cảm thấy chắc giữa San San và Tống Đào đã xảy ra chuyện gì đó, có phải chia tay hay không? Tùng Chí Quân lại không cho là như vậy, ông đã sớm nhận ra, con gái ông và Tống Đào căn bản không hề có quan hệ đó.

Vì thế buổi chiều hôm nay lão Tùng ở cơ quan không có chuyện gì nữa nên về nhà sớm, đi qua chợ còn mua mấy con ghẹ thật lớn,

vừa vào cửa đã nói với Tùng San: "San San, xem ba mua gì cho con nè."

Tùng San đang ngẩn người, nhìn thấy ba cầm một con ghẹ lớn thì nở nụ cười, "Là ghẹ sao! Thật tốt quá!"

Lão Tùng cười thả ghẹ vào cái chậu trong bếp, "Cuối thu thì nên ăn ghẹ."

Tùng San cười cười, "Vâng, con thích nhất và ăn ghẹ hấp của ba!"

Tùng Chí Quân đi vào phòng, cười nói: "San San, con có nhớ, khi còn nhỏ mỗi lúc con mắc bệnh, rõ ràng không thể ăn được gì nhưng lúc nào cũng đòi ăn ghẹ ba nấu chứ?"

Tùng San gật đầu, "Lúc ấy vẫn đang là mùa đông, không có nơi nào bán ghẹ sống, nhưng không hiểu sao ba lại có thể mua về cho con hai con ghẹ thật to."

Tùng Chí Quân nói: "Không còn cách nào khác, ai bảo San San của ba muốn ăn chứ! Làm cha chính là phải dốc hết toàn lực thỏa mãn yêu cầu của con gái bảo bối! Nhưng nhắc tới cũng thấy lạ, khi đó con bệnh rất nặng, ăn cháo cũng nôn, nhưng sau khi ăn xong ghẹ hấp của ba thì hết bệnh liền."

Tùng San ôm cha dụi dụi, "Đây là thần lực của tình ba con đó!"

Tùng Chí Quân xoa xoa đầu con gái, "Vậy nên hôm nay ba cũng làm ghẹ hấp cho con, mong con ăn xong rồi cũng có thể khôi phục tinh thần."

Tùng San ngẩn ra, mím môi, cúi đầu.

Lão Tùng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, "San San, nếu con không muốn nói với ba chuyện gì đã xảy ra, ba cũng sẽ không hỏi. Nhưng ba không thể chịu được khi nhìn thấy con cả ngày cứ mắt hờn mắt vía mà vẫn phải gắng gượng như không có chuyện gì. Bây giờ con đã lớn rồi, ba cũng già đi, chuyện ba có thể làm cho con cũng chỉ là mua mấy con ghẹ lớn về làm cho con ăn, khiến con vui vẻ trở lại."

Mũi Tùng San cay cay, cố nén không cho nước mắt chảy xuống, "Ba, con gặt ba mẹ, cũng gặt Tống Đào, còn gặt cả bạn cùng phòng, con thực sự đã nói dối rất nhiều, cho nên bây giờ con rất hận bản thân mình."

Lão Tùng thở dài, "Nếu như là chuyện lần trước thì ba đã biết rồi. Người giúp chúng ta, không phải Tống Đào."

Tùng San kinh ngạc, "Làm sao ba biết được?"

Lão Tùng cười cười: "Ba con tuy không có bản lĩnh, nhưng nhìn người vẫn rất chuẩn. Tống Đào là một đứa trẻ tốt, nhưng nhất định không thể nào có bản lĩnh cao như vậy, con tìm nó tới đóng kịch vì muốn ba và mẹ con yên tâm phải không?"

Tùng San yên lặng cúi đầu, "Ba, con thực sự xin lỗi, đều là lỗi của con..."

Lão Tùng khoát tay chặn lại, "Được rồi, chuyện đó hãy để cho nó qua đi. Chẳng cần quan tâm vì sao, cũng chẳng cần quan tâm chuyện đó đã giải quyết như thế nào, dù sao bây giờ ba con vẫn rất ổn, nhà chúng ta cũng vậy, thế là đủ rồi."

Tùng San cau mày, khẽ cắn môi dưới.

Lão Tùng nắm lấy tay con gái: "San San à, con người đều sẽ mắc sai lầm, sai lầm không quan trọng, chỉ cần nhớ rằng lần sau đừng mắc phải nữa. Con cũng không cần tự trách mình như vậy, trong lòng chất chứa nhiều chuyện sẽ rất khó chịu! Con người đều phải luôn hướng tới phía trước."

Tùng San hít sâu một hơi, gật đầu, "Vâng, ba nói rất đúng, con cũng muốn quên đi chuyện đó, tích cực lạc quan hướng tới phía trước."

Lão Tùng xoa đầu con gái, "Như vậy mới là con gái của lão Tùng chứ."

Vì thế bữa cơm chiều nay Tùng San ăn rất ngon miệng, cô ăn ghẹ lớn do tự tay lão Tùng hấp, bỗng nhiên cô cảm thấy mình không còn gì để sợ nữa. Vậy nên trong bữa ăn cô nói với ba mẹ, ngày mai cô muốn về trường.

Nếu buộc phải đổi mặt thì cứ đổi mặt thôi.

Tùng San vừa tới cửa phòng ký túc xá thì thấy Lý Yến và Triệu Nhiên đang ngồi ở chỗ mình ăn trưa, cô ổn định lại cảm xúc, cười đi vào, cô nói với Triệu Nhiên và Lý Yến, "Mình về rồi."

Triệu Nhiên quay đầu, nhìn thấy Tùng San thì hơi ngạc nhiên, vội vàng nói: "San San, cậu về đây ở sao?"

Tùng San gật đầu, "Ừ."

Lý Yến chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, không nói chuyện, rồi quay ngược trở lại, giống như không nhìn thấy Tùng San.

Tùng San đành phải đi tới, "Yến Yến, mình về rồi, mình có chuyện muốn nói với cậu."

Lý Yến buông chiếc đĩa trong tay xuống, đứng lên, cầm cặp lồng đi ra khỏi phòng.

Tùng San đứng yên tại chỗ, trong lòng khó chịu cúi đầu. Triệu Nhiên bước tới, vỗ vỗ vai cô, "San San, cậu đừng để ý quá, tính tình Lý Yến đến nhanh đi cũng nhanh, chờ thêm một thời gian nữa sẽ hiểu ra thôi, khi đó cô ấy sẽ vui vẻ với cậu trở lại."

Tùng San có chút cảm động, "Triệu Nhiên, cậu không khinh thường mình sao?"

Triệu Nhiên lắc đầu, "San San, mình tin tưởng cậu."

Tùng San càng cảm động, sau đó hổ thẹn cười cười, "Nếu chuyện này xảy ra với người khác, mình còn ghét người đó hơn cả Lý Yến nữa."

Triệu Nhiên nói: "Ít nhất còn có người yêu cậu, San San, vì vậy cậu nên phấn chấn lên đi."

Tùng San gật đầu, "Ừ", mình quay về là muốn phấn chấn lên, thay đổi hoàn toàn, làm người một lần nữa."

Triệu Nhiên do dự một chút, hỏi: "San San, cậu và ba của Lâm Lâm, chia tay sao?"

Tùng San suy nghĩ một chút, gãi gãi đầu, cười nói: "Nói chia tay thì hơi quá, mình và chú ấy vốn chưa từng chính thức quen nhau. Nhưng bây giờ không liên lạc nữa, cũng xem như là kết thúc nhỉ?"

Cô cười đến vô tâm, nhưng trong lòng vẫn nhói đau.

Vài ngày nay ở nhà, cô luôn nhớ tới lý do tại sao cô và Cố Trì Tây lại thành ra như vậy. Nhưng ngày nào cô cũng không kiềm chế được mình đi tới ban công nhìn xuống, đặc biệt là buổi tối. Mỗi lần nhìn, cô đều sẽ bất giác nhớ tới ở nơi đó, vào một đêm, có một người đàn ông dựa vào thân xe hút thuốc. Sau đó cô thấy mình thật kì lạ, sao lại giống như đang thất tình thế này, rõ ràng lúc trước khi chia tay Chu Trường An cũng không nghiêm trọng như vậy.

Triệu Nhiên cũng cười cười, trong ánh mắt lại chứa đựng ý tứ "Mình hiểu".

Bị ánh mắt này nhìn phải, trong lòng Tùng San cảm thấy cô nàng Triệu Nhiên này thật đúng là thâm tàng bất lộ, vì thế cô lại cười nói: "Triệu Nhiên, sao mình lại cảm thấy cậu như người có kinh nghiệm yêu đương phong phú thế?"

Triệu Nhiên hơi sửng sốt, cô cười khỏ nói: "San San, mình chỉ từng thăm mền chứ chưa từng yêu đương." Cô thở dài, "Mấy ngày trước mình vừa thổ lộ với Trương Tân, kết quả lại bị hán không chút do dự cự tuyệt."

Tùng San nhớ tới cái mặt than không biểu cảm của Trương Tân, cô bắt đắ dĩ vãng vai Triệu Nhiên, an ủi: "Cậu thích Trương Tân, thà đi thích cây cột hay tảng đá còn hơn, một người lạnh lùng vô cảm như anh ta, sao có thể có tình cảm với một người con gái nào chứ."

Triệu Nhiên bật cười, "Cậu nói đúng, anh ấy còn không bằng cây cột hay tảng đá nữa cơ, nhưng mình chẳng hiểu vì sao mình cứ thích anh ấy. Biết rõ là không có kết quả, nhưng cứ lao đầu vào, ngốc quá phải không?"

Tùng San không nói gì, nhưng trong mắt cô lại có chút đau lòng.

"Nhưng mình vẫn muốn thử xem, không nói cho anh ấy biết thì nó cứ nghiền nghiền ở trong lòng. Cho nên thật ra mình cũng hiểu được tại sao ba Cổ Lâm Lâm ba lần bảy lượt không bỏ cậu được, bởi vì mình cũng giống vậy, chưa từng từ bỏ ý định." Triệu Nhiên nói.

Tùng San không biết nên nói gì, câu nói này của Triệu Nhiên khiến cô thấy đau lòng, nhiều hơn nữa là nỗi tiếc hận.

Triệu Nhiên ra vẻ thoải mái cười nói: "Thật ra cũng chẳng sao, cho dù bây giờ mình vẫn nhớ anh ấy. Suy nghĩ một chút thì thấy chuyện này cũng có thể, dù sao cũng chỉ là nhớ thôi mà."

Tùng San hơi run sợ một chút, sau đó cô cười cười, "Ừ, nhớ thì nhớ đi, dù sao cũng qua rồi."

Triệu Nhiên cũng cười cười, "Đúng vậy, đều đã qua."

Họ vô cùng đơn giản nhìn nhau cười, những tiếc hận vui vẻ bi thương đều không cần nhắc tới nữa. Tùng San đổi đề tài hỏi Triệu Nhiên: "Cái công ty tồi tệ kia cậu còn đi làm nữa không?"

Triệu Nhiên nói: "Mình đang muốn nói chuyện này với cậu đây, mấy ngày hôm trước giáo viên hướng dẫn đến ký túc xá, sau khi biết một chút về tình hình thực tập thì họ nói có thể giúp mình đổi một công ty đang hoàng hơn."

Tùng San có chút kinh ngạc, "Có thể đổi sao?"

Triệu Nhiên nói: "Ừ, cụ thể mình cũng không rõ, hình như là có mấy người tự tìm nơi thực tập, nên họ mới giao mấy vị trí trống cho

mình. Mình tính ngày mai tới xem thử, cậu có muốn đi cùng hay không?"

Tùng San gật đầu, "Được, mình cũng đang muốn tìm một nơi đáng tin cậy đây."

Vì thế hai người họ dự định như vậy. Lúc chiều Tùng San ở ký túc xá thấy nhàm chán, bèn đi siêu thị mua đồ. Triệu Nhiên thấy Tùng San đi xuống tầng mới lấy điện thoại gọi cho Trương Tân.

"Em đã nói với San San rồi, ngày mai bọn em sẽ tới công ty đó xem thử." Triệu Nhiên nói.

Trương Tân trả lời: "Được, tôi biết rồi, cảm ơn."

Triệu Nhiên lại nói: "Trương Tân, anh có chắc lần này đưa San San tới đó không xảy ra vấn đề gì chứ, công ty này và ba của Lâm Lâm không liên quan gì phải không?"

Trương Tân nói: "Cô yên tâm, lần này không phải do Cố tổng sắp xếp."

Triệu Nhiên do dự một lát mới nói: "Vậy, vậy là anh sắp xếp sao?"

Trương Tân không đáp lại, chỉ nói một câu: "Tôi còn có việc, cúp máy trước."

Triệu Nhiên nghe thấy âm thanh tút tút, liền thở dài. Sao cô lại ngốc như vậy chứ.

Trương Tân nhét điện thoại vào túi, đứng dậy cầm báo cáo tới gõ cửa phòng Cố Trì Tây. Gõ hai tiếng thấy không có người trả lời, Trương Tân liền đẩy cửa đi vào, toàn bộ cửa chớp đều đóng kín, rõ

ràng bên ngoài cửa sổ là ánh nắng rực rỡ, nhưng trong căn phòng rộng lớn này lại u ám như động đen. Cố Trì Tây dựa lưng vào ghế, khép hờ mắt, không biết là ngủ hay tỉnh.

Trương Tân không lên tiếng, nhẹ nhàng đặt báo cáo trên tay lên bàn, vừa xoay người định đi ra thì nghe thấy Cố Trì Tây mở miệng nói: "Rót cho tôi một tách trà."

Trương Tân trả lời: "Vâng."

Mùi trà thanh đậm thoang thoảng trong phòng, Cố Trì Tây đứng lên, kéo mở cửa chớp, ánh sáng chiếu vào, làm cả phòng sáng hẳn lên.

"Gần đây cậu có theo dõi hành động của San San không?" Cố Trì Tây hỏi.

Trương Tân nói: "Chỉ xác định mỗi ngày cô ấy đều an toàn."

Cố Trì Tây gật đầu, uống một ngụm trà, nói: "Hôm nay xem xong phần báo cáo này, từ ngày mai trở đi tôi sẽ nghỉ phép vài ngày, chuyện còn lại trong công ty cậu tự giải quyết đi, không phải chuyện quan trọng thì đừng tìm tôi."

Trương Tân dừng một lát, nói: "Vâng."

Đây là lần đầu tiên Cố Trì Tây yên tâm giao công ty cho hần quản lý như vậy.

Cố Trì Tây lại hỏi: "Hai ngày nay Cố Lâm Lâm còn làm âm ỉ không?"

Trương Tân nói: "Ngày hôm qua có tới, nhưng lại bị Uông tổng tự đến dắt về, hôm nay trước mắt còn chưa xuất hiện."

Cố Lâm Lâm bị nhốt trong phòng, không ngừng cầm ghế phá cửa, "Mẹ, mẹ mau thả con ra! Con muốn đi gặp ba con!"

Uông Tiểu Kinh đứng ở cửa, lạnh lùng nói: "Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, ông ta không phải ba của con!"

Cố Lâm Lâm òa khóc lớn, "Ông ấy không phải ba con, vậy rốt cuộc ai mới là ba con? Ba con đang ở đâu?"

Uông Tiểu Kinh hít sâu một hơi, làm thế nào cũng không thể nói ra câu ba con đang bị giam ở trong tù, bà đành phải đổi phương thức, nói: "Không bao lâu nữa con sẽ nhìn thấy ba ruột của mình."

Cố Lâm Lâm rống to: "Mẹ không dám nói cho con biết, có phải năm đó mẹ không chung thủy với ba con, ra ngoài tìm đàn ông cho nên mới chiến tranh lạnh với ba nhiều năm như vậy không? Mẹ, mẹ mau nói đi, người đàn ông đã cùng mẹ thông gian là ai?"

Uông Tiểu Kinh tức tới sôi máu, "Sao mà có thể nói ba ruột mình như vậy, ba mà là người đàn ông tài giỏi lại tốt hơn nhiều so với Cố Trì Tây!" Nếu không phải do Cố Trì Tây, bây giờ ông ấy sớm đã trở thành một nhân vật lớn tiếng tầm lưng lầy.

Cố Lâm Lâm cười lạnh, "Tốt thôi, vậy mẹ nói cho con biết đi, ba ruột con đang ở đâu? Mẹ lôi ông ấy tới cho con xem, để xem rốt cuộc ông ấy có giỏi hơn Cố Trì Tây không!"

Uông Tiểu Kinh bóp trán, "Lâm Lâm, con sẽ được gặp, còn nửa năm nữa, nửa năm sau con có thể nhìn thấy ba ruột của mình."

Bình Đông, nửa năm cuối cùng này, sao lại gian nan như thế?

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 53

Tùng San và Triệu Nhiên cùng nhau đi đến công ty mà giáo viên hướng dẫn đã sắp xếp, nơi này cách trường học chỉ có mấy khu buôn bán, nó là một toà nhà cao tầng mới tinh, nhìn từ xa đã khiến cho người ta hài lòng. Kiến trúc và kết cấu bên trong rất cao cấp, mặt đá cẩm thạch sạch sẽ không dính một hạt bụi, sáng như gương, tại cửa thang máy tầng một có một bảng tên bằng kim loại, trên đó là tên những nhân viên công tác ở đây, có cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh.

Cửa thang máy mở ra, có mấy người mặc trang phục công sở đẹp để tinh tế vừa nói vừa cười bước ra, nhìn thấy Tùng San và Triệu Nhiên, trong mắt họ không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc. Tùng San và Triệu Nhiên nhìn nhau, họ cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng. Hai người bọn họ ở trong cái công ty tồi tàn kia làm việc vất vả cũng quen rồi, cho nên họ không nghĩ gì nhiều, cứ tùy tiện chọn đại đồ mà mặc, bây giờ nhìn đối phương, rồi lại nhìn chính mình, họ không hèn mà cùng thấy xấu hổ.

Tốt xấu gì cũng nên mặc bộ nào cho đàng hoàng một chút. Mang cái dáng vẻ này ra đường thật là mất mặt sinh viên đại học A mà.

Tiếp đãi các cô là quản lý Triệu, cô ấy rất khách khí, hoàn toàn không có dáng vẻ huênh hoang tự đắc như người quản lý ở công ty lúc trước, rất nhanh đã sắp xếp xong công việc cho hai người, Tùng San được phân tới phòng tài vụ hỗ trợ công tác thống kê và xác

minh việc chi trả, Triệu Nhiên thì đi phòng hành chính tổng hợp phụ trách công tác photo và phân phát tài liệu, tuy cũng vẫn làm việc vất, nhưng ít nhất môi trường làm việc rất tốt.

Đây là một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, văn hoá văn phòng có xu hướng Tây hoá, tinh thần này thể hiện rõ trên người mỗi nhân viên, ngay cả lúc nói chuyện cũng dùng tiếng Anh, giữa đồng nghiệp với nhau đều gọi bằng tên tiếng Anh. Tùng San và Triệu Nhiên mới đầu không quen lắm, luôn có cảm giác mình đang xuyên không như phim truyền hình TVB vậy. Nhưng vì bầu không khí xung quanh rất cởi mở, nên không bao lâu sau hai cô nàng đã thích ứng được, bắt đầu bắt chước các tiên bối trang điểm.

Tùng San vốn có vẻ ngoài xinh đẹp, khi cô mặc đồ công sở chỉnh tề, đi giày cao gót lại trang điểm nhẹ nhàng khiến cô càng đẹp hơn. Tuy rằng Triệu Nhiên có dáng vẻ bình thường, nhưng mặc trang phục công sở vào khiến con người cũng có sức sống hơn, đi đường cũng có thể ưỡn ngực ngẩng đầu.

Mỗi ngày khi giờ ăn trưa đến là lúc bầu không khí trong công ty sôi nổi hẳn lên. Trông công ty đại đa số đều là các cô gái ế, khi gái ế tụ lại một chỗ thì chuyện để nói vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là đàn ông, đàn ông đẹp trai hoặc đàn ông nhiều tiền, nếu như có thể toàn vẹn cả hai thì tốt nhất. Vì thế mấy chị mấy cô cứ tụ lại một chỗ, thì các loại tình tức bát quái lại bắt đầu.

"Nghe chuyện này chưa, mấy ngày hôm trước đại thiếu gia của Trình gia tổ chức tiệc sinh nhật, toàn bộ những nhân vật nổi tiếng của thành phố A đều có mặt."

"Quả là đáng tiếc, một người đàn ông đẹp trai mê người như vậy, lại đi cưới một cô vợ khuyết tật."

"Tuy cô vợ đó khuyết tật nhưng nghe nói là người thứ ba đó, tôi còn nghe nói cô ấy đánh bại mối tình đầu kiêm tri kỉ của Trình Mạnh Tiều, phòng cháy phòng trộm phòng tri kỉ, thật đúng là đạo lý chính xác."

"Này, mối tình đầu của hần còn không địch lại người thứ ba sao?"

"Nhưng tôi nghe nói đó là một ác bá!"

"Sao tôi nghe nói đó là một cô gái lưu manh?"

Tùng San và Triệu Nhiên ngồi bên cạnh, vừa ăn cơm hộp vừa tập trung tinh thần nghe ngóng, chuyện của Trình Mạnh Tiều bọn họ cũng đã từng xem trên tạp chí, cho nên rất có hứng thú.

Lại có một người khác cắt lời của các cô kia, dáng vẻ khinh thường nói: "Mấy năm nay công ty của Trình gia đang suy thoái, công ty của Trình Mạnh Tiều không thể nào có lợi nhuận được, chỉ có danh tiếng mà thôi."

Có người tán đồng, "Ừ", muốn nói người nhiều tiền nhất thành phố A này, thì phải nói tới người nghe thấy tiếng nhưng chưa thấy hình kia kìa. Nghe nói gần đây có người ra tay mua một mảnh đất lớn ở phía đông thành phố để xây dựng khu sinh thái, người mua chính là ông chủ của Trạch Viên, các cô nói xem người đó có nhiều tiền tới mức nào đây."

Bàn tay đang cầm đũa của Tùng San thoáng khựng lại.

"Thật hay giả vậy, sao tôi chưa từng nghe nói Thành phố A có một nhân vật tầm cỡ như vậy?"

"Là thật đó, tôi có một người bạn làm trong văn phòng chính phủ, anh ta nói người đó rất có quyền thế, lại có giao tình rất thân thiết với Bí thư Mạnh, hình như là họ... Cố?"

Đôi đũa trên tay Tùng San bỗng nhiên rơi xuống đất, Triệu Nhiên vội vàng khom lưng giúp cô nhặt lên, "Sao đang ăn lại làm rơi đũa thế, cậu nghe mấy tin tức lá cải kia nghiêm túc thật đấy!" Triệu Nhiên vừa cười vừa nói, ánh mắt cô ấy nhìn Tùng San, mang theo sự an ủi.

Tùng San cũng đành đặc cười cười, "Mình nghe quá nhập tâm nên quên cả ăn cơm."

Tất cả mọi người đều bật cười, họ cảm thấy cô bé này thật sự chưa biết mùi đời, mới nghe chút tin lá cải đã kích động như vậy.

Tùng San đứng lên, "Đôi đũa này bẩn rồi, để mình đi rửa."

Triệu Nhiên cũng đứng lên theo, "Mình đi cùng cậu."

Hai người đến phòng trà nước, Triệu Nhiên hỏi Tùng San, "Cậu không sao chứ?"

Tùng San nhếch miệng cười cười, "Có phải mình thật ngốc hay không, đến nỗi mới nghe cái tên thôi đã đánh rơi đũa rồi." Cô thấy bản thân thật sự không bình thường.

Trong khoảng thời gian này cô cố ý không để mình nghĩ tới người đó nữa, cô còn tưởng rằng hắn đã triệt để biến mất khỏi cuộc sống của mình.

"Hôm nay chỉ cần em nói ra, tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời em." Cô cũng tin những lời hắn đã nói ra nhất định sẽ thực hiện

được.

Thật ra đôi lúc có những thứ đã mọc rễ trong lòng, đâu thể nói quên là quên ngay.

Tùng San cầm đôi đũa liên tục rửa dưới vòi nước, giống như không thể sạch nổi. Đột nhiên cô có cảm giác khó chịu và hối hận.

Triệu Nhiên đứng bên cạnh, giúp cô tắt vòi nước đi, rồi vỗ vỗ vai cô, "San San, chỉ là thoáng qua thôi mà, không sao đâu, đều đã qua rồi."

Tùng San mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười an ủi trên mặt Triệu Nhiên, tâm trạng rối loạn của cô đã tốt hơn nhiều, sau đó cô cười, "Ừ, đúng vậy, chỉ thoáng qua thôi mà, không sao hết, dù sao cũng đã qua rồi."

Trên đường về nhà, Tùng San vẫn dùng những lời này không ngừng an ủi chính mình, chỉ thoáng qua thôi mà, không sao hết, dù sao cũng đã qua rồi.

Đã hai tuần cô không về nhà, lá cây ngô đồng trong khu đại viện đã chuyển vàng. Tùng San lên tầng, đi đến cửa sổ tầng hai, bất giác đến bên cửa sổ nhìn xuống, trên mặt đất có mấy chiếc lá rơi nằm lẻ loi.

Tùng San vừa vào cửa, Phương Tiểu Tiệp đã cảm thấy được sự thay đổi của con gái, bà cười nói: "Mặc những bộ quần áo này vào, San San nhà chúng ta đã trở thành một nữ nhân viên công sở rồi!"

Tùng San cười ôm lấy cái eo thùng nước của mẹ, "Mẹ, mẹ không đi tham gia lớp múa đó nữa sao? Sao eo lại thô như vậy."

Tùng Chí Quân từ phòng bếp đi ra, cười nói: "Còn lớp múa gì nữa, gần đây ngày nào mẹ con cũng than mệt, ngay cả đi bộ bà ấy cũng lười."

Tùng San cười hì hì ôm cánh tay Tùng Chí Quân, "Ba, ba làm gì ngon cho con ăn thế?"

Lão Tùng cười nói: "Sinh nhật con gái cưng của ba, đương nhiên ba phải tung ra đòn sát thủ chứ!"

Tùng San khựng lại một chút, giờ cô mới nhớ, hóa ra hôm nay là sinh nhật mình, cô quay đầu nhìn nhìn Phương Tiểu Tiệp, thấy vẻ mặt cười đắc ý của mẹ, cô mới hiểu được vì sao hôm nay rõ ràng không phải cuối tuần nhưng mẹ cô lại liên tiếp gọi điện thoại bảo cô về nhà.

Sinh nhật của cô, mà cô cũng quên mất, nhưng ba mẹ cô thì nhớ rất rõ ràng.

Trong lòng Tùng San vô cùng cảm động, cô muốn khóc nhưng gắng nhịn lại, cười ha ha nói: "Con muốn ăn bánh ngọt! Ba mẹ có mua bánh kem cho con không?"

Phương Tiểu Tiệp mở tủ lạnh, cười thần bí chỉ vào chiếc hộp, "Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, mau tới xem đi! Không phải con vẫn luôn nhắc tới bánh kem lạnh sao? Hôm nay ba mẹ đã cố ý đi mua, là bánh kem Đức, nhìn đẹp chứ!"

Nói xong bà liền cởi bỏ ruy băng xinh đẹp, mở cái hộp ra, bên cạnh thành hộp có những phiến nước đá khô toả ra khí trắng.

Tùng San nhìn cái bánh kem lập lòe trong khói trắng kia mà ngây dại.

Phương Tiểu Tiệp tưởng con gái mình quá kích động nên mới vậy, vì thế bà nói với Tùng Chí Quân: "Lão Tùng, ông xem tôi đã nói con gái mình nhất định sẽ vui không chịu được mà!"

Lão Tùng cũng cười nói, "Ừ, xem như 1000 tệ này bỏ ra thật bỏ, xem như thoả mãn mơ ước của con gái đi!"

Tùng San ba mẹ nói, cô hít sâu một hơi rồi cười: "Ba, mẹ, hai người thật quá lãng phí, bỏ ra cả ngàn tệ để mua cái bánh ngọt nhỏ như thế này!"

Lão Tùng gãi gãi đầu, "Vốn dĩ muốn mua cho con cái to hơn, nhưng mà đắt quá, đó không phải chỉ là bánh ngọt thôi sao, sao lại đắt thế chứ!"

Phương Tiểu Tiệp cũng nói, "Đúng đó, cái bánh to thì quá to luôn!" vừa nói bà vừa khoa tay múa chân, "Nó to như vậy, cao như vậy, cái đó chắc không ai bê được luôn đấy."

Tùng San cười gật đầu, "Vâng, đúng là không thể bê được." Vào thang máy còn phải nhờ người ấn nút lên tầng.

Tùng Chí Quân cười lấy một quả anh đào trên bánh ngọt ra, đưa lên miệng Tùng San, "San San, mau nếm thử xem anh đào trên bánh ngọt cao cấp có gì khác không."

Tùng San khẽ nhú mào, nhưng vẫn há miệng ăn quả anh đào, vừa ăn vừa cười, "Ừm, ngon lắm." Thì ra nó có vị như thế này.

Phương Tiểu Tiệp cười lắc đầu, "Ngay cả nến còn chưa đốt mà đã ăn rồi."

Lão Tùng vẫy tay, "Bà quên rồi sao, đây là kem lạnh, không thể đốt đèn cây, có một chút đèn cây nó sẽ tan ngay."

Phương Tiểu Tiệp bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Đúng ha, ông không nói thì tôi quên mất, may mà không đốt, nếu không là mất trắng 1000 tệ rồi."

Tối hôm nay, Tùng San cuối cùng cũng nếm được bánh kem lạnh có mùi vị như thế nào. Lần trước cô dùng mấy ngàn tệ mua cái bánh kem lạnh loại lớn nhất, cực khổ bê nó đi, ngay cả một miếng cũng chưa ăn được, nghĩ lại thật đáng tiếc.

Mới vài tháng ngắn ngủi, không ngờ cảnh còn người mất.

Mặc dù chỉ là cái bánh nhỏ nhưng Tùng San và ba mẹ vẫn không thể ăn hết, vì nó quá ngọt. Bánh nhìn rất đẹp, nhưng khi ăn thì không say mê như vậy được bởi vì nó ngọt tới phát ngấy. Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp mới ăn hai miếng đã ăn không nổi nữa, có cảm giác như mang vạ vào thân. Tùng San lại ăn rất vui vẻ, từng miếng từng miếng, ăn một mảng lớn, sau đó trong dạ dày có cảm giác như chứa một đồng băng, rùng hết cả mình.

Ăn bánh ngọt xong, Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp liền cùng nhau vào bếp bận rộn nấu cơm chiều, Tùng San ăn bánh không chịu nổi nữa nên quyết định xuống lầu đi dạo một chút, vừa đi vớt rác vừa tiện thể xem hòm thư. Gió trời chạng vạng có hơi lạnh, Tùng San lại vừa ăn một bụng bánh kem lạnh, sau khi vớt rác xong đi tới chỗ hộp thư bị gió lạnh thổi qua khiến cô không khỏi run rẩy.

Sau đó dường như cô nghe thấy ở đâu đó truyền đến tiếng "Gâu gâu!"

Tùng San quay đầu, nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra gì cả, cô cảm thấy hơi kỳ quái, cô có cảm giác tiếng sủa đó rất quen, đặc biệt giống... Lão Tần.

Cô lấy thư ra, quay vào nhà, vừa đi vừa lật xem, đa phần là mấy cái quảng cáo lung tung, còn có mấy cái thông tin liên quan tới thể hội viên của Phương Tiểu Tiệp, vì thế cô cũng lười mang vào, đi thẳng đến thùng rác phía trước vứt hơn nửa. Đột nhiên cô lại nghe thấy một tiếng chó sủa.

Cô quay đầu, lại cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, nhưng vẫn như trước không phát hiện ra con chó nào. Nhưng vẫn cô vẫn nhin không được lớn tiếng hô: "Lão Tần?"

Không có trả lời.

Tùng San cảm thấy hôm nay mình thật không bình thường, từ giữa trưa tới giờ, nghe thấy chữ Cố thì rớt đũa, ăn bánh ngọt thì tâm trạng không yên, bây giờ con nghe nhầm nữa.

Rốt cuộc cô đã làm sai gì chứ.

Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng đi lên tầng, vừa vào trong, Phương Tiểu Tiệp đang bụng thức ăn ra bàn, nhìn thấy Tùng San liền nói: "San San, sao sắc mặt con khó coi vậy? Chẳng lẽ ăn bánh ngọt nhiều quá nên bụng khó chịu sao?"

Tùng San đưa tay sờ sờ mặt mình, cô chỉ cảm thấy lạnh lạnh, cười nói: "Có thể do bên ngoài gió lớn, nên bị lạnh."

Tùng Chí Quân từ trong bếp đi ra, cười nói: "Bánh ngọt đắt tiền như vậy ăn vào còn đau bụng, chẳng phải đã mất tiền còn phải chịu tội sao?"

Phương Tiểu Tiệp cũng cười, "Cái hoá đơn tôi vẫn còn giữ đây, nếu con gái tôi ăn vào mà có chuyện gì, ngày mai tôi sẽ đến tìm họ!"

Tùng San cười rộ lên, đi rửa tay xong liền giúp ba mẹ dọn thức ăn ra bàn, sau đó một nhà ba người ngồi vào bàn, ăn một bữa cơm hoà thuận vui vẻ. Ăn cơm xong, Tùng San chủ động đi rửa bát, để ba mẹ ngồi trên sofa xem ti vi nghỉ ngơi. Vì phòng bếp nối liền với ban công, khi Tùng San rửa bát, vẫn không nhìn được nhìn xuống tầng, bên dưới vẫn vắng lặng như tờ, đêm lạnh như nước.

Tối nay lão Tùng và Phương Tiểu Tiệp rất vui vẻ, nên có uống một ít rượu, vì vậy vừa xem ti vi một lát đã mệt mỏi đi ngủ. Ngày mai Tùng San còn phải dậy sớm đi làm nên cũng quay về phòng nằm xuống, nhưng cô cứ lăn qua lăn lại không thể nào ngủ được. Trong lòng cô luôn có một cảm giác không thể nói thành lời, giống như dự cảm, lại giống như ảo giác, hết đến rồi đi, làm tâm trạng cô rối tung khiến nó không thể nào bình lặng.

Trần trọc trần trở quá ức chế, cô dứt khoát đứng dậy, đi tới đầu giường định lấy di động lên weibo, vừa mở khoá liền thấy tin nhắn chưa đọc, số điện thoại của ai cô không biết, chỉ thấy bốn chữ, "Sinh nhật vui vẻ".

Bỗng nhiên toàn thân cô cứng đờ, dự cảm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, đột nhiên hoá thành xúc động, sự xúc động này khiến cô không chút do dự xuống giường, mở cửa, đi xuống tầng. Như một kẻ mê muội không còn tri giác.

Gió đêm xuyên qua đồ ngủ mỏng manh thấm vào da thịt cô, cô mờ mịt bốn phía nhìn, cũng không biết mình đang tìm cái gì.

"Gâu Gâu!"

Cô xoay người, còn chưa kịp nhìn rõ đã bị Lão Tần nhào tới làm ngã nhào. Hai chân Lão Tần bám vào người cô, cái đầu lưỡi dài của nó nói ra sức liếm.

"Lão Tần, đúng là cứng rồi!" Cô cũng rất kích động, cúi người ôm Lão Tần không nỡ buông, dựa vào đèn đường mờ ảo cẩn thận đáng giá vết thương của Lão Tần, "Vết thương của cứng đã tốt hơn chưa?"

Lão Tần sửa một tiếng "Gâu Gâu".

Tùng San cười sờ sờ đầu nó, "Thật tốt quá!" Cô lại nhìn bốn phía, nhưng không thấy người đó.

Điện thoại di động trong túi áo ngủ lại reo lên, cô lấy ra nhìn, lại một tin nhắn từ số lạ, "Tặng Lão Tần cho em làm quà sinh nhật."

Cô sửng sốt, dở khóc dở cười.

Di động lại reo lên, "Bên ngoài gió lạnh, nhanh lên tầng đi."

Lần này Tùng San thật sự bật cười, cô xoa đầu Lão Tần, "Lão Tần, chủ nhân của cứng không cần cứng nữa, về nhà cùng chị nhé."

Lão Tần ngoắc ngoắc cái đuôi, rất nghe lời sửa một tiếng.

Vì thế Tùng San dắt Lão Tần lên tầng, khi lên tầng hai, cô không tiếp tục đi lên. Lão Tần lắc cái đuôi vừa muốn lên tiếng đã bị Tùng San ngăn lại, "Suyt!"

Cô đứng bên cửa sổ, len lén nhìn, đèn đường khiến cái bóng của hân thật dài.

Cô cũng không lên tiếng, cứ nhìn như vậy, bây giờ bên cạnh hấn không có chiếc xe kia, chỉ lẻ loi một mình, châm một điếu thuốc, cúi đầu.

Lão Tần bám hai chân trên tường, duỗi cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy chủ nhân, nó không nhin được nữa sữa, "Gâu gâu!"

Đêm yên tĩnh khiến cho âm thanh này trở nên thanh thúy. Tùng San giật mình, còn chưa kịp trốn, đã bắt gặp tầm mắt của hấn, sau đó cả người cô đều cứng đờ. Hấn cũng không nhúc nhích, cứ như vậy ngửa đầu đối diện với cô, bóng đêm u ám, đèn đường mờ nhạt, rõ ràng cách hai tầng nhưng cô lại thấy rõ ràng biểu cảm trên mặt hấn, ấm áp mà phiền muộn.

Thời gian như ngừng lại, họ yên lặng nhìn nhau, không ai nói gì. Không biết bao lâu sau, hấn dập thuốc trong tay, bỏ vào gạt tàn mang theo bên người, xoay người rời đi.

Trong lòng cô giống như nứt ra một khe hở, một cảm xúc nóng bỏng dâng trào vùi lấp lí trí của cô. Tùng San hít sâu một hơi, xoay người đi xuống tầng, bước chân càng lúc càng nhanh, cơ hồ là chạy, cô chạy ra cửa, nhìn thấy bóng dáng hấn rời đi, cô dừng lại một lát, rồi lại bước nhanh hơn đuổi theo, hai tay ôm chặt lấy hấn từ sau lưng.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 54

Áo vest trên người hần lạnh như băng, không biết đã đứng bên ngoài bao lâu rồi.

Hai tay Tùng San ôm chặt lấy hông hần, hai má dán lên tấm lưng rộng lớn của hần, chỉ rơi nước mắt, nhưng không thể nói thành lời.

Lão Tần chạy theo Tùng San, đứng một bên nhìn hai người, cũng rất yên tĩnh.

Bàn tay lạnh lẽo đó nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng mở cánh tay cô ra. Hần xoay người, vẻ mặt dịu dàng, "San San."

Tùng San nghe thấy âm thanh trầm thấp kia, càng khóc dữ dội hơn, cô cắn môi, đôi mắt to tròn ướt đẫm nước mắt, "Chú là tên cuồng theo dõi sao? Chú làm gì mà đi tới trước nhà tôi rồi còn không dám xuất hiện? Chú làm như vậy rất biến thái đó có biết không?"

Khóe miệng Cố Trì Tây hơi hơi cong lên, bàn tay to lớn xoa xoa đầu cô, "Xin lỗi em, là Lão Tần nhớ em."

Lão Tần đứng một bên rất biết phối hợp sửa một tiếng, "Gâu gâu!"

Tùng San cau mày, "Cho nên chú liền tặng nó cho tôi? Chú không cần nó nữa sao?"

Cố Trì Tây cúi đầu, "Tôi chỉ không có thứ gì khác để tặng em." Nói xong hấn lại ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng như nước, "San San, sinh nhật vui vẻ! Từ hôm nay em đã 21 tuổi rồi."

Tùng San gật gật đầu, "Cảm ơn." Cũng không biết là do lạnh hay do khóc, mà tiếng cảm ơn này có chút run run.

Cố Trì Tây đau lòng nói, "Em mau dắt Lão Tần lên tầng đi, đừng để bị lạnh sẽ bệnh đó."

Tùng San vẫn không nhúc nhích, "Chú tặng Lão Tần cho tôi, còn chú thì sao? Lão Tần không phải là người nhà của chú sao? Không có lão Tần, căn nhà của chú không phải càng lúc càng trống vắng sao?"

Cố Trì Tây cười cười, "Không sao cả, tôi ở một mình đã quen rồi."

Tùng San cuối cùng cũng không thể kiềm chế được bản thân, cô mạnh mẽ nhào vào lòng hấn, tay nắm chặt lấy áo hấn, khóc lớn lên: "Sao chú có thể đối xử với Lão Tần như vậy chứ, Lão Tần theo chú lâu như thế, nó đã quen sống trong căn nhà lớn kia rồi, chú nói xem tôi làm sao nuôi được nó đây! Nhà tôi nhỏ như vậy, ba mẹ tôi lại không biết cách nuôi chó! Ban ngày nhà tôi cũng không có người, một mình Lão Tần bị nhốt trong nhà sẽ cô đơn tới mức nào chứ, tôi còn phải ở lại trường, chỉ có cuối tuần mới có thể về nhà một chuyến! Gần đây tôi còn phải thực tập đi sớm về muộn, tôi ép buộc bản thân không được nhớ tới chú, quên tất cả những chuyện về chú, nhưng tôi càng muốn quên thì lại không có thể nào quên được! Tôi tự nói với chính mình đó chỉ là thoáng qua thôi, không sao hết, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, nhưng tại sao bỗng nhiên chú lại xuất hiện!"

Một bàn tay lớn xoa xoa lưng cô, ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt.

"San San, thực xin lỗi, không chỉ có Lão Tàn nhớ em, tôi cũng nhớ em." Hấn nói, rồi lại ôm cô chặt hơn, "San San, tôi nhớ em."

Một câu nói trầm thấp bình tĩnh như vậy, cùng với tiếng tim đập có lực của hấn tiến vào tâm trí cô, kích thích rung động trong cô.

"Cố Trì Tây." Cô ngẩng mặt lên, hai tay ôm chặt lấy hấn, kiễng chân, "Em cũng nhớ anh."

Đôi môi mềm mại lạnh lẽo dán lên môi hấn, mang theo vị của nước mắt. Chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, có chút trúc trắc, rõ ràng sợ hãi, nhưng lại tràn đầy dũng khí.

Cô hôn hấn, ở nơi đó trong sương thu gió lạnh, bốn phía yên tĩnh, ánh trăng sáng tỏ.

Hấn lại hoàn toàn ngây người, hấn chưa từng nghĩ tới có một ngày San San sẽ chủ động hôn hấn như vậy, hấn cũng không biết phản ứng như thế nào. Hai cánh môi lạnh lạnh quấn lấy nhau, mềm mại dây dưa, nháy mắt đã làm ngọn lửa trong lòng bùng lên.

Nhưng hấn vẫn không nhúc nhích như cũ, chỉ kiềm chế và kiềm chế. Loại dằn vò này so với chuyện muốn gặp mà không thể gặp còn đau khổ hơn, vì cô đang ở trong lòng hấn, cô đang chủ động hôn hấn. Sự kích động trong cơ thể càng lúc càng dâng cao, phá vỡ phòng tuyến của hấn từng chút một, hấn đành phải đè nén hơi thở của mình, ngay cả ngón tay cũng không dám cử động, vì hấn sợ nếu chạm vào cô nhiều hơn một chút, lý trí sẽ không thể khống chế được nữa.

Hắn vốn chỉ định nhìn cô từ xa mà thôi.

Mấy ngày nay hắn không đến công ty, chỉ ở nhà một mình với Lão Tàn, không đi đâu hết. Hắn vẫn mở cái đèn nhỏ màu quất vàng trong phòng bếp, giống như khi cô còn ở đây. Ba chai nước ngọt trong tủ lạnh vẫn còn đó, mỗi lần mở tủ hắn sẽ nhìn một lần, còn cả những món đồ ăn vặt trong tủ bếp nữa.

Lão Tàn hồi phục rất tốt, càng ngày càng có sức sống hơn, mỗi ngày nó đều nằm trong ổ nhỏ, không có việc gì làm thì liếm liếm mấy cái cốc đủ màu sắc sỡ kia, đôi mắt to ướt át không hề che giấu nỗi nhớ nhung. Cho nên hôm nay hắn mới có thể đưa Lão Tàn đi cùng.

Sinh nhật của cô, hắn vẫn nhớ, hơn nữa hắn còn định bụng chuẩn bị từ rất sớm. Khi đi Hongkong, hắn luôn tự hỏi mình nên mua quà gì cho cô, nhưng vì Lão Tàn bị thương nên mọi chuyện rồi hết lên cả. Những ngày họ cùng nhau chăm sóc lão Tàn, hắn cũng luôn suy nghĩ nên tặng cho cô thứ gì.

Chỉ cần cô muốn, cho dù là bảo vật quý giá của châu Âu hắn cũng sẽ mua cho cô. Nhưng cô miễn cảm như vậy, nếu như đó là thứ quá xa xỉ và quý giá, cô nhất định sẽ không nhận.

Vừa nãy khi cô nhìn bốn phía vắng lặng gọi "Lão Tàn", nhớ nhung trong đôi mắt to trong suốt kia giống Lão Tàn như đúc, bỗng nhiên hắn có ý nghĩ tặng Lão Tàn cho cô.

Như vậy là được rồi, cô thích lão Tàn như vậy, Lão Tàn cũng thích cô. Ít nhất làm như vậy, cô và Lão Tàn đều sẽ rất vui vẻ. Nhưng hắn không ngờ, cô lại hỏi "Chú tặng lão Tàn cho tôi, còn chú thì sao?"

Hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng San San của hắn lại nghĩ tới. Thực sự hắn có thể sẽ có cảm giác như muốn chết đi.

Đôi môi của bé con cuối cùng cũng dừng lại, nháy đôi mắt trong suốt đắm lệ nhìn hắn.

"Thực xin lỗi, em... quá kích động." Cô xấu hổ cười, đôi mắt khẽ lay động, cúi đầu, buông hai tay từ bên hông hắn ra, cơ thể khẽ lùi về phía sau một bước.

Cô đang làm gì thế này?

Cô lại chủ động ôm hôn hắn? Còn là ở dưới tầng nhà mình...

Cổ Trì Tây cuối cùng cũng hé miệng thở hổn hển, vẻ mặt vẫn điềm đạm như thường, tay hắn xoa xoa của cô đầu, "Hôm nay là tôi phạm quy, cho nên người phải nói xin lỗi là tôi. San San, em mau lên tầng đi, muộn rồi."

Phạm quy.

Cô cười cười: "Em có nên cho anh một tấm thẻ vàng hay không đây?" Sau đó nước mắt lại không kiềm chế được rơi xuống, nhưng cô vẫn cười: "Lão Tàn anh vẫn nên mang về đi, em có thể nhận nó như quà sinh nhật, nhưng anh có thể giúp em chăm sóc nó, được không?"

Hắn ngừng một lát, gật đầu, "Được."

Tùng San lau nước mắt trên mặt, hít sâu, "Em lên tầng đây."

Tròng mắt hắn sâu thăm thẳm, "Được."

Tùng San xoay người, đi hai bước, rồi bỗng nhiên quay lại, khó khăn mở miệng nói: "Cố Trì Tây, ngày mai năm giờ em sẽ tan tầm, anh, tới đón em."

Cố Trì Tây vẫn chưa trả lời, Lão Tàn đã đi trước một bước sửa "Gâu gâu". Cố Trì Tây bất đắc dĩ cười cười, "Được."

Tùng San cũng cười, bây giờ cô mới thực sự lên tầng, đi đến cửa sổ tầng hai vẫn nhìn ra theo quán tính, vừa vặn bắt gặp hắc đang ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn hắc đứng ở nơi đó, trong lòng cô thấy ấm áp, bỗng nhiên cô có cảm giác kiên định hơn.

Vào nhà, cô thay giày, rón ra rón rén định trở về phòng, thì đèn trong phòng khách bất ngờ sáng lên, Tùng San sợ tới mức giật mình, xoay người liền nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân đang ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc của hai người đã thay thế mọi ngôn ngữ.

"San San, người đàn ông kia là ai?" Phương Tiểu Tiệp gọn gàng dứt khoát hỏi.

Tùng San không dám nhìn vào mắt mẹ, cô cúi đầu, ngón tay bất giác nắm lấy vạt áo, "Là... người mà con thích."

Lúc những lời này thoát ra khỏi miệng, ngay cả chính cô cũng giật mình.

Đột nhiên cô lại có thêm dũng khí, cô ngẩng đầu, nhìn Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân nói, "Ba mẹ, con biết đã khuya như vậy còn ra khỏi nhà nhất định khiến ba mẹ lo lắng, con thực sự xin lỗi, con vẫn luôn không dám nói cho ba mẹ biết con đã có người mình

thích, vì chuyện này có chút phức tạp, chính bản thân con cũng có chút hỗn loạn."

Phương Tiểu Tiệp lấp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn Tùng Chí Quân, trong lúc nhất thời bà cũng không biết nên nói hay nên hỏi những gì.

Tùng Chí Quân vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, sự nghiêm túc hiếm thấy, "San San, người đó là ai?"

Tùng San cắn môi, suy nghĩ một chút rồi nói, "Ba, bây giờ con cũng không thể xác định được liệu rằng chúng con có thể đi đến cuối cùng hay không, cho nên mong hai người cho con chút thời gian, chờ con sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, con sẽ dẫn anh ấy đến cho hai người gặp."

Phương Tiểu Tiệp rất vui mừng, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con gái có ánh mắt kiên định như vậy, bà cười nói: "Mẹ thấy vừa rồi hai đứa đứng dưới tầng ôm hôn nồng nhiệt như vậy, chẳng lẽ còn có thể không tiến tới được sao? Con không cần vội, lần này mẹ sẽ không can thiệp nữa, con cứ ở bên cạnh người ta cho thật thoải mái đi, chờ khi nào trong lòng con thấy có thể thì hãy đưa về."

Tùng San cảm động nói, "Mẹ, mẹ không lo lắng con sẽ tìm dạng đàn ông như thế nào sao?"

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Cái này mẹ cũng không lo, con gái mẹ thông minh như vậy, nhìn nhầm một lần, còn có thể lại sai lầm thứ hai sao? Mẹ thấy con nửa đêm còn không ngủ đi ra khỏi nhà, chạy xuống tầng ôm đàn ông, chuyện này nếu như bị hàng xóm thấy được thì lời truyền đi sẽ không dễ nghe đâu. San San, về sau con nên kiềm chế một chút, dù sao cũng là ở dưới tầng nhà mình."

Tùng San gật gù đầu, "Vâng, con biết."

Phương Tiểu Tiệp thở dài, "Được rồi, đêm khuya còn bị giày vò như vậy, mẹ nghe con mở cửa ra ngoài còn tưởng xảy ra chuyện gì, nhanh về ngủ đi."

Nói xong bà đứng lên, đi hai bước rồi quay đầu lại nhìn Tùng Chí Quân, "Ông còn ngồi đó làm gì?"

Vẻ mặt của Tùng Chí Quân vẫn hết sức nghiêm túc, ông muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nghe thấy Phương Tiểu Tiệp gọi vẫn không trả lời, chỉ đứng lên đi vào phòng ngủ.

Tùng San nhìn vẻ mặt của lão Tùng, trong lòng cô đột nhiên hơi hốt hoảng. Tình tình của Tùng Chí Quân luôn tốt hơn nhiều so với Phương Tiểu Tiệp, tối nay Phương Tiểu Tiệp không nổi giận nhưng biểu cảm của Tùng Chí Quân lại rất nghiêm túc, chẳng lẽ lão Tùng nhận ra Cố Trì Tây sao?

Nhưng bây giờ Tùng San cũng không có tâm trạng dư thừa để suy nghĩ về vấn đề này, đầu óc của cô từ đầu đến cuối vẫn dừng lại tại hình ảnh của thời khắc đó, khi cô ôm chặt lấy hắn. Cái ôm rộng lớn, hơi thở ấm áp, còn cả đôi môi lạnh lạnh. Nhắm mắt lại cô vẫn cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

Thì ra đó là người mà cô thích.

Sáng sớm khi rời khỏi giường, đôi mắt cô có hai quầng thâm, cô vội vàng ăn một bát cháo rồi ra khỏi nhà đi đón tàu ngầm. Sáng sớm trong bến tàu điện ngầm, biển người tấp nập, mọi người đều có việc của mình. Tùng San một mình đứng lặng yên trong góc, nhìn tấm áp phích quảng cáo mà ngẩn người. Trên đó có hình ảnh một đôi vợ

chồng già sóng vai nhau ngồi trên băng ghế tại bờ biển, trong ánh nắng của buổi chiều tà, mặt biển và chân trời chạm vào nhau, ánh vàng rực rỡ nối liền thành một mảnh.

Cô nhớ tới lời hán đã từng nói, "Cuộc đời tôi là mặt trời lặn, cho nên tôi yêu em, San San, bởi vì em là mặt trời mọc của tôi."

Cô ngơ ngẩn thả hồn, suýt nữa ngồi quá trạm. Cô vội vàng xuống tàu điện ngầm, đến trước cổng công ty thì gặp Triệu Nhiên.

"San San, cậu ngủ không đủ sao?" Triệu Nhiên hỏi.

Tùng San cười xán lạn, "Rất ngon."

Triệu Nhiên cười cười không nói gì, hai cô gái trẻ cùng đi vào toà nhà, lúc ra khỏi thang máy Triệu Nhiên hỏi: "San San, tối nay cậu có về trường không, có muốn mình đi cùng không?"

Tùng San suy nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay mình có việc, không về trường."

Thứ tư luôn là ngày mệt nhất trong tuần, từ lúc Tùng San vào công ty không được một phút nhàn rồi, tham dự cuộc họp của tổ, sau đó đi tới các phòng ban thu biên nhận thu chi, sau đó vùi đầu sửa sang lại đã mất cả một ngày, ngay cả cơm trưa cũng chỉ tùy tiện ăn hai miếng.

Bởi vì cô muốn tan làm đúng giờ.

Bởi vì cô đã nói cho hán biết, hôm nay năm giờ cô tan tầm.

Cô biết, cô muốn hán đến đón cô, hán nhất định sẽ đến, cho nên cô không muốn để hán đợi lâu.

Cuối cùng cũng tới năm giờ, cô khẩn cấp thu thập mấy tấm ngân phiếu trên bàn, lấy túi xách, nói hẹn gặp lại với đồng nghiệp rồi chạy ra khỏi phòng. Lúc ra khỏi thang máy, trái tim cô bỗng nhiên đập thình thịch, cô đi ra cổng, bên ngoài ánh nắng mặt trời vẫn chói chang như trước, cô không khỏi nheo mắt lại, lấy tay che ánh nắng, nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng hấn.

Nhưng lại không thấy, bóng dáng của hấn, xe của hấn, chẳng thấy gì cả.

Tâm trạng cô bỗng nhiên không vui, cô đứng trước cửa chính của công ty, nhìn đồng nghiệp đi ra khỏi thang máy, cười nói với cô ngày mai gặp, trong lòng có chút khó chịu không thể nói thành lời.

Cô lấy điện thoại di động ra, quyết định gọi cho hấn, mới mở khoá thì thấy một tin nhắn chưa đọc, "Anh đỗ xe ở đằng sau công ty em."

Cô cười nhẹ, vội vàng băng qua đường cái, nhìn thấy chiếc xe màu đen đang đỗ ở đó, Cố Trì Tây thấy cô đến liền xuống xe giúp cô mở cửa xe.

"Sao anh lại đỗ xe ở đây?" Tùng San ngồi vào xe liền hỏi.

Cố Trì Tây dịu dàng cười, "Đỗ xe trước cửa công ty em không phải quá rêu rao sao? Để đồng nghiệp của em thấy được thì không tốt."

Tùng San cúi đầu, cô mím môi, không nói gì nữa.

Cố Trì Tây khởi động xe, quay đầu hỏi, "Đi đâu đây?"

Tùng San nghĩ nghĩ, vẫn cúi đầu nói: "Đến nhà anh."

Cố Trì Tây ngừng một lát, đập chân ga, "Được."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 55

Sắc hoa ở Giang Phong Uyển vẫn rực rỡ, hoa trong bồn biến thành màu đỏ rực, lá cây rậm rạp sáng bóng, dưới ánh mặt trời trông cực kì hoa lệ. Cây phong hai bên đường cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ, mặc dù phần lớn đều là lá vàng, đỏ vàng giao nhau, nông nông sâu sâu cực kì đẹp mắt.

Tùng San xuống xe, nhìn cảnh sắc yên tĩnh đẹp đẽ bốn phía, nở nụ cười, "Nơi này đúng là thu hè không giống nhau, nhưng đều rất đẹp."

Cố Trì Tây dịu dàng nhìn cô cười, "Mùa xuân và mùa đông không đẹp như vậy đâu."

Tùng San quay mặt nhìn hấn, đôi mắt to chớp chớp, "Thật sao? Em rất muốn xem."

Cố Trì Tây cười, "Ừm." Hấn cũng không nói thêm gì nữa.

Tùng San theo hấn vào nhà, cô nhìn thấy Lão Tần đang nằm sấp trên thảm trải sàn ngủ thật say, hai cái tai mềm nhũn rủ trên đầu, trông rất lười biếng. Tùng San cười bước tới phía trước, quỳ trên mặt đất, ôm lão Tần, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve lông trên lưng nó, Lão Tần càu nhàu rầm rì hai tiếng, nhưng cũng không chịu tỉnh, uốn éo thân mình tiếp tục ngủ.

Tùng San cười nói: "Thật là lười!"

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào nhà, vừa lúc dừng lại trên tấm thảm màu trắng gạo, cô bé con ôm Lão Tần cười so với ánh mặt trời còn rạng rỡ hơn. Bức tranh này quá đẹp để, Cổ Trì Tây nhìn thấy mà lòng rung động, nhưng hấn chỉ cười rồi xoay người đi vào bếp, mở cửa tủ lạnh ra cầm chai nước ngọt lớn rót cho cô một ly.

Tùng San nhìn đồ uống trong cốc rồi mới nói: "Anh còn giữ ba chai nước đó sao?"

Cổ Trì Tây cười cười: "Ừm."

Tùng San nhìn hấn, cô cảm thấy hôm nay hấn rất ít nói. Cô nhận cốc nước uống một ngụm, do để quá lâu nên đã mất hơi gas, vì vậy trừ vị ngọt ra nó chẳng có mùi vị gì cả. Vì thế cô đưa cốc lại cho hấn, "Không ngon, em muốn uống nước."

Ánh mắt Cổ Trì Tây ấm áp, cười nói: "Được." Nói xong hấn liền nhận cái cốc rồi đứng dậy đi vào bếp, cầm một chai nước đi ra, quay lại phòng khách, tiện tay giúp cô mở nắp đây rồi đưa cho cô.

Tùng San buông lão Tần ra, ngồi xuống sofa, cứ như vậy nhìn hấn đi tới, đôi mắt to theo dõi từng cử chỉ hành động của hấn, khi thấy hấn tiện tay mở cái nắp đây ra, bỗng nhiên tim cô như lạc mất một nhịp, cả người đều ngây dại. Kết quả tay hấn đưa chai nước cho cô hơn nửa ngày cô mới tỉnh táo lại, cô xấu hổ nhận chai nước, kích động uống ừng ực từng ngụm lớn.

Sau đó cô chợt nghe thấy tiếng cười nhẹ của hấn.

Hai má đột nhiên hơi nóng lên.

Cô đành phải cúi đầu, nắm chặt chai nước thủy tinh trong tay. Sau đó cô cảm giác được có một bàn tay to lớn đang đặt trên đầu cô, dùng sức xoa xoa, như hận không thể khiến cô tiến vào lòng mình.

Cô ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp tầm mắt của hắn, cả hai đều yên lặng.

Tùng San cẩn thận nhìn khuôn mặt hắn, bây giờ cô mới phát hiện ra hình như hắn hơi tiêu tụy, khuôn mặt đẹp đẽ như vậy, nhưng lại mang theo phiền muộn, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Cô buông chai nước trong tay, lại gần hắn, đưa tay ra, sờ sờ mặt hắn, tuy hắn cũng đã lớn tuổi rồi, nhưng làn da vẫn rất đẹp, cô chỉ chạm nhẹ một chút rồi nhanh chóng rời đi, giống như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại có một dòng điện mãnh liệt truyền khắp cơ thể cô.

Hắn cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, tùy ý để bàn tay cô chạm nhẹ hết nơi này đến nơi khác, hắn gần như ngừng hô hấp, vì hắn sợ nếu mình có chút động tác nhẹ cũng sẽ dọa đến cô.

Cuối cùng Tùng San dùng cả bàn tay chạm vào mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác này thật quá kỳ diệu, cô mỉm cười ngọt ngào, "Cố Trì Tây, mặt anh còn mềm hơn cả Lão Tần."

Hắn bật cười, rốt cuộc hắn cũng không kháng cự được nữa, ôm lấy cô, đặt cô bé con trên đùi, mạnh mẽ hôn vào đôi má ửng hồng kia, "San San, không cần đốt lửa trên người anh."

Cô rử mi mắt, lông mi dài rung động, hai tay ôm lấy cổ hắn, tựa mặt vào má của hắn, "Cố Trì Tây, em nghĩ, có lẽ em thích anh rồi."

Đêm qua em mơ thấy anh, hôm nay làm việc thì luôn thất thần, khi này em đứng trước cửa công ty không nhìn thấy anh thì rất lo lắng, trong lòng rất khó chịu, nhưng khi nhìn thấy tin nhắn của anh thì vui vẻ hẳn lên...”

Lòng của Cố Trì Tây mềm nhũn, xoa xoa đầu cô, ánh mắt thâm sâu, "Cho nên?"

Tùng San mím môi, đối diện với hắn, khoảng cách gần như trán kề trán, đôi mắt to trong trẻo khẽ chớp, lông mi dài nhẹ rủ xuống, "Em không biết, bây giờ em thấy rất rối loạn, cho nên em muốn nói mọi chuyện cho anh biết, em muốn biết anh nghĩ như thế nào."

Cô thẳng thắn như vậy, khiến Cố Trì Tây dở khóc dở cười. Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi cô, dịu dàng nói: "San San, cảm ơn em đã vì anh đi đến bước đường này, chuyện còn lại cứ để anh lo."

Chỉ cần em chịu đi trên con đường này, thì dù cho khoảng cách giữa chúng ta là bao xa, hãy cứ để anh bước tiếp đoạn đường còn lại.

Khóe miệng của cô hơi cong lên, không nói gì, chỉ đưa mặt gần thêm một chút, cho đến khi chạm vào môi hắn thì cả hai quần lầy nhau. Mới đầu nhẹ nhàng đụng chạm, dây dưa, sau đó hàm răng cọ sát, mở ra, đầu lưỡi của cô thật cẩn thận tiến vào thăm dò, lại một lần nữa lâm vào trận địa có bấy, bị lưỡi hắn vây quanh, quần lầy, khó có thể chia lìa. Nụ hôn kéo dài thật lâu, không hề vội vàng xúc động, không táo bạo, lại như một hồi thịnh yến, cực kì hưởng thụ.

Cô hôn đến mức mệt mỏi, rời khỏi môi hắn, nằm trong lòng hắn, toàn thân mềm mại. Nhưng hắn căn bản vẫn hôn chưa đủ, nên xoay người đặt cô dưới thân, tiếp tục hôn, đến lúc đôi môi của cô sưng

hết cả lên, hấn mới chuyển sang mặt cô, mũi, trán, một bàn tay hấn chống bên cạnh cô, sợ đè lên khiến cô khó chịu. Tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hấn xuyên qua lòng bàn tay truyền tới cơ thể cô, khiến làn da tuyết trắng của cô đỏ ửng lên.

Hấn cắn nhế lên vành tai cô, "San San, nếu em không nói dừng, anh sẽ mất không chế."

Hơi thở nóng bỏng của hấn thổi vào tai cô, khiến thân thể cô dâng trào từng đợt sóng. Loại cảm giác kì lạ nhưng cực kì quen thuộc này ở trong cơ thể cô quá phá, khiến một loại khát vọng khó hiểu bất giác bộc phát, cô cắn đôi môi đỏ mọng như nhũ máu, đôi tay ôm lấy cổ hấn, cắn nhẹ lên môi hấn.

Hấn kích động như muốn điên cuồng, nhưng không cần phải khắc chế nữa, rốt cuộc hấn cũng có thể phóng thích được dục vọng chất chứa đã lâu. Khi làn da hai người cọ sát, vì có mồ hôi thấm vào khiến càng thêm khó có thể chia lìa. Cô như một chiếc bánh bơ ngọt, trắng mịn mềm mại, đưa vào miệng sẽ tan ra, chỉ còn lại hương vị ngọt ngào quấn quanh. Còn hấn là một con thú bị vây khốn đói khát đã lâu, một khi chiếm được món ăn yêu thích, thì hận không thể nuốt trọn, nhưng lại luyến tiếc, cho nên đành phải liếm, rồi liếm, khiến cho bản thân có thể cảm nhận trọn vẹn từng chút một hương vị của cô. Hấn càng khẩn cấp thì càng cố ý kéo dài, cho đến khi cô bị trêu chọc đến mức không chịu nổi nữa khẽ rên lên thành tiếng, hấn mới chịu phóng thích ra đạn bạc cất trữ đã lâu.

Một tiếng nổ vang, pháo hoa rực rỡ khắp bầu trời.

Cô run rẩy lông mi ướt ướt, núp trong lòng hấn, cuộn người lại, hấn ôm cô, hôn lên trán của cô, lại một lần nữa cảm thấy có chết

cũng không luyến tiếc.

Lão Tàn chẳng biết đã tỉnh ngủ từ lúc nào, định kêu hai tiếng nhắc nhở chủ nhân đã tới giờ ra ngoài tản bộ, lại bị hai người đang dây dưa trên sô pha dọa ngây người, chỉ trừng đôi mắt đen tròn vo, mờ mịt yên lặng nhìn theo.

Toàn thân Tùng San xụi lơ vô lực, ngay cả năng lực tự hồi cũng không có, chỉ nằm trong lòng hần, cảm thấy vô cùng kiên định. Cổ Trì Tây cũng mệt mỏi lắm rồi, nhưng hần vẫn ôm lấy cô, luyến tiếc buông ra.

Lão Tàn thấy hai người đều yên lặng, nó lẳng lặng đứng lên dạo qua dạo lại một vòng trong phòng khách, sau đó rút cuộc nhin không được sửa "Gâu gâu".

Tùng San mở to mắt, trong lúc nhất thời lại có chút mờ mịt, sau đó nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cổ Trì Tây, mới hơi xấu hổ nói: "Lão Tàn nên ra ngoài tản bộ rồi."

Cổ Trì Tây cười cười, đứng lên bế ngang cô đi vào căn phòng trong tầng một, đẩy cửa ra, đặt cô bé con lên giường, "Em nằm thêm một lát đi, sau đó tắm rửa một chút, anh nấu cơm cho em, ăn cơm xong chúng ta đưa Lão Tàn đi tản bộ."

Cô ngoan ngoãn đồng ý, trong đôi mắt to tròn vẫn mang theo chút e lệ. Hần cười đi ra khỏi phòng, lên tầng tắm rửa, rồi lại xuống bếp chuẩn bị cơm chiều. Cô chỉ nằm một lát rồi rời giường tắm rửa, sau đó đi tới chỗ tủ quần áo xa hoa kia chọn một bộ đơn giản nhất mặc vào, khi ra khỏi phòng thì thức ăn nóng hôi hổi đã được đặt trên bàn.

Cố Trì Tây nấu sủi cảo đông có sẵn trong tủ lạnh, Tùng San nếm một ít rồi cười nói: "Sủi cảo này ăn rất ngon, nhưng so với ba em làm thì kém hơn một chút."

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ, sủi cảo bào ngư do đầu bếp số một Phượng Cửu Thiên làm, vậy mà lại không thể so với món của Tùng Chí Quân.

Tùng San bữu bữu môi, "Anh đừng có cười, chờ ngày nào đó anh ăn món của ba em làm thì sẽ biết chuyện em nói là sự thật!"

Nói xong câu đó, hai người đều yên lặng một lúc.

Về mặt Cố Trì Tây thông dong bình thản, nhã nhặn gấp cho cô hai viên sủi cảo, "Ăn vài miếng nữa đi."

Tùng San lại buông đũa trên tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thật ra, đêm qua ba mẹ em đã thấy hết rồi."

Ánh mắt Cố Trì Tây khựng lại, nhột nhạt cười nói: "Sau đó thì sao?"

Tùng San nói: "Trời tối quá nên có lẽ họ không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng hình như mẹ em lại rất chờ mong. Em nói với họ cho em thời gian để em sắp xếp mọi chuyện ổn thoả, sau đó sẽ đưa anh về nhà cho họ gặp mặt."

Cố Trì Tây gật đầu: "Được."

Tùng San khẽ nhú mày, "Anh không lo lắng sao? Ba mẹ em có khả năng sẽ... sẽ không chấp nhận anh dễ dàng như vậy."

Cố Trì Tây cười cười: "Anh biết."

Tùng San nhếch miệng, ánh mắt lay động, sau đó nhìn thẳng hấn, "Em nghĩ kĩ rồi, em muốn ở bên anh, mặc kệ anh là ai, cũng mặc kệ anh bao nhiêu tuổi."

Cố Trì Tây ngẩn ra, đôi mắt sâu thăm thăm như hai hố đen, thật lâu sau, hấn đứng lên, đi đến bên cạnh Tùng San ôm chặt lấy cô. "San San, anh sẽ không để cho em phải chịu bất cứ tổn thương nào, em không cần lo lắng gì hết, mọi chuyện cứ để anh lo."

Tùng San cười lắc đầu, "Nếu em đã quyết định ở bên cạnh anh, thì không thể đẩy hết áp lực cho anh. Từ nay về sau, có nhiều khó khăn hơn nữa em cũng sẽ cùng anh gánh vác." Nói xong cô lại cúi đầu, "Cho dù, có bị xúc phạm, em cũng sẽ không lùi bước."

Cố Trì Tây càng ôm cô chặt hơn, "San San, có anh ở đây, không ai có thể mắng chửi em."

Tùng San nở nụ cười, nghiêng đầu: "Ý của anh là, về sau ở thành phố A này em sẽ ngang hàng với anh?"

Cố Trì Tây cười xoa mặt cô, "Bởi vì em là người phụ nữ của Cố Trì Tây anh."

Tùng San bĩu bĩu môi, "Anh không sợ em sẽ trở thành một Cố Lâm Lâm thứ hai sao?"

Cố Trì Tây bóp trán, cười nói: "San San, cho dù em có biến thành dạng người như thế nào anh đều thích."

Tùng San cười ra tiếng, suy nghĩ một hồi lại nhăn mày, nghiêm túc nhìn thẳng hấn, "Cố Trì Tây, em vẫn luôn nghĩ không ra, vì sao lại là em? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau lại trong tình huống như thế, sao anh có thể lập tức coi trọng em như vậy?"

Cố Trì Tây cười mà không nói, chỉ ôm cô hôn một cái.

Tùng San vẫn nghiêm túc hỏi: "Hay là, trước kia chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?" Nói xong cô lại cười nói: "Chắc không phải do em trông giống người tình cũ của anh như tình tiết trong mấy phim truyền hình cầu huyết chứ?"

Cố Trì Tây bắt đắc dĩ, nhìn đôi mắt to thuần khiết của cô, hắn không thể nói ra những lời đại loại như năm năm trước chúng ta đã từng gặp nhau. Chỉ sợ nếu cô biết được, chắc cô sẽ cười chết mất.

Hai người dắt Lão Tàn ra ngoài, sắc trời đã chập tối, Lão Tàn ở trong nhà ghen đã lâu rồi cuộc cũng được ra ngoài nên cực kì hưng phấn, vui vẻ chạy loạn khắp nơi, Tùng San lo lắng muốn đuổi theo, Cố Trì Tây lại nắm chặt tay cô không buông.

"Không quan sát nó thật kỹ lỡ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?" Tùng San lo lắng nói.

Cố Trì Tây cười nói: "Không sao, Lão Tàn biết nhà mình ở đâu, nên sẽ không đi lạc."

Tùng San vẫn không yên lòng, "Vậy lỡ như gặp phải người xấu thì sao đây?"

Cố Trì Tây ôm cô, xoa xoa đầu cô, "San San, chuyện như vậy vĩnh viễn sẽ không xảy ra nữa." Nói xong hắn lại bổ sung thêm: "Dù là ở Giang Phong Uyển, hay ở thành phố A, dù là ai cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ động được vào một sợi lông của em và Lão Tàn."

Ánh mắt hắn kiên định, Tùng San thấy lòng ấm áp, cô dựa vào lòng hắn nhẹ nhàng dụi dụi, y như con thú nhỏ, "Cố Trì Tây, thì ra yêu thương anh là chuyện tuyệt vời như vậy."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 56

Triệu Nhiên cảm thấy gần đây Tùng San rất kì lạ, không hề u ám như trước, ngày nào tâm tình cũng rất sáng sủa, lúc nào cũng cười cười, thỉnh thoảng lại có vẻ mặt ngây dại không tập trung. Mỗi sáng Tùng San đều tới công ty rất sớm, bình thường khi Triệu Nhiên vội vàng vàng tới công ty đã thấy Tùng San đang ngồi trước bàn làm việc mở máy tính rồi. Triệu Nhiên cảm thấy rất kỳ quái, công ty này rõ ràng rất gần nhà Tùng San, rốt cuộc vì sao ngày nào cô ấy cũng phải dậy sớm để tới công ty chứ.

Tùng San còn thường xuyên nhìn di động tới ngần người, sau đó còn nhìn màn hình cười ngây ngô.

Cái bệnh trạng này, Triệu Nhiên cảm thấy, chín phần mười là đang yêu.

Nhưng nếu hỏi trực tiếp thì cũng không hay, hỏi làm gì? Nói cho ai? Triệu Nhiên cười tự giễu, di động của cô bây giờ trở thành cái đồng hồ báo thức, mỗi ngày trừ việc đánh thức cô rời giường, nó chưa từng đổ chuông.

Đã gần một tháng rồi Trương Tân chưa gọi cho cô. Cô cũng không chủ động gọi cho hắn để báo cáo chuyện gì cả. Mỗi liên hệ duy nhất giữa bọn họ là Tùng San, có chuyện nào đáng buồn hơn chuyện này nữa không?

Triệu Nhiên biết, Trương Tân nhất định sẽ có hứng thú với tình hình gần đây của Tùng San, dù cho không phải vì yêu cầu của ông chủ mình. Đây chính là trực giác của phụ nữ, Trương Tân quan tâm Tùng San, là loại quan tâm của đàn ông đối với phụ nữ.

Lúc ăn trưa, Tùng San cầm một hộp cơm đi ra, Triệu Nhiên lại gần nhìn, hăm mộ không chịu được, "San San, sủi cảo này thơm quá! Là ba cậu làm sao?"

Tùng San cười ha ha gấp hai viên bỏ vào hộp cơm của Triệu Nhiên, "Là tự mình làm đấy, ăn thử đi!"

Triệu Nhiên cắn một miếng, xúc động tới mức muốn rơi nước mắt, "Thơm quá, ăn ngon thật! San San cậu thật lợi hại!"

Tùng San cười vỗ ngực một cái, "Thật sao, mình được ba mình truyền nghề mà!"

Cô thấy mình rất có thành tựu, nhất là khi Cố Trì Tây ăn, mặt mày rất vui vẻ. Vì bữa sủi cảo này, Tùng San đã cố ý về nhà xin lão Tùng nhà cô phương thức bí truyền, sau đó lại về nhà Cố Trì Tây cùng nhau làm.

Cố Trì Tây cầm chày cán bột nói với cô, "Đã hai mươi mấy năm qua anh mới lại cán bột sủi cảo."

Tùng San cảm thấy khó có thể tin, liền hỏi: "Vậy mỗi khi cuối năm đến anh ăn cái gì?"

Cố Trì Tây cười cười, "Đều ra ngoài ăn, hoặc kêu đầu bếp làm vài món mang tới nhà."

Tùng San khẽ nhú mào, hỏi: "Một mình sao?"

Cố Trì Tây lắc đầu, "Vớ lảo Tàn."

Trong lòng Tùng San có một cảm giác khó chịu không thể nói thành lời, cô lập tức ôm lấy hấn dụi dụi, "Sau này em sẽ cùng anh đón năm mới."

Nghĩ đến chuyện đó cô không nhịn được cười nhẹ, vẻ mặt này vừa vụng bị Triệu Nhiên nhìn thấy. Triệu Nhiên không chịu nổi nữa, thử dò hỏi: "San San, cậu đang yêu sao? Sao gần đây mình thấy tâm trạng của cậu hình như rất tốt."

Tùng San sững sốt, sau đó nhếch miệng cười nói: "Rõ rệt như vậy sao?"

Triệu Nhiên thấy cô không giấu diếm, trong lòng cũng bớt sốt ruột, Triệu Nhiên liền cười nói: "Đúng vậy, dáng vẻ của cậu bây giờ chính là cô gái trẻ đang đắm chìm trong tình yêu."

Tùng San bĩu môi, "Cậu khen mình hay chê bai mình thế? Đừng có văn vẻ như vậy được không?"

Triệu Nhiên cười nhẹ, "San San, cậu có thể tìm được tình yêu thật là tốt, mình mừng cho cậu."

Tùng San mím môi, ánh mắt bình thản, "Cảm ơn, mình cũng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng có thể hiểu được lòng mình rồi."

Triệu Nhiên kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, hồi lâu mới nói: "Chẳng lẽ, là..." Cô không có nói tiếp, mà cẩn thận nhìn xung quanh.

Tùng San gật đầu, hào phóng nói: "Chính là Cố Trì Tây, bọn mình chính thức ở bên nhau, là do mình đề nghị trước." Nói xong cô lại cúi đầu cười cười.

Triệu Nhiên đã kinh ngạc tới mức không biết nói gì, thật lâu mới có thể trở lại bình thường, cô hỏi: "Trương Tân, có biết không?"

Tùng San ngừng một lát, gật đầu, "Có."

Đây chính là chuyện mới phát sinh sáng hôm nay.

Tùng San ra mở cửa liền thấy Trương Tân, hai người đều ngẩn ra, gần mười giây sau, Trương Tân mới dùng vẻ mặt không chút thay đổi nói, "Tôi tới đón Cố tổng."

Tùng San miễn cưỡng cười nhẹ, "À, để tôi vào bảo anh ấy nhanh lên một chút."

Trương Tân lại nói: "Không cần vội, tôi đợi ở bên ngoài là được rồi."

Tùng San gật đầu, "Ừm." Sau đó xoay người rời đi.

Trương Tân lại gọi cô lại, "Tùng San."

Cô lại quay đầu, "Hả?"

Trương Tân ngừng một lát rồi nói, "Cô tới đây... từ lúc nào?"

Tùng San cảm thấy vấn đề này của hắn thật kì lạ, nhưng vẫn cười cười trả lời: "Sắp một tuần rồi."

Ánh mắt Trương Tân khẽ lay động, nhưng cũng không nói gì nữa.

Khi Cố Trì Tây đi ra nhìn thấy Tùng San và Trương Tân đang đứng ở cửa, hắn rất tự nhiên khoác tay lên hông Tùng San, thân mật nói: "Mau đi lấy túi xách của em đi, anh đưa em tới công ty."

Tùng San cười hì hì trả lời, "À, vâng." Nói xong cô liền xoay người đi vào bên trong.

Trương Tân vẫn không nâng mắt, thẳng tắp đứng ở cửa, vẻ mặt không chút thay đổi.

Cố Trì Tây nhìn Trương Tân, hỏi: "Công ty mà bây giờ San San đang thực tập là do cậu sắp xếp sao?"

Trương Tân trả lời: "Vâng."

Cố Trì Tây không nói thêm gì nữa, trong ánh mắt đã lộ ra thâm ý. Cái khí thế này quá mãnh liệt, cho nên khi Tùng San cầm túi xách đi ra lập tức nhận ra, nhưng cô không hỏi gì, chỉ theo Cố Trì Tây và Trương Tân lên xe. Trương Tân ngồi ở phía trước lái xe, Tùng San và Cố Trì Tây ngồi ở ghế sau, tay Cố Trì Tây ôm chặt lấy eo cô, cô muốn tránh ra để đổi tư thế thoải mái hơn cũng không được.

Lúc xuống xe, cô còn bị Cố Trì Tây kéo lại, mạnh mẽ hôn một cái ngay trước mặt Trương Tân.

Cô cảm thấy hấn thật vô duyên, nhưng sau khi cân nhắc kĩ thì thấy rất vui sướng. Phụ nữ khi yêu chính là như thế, không có thuốc chữa.

Triệu Nhiên nghe Tùng San nói xong, trong lòng đột nhiên hơi khó chịu, sau đó cô cảm thấy mình thật đáng thương, đáng cười, đáng xấu hổ lại đáng giận, chính cô cũng ghét cái tính này của mình. Nhưng cô vẫn tranh thủ còn ít phút trước khi hết thời gian nghỉ trưa, lén lút ra hành lang gọi cho Trương Tân.

"A lô?" Giọng Trương Tân vẫn trước sau như một, lạnh như băng.

"À, là em, Triệu Nhiên." Lần nào cũng vậy, cô đều dùng những câu này làm lời dạo đầu.

"Có chuyện gì?" Trương Tân vẫn nói ngắn gọn như trước.

"Cũng...không có chuyện gì, chỉ là, San San và ba của Lâm Lâm đang quen nhau, anh có biết không?" Cô do dự nói.

"Có." Giọng nói của hắn càng thâm lạnh.

"Em chỉ muốn hỏi..... anh có ổn không?" Triệu Nhiên cuối cùng cũng nổi lên dũng khí.

"Gì cơ?" Trương Tân hỏi.

"Em lo anh sẽ chịu đả kích." Triệu Nhiên hít sâu một hơi, nói thẳng.

"Nếu không có chuyện gì thì tôi tắt máy trước." Trương Tân không đợi Triệu Nhiên trả lời đã cúp điện thoại.

Sau đó hắn cảm thấy cô nàng Triệu Nhiên này thật khó hiểu, rõ ràng hắn vừa lợi dụng cô trắng trợn như vậy, vừa mạnh mẽ cự tuyệt cô, sao cô cứ phải làm việc nghĩa không từ nan như thế?

Còn lo lắng cho hắn sao?

Trương Tân cất điện thoại xong liền cầm báo cáo gõ cửa phòng Cố Trì Tây.

"Cố tổng, còn mười phút nữa là tới hội nghị." Trương Tân nói.

Cố Trì Tây không ngẩng đầu, tiếp tục lật báo cáo trong tay, "Mấy ngày tôi nghỉ ngơi cậu làm không tệ."

Trương Tân không nói gì, tiếp tục chờ Cố Trì Tây nói câu tiếp theo. Quả nhiên hắn nghe thấy Cố Trì Tây nói: "Chờ hạng mục Đức Thuận Viên kết thúc, cậu có muốn tìm cơ hội ra biển lớn không? Thành phố F gần đây đang có dự án xây dựng một khu phát triển mới."

Trương Tân mới nghe một nửa đã hiểu rồi, ngài ấy làm vậy là muốn đẩy hắn tới biên cương đây mà. Vì vậy hắn nói: "Mọi chuyện đều theo sắp xếp của Cố tổng."

Lúc này Cố Trì Tây mới ngẩng đầu, trong mắt mang theo chút ý cười, "Tốt lắm, cho cậu thời gian một tháng để bàn giao công việc trong tay, để thư kí Lưu Mân tiếp nhận vị trí trợ lí đặc biệt của cậu đi."

Vẻ mặt của Trương Tân vẫn không chút thay đổi, "Vâng."

Tùng San tan việc, theo quán tính cô đi ra cửa sau công ty, đợi một hồi vẫn không thấy xe của Cố Trì Tây đến, đang định gọi điện thoại cho hắn thì thấy Trương Tân lái một chiếc xe khác tới, lúc này cô mới nhớ ra sáng nay Cố Trì Tây không đi chiếc xe màu đen kia.

Trương Tân ấn mở cửa sổ xe, "Cố Tổng đang họp ở Trạch Viên, ngài ấy bảo tôi tới đón cô tới ăn cơm cùng ngài ấy."

Tùng San suy nghĩ rồi nói, "À, vậy được rồi." Nói xong cô tiện tay mở cửa xe ở ghế phó lái, ngồi vào.

Trương Tân nhìn cô, "Cô vẫn nên ngồi đằng sau thì hơn."

Tùng San không hiểu lắm, "Có liên quan gì?"

Trương Tân không nói gì nữa, đạp chân ga, xe liền chen vào dòng xe cộ chạy trên đường cao tốc. Tan tầm là thời gian cao điểm, hôm nay lại là thứ sáu, xe cộ chen chúc trên đường cao tốc nhiều tới mức một con kiến cũng chạy không lọt, Tùng San và Trương Tân ngồi trong xe, bị kẹt ở giữa, hoàn toàn không thể động đậy.

Tùng San nhìn đồng hồ, "Xem ra bảy giờ cũng không đến được." Cô bắt đắc dĩ sờ sờ bụng, đói quá.

Trương Tân yên lặng mở một ngăn trên xe, lấy từ bên trong ra một gói chocolate, không nói một lời nhét vào tay Tùng San.

Tùng San hơi sửng sốt, bật cười, "Trên xe anh mà cũng có đồ ăn sao?"

Trương Tân chỉ gật đầu, "Ừm."

Tùng San xé lớp giấy gói ra, cắn một miếng, cười nói: "Không phải anh lấy xe công làm việc tư, đưa đón bạn gái đi lại đó chứ?"

Trương Tân quay mặt lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, "Đây là chuẩn bị cho cô."

Tùng San nao lòng, lập tức cười nói: "Cố Trì Tây lo nghĩ nhiều thật." Nói xong cô lại cắn một miếng chocolate.

Trương Tân lại quay đầu đi, ánh mắt nhìn thẳng vào dòng xe cộ, "Là tôi chuẩn bị cho cô."

Tùng San đang ăn chocolate đột nhiên cắn phải má trong, đau đến mức thở không nổi, nước mắt suýt nữa rớt xuống.

Trương Tân lại lấy một chai nước ở trong xe đưa cho cô.

Là một chai nhựa, khác với loại trong nhà Cổ Trì Tây. Tùng San vặn mở nắp chai, uống một ngụm, "Cảm ơn."

"Không có gì." Trương Tân dùng khuôn mặt biểu cảm nói.

Tùng San cảm thấy có chút đau đầu, nên dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, "Tôi ngủ một lát, khi nào tới nơi thì gọi tôi."

Trương Tân nói: "Được."

Thật ra Tùng San cũng không buồn ngủ, chẳng qua cô cảm thấy tình huống này thật ngượng ngùng. Đối mặt với Cổ Trì Tây, cô có thể không hề áp lực nói giỡn, thậm chí làm nũng, nhưng đối mặt với Trương Tân, cô lại luôn cảm thấy rất mệt. Cô không thể nào hoà hợp được với người này, mới trao đổi một chút đã đi tới góc chết rồi. Cô thật sự không thể hiểu được, một người lạnh lùng như vậy, rốt cuộc Triệu Nhiên thích hắn ở điểm nào?

Vì thế Tùng San liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, chỉ lát sau cô đã thật sự thiếp đi, sau khi tỉnh dậy liền thấy cơ thể lung lay, giống như đang gặp địa chấn vậy, khi cô mở to mắt ra thì thấy trời đã chập tối, sau đó cô hoảng hốt khi phát hiện khuôn mặt của Trương Tân gần trong gang tấc, nhất thời cô sợ tới mức giật nảy mình.

"Anh làm gì vậy?" Cô kêu lên sợ hãi.

Trương Tân lại không chút căng thẳng, "Nhìn xem cô tỉnh ngủ chưa."

Tùng San cau mày, nhìn xung quanh một chút, mới phát hiện ra chuyện kì lạ, bốn phía tĩnh lặng như tờ, họ không phải đang ở trên đường cao tốc sao, sao bây giờ lại ở đồng ruộng rồi.

"Đây là đâu? Không phải đang đi tới Trạch Viên sao?" Tùng San hỏi.

"Vừa rồi đường cao tốc kẹt xe đi lâu quá, nên tôi đã tìm con đường khác đi tới Trạch Viên." Trương Tân nói.

Tùng San nhíu mày, lại nhìn xung quanh một chút, "Vậy bây giờ là sao thế này?"

"Con đường này không bằng phẳng, xe xảy ra chút vấn đề, nên bây giờ xe bị kẹt vào hồ không lên được." Trương Tân nói.

"Vậy anh không gọi cứu hộ tới sao?" Tùng San vội vàng hỏi.

"Nơi này sóng rất yếu, di động không bắt được tín hiệu." Trương Tân nói.

"Xung quanh đây có đồng ruộng, nhất định là có người, anh mau xuống xe tìm người đi, xem xem có ai có thể giúp đỡ không?" Tùng San nói.

"Tôi đang định làm vậy, chỉ có điều cô vẫn còn ngủ, cho nên vừa rồi tôi mới muốn đánh thức cô." Trương Tân nói.

Tùng San cảm thấy trên đầu xuất hiện ba đường hắc tuyến, "Được rồi, bây giờ tôi tỉnh rồi, anh mau đi đi."

Trương Tân lại lắc đầu: "Chỉ sợ tối hôm nay không được, bây giờ chỉ có thể đi kiếm một hộ dân nhờ người ta cho tá túc một đêm thôi, ngày mai tìm người tới đẩy xe lên. Cô xuống xe đi cùng tôi, để một mình cô ở lại xe không an toàn."

Tùng San nghĩ nghĩ, "Được rồi, tôi đi cùng anh, hai người sẽ tìm nhanh hơn."

Trương Tân xuống xe, sau đó ngăn cản Tùng San bước xuống, "Đường này vừa đổ mưa, xung quanh đều là sinh lầy, cô đi giày cao gót không đi được đâu."

Tùng San nhìn mặt đất lầy lội, cau mày nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Trương Tân quay lưng lại, "Tôi cõng cô."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 57

Tùng San nhìn tấm lưng trước mặt, do dự một lúc sau đó cự tuyệt: "Hay thôi đi, tôi tháo giày ra đi theo anh."

Trương Tân quay lại, ánh mắt sắc bén, "Nhanh lên." Hoàn toàn không cho người ta thương lượng.

Tùng San cau mày, nhìn cái mặt than không biểu cảm của Trương Tân, cô cảm thấy rối rắm, nếu không lên thì như đang làm kiêu, cho nên đành phải leo lên lưng hắn, hai tay Trương Tân quàng lấy đùi cô, đi nhanh về phía trước, hoàn không có chút đáng về chặt vật.

Cánh đồng này như vô tận, Trương Tân cố gắng cô nên không thể đi quá nhanh, bọn họ đi dọc theo đoạn đường lầy lội này đã hai mươi phút rồi, vậy mà một căn nhà cũng không thấy. Tùng San cực kì không thoải mái, cô thuận miệng nói: "Anh có mệt không, tôi thấy anh cứ thả tôi xuống để tôi tự đi được rồi."

Trương Tân không quay đầu lại, chỉ nói hai chữ: "Không mệt."

Tùng San bắt đầu dỗi, "Hai người cùng đi có thể sẽ nhanh hơn, cứ như bây giờ không biết đến khi nào mới tìm được."

Trương Tân không nói lời nào, kéo tay cô lại, ngăn cô trượt xuống, cô vội vàng ôm lấy cổ hắn, cảm để sát cổ và vai hắn. Toàn thân hắn hơi khựng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Tùng San thật sự quá xấu hổ, không biết nên nói gì cho phải, hai người đi cả một đoạn đường đều im lặng. Sau cơn mưa không khí trời đêm ẩm ướt, gió đêm lành lạnh thổi vào người Tùng San, cô lạnh đến mức rùng mình. Bỗng nhiên Trương Tân đứng lại, không đợi Tùng San phản ứng đã đặt cô lên một tảng đá bằng phẳng ven đường, sau đó cởi áo vest ra khoác vào người cô, "Mặc vào."

Lời nói của hắn lúc nào cũng như mệnh lệnh, khiến đối phương cảm thấy phản kháng là vô vọng. Tùng San cũng không định khách khí nữa, cầm áo mặc vào, cái áo này mặc vào người hắn vừa vặn thể mà khi cô mặc lại dài tới đầu gối, tay áo dài tới mức chỉ còn mấy đầu ngón tay thò ra ngoài. Tùng San thấy vậy nên xắn tay áo lên. Chỗ cô đứng là một tảng đá bằng phẳng, không cao, cho nên dù có đứng trên tảng đá, cô vẫn không cao hơn Trương Tân. Trương Tân cũng không nói gì, cứ như vậy đối diện với cô, mặt không chút biểu cảm nhìn cô cẩn thận xắn tay áo lên.

Tùng San bị hắn nhìn thấy không thoải mái, nên càng cúi đầu thấp hơn, chăm chú xắn tay áo, đột nhiên cô cảm thấy có một thứ gì đó lành lạnh bò lên chân mình, cô liếc mắt nhìn, bỗng nhiên hét ầm lên: "A! rần!"

Một con rắn nhỏ trườn theo đôi chân muốn bò vào quần cô, xúc cảm lạnh băng, mang theo chút trơn ướt.

"Đừng nhúc nhích!" Trương Tân vội vàng hô, sau đó lập tức cúi lưng, chộp lấy con rắn kia dùng sức quăng nó, khiến nó bay đi rất xa. Toàn bộ động tác dứt khoát lưu loát, không hề có chút chần chừ, xuống tay ồ - chuẩn - ác.

"Không sao rồi." Hắn nói.

Tùng San vẫn chưa kịp hoàn hồn, toàn thân không nhịn được run rẩy, ngay cả răng cũng đánh cầm cập. Từ nhỏ đến giờ cô sợ nhất là rắn, dù chỉ thấy nó qua ti vi cũng phải nhắm mắt lại. Bởi vì ghét rắn, nên ngay cả Bạch nương tử truyền kì cô cũng không xem. Lúc trước Tùng Chí Quân bị phong thấp nặng, xin được một chai rượu rắn từ một người quen, bên trong có một con rắn ngâm, kết quả Tùng San vừa nhìn thấy đã khóc âm lên, lão Tùng nhà cô đành phải vì con gái mà chịu đựng ốm đau đưa chai rượu thuốc đẩy cho lão Thái.

"Tùng San?" Trương Tân nhìn cô, dưới ánh trăng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Cô vẫn run cầm cập, cắn răng nói: "Tôi không sao, chúng ta đi nhanh lên đi."

Trương Tân lại như không nghe thấy gì, một bàn tay của hắn cầm lấy bàn chân cô, cô vội vàng sợ hãi kêu thành tiếng, "A!"

Tay của Trương Tân theo lòng bàn chân hướng lên trên, lau sạch tất cả những chỗ mà con rắn kia đã bò qua, "Không sao rồi, đã lau sạch sẽ."

Bàn tay hắn to lớn ấm áp, trong lòng bàn tay còn có vài vết chai, ma sát vào làn da cô tạo nên cảm giác khác thường, cô ậm ừ, miễn cưỡng cười nói: "Cảm ơn anh."

Trương Tân ngẩng đầu, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào mắt cô, cô bị ánh mắt đó nhìn cảm thấy rất không thoải mái, nên đành rử mi mắt xuống, "Đi thôi."

Trương Tân cũng không nói gì, xoay người, khom lưng, một lần nữa cõng Tùng San lên, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Cuối cùng cũng ra khỏi cánh đồng, Tùng San nhìn thấy phía trước có ánh đèn lay lắt, cô kích động nói: "Có có, phía trước cuối cùng cũng có nhà!"

Chỉ có một căn nhà lẻ loi, nhà xây bằng gạch và gỗ, hàng rào gỗ vây quanh căn nhà nhỏ, trong nhà chỉ có một cái bóng đèn treo trên trần, giường làm bằng đất. Chủ hộ là một ông lão lớn tuổi, thấy Trương Tân và Tùng San thì có chút kinh ngạc.

Người nhà của ông lão đã chuyển nhà tới thôn Tiểu Dương từ lâu, căn nhà tồi tàn này cũng đã lâu không có người ở, nhưng gần đây luôn có người vào vườn nhà ông trộm đồ, nên ông mới quyết định một mình chuyển qua đây ở vài ngày để trông coi vườn rau.

"Nơi này cách thôn bao xa?" Trương Tân hỏi.

"Đi bộ thì hai mươi phút, nếu cô cậu không chê thì ở đó một đêm đi." Ông lão thẳng thắn nói.

Con đường tới thôn toàn là sỏi đá, Tùng San đi giày cao gót luôn bị vấp, cực kì khó khăn gian khổ, nhưng cô vẫn kiên quyết không cần Trương Tân công, kết quả khi tới được nhà mới của ông lão thì đôi giày của cô đã sắp hỏng rồi, trên bàn chân cũng có vài vết thương.

Cuối cùng họ ăn cơm ở nhà mới của ông lão, con dâu của ông nhiệt tình sắp xếp cho bọn họ một căn phòng, còn trải cả ga trải giường mới tinh.

Tùng San nhìn căn phòng đó có chút ái ngại, lại nhìn Trương Tân, mặt hắn vẫn không có chút biểu cảm nào. Thôn này không phát triển lắm, nhưng di động vẫn có tín hiệu, Tùng San lấy điện thoại di

động ra định gọi cho Cố Trì Tây báo bình an, lại bất đắc dĩ phát hiện di động chỉ còn chút xíu pin. Cô đành phải đổi thành gửi tin nhắn, "Xe gặp trục trặc không thể khởi động, em rất khỏe, anh đừng lo lắng." Vừa ấn xuống gửi đi xong thì điện thoại cũng tắt nguồn, cô có ái ngại, cũng không thể xác định tin nhắn đó có gửi được hay không.

Cô thở dài, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Trương Tân đang nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Tùng San hỏi: "Anh có gọi được cho anh ấy không?"

Trương Tân nói: "Đã gọi rồi."

Tùng San vội vàng hỏi, "Anh ấy nói thế nào?"

Trương Tân nói: "Bây giờ Cố tổng lập tức phái người tới đây, đại khái khoảng hai giờ nữa sẽ tới."

Lúc này Tùng San mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Đúng là người nóng tính." Rõ ràng bình thường hẳn luôn là người rất bình thản.

Trương Tân đi tới, đôi mắt không hề e dè nhìn cô chăm chăm khiến cô có chút căng thẳng, "Anh làm gì vậy?"

Trương Tân hỏi: "Cô đã quyết định rồi sao?"

Tùng San do dự, cô hỏi lại: "Quyết định cái gì?"

Trương Tân chăm chú nhìn cô, "Làm người phụ nữ của Cố tổng."

Tùng San kinh ngạc, lập tức gật đầu, "Ừm, quyết định rồi."

Trương Tân dời tầm mắt, im lặng, hơn nửa ngày mới phát ra tiếng thở dài, "Vì sao?"

Tùng San mờ mịt "Hả?", không biết trả lời như thế nào.

Trương Tân quay sang, lại một lần nữa nhìn cô, trong đôi mắt đỏ mang theo chút cảm xúc không rõ, "Vì sao lại muốn tiếp nhận ngài ấy? Cô không phải luôn muốn trốn tránh ngài ấy sao?"

Tùng San có chút không dám nhìn ánh mắt hắn, lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt than không biểu cảm của Trương Tân lộ ra cảm xúc, trong lòng hơi chấn động, cô cười nhẹ, "Ừm, trước kia tôi vẫn luôn trốn tránh anh ấy, đối với chuyện anh ấy quẩn lầy tôi, tôi cảm thấy rất phiền lòng. Nhưng khi anh ấy thật sự không tới tìm tôi nữa, tôi mới phát hiện, thì ra tôi căn bản không thể thiếu anh ấy. Ha ha, tôi cũng biết mình làm như vậy thật không hay, lúc vui thì gọi anh ấy đến, khi buồn thì đuổi anh ấy đi, quá xấu tính."

"San San, cô không sợ sao?" Trương Tân đột nhiên hỏi.

Tùng San sửng sốt, đây là lần đầu tiên Trương Tân không gọi cô là "Tùng San" mà gọi cô là "San San".

Trương Tân tiếp tục nói: "Cô theo ngài ấy sẽ không có kết cục tốt đẹp, ngài ấy sẽ làm nhiều loạn cuộc sống của cô, khiến cho bạn tốt của cô chán ghét cô, khinh bỉ cô, khiến cho người nhà cô đau lòng thất vọng vì cô, Cố Lâm Lâm cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, thành phố A có rất nhiều người giống Phan Nghiễm Sinh, muốn tiếp cận ngài ấy, cô đi theo ngài ấy sẽ trở thành mục tiêu cho họ, cô còn muốn ba mẹ mình bị gài bẫy bao nhiêu lần nữa?"

Tùng San hoàn toàn ngớ người, cô khẽ nhếch miệng hồi lâu mới nói: "Sao anh có thể nói về ông chủ của mình như thế?"

Trương Tân nói: "San San, Cố tổng tuy bình thường rất nhã nhặn điềm đạm, nhưng thật ra lại là người có ham muốn chiếm giữ rất lớn, cô ở bên ngài ấy sẽ rất vất vả, tôi sợ cô sẽ hối hận."

Tùng San cười nói: "Anh cũng biết anh ấy có ham muốn chiếm giữ rất lớn, vậy mà còn ở sau lưng anh ấy nói với xấu anh ấy với tôi?"

Trương Tân nhìn cô chằm chằm, "San San, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi."

Tùng San khẽ cười, "Cảm ơn lời khuyên của anh."

Nụ cười tươi tắn đó, cứ như vậy khắc sâu vào lòng Trương Tân, sắc mặt Trương Tân khẽ biến đổi, "San San, vì sao nhất định phải là ngài ấy?"

Tùng San cười lặp lại: "Đúng thật, sao nhất định phải là anh ấy nhỉ?"

Nhưng đã là hấn.

Không thấy sẽ nhớ, chỉ cần vui vẻ ở bên cạnh hấn, ngay cả nằm mơ cô cũng sẽ cười.

Trương Tân không nói gì thêm, yên lặng nhìn cô, không dời tầm mắt.

"Trương Tân, anh đi theo anh ấy bao lâu rồi?" Tùng San chuyển đề tài hỏi.

"Hơn năm năm, từ khi xuất ngũ đã bắt đầu." Trương Tân nói.

"Trước kia anh làm quân nhân, vì sao lại xuất ngũ?" Tùng San hỏi.

"Bị thương, thất lạng sau khi làm phẫu thuật không thể làm nhiệm vụ được nữa." Trương Tân nói rất đơn giản.

Tùng San nghe xong có chút áy náy, "Thất lạng anh từng bị thương vậy mà còn cống tôi lâu như vậy, thực xin lỗi."

"Không có gì." Trương Tân nói.

Tùng San dừng một lát rồi nói: "Trương Tân, tôi thấy con người anh thật thú vị, nhìn khô khan nhưng thật ra tâm tư rất sâu, có thể vì anh là quân nhân, mỗi lời nói cử động đều rất nghiêm túc. Nói thật tôi rất sợ phải nói chuyện với anh, vì tôi thấy khi nói chuyện với anh luôn có chướng ngại, cho nên mỗi lần gặp anh tôi có áp lực tâm lí rất lớn."

Trương Tân nghe xong lời nói của cô, khẽ nhú mày, "Thật sao?"

Tùng San gật đầu, cười nói: "Ừm. Nhưng hôm nay tôi có cái nhìn khác về anh, anh giúp tôi như vậy, còn suy nghĩ cho tôi, tôi thật sự rất cảm động, cũng thấy thân thiết với anh hơn một chút."

Khóe miệng Trương Tân khẽ cong lên một một độ cong như có như không chớp nhoáng.

Tùng San tiếp tục nói: "Những chuyện anh nói tôi đều biết, cũng chính vì những băn khoăn đó, tôi mới phải đấu tranh lâu như vậy mà không dám tới gần anh ấy. Nhưng bây giờ tôi không sợ nữa, tôi tin chắc rằng những chuyện này rồi cũng sẽ có cách giải quyết, tôi là người đã hạ quyết tâm thì sẽ không dễ dàng thay đổi."

Trương Tân không nói gì thêm, ngồi xổm xuống, giúp cô tháo giày, nhìn miệng vết thương trên chân cô, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau sạch bùn đất dính trên đó.

Tùng San vội vàng nói: "Để tôi tự làm."

Trương Tân lại không đồng ý, bàn tay dùng sức nắm chặt chân cô, "San San, tôi muốn vì cô làm chút chuyện."

"Hả?" Tùng San không hiểu ý của hắn.

Cố Trì Tây vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tùng San ngồi trên giường, Trương Tân ngồi xổm trên mặt đất, tay hắn đang nắm lấy chân cô. Nhất thời lửa giận xông lên não, hắn bước tới, "Tránh ra."

Không đợi Trương Tân nói gì, Cố Trì Tây đã khom lưng bế ngang Tùng San lên, đi nhanh ra ngoài. Trương Tân cũng đứng lên, yên lặng theo sau. Tùng San biết Cố Trì Tây đang tức giận, nên không muốn chọc hắn, đành ngoan ngoãn vùi đầu vào lòng hắn, bị hắn bế lên xe.

Cố Trì Tây quay đầu nói với Trương Tân: "Cậu ở lại, ngày mai lái xe về."

Trương Tân đáp: "Vâng."

Tài xế lái xe là người vệ sĩ lần trước bảo vệ cho Tùng San và Lão Tần, hắn mặc tây trang màu đen, mặt không biểu cảm. Tùng San và Cố Trì Tây ngồi ở ghế sau, cách cửa kính xe, Tùng San nhìn thấy bóng dáng Trương Tân ngày càng nhỏ. Xoay đầu lại, cô liền nhìn thấy Cố Trì Tây đang nhìn cô chằm chằm, cảm xúc trên mặt không được tốt lắm.

Sau lần xem mặt lúc trước, Tùng San đã biết người đàn ông này khi giận dữ sẽ đáng sợ như thế nào nên cô cũng không dám chọc hấn, chỉ có thể ngoan ngoãn vui trong lòng hấn dụi dụi, "Anh đến nhanh thật."

Ngực Cổ Trì Tây phập phồng, giống như đang cực lực kiểm chế lửa giận, ôm lấy cô, "Sau này không cho em chủ quan như vậy!"

Tùng San ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hấn, cười hỏi: "Anh đang nói em hay là nói chính mình?"

Cổ Trì Tây giận dữ nhíu mày, nâng cằm cô hung hăng hôn một cái, "San San, anh hận không thể cắt em vào ngực, anh đi đâu thì mang em đi đó."

Tùng San vui vẻ, "Anh đừng nhỏ mọn như vậy được không? Em không đáng để anh tin tưởng sao?"

Cổ Trì Tây lắc đầu, "San San, không phải anh không tin em, anh chỉ không muốn trừ anh ra có bất cứ người đàn ông nào chạm vào em, ai cũng không được!"

Tùng San mím môi cười, mặc dù đối với tính tình ngang ngược của người này cô thật sự không biết nên nói gì, nhưng vẫn cảm thấy rất vui vẻ, vì thế cô cố ý đùa hấn nói: "Thật ra Trương Tân cũng không có chạm vào em, anh ta chỉ cõng em đi một đoạn đường tới thôn, sau đó giúp em lau chân mà thôi."

Nhưng không ngờ sắc mặt Cổ Trì Tây bỗng nhiên thay đổi, đôi mắt hấn mang theo sự lạnh lẽo đến thấu xương, "Cậu ta cõng em?"

Tùng San lập tức ý thức được mình vừa nói sai, cô vội vàng nắm tay hấn nói: "Anh đừng hiểu lầm, vừa rồi là em cố ý đùa anh, khi nãy

đường lầy lội, em lại đi giày cao gót không thể đi được nên anh ta mới cõng em, không phải như anh nghĩ đâu."

Cố Trì Tây nói: "Anh đang nghĩ gì?"

Tùng San cảm thấy đau đầu, càng giải thích càng giống như đang cố ý che giấu, "Cố Trì Tây, anh phải tin em, Trương Tân là người rất tốt, anh ta tuyệt đối không làm bất cứ hành động nào vượt quá lẽ thường đối với em."

Cố Trì Tây lại cười lạnh, "Cậu ta cõng em, còn sờ chân em, chuyện này cũng không tính sao?"

Tùng San cau mày, nghiêm túc nói: "Anh ta là trợ lý của anh, chỉ thay anh chăm sóc em mà thôi, chẳng lẽ anh muốn anh ta ném em một mình trên xe không quan tâm sao? Nơi này là nông thôn, xe đậu ở nơi vắng vẻ hoang sơ như vậy, ngoại trừ xuống xe đi tìm người giúp ra còn có thể làm gì bây giờ?"

Cố Trì Tây xoa xoa đầu Tùng San, "San San, em càng cố gắng giải thích cho Trương Tân như vậy, sẽ chỉ làm anh càng thêm tức giận thôi."

Tùng San thở dài, "Em không muốn chỉ vì mình mà anh ta bị trách mắng vô cớ."

Cố Trì Tây ôm cô, siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô, "San San, thật ra em đã sớm biết Trương Tân có tình cảm với em rồi, đúng không?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 58

Cố Trì Tây hỏi một câu lập tức làm sáng dự cảm luôn tồn tại trong lòng Tùng San, cô cau mày, im lặng một lúc mới ngẩng đầu nhìn hắn, "Nếu anh đã hỏi em như vậy, điều này đồng nghĩa với việc anh đã sớm phát hiện, không phải sao?"

Ánh mắt Cố Trì Tây thâm thúy nhìn cô, không nói gì.

Tùng San càng nhú chặt mày, mắt nhìn thẳng hắn, "Anh biết anh ta có tình ý với em, còn cố ý sai anh ta đón em tới Trạch Viên?"

Nói tới đây trái tim của cô bỗng nhiên thất lại, đôi mắt nhìn hắn càng thêm khó tin, "Cố Trì Tây, anh cố ý thử em?"

Cố Trì Tây nắm tay cô chặt hơn, "San San, anh không thử em, mà đang thử Trương Tân."

Tùng San cười khẩy, "Có khác biệt sao? Hay là, trong mắt anh em chỉ là đạo cụ?"

Sắc mặt của Cố Trì Tây thay đổi "Đương nhiên không phải, San San, em là bảo bối quý giá của anh."

Tùng San rút tay mình ra, cúi đầu cười cười, "Lấy bảo bối quý giá làm đá thử vàng? Cố Trì Tây anh thật hào phóng."

Cái cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Cô tránh khỏi người hấn, ngồi sang bên kia, dựa sát người vào cửa xe, quay đầu nhìn ra ngoài.

Cố Trì Tây thở dài, "San San, thực xin lỗi."

Cô không quay đầu, lạnh lùng hỏi: "Vậy kết quả anh có thỏa mãn không? Có nằm trong dự kiến của anh không? Hoàng Đế Bệ Hạ? Thần thiếp có làm Bệ Hạ hài lòng không?"

Cố Trì Tây đưa tay qua, mạnh mẽ lôi bé con của hấn vào lòng mình, hung hăng hôn cô, "Kết quả chính là, Trương Tân không thể giữ lại, anh sẽ không để cho cậu ta còn cơ hội gặp em."

Tùng San hít một hơi khí lạnh, "Anh tính giải quyết anh ta như thế nào? Một tên xuyên tim? Hay chôn sống ngay tại chỗ?"

"Anh sẽ không làm gì cậu ta cả, chỉ phái cậu ta đến nơi khác mà thôi." Cố Trì Tây nói.

Tùng San lại một lần nữa tránh khỏi hấn, cười nói: "Vậy em có nên quỳ tạ hoàng ân hay không đây? Có nên nói với anh một tiếng vạn tuế vạn vạn tuế?"

Sắc mặt Cố Trì Tây lại đen thêm vài phần, "Vậy em thấy anh nên làm như thế nào? Tiếp tục để cậu ta ở bên cạnh mơ ước người phụ nữ của anh sao?"

Giọng của hấn khi nói câu này cực kì sắc bén, giống như gió lạnh buốt thấu xương, còn mang theo lực khiến xương cốt tan ra xuyên thẳng vào tim. Tùng San kinh hoàng, sau đó cô mới chợt nhận ra, đây mới là Cố Trì Tây, hấn không chỉ là một người đàn ông lớn tuổi thâm tình cô đơn, mà hấn còn là một người có khí thế vương giả uy nghiêm không được phép xâm phạm.

Tùng San yên lặng cúi đầu, dựa vào lưng ghế, khoanh tay, hai chân chụm lại, không nói một lời, thật lâu sau cũng không thể tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Cố Trì Tây nhìn dáng vẻ này của cô liền có chút hối hận, vừa rồi hấn quá giận dữ, nhất thời kích động nên mới nói năng ngoan độc. Hấn luôn là người nắm được cục diện, băng trên núi Thái Sơn có tan cũng không chớp mắt, nhưng cứ động vào chuyện của Tùng San, hấn liền mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Một tên Tống Đào đã khiến hấn cực kì giận dữ, huống hồ là Trương Tân.

Trương Tân là người do hấn chọn, làm việc thận trọng cẩn thận, vui buồn không biểu hiện ra mặt, từ trước tới nay lấy mệnh lệnh làm mục tiêu, chưa từng làm việc vô nghĩa. Nhưng càng là người như vậy, khi có lòng riêng thì càng nguy hiểm. Bởi vì họ ẩn giấu quá sâu.

Hấn phải rất vất vả mới chiếm được trái tim của bé con, sao hấn có thể cho phép một mối nguy như vậy tồn tại bên cạnh mình.

Nhưng Trương Tân là người hấn bồi dưỡng năm năm, đúng là một nhân tài hiếm có. Nếu giải quyết triệt để thì rất đáng tiếc, bên cạnh đó có nhiều chuyện sẽ phát sinh nhiều rắc rối. Cho nên hấn mới quyết định thử một lần, xem xem lá gan của tên nhóc này lớn đến mức nào.

Cố ý rời khỏi đường cao tốc đi đường nhỏ cũng cho qua, nhưng cậu ta còn làm cho xe gặp trục trặc không khởi động được, mượn cơ hội này củng cố San San. Hấn còn nhin nữa thì hấn không phải Cố gia ở thành phố A này.

Đoạn đường kế tiếp, hai người vẫn không nói gì. Khi xe lái vào Giang Phong Uyển thì đêm đã khuya, Cổ Trì Tây xuống xe, đi sang phía bên kia mở cửa xe, bế Tùng San từ trong xe ra. Vừa rồi hấn bế cô đi nhanh quá, giày Tùng San ném trên mặt đất còn chưa kịp đi vào. Tùng San cũng không nói gì, tùy ý để hấn bế vào cửa, cho đến khi cô bị hấn đặt trên sô pha, vẫn không nói một lời.

Lão Tần sớm đã vui mình trên thảm ngủ thật say, ngáy rầm rì. Không chịu trở về ổ của mình ngủ, vừa nhìn là biết nó đang đợi Tùng San quay về thì ngủ quên mất. Tùng San rời khỏi sô pha quỳ xuống sàn, tay cô sờ sờ lưng Lão Tần.

Cổ Trì Tây đi lấy hộp y tế ra, đến trước mặt cô, cũng ngồi trên thảm, vươn tay nắm lấy chân cô, dùng cotton sít trùng cẩn thận lau miệng vết thương.

"Không phải em nói Trương Tân cũng em sao? Sao chân lại thành ra như vậy?" Giọng điệu của hấn mang theo sự trách cứ, lại lộ ra đau lòng.

Tùng San không nhìn hấn, "Trương Tân chỉ cũng em đi tới căn nhà nhỏ bên đường, còn đường tới thôn em tự đi, giày cao gót rất khó đi trên đá sỏi."

Cổ Trì Tây càng thêm đau lòng, "Vậy sao em không để cậu ta cũng tiếp?"

Tùng San trừng mắt nhìn hấn, "Anh không thấy mình rất mâu thuẫn sao? Anh ta mới cũng em một đoạn đường anh đã đẩy anh ta tới biên cương, nếu anh ta vẫn cũng em, anh không chém anh ta thành trăm mảnh chắc?"

Đôi mắt to kia quá nghiêm túc, trong trẻo lại sắc bén, Cổ Trì Tây nhìn thấy liền mềm lòng hơn, vì thế hắn cười cười nói: "San San, anh sai rồi, em đừng giận nữa."

Tùng San nghe ra được giọng điệu của hắn đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, khí thế yếu đi, cô giận dữ nói: "Trương Tân nói với em ham muốn chiếm hữu của anh rất lớn, quả nhiên không sai."

Cổ Trì Tây chớp chớp mắt, "Hả? Cậu ta còn nói gì nữa?"

Tùng San nhìn Cổ Trì Tây, cười cười nói: "Anh ta nói em ở bên anh sẽ rất vất vả, anh ta sợ em sẽ hối hận."

Cổ Trì Tây cười nhẹ, tên nhóc này quả nhiên không biết an phận.

Tùng San thấy vẻ mặt hắn cũng đoán ra được vài phần ý nghĩ của hắn, cô nói tiếp: "Cổ Trì Tây, anh nói không sai, em đã sớm phát hiện ra chuyện Trương Tân có khả năng thích em. Cho nên khi gặp anh ta em luôn rất cẩn thận, cũng không phải sợ anh hiểu lầm, em chỉ không muốn anh ta nghĩ nhiều. Nhưng hôm nay anh thật sự rất quá đáng, không chỉ quá đáng đối với Trương Tân, còn quá đáng với em. Vừa rồi em rất kiên định nói với Trương Tân, nếu em đã quyết định ở bên cạnh anh thì sẽ không thay đổi nữa, anh ta cũng坦然 nhiên chấp nhận rồi. Nhưng bây giờ em biết tất cả chuyện này đều là do anh sắp đặt, em cảm thấy lòng mình rất lạnh lẽo."

Cô thấy sống mũi cay cay, "Anh có biết, em đã hạ quyết tâm lớn đến mức nào, mới có thể bước đến bước đường này để được ở bên anh hay không? Anh lại tùy tiện thao túng em như vậy, dùng em để thử Trương Tân, khiến em cảm thấy mình không còn tôn nghiêm."

Cố Trì Tây lau đi nước mắt cô, "Thực xin lỗi, San San, anh không hề muốn làm tổn thương tới lòng tự trọng của em."

"Anh chỉ không muốn người khác làm tổn hại tới tôn nghiêm của mình thôi đúng không? Bởi vì em là người phụ nữ của Cố Trì Tây anh? Tất cả đàn ông đều phải tránh xa em, em nên bị anh giấu vào trong ngực sau đó cam tâm tình nguyện làm vật phẩm thuộc về anh, anh đi đâu em phải đi đó, có đúng không?"

Cố Trì Tây ôm lấy cô, hôn lên trán cô, "Bởi vì anh yêu em, San San, bởi vì anh quá sợ mất em."

Trong lòng Tùng San quặn thắt đau đớn, hai tay ôm chặt lấy hắn, "Cố Trì Tây, lòng em đã thuộc về anh rồi. Phải làm sao thì anh mới có thể yên tâm đây?" Nói xong cô lại cười khúc khích, "Hay là chúng ta làm một phần hiệp nghị đi, trên đó ghi rõ ràng quyền lợi của đôi bên, anh thấy thế nào?"

Cố Trì Tây cười, hôn hôn cô, "San San, em đang cầu hôn anh sao?"

Tùng San sững sốt, mặt hơi phỉm hồng, có chút tức giận lấy nắm tay đánh hắn hai cái, lại bị hắn đảo người trực tiếp đặt dưới thân. Những nụ hôn tinh tế dày đặc như mưa phùn đồng loạt đáp xuống, hai người nằm trên thảm trong phòng khách lăn qua lăn lại, Tùng San không cẩn thận đè lên đuôi Lão Tàn, Lão Tàn mơ mơ màng màng sữa "Gâu gâu", lắc lắc cái đuôi đổi tư thế khác tiếp tục ngủ.

Tùng San bị trêu đùa, trong đôi mắt thật to đều là ý cười, Cố Trì Tây nhìn thấy mà lòng rung động, toàn thân trên dưới đều kích thích. Nhịn không được nhiệt huyết sôi trào, hắn bế cô bé con, từng

bước đi lên tầng, mở cửa phòng trực tiếp đặt cô lên giường. Sau một phen kịch liệt mây mưa, tất cả không thoải mái không an lòng đều bị phát tiết thành mồ hôi. Hắn ôm cô bé con vào trong ngực, bàn tay to lớn không ngừng chuyển động trên làn da trắng mịn của cô, "San San, trừ anh ra ai cũng không được phép chạm vào em."

Cô có chút mệt mỏi, vui trong lòng hắn, cười yếu ớt, "Vậy ba em thì sao? Ba em thích nhất là ôm hôn em."

Cố Trì Tây cắn một cái lên đầu vai cô, "Ba em cũng không được."

Tùng San bĩu bĩu môi, "Anh thật sự quá độc đoán, em chưa từng so đo chuyện anh đã chạm qua bao nhiêu người phụ nữ, thế anh bị bao nhiêu người chạm vào rồi?"

Cố Trì Tây hôn lên môi cô, "Từ nay về sau chỉ có em."

Tùng San cười hì hì nói: "Nhưng em còn chưa nói có cần anh hay không!"

Cố Trì Tây cười cười, "Không muốn cũng phải muốn."

Tùng San cười nói, "Vậy em không khách khí nữa!" Nói xong cô liền cắn hắn một cái.

Cảm giác tê ngứa, mang theo xúc cảm trơn ướt, khiến cho trận lửa trong cơ thể hắn vừa vụt tắt nháy mắt lại bùng lên. Hắn đảo người một lần nữa đặt cô dưới thân, "Vậy anh cũng không khách khí."

Tùng San vội vàng nói: "Anh đừng quậy nữa, em có chuyện quan trọng muốn nói, cuối tuần sau, anh cùng em về nhà đi."

Động tác của Cổ Trì Tây ngừng lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Em chuẩn bị xong rồi sao?"

Tùng San gật đầu, "Chuyện gì đến cũng phải đến thôi, em không muốn để ba mẹ chẳng hay biết gì, em cũng muốn khiến anh có cảm giác an toàn."

Lông mi dài rung động, đôi mắt thuần khiết trong trẻo đó bây giờ lại kiên định như vậy. Gương mặt trắng trẻo như bạch ngọc hơi ửng hồng, thuần khiết, trắng trong. Hắn nhìn cô như vậy khiến lòng hắn vô cùng thỏa mãn, hắn mạnh mẽ hôn lên môi cô, "San San, anh yêu em."

Trong Trạch Viên, hoa cúc mùa thu đua nhau khoe sắc, đi trong vườn hoa này khiến Tùng San có cảm giác như mình đang lạc vào khu vườn của Hồng Lô Mộng. Bầu trời trong xanh, nắng ấm áp, bốn phía non xanh nước biếc, trăm hoa đua nở, khiến tâm tình người ta không tốt cũng khó.

Cô cười hì hì đi trong vườn, chiếc váy màu vàng nhạt trên người như hoà vào sắc hoa, phản chiếu trong mắt Cổ Trì Tây, tựa như một con bướm nhỏ nhẹ nhàng bay lượn.

Lão Thẩm gật gù đi tới, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cổ Trì Tây liền vui vẻ cười ha ha nói: "Uầy, không tệ lắm!" Sau đó hắn ta lập tức ngồi xuống ghế mây bên cạnh Cổ Trì Tây, thì thầm vào tai hắn, "Bây giờ chết có ý nghĩa rồi chứ?"

Cổ Trì Tây đăm đăm nhìn, lười đấu võ mồm với hắn.

Lão Sở cười nói: "Này, phải nói là có chết cũng không hối tiếc, có biết dùng thành ngữ không thế!"

Lão Thẩm cười nói: "Đừng so tài văn học với tôi, tưởng tôi không tốt nghiệp tiểu học sao? Lão Cố, tôi thấy ông sống thoải mái quá rồi đấy, mắt thâm quầng hết kìa, lớn tuổi rồi kiếm chế một chút."

Cố Trì Tây cười nói: "Mắt công ông quan tâm rồi, tôi còn chưa đến mức thành thái giám."

Lão Thẩm xoa gáy, "Xem ông đặc ý kìa!"

Lão Sở hỏi: "Lão Tần đâu rồi?"

Lão Thẩm cười nói: "Đi Ngũ Đài Sơn tu hành, cuối năm nay mới về. Lúc ông ấy đi có nói với tôi, ông ấy sẽ cầu phúc thay chúng ta."

Lão Sở vò đầu: "Không phải ông ấy tin vào Đạo gia hay sao? Sao lại chạy lên Ngũ Đài Sơn?"

Lão Thẩm buông tay: "Ai biết được, thế giới của mấy vị bán tiên tôi đây không học cũng không hiểu. Nhưng lão Cố à, gần đây có phải ông tham luyện hồng trần quá hay không? Mấy hạng mục khả thi bên công ty ông chúng tôi rất trông chờ đấy, sao gần đây không nghe động tĩnh gì hết vậy, nghe nói ông còn định loại Trương Tân ra à?"

Lão Sở nói: "Tên nhóc đó cũng không tệ, sao lại loại cậu ta? Ông không cần thì để cho tôi, tôi còn đang lo không có người giúp tôi giải quyết công việc đây này."

Cố Trì Tây cười nói: "Không phải loại bỏ, chỉ phái cậu ta đi thành phố F thôi, ở vịnh Hải Tuyền tôi đang định xây dựng khu mở rộng, cậu ta đến đó phụ trách."

Lão Thẩm gật đầu, "À, thì ra là bị giáng chức." Sau đó hắn liền cười hỏi: "Chẳng lẽ chuyện cậu ta thâm thương trộm nhớ bảo bối của ông bị phát hiện sao?"

Cố Trì Tây khẽ nhú mày, "Ông nghe được chuyện gì?"

Lão Thẩm vỗ tay cười nói: "Chuyện này là thật à? Ài, tôi buồn cười chết mất! Tôi còn có thể nghe được gì nữa chứ, đều là tiểu yêu tinh của tôi nói với tôi, cô ấy nói trước kia cô ấy còn tưởng bảo bối của ông và Trương Tân là một đôi cơ đấy."

Lão Sở nói: "Chuyện gì thế này, lão Thẩm, không phải ông rửa tay gác kiếm rồi à? Sao còn có tiểu yêu tinh gì nữa?"

Lão Thẩm thở dài, "Haizzz, tôi chỉ thuận đường chơi đùa thôi, không nghiêm túc giống lão Cố đâu. Cô gái nhỏ đó khá thú vị, cũng hiểu chuyện, tôi cũng không chạm vào cô ấy, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút cho vui thôi."

"Đùa cái đầu ông, già rồi còn không biết tiết chế, suýt thành thái giám rồi mà còn không chừa. Thế nào, đáng đẹp không? Có mềm mại đầy sức sống như của lão Cố không?" Hai mắt Lão Sở phát sáng.

"Gọi đến là biết chứ gì, vừa khéo San San cũng ở đây, hai cô gái nhỏ chơi với nhau sẽ không thấy mấy lão đàn ông như chúng ta nhàm chán." Lão Thẩm nói xong liền cầm điện thoại đi ra ngoài.

Khi Tùng San thấy Tề Duyệt Tâm tới, cô cảm thấy có chút không tự nhiên, tuy cô sớm đã đoán được quan hệ của cô ta và lão Thẩm không bình thường, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn thấy xấu hổ không biết nói gì cho phải.

Hơn nữa, cô không thể thân nổi với cô nữ sinh tên Tề Duyệt Tâm này.

Ngược lại Tề Duyệt Tâm rất nhiệt tình, hoàn toàn không có chút xấu hổ, nhìn thấy Tùng San liền nắm tay nói cười không dứt, hoạt bát sáng sủa như chim sơn ca.

Lão Sở nhìn Tề Duyệt Tâm, rồi lại nhìn Tùng San, sau đó quay lại nói với Cố Trì Tây và lão Thẩm: "Chắc chắc, lão Thẩm, mắt nhìn người của ông sao thế, cô gái kia vừa nhìn đã biết không phải dạng vừa, trông rất già dặn kinh nghiệm, ông nhìn cô ấy khi đứng cùng San San xem, trên người toát ra dáng vẻ phong trần. Lão Cố, vẫn là ông biết chọn."

Lão Thẩm cười xoa gáy, "Lão Cố chọn vợ, tôi tìm người giống San San thì sau này làm sao bỏ được? Muốn chơi đùa thì phải tìm người giống Tề Duyệt Tâm, nhìn thuận mắt lại còn biết cách cư xử, như vậy chơi đùa cũng vui vẻ hơn."

Cố Trì Tây nhìn Tề Duyệt Tâm, sau đó nói với lão Thẩm: "Thế cũng được, nhưng ông phải cẩn thận kéo bị cô ta chơi lại."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 59

Ăn tối ở Trạch Viên xong, đám người Cố Trì Tây uống trà chơi cờ ở Nhã Các, Tề Duyệt Tâm thì kéo Tùng San đi ngâm suối nước nóng. Tề Duyệt Tâm giơ móng tay sơn màu, rất đặc ý lắc lắc trước mặt Tùng San, "Đẹp không?"

Tùng San cười cười, "Ừm, rất đẹp." Sau đó tầm mắt cô lại rơi vào chiếc vòng trên tay cô ta, "Vòng tay này cũng rất đẹp, cùng màu với màu móng tay của cậu."

Tề Duyệt Tâm hài lòng gật đầu, "Đúng vậy phải không, mình vì chiếc vòng tay ngọc bích này mà đi sơn móng tay cho cùng màu đấy."

Tùng San nói: "À, thì ra đây là đá ngọc bích." Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy loại đá này, vì thế cô lại chăm chú nhìn nó.

Tề Duyệt Tâm hào phóng tháo chiếc vòng trên tay xuống đưa cho Tùng San, "Cậu đeo thử xem, nếu thích thì bảo vị Cố gia kia mua cho một chiếc, chiếc của mình là mười hai vạn, lão Thẩm keo kiệt chết đi được."

Khi Tùng San nghe được ba chữ "mười hai vạn", hai tay cô không khỏi run lên, chiếc vòng tay suýt nữa rơi xuống nước, tim cô đập rất nhanh, "Cậu mau cầm lại đi, đắt như vậy mình sợ làm hỏng mất."

Tề Duyệt Tâm mở to mắt, cười ra tiếng, "San San, cậu đang nói đùa hay sao? Cậu đừng khiêm tốn, Cố gia nhà cậu tiện tay đưa thứ gì cũng có thể quý hơn cái này."

Lời nói của cô ta mang theo sự trào phúng, giống như cô ta đã sớm coi Tùng San là người như mình.

Tùng San khẽ nhú mày, lúng túng nói: "Anh ấy chỉ cho mình một chiếc điện thoại di động và một cái laptop thôi." Còn có Lão Tàn nữa.

Tề Duyệt Tâm sửng sốt, lại cẩn thận nhìn Tùng San, trong ánh mắt có ý đánh giá, sau đó mới nói: "San San, Cố gia nhìn không giống người keo kiệt như vậy!"

Lời nói này mang theo giọng điệu đồng cảm, khiến Tùng San càng cảm thấy không thoải mái.

Tề Duyệt Tâm thấy vẻ mặt của Tùng San không thích hợp, liền cười nói: "Cậu đừng có nói với mình những câu như cậu ở bên ông ta không phải vì tiền, mấy cái lời thoại trong phim đó không cần dùng với mình, chúng ta đã gặp nhau ở đây thì cậu cũng không cần chối cãi nữa."

Tùng San gãi gãi đầu, bật cười: "Ha ha, cậu suy nghĩ thật cởi mở."

Tề Duyệt Tâm chỉ chỉ trán Tùng San, "San San, là do cậu không chịu nói ra. Chỉ cần cậu mở miệng nói thích, có thứ gì mà ông ta không nỗ lực mua cho cậu."

Tùng San cảm thấy như có ba đường hắc tuyến, đột nhiên cô thấy cô nàng Tề Duyệt Tâm này không giống trước kia, trước kia cô

ta còn là một cô nữ sinh hào phóng sáng sủa, sao bây giờ lại trở thành một người chỉ nhìn vào vật chất thế này?

"Duyệt Tâm, cậu ở bên cạnh lão Thẩm vì tiền sao?" Tùng San hỏi.

Tề Duyệt Tâm sửng sốt một chút rồi cười nói: "San San, vậy theo cậu, cậu cảm thấy mình vì cái gì?"

Tùng San suy nghĩ, "Mình không biết, mình chỉ cảm thấy, người theo đuổi cậu nhiều như vậy, nếu như muốn, cậu không nhất thiết phải tìm lão Thẩm, tìm một người trẻ tuổi đẹp trai lại giàu có không tốt hơn sao?"

Tề Duyệt Tâm che miệng cười ha ha, "San San, thì ra cậu lại là một cô gái đơn thuần như vậy, chẳng trách mấy lão đàn ông này đều thích cậu."

Tùng San cười gượng, bị người ta nói mình đơn thuần, đây không phải là chuyện đáng để vui vẻ.

Tề Duyệt Tâm thu lại ý cười, nói: "Thứ lão Thẩm có thể cho mình không chỉ có tiền mà thôi. Nếu chỉ vì tiền, mình cần gì phải tìm lão Thẩm."

Tùng San nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: "Ngoài tiền ra còn có cái gì?"

Tề Duyệt Tâm vừa cười, "Cậu có biết thế lực của lão Thẩm ở thành phố A lớn như thế nào không? Toàn bộ công ty bảo an trong thành phố A hợp lại có hơn tám phần là của ông ấy, ở thành phố A này, ngoại trừ Mạnh gia và Cố gia của cậu còn phải nhắc tới lão

Thẩm. Mình đi theo ông ấy, có chuyện gì mình không làm được sao?"

Tùng San suy nghĩ, hỏi: "Cho nên cậu vì quyền thế mới đến bên ông ấy?"

Tề Duyệt Tâm nói: "Sai, mình vì tương lai của bản thân."

Tùng San không thể nói gì, đành phải miễn cưỡng cười cười.

Tề Duyệt Tâm lại hỏi: "San San, vậy vì sao cậu lại ở bên Cố gia? Cậu đừng nói với mình là vì tình yêu nha!"

Tùng San có chút đau đầu, cô cười cười lấy khăn mặt lau mặt, cô thấy mình có nói gì với cô ta cũng là đàn gảy tai trâu, nên đơn giản nhất là không nói gì.

Hai cô gái ngâm nước nóng xong, thay quần áo rồi ra ngoài, Tề Duyệt Tâm nhìn Tùng San nói: "San San, da cậu đẹp thật, cậu ngâm nước nóng xong da biến thành màu phấn hồng, lát nữa Cố gia của cậu nhìn thấy trong lòng nhất định sẽ nhận nhạo."

Tùng San cười đáp lễ: "Cậu cũng vậy."

Tề Duyệt Tâm lại nói: "Haizzz, đến bây giờ lão Thẩm vẫn không chịu chạm vào mình, chỉ ôm ôm rồi hôn hôn, mình có lúc còn nghi ngờ ông ấy không được, có phải đã thành thái giám từ lâu rồi hay không."

Tùng San cảm thấy đầu đau hơn, "Chẳng lẽ cậu muốn chủ động sao?" Vài chữ phía sau cô không thể nói ra được.

Tề Duyệt Tâm không ngần ngại chút nào nói: "Đương nhiên, ông ta không chịu chạm vào mình, chứng tỏ rằng ông ta đang đề phòng mình, vậy thời gian và tinh lực mình bỏ ra không phải sẽ uổng phí hết sao?" Sau đó cô ta lại nhìn Tùng San, cười nói: "Không giống như Cố gia của cậu, ông ấy luôn khẳng khẳng một mực với cậu, cậu muốn vứt bỏ cũng không được."

Tùng San cười cười, "Chúc cậu đêm nay thành công."

Hai cô gái đi tới hành lang thì tách ra, Tùng San đi bên trái đến Nguyệt Hoa Đường, Tề Duyệt Tâm đi bên phải tới Thần Tinh Hiên. Hai gian phòng đều được xây dựng theo phong cách cổ kính, song cửa sổ khắc hoa, cột trụ hành lang màu đỏ chu sa, trên mái hiên có bức tượng hai con sư tử đá đang ngồi.

Tùng San đẩy cánh cửa gỗ bước vào, phía trong là một bức rèm che, trên chiếc giường gỗ điêu khắc tinh xảo là tấm chăn đệm màu đỏ thẫm thêu một đoá hoa mẫu đơn thật lớn. Cô ngồi bên giường, lấy tay sờ tơ lụa bóng loáng mà thất thần.

Lúc Cố Trì Tây đi vào, hắn nhìn thấy bé con của mình mặc áo choàng tấm màu trắng ngồi trên chiếc giường chỉ bọc một màu đỏ, mái tóc đen dài búi xéo qua một bên tai, tóc mai rủ xuống như điểm tuyết cho đôi má phấn, răng trắng mắt trong, đẹp tới mức không chân thật. Hắn bước tới, ôm lấy cô đặt trên đùi, hôn lên khuôn mặt mềm mại của cô

"Nghĩ gì thế?" Hắn dịu dàng hỏi.

Sắc mặt Tùng San hơi thay đổi, cô ôm cổ hắn dịu dịu, "Ngày mai chúng ta về Giang Phong Uyển đi, em không thích ở đây."

Hắn khẽ nhíu mày: "Vì sao, không phải lúc tới đây em còn rất vui à?"

Ánh mắt Tùng San khẽ lay động, "Em nhớ Lão Tàn, Lão Tàn chắc chắn cũng rất nhớ em."

Hắn cười ôm lấy cô đặt trên giường, thân thể hắn áp lên người cô, hôn lên xương quai xanh của cô, "Được, ngày mai chúng ta quay về." Vừa nói xong, đôi bàn tay to lớn của hắn đã không thể kiềm chế được nữa mà chuyển động trên thân thể cô, "Sau này chúng ta thường xuyên đi ngâm suối nước nóng đi."

Bỗng nhiên Tùng San liền nhớ đến câu nói của Tề Duyệt Tâm, "San San, da cậu đẹp thật, cậu ngâm nước nóng xong da biến thành màu phấn hồng, lát nữa Cổ gia của cậu nhìn thấy trong lòng nhất định sẽ nhận nhạo."

Nhất thời cô thấy thật ghê tởm.

Cơ thể cô cứng đờ, xoay người, tránh bàn tay hắn.

Cổ Trì Tây cảm thấy có gì đó không đúng, hắn ôm chầm lấy cô, hôn lên trán cô: "Sao vậy? Mất hứng?"

Tùng San khẽ thở dài, "Hôm nay tâm trạng của em không tốt, anh có thể không chạm vào em được không?"

Cổ Trì Tây khẽ nhíu mày, "Sao tâm trạng lại không tốt, có phải cô gái lão Thẩm đưa đến nói gì với em không?"

Tùng San nhìn hắn, muốn mở miệng, lại cảm thấy không thể nói lên thành lời. Những câu của Tề Duyệt Tâm, cô nghe xong cảm thấy thật ghê tởm, nhưng nếu nói cho hắn nghe có phải chuyện bé xé ra

to quá hay không? Vì thế cô ôm lấy cổ hắn, cười nói: "Không phải, có lẽ là do lúc nãy ngâm nước nóng xong đi ra bị trúng gió, nên bây giờ em hơi nhức đầu."

Vẻ mặt của Cố Trì Tây càng thêm nghiêm túc, "Nếu khó chịu thì để anh gọi bác sĩ đến khám xem, không cần chịu đựng."

Tùng San vội vàng nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, ngủ một giấc thật ngon là đủ rồi."

Cố Trì Tây thấy cô kiên trì, nên đành đồng ý: "Vậy được rồi, hôm nay ngủ sớm đi, ngày mai ăn điểm tâm xong anh đưa em về."

Tùng San cười cười, "Được."

Cố Trì Tây ôm cô, đắp chăn, ngọn đuốc trong cơ thể cũng chỉ đành ép xuống, hắn cẩn thận ôm cô, không hề có bất kỳ động tác nhỏ nào.

Hôm nay hắn đã cố ý sắp xếp gian phòng này, đây là phòng tốt nhất Trạch Viên, hắn vốn muốn có thể tận tình thoả thích một phen trong màn lụa đỏ, bé con ngâm suối nước nóng xong cơ thể mềm mại mịn màng cực kì, sờ một chút, cái xúc cảm trắng mịn đó như dính vào tay, có trời mới biết hắn phải nhẫn nhịn vất vả như thế nào. Đáng tiếc, ngày tốt cảnh đẹp hoa tươi trăng tròn như thế này lại bị lãng phí một cách vô ích.

Tùng San đau đầu không chịu nổi, muốn ngủ lại không thể ngủ được, ngược lại càng nằm càng tỉnh táo. Trong đầu cô lại nghĩ tới lời nói của Tề Duyệt Tâm, sau đó cô cảm thấy mình thật chẳng ra sao, cô và Tề Duyệt Tâm vốn không phải cùng một hạng người, cần gì phải vì lời nói của Tề Duyệt Tâm mà ảnh hưởng tới tâm trạng của

mình? Cho dù Tề Duyệt Tâm có hiểu lầm cô ta và cô giống nhau thì sao, cô ngay không sợ chết đứng, sao cô phải tự phiền não chứ?

Nghĩ đến đây cô càng thêm hối hận, cô hơi nghiêng người, muốn nhìn xem Cố Trì Tây đã ngủ hay chưa. Hắn vừa mới vào phòng đã động tình như vậy, cô còn hắt cho hắn một chậu nước lạnh. Cô đưa tay sờ sờ mặt hắn, dưới ánh sáng lay lắt, vẻ mặt khi ngủ của hắn đẹp như một bức tranh thủy mặc. Khoé miệng cô hơi cong lên, người cô thích chính là hắn, cô và hắn ở bên nhau là vì tình yêu, có sao không!

Bởi vì tình yêu, không được sao?

Cô vụng trộm nhếch khoé miệng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hơi mím lại của hắn, trong lòng vui vẻ vì làm chuyện xấu, khi cô hài lòng vì vừa hôn trộm được hắn hai cái, định nằm xuống ngủ thì lại bị một bàn tay lớn giữ lấy đầu, dùng sức ép môi cô xuống.

Tiếng cười không rõ ràng từ hai đôi môi đang dây dưa truyền ra, cô cười nói: "Anh không ngủ mà còn giả vờ! Đồ lừa đảo!"

Cố Trì Tây mở to mắt, mạnh mẽ hôn cô một cái "Em không ngủ cho tử tế lại đi hôn anh, anh làm sao ngủ được!"

Cố Trì Tây ôm cô, hô hấp nặng nề, "Sao tâm trạng bỗng nhiên lại tốt lên thế?"

Tùng San nở nụ cười, "Vì em tự điều tiết, tiêu hoá hết chuyện không vui rồi."

Cố Trì Tây dịu dàng hỏi: "Rất cuộc là sao?"

Tùng San suy nghĩ một chút, thật sự không biết nên giải thích như thế nào, đành nói: "Tề Duyệt Tâm vừa mới cho em xem một chiếc vòng tay của cô ấy, nhìn rất đẹp, là lão Thẩm mua cho cô ấy, nghe nói tận mười hai vạn."

Cố Trì Tây nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thẳm, sau đó cười cười: "Chỉ vì chuyện này?"

Tùng San cười cười, "Vâng, chỉ vì chuyện này."

Cố Trì Tây cười hôn cô, "San San, em không cần nghĩ nhiều, Tề Duyệt Tâm và em không giống nhau, cô ta không xứng để so sánh với em."

Tùng San mỉm cười ngọt ngào, "Vâng, em cũng nghĩ như vậy, em và cô ấy không giống nhau."

Sáng sớm hôm sau, Cố Trì Tây và Tùng San nắm tay nhau đi ra sảnh ăn sáng, chỉ thấy lão Sở và lão Thẩm, không thấy Tề Duyệt Tâm đâu cả.

Lão Sở thấy hai người ngọt ngào đi đến, trêu ghẹo nói: "Hai người bây giờ chỉ muốn làm uyên ương không làm tiên, toả ra hào quang màu hồng chói lọi muốn làm tôi mù sao, mau ngồi cách xa tôi một chút, thật là dọa người."

Cố Trì Tây và Tùng San nhìn nhau cười, hần hỏi lão Thẩm, "Tiểu yêu tinh của ông đâu?"

Lão Thẩm cười sờ sờ cái gáy trụ lúi, "Tối hôm qua cô ta ầm ĩ náo loạn với tôi, thấy không thoải mái nên tức giận bỏ đi."

Cố Trì Tây cười mà không nói, nhìn về phía Tùng San, Tùng San không biết nên có biểu cảm như thế nào, đành phải giả vờ không nghe thấy.

Lão Sở khúc khích cười nói: "Có phải người ta yêu thương nhưng nhớ ông thật lâu mà ông vẫn không cứng nổi nên nổi giận không?"

Lão Thẩm trừng mắt nhìn hấn, ho khan hai tiếng.

Cố Trì Tây bóp trán, gấp cho Tùng San một cái bánh bao nhỏ, "Ăn đi."

Tùng San cuống quýt xấu hổ cắn một miếng, nước trong bánh theo khoé miệng chảy xuống. Cố Trì Tây vội vàng lấy khăn ăn lau cho cô, cười ha ha, tâm trạng rất tốt.

Lão Thẩm cười lắc đầu, "Haizzz, lão Cố ạ, ông bây giờ đúng là khổ tận cam lai."

Lão Sở cũng vội nói: "Còn không phải sao, hai mươi năm đó, trước khổ sau ngọt!"

Cố Trì Tây đảo mắt nhìn, lão Sở cúi thấp đầu. Tùng San nhin không được cười ra tiếng.

Ăn xong, Cố Trì Tây đưa Tùng San quay về, lão Sở và lão Thẩm đưa mắt nhìn bóng lưng của hai người, không hẹn mà cùng thở dài một tiếng, sau đó nhìn nhau cười.

Lão Thẩm hỏi: "Ông thở dài cái gì?"

Lão Sở nói: "Lão Cố đã chịu nhiều gian khổ, nhưng đã gặp được một cô gái tốt, tấm lòng thanh cao, sau này lão Cố có thể vui vẻ rồi."

Lão Thẩm gật đầu, "Đúng vậy, cho nên tôi mới không dám chọc phải cô gái như vậy, không thể trêu vào đâu."

Lão Sở lại hỏi: "Còn ông thử dài cái gì?"

Lão Thẩm cười nói: "Lão Cố vẫn có phúc hơn tôi, lớn tới từng này tuổi rồi mà còn gặp được một đoá hoa tươi non nớt như vậy."

Lão Sở cười, "Không phải ông cũng có một đoá hoa sao? Chỉ là người ta tức giận bỏ chạy rồi thôi."

Lão Thẩm lắc đầu, "Đoá hoa đó cũng không phải hoa đào, cô ta có dã tâm lớn lắm."

Tùng San quay lại Giang Phong Uyển, vừa vào nhà liền chạy tới ôm Lão Tần, cả đêm Lão Tần không gặp San San nên rất kích động, nhào vào lòng Tùng San ra sức liếm, Cố Trì Tây đứng bên cạnh nhìn cô bé con ôm Lão Tần lăn lộn trên thảm, tâm trạng cực kì vui vẻ hạnh phúc. Sau đó bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó, liền nói với Tùng San, "San San, thật ra anh có một món quà muốn tặng em."

Tùng San nằm trên thảm ngẩng mặt hỏi: "Quà gì?"

Cố Trì Tây cười cười, xoay người đi lên tầng, lúc đi xuống trên tay có một chiếc hộp nhỏ phủ sa tanh mạ bạc rất đẹp, mở ra bên trong là một chuỗi hạt châu màu đỏ, từng viên từng viên đều bóng loáng mượt mà, màu sắc đỏ rực, không hề lẫn một chút tạp chất nào.

Tùng San nhìn chuỗi hạt ngọc đỏ ngậm ngừng nói, "Đây là... San hô sao?"

Cố Trì Tây nói, "Anh đã mua nó lâu rồi, nhưng vẫn không có cơ hội đeo cho em, vòng cổ san hô màu đỏ này em có thích không?"

Tùng San mím môi, gật gật đầu, "Rất đẹp." Sau đó lại gục đầu xuống, "Cái này, rất quý phải không?"

Cố Trì Tây cười cười, cầm chiếc vòng đeo lên cổ cô, "Mang may mắn tới, bảo vệ bản thân tránh ma quỷ."

Đầu Tùng San cúi thấp thấp hơn, "Cố Trì Tây, em có thể không cần không?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 60

Gần đây công việc của Phương Tiểu Tiệp rất thuận lợi, cũng không biết cơn gió nào thổi tới mà hôm đó viện trưởng bỗng nhiên mời bà tới gặp, đồng dài một hồi cũng không nói vào nội dung chính, chỉ lạ là ông ta khích lệ bà, hơn nữa giọng điệu còn thân thiết bất thường. Sau đó bà còn nhận được phần thưởng chiến sĩ thi đua thường niên của bệnh viện, tiền thưởng là ba ngàn tệ cộng thêm một bộ nồi inox.

Tùng Chí Quân rất vui vẻ, ông cực thích nấu nướng, cũng thích mua nồi, bộ nồi inox này là bộ nồi cao cấp trong truyền thuyết mà ông rất muốn mua, vậy mà bây giờ nó như một cái bánh từ trên trời rơi xuống tay ông. Vì thế ông cực kì kích động dùng bộ nồi mới nấu một bữa cơm, khao bà vợ chiến sĩ thi đua của mình.

Phương Tiểu Tiệp lại ăn không yên, mấy hôm nay trong lòng bà có một sự bất an, bà cảm thấy không yên lòng, vì thế ăn mấy miếng liền buông đũa, "Lão Tùng, San San của chúng ta rốt cuộc sẽ tìm bạn trai như thế nào nhỉ?"

Tùng Chí Quân thở dài, "Bà muốn biết thì sao lúc San San về nhà lại không hỏi chứ?"

Phương Tiểu Tiệp khó xử nói: "Không phải tôi sợ dọa San San sao, ông cũng thấy đó con gái chúng ta dạo này không bình thường, tôi sợ khiến con gái mình có áp lực quá lớn thì chẳng được gì."

Tùng Chí Quân lắc đầu, "Bà đấy, lúc không nên quan tâm thì lại quan tâm, lúc nên quan tâm thì không không dám quan tâm."

Phương Tiểu Tiệp hơi tức giận, "Vậy còn ông? Sao tôi chẳng thấy ông tốn công tốn sức, suốt ngày cái gì cũng không quan tâm, sau này San San của chúng ta nếu ế chồng không ai thèm lấy thì người đáng trách nhất là ông!"

Tùng Chí Quân lập tức chịu thua, "Được được, tại tôi hết, đều trách tôi, được chưa? Ăn cơm đi cho ngon, lát nữa tôi gọi điện thoại hỏi xem tuần này San San có về nhà hay không nhé."

Khi Tùng San nhận được điện thoại của Tùng Chí Quân, cô đang ngồi trong phòng khách ôm Lão Tần gần gũi.

Lúc tối Cổ Trì Tây có việc bận nên phải ra ngoài, một mình cô dắt Lão Tần đi tản bộ rồi về, không có việc gì làm, mở ti vi cũng xem không chuyên tâm, ngược lại còn khiến Lão Tần xem tới mệt, lắc lắc người lười biếng dựa vào đùi cô. Cô để Lão Tần ngoan ngoãn nằm trên đùi mình, còn mình thì xoa xoa lưng nó dỗ nó ngủ. Gần đây cô càng lúc càng thích ôm Lão Tần ngồi trên sofa, bởi vì bộ lông trên người Lão Tần rất ấm, ôm vào rất thoải mái, rất hợp cho một ngày thu lạnh lẽo.

Tùng Chí Quân chưa nói gì đã hỏi con gái cuối tuần này có về nhà hay không.

Tùng San ngừng một lát, cười nói: "Vâng, thứ sáu này con tan việc hơi muộn, thứ bảy con sẽ về."

Tùng Chí Quân nghe ra giọng điệu của con gái, hỏi: "San San, tâm trạng của con không tốt sao?"

Tùng San sững sốt, tỏ ra thoải mái nói: "Không, con chỉ hơi mệt chút thôi."

Tùng Chí Quân nói: "Nếu mệt thì đi nghỉ sớm đi, mẹ con vừa được giải chiến sĩ thi đua, đơn vị tặng cho một bộ nôi cao cấp dùng rất thích, chờ thứ bảy con về ba làm món ngon cho con ăn."

Tùng San cười nói: "Tuyệt quá, con muốn ăn chảy cả nước miếng luôn đây này."

Tùng Chí Quân nói: "Ba cúp máy trước đây, còn đừng ngủ muộn quá nhé."

Tùng San chần chừ một chút, "Ba, người đó, thứ bảy có thể con sẽ dẫn anh ấy về nhà."

Đầu dây bên kia, Tùng Chí Quân yên lặng không nói gì, hơn nửa ngày mới nói: "Được, để ba nói với mẹ con một tiếng, ba mẹ sẽ ở nhà chuẩn bị tiếp đón bạn trai con."

Tùng San cúp điện thoại, thở dài. Lão Tùng dù sao cũng là lão Tùng, ông rất hiểu con gái mình, chỉ cần cô có chút xiu khác thường ông cũng có thể lập tức phát hiện ra.

Gần đây tâm trạng của cô không được tốt. Hoặc đúng hơn, mấy ngày nay tâm trạng của cô và Cố Trì Tây đều không tốt. Từ hôm đó, sau khi hắn đeo chuỗi hạt san hô lên cho cô, cô lại nhất quyết không chịu nhận, thì lúc hai người ở chung đã lạnh nhạt hơn nhiều.

Khi đó Cố Trì Tây cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng tháo chuỗi hạt xuống, cất vào trong hộp, sau đó tiện tay đặt lên bàn trà cạnh sofa, không hề chạm vào nó nữa.

Sau đó mấy hôm, chiếc hộp ấy vẫn nằm yên trên bàn trà, cả hai người đều coi như không thấy.

Tùng San đương nhiên không phải không thích chiếc vòng cổ đó, san hô đỏ đẹp như vậy, cho dù cô không hiểu biết về giá cả thị trường cũng có thể hiểu đây là mặt hàng xa xỉ. Nhưng cô vẫn không muốn đeo nó, cô luôn cảm thấy nếu đeo nó lên, cô cũng sẽ giống như Tề Duyệt Tâm.

Cô cũng biết mình rất khác người.

Nhưng chẳng lẽ cô nên vui vẻ đeo nó, sau đó vô cùng phấn khích khoe với người khác giống như Tề Duyệt Tâm?

Cái cảm giác này cực kì tệ, cô cũng không biết bản thân rốt cuộc là đang kiên trì cái gì. Nhưng cô lại cảm thấy, làm người, cũng nên có chút kiên trì.

Khi Cố Trì Tây về nhà, hắn nhìn thấy cô đang ôm Lão Tàn cúi đầu ngồi trên sofa, vừa thấy đã biết cô đang chờ hắn rồi ngủ quên mất, hắn có chút đau lòng bước tới, dịu dàng xoa đầu cô, "San San, anh về rồi."

Cô ngẩng đầu, trong đôi mắt to chan chứa ý cười, đầu dựa vào vai hắn dụi dụi, "Mấy giờ rồi?"

Lòng Cố Trì Tây rất ấm áp, hắn bế Lão Tàn từ trong lòng cô đặt vào ổ của nó, sau đó nắm tay cô đi lên tầng, "Hơn mười giờ, đi nghỉ sớm một chút đi."

Tùng San chần chừ một chút, vẫn không cùng hắn lên tầng, "Đêm nay em sẽ về phòng mình ngủ, cái đó tới, nên hơi bất tiện."

Cố Trì Tây gật đầu, "Được."

Mấy hôm nay, mỗi đêm hấn dẫn cô lên tầng ngủ, cô đều tìm lý do để từ chối.

Tùng San ngáp ngừng một lát rồi nói tiếp: "Vừa rồi ba gọi cho em, em nói với ông thứ bảy này sẽ về nhà, anh cùng em về nhà đi."

Cố Trì Tây gật đầu, "Được."

Tùng San tắm rửa xong nằm trên giường, bụng hơi trướng đau, toàn thân đều không thoải mái. Lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, cô bật dậy khỏi giường, mở cửa phòng định ra ngoài lấy chút nước uống. Vừa ra khỏi phòng đã thấy một người đang ngồi trên sofa, ánh trăng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, khiến cơ thể hấn như được mạ một tầng sáng bạc.

Cô bước tới, hấn nghe thấy tiếng chân cô liền quay đầu lại, nhìn cô rồi nở nụ cười ấm áp, mở hai tay ra, "Lại đây."

Cô ngoan ngoãn đi tới, hấn kéo cô vào lòng, hôn cô, dịu dàng hỏi: "Em cũng không ngủ được sao?"

Cô gật đầu, "Vâng, bụng em không thoải mái, em ra uống nước."

Bàn tay của hấn phủ lên bụng cô, "Đau ở đâu? Ở đây à?"

Cô cười thật ngọt ngào, "Sao vậy, anh mát xa cho em à?"

Hấn ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô, xoa xoa, "Anh xoa giúp em, xem có tốt hơn một chút hay không."

Cô tựa vào mặt hấn, "Sao anh cũng không ngủ được?"

Ánh mắt hắn thâm thúy, "Nhớ em."

Cô nhướn mày, "Không phải em đang ở đây sao?"

Tay hắn vuốt nhẹ lên bụng cô, đôi mắt rũ xuống: "Ừ."

Cô ôm cổ hắn, rúc vào trong lòng hắn, cảm thấy vô cùng kiên định, "Cố Trì Tây, thực xin lỗi, em không nhận chuỗi hạt san hô kia, anh không vui sao?"

Một tay hắn ôm cô, tay còn lại với tới chỗ bàn trà cạnh sofa lấy cái hộp, sa tanh màu bạc dưới ánh trăng càng thêm sáng tỏ, hắn mở hộp ra, hạt ngọc san hô màu đỏ bóng bẩy, sáng loáng.

"Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy chuỗi hạt này, anh đã nghĩ tới em, San San, em giống như hạt san hô màu đỏ, sáng như vậy, bóng như vậy, không hề có chút tỳ vết, xinh đẹp nhiệt tình như sắc đỏ. Cho nên anh đã mua nó mà không hề do dự, anh vẫn luôn cất nó, cất tới khi anh cũng sắp quên nó luôn rồi."

Tùng San hơi nhúm mày, "Anh đã mua nó bao lâu rồi? Sao lại quên được?"

Cố Trì Tây cười nói: "Hơn hai năm rồi, mua vào lần trước, khi anh cùng bọn lão Tần sang Đài Loan bàn chuyện làm ăn."

Tùng San kinh ngạc, đôi mắt to không hề chớp nhìn hắn, "Hơn hai năm? Khi đó chúng ta còn chưa quen nhau mà."

Cố Trì Tây nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Vì em không biết đó thôi, nhưng em sớm đã ngự trị trong lòng anh."

Tùng San cười, "Thì ra anh đã thăm mền em từ lâu rồi nha! Cổ Trì Tây anh là tên cuồng theo dõi! Anh mau thành thật khai báo, rốt cuộc anh đã có ý định với em từ lúc nào?"

Cổ Trì Tây cũng cười, hắn vươn tay đeo vòng cổ cho cô, "Nếu em chịu nhận chuỗi hạt này, anh sẽ nói cho em biết."

Tùng San suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, "Được, em nhận, anh đeo cho em đi."

Cổ Trì Tây vui vẻ đeo chuỗi hạt cho cô, "Anh nhớ loại san hô đỏ này rất tốt đối với phụ nữ, trấn tĩnh an thần, còn có thể giảm bớt đau bụng kinh. Em đeo nó lên, sau này cái đó đến sẽ không khó chịu nữa."

Tùng San nhin không được cười nói: "Anh biết nhiều thứ thật đấy."

Cổ Trì Tây cười không nói gì.

Tùng San nắm lấy tay hắn nói, "Anh mau nói đi, rốt cuộc là chúng ta đã gặp nhau khi nào? Đừng có nói lảng sang chuyện khác."

Cổ Trì Tây cười, hôn lên má cô, dưới ánh trăng, giọng hắn ôn hoà nhỏ nhẹ kể chuyện năm trước, khu chung cư ở Tân Khu, xe hiến máu ở bên đường, cô gái nhỏ mặc áo thun rộng thùng thình, còn cả viên kẹo ngọt nữa.

Tùng San nghe xong nằm trong lòng hắn không ngừng cười ha ha, thân mình run rẩy, mãi không thể ngừng lại được.

Hắn véo nhẹ eo cô, "Sao, buồn cười đến vậy à?"

Tùng San xoa hai má vì cười tới phát đau, gật đầu thật mạnh, "Vâng, thật sự quá buồn cười! Cố Trì Tây anh thật kỳ quái, em chẳng qua chỉ tìm đại một người ở bên đường để hiến máu thôi mà, sao anh có thể lập tức coi trọng em như vậy chứ? Anh có biết lúc đó mỗi ngày em tìm được bao nhiêu người tới hiến máu hay không?"

Cố Trì Tây bắt đầu dĩ lắc đầu, "San San, khi đó em tìm được bao nhiêu người tới hiến máu anh không biết, nhưng đối với anh mà nói, thì em là người duy nhất khuyên anh đi hiến máu, hơn nữa cũng chính lời khuyên của em đã giúp anh hoá giải nguy cơ đó, biến nguy thành an."

Tùng San bấu môi, "Cái này gọi là vô tâm cảm liễu, liễu đâm chồi sao?" Nói xong cô càng cười to hơn, ôm cổ hấn nói: "Anh không biết đâu, lúc đó căn bản em không muốn đi, vì thi cử sắp tới bạn bè em đều ở nhà tự học, em lại bị bắt ra ngoài kêu gọi người hiến máu, anh không biết em bức bối tới mức nào đâu."

Cố Trì Tây bật cười, "Vậy sao họ lại chọn em?"

Tùng San thở dài, "Vì mẹ em là y tá trưởng, họ đều cảm thấy nhất định kiến thức về việc hiến máu của em nhiều lắm, mỗi lớp đều phải cử một người ra ngoài nên họ liền chọn em, haizzz!"

Cố Trì Tây cười, hôn hôn cô, "Anh thật muốn cảm ơn các bạn học của em."

Tùng San cũng cười, hôn hôn hấn, "Cố Trì Tây, bây giờ em có chút tin tưởng vào duyên phận rồi."

Cố Trì Tây cười nhẹ, "Ừ, anh cũng vậy."

Hắn rót cho cô một cốc nước nóng, cẩn thận thổi nguội cho cô uống, sau đó bế cô về phòng, đắp chăn xong, hôn lên trán cô, "Ngủ ngon, ngày mai đi làm muộn chút cũng được, anh xin phép giúp em."

Cô vươn ra tay nắm lấy áo ngủ của hắn, mắt to chớp chớp nói, "Anh ôm em ngủ đi, em sợ lạnh."

Hắn nở nụ cười, vén chăn lên nằm xuống, ôm chặt cô bé con, ngủ một giấc ngon lành.

Chuối hạt san hô kia đeo vào cổ, không bao lâu thì trở nên âm ấm giống nhiệt độ cơ thể, ngón tay Tùng San nhẹ nhàng vuốt ve từng hạt ngọc mượt mà, mỉm cười ngọt ngào.

Phương Tiểu Tiệp đứng trên ban công từ xa đã nhìn thấy chuối hạt san hô con gái đeo trên cổ, vừa nhìn là biết vật đáng giá. Tiếp theo lại nhìn người đàn ông đi sau con gái, sau đó cau mày.

Người đàn ông này phong thái hiên ngang, nhưng sao bà thấy hình như tuổi tác của hắn hơi lớn thì phải?

Cổ Trì Tây mang theo hai cái hộp lớn cùng Tùng San lên tầng, lúc đi đến cửa thì có chút căng thẳng. Hắn nhìn Tùng San đang đứng bên cạnh mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút căng thẳng. Hắn liền cười, xoa xoa đầu cô, cho cô một ánh mắt an tâm.

Phương Tiểu Tiệp mở cửa, nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh con gái, biểu cảm trên mặt hoàn toàn cứng đờ. Người đàn ông này, ít nhất cũng phải 35 tuổi.

Khi Tùng San nhìn thấy sắc mặt của Phương Tiểu Tiệp, tâm trạng rất căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn cười hì hì nói: "Mẹ, đây

là bạn trai con, Cố Trì Tây.”

Cố Trì Tây thông dong đưa tay ra, "Xin chào.”

Phương Tiểu Tiệp sửng sốt ba giây, không để ý đến tay hắn, xoay người nói: "Vào đi.”

Tùng Chí Quân mặc tạp dề từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Cố Trì Tây, trong nháy mắt đứng hình.

Cố Trì Tây nhìn về phía Tùng Chí Quân, cười nói: "Xin chào Tùng chủ biên.”

Phương Tiểu Tiệp nhìn Tùng Chí Quân, rồi lại nhìn Cố Trì Tây, bà muốn mở miệng nói chuyện nhưng không thể nói thành lời.

Tùng Chí Quân tỉnh táo lại, không để ý tới Cố Trì Tây, chỉ nhìn về phía Tùng San, Tùng San bị ánh mắt của ba mình dọa, cô vội vàng hoà giải nói, "Mẹ, bọn con mang theo vài sản phẩm dinh dưỡng về, mẹ xem này.” Nói xong cô liền lấy hai cái hộp trên tay Cố Trì Tây đưa cho Phương Tiểu Tiệp.

Phương Tiểu Tiệp còn chút ngây người, hoảng loạn nói, "À, khách khí quá rồi, để đó đi.”

Tùng San buông hộp quà xuống, nói với Cố Trì Tây: "Qua đây ngồi đi, nhà em rất nhỏ, đây chính là phòng khách.”

Cố Trì Tây không lên tiếng, vẫn nhìn về phía Tùng Chí Quân.

Tùng Chí Quân cau mày, cuối cùng mở miệng nói: "Cố tổng, mời ngồi.”

Lúc này Cố Trì Tây mới cười cười: "VẬY LÀM PHIÊN RỒI.”

Tùng San nhìn lão Tùng, cười nói: "Ba, ba làm món gì ngon vậy? Cho con xem với!" Sau đó cô mạnh mẽ kéo Tùng Chí Quân vào bếp.

Phương Tiểu Tiệp cũng ngồi xuống sô pha, sau đó cẩn thận quan sát Cố Trì Tây từ trên xuống dưới một lượt, mở miệng liền hỏi: "Cố tiên sinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 61

Phương Tiểu Tiệp làm việc ở bệnh viện lớn hai mươi mấy năm, đã từng gặp vô số người. Tuy bà không hề ham thích những thứ như xem bói, nhưng bà vẫn rất tin vào chuyện tướng mạo. Tướng mạo học thường rất chính xác, người ta nói muốn biết những thứ bên trong thì phải nhìn cấu trúc xương, muốn biết những thứ bên ngoài thì nhìn vào lông mày, có thể nói người này là người có tài, khí thế hiên ngang, những điều này có thể nhìn ra qua cốt cách và chân mày.

Phương Tiểu Tiệp lại cẩn thận quan sát tướng mạo của Cố Trì Tây, cặp chân mày rậm đen mượt, vừa dài vừa đẹp, vừa nhìn đã biết đây là một ông chủ lớn có sự nghiệp thành công.

Trong lòng bà âm thầm cảm thấy buồn bực, con gái ngoan nhà bà gặp được người đàn ông này ở đâu chứ, tài năng ẩn giấu sâu, tuyệt đối không phải người bình thường.

"Cố tiên sinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi?" Phương Tiểu Tiệp cũng không khách khí hỏi thẳng.

Cố Trì Tây cười nhẹ, "Bốn mươi lẻ ba."

Trước mắt Phương Tiểu Tiệp bỗng tối sầm, "Anh, 43?"

Cố Trì Tây nhẹ nhàng gạt đầu, "Vâng, tôi đã 43."

Phương Tiểu Tiệp kiểm chế cảm xúc tiếp tục hỏi: "Đã 43 tuổi mà còn chưa lấy vợ sinh con thì thật hiếm thấy, nói ra không sợ anh chê cười, vừa khéo tôi và anh cùng tuổi, năm nay tôi cũng 43, anh xem, con gái tôi cũng đã 21."

Cố Trì Tây cười cười, "Tôi từng có một cuộc hôn nhân, nhưng chỉ trên danh nghĩa, tháng trước vừa mới ly hôn."

Phương Tiểu Tiệp cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, thiếu chút nữa học máu, "Anh đã từng ly hôn?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Vâng."

Phương Tiểu Tiệp hít sâu một hơi, định uống một ngụm nước mới phát hiện cái cốc trống không, vì thế bà cầm cốc đứng dậy đi tới chỗ bình nước rót một cốc đầy, uống ừng ực từng ngụm xong mới phát hiện Cố Trì Tây vẫn ngồi đó, vì thế xoay người hỏi: "Anh có muốn uống nước không?"

Cố Trì Tây ôn hòa nói: "Không cần đâu, cảm ơn."

Phương Tiểu Tiệp cầm cốc nước ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào Cố Trì Tây, bà phát hiện người này đúng là không bình thường, bà đã mất bình tĩnh như vậy rồi mà người ta vẫn giữ dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Nhất định là người từng trải, bốn mươi ba tuổi, cuộc sống của con người này phong phú tới mức nào đây.

Vì thế bà cũng cố gắng ổn định cảm xúc của mình, tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Anh và con gái tôi quen nhau bao lâu rồi, tại sao quen nhau?"

Cố Trì Tây nói: "Chính thức quen nhau là vào nửa năm trước, lúc đó con gái vợ cũ của tôi - Cố Lâm Lâm và San San là bạn cùng

phòng, hôm sinh nhật Lâm Lâm, tôi đến tham gia tiệc sinh nhật của con bé thì gặp San San."

Cốc nước trên tay Phương Tiểu Tiệp rơi xuống đất "Loảng xoảng", nước trong cốc văng tung toé khắp nền nhà.

Tùng San và Tùng Chí Quân nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra, Tùng San hỏi: "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Phương Tiểu Tiệp đứng lên, ánh mắt toé lửa, ngón tay chỉ vào mũi Cổ Trì Tây, run nhè nhẹ, "Anh, anh là ba của Cổ Lâm Lâm sao?"

Cổ Trì Tây vẫn điềm đạm gật đầu, "Trước kia phải, nhưng bây giờ thì không. Cổ Lâm Lâm không phải con gái ruột của tôi."

Phương Tiểu Tiệp lại giống như không hề nghe thấy, quay đầu nhìn về phía Tùng San, "San San, đầu óc con bị nước vào à, sao có thể quên biết với loại người này? Anh ta là ai chứ? Anh ta là ba của Cổ Lâm Lâm, Cổ Lâm Lâm đã cướp đi Chu Trường An, con còn nói chuyện yêu đương với ba nó sao?"

Tùng San nhìn thấy dáng vẻ kích động của Phương Tiểu Tiệp, tâm trạng căng thẳng, "Mẹ bình tĩnh một chút đi, chuyện này quả thật có hơi phức tạp, nhưng bây giờ anh ấy đã ly hôn rồi, không có quan hệ gì với Cổ Lâm Lâm cả."

Phương Tiểu Tiệp cảm thấy đau ngực, lấy tay chống vào thành ghế sofa, thở phì phò, "Lão Tùng, sao chúng ta có thể nuôi một đứa con gái như thế này?"

Tùng Chí Quân vội vàng đi tới, ngồi bên cạnh Phương Tiểu Tiệp, vỗ vỗ lưng bà, "Bà xã, bà đừng tức giận như vậy, coi chừng hại

thân." Sau đó quay đầu nói với Tùng San, "San San, đi lấy chổi lau nhà tới lau dọn một chút đi."

Tùng San vâng lời đi vào nhà vệ sinh lấy chổi lau nhà.

Tùng Chí Quân nhìn về phía Cố Trì Tây, "Cố tổng, thứ lỗi tôi nói thẳng, mặc kệ anh đối với con gái tôi là chân tình hay giả dối, thì tôi và mẹ nó vẫn không thể tiếp nhận anh như con rể của chúng tôi. San San còn quá nhỏ không hiểu chuyện, nhưng chúng tôi là cha mẹ phải có trách nhiệm với con của mình. Tôi thấy anh cũng là người hiểu lí lẽ, hi vọng anh có thể thông cảm cho tấm lòng của người làm cha mẹ. Hôm nay vợ tôi hơi kích động đã đắc tội với anh, hi vọng anh không chấp nhất."

Sắc mặt Cố Trì Tây hơi thay đổi, cười cười nói: "Tùng chủ biên nói tôi đều hiểu, tôi cũng có thể hiểu tâm trạng của hai người vào lúc này, nếu hôm nay tôi đã đến đây, thì cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí sẽ bị hai người đuổi ra khỏi nhà."

Phương Tiểu Tiệp nghe xong lời này của hắn liền ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh mau đi đi, nhà chúng tôi không chào đón anh!"

Tùng Chí Quân vỗ vỗ lưng vợ, lúng túng nói: "Nếu đã như vậy, mong anh về đi, anh cũng thấy đấy, sức khỏe của vợ tôi không tốt, tôi không thể tiễn anh được."

Cố Trì Tây vẫn không đứng lên, cười nhẹ nói: "Hai người đừng vội, trước khi tôi chưa giải thích cho rõ mọi hiểu lầm, tôi không thể đi được."

Tùng San cầm chổi lau nhà đi ra, vừa vặn nghe thấy những lời này của Cố Trì Tây, cô rối rắm nhìn Cố Trì Tây. Cố Trì Tây lại cho cô một ánh mắt an tâm.

Cố Trì Tây tiếp tục nói: "Tôi và vợ cũ chưa từng thật sự là vợ chồng, bà ấy chưa lập gia đình đã có thai, lại chịu khổ cửa nát nhà tan, trước khi qua đời bà ấy đã phó thác cho tôi, xin tôi cưới bà ấy cho bà ấy và con mình một gia đình yên ổn, tôi chỉ là người được phó thác phải kết hôn, giúp bà ấy cùng nuôi con trưởng thành, cho nên bây giờ cả hai chia đôi ngã, cũng không ai nợ ai."

Phương Tiểu Tiệp khoát tay, "Cố tiên sinh, không phải chúng tôi hiểu lầm, là anh hiểu lầm. Căn bản chúng tôi không hề có hứng thú với cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này của anh. Tôi chỉ không thể chấp nhận được chuyện con gái mình nói chuyện yêu đương với một người bằng tuổi mẹ nó! Cố tiên sinh, cho dù đứa con gái kia không phải là con gái ruột của anh, nhưng tốt xấu gì anh cũng là người đã từng làm cha, anh có thể chịu đựng được chuyện đứa con gái mình vất vả mang thai mười tháng nuôi lớn thành người, bị một người hơn nó hai mươi mấy tuổi phá hỏng cuộc đời không?"

Phương Tiểu Tiệp càng nói càng kích động, sắc mặt hết trắng lại đỏ, "Anh lớn tuổi như vậy, còn là người đã từng kết hôn, sao có thể không biết xấu hổ trêu chọc San San nhà chúng tôi? Lương tâm của anh bị chó ăn sao? Anh có tiền thì rất giỏi sao? Con gái của tôi là một đứa trong sạch thần khiết, bề ngoài xinh đẹp lại là sinh viên đại học nổi tiếng, có gả cũng phải gả cho người đẹp trai trẻ tuổi giàu có, sao có thể gả cho anh được chứ?"

Tùng San lớn tiếng ngắt lời Phương Tiểu Tiệp, "Mẹ, mẹ không thể nói như vậy!"

Phương Tiểu Tiệp ôm ngực, "Mẹ không thể nói thế sao? San San, mẹ là mẹ của con! Mẹ thừa nhận mẹ muốn gả con cho người có tiền, cũng muốn con sớm lấy chồng, nhưng con cũng không thể tìm một người như vậy chứ?"

Phương Tiểu Tiệp nói xong thì tay run rẩy chỉ về phía Cố Trì Tây, "Anh ta có thể làm ba con! Nếu con gả cho anh ta, sau này con nói ba mẹ làm sao ngẩng đầu lên nhìn thiên hạ? Con gái bảo bối xinh đẹp của mẹ sao có thể gả cho người lớn tuổi đã từng kết hôn chứ?"

Tùng Chí Quân đứng lên giữ chặt cánh tay của Phương Tiểu Tiệp, kéo bà ngồi xuống ghế sofa, bình tĩnh nhìn về phía Cố Trì Tây: "Cố tổng, anh cũng đã nghe thấy rồi đấy, chuyện giữa anh và vợ cũ như thế nào chúng tôi không quan tâm, vấn đề bây giờ là, con gái của tôi mới chỉ 21 tuổi, chúng tôi quyết không thể giao cuộc đời tốt đẹp phía trước của nó vào tay anh. Tôi biết sự nghiệp của anh rất thành đạt, ở thành phố A này cũng là một nhân vật có tiếng, chắc rằng không thiếu người trong sạch muốn gả con gái mình cho anh. Nhưng chuyện trèo cao như thế Tùng gia chúng tôi không làm được. Tôi thà rằng gả con gái mình cho một cậu thanh niên trai tráng hai bàn tay trắng trẻ tuổi tương lai đầy hứa hẹn, cũng tuyệt đối không muốn nó nhất thời xúc động đi theo anh. Vẫn là câu nói đó, San San còn nhỏ, làm việc không nghĩ tới hậu quả, nhưng chúng tôi là người làm cha mẹ phải giữ đầu óc tỉnh táo, không thể tùy tiện làm chuyện điên rồ."

Tùng San bước tới, quỳ trên mặt đất, "Ba mẹ, hai người nói gì con đều hiểu, nhưng con không phải là trẻ con, con biết rất rõ mình muốn gì. Con cũng đã phải đấu tranh rất lâu mới có thể quyết định ở bên anh ấy. Con đã 21 tuổi rồi, con có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình."

Phương Tiểu Tiệp phẫn nộ, "Con 21 tuổi, đủ lông đủ cánh rồi, không cần ba mẹ nữa à?"

Nước mắt Tùng San rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Mẹ..."

Cố Trì Tây nhìn cô bé con quỳ trên mặt đất mà lòng đau nhói, hần lập tức khom người nâng cô dậy, xoa đầu cô: "San San đừng khóc, có chuyện gì thì từ từ nói."

Tùng Chí Quân thở dài, "Cố tổng, anh còn gì muốn nói sao?"

Cố Trì Tây bình tĩnh nói: "Tôi biết tuổi tác của tôi lớn hơn San San quá nhiều, nhưng ngày sinh tháng đẻ của mình không ai có thể khống chế được. Tôi cũng không muốn tình cảm của tôi với San San trở thành áp lực cho gia đình mọi người. Hôm nay tôi tới đây là muốn bày tỏ thành ý của mình đối với mọi người, tôi thật lòng yêu San San, tôi muốn đối xử tốt với cô ấy, tôi cũng sẽ làm hết khả năng để lo cho cuộc sống của cô ấy về sau. Tôi không mong hai người có thể lập tức tiếp nhận tôi, tôi có kiên nhẫn, tôi có thể chờ."

Phương Tiểu Tiệp cười, "Anh không cần chờ, chúng tôi vĩnh viễn không đồng ý!"

Tùng Chí Quân đứng lên, "Cố tiên sinh, hôm nay mời anh về trước đi."

Cố Trì Tây đứng lên, cười cười, "Tôi về trước vậy." Hần quay đầu nhìn về phía Tùng San, không che giấu được yêu thương trong ánh mắt, "Đừng khóc, ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ."

Tùng San tiến hần tới cửa, bàn tay nhỏ bé níu lấy tay áo hần.

Hắn nhin không được lại xoa xoa đầu cô, "Ngoan, tất cả cứ giao cho anh."

Tùng San đóng cửa, trở lại phòng khách, nhìn thấy sắc mặt của Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân, nước mắt lại rơi xuống, "Ba mẹ, thực xin lỗi, con đã làm hai người thất vọng rồi."

Phương Tiểu Tiệp lại thở dài một tiếng, "San San à, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy, đàn ông khắp thế gian này nhiều như thế, cho dù con có nhắm mắt chọn bừa cũng không tới lượt anh ta chứ?"

Tùng San cúi đầu, "Mẹ, con cũng biết chúng con không xứng đôi, nhưng anh ấy đối xử với con rất tốt, con rất thích anh ấy. Thật ra ngoài chuyện anh ấy lớn tuổi, anh ấy còn chỗ nào không tốt chứ, không phải lúc trước mẹ còn giới thiệu bác sĩ Trương cho con sao? Sao bây giờ lại để ý tuổi tác như vậy?"

Phương Tiểu Tiệp giận run cả tay, "Sao có thể giống nhau được chứ? Trương Dật Bạch mới 33 tuổi, nhưng Cố tiên sinh này đã 43! Hơn nữa chủ nhiệm Trương là người trong sạch, chưa từng kết hôn, không vợ cũ, không con cái!" Bà tự vỗ ngực kiểm chế cơn giận nói tiếp: "San San, mẹ hi vọng con gả cho người giàu có, không phải vì muốn con sau này không phải chịu khổ sao? Nhưng cũng không phải cứ đàn ông có tiền là được! Con đừng coi mẹ con như người ham tiền có được không? Mẹ muốn là người có tiền nhưng hai đứa phải thật sự yêu nhau kìa, nếu không năm đó mẹ cũng không gả cho ba con khi ông ấy chỉ có hai bàn tay trắng!"

Tùng San cau mày, "Mẹ, con không phải vì tiền mới ở bên anh ấy."

Phương Tiểu Tiệp chỉ tay vào chuỗi hạt trên cổ cô, "Con có biết con đang đeo cái gì trên cổ không? Ngày hôm trước mẹ và ba con thấy nó trên ti vi, con có biết nó trị giá bao nhiêu không? Con đeo nó ra đường, sao có thể không biết xấu hổ mà nói với người ta con không phải vì tiền mà cặp với đại gia chứ?"

Tùng San sờ chuỗi hạt san hô trên cổ, ngón tay lại bất giác siết chặt.

Tùng Chí Quân vẫn luôn yên lặng bỗng nhiên lên tiếng, "San San, bỏ qua chuyện tuổi tác thì người này ba vẫn không thể đồng ý."

Tùng San giương mắt nhìn lão Tùng, "Vì sao?"

"Người này rất phức tạp, con lại hồn nhiên như vậy, hai người không hợp nhau." Lão Tùng thở dài, "Anh ta mới hơn 40 tuổi đã có thể lăn lộn ở thành phố A lên tới địa vị ngày hôm nay thì thủ đoạn nhất định rất ngoan độc, con ở bên cạnh người như vậy tương lai nhất định không hạnh phúc. Ba nuôi nấng con nhiều năm, chưa bao giờ hi vọng con có thể gả cho người ở trên cao, chỉ ngóng trông con có thể tìm được người thật lòng yêu thương con, sống cuộc sống hạnh phúc đời thường. San San, con nói anh ta thật lòng yêu thương con, nhưng con có thật sự biết anh ta suy nghĩ gì không? Con có thể thấu hiểu tâm tư của anh ta không? Con ở bên anh ta, anh ta có thể triệt để nhìn thấu con người con, còn con thì sao? Hai người các con bất luận địa vị hay mức độ thành thực trong tâm lý đều kém nhau quá nhiều, con ở bên anh ta, vĩnh viễn chỉ có anh ta chơi đùa con, còn con không thể đấu lại anh ta."

Phương Tiểu Tiệp nhìn Tùng Chí Quân, gật đầu nói: "Người xưa nói môn đăng hộ đối, nghe thì không hợp tai lắm nhưng cũng rất có lý. Con với anh ta, môn không đăng, hộ không đối, không phải anh

ta không xứng với con, mà là chúng ta không thể trèo cao với tới người ta."

Tùng San khóc không thành tiếng, "Ba mẹ, anh ấy cũng không phải người cao không thể với như chúng ta vẫn nghĩ, anh ấy là người rất khiêm tốn, chưa bao giờ tự cao tự đại."

Tùng Chí Quân lắc đầu, "Ba không nói anh ta là người như thế nào, có vài thời điểm anh ta không thể bình dị gần gũi như thế được. Ba, chú Thái và người bạn của anh ta gọi là lão Thẩm từng cùng nhau dùng cơm một lần, người có thể khiến cho chú Thái của con cung kính gọi một tiếng "Ngài" ở thành phố A này có mấy ai chứ."

Phương Tiểu Tiệp giật mình nhìn Tùng Chí Quân, "Người này có thể lực đến thế sao?"

Tùng San hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, nghiêm túc nói: "Ba, con biết chuyện ba lo lắng là gì. Con cũng từng rất lo lắng về chuyện này, cho nên anh ấy theo đuổi con lâu như vậy, con vẫn luôn trốn tránh, hận không thể tránh anh ấy thật xa. Nhưng sau này con phát hiện, trốn tránh như vậy cũng không có ích gì, hơn nữa sau lần ba bị người khác hãm hại, con cũng hiểu rõ, cho dù chúng ta cứ thật thà mà sống, cũng vẫn sẽ gặp phải tai bay vạ gió, khi tai họa ập đến, chúng ta không thể làm được gì. Nếu địa vị của anh ấy bày ra ở đó, anh ấy lại yêu con như vậy, vì sao con không thể dựa vào anh ấy, để anh ấy bảo vệ con, bảo vệ gia đình chúng ta?"

Tùng Chí Quân hơi giật mình nhìn con gái, "San San, con..."

Tùng San tiếp tục nói: "Bây giờ con quá nhỏ, nhưng con không bao giờ muốn nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của gia đình chúng ta khi gặp phải tai họa. Con không sợ bị người ngoài nói này nói nọ,

bởi vì con càng muốn bảo vệ gia đình mình nhiều hơn. Cho dù có bị người khác mắng con tam quan bất chính, vì tiền mà theo đại gia, con cũng không quan tâm. Dù sao con cũng thật sự thích anh ấy, anh ấy cũng thật sự yêu con, cần gì phải để ý tới ánh mắt người khác nhiều như vậy? Anh ấy là người từng trải thì sao, con cũng thừa nhận mình không nhìn thấu tâm can anh ấy, song điều này có liên quan gì? Con chỉ chắc chắn rằng anh ấy yêu con, anh ấy sẽ không làm tổn thương con, không được sao?"

Phượng Tiểu Tiệp mù quáng nói, "San San, mẹ không muốn con vì chúng ta mà tự bán chính mình!"

Tùng San cau mày, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, "Mẹ, con không tự bán mình, chúng con là quan hệ yêu đương bình đẳng."

Tùng Chí Quân lại lắc đầu, "San San, con ở bên người này, vĩnh viễn sẽ không có bình đẳng."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 62

Trương Dật Bạch vừa cầm cơm hộp đi vào căng tin bệnh viện thì nghe thấy mấy cô y tá ở bàn kế bên ríu rít không ngừng.

"Tôi thật sự không hiểu mấy hôm nay chị Phương gặp được vận gì, hết được viện trưởng tiếp kiến xong lại nhận được giải thưởng chiến sĩ thi đua, lúc nãy tôi còn thấy phó viện trưởng Lý tặng cho chị ấy một thùng cua hoàng đế."

"Tuyệt đối có vấn đề, Viện trưởng và Phó viện trưởng thay nhau nịnh bợ chị Phương thì thật quá kì lạ!"

"Chẳng lẽ Viện trưởng và Phó viện trưởng có chuyện cần nhờ vả chị Phương?"

"Cô suy nghĩ nhiều quá rồi, chị Phương cũng chỉ là một y tá trưởng, có bản lĩnh gì khiến Viện trưởng và Phó viện trưởng phải nịnh bợ chứ?"

"Tôi đoán chắc là con gái của chị ấy gả cho quan chức cấp cao gì đó."

"Có khả năng đó, không phải chị Phương vẫn luôn muốn đẩy mạnh con gái ra ngoài tiêu thụ sao? Lúc trước chị ấy còn giới thiệu cho chủ nhiệm Trương nhưng hình như cô gái đó ngại chủ nhiệm Trương quá già nên không đồng ý, bây giờ chắc đã tìm được một anh chàng giàu có đẹp trai trẻ tuổi rồi."

Trương Dật Bạch ngồi bên cạnh, giả vờ ho khan.

Mấy cô y tá kia phát hiện ra hấn, đồng loạt im lặng.

Trương Dật Bạch cũng không quan tâm chuyện mình bị người khác bàn tán, hấn ở bệnh viện này lẫn lộn lâu như vậy, bị đàm tiếu còn ít sao? Trong lòng hấn lại cười thầm, chê tôi già, sau đó còn tìm người già hơn tôi, chị Phương đúng là suy nghĩ thoáng thật.

Ăn cơm trưa xong, hấn đi dạo một vòng quanh bệnh viện cho nhanh tiêu hoá, từ xa hấn đã nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp đang đứng một mình dưới gốc cây, cầm di động, cau mày.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

Trương Dật Bạch cười thật tươi bước tới, "Ơ, chị Phương, dạo này chị khoẻ không?"

Phương Tiểu Tiệp buông di động, thấy người tới là Trương Dật Bạch, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng "Chủ nhiệm Trương à, ăn cơm chưa?"

Trương Dật Bạch cười nói: "Vừa ăn xong, lúc này tôi còn nghe thấy chị Phương gần đây rất may mắn, Viện trưởng và Phó viện trưởng đều đến lấy lòng chị à?"

Nụ cười của Phương Tiểu Tiệp càng thêm miễn cưỡng, "Chủ nhiệm Trương, cậu đừng trêu tôi."

Trương Dật Bạch nói: "À, chị Phương không cần thấy xấu hổ, thật ra tôi đã sớm biết San San nhà chị tìm được một đại nhân vật hơn tôi rất nhiều. Thế nào, bây giờ thành mẹ vợ của Cố gia thành phố A, cảm giác vô cùng sung sướng phải không?"

Về mặt Phương Tiểu Tiệp cứng đờ, hơn nửa ngày cũng không nói được thành lời.

Trương Dật Bạch nhìn khuôn mặt Phương Tiểu Tiệp dần dần kết thành những tầng băng. Trong lòng hắn rất căng thẳng, hồng rồi, đây là hoạ từ miệng mà ra sao?

"Chủ nhiệm Trương, chuyện này không thể nói lung tung. San San nhà chúng tôi là một đứa con gái tốt, tuy rằng không có duyên phận với chủ nhiệm Trương, nhưng cũng muốn gả cho người đàn ông hoàng. Cổ gia thành phố A cái gì, mấy chuyện đó thật xa vời."

Lúc này đến lượt Trương Dật Bạch ngây người, trong lòng hắn gào thét mấy ngàn lần chữ thảo nê mã(1), đến giờ phút này rồi còn chống chế cái mẹ gì nữa? Sau đó hắn nhìn kỹ lại ánh mắt sắc bén nghiêm túc kia của Phương Tiểu Tiệp, bỗng nhiên hắn hiểu được, thì ra là chưa đồng ý.

(1) Thảo nê mã: tên tiếng anh là Aplaca - là một giống lạc đà Nam Phi...đây là tiếng lóng giới trẻ TQ dùng thay thế cho chữ ĐMM sau điều luật càn quét các từ ngữ bậy bạ trên mạng internet của chính phủ Trung Quốc.

Sau đó hắn âm thầm cảm thấy buồn cười, hắn còn tưởng rằng Cổ gia đã ra tay nhất định sẽ thành công, thì ra cũng có thể bị Phương Tiểu Tiệp làm cho túng quẫn.

Tuy rằng hắn không được San San nhìn trúng, nhưng tốt xấu gì cũng là người được Phương Tiểu Tiệp công nhận. Trong nháy mắt hắn cảm thấy kiêu ngạo hắn lên, quả thực là chuyện vui trong đời người mà.

Vì thế hấn vội vàng nói, "Chị Phương, chị đừng nóng giận, tôi chỉ thuận miệng nói bậy mà thôi, chị cũng biết tôi là người không biết cách ăn nói mà."

Sắc mặt Phương Tiểu Tiệp dịu đi, hơi có lỗi nói: "Cũng do tôi quá kích động, chủ nhiệm Trương, cậu cũng đừng để ý. Gần đây trong nhà tôi có nhiều chuyện xảy ra nên tôi hơi phiền lòng."

Trương Dật Bạch khoát tay, "Chị Phương nói gì vậy, chúng ta quen biết lâu rồi mà, đều là người một nhà cả. Có gì tôi giúp được thì chị cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối." Nói xong hấn đi thật nhanh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, xem chút nữa lại đắc tội với người ta nữa rồi.

Phương Tiểu Tiệp cười nhìn Trương Dật Bạch rời đi, sau đó thở một hơi thật dài, bà càng thấy hối hận vì vừa rồi đã có thái độ như vậy với Trương Dật Bạch, gần đây bà rất khó chịu, chỉ cần là chuyện có liên quan chút xíu tới con gái mình, bà đều có thể nổi giận mọi lúc mọi nơi.

Trương Dật Bạch nói đến mấy lời đồn đại trong bệnh viện, bà làm sao có thể không biết. Trước đây bà là người chính trực không sợ gian tà, trong bệnh viện có ai dám nói này nói nọ về bà, bà nhất định sẽ giận dữ mắng cho người đó không thể ngóc đầu lên nổi. Nhưng bây giờ, sự thật trước mắt, Phó viện trưởng Lý đưa cho bà một thùng cua hoàng đế đặt vào trong tủ lạnh chung của y tá. Bà còn có thể nói gì đây? Bà chỉ biết âm thầm hối hận sao mình có thể nuôi lớn một đứa con gái không biết nghe lời như vậy chứ.

Đây là đứa con mà bà đã nuôi nấng hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bà thấy San San không nghe lời như vậy.

Lẽ ra đã 21 tuổi rồi, thời kì nổi loạn cũng đã sớm qua đi. Sao bỗng nhiên bây giờ nó lại như bị trúng tà, mê mết một người đàn ông lớn tuổi đến như thế? Nhớ tới cái người tên Cố Trì Tây này Phương Tiểu Tiệp lập tức thấy phiền lòng, vô cùng phiền lòng.

Bà buộc Tùng San ngày nào cũng phải về nhà, một ngày ba lần gọi điện thoại cho con gái hỏi nó đang ở đâu, bà chỉ sợ con gái đi tìm Cố Trì Tây giữa ban ngày ban mặt.

Nhưng mấy chuyện này không phải nói phòng là phòng được.

Đối với lời nói của bà và Tùng Chí Quân, Tùng San đều nghe tai phải ra tai trái, mới đầu còn rất khí thế cùng bọn họ tranh luận, sau này dứt khoát áp dụng thái độ giả câm giả điếc, tiêu cực chống cự, lúc nào cũng như đang có bí mật.

Thật là một chút biện pháp cũng không có.

Khi nãy vào giữa giờ nghỉ trưa, Phương Tiểu Tiệp lén lén lút lút cầm di động ra bên ngoài gọi điện thoại cho Tùng San, bà muốn xác nhận xem con gái mình có đang ở công ty hay không. Nhưng gọi mấy lần mà vẫn không ai bắt máy, càng gọi không được bà càng sốt ruột, càng sốt ruột thì lại càng giận dữ, mà càng giận dữ thì bà lại càng muốn gọi cho tới khi nào cô bắt máy thì thôi.

Phương Tiểu Tiệp nghĩ đến đây lấy di động trong túi áo ra, gọi một lần nữa cho Tùng San. Chờ đến khi tiếng chuông reo lên thật lâu, cuối cùng mới có người nhận, Phương Tiểu Tiệp nói ngay câu phủ đầu: "Vừa rồi con làm gì mà không nghe điện thoại?"

Tùng San nghe thấy mẹ mình đang chuẩn bị nổi bão, trái tim cô liền run lên, bất đắc dĩ nói: "Vừa rồi con cùng bạn đồng nghiệp ra

ngoài ăn cơm quên mang theo điện thoại.”

Phương Tiểu Tiệp không tin, "Ăn cơm cùng đồng nghiệp nào? Gọi tới đây cho mẹ nói chuyện một chút.”

Tùng San gần như muốn bùng nổ, nhiều ngày nay, ngày nào Phương Tiểu Tiệp cũng bắt chợt gọi điện thoại tới kiểm tra không cần biết là ngày hay đêm, một ngày n lần, không kể thời gian địa điểm.

"Mẹ, nếu mẹ đã lo lắng như vậy, thế thì dứt khoát mua dây trói con lại ở bệnh viện luôn đi, chỉ cần mẹ nói một câu, con sẽ lập tức chạy tới đó cho mẹ trói.” Tùng San nói.

Phương Tiểu Tiệp cũng nóng nảy, "Con nói gì thế? Mẹ gọi cho con nhiều lần như vậy không phải là vì lo cho con sao?"

"Lo lắng cho con cái gì chứ? Lo con đi gặp Cố Trì Tây đúng không? Mẹ, con lớn rồi con muốn gặp ai đó là chuyện của con!" Tùng San không nhường bước chút nào.

Phương Tiểu Tiệp giận run cả tay: "Được thôi, mày muốn gặp thì cứ đi gặp đi, gặp rồi thì đừng về nữa, cả đời cứ cùng tên đàn ông đó lêu lổng đi! Cả đời này cũng đừng về nhà nữa!"

Vết thương trong lòng Tùng San như nứt toác ra, cô cắn môi, nước mắt trào quanh hốc mắt, "Được thôi, con sẽ không về nhà nữa!"

Nói xong cô nhấn tâm tắt điện thoại.

Triệu Nhiên đi ngang qua phòng trà nước nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng của Tùng San, bước tới lo lắng nói: "San San, cậu không sao

chứ?"

Tùng San sụt sịt mũi, cố nén nước mắt, cười cười, "Mình không sao, mình ra ngoài hít thở không khí một lát, mình sẽ quay lại ngay." Nói xong cô liền xoay người chạy tới thang máy.

Cô đi thẳng xuống tầng một, ra khỏi cổng công ty, vòng qua cổng lớn, đi tới con đường phía sau công ty, đó là nơi Cố Trì Tây thường xuyên tới đón của cô. Bây giờ trên con đường này xe cộ đông đúc, còn vị trí kia thì không hề có chiếc xe màu đen đỗ ở đó nữa.

Mấy ngày nay, Cố Trì Tây chưa từng xuất hiện, cũng không hề gọi cho cô.

Mỗi ngày cô đều cảm diện thoại chờ đợi. Cô luôn cảm thấy hắn sẽ gọi cho cô.

Nhưng cô cũng không có dũng khí để gọi cho hắn.

Ngày nào cô cũng đi làm đúng giờ, về nhà ăn cơm, Tùng Chi Quân làm rất nhiều món ăn đa dạng ngon miệng cho cô ăn, nhưng căn bản cô hoàn toàn không có khẩu vị. Thời tiết càng ngày càng lạnh, ban đêm cô thường tỉnh giấc vì lạnh quá, sau đó vô cùng nhớ cái ôm ấm áp kia.

Phải chăng hắn cũng như vậy, ban đêm sẽ ngồi một mình trên sofa, nhìn nước sông cuộn cuộn bên ngoài cửa sổ nhớ cô?

Khi cô tỉnh táo lại thì nước mắt đã khiến tầm mắt cô trở nên mờ hồ. Tùng San xoa mũi, sau đó dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, gió thu hiu quạnh, hai má ướt nước mắt bị gió thổi làm cô thấy hơi buốt.

Cô xoay người, ổn định lại cảm xúc, quyết định về công ty, giả vờ như tất cả vẫn bình thường

"San San." Cách đó không xa có tiếng gọi cô.

Tùng San kích động quay đầu nhìn lại, sau đó ánh mắt chờ mong bị dập tắt, biến thành kinh ngạc. Người đi về phía cô là Trương Tân.

"Sao anh còn ở thành phố A? Không phải anh bị phái tới thành phố F sao?" Tùng San hỏi.

Mặt Trương Tân không chút biến sắc trả lời: "Vì tôi muốn gặp cô."

Tùng San rũ mi, tâm trạng rối loạn, cô không biết nên làm thế nào để đối mặt với người này.

"San San, cô khóc sao?" Ánh mắt Trương Tân không hề e dè nhìn thẳng cô.

Ánh mắt Tùng San khẽ dao động, "Tôi không sao."

Trương Tân đi đến bên cạnh cô, nắm lấy tay cô, "Đi theo tôi."

Đôi tay đó rất mạnh mẽ, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội cự tuyệt, Tùng San cứ như vậy bị hấn kéo tới bên cạnh chiếc xe, Trương Tân mở cửa không hề tốn chút sức lực nào nhét Tùng San vào ghế ngồi, sau đó khởi động xe, chạy như bay.

"Anh đưa tôi đi đâu?" Tùng San cố gắng hết sức giữ tỉnh táo hỏi.

Trương Tân không nói, chạy thẳng một mạch ra khỏi trung tâm thành phố, tới bờ sông ở ngoại ô thì dừng xe. Bầu trời u ám, mây dày che kín bầu trời, nước sông xám xịt khiến người ta sợ hãi.

"Nơi này tương đối yên tĩnh, rất hợp để trò chuyện." Trương Tân nói.

"Anh muốn nói gì?" Tùng San nghiêm túc hỏi.

Trương Tân quay mặt lại nhìn cô, "Ba mẹ cô không đồng ý cho cô ở bên Cố Trì Tây đúng không?"

Tùng San kinh ngạc, "Làm sao anh biết?"

Ánh mắt Trương Tân khẽ dao động, "Tôi không đi thành phố F, mấy ngày nay tôi vẫn luôn quan sát cô."

Tùng San càng thêm kinh ngạc, "Anh... anh theo dõi tôi? Sao anh có thể làm được? Vậy sao tôi hoàn toàn không biết gì?"

Trương Tân nói: "Trước đây tôi ở tổng bộ làm cho cục tình báo."

Tùng San hít một hơi khí lạnh, "Trương Tân, rốt cuộc anh muốn gì?"

Trương Tân nhìn thẳng Tùng San, "Tôi chỉ muốn nhìn cô lâu thêm một chút, để chắc chắn rằng cô được hạnh phúc."

Tùng San cảm thấy đau đầu, "Trương Tân, anh làm vậy rất biến thái đó anh có biết không?"

Trương Tân không trả lời cô, nói lảng sang chuyện khác : "Cô muốn làm trái ý ba mẹ mình à? Ba mẹ đã nuôi nấng cô hơn hai mươi năm mà lại không bằng một Cố Trì Tây sao?"

Tùng San có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Chuyện này không liên quan đến anh, tôi không cần phải báo cáo với anh."

Đôi mắt Trương Tân khẽ dao động, trong ánh mắt xuất hiện sự buồn bã, hắn nhìn dòng sông trước mặt, hồi lâu mới nói: "Đúng vậy, chuyện của cô không liên quan đến tôi."

Tùng San thở dài, "Anh biết vậy là tốt rồi."

Trương Tân quay mặt lại lần nữa, "Nhưng tôi thích cô, San San, tôi muốn bảo vệ cô." Hắn dừng một lát rồi nói tiếp, "Nếu... ngài ấy không thể cho cô hạnh phúc."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 63

Trương Tân 28 tuổi, hắn có hơn 23 năm sống trong quân đội. Khi còn nhỏ, món đồ chơi đầu tiên ông hắn cho hắn là một cây súng ngắn đồ chơi, khi vào mẫu giáo, chữ đầu tiên mà thầy cô dạy là chữ “Bình”, tốt nghiệp trung học cứ theo đà mà học quân sự, tốt nghiệp đại học được đề bạt thẳng vào binh đoàn đặc chủng, sau đó lại được cấp trên điều đến Tổng Cục Tam Quân, kể từ đó tới hai năm sau, hắn thành người mà cảnh sát không thể điều tra được hộ tịch.

Vào ngày đầu tiên hắn đến Tổng Cục, đoàn trưởng Mạc Khâm nói cho hắn biết, bước vào Tổng Cục, hắn phải trở thành một cái xác không hồn, tất cả tình yêu tình thân đều chôn vùi dưới đất, vào trong này hắn không cần có trái tim.

Từ nay về sau hắn không có trái tim, chỉ như một người máy phục tùng mệnh lệnh.

Nếu không phải tai nạn nổ bom đó khiến hắn không gượng dậy nổi, hắn vẫn cho rằng cả đời này hắn sẽ làm bạn với quân trang.

Lần đầu tiên Trương Dật Bạch gặp lại hắn sau bao năm lại là trên bàn mổ, cả người Trương Tân đều là máu nhưng hắn vẫn không hề biến sắc.

Khi đó Trương Dật Bạch đã chấn động ba giây, sau đó hắn siết chặt nắm tay thành quyền đánh một cú thật mạnh lên người Mạc

Khâm, "Ông hại em tôi thành ra như vậy mà ngay cả lời giải thích cũng không có sao?"

Về sau, Mạc Khâm bị giáng chức xuống làm bộ đội địa phương, Trương Tân cũng không phục chức về lại Cục. Với năng lực khôi phục của em họ, Trương Dật Bạch hoàn toàn không thể lý giải bằng y học, sau này suy nghĩ nát óc hần mới có thể kết luận, thằng nhóc này mạng lớn.

Sau đó Trương Dật Bạch liền giới thiệu Trương Tân cho rất nhiều người vì hần cảm thấy cậu em họ này của hần đã xa cách loài người quá lâu rồi, cần phải tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều một chút cho giống con người.

Sau khi Trương Tân làm trợ lí cho Cố Trì Tây mới thật sự có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ. Đủ loại phụ nữ, thuần khiết, phong tình, nũng nịu, chuyên quyền. Lần hần cũng trơ mắt nhìn thái độ của Cố Trì Tây đối với những người phụ nữ đó, mới đầu là lạt mềm buộc chặt, sau này lại thành như keo như sơn, cuối cùng là tê liệt.

Sau đó hần dần dần hiểu được phụ nữ là sinh vật như thế nào.

Hoàn toàn không có logic, một giây trước trời trong nắng ấm, một giây sau gió thổi mưa sầm, sắc mặt biến hoá còn nhanh hơn thời tiết.

Nhưng lại rất khôn khéo.

Bất kể đối với tình yêu hay đối với tiền, đều tính toán chi ly như nhau.

Có một lần Cố Trì Tây đã nói với hần, so với việc bao nuôi những người phụ nữ phiền toái đó, hần thích nuôi chó hơn, ít nhất nó tuyệt

đối trung thành.

Hắn không rõ, nếu là như vậy, tại sao ngài ấy còn cần những người phụ nữ đó? Cho họ tiền, thỏa mãn ảo tưởng của họ, sau đó khiến cho mộng đẹp của họ tan biến.

Khi đó Cổ Trì Tây chỉ cười cười nói, nếu đàn ông mà không có phụ nữ bên cạnh thì vẫn còn là đàn ông sao.

Nhưng hắn chính là một người đàn ông không tới gần phụ nữ, hoặc nên nói là, hắn là người đàn ông chưa từng có phụ nữ. Chẳng phải bây giờ hắn vẫn sống rất tốt sao?

Sau này gặp được nhiều người hơn, hắn phát hiện hắn càng thêm chán ghét phụ nữ.

Họ đều giống như nhau, được trả thù lao hay hay tặng quà thì cười tươi như hoa, không trả tiền không tặng quà thì tủi thân khóc sướt mướt, nhưng khi muốn họ đi thì họ không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Mạc Khâm nói, bước vào cổng Cục rồi, từ nay về sau hắn không còn trái tim. Nhưng càng ngày hắn càng buồn bực, những người phụ nữ này có trái tim sao?

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tùng San, trong lòng có chút kinh ngạc, cô gái nhỏ như vậy, mà cũng không có trái tim.

Nhưng cô gái nhỏ bé trắng trẻo đó, không biết từ lúc nào đã trộm đi trái tim hắn. Rõ ràng hắn đâu có trái tim?

Hắn nhìn chăm chú mặt Tùng San, khi nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô liền nghiêm túc nói, "San San, tôi muốn bảo vệ em, nếu

như ngài ấy không thể cho em hạnh phúc.”

Tùng San ngừng một lát, không để lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của mình, cô chỉ cười cười, "Trương Tân, chuyện này không phải do anh quyết định.”

Giờ khắc này hẳn cảm thấy lòng mình đau đớn, so với lần bị nổ bom đó còn đau hơn, bởi vì chỗ đau ấy, chính là lòng hắn.

Trong mắt Tùng San lộ ra chút thương xót, "Trương Tân, tôi thật không hiểu, chúng ta ít gặp nhau như vậy, sao anh có thể thích tôi chứ? Rõ ràng anh là cấp dưới của Cố Trì Tây mà.”

Sắc mặt Trương Tân thay đổi, hắn nói: "Vì tôi là cấp dưới của Cố Trì Tây nên tôi mới có thể thích em. San San, bởi vì em không giống những người khác.”

Tùng San hỏi: "Tôi khác chỗ nào?"

Trương Tân lại nói, "Trước em, Cố Trì Tây từng có năm người phụ nữ, hàng năm sẽ đổi một người mới, ký hợp đồng một năm, hợp đồng hết hạn, người phụ nữ đó sẽ được một căn nhà, trong kì hạn hợp đồng, mỗi tháng người phụ nữ đó sẽ có mấy vạn tệ tiền tiêu vặt, quà sinh nhật hay quà tặng thì tính riêng. Những người phụ nữ này không thể công khai quan hệ của họ với Cố Trì Tây, cũng không thể cùng ngài ấy đi tới những nơi xã giao tiệc tùng, ngày nào họ cũng phải ở trong nhà chờ ngài ấy.”

Tùng San khẽ nhíu mày, "Ừm, đúng là tác phong của Cố Trì Tây.”

Trương Tân tiếp tục nói: "Lúc trước có một người phụ nữ tên là Tô Hồng, trước khi đến bên Cố Trì Tây, cô ta là quản lý của một khách sạn năm sao, lúc Cố Trì Tây đến khách sạn đó họp, cô ta liền

được Cố Trì Tây nhìn trúng, sau đó bị quản lý cấp cao của khách sạn bắt bồi rượu, bồi đến lúc say bất tỉnh nhân sự thì được đưa đến phòng của Cố Trì Tây."

Tùng San nghe mà lòng căng thẳng, cô cắn môi, không hề nói lời nào.

Trương Tân nhìn nét mặt của cô, hít một hơi rồi nói tiếp: "Sau khi Tô Hồng tỉnh lại rất tức giận, tìm luật sư định tố cáo Cố Trì Tây, cô ta còn nói muốn thông báo cho báo chí nói ngài ấy cưỡng bức mình. Sau đó Cố Trì Tây bảo tôi cho cô ta 100 vạn, cao hơn nhiều so với những lần khác. Tô Hồng không đồng ý số tiền đó, sau đó cô ta bảo tôi đưa cô ta đến gặp Cố Trì Tây."

Tùng San nghe xong liền hỏi: "Sau đó thì sao?"

Trương Tân run run khoe miệng, "Sau đó cô ta từ chức, ký hợp đồng với Cố Trì Tây một năm, mỗi tháng năm vạn, cộng thêm căn nhà chung cư trên Vân Đỉnh."

Tùng San khẽ nhếch miệng, nửa ngày nói không thành lời.

Trương Tân nói tiếp: "Sau này Cố Trì Tây gặp em thì không hề đến tìm Tô Hồng nữa, không bao lâu sau, hắn mang em tới Vân Đỉnh, Tô Hồng bị bắt chuyển đi, khi đó hợp đồng của bọn họ mới chỉ ba tháng."

"Bây giờ cô ta ở đâu? Thế nào rồi?" Tùng San hỏi.

"Cố Trì Tây hủy hợp đồng, bồi thường tiền cho cô ta, cho cô ta một căn nhà khác, sau đó Tô Hồng ra đi." Trương Tân nói, sau đó lại cười nhẹ, "Cô ta chỉ hầu hạ Cố Trì Tây ba tháng, liền cầm 140 vạn, cộng thêm một căn hộ chung cư ở Trần thôn. Vì vậy trước khi đi cô

ta còn nói muốn gặp mặt Cố Trì Tây một lần, để biểu đạt lòng biết ơn."

Tùng San thở dài một hơi, nhìn Trương Tân, "Tại sao anh nói cho tôi biết những chuyện này?"

Ánh mắt Trương Tân chăm chú nhìn cô: "Để em biết được những người phụ nữ trước kia của Cố Trì Tây là người như thế nào. Cho nên tôi mới nói em khác biệt."

Tùng San cười, "Tôi nên nói cảm ơn anh đã khích lệ sao?"

Vẻ mặt Trương Tân nghiêm túc, "San San, chính vì em khác biệt, em không nên ở bên cạnh Cố Trì Tây. Những người phụ nữ đó không có trái tim, họ ở bên cạnh Cố Trì Tây sẽ không chịu thiệt, còn có thể kiểm soát. Nhưng em không như thế, em quá ngây thơ, ở bên ngài ấy em sẽ luôn là người phải hi sinh, còn người nhà của em nữa, đến cuối cùng em sẽ mất tất cả."

Tùng San cúi đầu, lông mi dài hơi hơi rung động. Gió sông thổi vào mặt, khiến cho những sợi tóc của cô bay lên.

Trương Tân đột nhiên cảm thấy lồng ngực hẫng rất khó chịu, trong người như có một luồng sức mạnh nhưng không có chỗ phát tiết, gần như khiến hẫng không thể kiểm soát. Hẫng bước tới cạnh cô, hai tay đặt lên đầu vai cô, "San San, em tỉnh lại đi."

Tùng San ngẩng đầu, đôi mắt to xinh đẹp đó có chút mờ mịt.

Kích động trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, lực của Trương Tân càng tăng thêm, như hận không thể thu cô vào lòng bàn tay.

Tùng San cau mày, "Trương Tân, buông tôi ra, đau quá."

Trương Tân không buông tay, lại càng nắm chặt hơn. Tùng San lắc bả vai cố gắng tránh, Trương Tân vòng tay ôm lấy cô, thân hình nhỏ nhắn mềm mại tiến vào lòng hắn, hắn kích động tới mức máu nóng sôi sục toàn thân.

Đây là cảm giác mà hắn chưa bao giờ có. Ôm cô vào lòng còn căng thẳng hơn lần hắn cõng cô trên lưng.

Cố Trì Tây từng nói, nếu đàn ông mà không có phụ nữ bên cạnh thì vẫn còn là đàn ông sao?

Giờ khắc này Trương Tân mới phát hiện, thì ra 28 năm qua hắn đều sống uổng phí.

Huyết khí toàn thân hắn dâng lên, mặt đỏ bừng, đầu ngón tay run lên.

"Trương Tân, anh buông tôi ra, có nghe thấy không!" Cô gái trong lòng hắn quát lên.

Hắn căn bản không nghe thấy.

Toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều bị sự mềm mại này bao phủ, đại não hắn trống rỗng.

Bỗng nhiên có người bước nhanh tới, đâm một cú vào huyết thái dương của hắn, hắn đau đến mức thở dốc, hai tay liền mất đi khí lực, sau đó cả người văng xa.

Hai mắt Cố Trì Tây như có lửa, "Trương Tân! Tôi muốn mạng của cậu!"

Trương Tân từ mặt đất đứng lên, lần đầu tiên hắn thấy vô lực như thế, hai tay không có chút khí lực nào. Bởi vì nhiệt huyết vẫn còn sôi trào trong cơ thể.

Cố Trì Tây nắm lấy cổ tay Tùng San, vừa mạnh mẽ lôi cô đi, vừa hung hăng nói với mấy vệ sĩ đứng bên cạnh, "Quăng cậu ta xuống sông, làm mồi cho cá!"

Mấy vệ sĩ áo đen tuân lệnh, hai ba cú đã chế trụ Trương Tân, trói hai tay hắn lại.

Tùng San sợ hãi, nắm lấy tay Cố Trì Tây nói: "Cố Trì Tây, anh đừng làm vậy! Trương Tân không làm gì em cả!"

Cố Trì Tây lạnh lùng đảo mắt qua, "Cậu ta ôm em, như vậy còn không tính là làm gì sao?"

Tùng San trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt đầy sự sợ hãi và phẫn nộ, "Vậy thì sao! Chỉ ôm có một cái thì có làm sao? Tôi là gì của anh? Tôi có bán mình cho anh không? Anh dựa vào cái gì mà ngang ngược như vậy? Mau thả người ra, anh có tin tôi báo cảnh sát hay không!"

Cố Trì Tây nhíu chặt mày, cắn răng nói: "Em còn nói thay hắn nữa sao? Em là ai à? Em là người phụ nữ của tôi!"

Tùng San không chút khách khí trừng hắn, "Ba mẹ tôi còn chưa đồng ý cho chúng ta bên nhau đâu! Anh dựa vào cái gì mà nói tôi là người phụ nữ của anh? Dựa vào cái gì? Chúng ta kết hôn rồi sao? Chúng ta kí hợp đồng bao nuôi sao? Cố Trì Tây, xem ra ba tôi nói rất đúng, ở bên cạnh người như anh, tôi vĩnh viễn không thể nào có sự bình đẳng!"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 64

Mây đen bao phủ dày đặc khiến bầu trời không còn chút tia nắng, nước sông xám xịt cuộn cuộn gào thét, giống như dã thú đang tàn phá bờ bãi khắp nơi.

Cố Trì Tây đứng đó, đôi mắt còn thâm sâu và đen hơn nước sông kia.

"San San, em nói cái gì?" Những lời này gần như chen chúc thoát ra khỏi kẽ răng, mỗi một chữ đều như mang theo lưỡi dao sắc bén.

Tùng San hất tay hấn ra, "Tôi nói tôi không phải phi tử của anh! Anh cũng không phải Hoàng Đế! Tôi không có nghĩa vụ phải vì anh mà thủ tiết, anh cũng không có quyền can thiệp vào tự do của tôi! Anh mau thả Trương Tân ra, anh không cần phải ra vẻ như đang bắt gian tại giường! Tôi và Trương Tân cũng không lén lút ngoại tình sau lưng anh! Dù anh ta có ôm tôi, anh cũng không có quyền xen vào!"

Vài giọt mưa rơi xuống, lạnh như băng rót trên mặt hấn.

"San San, em vì Trương Tân mà muốn chấm dứt với anh sao?" Giọng nói của hấn rất trầm, gần như bị tiếng sấm nơi chân trời lấn át.

Nhưng Tùng San vẫn nghe thấy rất rõ ràng, cô cau mày, khụt khịt mũi, "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, xin anh chú ý thân phận của mình."

Mưa to rơi xuống, từng hạt từng hạt nối tiếp nhau, rất nhanh tạo thành một tấm rèm nước, khiến tầm mắt mờ hồ.

Cố Trì Tây vẫn đứng đó, không nhúc nhích, mưa làm ướt tóc hắn, rớt trên mặt hắn, chảy vào trong mắt hắn. Sau đó có mấy vệ sĩ áo đen đi tới, bung dù che trên đầu hắn.

"Anh thả Trương Tân ra, từ nay về sau đừng tìm anh ta gây phiền toái nữa." Giọng nói của Tùng San cũng không bị tiếng mưa che lấp, ngược lại còn trở nên trong trẻo hơn nhiều.

Khóe miệng Cố Trì Tây hơi nhếch lên, "San San, nếu tôi không có quyền gì để quản thúc em, thì em có quyền gì để ra lệnh cho tôi? Vì sao tôi phải nghe lời em?"

Tùng San ngẩn ra, nhìn gương mặt đó, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sự lạnh lẽo phát ra từ hắn.

Trương Tân đã bị đánh tới mức nằm bẹp trên mặt đất, mắt không thể mở, hai tay bảo vệ huyết thái dương, hét lớn: "San San, em thấy rồi chứ, đây chính là Cố Trì Tây! Em không cần xen vào, mau đi đi, tránh xa ông ấy ra!"

Toàn thân Tùng San đã ướt đầm, lông mi dài của cô bị những hạt mưa đọng lại, cô lau mặt, "Cố Trì Tây, anh thả Trương Tân đi, chuyện giữa chúng ta, không liên quan tới anh ta."

Cố Trì Tây vẫn không nhúc nhích, "San San, em muốn cứu hắn tới vậy sao?"

Tùng San lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ tôi phải nhìn anh ta chết sao? Anh ta có lỗi gì? Chỉ bởi vì anh ta ôm tôi một cái mà bị anh quăng xuống sông làm mồi cho cá sao? Đây là xã hội pháp trị! Giết người phóng hỏa cũng còn phải do quan tòa phán xét, Cố Trì Tây, anh tưởng anh là ai?"

Về mặt Cố Trì Tây lạnh lẽo, "Nếu em muốn cứu hân, vì sao không cầu xin tôi? Vì sao lại dùng ngữ khí này nói chuyện với tôi? San San, em thật sự cho rằng tôi là loại người coi mạng người như cỏ rác sao? Ở trong lòng em tôi lại là một Hoàng Đế chuyên quyền độc đoán không phân rõ phải trái sao? Là tự em xem mình như vậy, em tự nói mình như sủng phi của tôi, còn muốn tôi cho em bình đẳng tự do nữa sao?"

Mưa to lạnh lẽo mang đi hơi ấm cuối cùng trong cơ thể, hàm răng của Tùng San bắt đầu đánh càm cạp.

"San San, ở trong lòng em, Cố Trì Tây tôi rất cuộc là người như vậy sao? Em thật sự yêu tôi, hay đang thương hại tôi, hay thật ra đang sợ hãi tôi? Em đến bên cạnh tôi rất cuộc vì cái gì? Bây giờ em muốn phủi sạch quan hệ với tôi vì cái gì? San San, từ lúc yêu em sâu sắc, tôi chưa từng xem nhẹ em, tôi dùng hết toàn lực che chở cho tôn nghiêm của em, tôi không dám khiến em có áp lực quá lớn, như vậy còn không tính là bình đẳng sao? Thật ra người khiến cho quan hệ giữa chúng ta không bình đẳng, không phải tôi, mà là em!"

Câu nói sau cùng gần như phát ra từ cổ họng, trái tim Tùng San quặn thắt, nước mắt hoà vào mưa cùng nhau chảy xuống.

Cố Trì Tây thở dài một tiếng, nói với vệ sĩ đang đứng bên cạnh mình: "Thả người."

Mấy vệ sĩ kia thả Trương Tân ra, đồng loạt đi tới bên cạnh Cổ Trì Tây. Cổ Trì Tây liếc nhìn Tùng San, không nói thêm câu nào nữa, xoay người rời đi.

Tùng San nhìn bóng dáng hắt ngày càng xa, nước mắt cô càng rơi nhiều hơn. Nhìn chằm chằm vào những chiếc xe hơi màu đen đang dần biến mất trong màn mưa, toàn thân cô hơi run rẩy, sau đó đi đến bên Trương Tân, "Anh sao rồi?"

Trương Tân miễn cưỡng hé mắt nhìn "Tôi không sao."

Tùng San khom người, nâng hắt dậy, một người đàn ông cao lớn như vậy, tất cả sức nặng đều đặt trên người cô, lúc đứng lên hai người lắc lư suýt nữa không đứng vững, thậm chí bên bờ sông bị nước mưa làm trơn trượt, Tùng San dứt khoát tháo giày cao gót, mới có thể dìu Trương Tân ra xe.

"San San, cảm ơn em." Trương Tân nói.

Mặt Tùng San gần như không có chút biểu cảm, "Tôi đưa anh tới bệnh viện."

Mấy vệ sĩ đó xuống tay rất ác độc, Trương Tân là một thanh niên thân cao bảy thước, còn là bộ đội đặc chủng vậy mà bị đánh tới mức không còn chút sức lực.

Trương Tân lắc đầu, "Không cần đâu, tôi ngồi một lát sẽ bình thường lại thôi, sau đó tôi sẽ đưa em về."

Tùng San ngồi vào chỗ gần hệ thống sưởi trên xe, gió nóng thổi vào, nóng lạnh luân phiên khiến cô rùng mình.

"Sau này ngài ấy sẽ không dây dưa với em nữa." Trương Tân nói.

Tùng San nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, không nói lời nào.

Trương Tân giùng giàng vươn tay, lấy chiếc khăn trong xe đưa cho Tùng San, "Lau mặt đi."

Tùng San mở to mắt, có chút không đành lòng nhìn con mắt bị đánh bầm tím và khoé miệng rỉ máu của hắn, liền nói: "Tôi thấy chúng ta vẫn nên đến bệnh viện đi, vết thương của anh rất nặng."

Trương Tân nói: "Mẹ em làm ở bệnh viện, em đưa tôi tới đó thì không tiện lắm, hay em lấy điện thoại của tôi gọi cho Trương Dật Bạch, anh ta là anh họ của tôi, anh ta sẽ giúp tôi kiểm tra."

Tùng San suy nghĩ xong rồi gật đầu nói: "Được."

Điện thoại gọi ba lần vẫn không ai bắt máy.

Tùng San cau mày, đang lúc rối rắm không biết nên làm sao thì đầu kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến tiếng "A lô? Trương Tân cậu đang ở đâu?"

Giọng nói của Trương Dật Bạch mang theo sự nôn nóng.

Tùng San ngừng một lát rồi nói: "Bác sĩ Trương, tôi là Tùng San, Trương Tân anh ta..."

"Tùng San!" đầu bên kia chợt quát to một tiếng, "Tùng San cô mau tới bệnh viện! Mẹ cô xảy ra chuyện rồi!"

Tùng San kinh hãi: "Cái gì? Anh nói cái gì?"

Trương Dật Bạch sốt ruột nói: "Bây giờ cô lập tức tới bệnh viện đi, lúc này tôi không có thời gian giải thích nhiều cho cô nghe!"

Tùng San cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn Trương Tân, Trương Tân cau mày, "Vẫn là để tôi lái xe đi, trời mưa quá lớn, em lại không có giấy phép lái xe."

Bầu trời giống như nứt toác ra, mưa to xối xả, không thể dừng lại được.

Khi Tùng San và Trương Tân tới cổng lớn bệnh viện đã thấy Trương Dật Bạch đang đứng đó lo lắng chờ đợi. Trương Dật Bạch nhìn thấy Trương Tân thì hơi sửng sốt, "Cậu bị sao vậy?"

Trương Tân nói: "Em không sao, không cần lo cho em, anh mau đưa San San đi gặp mẹ cô ấy đi."

"Mẹ tôi rốt cuộc bị sao vậy?" Tùng San cuống đến mức nước mắt chảy ròng ròng.

Trương Dật Bạch nhìn Tùng San, "Vừa rồi khi làm cấp cứu kích tim cho một đứa trẻ thì bị điện giật, lúc đó chị ấy đập trúng chỗ nối với dây tiếp đất nên bị tĩnh điện đánh văng, kết quả đầu bị đập vào máy đo nhịp tim."

Trương Dật Bạch nói quá phức tạp, Tùng San nghe không hiểu, cô sốt ruột hỏi: "Vậy là sao, rốt cuộc bây giờ mẹ tôi sao rồi?"

Mặt Trương Dật Bạch lộ vẻ khó xử, "Tóm lại chính là xuất huyết não cấp tính, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh."

Tùng San sợ hãi kêu lên thành tiếng: "A —— "

Trương Tân đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy cô, "San San, em bình tĩnh một chút."

Toàn thân Tùng San run rẩy, cô buộc chính mình phải hít thật sâu, "Làm sao mới có thể cứu được? Bác sĩ Trương, cần phải làm gì để cứu mẹ tôi?"

Trương Dật Bạch nói: "San San cô đừng kích động, chúng tôi vừa mới chụp CT cho mẹ cô để xác định vị trí xuất huyết, nó ở gần não, sợ là không lạc quan lắm, bây giờ các bác sĩ bên khoa ngoại đang xem xét phương án để quyết định xem nên phẫu thuật mở hộp sọ hút máu bầm hay làm cách khác."

"Mở..." Tùng San sắc mặt trắng bệch, "Là làm phẫu thuật mở đầu ra sao?"

Trương Dật Bạch vỗ vỗ lưng Tùng San, "San San, bây giờ ba cô đang đứng bên ngoài phòng ICU cùng mẹ cô, tôi đứng ở đây chờ là vì muốn thương lượng với cô về chi phí phẫu thuật..."

"Chi phí phẫu thuật? Mẹ tôi là y tá trưởng của bệnh viện này, chẳng lẽ không được chi trả sao?" Tùng San lớn tiếng hỏi.

"Mẹ cô có bảo hiểm của bệnh viện, hơn nữa còn là nhân viên của bệnh viện, chi phí phẫu thuật đương nhiên có thể giảm bớt, nhưng tôi lo việc chữa trị sau khi phẫu thuật, chỉ e sẽ cần dùng tới một vài loại thuốc nằm ngoài phạm vi chi trả của bảo hiểm. Đặc biệt mỗi ngày đều phải tiêm vào một ống máu chứa albumin để duy trì áp suất não, đồng thời còn có vài loại thuốc giúp máu hoà tan nữa, loại Albumin đó ở mỗi nơi sản xuất đều có hiệu quả không giống nhau, từ đó hiệu suất điều trị cũng kém xa."

"Vậy thì dùng loại quý nhất, tốt nhất! Nhất định phải mau chóng chữa khỏi cho mẹ tôi!" Tùng San nói.

Trương Dật Bạch gật đầu, "Đương nhiên là tôi muốn làm như vậy rồi, cho nên mới muốn nói trước với cô một tiếng, bây giờ cô mau liên hệ cho Cố Trì Tây đi, để ngài ấy cho người đến Hongkong mang một hộp Albumin do Đức sản xuất về, loại này các bệnh viện ở đại lục đều không cung cấp, nhưng hiệu quả trị liệu là tốt nhất."

Tùng San sửng sốt, Trương Tân đứng bên cạnh cũng sửng sốt. Trương Dật Bạch nhìn Tùng San, rồi lại nhìn Trương Tân, "Sao vậy?"

Tùng San cau mày, "Bác sĩ Trương, tiền tôi có thể trả, anh có thể tìm người khác mang thuốc về giúp tôi được không?"

Trương Dật Bạch nghi hoặc, "Có thể thì có thể đó, nhưng nó rất quý, cô nhất định muốn tự trả tiền sao?"

Tùng San cười nhẹ, "Đó là mẹ tôi, đương nhiên tự chúng tôi sẽ trả tiền."

Trương Dật Bạch nói: "Loại Albumin này độ tinh khiết khác nên giá cả cũng khác, loại quý nhất thì ít cũng 30.000 đô la Hongkong một ống, tình hình của mẹ cô bây giờ không biết cần phải dùng bao nhiêu ống..."

Tùng San hoàn toàn ngây người.

Ba vạn, một ống?

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 65

Trời liên tục mưa to hai ngày, nước sông bên ngoài cửa sổ gần như sắp tràn qua đê. Nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, hoa cỏ ở Giang Phong Uyển bị gió rét làm cho héo rũ.

Cố Trì Tây ngồi một mình trên sô pha, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đã ngồi bao lâu. Đây là vị trí mà cô bé con thích ngồi nhất, dựa vào chỗ tựa lưng của sô pha, lão Tần đang nằm ngủ dưới chân.

Trong phòng rất tối, chỉ có phòng bếp vẫn đang mở cái đèn nhỏ màu quất vàng.

Điện thoại di động trên bàn trà rung lên, hấn nhìn cũng không thèm nhìn, dù sao cũng không phải là San San.

Hấn thật sự không thể nói được đây là cảm giác gì, tóm lại giờ phút này, hấn tuyệt đối sẽ không chủ động đi tìm cô, cũng sẽ không gọi cho cô nữa. Tuyệt đối không.

Có lẽ đây chính là báo ứng. Hấn phóng túng bản thân hơn hai mươi năm nhưng lại chưa từng nếm chua cay ngọt bùi trong tình trường, bây giờ hấn lại có thể nếm được đầy đủ khi yêu Tùng San.

Hấn hỏi cô, San San, ở trong lòng em Cố Trì Tây tôi là người như vậy sao.

Cô không đáp lại, nhưng hấn cũng đã nhìn thấu đáp án.

Cần gì phải vậy chứ.

Hấn sống đến từng này tuổi, cũng chỉ vì cô bé con mà tra tấn mình thành như vậy. Hai ngày nay hấn không thể nào ngủ được, bởi vì vừa nhắm mắt lại sẽ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sợ hãi trắng bệch nhìn hấn mà hét to, "Tôi là cái gì của anh ? Tôi có bán mình cho anh sao?"

Thật ra hấn chưa từng vì Trương Tân mà nổi giận, Trương Tân có bản lĩnh như thế nào thì cũng chỉ là một Tôn Hầu Tử mà thôi, làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay hấn. Hấn chưa từng lo lắng Tùng San sẽ bị Trương Tân dụ đi mất, hấn chỉ không thể đồng ý thái độ trợn mắt nhìn hấn của cô.

Ánh mắt đó như một con dã thú đáng sợ, rõ ràng trong lòng sợ hãi nhưng lại giả vờ bình tĩnh, giống như hấn là kẻ thù lớn nhất của cô.

Rõ ràng hấn là người yêu cô nhất. Hấn vì cô mà bỏ mặt mũi xuống tới nhà chào hỏi ba mẹ cô, cho dù có bị đuổi ra khỏi nhà cũng không để ý. Ở thành phố A này người dám làm mất mặt Cố Trì Tây hấn, trừ Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp ra, thì thật không biết còn ai nữa.

Hấn không gọi cho cô là muốn bày tỏ sự tôn trọng đối với ba mẹ cô. Hấn muốn cho cô thêm nhiều thời gian để suy nghĩ cho kỹ, vì dù sao người phản đối họ bên nhau cũng là ba mẹ cô.

Nhưng tại sao lại thành ra như vậy?

Hắn vớt bình sữa không béo đã hết hạn trong tủ lạnh đi. Nhưng ba chai nước ngọt vẫn để nguyên đó, y như lúc cô vẫn còn ở đây.

Gần đây lão Tần thích nhất là nằm trên đùi hắn, đó là tư thế mà San San thích ôm nó nhất.

Di động lại rung lên, hắn cầm lên nhìn, là Trương Dật Bạch. Trong lòng hắn cười lạnh, muốn hỏi tội sao?

Hắn không nhận, trực tiếp nhấn nút tắt. Sau đó lại nhận được một tin nhắn của lão Thẩm, "Thư kí của ông hỏi tôi ông còn sống hay không, ông đã lớn tuổi rồi còn làm âm ỉ cái gì nữa vậy."

Hắn không nói gì, vừa định tắt máy, lại nhận được một tin nhắn mới, "Lão Cố, chúng ta đánh cuộc đi, tôi đưa cho ông một lễ vật, nếu ông thích, kỳ thứ hai của hạng mục Đức Thuận viên ông phải trả thay tôi."

Hắn lười trả lời, trực tiếp tắt máy, cầm điện thoại ném sang một bên. Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi, bầu trời u ám mịt mù.

Sau đó tiếng chuông cửa vang lên. Lễ vật của lão Thẩm đưa tới nhanh thật đấy.

Hắn đứng lên, đi ra mở cửa, cô bé con đang đứng trước cửa, tóc ướt nhẹp, nước mưa theo tóc rơi xuống đất, cô rũ mi, giọt mưa đọng trên hàng lông mi dài, hai bàn tay cô nắm lại cùng một chỗ, môi khẽ mím, không nói lời nào.

"San San?" Cố Trì Tây không dám tin người đang đứng trước mặt mình là Tùng San.

Cô nâng mắt nhìn hắn, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt to ướt át, mặt trắng bệch như tờ giấy nhưng vẫn cắn môi không nói lời nào.

Tim của hắn chớp mắt lại đập nhanh hơn, khó có thể ức chế được niềm vui sướng đang lan tràn, theo bản năng vươn hai tay ra ôm lấy cô, thở phào nhẹ nhõm, "San San, anh nghĩ em sẽ không tới tìm anh nữa."

Hóa ra trong lòng cô vẫn còn có hắn, điều này khiến hắn vô cùng vui sướng.

"Lão Thẩm dùng cách gì mà có thể đưa em tới đây?" Hắn nhẹ giọng cười hỏi, lần này lễ vật của lão Thẩm đúng là quá lớn, quá tuyệt vời.

Cô bé con trong lòng hắn hơi rụt người lại "Cố Trì Tây, em tới tìm anh là có chuyện muốn nhờ vả."

Hắn buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, lúc này hắn phát hiện ra cô đang có rất nhiều tâm sự. Vừa nãy quá kích động cho nên hắn mới không nhận ra.

"Sao vậy?" Hắn hỏi.

Cô hít một hơi, cau mày, gằn từng chữ: "Mẹ em nằm viện, là xuất huyết não cấp tính, cần rất nhiều tiền mua thuốc chữa bệnh."

Hắn sửng sốt, nói: "Vì vậy em tới tìm anh là vì tiền?"

Cô gật đầu, "Đúng, em tới đây là muốn xin anh cho em mượn tiền."

Giờ phút này hấn mới nhìn thấy rõ ràng, đau thương trong đôi mắt cô, không phải vì hấn, mà là vì mẹ cô.

Đây có tính là một loại tự mình đa tình hay không?

Ánh mắt hấn thay đổi, ngừng một lát rồi mới nói: "Trước tiên vào nhà đi đã."

Cô theo hấn vào nhà, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là lão Tàn, Lão Tàn đang ngủ vùi trên thảm trải sàn, cô ngồi xổm xuống đất, muốn lấy tay sờ lão Tàn, nhưng tay vừa vươn ra một nửa đã rút lại.

Hấn đi vào phòng tắm lấy một cái khăn bông thật lớn ra đưa cho cô, "Lau tóc đi."

Cô nhận cái khăn, lau qua loa một chút rồi để sang một bên, "Em cần tiền, anh có thể cho em mượn 50 vạn hay không? Bây giờ mẹ em cần một loại Albumin chỉ có ở Hongkong, loại thuốc này bệnh viện không chi trả."

Cổ Trì Tây nhìn cô, vẻ mặt cô rất nghiêm túc, nhưng hấn nhìn ra được sự sợ hãi trong đó, chỉ là cô vẫn cứ ra vẻ như mình đang rất bình tĩnh.

Vậy nên chẳng có gì thay đổi cả. Cô vẫn sợ hấn nhưng lại không thể không ép bản thân tìm đến hấn. Sự bất bình đẳng giữa bọn họ không thể vượt qua được.

"Được, chuyện này giao cho anh, em không cần lo lắng." Hấn thu lại cảm xúc, điềm nhiên nói.

Hàng mi của cô khẽ dao động, "Cảm ơn anh, em nhất định sẽ trả lại tiền cho anh."

Hắn cười nhẹ, "Ừm."

Ở trong lòng cô, cô là cô, hắn là hắn. Cô nợ hắn, nhất định phải trả.

Tùng San đứng lên, cô lấy một cái hộp ở trong túi ra, chiếc hộp được phủ bằng sa tanh đã bị nước làm ướt, loang lổ vết nước. Cô đặt chiếc hộp lên tay hắn, "Cái này xem như vật thế chấp cho khoản tiền em nợ anh."

Hắn hơi nhú mày, nhưng khoé miệng vẫn nhếch lên một độ cong hoàn hảo, "Được."

Cô nhìn hắn, ánh mắt kiên định, "Đợi khi nào em trả hết tiền sẽ chuộc nó lại."

Hắn nở nụ cười, "Được." Sau đó tùy ý dựa vào sô pha, hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?"

Cô mím môi, lắc đầu, "Không có."

Hắn cười cười, "Chuyện tiền bạc em không cần bận tâm, anh sẽ trực tiếp liên hệ với bệnh viện, như vậy ba em sẽ không nghi ngờ em đến tìm anh mượn tiền."

Cô miễn cưỡng cười, "Cảm ơn."

Hắn đứng lên, đi tới tủ lạnh, thuận miệng hỏi: "Uống nước không?"

Cô trả lời: "Không cần, cảm ơn. Em phải về rồi."

"Sao em tới được đây?" Hắn lấy một chai nước ra, mở nắp, uống một ngụm hỏi.

"Chú Thẩm đưa em tới." Cô cúi đầu.

"Vậy lão Thẩm đang ở ngoài đó chờ em sao?" Hấn lại tùy tiện hỏi.

"Không, chú ấy về rồi." Cô nói.

"Ừm, vậy có cần anh đưa em về không?" Hấn lại ngồi xuống sofa, hỏi tiếp.

"Không cần, em có thể tự đi tàu điện ngầm." Cô nói.

Hấn cười cười, "Vậy cũng được."

Cô nói: "Em đi đây." Nói xong cô lại liếc nhìn lão Tần.

Lão Tần nằm rạp trên mặt đất ngủ rất ngon, thỉnh thoảng còn rên rỉ vài tiếng. Cố Trì Tây đứng lên, đưa cô ra cửa, sau đó lấy một cái ô ở trong ngăn tủ ra đưa cho cô, "Em cầm đi, che mưa."

Cô nhận lấy, mỉm cười đi ra cửa, đi vài bước liền xoay người nói với hấn: "Cố Trì Tây, sắc mặt anh không được tốt, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút."

Chiếc dù màu đen dường như che phân nửa khuôn mặt cô, hấn không thể nhìn thấy nét mặt cô, chỉ là khi nhìn thấy hình dáng nhỏ bé dưới tán ô, trong lòng hấn lại quặn thắt từng cơn, sau đó hấn cười nói, "Ừm, em cũng vậy, không cần vì chăm sóc cho mẹ mà khiến bản thân bị kiệt sức."

Cô không lên tiếng, xoay người đi vào trong làn mưa. Chiếc ô đó rất lớn, bàn tay cô lại nhỏ bé như vậy nên cầm hơi khó khăn, gió mạnh vừa thổi chiếc ô sẽ nghiêng qua một bên, cô vội vàng dùng

hai tay nắm lấy cán ô mới miễn cưỡng có thể một mình đi tiếp trong cơn mưa.

Hắn đứng ở cửa nhìn hình bóng cô càng lúc càng xa, sau đó biến mất bên kia đường, có vài lần hắn sắp không kiềm chế nổi muốn chạy tới bên cô, nhưng hắn vẫn kiên trì kiềm chế bản thân. Đóng cửa lại, khi xoay người đi vào nhà, hắn mới phát hiện người hắn đã ướt đầm từ khi nào.

Lão Tần nghe thấy tiếng đóng cửa thì tỉnh dậy, nó mơ mơ màng màng bò tới bên cạnh hắn, hắn ôm lấy Lão Tần đặt trên đùi, xoa đầu nó, nói với nó, "San San đi rồi mày mới tỉnh, bỏ lỡ cơ hội rồi!"

Lão Thẩm lại nhấn tới một tin, mở ra đã thấy khuôn mặt cười, "Thế nào, quà tôi đưa hài lòng chứ?"

Cố Trì Tây cười, nhấn lại một câu: "Ông đang hành hạ tôi đấy, không biết xấu hổ còn đi tranh công?"

Lão Thẩm lập tức nhấn lại, "Chuyện gì xảy ra? Cho ông cơ hội tốt như vậy ông còn không biết cảm kích, thế nào, San San không nhào vào lòng ông cảm động đến rơi nước mắt sao?"

Cố Trì Tây lười nhấn qua nhấn lại, dứt khoát gọi điện, câu đầu tiên liền hỏi: "Sao ông biết chuyện? Sao có thể đưa San San tới đây?"

Lão Thẩm cười ha hả nói: "Mẹ San San nằm viện ông biết rồi chứ, cô ấy sốt ruột nên định bán cái chuối hạt san hô mà ông đã tặng, vừa khéo lại đến chỗ chủ cửa hàng mà tôi quen biết, lúc trước tôi có mua vài món đồ ở đó, ông ta vừa thấy chuối hạt ấy liền gọi cho tôi hỏi tôi có vừa ý không, tôi vừa liếc qua đã nhận ra nó là của

ông. Vì vậy tôi gọi San San tới, nói cho cô ấy biết nếu cô ấy dám bán chuối hạt này, Cổ Trì Tây ông nhất định sẽ dỡ bỏ cả cái cửa hàng luôn. Tôi tận tình khuyên bảo hơn nửa ngày, cô ấy mới đồng ý chủ động tới tìm ông, thế nào, lão Thẩm tôi có lòng chưa?"

Cổ Trì Tây nghe xong im lặng không nói gì.

Lão Thẩm nói tiếp: "Ông đó, nếu đã xác định là San San, thì mau thu lại cái cách ông hay dùng để đối xử với những người phụ nữ khác đi. Người ta là một cô gái tốt, trẻ tuổi xinh đẹp lại tốt bụng ngoan ngoãn, ông từng này tuổi mà còn có được một cô gái như vậy thì đúng là ông trời bị mù rồi! Tôi thấy ông nên làm như Lão Tần đi, đến Ngũ Đài Sơn nửa năm tụng kinh niệm phật cảm tạ ông trời. Mau đi dỗ người ta cho tốt vào, nếu để uổng phí công sức của lão Thẩm tôi, tôi sẽ không để cho ông yên đâu!"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 66

Lúc Tùng San về đến nhà, toàn thân ướt sũng, cô đặt ô ở cửa, cởi giày, mở đèn. Căn nhà tối đen cuối cùng cũng có ánh sáng, tất cả đều không có gì thay đổi. Đã hai ngày không có người ở nhà, cửa sổ vẫn đóng chặt, cả căn nhà tràn ngập sự u ám buồn bã.

Tùng Chí Quân luôn ở bệnh viện, ông vẫn ngồi bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt để chờ đợi, nửa bước cũng không rời. Trong thời gian này ông rất ít nói, chỉ ngồi ở đó, ánh mắt trống rỗng.

Tùng San thật sự không muốn ngồi ở đó. Là thật sự không dám. Cho tới bây giờ cô cũng không dám tin được đó là sự thật, mẹ cô lại gặp chuyện như vậy, ngày hôm đó cô còn cãi nhau với mẹ qua điện thoại, tối đó bà lại nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt hôn mê bất tỉnh. Phương Tiểu Tiệp làm y tá trưởng 10 năm, không ngờ có một ngày bà lại cần y tá khác chăm sóc.

Tùng San thậm chí còn nghĩ có phải vì cô không nghe lời khiến Phương Tiểu Tiệp giận quá nên mới xảy ra sơ sẩy, sau đó trở thành như vậy.

Trương Dật Bạch nói, đây coi như là tai nạn lao động. Nhưng tai nạn lao động cũng cần tiền, rất nhiều tiền. Cho nên cô mới đem bán chuỗi hạt ấy, đó là thứ duy nhất đáng giá mà cô có. Trương Tân đã giới thiệu cho cô cửa hàng kia, cô không hiểu giá cả, đành phải nói

thẳng số tiền mình cần, sau đó nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của ông chủ, cô còn tưởng rằng mình đã đòi quá nhiều.

Nhưng không ngờ ông chủ lại nói, "Giá này cũng không phải vấn đề, chỉ là châu báu giá trị như thế này tìm người mua không dễ, cô chờ tôi liên lạc với một người hỏi xem ông ta có muốn mua không."

Sau đó lão Thẩm tới, nói với cô, "Cô bé ngốc nghếch, cô cần tiền sao không tìm lão Cố mà lại lấy đồ hán tặng đem bán có phải làm mất mặt hán không?"

Thể diện.

Xém chút nữa cô đã làm tổn hại đến thứ tuyệt đối không thể xâm phạm của hán – thể diện.

Lão Thẩm để cô xuống xe sau đó cổ vũ cô, "San San, ở bên ngoài đàn ông để ý nhất chính là chuyện này, ở trước mặt người khác cô nên quan tâm đến thể diện của ông ấy, về đến nhà thì những thứ đó ông ấy đều có thể cho cô, tính sao thì cũng là cô được lợi mà. Cô xem cô đi, đầu tiên là cô bị trợ lý của ông ấy dụ dỗ, sau đó lại bán đi quà ông ấy tặng cô, cô nói xem sau này Cố gia của chúng tôi làm sao còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người khác nữa?"

Tùng San không nói gì, chỉ nhớ tới câu nói đầy giận dữ của hán, "Nếu em muốn cứu cậu ta, tại sao không cầu xin tôi? Vì sao lại dùng thái độ này để nói chuyện với tôi?"

San San, ở trong mắt em, Cố Trì Tây tôi rất cuộc là người như thế nào?

Tùng San lấy mấy bộ quần áo, lấy bàn chải kem đánh răng và khăn mặt cần dùng khi ở bệnh viện, sau đó lại ra ngoài. Trời vẫn còn

mưa, khi ra cửa cô nhìn thoáng qua cái ô đặt ở đó, nhưng không dùng nó, mà lấy một cái ô có hoa nhỏ ở trong tủ ra dùng.

Cài ô đó quá nặng, cô cầm không nổi, mà nắm cũng không xong.

Rõ ràng nó to như vậy, có thể che chắn cả người cô, nhưng nó thật sự quá to, luôn khiến cô có cảm giác cực kì khó xử.

Lúc Tùng San đến bệnh viện trời đã tối đen, ban đêm trước của phòng cấp cứu có nhiều người đứng xếp hàng, giọng địa phương của nhiều vùng trộn lẫn vào nhau có chút ồn ào. Không khí khó chịu bao trùm cả phòng cấp cứu, khiến tâm trạng của mọi người trở nên gay gắt, vui vẻ, bi thương, hạnh phúc, thống khổ đều bị phóng đại, xen lẫn vào đó là âm lạnh của thế gian.

Tùng Chí Quân nhìn thấy Tùng San đi tới, mặt ông liền tươi cười, ông nắm lấy tay con gái, run rẩy, "San San, bác sĩ nói mẹ con vượt qua thời kì nguy hiểm rồi!"

Tùng San thật sự rất vui mừng, cô ôm lấy ba mình, "Ba..."

Tùng Chí Quân vỗ vỗ đầu con gái, "Khóc đi, San San, con nhịn đã lâu lắm rồi."

Lúc Trương Dật Bạch đi ra liền nhìn thấy hình ảnh hai ba con ôm nhau khóc lớn, vì cảnh này hắn đã thấy nhiều lắm rồi nên cũng không có cảm xúc gì. Chỉ là hắn vẫn bước tới đó ân cần nói: "Anh rể, San San, chị Phương sẽ không sao rồi, có lẽ ngày mai sẽ tỉnh. Đêm nay hai người đừng ngồi đây nữa, anh rể, anh đi làm thủ tục đi, tôi sẽ sắp xếp giường cho anh nghỉ ngơi."

Tùng Chí Quân xoay người lại cúi người nói với Trương Dật Bạch, "Chủ nhiệm Trương, thật sự rất cảm ơn cậu."

Trương Dật Bạch vội vàng khoát tay, "Đừng nói như vậy, tôi cũng không giúp được gì, muốn cảm ơn thì nên cảm ơn mấy bác sĩ bên khoa ngoại nào kia. Cũng đều nhờ bình thường chị Phương quan hệ rất tốt với mọi người nên mọi người mới có thể tận tâm tận lực cứu chữa cho chị ấy."

Nhìn Tùng Chí Quân theo y tá đi xuống tầng xử lý thủ tục, Tùng San quay lại cúi người trước Trương Dật Bạch, "Bác sĩ Trương, tôi thật sự rất biết ơn anh."

Trương Dật Bạch cười lắc đầu, "Cô không cần cảm ơn tôi, nếu không phải Cố gia ở bên kia làm việc hiệu quả cao, thì chúng ta cũng không thể có thuốc mà chữa trị nhanh được."

Ánh mắt Tùng San khẽ dao động, "Bác sĩ Trương, chuyện này ba tôi không biết gì."

Trương Dật Bạch cười cười, "Không cần nói, tôi hiểu. Thật ra, trong bệnh viện không có nhiều người biết chuyện này nên cô yên tâm đi." Sau đó hần lại đi đến bên cạnh Tùng San, nói nhỏ bên tai cô: "Tôi biết chị Phương không đồng ý cho hai người qua lại, cho nên hôm qua tôi mới vội vàng ra ngoài cổng chờ cô tới nói chuyện, vì tôi sợ mình không cẩn thận lại lỡ lời trước mặt ba cô. Chỉ là bây giờ chị Phương không còn nguy hiểm nữa, cô có nên suy xét xem có nên nói chuyện này ra hay không, dù sao chuyện này cũng là nhờ Cố gia, biết đâu lại có thể khiến ba mẹ cô cảm động thì sao?"

Tùng San lại bình tĩnh lắc đầu, "Không, tôi sẽ không nói chuyện này cho ba mẹ, tiền này là tôi mượn anh ấy, tôi sẽ cố gắng trả lại."

Trương Dật Bạch nhướn mày, ý của câu nói này, chẳng lẽ hai người chia tay rồi?

Suy nghĩ một lát hần lại cười nói: "Được rồi, tôi chỉ tùy tiện nói ra suy nghĩ của mình thôi, chuyện này dù sao cũng do cô quyết định. Xong rồi, cô ở đây canh chừng đi, tôi còn phải xuống tầng thăm Trương Tân."

Tùng San hỏi: "Trương Tân sao rồi? Bị thương có nặng không?"

Trương Dật Bạch cười nói: "Không sao đâu, ưu điểm lớn nhất của em họ tôi là có số mệnh rất cứng, hôm qua bị gãy hai cái xương sườn mà còn có thể đưa cô đến bệnh viện, quả thực đúng là người đàn ông thép."

Tùng San rũ mi, cúi người lấy một cái gì đó từ trong túi xách ra đưa cho Trương Dật Bạch, "Tôi vừa quay về nhà, thuận tiện lấy cho anh ấy vài vật dụng dùng khi nhập viện, anh giúp tôi đưa cho anh ấy."

Trương Dật Bạch cong khóe miệng, "Cô tự đi gặp nó không phải tốt hơn sao, dù sao cũng chỉ cách một tầng thôi mà."

Tùng San cúi đầu, "Tôi không đi được, làm phiền anh giúp tôi."

Có chuyện kì lạ đây. Trương Dật Bạch đi xuống, vào phòng bệnh của Trương Tân, nhìn những thứ trên tay, hần càng cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra. Trương Tân nằm trên giường, bị vải trắng băng như cái bánh chưng, nhưng vẻ mặt vẫn không có chút gì thay đổi, hần nhìn thấy Trương Dật Bạch tiến vào, cũng không nói gì.

Trương Dật Bạch đặt túi đồ lên cái tủ ở đầu giường, "San San nhờ tôi đưa cho cậu, là vật dụng hàng ngày để dùng khi nằm viện."

Trương Tân hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua, "Ừm."

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế? Cậu bị thương đến mức này là do ai đánh? Có liên quan gì đến San San?" Trương Dật Bạch nhìn không được hỏi.

Ngày hôm qua do thời gian quá mức cấp bách, hắn chỉ để tâm đến chuyện của Phương Tiểu Tiệp nên không chú ý đến Trương Tân, kết quả bây giờ hắn mới nhớ ra người em họ này của hắn ngoại trừ hắn ra thì không có ai để nương tựa ở thành phố A này cả.

"Có phải cậu có xích mích gì với Cố gia không? Chắc không phải là liên quan tới San San chứ?" Hắn lại hỏi.

Không nhiều chuyện không phải Trương Dật Bạch. Hắn ở bệnh viện này lâu như vậy, tận mắt chứng kiến rất nhiều chuyện, cho nên trí tưởng tượng rất cao.

"Mẹ của San San sao rồi?" Trương Tân hỏi.

"Đã cứu được rồi, ít nhiều cũng nhờ Cố gia gọi người từ Hongkong mang thuốc sang đây đúng lúc, nghe nói là vận chuyển bằng chuyên cơ tư nhân." Trương Dật Bạch nói xong, lại kích động nói, "Cố gia đối xử với San San thật sự quá tốt, Trương Tân, cậu kém người ta rất xa, đừng có tranh giành với người ta làm gì."

Trương Tân không nói gì thêm.

Tuy Trương Dật Bạch đã chuẩn bị cho Tùng San và Tùng Chí Quân hai cái giường, nhưng Tùng San và bố Tùng không ai chịu đi ngủ, họ vẫn ngồi trong căn phòng nhỏ bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, thường nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh để quan sát Phương Tiểu Tiệp.

Tùng San nhìn bố Tùng, cô cảm thấy hai ngày nay ông đã già đi nhiều, ngay cả tóc cũng đã có màu hoa râm.

"Ba, ba đi nghỉ một lát đi, con ngồi đây canh là được rồi." Tùng San đau lòng nói.

"Ba không mệt, ngồi một chỗ thì có gì đâu mà mệt. San San, ba không đi đâu cả, chỉ ngồi đây chờ mẹ con thôi." Tùng Chí Quân cười cười.

Tùng San cảm thấy hốc mắt mình hơi rát, mũi lại hít một hơi, "Ba, con rất... hâm mộ tình cảm của ba mẹ. Nhà chúng ta là gia đình tốt nhất trên đời, con rất may mắn vì đã có được ba mẹ như hai người."

Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Tùng Chí Quân đi qua chỗ cô ngồi xuống, xoa đầu con gái, "Con gái ngốc, khóc cái gì. San San à, con còn nhỏ, chờ con đến tuổi như chúng ta con sẽ biết, có một người ở bên cạnh, cầu nhau với con, nhìn con không vừa mắt, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, là chuyện hạnh phúc đến mức nào."

Tùng Chí Quân lại nói tiếp, hốc mắt ông cũng hơi phấp phỏng, "San San, mẹ con là người rất dễ dụ. Tuy bà ấy rất nóng tính, nhưng không tức giận lâu. Năm đó bà ấy trẻ tuổi xinh đẹp, có rất nhiều người theo đuổi nhưng bà ấy không để ý, chỉ trừ một sinh viên nghèo có hai bàn tay trắng như ba, kết hôn với ba rồi phải chịu khổ mấy năm, đến bây giờ cũng chưa từng được sống sung túc. Ba vẫn luôn cảm thấy năm đó ba cưới được mẹ con là may mắn lớn nhất đời mình, sau đó mẹ con sinh ra con, con thừa hưởng sự xinh đẹp và thông minh của bà ấy, lúc đó ba cảm thấy đời người như vậy là đủ rồi."

Tùng San nức nở, gạt đầu, "Ba, con cảm thấy ba nói rất đúng, cuộc sống bình thản an vui mới là hạnh phúc."

Ba Tùng cười lau đi nước mắt trên khuôn mặt con gái, "San San, ba hi vọng con có thể có cuộc sống bình an hạnh phúc. Mẹ con cũng nghĩ như vậy, tuy rằng ngày nào bà ấy cũng lớn tiếng nói muốn gả con cho người giàu có, song điều này không phải là thứ quan trọng nhất, mấu chốt vẫn phải là hai người bên nhau thật thoải mái, không có áp lực, tin tưởng lẫn nhau, không có nghi kỵ."

Tùng San nói: "Ba, nhưng con thật sự rất thích anh ấy thì phải làm sao bây giờ? Con thích anh ấy, luôn muốn ở bên anh ấy, nhưng con lại không thể chịu được tính tình ngang ngược của anh ấy, không thể tiếp nhận sự bất bình đẳng giữa cả hai, con muốn chứng minh mình không phải vì tiền hay vì địa vị mới ở bên anh ấy, nhưng con lại không thể không hết lần này đến lần khác chạy tới nhờ vả sự giúp đỡ của anh ấy..."

Tùng Chí Quân nhìn con gái nước mắt ràn rụa, thở dài một hơi, "San San, lần này mẹ con bị thương, con lại chạy tới nhờ cậu ta sao?"

Tùng San nén nước mắt gạt đầu, "Mẹ cần có một loại thuốc quý mới có thể nhanh lành bệnh, thuốc đó ở đại lục không có, phải sang Hongkong mới mua được."

Trong lòng Tùng Chí Quân rất khó chịu, ông ôm con gái rồi lại thở dài, "San San à, chúng ta không thể nợ anh ta một nhân tình lớn như vậy được."

Tùng San nói: "Con chỉ tìm anh ấy vay tiền, sau này con sẽ có gắng làm việc để trả đủ."

Tùng Chí Quân cười cười, "Đây chuyện của mẹ con, sao có thể chỉ giao cho con? Con đừng lo lắng, nợ cậu ta bao nhiêu tiền chúng ta sẽ cùng nhau trả, cùng lắm thì bán căn nhà của chúng ta đi."

Tùng San kinh ngạc, vội vàng nói: "Không được, bán nhà rồi thì chúng ta ở đâu? Ba đừng vội, con nhất định có thể tìm được cách trả lại tiền. Nhà tuyệt đối không thể bán! Bây giờ giá nhà đất như vậy, bán đi rồi sau này sẽ không mua nổi nữa. Con mượn thì con sẽ nghĩ cách, không thể để mẹ vừa ra viện, ngay cả nhà cũng không có để về."

Tùng Chí Quân nghe thấy câu cuối cùng, cũng cau mày không nói gì nữa.

Tùng San tỏ ra thoải mái cười cười, "Thật sự không cần lo lắng, con sắp tốt nghiệp rồi, tìm được việc làm sẽ có thể trả nợ được thôi."

Cố Trì Tây nằm mơ thấy một giấc mơ, trong mơ trời đổ cơn giông, mây đen che kín bầu trời, dày đặc tới mức không còn chút ánh sáng, mưa to tầm tã rơi xuống, bọt nước từ mặt đất văng lên. Một dáng người nho nhỏ, cầm một cái ô thật to, một mình lẻ bước trong mưa, tán ô đó rất lớn, luôn bị gió thổi bay qua một bên, bóng dáng kia cũng lắc lư theo cán ô. Mưa rơi trên người cô, thấm ướt vạt áo của cô, nhưng cô lại cố gắng cầm lấy cán ô không chịu buông tay.

Có lẽ, nếu cô vứt chiếc ô đi sẽ đi nhanh hơn một chút phải không?

Sau khi tỉnh lại, hần ho khan một trận, trong cổ họng như có lửa thiêu. Lúc này, hần mới phát hiện mình vẫn nằm trên sofa, mưa

bên ngoài chẳng biết từ khi nào đã ngừng hẳn. Hấn mở cửa kính ra, đi lên sân phơi, bầu trời như được giặt rửa trắng tinh chói lọi. Gió lạnh thổi qua, toàn thân hấn run rẩy.

Hết mưa, cô bé con cũng không cần ô nữa rồi.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 67

Vài ngày mưa liên tục nên nhiệt độ không khí bị giảm xuống, rõ ràng mùa thu chỉ mới bắt đầu vài ngày, mùa đông đã vội vã đuổi theo.

Tùng San dùng một tay nắm cái cặp lồng thật to, một tay còn lại nắm áo thật chặt, gió lạnh hiu quạnh, áo khoác của cô lại quá đơn bạc. Trên hành lang bệnh viện có mấy y tá bác sĩ đi qua, họ đều rất thân thiết chào hỏi với cô, cô cũng đều mỉm cười nói với họ vài câu. Phương Tiểu Tiệp nằm viện hai tuần, ít nhiều cũng nhờ những đồng nghiệp này giúp đỡ.

Tùng San đẩy cửa vào phòng bệnh, "Mẹ, hôm nay ba kho cá cho mẹ đó."

Phương Tiểu Tiệp cười ha ha quay mặt lại, "Bên ngoài lạnh lắm, con ra ngoài nên mặc nhiều đồ cho ấm."

Tùng San lấy hộp cơm ra, mở nắp đây, nháy mắt hương thơm bay bốn phía. Cô múc một thìa đưa tới bên miệng Phương Tiểu Tiệp, "Ba còn cố ý rửa xương ra hết rồi, mẹ mau thử đi."

Phương Tiểu Tiệp nói: "Mẹ tự ăn được, con không cần đút đâu."

Sau khi Phương Tiểu Tiệp tỉnh lại, tinh thần khôi phục rất tốt, ngày nào cũng vui tươi hơn hở, cái tật lảm nhảm hoàn toàn không sửa được. Không có chút nào giống bệnh nhân, ngày thường còn

chỉ chỉ trở trở mấy cô y tá tới tiêm thuốc. Từ viện trưởng, phó viện trưởng, y tá nam, y tá nữ, ngay cả bác gái lao công cũng tới đây thăm hỏi, họ vừa ngồi xuống thì bà liền nói không dứt.

Tùng Chí Quân chỉ xin nghỉ phép một tuần nên không thể không đi làm lại, đang là cuối năm nên cho dù trong cơ quan, ông có là người rảnh rỗi tới mức nào thì vào thời điểm này cũng rất bận rộn. Tạp chí Đảng mà ông phụ trách vào cuối năm sẽ cho ra một ấn bản đặc biệt, trên cơ bản chính là ngợi ca các ban ngành tổ chức của chính phủ, sau đó lại xúc động vì xã hội phát triển, nhân loại tiến bộ, Tổ Quốc tương lai phát triển không ngừng. Tuy rằng nội dung cũ, nhưng người ta nói rằng bí thư Mạnh là người rất coi trọng phần bình luận này, những người có tên trong bài cũng rất hồi hộp, thậm chí có người còn coi việc này như một chỉ tiêu cho việc thăng chức trong năm sau. Kết quả mỗi lần lão Tùng định đặt bút viết, trong đầu lại phải đắn đo. Ông tuyệt đối không thể đắc tội với bất kì người nào.

Nhưng dù có bận rộn như thế nào, mỗi buổi trưa ông đều kiên trì về nhà, đi chợ mua thức ăn làm những món mới lạ đầy đủ dinh dưỡng, sau đó giao cho Tùng San mang đến cho Phương Tiểu Tiệp đang nằm viện, rồi lại vội vàng vàng chạy về đơn vị tiếp tục đi làm. Tùng San không tiếp tục đến công ty thực tập nữa, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối mịt, cô đều ở bên cạnh Phương Tiểu Tiệp, gần như cư trú luôn tại bệnh viện.

Ban ngày hai mẹ con không có chuyện gì làm thì cùng nhau xem TV, nói chuyện phiếm. Mấy ngày nay, Tùng San mới phát hiện ra một điều là cô và mẹ có rất ít thời gian ở bên nhau lâu như vậy. Từ khi Tùng San bắt đầu hiểu chuyện, Phương Tiểu Tiệp cả ngày bận rộn công việc nên có khi không về nhà, Tùng Chí Quân mới là người rảnh rỗi thường xuyên đưa cô ra ngoài chơi, ở bên cạnh cô nhiều

nhất. Vì vậy tuy chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, nhưng trong tiềm thức của Tùng San, cô vẫn thân thiết với ba hơn. Có tâm sự gì cũng không bao giờ giấu giếm ba mình, còn với Tiểu Tiệp thì không dám nói lung tung.

Mấy ngày nay ở chung với mẹ, cô mới nhận ra, kỳ thật mẹ cô cũng giống như những gì Tùng Chí Quân đã nói, rất dễ dụ. Hơn nữa, bà còn nói rất nhiều.

Nhưng về chuyện lần này vô ý bị thương, Phương Tiểu Tiệp lại không hề nói gì. Tùng San cũng không dám hỏi, dù sao Phương Tiểu Tiệp cũng là y tá trưởng, nhưng lại phạm sai lầm mà ngay cả một y tá mới cũng không phạm phải nên thật sự không thể nhiều lời.

Hai mẹ con cũng không nhắc đến Cố Trì Tây, đối với chuyện đã khiến họ cãi nhau qua điện thoại, từ sau đại nạn hai người đều tự thống nhất trong lòng là giữ kín như bưng.

Tuần trước, Triệu Nhiên có đến bệnh viện thăm một lần, hôm nay lại mang thêm một giỏ hoa quả tới. Vì cô ấy không biết cách nói chuyện, nên chỉ khách sáo nói vài câu, sau đó không hề nói thêm gì nữa. Ngược lại Phương Tiểu Tiệp lại dài dòng nói với người ta một đồng chuyện, từ chuyện một cô gái từ nông thôn đến thành phố A sống rất khó khăn, rồi lại nói đến vấn đề dưỡng lão của người già ở nông thôn, rồi nói tiếp đến tầm quan trọng của công việc và gia đình đối với một người phụ nữ, sau đó là vấn đề triết lý nhân sinh này nọ.

Triệu Nhiên chỉ cười nói với Tùng San, "San San, mẹ cậu thật lợi hại, cái gì cũng biết."

Tùng San cười bất đắc dĩ, "Bà ấy làm ở bệnh viện lâu rồi nên mấy tin tức lá cải biết rất nhiều."

Triệu Nhiên cũng cười, sau đó do dự khẽ hỏi: "San San, cậu và Cố Trì Tây sao rồi?"

Tùng San sững sốt một chút, lúc này cô mới nhận ra đã lâu rồi mình chưa nghe tới cái tên này. Suy nghĩ một hồi cô vẫn không biết nên trả lời như thế nào nên đành cười nói: "Chẳng ra sao."

Triệu Nhiên lại lộ ra ánh mắt "Mình hiểu".

Tùng San càng cảm thấy bất đắc dĩ, nên nói lảng sang chuyện khác: "Cậu đi thăm Trương Tân đi."

Tuần trước Triệu Nhiên đến đây thăm bệnh, Tùng San đã nói cho cô ấy biết chuyện Trương Tân cũng đang nằm viện. Sau đó, cô nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của Triệu Nhiên, ngay cả hẹn gặp lại còn chưa nói, vội vã chạy xuống tầng. Khi đó, Tùng San thờ dài, đây coi như là ông trời cho hai người họ một cơ hội đi.

Nhưng không ngờ, khi Triệu Nhiên nghe thấy cái tên Trương Tân này, sắc mặt lại tối sầm, "Anh ấy đã xuất viện rồi, cậu không biết sao?"

Tùng San kinh ngạc, "Vết thương của anh ta nặng như vậy, sao mới đó mà đã xuất viện rồi?"

Triệu Nhiên cười khỏ: "Chắc vì không muốn gặp mình."

Tùng San vờ vai Triệu Nhiên, không biết nên nói cái gì nên đành dùng ánh mắt "Mình hiểu" để an ủi cô ấy.

Triệu Nhiên cười nhẹ, nói: "Đúng rồi, cuối tuần này là cuối kỳ, giáo viên hướng dẫn có nói muốn chúng ta thứ tư tuần này về

trường một chuyến, giao báo cáo thực tập, còn thông báo về ngày nghỉ cũng như vài vấn đề liên quan đến học kì sau."

Tùng San gật đầu, "Mình sẽ sắp xếp."

Triệu Nhiên còn nói, "Mình nghe nói học bổng du học đại học Hồng Kông cũng sẽ công bố vào cuối tuần này, San San, bọn mình đều hi vọng cậu có thể đậu."

Tùng San sửng sốt, mờ mịt hỏi: "Cái gì?"

Triệu Nhiên cười: "Cậu không biết sao? Trường chúng ta sẽ có hai sinh viên đủ tư cách tới Hồng Kông học tiếp thạc sĩ, mỗi ngành sẽ cử ra hai sinh viên tiêu biểu, cuối cùng học viện sẽ quyết định người được chọn. Lớp chúng ta, người được chọn cuối cùng là cậu và Trần Tùng Nham."

Tùng San lại càng kinh ngạc hơn, "Mình? Sao mình lại không biết gì cả?"

Triệu Nhiên thở dài, "Mình nhớ ra rồi, ngày dán thông báo đó, cậu còn chưa kịp vào ký túc xá đã bị... Cố Trì Tây lôi đi."

Tùng San nhớ tới hôm đó Cố Trì Tây tựa như một con mãnh thú mạnh mẽ hôn cô, còn cả ánh mắt khiếp sợ của Tống Đào và Lý Yến.

Thì ra là ngày đó.

Triệu Nhiên nói: "San San, bọn mình đều thấy khả năng đậu của cậu rất cao, ngay cả giáo viên phụ đạo cũng tin cậu chắc chắn sẽ có tên trong danh sách."

Tùng San xua tay, "Sao có thể chứ, thành tích của mình còn kém xa Trần Tùng Nham, sao có thể đến lượt mình được."

Triệu Nhiên lại nói: "Nhưng nghe nói học bổng này dựa vào điểm tổng cộng, hơn nữa trình độ tiếng Anh cũng rất quan trọng, bởi vì Hồng Kông dạy học đều dùng tiếng Anh, trường chúng ta cũng không muốn cử một sinh viên không giỏi tiếng Anh đi để trường mất mặt."

Tùng San cười nhẹ, "Mấy chuyện này mình cũng không nghĩ nhiều, vốn dĩ mình không muốn tiếp tục học thạc sĩ, vẫn là mau chóng tốt nghiệp sau đó tìm một công việc để kiếm tiền thì thực tế hơn."

Cô cần tiền, cần rất nhiều tiền.

Triệu Nhiên thở dài, "San San, mình nói cậu nghe, bây giờ cậu phải biết nắm bắt cơ hội cho thật tốt. Cơ hội như thế rất khó có được, không phải ai cũng có thể có. Nghe nói lớp bên cạnh đã có mấy người giờ trò." Triệu Nhiên nói, ánh mắt cô nghiêm túc nhìn về phía Tùng San, "Nếu Cố Trì Tây có thể giúp, có lẽ..."

Tùng San lại kiên định lắc đầu, "Triệu Nhiên cậu đừng nói nữa, chuyện này chắc chắn mình sẽ không nói cho anh ấy biết. Thật ra đã lâu rồi bọn mình cũng không liên lạc." Sau đó cô cúi đầu, "Mình không muốn nợ anh ấy nhiều thêm nữa."

Triệu Nhiên không nói thêm gì, chỉ để lại ánh mắt tiếc hận rồi ra về. Tùng San trở lại phòng bệnh, nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp đang ngủ, có lẽ khi nãy bà nói quá nhiều nên cũng mệt. Tùng San nhìn lá vàng rơi xào xạc ngoài cửa sổ, cô chợt nhớ tới hàng cây phong ở Giang Phong Uyển.

Hắn nói, mùa xuân và mùa đông ở đây cũng đẹp như vậy.

Cô nói, thật vậy sao, em rất muốn xem.

Hắn cười nhẹ nói, ừm.

Thật ra khi cô nghe thấy tiếng "ừm" kia của hắn, trong lòng có chút thất vọng, cô vốn cho rằng hắn sẽ nói “Được, chúng ta sẽ cùng nhau xem.” Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ ngay từ ban đầu, hắn cũng không tin vào tình cảm của cô.

Trong lòng cô hơi khó chịu, không thể nói đây là cảm giác gì, chỉ là nó rất không thoải mái. Cô đi xuống tầng, một mình dạo bước quanh sân. Những chiếc lá ngô đồng rơi lác đác xuống sân, bị mưa vùi dập nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng to lớn gần một gang tay của nó. Cô ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn chiếc lá màu vàng nâu đỏ, lớn thật, lớn hơn cả tay cô. To như vậy làm cô nhớ tới bàn tay kia, nó luôn xoa đầu cô, bàn tay giúp cô thêm kiên định.

Bỗng nhiên cô rất muốn khóc. Cô đứng lên, hít sâu, cố gắng kiềm chế xúc động.

"San San." Bỗng nhiên sau lưng có người gọi cô.

Vẫn giống như trước kia, trầm thấp, mềm mại, dịu dàng, chỉ là có nhiều giọng mũi hơn.

Cô xoay người, nhìn thấy toàn thân Cố Trì Tây mặc một bộ đồ đen đứng ở đó, ánh mắt dịu dàng như nước.

Nước mắt lúc này cô cố gắng kìm nén giờ tuôn rơi như nước vỡ đê, cô không kịp suy nghĩ đã nhào tới, ôm hắn khóc lớn, "Sao anh

cứ như vậy! Lúc nào cũng xuất hiện vào lúc em đang nhớ anh tới mức khổ sở! Anh là tên cuồng theo dõi sao!"

Cổ Trì Tây hơi run rẩy, bàn tay to lớn vỗ về đầu cô, "San San, anh chỉ tiện thể đi ngang qua bệnh viện nên ghé vào lấy thuốc thôi."

Lòng bàn tay ấm áp, cảm giác kiên định đã lâu không thấy.

Tùng San ngẩng đầu, hai mắt cô ướt đẫm nước mắt nhìn hấn, lúc này cô mới phát hiện hấn cũng tiêu tụy rất nhiều, "Anh bị bệnh sao?"

Hấn cười cười, "Không sao, chỉ là cảm mạo thôi mà."

Đã hai tuần, hấn liên tục phát sốt rồi hạ sốt, yết hầu khô khốc, ban đêm luôn bị ho mà tỉnh. Thật ra hấn rất ít khi đổ bệnh, dù có bị cảm cũng ít uống thuốc. Nhưng lúc này đây, hấn chỉ đi ngang qua bệnh viện, tiện thể mà thôi.

Có lẽ hấn có thể nhìn cô một lát, chỉ là có lẽ mà thôi.

Con người khi bệnh đều cảm thấy cô đơn, nhất là khi tuổi càng lúc càng lớn. Vì thế, tất cả nhấm nạy và cố chấp đều không còn quan trọng nữa, hấn chỉ biết, hấn muốn gặp cô, hấn nhớ cô đến phát điên. Nếu hấn không gặp được cô, có lẽ hấn sẽ cô đơn mà chết ở Giang Phong Uyển.

Cô bé con trong lòng hấn hơi run rẩy, lau đi nước mắt trên mặt, "Trời lạnh, anh nên mặc nhiều một chút."

Hấn cười cười, lại ôm cô thật chặt, "Em cũng vậy, đừng để bị lạnh."

Tùng San hít sâu một hơi, "Em còn chưa cảm ơn anh, mẹ em hồi phục rất tốt, tất cả đều nhờ anh."

Hắn chỉ mỉm cười, "Ừm."

Lại là một tiếng "Ừm" đơn giản. Tùng San nhìn hắn, đôi mắt to tròn nhìn hắn chằm chằm, cố gắng nhìn thấu tim hắn, nhưng làm thế nào cũng không thể.

Cô cau mày, "Cố Trì Tây, tiếng "ừm" này của anh có ý nghĩa gì?"

Vẻ mặt hắn hơi dao động, cười cười xoa đầu cô, "San San, vậy câu hỏi này của em là có ý gì?"

Tùng San rũ mi, khẽ mím môi, một lúc lâu sau mới thở dài nói, "Em cũng không biết, chắc là chưa từ bỏ ý định nên có chút kỳ vọng đi. Nhưng rõ ràng người phá hỏng kỳ vọng này là em."

Cố Trì Tây lại ôm cô, hôn lên trán cô, "San San, tất cả rồi sẽ ổn thôi. Anh có kiên nhẫn, anh có thể đợi."

Nước mắt lại rơi xuống, Tùng San dường như cười tự giễu, "Đợi cái gì? Đợi em trả lại tiền sao?"

Cố Trì Tây lại nghiêm túc lắc đầu, "Không, đợi em nghĩ thông suốt, trở lại bên cạnh anh."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 68

Gần đây Lý Yến ngủ không ngon, còn có một tháng nữa là tới cuộc thi rồi, lo âu trong lòng như chất thành núi. Mỗi sáng sáu giờ cô đã rời giường, vội vàng ăn chút điểm tâm rồi chạy tới thư viện giành chỗ ngồi. Hơn mười một giờ đêm trở về, Triệu Nhiên đã sớm tắm rửa đi ngủ. Rõ ràng trong căn phòng này chỉ có hai người họ, nhưng thời gian gặp mặt rất ít, hơn nữa cho dù có gặp mặt, thì ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có.

Lúc ngồi một mình học bài trong thư viện, Lý Yến nhớ tới Tùng San. Nếu là trước kia, lúc còn có San San ở bên cạnh, lúc nào học bài không vào, cô có thể nói chuyện với cô ấy, hai người cùng nhau ăn cơm, thật tốt.

Cô luôn nhớ tới câu hỏi của Tống Đào, trong mắt em, Tùng San là người như thế nào.

Nhưng cô nghĩ thật lâu cũng không ra đáp án.

Sau đó, vào một ngày Triệu Nhiên nói cho cô biết, mẹ Tùng San bị bệnh vô cùng nghiêm trọng, lòng Lý Yến bỗng nhiên quặn thắt. Sau nhiều ngày suy nghĩ có nên đến bệnh viện thăm hỏi hay không, cuối cùng cô vẫn không đi. Quan hệ giữa bạn gái với nhau, một khi đã tan vỡ thì rất khó hàn gắn.

Cô luôn rất vinh hạnh vì là người bạn tốt nhất của Tùng San.

Một cô gái xinh đẹp, thông minh, tính tình lanh lợi, hoạt bát, gia cảnh tốt, nói chuyện rất hợp ý cô, quả thực Tùng San chính là nữ sinh hoàn mỹ nhất trong lòng cô.

Nhưng tại sao mọi chuyện lại như bây giờ ? Cô ấy với một ông chú nhà giàu hơn bốn mươi tuổi có quan hệ mờ ám, người đó còn là ba của Cố Lâm Lâm? Thực sự cô có cảm giác đau đớn như ảo tưởng tan biến, hoàn toàn không thể chấp nhận được.

"San San đã chia tay với Cố Trì Tây rồi." Triệu Nhiên nói như thế.

Sau khi nghe chuyện đó, Lý Yến cảm thấy rất kì lạ, rõ ràng đây là kết quả mà cô hi vọng được thấy, nhưng tại sao cô lại không thể vui nổi.

Sau đó, cô mới giật mình nhận ra, thì ra tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến cô. Cô chỉ là người đứng xem, ngay cả một chút liên hệ cũng không có, thì lấy tư cách gì mà chỉ trích nhân vật chính.

Cô gọi cho Tống Đào, nói cho hắn biết San San và Cố Trì Tây chia tay rồi.

Tống Đào yên lặng một lát rồi mới hỏi: "Lý Yến, vì sao em nói cho anh những chuyện này?"

Lý Yến sửng sốt, hơn nửa ngày mới nói: "Em chỉ cảm thấy anh nên biết."

Tống Đào lại nói: "Lý Yến, nếu em không còn muốn làm bạn của San San nữa, thì sao lại quan tâm nhiều chuyện như vậy?"

Những lời này giống như gai nhọn, đâm thẳng vào lòng Lý Yển, vì thế cả tối đó, lòng cô như đang rỉ máu.

Tùng San đã lâu không về ký túc xá, vừa mới bước vào cửa phòng đã nhìn thấy Lý Yển ngồi yên trên ghế không hề nhúc nhích.

Tùng San suy nghĩ một chút rồi quyết định đi qua chào hỏi, "Lý Yển, mình về rồi."

Lý Yển ngẩng đầu, thấy Tùng San thì hơi kinh ngạc một chút, "San San?"

Tùng San cười cười, "Hôm nay không phải có buổi họp sao, mình về tham dự." Nói xong, cô liền đi tới góc học tập của mình, đã lâu không có người ngồi, bàn ghế đều phủ một tầng bụi.

Lý Yển suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Mẹ cậu đã khoẻ chưa? Mình... mình định tới bệnh viện thăm..."

Tùng San cười nói: "Hồi phục tốt lắm, bác sĩ nói tuần này có thể xuất viện. Còn chuyện thi nghiên cứu sinh của cậu sao rồi, còn không tới một tháng nữa thôi nhỉ?"

Cô chỉ nói một câu tùy ý như vậy nhưng đã khiến lòng Lý Yển thấy ấm áp, áp lực kìm nén đã lâu biến thành nước mắt rơi xuống, cô đứng lên, đi đến trước mặt Tùng San, nắm lấy tay Tùng San, "San San, thực xin lỗi, mình không nên nói cậu như thế!"

Tùng San kinh ngạc, trong lòng cô cũng có chút cảm động, nắm lấy tay cô ấy nói: "Yển Yển, mình làm sao có tư cách trách cậu. Những lời cậu nói không hề sai, người sai là mình, mình đã gạt cậu, mình không tốt như cậu vẫn nghĩ."

Lý Yến ôm lấy Tùng San khóc lớn, "Không, mình không có tư cách nói cậu như vậy! Mình chỉ, mình chỉ biết ghen tị với cậu thôi, tại sao cậu lại xinh đẹp như vậy, tại sao ai cũng yêu cậu, tại sao thành tích của cậu lại tốt như thế, vì sao mình là bạn của cậu mà cái gì cũng thua kém cậu!"

Tùng San cũng khóc, "Yến Yến, cậu đối xử tốt với mình như vậy, mà mình lại khiến cậu thất vọng, cái gì cậu cũng nói với mình mà mình lại lừa dối cậu..."

Triệu Nhiên vừa vào cửa đã thấy cảnh Tùng San và Lý Yến ôm nhau khóc nức nở, trong lòng cô thấy xúc động, nhưng vẫn yên lặng đi ra ngoài.

Lý Yến lau nước mắt rồi nói: "San San, mình hiểu rồi, cậu yêu ai là chuyện của cậu, mình không nên xen vào nhiều chuyện như vậy. Dù cho người đó có là ba của Cố Lâm Lâm, nhưng nếu ông ấy đã ly hôn rồi, còn đối xử tốt với cậu, thì cậu có ở bên ông ấy cũng không có gì sai. Cậu đừng quan tâm người khác nói gì, nếu đã thích thì đừng để mình thiệt thòi."

Tùng San hít mũi, cười nói: "Nhưng bọn mình chia tay rồi, mình còn nợ anh ấy rất nhiều tiền, nên phải máu chó tìm việc để kiếm tiền."

Lý Yến nói: "Cậu yên tâm đi, cậu nhất định sẽ được chọn đi Hồng Kông tiếp tục học lên cao học, chờ cậu tốt nghiệp đại học Hồng Kông, lương một năm trăm vạn cũng có thể, còn có nợ gì mà không thể trả chứ."

Tùng San cười cười, "Sao ai cũng nghĩ mình có khả năng đậu cao nhất thế, sao mình lại không cảm thấy như vậy nhỉ?"

Lý Yến nhìn nhìn cửa, nói khẽ với Tùng San "Thật ra hôm qua khi mình đi ngang qua văn phòng thì nhìn thấy, lần này hai người có tên trong danh sách học bổng, một là cậu, một người khác là Hoàng Thâm của ban I."

Tùng San nhìn Lý Yến với vẻ mặt không thể tin nổi, "Cậu chắc chứ?"

Lý Yến gật đầu, "San San, cậu nhất định phải nắm bắt cơ hội lần đi Hồng Kông này, đời người không thể nào xảy ra chuyện tốt giống vậy nữa đâu."

Tùng San vẫn cảm thấy không tin lắm, dăm chiêu nói: "Nhưng, dù cho danh sách này có đúng là như vậy thì chưa chắc mình có thể đi."

"Vì sao?" Lý Yến mở to hai mắt nhìn hỏi.

Tùng San lắc đầu, "Hiện tại sức khỏe của mẹ mình còn chưa tốt, làm sao mình có thể đi được."

Lý Yến nghĩ kỹ thấy có chút đáng tiếc, cơ hội như vậy ngàn năm có một, đối với cơ hội có thể đi học cao học ở một nơi có nền giáo dục tốt như vậy thật là ước mơ không thể thành hiện thực, vậy mà San San lại định buông xuôi, thật đúng là tạo hóa trêu người. Vì thế, cả một buổi chiều cô đều thấy căng thẳng, định nói vài lời để khuyên Tùng San, nhưng lại không biết nên nói gì.

Đến thời gian họp, các bạn học phân tán cả học kì bây giờ mới có thể gặp lại, mọi người thấy Tùng San thì đều tới thân thiết thăm hỏi mẹ cô, cũng có không ít người nghe được phong phanh chuyện kết quả thì tới chúc mừng trước.

Cổ Lâm Lâm rêu rao đi vào, từ xa đã lờm Tùng San, sau đó chọn một chỗ ngồi ở bên kia ngồi xuống, vẻ mặt cao ngạo. Lý Yến dùng khuỷu tay đẩy đẩy Tùng San, nhỏ giọng nói, "Tính tình cô ta vẫn cứ xấu như vậy nhỉ?"

Tùng San cười, không nói gì.

Giáo viên hướng dẫn bước vào, chào hỏi với mọi người, rồi thông báo vài việc liên quan tới học kì sau, sau đó cuối cùng cũng tới thời khắc mà mọi người chờ đợi, "Danh sách hai người nhận được học bổng, một là Hoàng Thâm ban I, và người còn lại là Hồ Văn Đình ban III."

Vừa dứt lời tất cả bạn học đều ồ lên.

Lý Yến là người kinh ngạc nhất, lớn tiếng hỏi: "Sao có thể như vậy, Hồ Văn Đình sao có thể so sánh với San San? Giáo viên hướng dẫn, trước đó không phải đã chọn San San rồi sao?"

Giáo viên hướng dẫn khó xử nói, "Tôi cũng không rõ, chuyện này không phải do tôi quyết định, tôi cũng chỉ là người thay học viện đọc quyết định thôi." Nói xong, cô ấy nhìn Tùng San bằng ánh mắt tiếc hận, "Tùng San, thật xấu hổ vì không thể giúp được gì em."

Tùng San xấu hổ cười cười, thật ra cô lại thở phào nhẹ nhõm, vốn cô cũng tính từ chối, nhưng bây giờ có thể bớt việc rồi.

Cổ Lâm Lâm đột nhiên cười lạnh, đứng lên nói, "Giáo viên hướng dẫn, nếu không còn gì nữa thì em ra trước."

Giáo viên hướng dẫn khó xử nói: "Không còn gì nữa đâu, mọi người tan họp đi. San San em cũng đừng buồn, em ưu tú như vậy sau này còn nhiều cơ hội tốt hơn."

Lý Yến vẫn rất tức giận, "Chắc chắn có vấn đề! Chuyện đã quyết định rồi mà còn có thể thay đổi sao, Hồ Văn Đình đó rốt cuộc có lai lịch gì?"

Bỗng nhiên Cố Lâm Lâm xoay người cười nói: "Sao thế, chẳng lẽ lai lịch của Tùng San nhỏ bé lắm sao?" Nói xong cô ta chăm chọc nhìn Tùng San.

Tùng San không nói gì nữa, kéo Lý Yến và Triệu Nhiên nói, "Chúng ta đi ăn cơm đi, đã lâu rồi không cùng nhau ăn một bữa."

Cố Lâm Lâm lại cười rộ lên, "Sao không rủ tôi đi cùng? Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn cùng phòng."

Lý Yến cả giận nói: "Cố Lâm Lâm, cô đừng thấy người ta nhường nhịn lại lên mặt!"

Cố Lâm Lâm cười lạnh, "Sao nào, các người muốn đánh tôi sao? Cô cũng đã chia tay với ba tôi rồi, cô nghĩ cô còn có chỗ dựa để có thể đánh tôi sao!"

Các bạn học vây xem đồng loạt ồ lên.

Cố Lâm Lâm tiếp tục lớn tiếng nói: "Chắc các cậu không biết, Tùng San rất có bản lĩnh, dụ dỗ ba tôi, phá hoại gia đình tôi, bây giờ còn bị ba tôi bỏ rơi, chắc không phải là đang coi trọng người nào khác chứ?"

Tùng San trừng Cố Lâm Lâm, lạnh lùng nói: "Cô chắc chắn ông ấy là ba cô sao?"

Lý Yến lập tức hiểu ý, cười to nói: "Đúng vậy, người ta căn bản không phải ba cô, cô còn đứng đây lớn tiếng làm gì?"

Ánh mắt Cổ Lâm Lâm như muốn phun ra lửa, "Ông ấy là ba tao, dù cho ba mẹ tao có ly hôn thì ông ấy vẫn là ba tao! Mà đừng có ly gián quan hệ ba con tao!"

Tùng San lắc đầu, kéo tay Lý Yến và Triệu Nhiên đi ra ngoài.

Cổ Lâm Lâm chột nhào về phía Tùng San, "Đồ đê tiện, tao liều mạng với mày!"

Lão Tần mặt đã trở về từ Ngũ Đài Sơn, hần lấy một tấm bùa hộ mệnh đưa cho em trai mình - chú chó lão Tần. Lão Thẩm và lão Sở nhìn nhau, sau đó không hện mà cùng cười nói: "Ông đó, thật không hiểu ông nghĩ cái gì, đi một chuyến tới Ngũ Đài Sơn lại không xin bùa hộ mệnh cho chúng tôi mà lại xin cho một con chó sao?"

Lão Tần mặt híp mắt, "Đây là em trai tôi, gần đây nó vừa trải qua tai ương đổ máu, tôi không cầu cho nó thì cầu cho ai? Các người cả ngày ngồi không mà còn muốn nhận bùa hộ mệnh sao?" Nói xong hần lại liếc mắt nhìn lão Thẩm, "Gần đây thận ông hư yếu, đi tìm vợ ông bồi bổ đi."

Lão Thẩm "Phi!" Một tiếng.

Cổ Trì Tây cười không nói.

Lão Sở lại gần hỏi: "Còn tôi thì sao? Tôi cần bồi bổ cái gì?"

Lão Tần liếc xéo hần, mặt không biến sắc nói: "Đầu óc."

Lời kia vừa dứt mọi người đều cười rộ lên. Lão Sở đáng thương gãi đầu nói: "Cái này có gì không tốt mà phải bồi bổ." Sau đó hần lại chưa từ bỏ ý định hỏi, "Vậy lão Cổ thì sao? Cần bồi bổ cái gì?"

Lão Tàn nhìn Cố Trì Tây, thở dài một hơi, "Lão Cố, ông còn chưa chấm dứt với cô gái kia sao?"

Cố Trì Tây vẫn chưa trả lời, lão Thẩm đã nói: "Bây giờ là tình trạng muốn hay không muốn cũng phải muốn."

Lão Tàn nhìn sắc trời bên ngoài, "Trời lạnh rồi, sông cũng đã sắp kết băng."

Cố Trì Tây mỉm cười, "Đúng vậy, mùa đông đến rồi."

Lão Tàn nói: "Lão Cố, tôi cho ông một lời khuyên vậy, lục bình không có rễ, chi bằng bay xa một chút, rời xa vùng đất thị phi."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 69

Lúc Cố Trì Tây ra khỏi thang máy thì Lưu Mân - thư kí mới của hấn vội vàng đi tới, đôi giày cao gót bầy phân va chạm trên nền gạch cẩm thạch, tạo ra âm thanh lạch cạch liên hồi. Lưu Mân không cao, dáng người gầy, tóc ngắn ngang tai rất có cá tính.

"Cố tổng, Cố Lâm Lâm đã đứng ngoài cổng cả ngày rồi, ngài xem có nên ra bằng cửa bên hông không ạ?" Lưu Mân nói chuyện uyển chuyển hơn Trương Tân rất nhiều.

Cố Trì Tây nhìn sang cổng chính, thật là yên tĩnh, không giống tác phong của Cố Lâm Lâm, hấn hỏi: "Nó không làm ồn ỉ sao?"

Lưu Mân nói: "Không có, cô ấy chỉ đứng đó, rất yên lặng."

Không ngờ con chó hoang ương ngạnh cũng có một ngày ngoan ngoãn, Cố Trì Tây cười cười, "Thôi khỏi, cô cho nó vào đi, tôi chờ ở phòng khách tầng một."

Cố Lâm Lâm vừa vào phòng mắt đã ướt át, dáng vẻ của cô ta nhìn sơ qua tiêu tụy đi nhiều, cô ta không trang điểm nên trông rất yếu ớt nhợt nhạt, nhìn thấy Cố Trì Tây, liền nghẹn ngào gọi: "Ba, cuối cùng ba cũng chịu gặp con rồi."

Cố Trì Tây cười đầm đìa, ngoắc tay với cô ta, "Lâm Lâm, lại đây ngồi đi."

Cố Lâm Lâm ngồi trước mặt hắn, càng tỏ vẻ oan ức, "Ba, con đã kiên quyết với mẹ rồi, sau này con sẽ theo ba, con mặc kệ bà ấy có phải mẹ ruột con hay không, ba có phải ba ruột con hay không, dù sao ở trong lòng con ba luôn là ba con, người ba mà con yêu nhất!"

Cố Trì Tây cười nhẹ, "Lâm Lâm, con đã lớn rồi, người lớn khác với đứa trẻ ở chỗ biết hiểu và chấp nhận hiện thực."

Cố Lâm Lâm điên cuồng lắc đầu, "Không, con không muốn lớn lên! Con không cần tiếp nhận hiện thực! Ba, con chỉ muốn ba, chỉ cần ba tiếp tục làm ba con, con nhất định sẽ nghe theo lời ba, không bao giờ gây chuyện nữa!"

Cố Trì Tây đứng lên, đưa lưng về phía cô ta, "Lâm Lâm, tôi không phải ba con, ba con là người khác, không bao lâu nữa con sẽ được gặp ông ấy thôi."

Cố Lâm Lâm kêu khóc, "Không, tên tội phạm đang cải tạo đó không phải ba con! Con có chết cũng sẽ không thừa nhận!"

Nói xong, cô ta đứng dậy, đi lên phía trước rồi nhào tới, ôm chặt lấy Cố Trì Tây từ sau lưng, "Ba, con đã gọi ba là ba 21 năm rồi, ba chính là ba con, ba đối xử với con tốt như vậy, ba dám nói ba không có tình cảm gì với con sao? Ba mới biết Tùng San mấy ngày đã có tình cảm sâu đậm với nó như vậy, con không tin ba không thương con!"

Cố Trì Tây buông lỏng tay cô ta ra, xoay người nói, "Con không giống với cô ấy, Lâm Lâm, tôi chưa từng xem con như con gái mình, tôi cho con họ, chỉ vì muốn thực hiện lời hứa với ông ngoại con mà thôi. Tôi đối với con mà nói không có tình thân, con vẫn nên quay về chỗ mẹ con đi, sau đó cùng ba con đoàn tụ một nhà."

"Ba chưa từng xem con như con gái? Vậy ba xem con như cái gì? Tại sao lại đối xử tốt với con như vậy, lúc con còn nhỏ đi mẫu giáo bị người ta ức hiếp ba đã tới trường giúp con, con bỏ nhà trốn đi ba sẽ dẫn con đến công viên chơi, tiền tiêu vặt của con đa phần là do ba cho, ba còn luôn xoa đầu con gọi con là Lâm Lâm!" Cổ Lâm Lâm nắm tay áo Cổ Trì Tây, nước mắt tuôn rơi.

Cổ Trì Tây im lặng, từ chối cho ý kiến.

"Ba nói đi, ba xem con là cái gì? Nếu ba không xem con như con gái mình, sao có thể đối xử tốt với con như vậy? Cổ Trì Tây, từ nhỏ đến giờ chuyện khiến con cảm thấy kiêu ngạo nhất là được làm con gái của ba, bây giờ ba lại muốn huỷ đi niềm kiêu hãnh và hạnh phúc của con sao, ba phải chịu trách nhiệm với con!" Cổ Lâm Lâm vùi đầu trong ngực Cổ Trì Tây, hai tay ôm chặt lấy hông hắn.

"Ba đối xử với Tùng San tốt như vậy, cô ta cũng vẫn vứt bỏ ba thôi, nhưng con sẽ không rời xa ba, ba, ba để con ở bên cạnh ba đi! Hôm qua Tùng San đã chính miệng nói với con, cho dù cô ta có đi Hồng Kông hay ở lại thành phố A cũng sẽ không có bất kì dây dưa gì với ba nữa! Nếu có thể, con nguyện ý ở bên ba, thay thế Tùng San!"

Lúc nói những lời này, Cổ Lâm Lâm vùi đầu vào ngực Cổ Trì Tây, giọng nói nghẹn ngào lại có vài phần e lệ.

Cổ Trì Tây lại chỉ để ý tới câu trước, hắn đẩy Cổ Lâm Lâm ra, sắc mặt nghiêm túc, "Hôm qua con gặp San San sao?"

Cổ Lâm Lâm gật đầu, "Hôm qua là ngày họp cuối kì, giáo viên hướng dẫn công bố danh sách sinh viên được cử đi Hồng Kông học nghiên cứu sinh. Hừ! Bọn họ đều cho rằng Tùng San sẽ được chọn,

kết quả lại không có cô ta! Vậy mà cô ta còn mạnh miệng nói mình không muốn đi!"

Ánh mắt Cố Trì Tây loé lên, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Cố Lâm Lâm vừa muốn mở miệng lại cúi đầu, "Không có."

Cố Trì Tây lạnh lùng hỏi: "Con không gây phiền toái nào cho cô ấy chứ?"

Cố Lâm Lâm mím môi, giống như một học sinh mẫu giáo bị phạt đứng, "Con không làm gì cả, chỉ đẩy mạnh cô ta một cái... Ai bảo cô ta nói con không phải con gái của ba!"

Sắc mặt Cố Trì Tây đột nhiên thay đổi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Cố Lâm Lâm, gần từng chữ: "Lâm Lâm, cô nghe cho kỹ đây, cô không phải con gái tôi, tôi cùng sẽ không gặp cô nữa. Nhưng nếu cô còn dám động tới một sợi tóc của Tùng San, tôi sẽ không tha cho cô."

Cố Lâm Lâm kinh sợ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Cố Trì Tây dùng giọng nói lạnh lùng sắc bén như vậy để nói chuyện với cô ta, so với gió lạnh bên ngoài còn thấu xương hơn, toàn thân cô ta căng thẳng, đau đến thấu xương.

"Ba..." Cô ta giương mắt nhìn hắn, ánh mắt long lanh, mờ mịt mà tuyệt vọng.

Cố Trì Tây không hề nhìn cô ta, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Mân đứng ở cửa, đúng lúc chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Cố Trì Tây, trong lòng cô có chút kinh sợ, nhưng vẫn bình

tĩnh nói: "Cố tổng, tôi đã thông báo cho Uông tổng, lát nữa bà ấy sẽ tới đón Cố Lâm Lâm về."

Cố Trì Tây nghiêng đầu liếc nhìn Cố Lâm Lâm một cái sau đó lạnh lùng nói: "Đuổi Cố Lâm Lâm ra ngoài đi! Cũng không được cho Uông Tiểu Kinh bước vào cổng công ty của tôi!"

Lưu Mân kinh ngạc, vội nói: "Vâng, bây giờ tôi sẽ đi gọi bảo an tới."

Lửa giận của Cố Trì Tây vẫn chưa tắt, hần lại nói: "Tôi cho cô năm phút, dọn dẹp nơi này xong sau đó đến gặp tôi."

Lưu Mân vội nói, "Vâng!" Nói xong cô liền lập tức chạy một mạch, vì chạy quá nhanh nên trọng tâm không vững, tư thế chạy thật sự rất không thoải mái.

Cố Trì Tây nghe tiếng giày cao gót của cô ấy nện trên nền gạch thì có chút hối hận lúc trước không tuyển một trợ lý nam để thay thế Trương Tân.

Lúc Tùng San bị Cố Lâm Lâm đẩy, cổ tay cô bị đập vào cạnh cửa. Kết quả rất nghiêm trọng, sưng tấy mấy ngày. Lý Yến rất tức giận, nhin không được mắt Cố Lâm Lâm, hoàn toàn biến trở lại thành Lý Yến có thể vì Tùng San mà liều lĩnh trước kia. Triệu Nhiên cũng rất giận, cô cảm thấy chuyện này nên nói cho Cố Trì Tây biết, nhưng cô lại nhớ tới chuyện mình và Trương Tân đã cắt đứt liên hệ, cho nên đành bắt đắc dĩ thờ dài.

Tùng San suy nghĩ lại thấy cũng không có gì, gần đây cô đã trải qua quá nhiều chuyện, cho nên đối với chuyện Cố Lâm Lâm nổi điên náo loạn, cô không có phản ứng gì cả. Cô chỉ ở lại ký túc xá một

đêm rồi lại trở về bệnh viện chăm sóc Phương Tiểu Tiệp, trên cánh tay dán một miếng thuốc dán, động tác có chút bất tiện.

Cô không nói cho Phương Tiểu Tiệp biết vết thương của cô từ đâu mà ra, chỉ nói rằng mình không cẩn thận bị va chạm.

Phương Tiểu Tiệp cũng sắp xuất viện nên bà vẫn luôn hỏi thúc Tùng San mau về công ty tiếp tục làm việc. Tùng San chỉ là cười cười, kì thực tập cũng đã kết thúc, cô còn có thể đi đâu làm chứ?

Triệu Nhiên nhận được lời mời làm việc của công ty đó nên rất vui vẻ, mỗi ngày đều đi làm đúng giờ, Tùng San thì vì chuyện trong nhà mà cả tháng không đi làm, nên kì thực tập chấm dứt không được giữ lại. Ngày đó, sau khi trở về trường, Tùng San cùng mọi người tâm sự một chút mới phát hiện, thì ra có rất nhiều người đã có công việc rồi, quả nhiên bọn họ có tiền đồ hơn nhiều so với tên Chu Trường An kia.

Nhưng Tùng San vẫn không có gì cả, việc thực tập thì làm cho rồi tinh rồi mù, chuyện được cử sang Hồng Kông học tiếp cũng là giấc mộng Nam Kha, trong nhà thì xảy ra chuyện, còn bị Cổ Lâm Lâm khóc lóc om sòm ức hiếp... Vì thế hôm đó, khi Tùng San được các bạn học đưa về phòng, ánh mắt mọi người nhìn cô mang theo sự thương xót.

Tùng San cười bất đắc dĩ, cô có cảm thấy mình giống như một người nghèo được giúp đỡ vậy, cảm giác thật kì lạ.

Thật ra cô không hề thấy mình thảm đến thế, không xui xẻo tới mức cần người khác đồng tình thương hại. Giống như câu nói gần đây ba Tùng nhà cô hay treo trên miệng, đời người sao có thể luôn

luôn thuận lợi được, cuộc sống phải có lúc nhấp nhô quanh co gì gì đó thì mới là bình thường.

Chua ngọt đắng cay đều là vị, mỗi thứ đều phải nếm một chút mới là cuộc sống.

Cho nên cô không lo âu gì nhiều, nghe lời ba Tùng nói, cứ từng bước từng bước đi về phía trước, chẳng bao giờ sai được.

Loại bỏ ý tưởng đi Hồng Kông, việc kế tiếp chính là kiên trì tìm một công việc, sau đó kiếm tiền, trả nợ. Tuy rằng hôm đó Cố Trì Tây đã nói với cô chuyện đó không có gì, không cần vội.

Mấy hôm trước ba Tùng lấy sổ tiết kiệm đưa cho cô, là toàn bộ tài sản mà nhà họ Tùng đã tiết kiệm hai mươi mấy năm qua, tính ra cũng được ba mươi mấy vạn, ba Tùng nói: "Con đưa số tiền này cho anh ta trước, số còn lại chúng ta từ từ tính."

Tùng San không lấy, đó là số tiền Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp tích lũy hơn nửa đời người, vốn liếng để dành cho ma chay sau này, sao có thể nói lấy là lấy. Cô cười cười nói, mình sẽ có cách khác. Họ nuôi nấng cô hai mươi mấy năm đã đến lúc cô nên báo đáp.

Tết nguyên đán sắp tới, bận rộn mấy tuần nhìn lại đã sắp qua năm. Phương Tiểu Tiệp đại nạn không chết, về sau hạnh phúc ngập tràn, sau khi bà phục chức tiếp tục làm y tá trưởng, các cô ý tá cấp dưới đã ngoan ngoãn nghe lời hơn nhiều, bất cứ cái gì bà muốn động tay vào làm họ đều tranh nhau làm thay. Phương Tiểu Tiệp cảm động tới mức ứa nước mắt, về tới nhà liền khen ngợi thế gian này còn tồn tại nhân tình.

Tùng San không cần đi bệnh viện nữa, thời gian trống rất nhiều, vì thế cô cảm sơ yếu lý lịch nghiêm túc đi tìm việc làm. Cả ngày mặc trang phục công sở màu đen, đi sớm về muộn, gót giày cao gót vì đi nhiều cũng sắp hỏng rồi, nhưng vẫn không tìm được công việc thích hợp.

Sau đó chính cô cũng cảm thấy mờ mịt, với cô, công việc nào mới là thích hợp?

Đối với một sinh viên không hề có kinh nghiệm công tác mà nói, cái gọi là công việc thích hợp thật sự quá ít. Lúc này cô mới ý thức được, có thể giống như Tống Đào, tìm được một công việc chỉ cách trường học bốn mươi phút đi tàu điện ngầm thật sự không dễ dàng. Cuối cùng cô cũng hiểu, vì sao Chu Trường An vì công việc một năm hai mươi vạn mà vứt bỏ cô.

Cả một ngày chạy ngược chạy xuôi, khi về tới nhà chân cô như muốn gãy lìa, cô đứng dưới tầng nhìn tán cây trụ lủi, có chút mờ mịt. Ở chính chỗ đó đã từng có một người cúi đầu hút thuốc.

Đã rất lâu rồi họ không liên lạc với nhau. Từ ngày hấn ôm cô nói, San San, không sao cả, hấn có thể đợi, đợi cô quay về bên hấn. Cô cười không nói gì, lau nước mắt xoay người rời đi. Hấn cũng không còn xuất hiện dưới nhà cô nữa.

Có hàng xóm vừa đi siêu thị về, nhìn thấy Tùng San liền nhiệt tình chào hỏi, Tùng San nhìn túi hàng tết trên tay người ta, tim đập loạn nhịp. Sắp qua năm mới rồi.

Rõ ràng cô đã đồng ý với hấn, sau này cô sẽ cùng hấn trải qua năm mới.

Trong lòng cô bỗng nhiên rất khó chịu, cô không dám đứng dưới tầng nhà mình mà khóc, nên đành đi tới chỗ hòm thư bên cạnh quay mặt lại, hít thật sâu. Không phải cô không muốn nhớ, chỉ là không biết còn có thể làm những gì. Tình huống hiện tại của họ, rốt cuộc là gì?

Sau một hồi suy nghĩ, bàn tay lạnh lẽo của cô lấy điện thoại ra, bấm số, gọi.

Vốn dĩ cô chỉ muốn nói một câu năm mới vui vẻ, nhưng kết quả vừa nghe thấy giọng nói của hắn, chưa kịp nói gì cô đã sắp rơi nước mắt rồi.

"San San, em có khỏe không?" Hắn hỏi.

"Ừm, còn anh?" Cô bịt mũi hỏi.

"Vẫn vậy." Giọng nói của hắn vẫn dịu dàng như thế.

"Tất niên năm nay, anh có dự định gì không?" Tùng San hỏi.

"Không biết nữa." Hắn cười cười, còn có thể tính sao đây.

Tùng San không biết lấy dũng khí từ đâu, ma xui quỷ khiến nói: "Đêm 30 em phải ở nhà với ba mẹ, ngày 28 ba mẹ em lên núi tảo mộ, em có phỏng vấn nên không đi được."

"Ừm." Hắn nhẹ giọng đáp.

Cô nghe tiếng "Ừm" đó thì có chút khó chịu, dứt khoát nói thẳng: "Em đi phỏng vấn xong thì sẽ tới tìm anh, em... nhớ Lão Tần."

Hắn ngừng một lát, cười trả lời: "Được."

Bầu trời nhẹ nhàng rơi những bông tuyết nhỏ, rớt xuống mặt đất lập tức hoà tan. Cảnh vật Giang Phong Uyển thay đổi rất nhiều, sắp qua năm mới, khắp nơi giăng đèn kết hoa, cách trang trí rất có phong vị ngày tết. Trên đèn đường treo những bông hoa tuyết lớn, trong bồn hoa cũng gắn những vật liệu trang trí rất đẹp, hàng cây hai bên đường cũng giăng đèn màu như sao trên trời.

Tùng San nhìn bốn phía, ánh mắt mang theo sự hưng phấn, "Thật đẹp, mùa đông ở đây đúng là rất đẹp."

Cố Trì Tây cười mở cửa, "Buổi tối còn đẹp hơn."

Ánh mắt Tùng San dao động, cô mím môi, cùng hắn vào cửa, nói: "Em chỉ có thể ở một lát, buổi tối ba mẹ em về rồi."

Cố Trì Tây xoa xoa đầu của cô, cười thành tiếng trả lời: "Ừm."

Lão Tần đã lâu không gặp Tùng San, ngửi thấy mùi của cô vội vàng xông tới, hai chân trước bám vào người cô, ra sức liếm. Tùng San cười ôm lấy nó ngồi trên sofa, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Trì Tây, "Hình như lão Tần hơi mập lên thì phải? Nặng hơn sao?"

Cố Trì Tây cười trả lời: "Trời lạnh nó sẽ béo lên, mùa xuân mùa hè sẽ gầy đi." Nói xong hắn đi vào bếp, mở cửa tủ lạnh, lấy một chai nước ra.

Tùng San nhìn hắn, cười hỏi: "Cuối cùng anh cũng ném mấy chai nước đó đi rồi à?"

Cố Trì Tây lại mở cửa tủ lạnh lớn ra cho cô nhìn, "Không, vẫn còn."

Tùng San sửng sốt, nhất thời cũng không biết nên có biểu cảm gì cho phải.

Cố Trì Tây rất tự nhiên đóng tủ lạnh, bước tới chỗ cô, mở nắp chai nước đưa cho cô, "Cái gì của em cũng vẫn còn ở đây, anh không ném bất cứ thứ gì."

Tùng San nhận lấy chai nước uống một ngụm, nước lạnh lẽo trôi vào bụng, không có hương vị, toàn thân cô hơi run run, "Lạnh thật! Sao thời tiết lạnh như thế này mà anh còn uống nước lạnh nữa? Nên uống nước ấm mới đúng."

Cố Trì Tây hơi sửng sốt, nói: "Thực xin lỗi, anh đi lấy nước ấm cho em."

Tùng San giữ chặt tay hắn, bàn tay lạnh lẽo của cô nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, cảm giác ấm áp hết sức quen thuộc, "Em không nói em, em nói anh, sao cứ uống nước lạnh như vậy mãi thế? Anh nên học theo lão Thẩm uống trà đi."

Cố Trì Tây cầm lấy tay cô, cười cười: "Anh quen rồi, mấy chục năm nay đều uống nước lạnh."

Tùng San hỏi: "Vì sao?"

Ánh mắt Cố Trì Tây rất ấm áp, "Bởi vì nước lạnh sẽ khiến đầu óc anh tỉnh táo."

Tùng San khẽ nhún mày, "Khi nào đầu óc anh không tỉnh táo?"

Đôi mắt Cố Trì Tây cong cong, "Khi nhớ em."

Tùng San mỉm cười, "Em lại quên mất chuyện anh hay nói văn về."

Cố Trì Tây kéo tay cô, ngồi gần cô hơn, bế Lão Tàn đang nằm trong lòng cô đặt xuống đất, sau đó ôm cô bé con đặt trên đùi, ôm lấy hông cô, hôn lên mặt cô.

"San San, anh nhớ em."

Lòng Tùng San quặn thắt, đưa tay ra nâng mặt hấn lên, bốn mắt nhìn nhau, nghiêm túc nói: "Cố Trì Tây, em cũng nhớ anh."

Cố Trì Tây mỉm cười, hôn lên đôi môi cô như chuồn chuồn lướt nước rồi buông ra, "San San, anh có hai món quà muốn tặng em."

Tùng San mím môi, cảm giác bị hấn hôn lúc này vẫn chưa biến mất, hai má ửng hồng, cô cười nói: "Đừng, em còn nợ tiền anh đó, anh còn đưa thêm đồ cho em nữa, em nhận không nổi đâu."

Cố Trì Tây cười không nói, đặt cô xuống, đứng lên, kéo tay cô đi tới thư phòng, lấy một tập văn kiện trong ngăn kéo đưa cho cô, "Đây là món quà thứ nhất."

Tùng San hơi hoang mang, nhận lấy tập văn kiện, mở ra nhìn thoáng qua, đập vào mắt cô là thư báo trúng tuyển học thạc sĩ ở đại học tài chính Hồng Kông, tên trên thư là "Tùng San".

Tùng San sửng sốt, cầm tờ thông báo đó nhìn rất lâu, giương mắt nhìn hấn, "Thế này là sao? Không phải em không trúng tuyển sao? Sao họ lại gửi giấy báo trúng tuyển cho em?" Ánh mắt cô lộ ra sự kinh ngạc lẫn sợ hãi, "Anh giúp em phải không? Anh muốn đưa em đi Hồng Kông?"

Cố Trì Tây nói: "Anh chỉ thấy bọn họ đối xử với em không công bằng, nữ sinh đó dùng tiền để thay thế tên em trong danh sách, cho nên anh đã giúp em lấy lại."

Tùng San vẫn cau chặt mày, "Anh nói thật thoải mái, nhưng em chưa từng nói em muốn đi Hồng Kông! Anh như vậy bảo em phải làm sao?"

Cố Trì Tây cười cười, sau đó mở ngăn kéo lấy vật gì đó cầm trong tay, lại cố ý giấu sau lưng, đi đến trước mặt cô.

"San San, anh có một cách có thể khiến em không thấy rối rắm." Nói xong hắn đưa bàn tay ở sau lưng ra, mở chiếc hộp màu đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

"San San, đây là món quà thứ hai anh muốn tặng em, lấy anh nhé."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 70

Tùng San không biết viên kim cương kia lớn tới đâu, cô chỉ nhìn chăm chú vào viên đá màu trắng này, thật lâu cũng không thể nói nên lời. Viên đá trắng trong suốt, xung quanh cạnh bên của nó được mài giũa rất nhiều hình thoi phản chiếu ánh sáng lấp lánh, sáng hơn cả ngôi sao trên trời.

Cố Trì Tây nhìn dáng vẻ ngây người của cô, thản nhiên mỉm cười, lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, một bàn tay nâng tay trái cô lên, tay còn lại đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Tay cô rất nhỏ, ngón tay nhỏ nhắn tinh tế, đeo số nhỏ nhất mà còn hơi rộng.

Tùng San vẫn nhìn chăm chăm chiếc nhẫn đó tới xuất thần, nhẫn đeo vào ngón tay rồi mới thật sự nhận ra, viên đá xinh đẹp ấy gần như che hết chiều ngang ngón áp út của cô.

"Vì không biết em thích kiểu dáng như thế nào, cho nên anh đành mua cái đơn giản nhất, thích không?" Cố Trì Tây dịu dàng hỏi.

Lúc này Tùng San mới khôi phục tinh thần, chợt ý thức được chiếc nhẫn đã đeo vào tay, nhất thời cô có hơi kích động. Muốn tháo ra nhưng lại không dám, cô khó xử nói: "Sao anh lại như vậy, thừa dịp em không phản ứng lại đeo cho em!"

Cố Trì Tây cười rất vui vẻ, nâng mặt cô lên hôn một cái "San San, lấy anh đi."

Tùng San mím môi, đột nhiên cô cảm thấy chiếc nhẫn trên tay cô thật nặng: "Cố Trì Tây, anh tháo nhẫn ra đi, em không thể nhận được."

Câu trả lời của cô hình như không khiến Cố Trì Tây ngạc nhiên, hắn cũng không tháo nhẫn ra, chỉ cười hỏi: "San San, em không muốn lấy anh sao?"

Những lời này nghe rất tùy ý, nhưng tầm mắt hắn lại luôn đặt trên người cô. Ánh mắt nghiêm túc ấy trong vô hình lại mang theo áp lực.

Tùng San cắn môi, suy nghĩ một chút rồi nói, "Nói không thì là giả, Cố Trì Tây, anh cầu hôn em, em rất cảm động."

Cố Trì Tây kéo tay cô, "Vậy em đồng ý đi, không cần băn khoăn gì cả, San San, chỉ cần em mở miệng nói đồng ý, những chuyện còn lại cứ để anh giải quyết."

Ánh mắt Tùng San hơi dao động, cô cười nhẹ, "Nghe không tệ, nhưng, anh làm sao có thể khiến ba mẹ em tán thành đây?"

Cố Trì Tây nói: "Ba mẹ em không đồng ý cho chúng ta bên nhau đơn giản vì lo lắng hai chuyện. Đầu tiên là tuổi tác của chúng ta cách xa nhau, họ sợ em bị anh lừa. Thứ hai là thân phận của chúng ta quá khác biệt, họ sợ em bị nói ra nói vào."

Tùng San nghĩ nghĩ, gật đầu, "Ừm, đúng vậy."

Cố Trì Tây nói tiếp: "Cho nên nếu muốn khiến họ đồng ý, chỉ cần dẹp bỏ băn khoăn này là xong thôi."

Tùng San hỏi: "Làm sao dẹp bỏ?"

Cố Trì Tây cười cười, chỉ vào thư thông báo trúng tuyển kia, "Dựa vào cái này." Hấn kéo Tùng San ngồi vào sô pha, mở cặp văn kiện kia ra, "Chỉ cần em đi Hồng Kông học thạc sĩ, anh cũng sẽ đi cùng em đến Hồng Kông. Dùng một năm thời gian ở chung để họ biết chúng ta sống rất tốt, anh không lừa em, lại càng không bội tình bạc nghĩa với em. Chờ em tốt nghiệp, lấy được học vị, có thể vào làm ở một công ty lớn, cho dù anh không giúp em thì không tới vài năm em cũng có thể lên tới chức vị quản lí cấp cao. Như vậy em sẽ không còn là một sinh viên bình thường, đương nhiên cũng không cần lo lắng khác biệt về địa vị xã hội của chúng ta nữa."

Lão Tần đã khuyên hấn rời xa đất thị phi. Đối với Cố Trì Tây mà nói, đây đúng là một đề nghị tuyệt vời.

"Anh cùng em đi Hồng Kông?" Tùng San giật mình hỏi.

"Đúng, anh sẽ cùng em đi Hồng Kông, rời xa thành phố A phiền phức này, cùng đi Hồng Kông sống cuộc sống chỉ có hai chúng ta." Cố Trì Tây xoa mái tóc cô, trong mắt không thể che giấu được tình cảm dịu dàng.

Tùng San lại một lần nữa ngây dại. Đồng hồ treo trên tường tích tắc vang, nhưng Tùng San lại hoàn toàn đứng hình, cô chỉ nhìn người đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt trống rỗng mờ mịt.

Cố Trì Tây vẫn là người gặp sóng lớn cũng không sợ, dịu dàng nói: "San San, anh muốn cùng em sống ở Hồng Kông, nhưng nếu chỉ như thế này, em nhất định sẽ lại có cảm giác anh bao nuôi em, lại cảm thấy không được tôn trọng. Cho nên anh đã mua chiếc nhẫn này cầu hôn em, đeo nó lên em chính là hôn thê của anh, giữa

chúng ta là bình đẳng. Chờ năm sau em lấy được học vị, chúng ta trở về thành phố A xin phép ba mẹ em, sau đó chính thức kết hôn.”

Hắn cứ như vậy vẽ ra một tương lai thật sự tốt đẹp.

Tầm mắt của Tùng San lại một lần nữa rơi vào chiếc nhẫn trên tay, sáng lấp lánh, nặng trĩu, đây là lời hứa của hắn. Người đàn ông này, không chỉ vì cô mà hoạch định một tương lai, còn có năng lực biến tương lai này thành hiện thực.

Hắn nói, chỉ cần cô đồng ý, chuyện còn lại cứ giao cho hắn.

Thật tốt.

Tỉnh táo lại, cô phát hiện khoé mắt mình đã ướt đẫm nước mắt. Tùng San hít mũi, vươn tay nắm lấy vạt áo hắn, dựa vào lòng hắn, không nói gì cả, chỉ biết khóc.

Hắn cũng không nói gì, ôm cô vào trong ngực, tùy ý cho hai má của cô bé con dán vào ngực hắn, để nước mắt cô làm ướt áo sơ mi mình.

"Cố Trì Tây, vì sao lúc nào anh cũng lợi hại như vậy, khiến em không thể tìm ra lý do để từ chối!" Cô ghen ngào, thân hình bé nhỏ run lên.

Cố Trì Tây cười, hôn lên trán cô.

"Ngay từ lần đầu tiên anh đã như vậy, anh tiếp cận em, anh dón em vào chân tường khiến em muốn trốn cũng không thể trốn. Ở dưới kí túc xá, anh nắm lấy tay em dẫn em ra ngoài, em biết rõ là không thể nhưng vẫn bị động theo anh lên xe. Ở đỉnh núi Lạc Hà

anh hôn em, em biết rất rõ anh muốn làm gì nhưng lại không thể tránh." Nước mắt cô lại từng giọt từng giọt rơi trên người hắn.

"Em càng muốn cách anh thật xa thì lại càng không thể rời xa anh". Cô vươn tay nắm lấy áo sơ mi của hắn, dốc sức kéo, "Em chỉ muốn yên ổn tìm một công việc ở thành phố A, anh lại muốn đưa em đi Hồng Kông, còn cầu hôn em nữa!"

Từ lần đầu tiên gặp nhau tới giờ, cô luôn bị hắn nắm bắt trong tay.

Cố Trì Tây vẫn cười nhẹ, càng ôm cô chặt hơn, "San San, làm vợ anh đi, để anh chăm sóc em cả đời, được chứ?"

Cô càng khóc dữ dội hơn, "Em không muốn đồng ý, nhưng anh đã đeo nhẫn cho em rồi!"

Cố Trì Tây cười càng vui sướng, vươn tay ra xoa nhẹ lên mặt cô, "Ừm, anh ép mua ép bán, đều là lỗi của anh."

Mặt Tùng San ướt đẫm nước mắt nhưng bật cười, "Có phải em rất quái đản hay không?" Cô quệt mũi, hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng, sau đó nghiêm túc nhìn thẳng hắn, "Cố Trì Tây, em yêu anh. Em rất vui được làm vợ anh, ở bên anh cả đời. Nhưng..."

Hàng mi Cố Trì Tây hơi rung động, "Nhưng cái gì?"

"Nhưng bây giờ em chưa thể đồng ý." Cô ngừng một lát, "Trước khi em còn chưa trả hết tiền nợ cho anh thì không thể."

Đôi mày của Cố Trì Tây hơi nhíu lại, hắn nhìn cô nhưng không nói gì.

"Bây giờ chúng ta không bình đẳng, nếu em gả cho anh, thì cả đời này em cũng không yên lòng. Anh nói rất đúng, bất bình đẳng giữa chúng ta chỉ tồn tại trong lòng em, cũng không phải do anh áp đặt em. Bởi vì anh luôn vì em mà trả giá, nhưng em chỉ biết bị động tiếp nhận ân huệ của anh. Cái này mới thật sự là bất bình đẳng, em nhất định phải làm chút gì đó, trả lại tiền cho anh, như vậy sau này em có thể yên tâm thoải mái yêu anh." Cô cúi đầu, cười khổ, "Nhưng bây giờ, em không thể làm gì cho anh, còn nợ tiền anh nữa."

Cố Trì Tây than nhẹ, "San San, anh không cần em vì anh mà làm gì cả, chỉ cần em có thể ở bên cạnh anh, để khi anh nhớ em có thể nhìn thấy em, ôm em một cái, vậy là đủ rồi."

Tùng San cười, "Nghe như đang phục vụ vậy. Chi bằng chúng ta dứt khoát ký một cái hợp đồng bao nuôi đi, thời gian là một năm ở Hồng Kông, em được anh bao nuôi, bỏ đi tôn nghiêm và kiêu ngạo, tất cả đều nghe theo lời anh, xem như em lấy thân trả nợ."

Cố Trì Tây cười lắc đầu, "San San, em nói gì anh cũng đồng ý với em, nếu làm như vậy có thể khiến cho lòng em thoải mái một chút thì anh không ngại. Chỉ cần em có thể ở bên cạnh anh."

Đôi mắt Tùng San lại chan chứa nước mắt, cô cười nói: "Cố Trì Tây, anh là người làm ăn, anh không cảm thấy như vậy rất thiệt sao?"

Cố Trì Tây nghiêm túc nói: "San San, từ lúc anh yêu em, anh đã không còn để ý tới chuyện thắng thua nữa rồi."

Khi Tùng San về tới nhà sắc trời đã tối đen như mực, cô đứng dưới tầng nhìn thấy nhà mình sáng đèn liền biết Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân đã về rồi. Lúc đi lên tầng, bước chân cô hơi lảo

đảo, có lẽ là hôm nay cảm xúc thay đổi liên tục nên đầu óc hơi choáng váng.

Vào cửa cô liền nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp đang ngồi trên sofa xem ti vi, là tiết mục gala tất niên, rất náo nhiệt.

"Con đi đâu vậy, sao giờ mới về?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

Tùng San không đáp lại, cô cởi áo khoác ra, vào phòng khách ngồi bên cạnh Phương Tiểu Tiệp, lại nhìn Tùng Chí Quân đang bận rộn trong bếp, nói: "Ba, mẹ, con có chuyện muốn nói."

Phương Tiểu Tiệp thấy mặt con gái rất nghiêm túc, bà âm thầm cảm thấy có chuyện không ổn, vì vậy bà hô to gọi Tùng Chí Quân đang ở trong bếp: "Lão Tùng, ông làm nhanh lên, San San có chuyện muốn nói."

Tùng Chí Quân đang hầm thịt trong bếp, lúc đi ra, tay ông chùi vào cái tạp dề đang mặc trên người, hỏi: "Chuyện gì?"

Tùng San hít sâu, bình tĩnh nói, "Có hai chuyện, một chuyện tốt một chuyện không tốt, hai người muốn nghe chuyện nào trước?"

Phương Tiểu Tiệp nhướn mày, "Con bé chết tiệt này, bí ẩn như vậy làm gì, nói mau đi!"

Tùng San lấy giấy thông báo trúng tuyển vào đại học Hồng Kông, đặt lên bàn, "Chuyện tốt chính là, con được trường đại học ở Hồng Kông tuyển chọn, được chọn học tiếp lên học vị Thạc sĩ tài chính, thời gian là một năm."

Phương Tiểu Tiệp nhìn Tùng Chí Quân, hai người đều có vẻ mặt cực kì kinh ngạc.

Tùng Chí Quân lau tay lên tạp dề hai lần, sau đó lấy văn kiện đó ra nhìn hai lần, kích động nói: "San San, thế này là sao, sao lại có chuyện tốt như vậy chứ?"

Phương Tiểu Tiệp cũng cười nói, "Thật hay giả đây? Con gái tôi có thể đi Hồng Kông học sao? Còn lại được cử đi học?"

Tùng San nhìn vẻ mặt kích động của ba mẹ, cười cười: "Trường con hàng năm đều có hai người được chọn, năm nay vốn đã định sẵn người được chọn là con, kết quả lại bị người khác dùng tiền cướp mất. Khi đó, con đang vì chuyện chăm sóc mẹ mà không suy nghĩ nhiều, không tính tới chuyện được chọn, cho dù có được chọn con cũng sẽ không đi cho nên không nói với ba mẹ."

Phương Tiểu Tiệp trợn mắt, "Con gái ngốc, cơ hội tốt như vậy sao có thể không đi được chứ! Mẹ không sao nữa rồi, bây giờ mẹ rất khỏe, không khác gì trước kia! Có thể đi Hồng Kông chính là cơ hội ngàn năm có một, con nhất định phải nắm bắt!"

Tùng Chí Quân khẽ nhú mày, hỏi: "Nếu đã bị người ta cướp mất, sao bây giờ lại được chọn?"

Tùng San bình tĩnh trả lời: "Bởi vì Cố Trì Tây giúp con, anh ấy thấy bọn họ làm vậy là không công bằng, nên đã thay con ra mặt."

Phương Tiểu Tiệp nghe xong, "A!" Một tiếng, nhìn Tùng Chí Quân, nửa ngày mới nói: "Người này thật là có bản lĩnh."

Tùng Chí Quân càng nhú chặt mày, "San San, vậy con có tính toán gì không?"

Tùng San nhìn ba mình, nói ra sự thật: "Con còn chưa quyết định, cho nên mới mang về xin ý kiến ba mẹ."

Phương Tiểu Tiệp khẽ nhếch miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không lên tiếng.

Tùng Chí Quân hỏi: "Vậy tin không tốt là gì?"

Tùng San hít sâu một hơi, lấy cái hộp nhỏ trong túi xách, mở hộp ra, viên kim cương lớn lấp lánh loá cả mắt.

"Tin không tốt chính là, anh ấy cầu hôn con, anh ấy muốn cùng con đi Hồng Kông."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 71

Tổng Đào đi công tác ở thành phố F hơn một tháng mới về, người lại đen đi không ít. Từ thành phố F ảm áp đột nhiên quay trở lại thành phố A lạnh lẽo, nhất thời hắn không thể thích ứng được. Hắn ngồi trong quán nhỏ trước cổng trường đại học A, uống một hớp lớn trà đại mạch, nóng ấm cả dạ dày.

Lý Yến vừa ra khỏi trường, từ xa đã thấy Tổng Đào ngồi bên cửa sổ, cô nhiệt tình vẫy vẫy tay. Vừa mới sang năm mới, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, nhưng những nơi gần trường lại không giống vậy. Học sinh và giáo viên công chức đều về nhà, việc làm ăn của mấy nhà trọ trước cổng trường cũng rất ảm đạm, chỉ có một hai nơi kiên trì tiếp tục mở cửa.

Tổng Đào thấy Lý Yến vẫy tay liền cười với cô. Lý Yến đi tới, cô không thể kiềm chế được kích động trong lòng, cười nói: "Tiền bối, năm mới tốt lành!"

Tổng Đào cười nói: "Năm mới tốt lành, em thi khảo sát sao rồi?"

Lý Yến sờ sờ đầu, "Bình thường, hi vọng có thể qua thuận lợi."

Tổng Đào bật cười: "Không tệ lắm! Nếu em đã nói vậy thì nhất định có thể qua." Nói xong hắn rót cho cô một tách trà, "Uống chút trà đi."

Lý Yến vui vẻ uống một hớp, trong dạ dày rất ấm áp, lòng cũng ấm theo.

"San San gần đây sao rồi?" Tống Đào khách sáo vài câu rồi lại hỏi vấn đề quan trọng nhất.

Lý Yến cũng biết hôm nay hẳn tới tìm cô là vì chuyện này, cô cũng không để ý, chỉ thờ dãi nói: "Haizzz, cũng không biết nên nói cô ấy tốt hay không tốt."

Tống Đào khẽ nhú mày, "Thế là sao?"

"Lúc trước danh sách cử sang Hồng Kông học thạc sĩ tài chính có San San, kết quả lại bị Hồ Văn Đình ban III dùng tiền mua chuộc. Vốn tưởng rằng không còn hy vọng, nhưng mấy hôm trước giáo viên hướng dẫn lại nói trong danh sách sẽ tăng thêm một người là San San." Lý Yến nói.

Tống Đào suy nghĩ một lát rồi nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao?"

Lý Yến gật đầu: "Là chuyện tốt, nhưng anh có biết chuyện tốt này từ đâu mà ra không?"

Tống Đào dừng một lát, chần chừ mở miệng nói: "Cố Trì Tây?"

Lý Yến đạo: "Đúng, chính Cố Trì Tây đã giúp đỡ. Lúc trước mẹ San San nằm viện, Cố Trì Tây cũng đã chi một số tiền rất lớn."

Tống Đào miễn cưỡng cười cười, "Cố Trì Tây đối xử với San San thật tốt."

Lý Yến giận dữ nói, "Đúng là tốt, quả thực là rất tốt, tốt tới mức San San cảm thấy hổ thẹn trong lòng, không biết nên làm thế nào để báo đáp ông ấy."

Tổng Đào nói: "Cô ấy cần gì phải báo đáp, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh Cố Trì Tây không phải đã đủ rồi sao?"

Lý Yến nói: "Ngày mà Cố Trì Tây đưa thông báo trúng tuyển cho San San, ông ấy cũng đã dùng một chiếc nhẫn kim cương thật lớn để cầu hôn San San, ít nhất là 3 cara."

Tổng Đào hơi bất ngờ, ngón tay vuốt ve tách trà, "Ông ấy thật biết chọn thời điểm, quả nhiên đa mưu túc trí. Ông ấy có ơn với San San, cô ấy muốn cự tuyệt cũng không thể."

Lý Yến uống một ngụm trà, "Đúng là như vậy, ông chú này luôn quan tâm San San kỹ lưỡng như vậy. San San không thể chống cự được."

Tổng Đào cười khỏ, "Nhưng không phải San San cũng thích ông ấy sao? Thế nào, đồng ý rồi à?"

Lý Yến lại lắc đầu, "Ba mẹ San San không đồng ý, hơn nữa San San cảm thấy mình nợ Cố Trì Tây quá nhiều, lúc này mà gả cho ông ấy, cô ấy sẽ thấy không yên lòng."

Tổng Đào để tách trà trong tay xuống, "San San nghĩ nhiều rồi, thật ra không có gì phải bất an, giữa bọn họ có tình cảm, cần gì phải so đo nhiều như vậy? Xem tình hình này Cố Trì Tây đối với San San tuyệt đối là đã nắm chắc phần thắng, San San đồng ý cũng là chuyện sớm muộn. Ngược lại bên phía ba mẹ cô ấy, chỉ sợ không dễ dàng qua cửa ải này như vậy. Nếu họ cứ dễ dàng đồng ý thì

không thể nào tránh khỏi hiềm nghi vì tiền bán con. Ba mẹ cô ấy đều là người truyền thống, sợ rằng không thể chấp nhận được."

Lý Yến nghe Tống Đào nói, cảm thấy không thể nào không cúi đầu bái phục hẳn. "Tiền bối, anh phân tích quá đúng!" Nói xong cô lại cười "Cho nên hôm nay em tìm đến đây, chính là muốn nói cho anh biết chuyện đã xảy ra, xem xem anh có thể có cách gì không, khai thông suy nghĩ của San San, hoặc khai thông suy nghĩ của ba mẹ cô ấy. Dù sao nếu San San không đồng ý lời cầu hôn của Cố Trì Tây, chuyện đi Hồng Kông bị huỷ bỏ như vậy thì thật đáng tiếc."

Tống Đào nhìn Lý Yến, ánh mắt khẽ dao động, "Lý Yến, không phải em từng bài xích chuyện tình cảm của San San à? Sao bây giờ em lại giống như đang hi vọng San San lấy Cố Trì Tây vậy?"

Lý Yến cười cười, "Đây không phải là chuyện em có hi vọng hay không, em chỉ là người đứng xem, vốn không có quyền phát ngôn. Nhưng, là một người vất vả học cả năm cho kì thi nghiên cứu sinh, em thật sự cảm thấy chuyện đi Hồng Kông này nhất định không thể lãng phí! Cũng vì đây là chuyện San San nên làm, cô ấy nên đi Hồng Kông."

Nói xong cô lại cúi đầu, nhìn chằm chằm vào nửa tách trà trước mặt, nói: "Lúc trước em đã làm quá mọi chuyện lên rồi, chẳng qua là người mê xem kịch quá nhập tâm mà thôi." Cô cười cười, giương mắt nhìn Tống Đào, "Hiện tại em chỉ đơn thuần nghĩ San San là bạn tốt của em, em cảm thấy cô ấy nhất định phải theo đuổi hạnh phúc và tương lai của mình."

Tống Đào cười cười, lại cầm ấm trà rót đầy tách cho Lý Yến, "Được, anh sẽ thử đi nói chuyện với San San, xem có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng cô ấy hay không. Về phần ba mẹ cô ấy..." Tống

Đào để tách trà trong tay xuống, "Nếu Cố Trì Tây đã dám hạ nước cờ này, thì chắc chắn ông ấy đã có biện pháp thuyết phục ba mẹ cô ấy, ông ấy là một người rất khôn khéo, không cần chúng ta phải nhọc lòng quan tâm đâu."

Đây là tất niên u ám nhất của nhà họ Tùng.

Từ ngày Tùng San cầm giấy thông báo trúng tuyển và chiếc nhẫn kim cương đó về, Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp luôn luôn lo lắng. Trước nghĩ sau suy, trái tim phải lo, thảo luận như thế nào cũng không có kết quả, sau đó hoàn toàn không có tâm trạng đón năm mới.

Mấy ngày nay, Tùng San vẫn ngoan ngoãn ở nhà không đi đâu cả. Một mặt sợ ba mẹ lo lắng, mặt khác vì không biết đi đâu.

Một nhà ba người, đều vì một chuyện mà cảm thấy mâu thuẫn trước nay chưa từng có nhưng lại không biết nên giải quyết thế nào.

Phương Tiểu Tiệp là người luôn luôn dứt khoát, bà làm y tá trưởng 10 năm, trong lòng luôn có một châm ngôn, không có trở ngại nào không thể vượt qua, không vượt qua được thì buông xuống, đây là tiêu chuẩn luôn được bà áp dụng, chưa bao giờ có do dự. Nhưng lúc này đây, đối mặt với khó khăn trong việc chọn lựa hạnh phúc và tương lai cho con gái, bà lại không hề có chủ ý gì. Phương Tiểu Tiệp cũng cảm thấy mình rất tham lam, vừa muốn con gái đi Hồng Kông, vừa kiên quyết không đồng ý con gái lấy một người lớn tuổi như vậy. Cái tốt thì muốn lấy, ở đâu ra chuyện hay như vậy chứ?

Tùng Chí Quân là người thành thật mấy chục năm qua, chuyện gì cũng cười ha ha cho qua chuyện. Ông luôn có thói quen làm người

thành thật thân thiện, cảm thấy chuyện gì cũng có thể thương lượng, nhưng lúc này đây, ông lại không thể tìm ra cách để thương lượng. Ông tự xưng mình là người đọc sách, luôn tôn trọng những người không vì tiền mà khom lưng, bình đạm trải qua cuộc sống nhàn tản, gia đình sum họp. Nhưng ông lại là một người cha vô cùng cưng chiều con, thấy cảnh con gái vì nhớ thương một người đàn ông mà tiêu tụy, ông thật sự rất đau lòng. Nếu con gái đồng ý lời cầu hôn của Cố Trì Tây, cùng anh ta đi Hồng Kông, trải qua cuộc sống hạnh phúc, đây không phải là một chuyện cực kì đáng vui mừng sao? Nhưng gia đình họ còn nợ tiền người này, làm như vậy khác gì bán con gái đâu?

Từ đêm 30 đến mùng 5, cả nhà ba người, một là ở nhà, hai là ra ngoài đi đâu đó không ai nhắc tới chuyện này nữa. Bạn bè thân thích đến chúc tết, thuận miệng hỏi một câu San San có bạn trai chưa, Phương Tiểu Tiệp đều sẽ vội vội vàng vàng trả lời chưa có, sau đó mặc kệ nụ cười trên mặt Tùng Chí Quân và Tùng San ngày càng héo rũ.

Đến mùng sáu, Tùng San rốt cuộc cũng ra ngoài, Lý Yên và Tống Đào đã hẹn cô ra ngoài uống nước nói chuyện phiếm. Phương Tiểu Tiệp đứng ở ban công nhìn con gái mình, bà xoay người nói với Tùng Chí Quân: "Hai ta cũng ra ngoài một chuyến đi."

Tùng Chí Quân gật đầu, xoay người đi vào phòng mở ngăn kéo, lấy ra một tấm danh thiếp màu xám trắng kẹp trong cuốn sổ, thiết kế rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ Cố Trì Tây, một số điện thoại công vụ, và một địa chỉ email. Góc trên bên trái còn có hình, giống như một con dấu, nhìn kỹ thì thấy trên đó viết hai chữ "Ninh Nghiễm", giống như logo của công ty.

Tùng Chí Quân lấy di động ra bấm số điện thoại trên danh thiếp, sau đó nghe thấy tiếng thông báo của máy trả lời tự động, theo những chỉ dẫn đó ông ấn một đồng số, hơn nửa ngày cũng không có người sống nhận điện thoại. Không thể nhịn được nữa, ông cúp điện thoại, Tùng Chí Quân thở dài, Cố gia này không phải người có thể thích là hẹn được.

Suy nghĩ một chút ông lại nghĩ tới lão Thẩm, nhìn qua thì thấy đó là một người hiền hoà dễ nói chuyện, vì vậy ông lại lấy danh thiếp của lão Thẩm ra, điện thoại gọi đi, giọng nói của hệ thống chuyển vài vòng, cuối cùng tốt xấu gì cũng có một giọng nữ ngọt ngào nhận điện thoại. Tùng Chí Quân vội vàng tự giới thiệu, nói ông và Thẩm tổng là bạn cũ, hi vọng Thẩm tổng có thể tiếp điện thoại, cô gái kia suy nghĩ một chút rồi mới nói ra một dãy số, bảo ông gọi số đó thử xem.

"Có điều bây giờ là năm mới, có khả năng Thẩm tổng đã đưa cả nhà ra nước ngoài du lịch, cho nên có thể gọi được hay không còn phải xem vận may của ngài." Cô gái trẻ nói như thế.

Tùng Chí Quân bất đắc dĩ nói cảm ơn, sau đó bấm dãy số đó.

Lúc Lão Thẩm nhận được điện thoại của Tùng Chí Quân, hắn đang ở trong vườn ngâm chân, gần đây hắn ăn tất niên quá phong phú nên nóng trong người, Lão Tần đề nghị hắn bổ gan, hắn liền thừa dịp đi Vân Nam ăn tất niên, khi về mang theo vài cân thịt ngựa nhờ vợ hầm canh, kết quả bổ quá, còn bị chảy máu mũi. Hắn vội vội vàng vàng chạy tới Trạch Viên, chọn một cái hồ cá bạc ngâm chân, thanh nhiệt hạ hỏa.

Tề Duyệt Tâm ngồi bên cạnh không ngoan ngoãn, hai chân luôn vung vẩy trên mặt nước, khiến cá trong hồ sợ tới mức bơi đi chỗ

khác.

Lão Thẩm nghe thấy tiếng của Tùng Chí Quân, dừng phản ứng ba giây mới lớn tiếng nói: "A ha, là Tùng chủ biên sao! Năm mới tốt lành!"

Tề Duyệt Tâm ở bên cạnh quay mặt lại, gương mặt xinh đẹp mang theo sự khinh thường. Ba của Tùng San thôi mà, hấn kích động như vậy làm cái gì.

Lão Thẩm quá mức nhiệt tình, khiến Tùng Chí Quân càng thêm xấu hổ, ông nói đông nói tây với Lão Thẩm một hồi, cuối cùng mới mở miệng nói: "Chuyện đó, tôi gọi tới là vì muốn nhờ Thẩm tổng giúp tôi một chuyện, không biết ông có thể giúp vợ chồng tôi gặp mặt Cố tổng một lần hay không, chúng tôi có chuyện cần nói."

Lão Thẩm nghe vậy thì nhướn mày, vội vàng cười nói: "Không thành vấn đề! Lão Cố đang ở thành phố A, chờ tôi sắp xếp giúp ông."

Thả điện thoại xuống lão Thẩm nhin không được cười ha ha, nhìn sang bên cạnh thấy Tề Duyệt Tâm đang bắt mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Sao anh lại quan tâm tới chuyện của Tùng San như vậy chứ?"

Lão Thẩm véo khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của cô ta, "Là chuyện quan trọng liên quan tới hạnh phúc cả đời của Lão Cố, sao anh có thể không để bụng chứ? Haizzz, lão Cố thật sự rất giỏi chịu đựng, kiên cường đợi tới khi ba mẹ người ta nhin không được chủ động hẹn gặp mặt, lợi hại, chiêu này quá lợi hại! Không hổ là lão Cố, Cố gia A thành, ha ha ha!"

Tổng Đào từ thành phố F trở về mang cho Tùng San một cái khăn quàng cổ dệt bằng thủ công rất đẹp, màu sắc rực rỡ, rất có phong thái dân tộc. Lý Yến ngồi một bên nhìn thấy cảnh này thấy hơi bất đắc dĩ, sớm biết vậy hôm nay cô không đi.

Thật ra Tổng Đào cũng thấy rất xấu hổ, ngày hôm qua đi gặp Lý Yến thì hai tay trống trơn, hôm nay gặp Tùng San lại có một cái khăn quàng cổ làm quà tặng. Hắn vốn không có ý định gọi Lý Yến tới, nhưng câu đầu tiên của Tùng San sau khi đi vào quán là "Em vừa mới gọi cho Lý Yến, bảo cô ấy cùng tới đây", hoàn toàn không cho hắn có cơ hội từ chối.

Tùng San cầm khăn quàng cổ, càng thêm xấu hổ, cô cười cười quàng thử một vòng, sau đó lại đeo vào cổ Lý Yến, "Yến Yến, mình thấy cái khăn này hợp với cậu hơn, tiền bối, anh cảm thấy thế nào?"

Lý Yến cười, lấy nó xuống, "Đâu có đâu, cậu quàng đẹp hơn."

Tổng Đào cười, không biết nên nói gì cho phải.

Tùng San nói: "Cứ tặng cho cậu đi, tiền bối, cái khăn quàng cổ này tặng cho Lý Yến đi, lần sau mua cho em một món quà khác nha!"

Tổng Đào gật đầu, "Được, nhất định nhất định."

Lý Yến cảm thấy mình đây thật sự dư thừa, cô càng thêm hối hận vì nhất thời xúc động mà theo tới. Vì thế cô đứng lên, cười nói: "Mình vừa nhớ ra hôm nay phải về nhà một chuyến, hai người cứ nói chuyện đi, cái khăn quàng cổ này em nhận, cảm ơn anh Tê Lợi. Anh nhớ phải tặng cho San San một món quà khác tốt hơn nha!"

Tùng San nhìn bóng dáng Lý Yển cuống quít rời đi, có chút áy náy xoay đầu lại, "Thực xin lỗi, hình như em làm hỏng chuyện rồi?"

Tống Đào bất đắc dĩ cười, "Không sao, không thể trách em được, là do anh nghĩ không chu toàn."

Tùng San cười nói: "Tiền bối, anh thông minh như vậy, chắc đã nhìn ra Lý Yển thích anh đúng không? Tuy rằng đây là chuyện riêng của hai người, em không có quyền xen vào, nhưng là bạn bè, em hi vọng có thể nhìn thấy hai người có kết quả tốt."

Ánh mắt Tống Đào hơi dao động, "San San, em hi vọng bọn anh có kết quả tốt, vậy còn em? Chính em có từng nghĩ tới mình sẽ có kết quả như thế nào không?"

Tùng San nao nao, cười khổ: "Em cũng không biết."

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn Tống Đào, dường như nhận ra chuyện gì đó, "Anh biết hết sao? Lý Yển nói cho anh biết à?"

Mắt Tống Đào sáng rực "San San, anh từng hi vọng mình là người có thể cho em hạnh phúc, đáng tiếc không phải anh. Nếu đã như vậy, là một người đàn ông yêu em bốn năm, anh hi vọng em và Cố Trì Tây có kết quả tốt."

Tùng San khẽ nhú mày, khóe miệng nhếch lên, "Tiền bối, bọn em phải làm sao mới có thể có kết cục tốt?"

Tống Đào thở dài, nhìn thẳng vào Tùng San: "Đồng ý lời cầu hôn của ông ấy, cùng ông ấy đi Hồng Kông, đây chính kết cục tốt của em."

Tùng San kinh ngạc, đôi mắt to trong trẻo trừng lớn, "Tiền bối, sao anh có thể chắc chắn như vậy?"

Tổng Đào mỉm cười, "San San, rốt cuộc em còn gì mà không thể xác định nữa chứ?"

Tùng San sửng sốt, thật lâu sau trong đôi mắt loé lên một cảm xúc phức tạp, "Em cũng không biết, em chỉ cảm thấy, nếu cứ đồng ý lấy anh ấy, cùng anh ấy đến Hồng Kông như vậy, có lẽ cả đời này em sẽ không thể ngẩng đầu lên. Lấy một người đàn ông bằng tuổi với mẹ em, là người giàu có, còn theo anh ấy đi Hồng Kông..."

Vẻ mặt của Tổng Đào cực kỳ nghiêm túc, "San San, em thật sự để ý ánh mắt của người khác hơn cả Cố Trì Tây sao?"

Tùng San sửng sốt, khẽ nhếch miệng nói không ra lời.

Tổng Đào nghiêm túc nói: "Nếu đã như vậy, em không cần phải lấy ông ấy nữa."

Tùng San hơi nhú mày, cười khỏ, "Anh nói rất đúng, tiền bối, những điều này chỉ là lấy cớ mà thôi. Điều em thật sự để ý, thật ra là sự bất bình đẳng về địa vị giữa chúng em, anh ấy đối xử với em càng tốt, em càng cảm thấy anh ấy thiệt thòi, lại càng cảm thấy anh ấy cao cao tại thượng..."

Tổng Đào bình tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao? Cho dù em cảm thấy mình nợ ông ấy, cảm thấy ông ấy cao cao tại thượng, thì thế nào? Đây cũng không phải xã hội cũ chú ý tam tòng tứ đức, hai người kết hôn rồi thì chính là vợ chồng hợp pháp, được hưởng quyền lợi nghĩa vụ bình đẳng, còn suy nghĩ nhiều làm gì nữa chứ?"

Tùng San sửng sốt, "Nhưng em..."

"San San, hôn nhân không phải mua bán, không có ai thua ai thắng. Hai người yêu nhau thì cứ kết hôn, làm bạn bên nhau cả đời, không cần thiết phải so sánh địa vị ai cao hơn ai, nếu quả thật muốn tính toán, Cố Trì Tây đơn giản là có nhiều tiền, nhưng cái em có lại là thanh xuân, em đem tuổi xuân và sắc đẹp của mình cho ông ấy, những thứ này ông ấy có dùng bao nhiêu tiền cũng không mua nổi. San San, không nên xem nhẹ chính mình, ông ấy yêu em, tình yêu này so với tiền bạc còn quan trọng hơn."

Tùng San nghe xong lời Tống Đào nói, thật lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại, tách trà trong tay đã nguội lạnh, cô mới giật mình nhớ tới, cầm lên uống một ngụm, trà đại mạch đã lạnh, hương thơm nồng nàn không còn nữa, chỉ còn lại chút tiếc nuối xót xa.

"San San, đừng để mình phải hối hận. Em yêu ông ấy, em lấy ông ấy rồi đi Hồng Kông học, đó là chuyện tốt. Đây là thứ em đáng được nhận, không phải bánh ngọt từ trên trời rơi xuống, vì em là Tùng San, vì ông ấy yêu em, chỉ thế thôi." Tống Đào lấy tách trà trên tay cô, đổ nước trà đã lạnh sang cái chén nhỏ, sau đó rót cho cô một tách trà ấm nóng.

"Chẳng lẽ nhất định cứ phải từ chối ông ấy, không đi Hồng Kông, để cho mọi người thấy phẩm cách của em cao thượng sao? Như vậy không phải quân tử, mà là ngốc. San San, bọn anh mỗi ngày phải đi làm liều mạng kiếm tiền là vì cái gì? Em đã có cơ hội được học cao như thế, nhất định phải biết nắm lấy, không nên trốn tránh. Em vốn là một cô gái thẳng thắn, tại sao khi đối mặt với Cố Trì Tây lại yếu đuối như vậy?"

Tùng San uống một ngụm trà, nở nụ cười, "Ừm, vẫn là trà đại mạch còn nóng mới ngon."

Tống Đào nói: "Vậy thì thừa dịp trà còn ấm uống vào bụng đi, không cần chờ đến khi trà lạnh."

Tùng San nhìn Tống Đào, ánh mắt mang theo cảm kích, "Tiền bối, cảm ơn anh."

Tống Đào cười cười: "San San, em có thể hạnh phúc thì anh mới thấy có ý nghĩa."

Ánh mắt Tùng San dao động, "Tiền bối, anh nói nhiều lời cổ vũ em như vậy, vì sao không cho mình một cơ hội chứ?"

Tống Đào suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, "San San, có một số chuyện không thể cưỡng cầu. Giống như anh đây ưu tú như vậy, tại sao em lại không yêu anh chứ?"

Tùng San nghiêng đầu cười cười, "Được rồi, em không nói lại anh."

Tống Đào nở nụ cười, "San San, tình yêu chính là chuyện không có đạo lý như vậy, nó không liên quan gì đến tất cả những chuyện khác. Dáng vẻ, tuổi tác, thân phận, địa vị, tiền tài, có lẽ...cũng có thể trở thành phụ trợ, nhưng không phải là nguyên nhân chủ yếu." Hắn vừa nói vừa cười, sau đó thở dài, "Có điều, người có thể vứt bỏ tất cả chỉ biết đến tình yêu, cũng chỉ có Cố Trì Tây - người đàn ông cái gì cũng có."

Nghe những lời này, không hiểu sao, bỗng nhiên khiến Tùng San nghĩ tới Chu Trường An. Cô như suy nghĩ gì đó cười cười, "Ừm, có thể là vậy."

Tống Đào thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Cho nên em nhất định không thể bỏ qua ông ấy."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 72

Vợ chồng Tùng Chí Quân vừa tới dưới chân Tháp Minh Châu, Lưu Mân đã nhiệt tình ra cổng đón, cười nói: "Xin chào Tùng tiên sinh, Tùng phu nhân, tôi là trợ lí của Cố tổng - Lưu Mân, xin hãy theo tôi, thang máy ở bên này."

Phương Tiểu Tiệp nhìn thoáng qua Lưu Mân, bà cảm thấy cô gái này đáng vẻ rất khôn khéo, tuổi tác chắc cũng không lớn hơn Tùng San bao nhiêu, vậy mà đã là trợ lí của Cố Trì Tây.

Tùng Chí Quân ngược mắt nhìn đỉnh Tháp Minh Châu, "Cố tổng của các cô làm việc ở đây sau?"

Lưu Mân cười trả lời: "Từ tầng bảy tới tầng mười hai ở nơi này là sản nghiệp của công ty chúng tôi, Cố tổng có một văn phòng ở tầng chín, có điều ngài ấy không thường tới, hôm nay vì muốn tiếp hai người nên mới tới đây bày tiệc trà."

Phương Tiểu Tiệp hít một hơi khí lạnh, người đó nhiều tiền tới mức nào mà tháp Minh Châu có hơn một nửa là của hắn.

Thái độ của Tùng Chí Quân rất khác thường, ông nghiêm mặt không hề có chút ý cười, Phương Tiểu Tiệp lôi kéo ông vào thang máy. Lưu Mân lấy một tấm thẻ ra quẹt lên máy cảm ứng, sau đó nhấn nút số 7.

Là người đã sống ở thành phố A hơn nửa đời người, nhưng đây là lần đầu tiên Phương Tiểu Tiệp tới tháp Minh Châu. Cửa thang máy mở ra, mấy người phục vụ mặc quần áo màu đen đứng hai bên chào đón vợ chồng Tùng Chí Quân, trên mặt là nụ cười tươi tắn, thái độ rất lịch sự.

Lưu Mân đưa hai người vào phòng đặt trước, cười nói: "Cố tổng sẽ tới ngay lập tức, hai vị cứ nghỉ ngơi một lát."

Căn phòng này được dán giấy dán tường màu trắng, trên nền giấy là những bức tranh thủy mặc, những nét bút mực tạo nên rừng trúc sinh động, nhẹ nhàng ưu nhã, rất hợp với mùi đàn hương thoang thoảng trong phòng. Phương Tiểu Tiệp nhìn bộ đồ sứ trên chiếc bàn làm bằng cây hương, cười cười, "Đời sống của người thượng lưu thật khác xa với những người bình dân như chúng ta, ngay cả tách trà cũng giống y như những cái mà chúng ta thường thấy trên phim ảnh."

Tùng Chí Quân hơi cau mày, "Họ đang bày trận để ra oai phủ đầu với chúng ta đấy."

Cửa phòng bị gõ hai tiếng, sau đó Cố Trì Tây đẩy cửa vào, vừa vào cửa liền nở nụ cười hiền hoà: "Hai người đến chơi, vậy mà tôi lại không chuẩn bị trước."

Phương Tiểu Tiệp đánh giá Cố Trì Tây một lần nữa, mặt mũi quả thật rất xuất chúng, không hề nhìn ra dấu vết của tuổi tác, thái độ mềm mỏng hiền hoà kia cũng không khiến người ta thấy áp lực. Bà thoáng cười, nói: "Cố tiên sinh đừng khách sáo, nếu không có chuyện thì chúng tôi cũng không đến đây, hôm nay chúng ta cứ nói chuyện cho thoải mái đi."

Cố Trì Tây bước tới, khoát tay mời hai người họ, "Mời ngồi."

Vẻ mặt của Tùng Chí Quân rất nghiêm túc, nhưng vẫn ngồi vào ghế. Phương Tiểu Tiệp cũng ngồi xuống theo, nhìn Tùng Chí Quân, sau đó mở miệng nói: "Hôm nay chúng tôi tới đây là muốn nói cho rõ ràng chuyện liên quan tới San San."

Cố Trì Tây mỉm cười, vươn tay cầm ấm trà lên, cười nói: "Xin cứ nói."

Thái độ bình tĩnh này của hắn khiến Phương Tiểu Tiệp có chút khó xử, kết quả là khí thế bà mới vất vả tích góp đã vơi đi một nửa, đành phải nhìn về phía Tùng Chí Quân, từ lúc vào phòng đến giờ ông vẫn chưa nói một câu.

Tùng Chí Quân nhìn Cố Trì Tây, vẻ mặt nghiêm túc, "Hôm nay chúng tôi tới đây là muốn nói cho anh biết, chúng tôi sẽ không bán con gái cho ngài. Cố tổng, từ nay về sau xin ngài đừng dây dưa với San San nhà chúng tôi nữa."

Từng câu từng chữ đều rất kiên quyết, dứt khoát, không hề cho người ta đường lui.

Trong lòng Cố Trì Tây lại tăng thêm vài phần ấn tượng về Tùng Chí Quân, quả nhiên người có thể nuôi nấng nên một cô gái như San San chắc chắn không phải người bình thường. Nhìn qua thì thấy ông chỉ là một con mọt sách thành thực, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì rất cứng rắn.

Ngoài mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, lòng không hề gợn sóng, hắn cười cười nói: "Tùng chủ biên quả là người chân thật nói lời thẳng thắn, tôi xin bội phục."

Phương Tiểu Tiệp ngồi bên cạnh nói tiếp: "Cố tiên sinh, chúng tôi đã phải trải qua rất nhiều suy xét mới có thể đưa ra quyết định, ngài và San San nhà chúng tôi thật sự không hợp đâu, mong ngài tha cho San San đi."

Cố Trì Tây quay mặt lại nhìn về phía Phương Tiểu Tiệp, thản nhiên uống một ngụm trà rồi hỏi: "Tùng phu nhân đã khoẻ hơn rất nhiều rồi, thật là đáng mừng."

Câu nói này khiến sắc mặt Tùng Chí Quân biến đổi, không đợi Phương Tiểu Tiệp mở miệng, ông đã cướp lời: "Cố tổng, lời nên nói chúng tôi đã nói xong, ngài có thể cho chúng tôi một câu trả lời thoả đáng không, đừng nói những lời ngoài lề nữa."

Cố Trì Tây buông tách trà trên tay xuống, vẫn nhã nhặn nói: "Thật ra lần trước khi ở nhà mọi người chúng ta đã nói rất rõ ràng, tôi yêu San San, tôi sẽ không từ bỏ. Tôi cầu hôn cô ấy, cũng là muốn cho cô ấy cũng như hai người một cam kết, tôi không hề tùy tiện với cô ấy, tôi cũng hứa sẽ cho cô ấy một tương lai hạnh phúc."

"Nhưng ngài đã từng nghĩ tới hay chưa, tương lai mà ngài nói, với San San không thật sự là điều con bé cần, hay nên nói là cái tương lai đó có hại đối với con bé."

Tùng Chí Quân nói tiếp, "San San là con gái tôi, do một tay nuôi nấng nên người, không ai hiểu con bé hơn tôi. Con bé là một cô gái tốt, nghe lời, ngoan ngoãn, tốt bụng hiền lành. Tuy bình thường con bé lúc nào cũng hướng ngoại, vui tươi nhưng thật ra đó không phải là toàn bộ con người nó. Con bé làm việc dứt khoát giống mẹ mình, nhưng tất cả những điều đó đều là từ những phán đoán đúng sai của chính bản thân con bé. Những nhận thức đó là do chúng tôi dạy con bé từ lúc còn nhỏ, không phải là những ý nghĩ chân chính của

con bé. Nói đến cùng, con bé vẫn còn là đứa trẻ chưa hiểu sự đời, quá nhiều chuyện con bé còn chưa hiểu rõ. Tôi cẩn thận che chở nó như vậy là vì tôi hi vọng nó có thể bình an, không cần phải biết tới những mặt tối của xã hội, không cần phải gánh vác những khó khăn trên thế gian này, chỉ cần con bé có cuộc sống đơn giản, vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.”

Cố Trì Tây như có suy nghĩ gật đầu, "Ừm, cho nên Tùng chủ biên chắc cũng hiểu được những chủ kiến của San San là do ông tạo ra mà không phải là suy nghĩ của cô ấy.”

Tùng Chí Quân nói: "Đúng vậy, tôi thấy chuyện này không có gì sai. Làm cha mẹ, đương nhiên hi vọng con cái mình có thể bình an hạnh phúc mà trưởng thành. Nhưng ngài, Cố tổng, sự xuất hiện của ngài khiến cuộc sống của San San bị rối loạn. Con bé vì ngài mà phải gặp rất nhiều chuyện không nên có, con bé vì ngài mà bắt đầu nói dối, sau đó lương tâm còn không ngừng bị dằn vặt, con bé vì ngài mà đối nghịch với chúng tôi, sau đó lại luôn cảm giác có lỗi với chúng tôi, con bé rất giống tôi, đều rất trọng sĩ diện, sợ nhất là bị người khác gièm pha, nhưng lại muốn vì ngài mà gánh cái bêu danh bán mình. Tôi nuôi con lớn như vậy, nhưng chưa bao giờ trông mong nó có tiền đồ lớn lao gì, chỉ cần bình an sống cả đời, cho dù chỉ lấy một người bình thường nhất thì như vậy cũng đã mỹ mãn lắm rồi. Ít nhất trong lòng San San vẫn luôn kiên định, nhưng nếu như San San thật sự ở bên ngài, con bé vĩnh viễn sẽ không bao giờ thật sự an tâm. Có thể bây giờ con bé sẽ rất khổ tâm nhưng nếu không rời xa ngài, con bé cũng chỉ có thể sống trong mâu thuẫn cả đời.”

Phương Tiểu Tiệp nghe xong lời nói của Tùng Chí Quân, có chút bất ngờ nhìn về phía ông chồng mình, sau đó lại quay đầu nhìn Cố

Trì Tây, vẻ mặt lại thêm phần kiên định.

Cổ Trì Tây vẫn mỉm cười, cầm tách trà lên uống một ngụm, mãi cho đến khi Tùng Chí Quân nói xong hết, hắn mới khẽ gật đầu, cười nói: "Suy nghĩ của Tùng chủ biên quả nhiên rất sâu sắc, có thể hiểu suy nghĩ của San San như vậy, đúng là một người cha tốt."

Vẻ mặt của Tùng Chí Quân có chút thay đổi, "Quá khen, tôi thật không dám nhận."

Cổ Trì Tây nói tiếp: "Chỉ là, tôi có một vấn đề, muốn nhờ Tùng chủ biên dạy bảo."

Tùng Chí Quân nói: "Mời."

Cổ Trì Tây cười cười, "Những mâu thuẫn và rối rắm trong lòng San San mà Tùng chủ biên vừa nói từ đầu mà ra? Mâu thuẫn của San San rốt cuộc là gì?"

Tùng Chí Quân khẽ thở dài, "Thứ nhất, ngài với nó dây dưa không rõ, khiến cho nó có áp lực tâm lí rất lớn. Thứ hai, tôi và mẹ nó phản đối quan hệ của hai người, khiến nó không biết làm sao."

Cổ Trì Tây gật đầu, "Nói đúng lắm. Vấn đề thứ nhất này, áp lực tâm lí của cô ấy là tới từ bên ngoài, một mặt là do thân phận của tôi, mặt khác chính là ánh mắt của những người xung quanh. Còn vấn đề thứ hai, hai người không đồng ý mối quan hệ của chúng tôi, cô ấy không biết nên tiến hay lùi, là bởi vì trong lòng cô ấy thật sự luôn muốn ở bên tôi. Muốn giải quyết vấn đề thì nên bắt đầu từ căn nguyên, nếu không cũng chỉ có thể trị được phần ngọn mà không diệt được phần gốc. Áp lực của San San là tới từ bên ngoài, như vậy nếu cô ấy theo tôi đi Hồng Kông, hoàn cảnh thay đổi, không có

ánh mắt của người ngoài, áp lực tự nhiên cũng sẽ giảm bớt. Về phần cô ấy không biết nên tiến hay lùi, nếu hai người đồng ý, tự nhiên cũng sẽ không tồn tại nữa.”

Cổ Trì Tây nói xong thì gương mặt nhìn thẳng vào Tùng Chí Quân, "Tôi yêu cô ấy, đương nhiên sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt. San San còn nhỏ, còn có rất nhiều thời gian để trưởng thành, tôi sẽ dùng hết khả năng của mình để khiến cô ấy càng thêm hoàn mỹ.”

Phương Tiểu Tiệp nghe vậy có chút ngây người, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện Tùng Chí Quân vẫn yên lặng. Không biết vì sao, khí thế trong người lại dần yếu đi, bà cúi đầu, cầm tách trà lên uống một ngụm, sau đó mở miệng nói: "Cổ tiên sinh, ngài thật đúng là người rất biết cách ăn nói.”

Cổ Trì Tây cười cười: "Tùng phu nhân quá khen, tôi chỉ nói sự thật, đem suy nghĩ của mình nói ra mà thôi.”

Phương Tiểu Tiệp đặt chén trà xuống, nở nụ cười: "Tôi luôn cảm thấy người có thể khiến San San nhà chúng tôi say đắm chắc chắn không phải người bình thường. Máy ngày nay, tôi luôn thấy con bé rất khác, rõ ràng trước khi chia tay Chu Trường An cũng đã từng yêu đương qua lại, nhưng lúc đó nó chỉ như đứa trẻ thích được chiều chuộng. Nhưng khi ở bên ngài, nó trưởng thành hơn rất nhiều.”

Ánh mắt Cổ Trì Tây khẽ dao động, hần cười nói: "Cô gái nào từng yêu đương cũng trở nên thành thục hơn rất nhiều.”

Phương Tiểu Tiệp tiếp tục nói: "Cổ tiên sinh quả nhiên rất dày dặn kinh nghiệm, trước kia dù có vợ nhưng chắc ở bên ngoài cũng

không thiếu bạn gái đúng không? San San nhà chúng tôi mà đi so sánh kinh nghiệm yêu đương với ngài chắc như muối bỏ biển.”

Cố Trì Tây thu lại ý cười, nghiêm túc gật đầu, "Trước khi gặp San San, tôi quả thật từng có vài người phụ nữ, chỉ là tôi đều kí hợp đồng với họ, sau một năm thì chia tay. Tất cả tình sử của tôi, tôi chưa từng giấu giếm San San.”

Phương Tiểu Tiệp thấy hấn thẳng thắn như vậy rất ngạc nhiên, sau đó bà hỏi: "Cho nên ngài muốn nói, với những người phụ nữ khác ngài đều kí hợp đồng bao nuôi, nhưng lại chỉ cầu hôn với San San, cho nên San San và họ hoàn toàn khác nhau đúng không?"

Cố Trì Tây nói: "Tôi thừa nhận ban đầu tôi từng có ý định trêu chọc San San, cũng đã từng đề cập với cô ấy chuyện bao nuôi, nhưng lại bị cô ấy từ chối. Sau lần đó, tôi mới nhận ra tình cảm của mình dành cho cô ấy không hề đơn giản như vậy.” Hấn nở nụ cười, nói tiếp: "Không dối gạt hai người, tôi cũng đã từng bị San San từ chối vô số lần mới có thể nhận được sự đồng ý của cô ấy.”

Phương Tiểu Tiệp cười cười, "Cố tiên sinh thật sự là bám riết không tha cho San San nhà chúng tôi.”

Tùng Chí Quân lại mở miệng nói: "Cố tổng, tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi ngài.”

Cố Trì Tây nói: "Xin cứ hỏi.”

Tùng Chí Quân ngẩng đầu, ánh mắt càng thêm nghiêm túc, "Ngài có nghĩ tới hay không, ngài lớn tuổi hơn San San nhiều như vậy, đợi sau này ngài già đi, San San phải làm sao? Phụ nữ luôn sống lâu

hơn đàn ông, chờ ngai qua đời, một mình San San phải sống thế nào?"

Cố Trì Tây hơi nhíu mày, im lặng một lát, vấn đề này của Tùng Chí Quân chạm đúng vào chỗ đau của hắn.

Phương Tiểu Tiệp nhìn vẻ mặt ảm đạm của Cố Trì Tây, trong lòng bỗng nhiên thấy khó chịu. Bà dùng cánh tay đẩy đẩy Tùng Chí Quân, nhỏ giọng nói: "Bây giờ y học phát triển, Cố tiên sinh chăm sóc bản thân tốt như vậy, nhất định có thể sống rất lâu."

Cố Trì Tây mỉm cười, cuối cùng mở miệng nói: "Đây đúng là vấn đề mà tôi lo lắng nhất. Tôi cũng thừa nhận, về chuyện này, ngoài việc cam đoan tôi sẽ luôn khỏe mạnh ra, tôi thật không biết nói gì hơn. Nhưng có một chuyện tôi có thể chắc chắn."

Hắn nói xong thì đứng lên, đi tới cửa, mở cửa ra, nói với Lưu Mân đang đứng ngoài cửa vài câu. Chỉ chốc lát sau Lưu Mân đã cầm một tập văn kiện đi tới, cười đưa cho Tùng Chí Quân.

"Tùng tiên sinh, Tùng phu nhân, đây là bản di chúc Cố tổng vừa nhờ luật sư phác thảo, chỉ cần Tùng San tiểu thư và Cố tổng kí kết hôn thú, thì phần di chúc này chính thức có hiệu lực."

Tùng Chí Quân mở phần văn kiện đó ra, nhìn thật lâu, bên trong có rất nhiều điều khoản nhỏ, nhưng có mấy chỗ được dùng bút huỳnh quang đánh dấu, ông nhìn đến chỗ đó, cả người đều ngây dại.

Sau đó ông nghe Cố Trì Tây nói: "Tôi thừa nhận tôi có thể sẽ không thể cùng San San đi hết phần đời còn lại nhưng ít nhất tôi có thể cam đoan, sau khi tôi qua đời, cuộc sống của San San sẽ không

có bất kì bất trắc gì. Tôi sẽ đem 60% tài sản trên danh nghĩa của mình để lại cho San San, còn dư lại 40% thì quyền góp từ thiện. Hơn nữa..."

Hắn khẽ thở dài, "Ở trong di chúc tôi đã ghi rõ, sau khi tôi chết, tôi cũng cho phép và ủng hộ cô ấy tái giá, cũng cho phép cô ấy tùy ý chi phối 40% tài sản còn lại."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 73

Lúc Tùng San theo Tống Đào đi ra bến xe điện ngầm, trên bầu trời đang rơi từng hạt tuyết nhỏ. Năm sau thành phố A lại càng bận rộn hơn năm trước, phố lớn ngõ nhỏ vẫn còn giữ lại những đồ trang trí trong dịp lễ tết, chỉ là sự vội vã đã trở lại trên khuôn mặt mọi người.

Tùng San kéo cổ áo măng tô, thổi hơi vào lòng bàn tay, cười nói: "Thật là lạnh."

Tống Đào nhìn cô, lúc này đây cô thật sự rất xinh đẹp, mái tóc đen dài lấm tấm tuyết rơi, áo măng tô màu cam bắt mắt, khuôn mặt trắng nõn vì lạnh hơi ửng hồng, đôi mắt to tròn trong trẻo, trong lòng hẳn bỗng nhiên có chút quặn đau.

Hắn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, truyền cho cô hơi ấm, "San San, em nhất định phải hạnh phúc."

Cô mím môi, trong nụ cười mang theo niềm chua xót, nhưng vẫn kiên định gật đầu, "Vâng, em nhất định sẽ hạnh phúc."

Tống Đào nở nụ cười, "Chờ sau này em phát đạt nhớ đừng quên anh!"

Tùng San cười hì hì gật đầu, "Nhất định không."

Tống Đào cười cười, hỏi: "Muốn anh đưa em đến trước cửa nhà không, hay là..."

Tùng San lắc đầu, "Không cần, em gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy sẽ tới đón em."

Tống Đào nói: "Vậy em đừng đứng đây đợi nữa, nơi này rất lạnh, em vào trong đi, chờ ông ấy tới thì ra."

Tùng San cười cười: "Vâng, tiền bối, hẹn gặp lại."

Lúc này Tống Đào mới kịp phản ứng, thì ra Tùng San theo hấn ra đây, là vì muốn tạm biệt.

Hấn hít sâu một hơi, "Ừm, San San, hẹn gặp lại."

Nói xong, hấn xoay người băng qua đường, không hề quay đầu lại. Tùng San nhìn bóng dáng đó biến mất trong biển người, than nhẹ một tiếng.

Cố Trì Tây lái xe đến rất nhanh, Tùng San nhìn chăm chú vào chiếc xe màu đen quen thuộc ngày càng đến gần, trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh. Cố Trì Tây xuống xe, trên người hấn mặc một chiếc áo khoác màu đen đơn giản, tóc hình như vừa được cắt tỉa ngắn hơn một chút, nhìn rất có tinh thần. Khuôn mặt anh tuấn vẫn mang theo biểu cảm dịu dàng quen thuộc, khóe miệng hơi hơi cong lên, là độ cong khiến cô động lòng.

Hấn đi tới vươn tay giúp cô phủi tuyết rơi trên tóc, "Sao em lại đứng ở đây, có lạnh không?"

Cô nhìn thẳng vào hấn, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn nắm lấy tay cô, khẽ nhíu mày, "Tay em lạnh thế."

Cô hơi rũ mi, vẫn không nói lời nào.

Hắn kéo cô lên xe, giúp cô cài xong dây an toàn, rồi xoay người ngồi vào vị trí lái. Trong xe rất ấm áp, còn mang theo chút hương hoa nhàn nhạt, giữa tiết trời lạnh lẽo của tháng hai, lại mang theo ý xuân dạt dào.

Hắn xoay vô lăng, nhấn chân ga, cũng không hỏi cô muốn đi đâu, liền lập tức lên đường.

"Hôm nay em đi đâu vậy?" Hắn thuận miệng hỏi.

"Gặp Tổng Đào và Lý Yến." Cô trả lời.

"Ừm." Hắn không nói gì nữa.

Cô quay mặt lại nhìn hắn, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn kia, hỏi: "Anh không hỏi xem Tổng Đào nói gì với em à?"

Hắn cười cười, "San San, em đi gặp bạn bè, anh cần gì phải hỏi quá nhiều."

Tùng San bĩu môi, "Nhưng người đó là Tổng Đào đấy, anh quên lần trước khi anh gặp anh ấy thái độ rất tệ sao?"

Cố Trì Tây không trả lời, mãi cho đến khi gặp đèn đỏ ở giao lộ hắn mới xoay đầu lại cười nói: "San San, vì những thất thố lần trước mà anh cảm thấy rất ngượng. Anh cũng đã tỉnh táo lại rồi, cho nên sau này anh sẽ không can thiệp vào tự do của em nữa."

Đèn giao thông trước mặt đã chuyển sang màu xanh, hắn thả phanh, tiếp tục nói: "Đây là anh đang cố gắng xây dựng bình đẳng

giữa hai chúng ta.”

Tùng San mím môi, ánh mắt dao động, lại không nói thêm gì.

Giang Phong Uyển lại thay đổi sắc thái mới, bỏ đi những vật trang trí và lồng đèn đỏ rực đón tất niên, thay vào đó là những vật trang trí màu xanh biếc, dưới ánh mặt trời trông cực kì đẹp, cực lực đón chào mùa xuân đến.

Tùng San nhìn cảnh trí ngoài xe, tâm tình vui vẻ, cười nói: "Nhân viên trang trí ở đây nên có một bao lì xì thật lớn, không ngờ họ lại có thể trang trí nơi này đẹp như vậy."

Cố Trì Tây cười nói: "Được."

Tùng San sửng sốt, quay đầu nhìn về phía hắn, giật mình nói: "Giang Phong Uyển cũng là sản nghiệp của anh sao?"

Cố Trì Tây cười nhẹ gật đầu, "Đúng vậy."

Tùng San khẽ nhếch miệng, hơn nửa ngày vẫn nói không ra lời. Cái dáng vẻ kinh ngạc này của cô khiến lòng Cố Trì Tây ngửa ngửa, hắn dừng xe xong, giúp cô xuống xe, cười nói: "Sao vậy, anh phải tự xây nhà cho chính mình chứ, không lẽ phải bỏ tiền ra mua nhà của người khác sao?"

Khi hắn nói xong những lời này, Tùng San cảm thấy mình ngốc chưa từng thấy.

Cô ảo não chẹp miệng, "Được rồi, là em quá ngốc, không nghĩ đến, được chưa?"

Cố Trì Tây cười, ôm lấy eo nhỏ của cô, hôn cô, "Không sao, là vợ của ông chủ Ninh Nghiễm, em chỉ cần hào phóng với cấp dưới, phát nhiều hơn mấy bao lì xì là xong thôi."

Câu nói này khiến má cô đỏ ửng, trừng mắt nhìn hắn, "Anh nói bậy bạ gì đấy!"

Cố Trì Tây vừa cười mở cửa, vừa ôm cô vào trong ngực, lúc vào cửa chưa kịp thay dép, hắn đã áp cô bé con lên cửa, mạnh mẽ hôn cô.

Như một con dã thú đói khát đã lâu, cuối cùng cũng nếm được hương vị của con mồi mình yêu thích, hương vị ngon tới mức ngay cả nước miếng hắn cũng tiết. Hắn ôm cô cứ hôn và hôn, cơ hồ như muốn ăn luôn lưỡi cô, nuốt đôi môi cô vào bụng, nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục hôn.

Nụ hôn này, hắn nhịn lâu lắm rồi, rất lâu.

Mặc dù hắn nói mình có kiên nhẫn, có thể chờ đợi, nhưng quá trình nhẫn nại này thật quá gian nan. Nếu không phải hôm nay cô chủ động gọi cho hắn, nếu không phải hôm nay cuối cùng cũng thuyết phục được ba mẹ cô, hắn thật không biết mình còn phải chờ đợi bao lâu nữa.

Một nụ hôn hiển nhiên là không đủ.

Cơ thể mềm mại của cô dán lên người hắn, giống như một con thú nhỏ bé đang run rẩy, hắn khom người bế ngang cô lên, giày cũng không cởi, đi thẳng vào căn phòng ở trên tầng. Lúc đi ngang qua phòng khách, chị Trương vừa tắm rửa cho Lão Tần xong ôm nó ra ngoài, Lão Tần ngửi thấy mùi của San San liền sủa "Gâu gâu",

nhưng ngay cả mặt San San cũng chưa được thấy, đã nghe thấy tiếng đóng cửa ở trên tầng.

Một phen mây mưa, hai người phóng túng bản thân mà hoan tình.

Hai người đều rất khát vọng, cuối cùng cũng chiếm được lẫn nhau, căn bản không cần ngôn ngữ, chỉ dựa vào bản năng, đã muốn biểu đạt tất cả. Như thế nào cũng không đủ, cho càng nhiều lại càng muốn, mãi đến khi cả hai đều đã kiệt sức, nhưng vẫn găt gao ôm lấy đối phương, tùy ý cho mồ hôi của đối phương thấm vào lỗ chân lông của chính mình, ngay cả tần suất hô hấp cũng rất đều nhau.

Tùng San tựa vào lòng hắn, cuối cùng cũng có thể yên ổn ngủ một giấc.

Nhiều ngày nay, từ lúc mang theo chiếc nhẫn kim cương đó về nhà, cô chưa từng được ngủ ngon. Cô chưa bao giờ có cảm giác như thế này, mâu thuẫn tới mức không biết phải làm thế nào. Cũng không dám nghĩ, nghĩ nhiều lại thấy đau lòng. Thậm chí cô không thể tin được mình lại có thể yếu đuối như vậy, đúng, là yếu đuối, Tống Đào nói không hề sai, chính là yếu đuối. Rõ ràng cô yêu hắn như vậy, tại sao không thể dũng cảm mà tiếp nhận chứ.

Tiếp nhận tình yêu của hắn, nhận ý tốt của hắn, tiếp nhận tất cả những gì thuộc về hắn.

Hắn anh tuấn, hắn lớn tuổi, hắn có tiền có thế, hắn yêu cô, hắn cầu hôn cô, hắn muốn cùng cô đi Hồng Kông. Có gì không đúng đâu chứ?

Hắn vốn là như vậy, đây chính là hắn. Cô yêu hắn.

Lúc tỉnh dậy, cô nằm trong lòng hấn miễn cưỡng lười biếng duỗi eo, giống y như con mèo nhỏ, cọ cọ trong lòng hấn. Hấn dịu dàng ôm lấy cô, bàn tay to lớn xoa đầu cô, "Đi tắm đi."

Cô vùi mặt vào vai hấn, cố ý dán đôi môi mềm mại lên cổ hấn, "Cố Trì Tây." Cô gọi tên hấn.

"Hửm?", hấn nhẹ giọng đáp lời.

"Em yêu anh." Cô nói rồi hôn vào cổ hấn.

Hấn ngừng một lát, sau đó đảo người đặt cô dưới thân, hôn lên môi cô, "San San, anh cũng yêu em."

Cô cười đến ngọt ngào, "Em đã quyết định rồi, em sẽ nhận lời cầu hôn của anh, theo anh đến Hồng Kông."

Hấn nở nụ cười, "Được."

Một chữ vô cùng đơn giản, nhưng ngọt ngào, trong lòng lại như muốn trào cảm xúc.

Ánh mắt cô dao động, "Phía ba mẹ, em sẽ nói chuyện với họ, em đã lớn rồi, em sẽ chịu trách nhiệm cho hành động của mình."

Hấn nở nụ cười, hôn lên mắt cô, "San San, anh đã nói rồi, chỉ cần em chịu vì anh đi tới bước này, chuyện còn lại cứ giao hết cho anh."

Hai người tắm rửa, mặc quần áo đơn giản, lúc xuống tầng, chị Trương đã đi rồi, Lão Tần lười biếng ghé vào tắm thử lồng dưới ghế sofa ngủ vùi, đây là chỗ quen thuộc của nó khi đợi San San.

San San bước tới ôm lấy lão Tần, lấy tay gãi gãi bụng nó, Lão Tần rầm rì hai tiếng, giống như đang làm nũng cọ cọ vào người cô, đổi tư thế thoải mái hơn tiếp tục ngủ.

Trên người cô là quần áo của Cố Trì Tây, cổ áo quá lớn, lộ ra cả mảng xương quai xanh, cái áo màu trắng gạo càng làm da cô trắng trong hơn, Lão Tần trong ngực cô cũng có màu lông trắng, nó vừa mới được tắm rửa nên lông rất sạch sẽ, dán vào người cô. Ánh chiều tà chiếu tới, ánh sáng màu vàng của mặt trời tạo thành một vòng sáng bao phủ lấy cô bé con và lão Tần. Cố Trì Tây nhín tới ngáy người, hấn lấy điện thoại nhanh chóng chụp lại khoảnh khắc đẹp để này.

Tiếng máy ảnh rảnh rặc, Tùng San ngẩng đầu, mắt to tròn nhìn hấn, "Anh chụp gì vậy?"

Hấn cười cười, "Em."

Hai má cô ửng đỏ, nhú mày, "Sao anh cứ luôn chụp lên em thế? Đam mê này thật sự không hợp với thân phận của anh."

Hấn cười nói: "Vì hình ảnh rất đẹp nên muốn lưu giữ lại." Sợ về sau sẽ không thấy nữa.

Giống như hiểu được ý ngầm trong câu nói của hấn, cô ôm Lão Tần đặt xuống sofa, đứng lên đi đến trước mặt hấn, mở hai tay ra ôm lấy hấn, đầu cọ cọ trong ngực hấn, "Sau này chúng ta chụp chung đi, anh cũng phải ở trong khung hình." rồi bổ sung: "Còn cả lão Tần nữa."

Hấn ôm cô, trong lòng vô cùng thỏa mãn, "Được."

Lúc Tùng San về tới trước cổng nhà, trời đã chập tối, trước khi cô xuống xe, Cố Trì Tây ôm hôn cô, sau đó để lại hai chữ: "Yên tâm."

Cô cầm chìa khóa mở cửa, nhìn thấy Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, tất cả đều như thường. Thấy cô về nhà, Phương Tiểu Tiệp vẫy vẫy tay, "San San, lại đây ngồi đi."

Tùng San nhìn vẻ mặt của Phương Tiểu Tiệp, nhất thời không biết bà có ý gì, sau đó cô nhìn sang Tùng Chí Quân, ông vẫn giữ dáng vẻ như ngày thường. Cô đi qua, ngồi nghiêm chỉnh, "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói."

Phương Tiểu Tiệp cười cười, nhìn về phía Tùng Chí Quân, "Ông xem, tôi nói không sai chứ."

Tùng Chí Quân cũng cười cười, nói với Tùng San: "San San, đúng lúc ba mẹ cũng có chuyện muốn nói với con."

Tùng San nao nao, "Vậy con nói trước nhé."

Phương Tiểu Tiệp gật đầu, "Ừ, con nói đi."

Tùng San hít sâu một hơi, "Ba mẹ, con quyết định nhận lời cầu hôn của Cố Trì Tây, cùng anh ấy đến Hồng Kông. Con biết con làm như vậy sẽ khiến ba mẹ đau lòng, nhưng con đã quyết định rồi, hơn nữa sẽ không thay đổi. Thực sự xin lỗi, con đã khiến hai người thất vọng rồi."

Nói xong câu cuối cùng, cô rũ mi, đôi mắt nhạt nhoà nước.

Phương Tiểu Tiệp thở dài một hơi, nói với Tùng Chí Quân: "Lão Tùng ạ, người ta thường nói con gái lớn không giữ được, thật đúng

là chí lí.”

Tùng Chí Quân cũng thở dài, "Đúng vậy, nuôi con lớn khôn, cuối cùng vẫn thành người nhà của người khác.”

Tùng San ngẩng đầu, sứt sứt mũi, "Ba mẹ, cho dù có gả cho anh ấy, con cũng vẫn là con của hai người, con yêu hai người nhất, cho nên coi như con cầu xin hai người, hãy cho con làm theo ý mình một lần đi, con cam đoan sau này con sẽ cùng anh ấy chăm sóc hai người.”

Phương Tiểu Tiệp cười cười, "San San này, thời tiết ở Hồng Kông rất ẩm ướt, sau này con đừng ăn nhiều dầu mỡ, không sẽ nóng trong người đấy.”

Tùng San sửng sốt, "Dạ?”

Tùng Chí Quân xoa xoa đầu con gái, "Con phải nhớ kỹ, đi Hồng Kông là đi học, không thể vì yêu đương mà làm lỡ dở chuyện học hành. Chúng ta đồng ý cho con đi Hồng Kông với anh ta, đây cũng là vì suy nghĩ cho tương lai của con.”

Tim Tùng San vẫn còn đập loạn nhịp, "Ơ...”

Tùng Chí Quân lại nói: "Nhưng, về chuyện kết hôn, ý của ba và mẹ con vẫn là nên để từ từ, không nên gấp. Dù sao con vẫn còn trẻ, chờ sang năm lấy được học vị, cân nhắc tiếp cũng chưa muộn.”

Phương Tiểu Tiệp nói: "Đúng vậy, dùng thời gian một năm để thử thách anh ta, cũng xem xem các con có thể đi đến đích cuối cùng hay không. Chờ lúc thời gian yêu cuồng nhiệt qua đi, xem anh ta còn có thể cùng con vui vẻ sống qua ngày hay không.”

Tùng San cuối cùng cũng hiểu ra, nước mắt chảy xuống, "Ba mẹ, hai người đồng ý rồi sao?"

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Con bé ngốc này, sao bây giờ mới phản ứng chứ?"

Tùng Chí Quân lại thở dài, "San San, theo như lòng mình, ba vẫn không đồng ý cho con và anh ta ở bên nhau. Nhưng chỉ cần con có thể hạnh phúc, ba cũng không muốn quan tâm nhiều. San San, ba chỉ muốn cho con một lời khuyên, người đàn ông này không đơn giản, theo anh ta rồi con sẽ phải chịu đựng rất nhiều chuyện mà con không thể tưởng tượng nổi, sẽ rất vất vả, cho nên một khi đã hạ quyết tâm thì phải chuẩn bị tâm lí cho thật tốt, hiểu chưa?"

Tùng San gật đầu, "Ba, con hiểu rồi."

Phương Tiểu Tiệp cũng rơi nước mắt từ lúc nào không biết, bà cười lau mặt, "Đứa nhỏ này, đã trưởng thành thật rồi."

Tùng Chí Quân vỗ vỗ vai vợ mình, cười thở dài: "Con gái lớn cũng nên rời khỏi nhà rồi."

Vợ chồng Tùng Chí Quân và Cố Trì Tây không ai nói cho Tùng San biết chuyện hôm nay họ đã nói chuyện, càng giữ kín như bưng chuyện từ di chúc. Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp trước khi ra khỏi căn phòng đó còn quay lại nói với Cố Trì Tây một câu: "Cố tổng, con gái của chúng tôi giao cho ngài, nhưng chuyện di chúc ngài đừng nói cho con bé biết, nếu biết nó sẽ rất áp lực."

Cố Trì Tây gật đầu, "Chuyện này hai người yên tâm đi, mục tiêu của tôi là, cả đời cũng không cần dùng đến nó."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 74

Từ lúc Phương Tiểu Tiệp đồng ý cho con gái cùng Cố Trì Tây đi Hồng Kông, tâm tình có chút thay đổi. Xưa nay bà là người rất sáng khoái, bây giờ mọi chuyện giải quyết xong cả rồi nên tâm trạng thoải mái hơn nhiều. Dần dần bà bắt đầu cảm thấy đây là chuyện rất tốt, tương lai sau này và hôn nhân, hai việc hệ trọng trong đời người của con gái đã giải quyết luôn một lần, không còn gì để bà phải bận tâm nữa.

Thẳng thắn mà nói, con rể Cố Trì Tây này, trừ chuyện tuổi tác hơi lớn một chút, những điểm khác thật sự không thể bới móc.

Gần đây công việc ở bệnh viện của bà rất nhàn nhã, chủ yếu viện trưởng và phó viện trưởng đều sợ bà mệt, không có chuyện gì liên tới thăm bà, hỏi han săn sóc, thái độ ân cần, quả thực còn khoa trương hơn cả mẹ vợ mình. Mới đầu Phương Tiểu Tiệp có chút không chịu nổi, nhưng gần đây cũng bắt đầu quen, ai bảo bà có con rể tài giỏi như vậy làm gì.

Có viện trưởng đi đầu, trong bệnh viện không còn ai dám đối nghịch với Phương Tiểu Tiệp, mấy y tá cấp dưới của bà ánh mắt nhìn người rất tốt, vì thế họ cung phụng bà chỉ thiếu nước giống như Vương mẫu nương nương nữa thôi. Cái gì mà không quá quan trọng bà đều không cần làm, Phương Tiểu Tiệp hoàn toàn hưởng thụ cảm giác thoải mái khi được làm chủ nô.

Nhưng Phương Tiểu Tiệp lại là người không chịu ngồi yên một chỗ, chuyện không cần bà bận tâm, bà càng muốn bận tâm. Vì thế buổi chiều nghe thấy hai y tá trẻ nói chuyện bệnh nhân phòng VIP khó trị, bà không ngồi yên được nữa.

"Chuyện gì xảy ra? Tự rút kim tiêm đòi xuất viện sao?" Chân mày Phương Tiểu Tiệp nhướn lên, đứng thẳng người dậy.

"À, đó là một con bé xấu tính, chị Phương không cần lo lắng, để tụi em tới xem một lát là được."

Phương Tiểu Tiệp đã đi tới cửa, "Cứ để tôi đi cho, 702 đúng không?"

Đây là bệnh viện lớn nhất thành phố A, có thể vào phòng bệnh ở tầng 7 đều không phải người bình thường. Phương Tiểu Tiệp mang theo hai y tá đi tới cửa thang máy, liền nhìn thấy Trương Dật Bạch mang vẻ mặt bất đắc dĩ đi ra từ phòng 702.

"Ôi trời, chị Phương, sao chị lại tới đây?" Trương Dật Bạch nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp, vẻ mặt trở nên rối rắm.

Phương Tiểu Tiệp vui vẻ, "Chủ nhiệm Trương, tôi là y tá trưởng, tại sao không thể tới?"

Trương Dật Bạch nhướn mày: "Chị Phương, chị đừng để ý làm gì, tôi chỉ nói là chuyện không quan trọng sao có thể kinh động tới chị chứ. Bệnh nhân ở phòng này bệnh không nghiêm trọng, tôi đã kiểm tra xong rồi, đừng để chậm trễ thời gian của chị nữa."

Phương Tiểu Tiệp nhìn Trương Dật Bạch, bà nhận ra trong lời nói của hắn có thâm ý, cười cười, "Được thôi, bây giờ tôi rất rảnh rồi,

nếu chủ nhiệm Trương đã tự ra tay, tôi không quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi nữa.”

Trương Dật Bạch cười làm lành: "Lại đây lại đây, tôi tiến chi xuống lầu.”

Lời vừa nói dứt, từ phòng 702 truyền đến một tiếng "Rầm" giống như có thứ gì đó bị đập xuống đất.

Phương Tiểu Tiệp xoay người, nhìn cửa phòng đó, lại nhìn nhìn Trương Dật Bạch, cười nói: "Chủ nhiệm Trương, tôi có nên tới đó xem thử không?"

Trương Dật Bạch âm thầm thở dài, chuyện này không thể trách hấn được.

Cửa phòng đẩy ra, mặt đất rất lộn xộn, đơn giản mà nói, mọi thứ đều đổ nát, dưới đất toàn là thủy tinh vỡ, từ những lọ thuốc, mùi thuốc tràn ngập căn phòng. Một cô gái tóc tai rối bù, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, chiếc chăn đã bị xé rách, tấm ga giường hình chữ nhật trắng tinh cũng bị rách một đường.

Phương Tiểu Tiệp thấy liền cau mày, quay đầu hỏi Trương Dật Bạch, "Cô gái này bị gì vậy, chắc không phải thần kinh có vấn đề chứ?"

Trương Dật Bạch cười khổ, "Khoa tâm thần tôi không khám được đâu, cô ta tuyệt thực mấy ngày nên bị tụt huyết áp, dạ dày có di chứng, tim đập nhanh.”

Phương Tiểu Tiệp nghe xong cũng cười, "À, hay là do đầu óc có vấn đề.” Nói xong bà quay đầu lại nói với y tá đứng phía sau, "Đi gọi vài người tới dọn dẹp một chút, còn cô đi gọi người nhà cô ta tới

đây, tôi muốn nói chuyện với người nhà cô ta, bệnh viện không phải để không cho cô ta đập phá, không muốn ở thì về nhà mà đập.”

Trương Dật Bạch hít một hơi khí lạnh, nói với Phương Tiểu Tiệp: "Chị Phương, chúng ta nói chuyện trước đi.”

Phương Tiểu Tiệp lại nói, "Chủ nhiệm Trương chờ chút đã, tôi lấy cái chăn cô ta xé rách đi chỗ khác, trong đó là vải sợi bông dễ bị hen suyễn, cô gái này tim đã đập nhanh rồi.”

Cố Lâm Lâm đã dùng miệng và tay xé rách chăn nệm, mỗi lần cô ta xé sẽ nghe thấy tiếng vải rách, cái âm thanh đó giống như chất gây nghiện, dù dẫu cô ta không ngừng xé, tiếp tục xé.

Phương Tiểu Tiệp đi tới giường, giật lấy tấm chăn, không hề nói gì, trực tiếp vứt cho y tá.

Cố Lâm Lâm ngẩng đầu, đôi mắt đỏ lên, giống hệt như một con ma cà rồng.

"Trả cho tôi!" Cô ta hét lên.

"Vị tiểu thư này, cô có muốn điên muốn ồn ào náo loạn thì về nhà mà tiếp tục, đừng có ở bệnh viện phá hỏng của công. Cô có biết hiện tại bệnh viện của chúng tôi đang cần giường cho bệnh nhân như thế nào không, chúng tôi cũng không có năng lực để dành một người có tính tình như cô đâu.” Phương Tiểu Tiệp nói không hề khách khí.

"Bà, bà chỉ là một y tá thôi mà dám dùng giọng điệu này với tôi sao! Bà có biết ba tôi là ai không?" Cố Lâm Lâm chỉ ngón tay vào Phương Tiểu Tiệp giận dữ nói.

Phương Tiểu Tiệp nở nụ cười, "Ba cô là ai tôi không quan tâm, nơi này là bệnh viện, tôi là y tá trưởng, con ông trời có vào đây cũng phải do tôi quản lí."

Nói xong bà liền xoay người, nói với y tá đứng bên cạnh: "Phòng này đừng cho cô ta lãng phí nữa, cô ta mà còn gây sự lập tức chuyển sang khoa tâm thần, lấy dây trói lại."

Cố Lâm Lâm nghe xong hét lớn: "Các người dám trói tôi sao! Ba tôi là Cố Trì Tây! Bà dám động vào tôi, tôi gọi ba tôi tới đây mua luôn cả cái bệnh viện này, đuổi mấy người đi hết!"

Phương Tiểu Tiệp đứng lại, quay đầu hỏi, "Ba cô là Cố Trì Tây?"

Trương Dật Bạch đứng bên cạnh thì thầm: "Khi nãy tôi cũng định nói trước với chị, cô gái này là con gái của vợ trước Cố gia."

Phương Tiểu Tiệp hiểu ra, "À, thì ra cô ta là người cướp Chu Trường An, bạn cùng phòng của San San."

Ngón tay Cố Lâm Lâm rung rẩy, "Bà, bà là mẹ của Tùng San?"

Phương Tiểu Tiệp cau mày, thở dài, "Người có tiền không biết nuôi con gái kiểu gì nữa, sao có thể dạy dỗ thành người như vậy chứ?"

Cố Lâm Lâm giống như nổi điên lên lao xuống giường, mặc kệ mấy mảnh kính vỡ, nhào tới chỗ Phương Tiểu Tiệp, "Tùng San đã cướp ba tôi, bà còn cười nhạo tôi! Tôi liều mạng với bà!"

Phương Tiểu Tiệp giơ tay tát vào mặt Cố Lâm Lâm, âm thanh vang dội, "Cố Lâm Lâm, cô thật không hiểu đạo lí. Cố Trì Tây không dạy cô, mẹ cô cũng không dạy cô sao?"

"Con gái của tôi tôi sẽ dạy, chuyện này không cần người ngoài quan tâm." Ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào.

Trương Dật Bạch quay đầu, trong lòng thầm vỗ tay, hay, đã đầy đủ rồi. Không ngờ hẳn lại có mặt lúc nào nhiệt thế này.

Uông Tiểu Kinh và Chu Trường An đi tới, sắc mặt Uông Tiểu Kinh âm trầm, đôi mắt nhìn chằm chằm Phương Tiểu Tiệp. Chu Trường An nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp, vẻ mặt kinh ngạc lập tức xấu hổ dờ daim mắt.

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Bà đây chính là người nhà bệnh nhân đúng không, con gái bà đập phá phòng Vip của bệnh viện chúng tôi, bà thấy đấy, bệnh viện chúng tôi không phải là nơi trị chứng khóc lóc âm ỉ, bà có muốn chuyển viện không?"

Uông Tiểu Kinh lạnh lùng nói: "Đập bao nhiêu, tôi bồi thường."

Phương Tiểu Tiệp cười cười: "Mấy chuyện bồi thường này không phải do tôi quản lí, tôi cũng không rõ. Tôi là y tá trưởng bệnh viện này, chuyện tôi phụ trách chính là bảo vệ an toàn cho y tá cấp dưới của mình, cam đoan bệnh viện có thể có môi trường tốt đẹp. Bà nhìn con gái bà xem, cô ta đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới trật tự bệnh viện, cho dù cô ta có là bệnh nhân, tôi cũng không thể ngồi xem mặc kệ."

Cố Lâm Lâm hét lớn: "Mẹ, bà ta là mẹ của Tùng San, cả nhà bọn họ đều ức hiếp con!"

Uông Tiểu Kinh giương mắt nhìn về phía Cố Lâm Lâm, đi qua tát một cái vào má bên kia của cô ta, "Bây giờ con mới biết mẹ là mẹ con sao? Con không thể ngoan ngoãn một chút được à?"

Cố Lâm Lâm khóc "Hu hu".

Chu Trường An vội vàng bước tới ôm cô ta, "Lâm Lâm, đừng khóc nữa."

Phương Tiểu Tiệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Chu Trường An liền vui vẻ nói, "Chu Trường An à, cậu thật có tiền đồ, làm bạn trai người ta cũng rất đa dạng."

Chu Trường An cười gượng, "Cô à, Lâm Lâm không hiểu chuyện, cô đừng trách cô ấy, gần đây cảm xúc của cô ấy không ổn định."

Trương Dật Bạch thấy thế, cười ha ha, "Ông tổng, bà xem đi, hiện tại sức khỏe của Lâm Lâm đã tốt hơn nhiều rồi, bà có muốn đưa cô ấy về nhà tĩnh dưỡng không? Nếu bà muốn, tôi sẽ giúp bà xử lý thủ tục xuất viện."

Ông Tiểu Kinh không nói gì, liếc nhìn Phương Tiểu Tiệp, sau đó xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Trương Dật Bạch vỗ vỗ Phương Tiểu Tiệp, "Chị Phương, để cho cô ấy yên tĩnh một lát, chúng ta nên làm gì thì làm cái đó đi."

Cố Lâm Lâm vẫn khóc lóc âm ỉ, nhìn bóng dáng của Phương Tiểu Tiệp mà chửi âm ỉ, Chu Trường An bắt đắc dĩ, đành ôm cô ta chặt hơn, mãi cho đến khi cô ta khóc kiệt sức, mới ôm cô ta về giường, thở dài một hơi.

"Lâm Lâm, em đừng làm âm ỉ nữa được không? Chuyện đã như vậy rồi, có gây sự nữa cũng không được gì đâu." Chu Trường An nói.

Cố Lâm Lâm nước nở, "Trường An, em rất hận, tại sao ba em không cần em nữa, ngay cả mẹ em cũng đánh em!"

Chu Trường An xoa mặt cô ta, "Mẹ em vì quá tức giận nên mới làm vậy, chờ bà ấy hết giận, em xin lỗi, rồi ngoan ngoãn về nhà đi."

Cố Lâm Lâm quay đầu, "Không, em không muốn về nhà, em muốn đi tìm ba em!"

Chu Trường An cầm tay cô, nghiêm túc nói: "Lâm Lâm, Cố Trì Tây không phải ba em, ông ấy sẽ không gặp lại em nữa đâu, em quên chuyện lần trước ông ấy đuổi em đi rồi sao?"

Cố Lâm Lâm không nói lời nào, chỉ nước nở, hấn nhìn cô ta rụt người lại, trong lòng đau xót, "Lâm Lâm, em còn có anh."

Nói xong hấn lấy một cái hộp vuông nhỏ ở trong túi quần ra, mở nắp hộp, bên trong có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Cố Lâm Lâm nhìn chiếc nhẫn đó mà sửng sốt.

"Lấy anh đi, sau này không cần nghĩ tới Cố Trì Tây nữa, làm vợ của anh, để anh chăm sóc em cả đời." Chu Trường An dịu dàng nói với cô ta.

Cố Lâm Lâm lau nước mắt trên mặt, "Thật sao? Anh không ghét bỏ em sao? Ba mẹ em đều không cần em, anh thật sự cần em sao?"

Chu Trường An cười, lấy tay vuốt mũi cô ta, "Lâm Lâm, lấy anh đi."

Cố Lâm Lâm khóc lớn, ôm chặt lấy cổ Chu Trường An, không muốn buông ra.

Ông Tiểu Kinh về nhà, kiệt sức nằm trên ghế sa lon, thở dài. Chuông điện thoại vang lên, bà liếc nhìn thấy là Chu Trường An liền nghe máy: "Thế nào rồi?"

Chu Trường An trả lời: "Lâm Lâm đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, bây giờ cảm xúc rất ổn định."

"Được, vất vả cho cậu rồi. tôi đã cho người chuẩn bị giấy tờ cho hai người, chắc là cuối tuần này sẽ lấy được visa."

"Vâng, đợi đến khi tới Mỹ, chắc cô ấy sẽ quên hết những chuyện này thôi. Ông tổng đừng lo lắng."

"Chỉ mong là vậy, bây giờ chỉ cần nó không làm rối tung mọi chuyện lên, tôi đã thấy thoải mái rồi." Ông Tiểu Kinh cười khổ.

Đã từng có lúc bà chờ mong ngày Trịnh Đông Bình ra tù, bà có thể dẫn con gái của hai người tới đón ông ấy. Nhưng bây giờ, bà lại chỉ có thể đưa Cố Lâm Lâm đi thật xa. Rốt cuộc bà đã làm gì nên tội chứ?

"Ông tổng, tôi đã cầu hôn rồi, chuyện bà đồng ý với tôi..." Chu Trường An do dự nói.

"Căn nhà cho ba mẹ cậu đã chuẩn bị xong rồi, vài ngày nữa là có thể dọn tới ở. Về phần mấy chuyện bảo hiểm dưỡng lão, tôi cũng đã cho người giải quyết, chuyện đó cậu không cần lo lắng." Ông Tiểu Kinh nói, "Chu Trường An, cậu chỉ cần chăm sóc Lâm Lâm cho tốt, sau này toàn bộ công ty đều là của cậu."

"Cảm ơn Ông tổng, tôi không có dã tâm lớn như vậy, tôi chỉ cần ba mẹ tôi bình an sung túc sống những ngày còn lại của đời người, tôi cam tâm tình nguyện trung thành với bà."

Phương Tiểu Tiệp quay về nhà. nhớ tới chuyện ban nãy, bà nghĩ lại thấy Cố Lâm Lâm cũng thật đáng thương, cha không thương mẹ không yêu, bây giờ còn làm mấy chuyện thần kinh. Rồi bà lại nghĩ tới khuôn mặt sắc bén của Ông Tiểu Kinh, âm thầm thở dài, người phụ nữ này sao lại làm vợ của Cố Trì Tây chứ.

Bỗng nhiên có chút kích động muốn gọi điện thoại hỏi Cố Trì Tây, nhưng gọi rồi lại thấy hối hận.

Lúc Tùng San nhận điện thoại thì cô đang cho Lão Tần uống sữa, mấy cái cốc nhỏ đủ màu sắc thay hết cái này tới cái khác, đó đều là sữa không béo nhưng Lão Tần lại uống rất sung sướng.

"San San à, con đang làm gì vậy?" Phương Tiểu Tiệp hỏi.

"Con đang cho chó của Cố Trì Tây uống sữa." Tâm trạng của Tùng San rất tốt.

Phương Tiểu Tiệp nghe thấy giọng nói của cô, biết rằng không nên nói ra chuyện ngày hôm nay nên bà liền cười hỏi: "Tuần này bọn con về nhà đi, không phải mười ngày nữa con đi Hồng Kông rồi sao, về nhà ba con làm một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi cậu ta."

Tên của Cố Trì Tây, Phương Tiểu Tiệp vẫn gọi không thuận miệng, nhưng lại không biết nên gọi thế nào. Tiểu Cố và lão Cố đều không đúng, haizzz, thật là ngượng mà.

Tùng San nghe vậy liền vui vẻ, "Được thôi, nhưng lần trước đã nói xong hết rồi, lần này hai người đừng làm anh ấy mất mặt nữa

nhé.”

Phương Tiểu Tiệp cười thờ dãi, đưa con gái này còn chưa gả ra ngoài nhưng lòng đã hướng ra ngoài rồi.

Dạo này Cố Trì Tây rất bận rộn, vì phải đi Hồng Kông một năm, công việc ở thành phố A rất nhiều nên cần phải bàn giao thật ổn thoả, ngày nào hấn cũng về nhà rất muộn. Nhưng mỗi khi hấn về tới nhà, bất kể muộn thế nào, hấn cũng sẽ nhìn thấy Tùng San ngồi trên sofa chờ hấn. Ngoan ngoãn tới mức khiến hấn đau lòng.

Đêm nay hấn đã cương quyết chuyển mấy bữa tiệc đưa tiễn của bạn cũ sang lúc khác, vội vội vàng vàng về nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy cô bé con ôm Lão Tần ngồi trong phòng khách ngủ gà ngủ gật, trong lòng rất ấm áp.

Hấn bước tới, ngồi bên cạnh cô, kéo cô vào lòng mình, hôn lên trán cô.

Cô mơ màng mở mắt, nhìn thấy hấn, miễn cưỡng nở nụ cười, "Anh về rồi à?"

Hấn cười, lại hôn lên khóe miệng cô, "Hôm nay em làm những gì?"

Cô nháy mắt, ánh mắt trong trẻo, "Thu xếp đồ đạc, chủ yếu là do đồ của Lão Tần tương đối nhiều. Mấy bộ quần áo trong phòng em, em không biết nên mang bộ nào."

Hấn cười nhẹ, "Không biết mang cái gì thì không cần mang, đến Hồng Kông em muốn cái gì thì mua cái đó."

Cô cười hì hì dụi dụi vào lòng hấn, "Lấy người giàu tốt thật đấy."

Hắn bật cười, nhin không được hung hăng cắn cô, "Về sau em chính là vợ của người giàu có rồi."

Cô cười nghiêng đầu, trốn hắn, hai người ngồi trên sô pha làm âm ỉ một phen, quấy nhiễu lão Tần đang nằm trên đùi cô, vì thế Lão Tần rất không tình nguyện đứng lên, mơ mơ màng màng leo xuống sô pha, ghé vào bên chân Tùng San, lại đổi cái tư thế khác để ngủ.

Cô cười đến vui vẻ, ôm lấy cổ hắn, "Mẹ em nói cuối tuần này sẽ bảo ba em làm một bàn thức ăn thật ngon để đãi chúng ta."

Hắn cười: "Ừ."

Cô chu môi, "Sao vậy, sao anh có vẻ không được vui?."

Hắn hôn cô, "Vui chứ, đương nhiên là vui rồi."

"À mà, mấy ngày nữa em sẽ cùng Lý Yển và Triệu Nhiên ăn cơm, anh có muốn đi cùng không?" Đôi mắt to của cô xoay tròn.

Hắn cười đáp ứng: "Đương nhiên."

Cô bé con rớt cuộc cũng chịu chủ động dẫn hắn đi gặp bạn bè mình, sao hắn có thể không đáp ứng được chứ.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 75

Lý Yến nhìn thấy Cố Trì Tây, khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Cô luôn là người thẳng tính, nghĩ sao nói vậy, nhưng hôm nay lại cực kì im lặng, ngồi một chỗ cười gượng, không nói được gì.

Nhưng cô nhìn thấy Tùng San ngồi bên cạnh Cố Trì Tây, vẻ mặt rất hạnh phúc, cô thấy vậy là đủ rồi. Sau đó cô dần dần phát hiện hai người này rất xứng đôi, bất kể là vẻ ngoài khí chất hay là tính tình. Giữa hai người yêu nhau cần phải có sự ăn ý như vậy.

Tùng San ngồi bên cạnh Cố Trì Tây, thân hình nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ửng hồng, như chú chim nhỏ nép vào lòng hắn, cùng với khí chất trầm ổn thành thực của Cố Trì Tây bù đắp cho nhau, họ ở bên nhau thật sự không có gì phải bàn cãi. Hôm nay Tùng San mặc một chiếc váy liền, bên ngoài khoác áo măng tô, phía dưới mang một đôi giày cao gót, hai cái đùi thon dài. Cố Trì Tây cùng cô ra khỏi thang máy, hắn vươn tay đỡ eo cô, phòng trường hợp cô bị vấp ngã khi bước ra khỏi lần ranh thang máy. Tùng San vào phòng được đặt sẵn, cô cởi áo khoác của Cố Trì Tây ra giao cho nhân viên phục vụ, sau đó mới cởi áo của mình.

Lý Yến nhìn mà hâm mộ, cũng vui thay cho cô.

Quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Nhiên, cô ấy phát hiện Triệu Nhiên cũng đang hâm mộ bọn họ.

Một phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có bốn người, thật sự rất trống trải. Triệu Nhiên nhìn ra ngoài từ cửa sổ thủy tinh sát đất, đứng từ tháp Minh Châu nhìn ra, thành phố A thật sự rất đẹp.

Mấy món ăn theo hương vị của An Huy được dọn lên, Triệu Nhiên ăn mà nước mắt rơi đầy mặt, Lý Yến ăn cũng rất ngon lành.

Tùng San rất cảm kích nhìn về phía Cố Trì Tây, ngay cả chuyện này anh ấy cũng tỉ mỉ như vậy, thật sự rất tri kỷ.

Cố Trì Tây cười nói: "Vừa lúc mấy ngày nay có một đầu bếp đến từ An Huy đến làm việc nên tôi gọi anh ta làm vài món, không biết có đúng khẩu vị hay không?"

Triệu Nhiên ngại ngùng cười nói: "Thật ra lúc ở nhà, tôi rất ít khi ra ngoài ăn, cho nên tôi chỉ nếm thức ăn do mẹ tôi nấu mà thôi. Nhưng mấy món này thực sự rất ngon, cảm ơn ngài."

Tùng San cười hì hì nói: "Sau này mình cũng phải nếm thử tay nghề của mẹ cậu mới được, nhà mình toàn ăn cơm do ba mình nấu, vì mẹ mình nấu ăn không ngon tí nào."

Cố Trì Tây bật cười, vươn tay ra xoa xoa đầu cô, cực kì thân mật.

Lý Yến xúc động cười, cô nói, "San San, hai người có thể ở bên nhau, thật là tốt quá. Mình chúc phúc hai người."

Tùng San nhìn về phía Lý Yến, "Cảm ơn cậu, Yến Yến."

Triệu Nhiên cũng nói: "Có thể tìm được người yêu mình thật lòng không dễ tí nào, San San cậu thật may mắn."

Tùng San mím môi cười, ngửa mặt nhìn Cố Trì Tây.

Triệu Nhiên uống một ngụm trà, hít sâu một hơi, lấy đủ dũng khí rồi mới nói: "Cố tổng, tôi có chuyện muốn nhờ ngài."

Cố Trì Tây ôn hòa nói: "Mời nói."

"Về Trương Tân..." Triệu Nhiên ngập ngừng một lát, "Ngài có thể tha thứ cho anh ấy, để anh ấy phục chức không?"

Tùng San sững sốt "Triệu Nhiên, gần đây cậu có gặp Trương Tân sao?"

Triệu Nhiên vừa nhìn Tùng San, vừa nhìn về phía Cố Trì Tây: "Trương Tân là người tốt, hơn nữa năng lực làm việc của anh ấy chắc Cố tổng cũng biết rồi. Anh ấy đã không còn nghĩ tới San San nữa, nếu hai người sắp kết hôn, có thể không cần trừng phạt anh ấy nữa không?"

Tùng San nhìn Cố Trì Tây: "Trừng phạt?"

Triệu Nhiên nói: "Điều này cũng không thể trách Cố tổng, chỉ là sau khi Trương Tân bị Cố tổng sa thải, không có công ty nào dám nhận anh ấy. Bây giờ anh ấy một thân một mình, không có ai để dựa dẫm, nên mình nghĩ, nếu có thể thì giúp anh ấy một lần."

Cố Trì Tây cười cười, nắm lấy tay Tùng San, "Chuyện này là đương nhiên, chỉ cần tự cậu ta đồng ý trở về, tôi có thể cho cậu ta phục chức, đúng lúc tôi muốn cùng San San đi Hồng Kông một năm, công việc ở thành phố A cũng cần người quản lí."

Triệu Nhiên kích động cười nói: "Thật sao? Thật tốt quá! Cảm ơn ngài, Cố tổng, ngài yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thuyết phục anh ấy tới tìm ngài!"

Cố Trì Tây cười lên tiếng trả lời, "Ừm."

Lý Yến bỗng nhiên có chút bội phục dũng khí của Triệu Nhiên, bình thường cô ấy lúc nào cũng thành thật ít nói, hôm nay lại dám ở trước mặt một nhân vật lớn như Cố Trì Tây thay mặt Trương Tân nói chuyện. Quả nhiên là sức mạnh của tình yêu.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có chút cô đơn, Lý Yến nghĩ tới Tống Đào, lúc này cô mới phát hiện thì ra cô chưa từng vì Tống Đào mà làm gì cả.

Lưu Mân gõ cửa vào, thì thầm với Cố Trì Tây hai câu, Cố Trì Tây hơi nhú mào, lập tức đứng lên, "Thật có lỗi, tôi có việc cần xử lý, mọi người cứ từ từ ăn." Nói xong hắn vươn tay xoa đầu Tùng San, dịu dàng nói: "Lát nữa anh cho người tới đón em."

Tùng San ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng."

Triệu Nhiên nhìn Lưu Mân, chờ khi cửa đóng lại mới nói: "San San, cậu thật sự cần để Trương Tân quay về, cậu nhìn nữ trợ lý này xem, khuôn mặt giống y như hồ ly tinh. Dù cho Cố Trì Tây không có ý gì với cô ta, nhưng cậu nhìn mà không thấy khó chịu sao?"

Tùng San vui vẻ, "Chuyện này thì mình thấy không có gì, mình và cô ấy rất ít tiếp xúc."

Triệu Nhiên nói: "Nhìn rất khôn khéo, có chút giống Tề Duyệt Tâm."

Lý Yến vỗ tay, "Đúng đúng! Đúng là có cảm giác giống Tề Duyệt Tâm!"

Tùng San nghe thấy tên Tề Duyệt Tâm, liền nhớ tới chiếc vòng tay bằng ngọc bích của cô ta, còn cả những lời trong suối nước nóng kia nữa, cô cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Mình nghe nói cô ta được nhận vào làm ở một công ty có tiếng tăm, còn là trợ lý đặc biệt đấy." Lý Yến nói.

Tùng San cười cười, nói vậy chắc là trợ lý đặc biệt cho lão Thẩm rồi.

Triệu Nhiên nói: "Haizzz, cô ta có ngoại hình xinh đẹp, muốn làm gì mà không được chứ."

Lý Yến cười nói, "Ừ, ngay cả loại người như Chu Trường An còn hi sinh nhan sắc của mình, hưởng chi là một hoa khôi như Tề Duyệt Tâm. Đúng rồi mấy ngày hôm trước mình có nghe nói, Chu Trường An và Cố Lâm Lâm đính hôn rồi, hình như là cùng nhau đi Mỹ."

Tùng San nghe xong có chút giật mình, "Nước Mỹ? Chu Trường An sao có thể đi Mỹ được?"

Lý Yến cười nói: "Tại sao lại không thể?"

Tùng San như có suy nghĩ, cô nói: "Sức khỏe ba mẹ anh ta không tốt, ở quê nhà không có ai chăm sóc, anh ta đã nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ quay về quê nhà, bây giờ ở lại thành phố A đã có lỗi với ba mẹ rồi, vậy mà bây giờ còn muốn tới nước Mỹ xa như vậy."

Lý Yến lắc đầu, "Coi như xong rồi, từ ngày hấn bán thân, chắc cũng đã quăng ba mẹ lên chín tầng mây rồi."

Tùng San thở dài, cúi đầu lấy di động trong túi xách ra, lúc này mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Tống Đào gọi tới.

Cô chỉ vừa mới gọi đi, không ngờ đã có người tiếp điện thoại rồi.

"San San." Bên kia đầu dây rất ồn ào.

Tùng San hỏi: "Tiền bối, có chuyện gì sao?"

Tống Đào nói: "Em chờ một chút, nơi này rất ồn." Một lát sau, bên kia đã yên tĩnh hơn nhiều, "Vừa rồi anh gọi cho em thật ra là muốn tìm Cố Trì Tây."

"Tìm anh ấy làm gì?" Tùng San hỏi.

"Anh đang ở công trường, vừa nãy ở đây có tội phạm đang cải tạo tới gây chuyện, đập xe, anh đã báo cảnh sát, anh thấy mình cũng nên báo cho Cố tổng một tiếng."

Tống Đào giám sát hạng mục Đức Thuận Viên kì thứ hai, gần đây vừa mới mở rộng thêm một khu đất lớn, vì đây là hạng mục được chính phủ hỗ trợ nên họ đã cho một vài tội phạm đang cải tạo tới làm những bước ban đầu, cũng chính là công việc mệt mỏi nhất dơ bẩn nhất mà không ai muốn làm. Vốn dĩ mấy ngày nay tiến hành rất thuận lợi, nhưng gần đây Tống Đào phát hiện hàng ngày luôn có hai chiếc xe hơi màu bạc đậu ở gần đó. Không phải xe của bọn họ, nhưng xung quanh đây ngoại trừ cảnh ngục và phạm nhân thì không còn người khác. Hắn chú ý chuyện đó hai ngày nay, hôm nay vừa định đi tới hỏi thì thấy một người đàn ông có dáng vẻ giống như tội phạm đang cải tạo bước từ trong xe ra, khi hắn ta và Tống Đào đối diện nhau, Tống Đào lập tức nhận ra người này không phải người bình thường.

Sau đó hắn lại nhìn chiếc xe đó, hắn cảm thấy người trên xe rất quen, nhưng lại không thể nào nhớ ra.

Kết quả hôm nay liền xuất hiện chuyện tội phạm quấy phá, chiếc xe bị phá chính là chiếc xe đó.

Tổng Đào nghe thấy người tài xế lớn tiếng gọi Uông tổng chạy mau, mới phát hiện người phụ nữ này hẳn có biết, bà ấy chính là chủ của Chu Trường An, mẹ của Cố Lâm Lâm, Uông Tiểu Kinh.

Vậy nên hẳn mới gọi cho Tùng San, muốn nói chuyện này cho Cố Trì Tây biết, vì hẳn thấy chuyện này không hề đơn giản.

Tùng San nghe xong những gì Tổng Đào nói cũng thấy bất an, giờ cô mới nhớ tới lúc này Cố Trì Tây đi rất vội vàng, nhân tiện nói: "Có lẽ anh ấy đã biết rồi, như vậy đi, anh chờ chút để em gọi cho anh ấy."

Điện thoại của Cố Trì Tây lại không gọi được.

Lòng dạ Tùng San càng thêm nôn nóng, nhưng cô cũng không rõ rốt cuộc mình đang lo cái gì. Không có tâm trạng ăn cơm nữa, nên cô nói tạm biệt với Triệu Nhiên và Lý Yển, tự đi tìm Lưu Mân, nói cho Lưu Mân biết cô muốn đi tìm Cố Trì Tây.

Lưu Mân do dự một chút, nhưng vẫn gọi mấy vệ sĩ tới, trước khi Tùng San lên xe, Lưu Mân vẫn không yên lòng nói: "Tùng tiểu thư, Cố tổng không sao cả, nhưng nếu cô đi, có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, không bằng cô về nhà chờ đi, sau khi Cố tổng xử lý chuyện bên kia xong sẽ quay về tìm cô."

Tùng San nghĩ một chút thấy cũng có lý, nếu cô mà đi, ngoại trừ khiến hẳn thêm lo lắng cũng không làm được gì. Cho nên cô liền thay đổi ý định, nói với vệ sĩ muốn về nhà. Nhưng về đến nhà vẫn

thấy không an lòng, cô ôm Lão Tần không ngừng gãi lông nó, Lão Tần bị gãi ngứa cứ rầm rì kêu.

Chờ đến gần tám giờ, Cổ Trì Tây rút cuộc cũng trở về. Tùng San nghe tiếng mở cửa, vội vã đứng dậy chạy lại, "Anh về rồi sao?"

Cổ Trì Tây giật mình ôm lấy cô, "Ừ", sao vậy?"

Tùng San vùi vào lòng hắn, "Em lo lắng cho anh... Tống Đào vừa mới gọi điện thoại cho em, nói là có mấy tên tội phạm quấy phá, còn đập xe..."

Trong lòng Cổ Trì Tây rất ấm áp, hắn ôm cô hôn một cái, "Ừ, không có gì, anh đã giải quyết hết rồi."

Tùng San ngẩng mặt lên nhìn hắn, "Giải quyết như thế nào?"

Cổ Trì Tây nói: "Vốn dĩ đây là chuyện của cảnh sát, nhưng chỗ đó khá xa nên cảnh sát không tới kịp thời được. Anh nhờ lão Thẩm cho vài người tới trước giúp đỡ nên đã giải quyết xong rồi. Những người đó cũng đã rút lui."

Tùng San nghe xong, lại hỏi, "Xe bị đập phá sao rồi?"

Cổ Trì Tây nhìn cô, sau đó mới hiểu ý của cô, cười nói: "Là xe của Uông Tiểu Kinh, bà ấy không sao cả. Người của bà ấy bị thương nhưng cũng không nặng lắm, đưa đi bệnh viện khâu hai mũi."

Tùng San nháy mắt mấy cái, "Anh đưa đi sao?"

Cổ Trì Tây cười ra tiếng, nâng má cô lên cắn nhẹ, "Đương nhiên không phải, anh không ở hiện trường, những chuyện này đều do

người khác báo cáo lại.”

Tùng San gục đầu xuống, "Thế sao anh lại đi lâu như vậy, còn không nhận điện thoại của em.”

Giọng nói của cô mang theo chút giận dữ, còn có chút làm nũng. Cố Trì Tây thì rất thoải mái, khom lưng bế ngang cô bé con lên, trực tiếp đặt ở trên sofa, áp người lên.

"Em đang lo lắng anh bị thương, hay lo anh gặp Ưông Tiểu Kinh?" Lời nói của hắn mang theo giọng điệu trêu đùa.

Cô đỏ mặt, lông mi dài run rẩy, "Em chỉ không biết vì sao trong lòng luôn thấy bất an thôi.”

Hắn cười, hôn lên môi cô, mềm nhẹ mút vào, giống như đang ăn một miếng kem sắp tan chảy. Hai tay đã không thể không chế nữa dao động trên thân thể cô, mềm mại, ngọt ngào như vậy. Ăn không đủ, liếm cũng không đủ.

"San San, còn vài ngày nữa là chúng ta đi Hồng Kông rồi, chờ tới khi đến Hồng Kông, em sẽ không phải bất an nữa.” Hắn ngậm môi cô, êm ái nói.

Cô dịu dàng đồng ý, trong giọng nói không tránh khỏi tiếng rên rỉ ~.

Hắn nở nụ cười, ôm cô bé con dậy, sải bước lên tầng, không chút khách khí hoàn toàn nuốt cô vào bụng.

Sau khi Tùng San tỉnh dậy mới nhớ ra, hắn vẫn không nói cho cô biết, hắn rốt cuộc đi làm gì.

Cố Trì Tây đương nhiên không định nói cho cô biết, hắn không tới hiện trường, mà đi gặp người hai mươi năm qua chưa từng gặp, Trịnh Bình Đông.

Có một số việc San San của hắn căn bản không cần thiết phải biết, Cố Trì Tây vẫn luôn thấy vậy. Về điểm này thật ra hắn và lão Tùng đều nhất trí đồng quan điểm, hắn chỉ cần cô vui vẻ thoải mái sống dưới sự bảo vệ của hắn, không cần trải qua mưa gió bên ngoài, cũng không cần suy nghĩ những chuyện phức tạp, cứ như vậy ngọt ngào hạnh phúc là đủ rồi.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 76

Phương Tiểu Tiệp cảm thấy gần đây mọi chuyện thật huyền diệu. Căn phòng 702 kia vừa được dọn dẹp sau khi bị Cố Lâm Lâm đập phá xong, hôm nay lại tới Ông Tiểu Kinh vào ở. Người nhà này, sao không chịu yên tĩnh chút nào hết vậy.

Không chỉ Phương Tiểu Tiệp cảm thấy thế, mấy y tá cấp dưới phục vụ phòng VIP cũng nhìn không được bàn luận xôn xao, họ ngầm suy đoán không biết nữ cường nhân này có phải bị đưa con gái hung dữ như gấu của bà ta đánh hay không.

Mặc kệ như thế nào, nữ cường nhân này ít nhất không khóc lóc phá hoại của công, chích thuốc thay thuốc cũng rất phối hợp, so với cô tiểu thư khóc lóc om sòm kia dễ chịu hơn nhiều. Phương Tiểu Tiệp biết Ông Tiểu Kinh nằm viện, vẫn giữ vững thái độ làm việc đâu ra đó của y tá trưởng, không bước vào phòng bệnh ấy một lần nào.

Nhưng Phương Tiểu Tiệp vẫn khó tránh khỏi chú ý tới, bà muốn biết Cố Trì Tây có tới thăm bệnh hay không. Kết quả liên tục quan sát mấy ngày, bà mới nhận ra mình suy nghĩ nhiều, đừng nói Cố Trì Tây không tới, Ông Tiểu Kinh ở căn phòng 702 đó mấy ngày nhưng không hề có khách bên ngoài tới thăm.

Vì thế Phương Tiểu Tiệp lại yên lặng cảm thán nữ cường nhân này cũng thật đáng thương. Bà muốn gọi điện thoại cho San San nói

chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định. Bởi vì lão Tùng không đồng ý, Tùng Chí Quân nói những chuyện rắc rối này San San biết càng ít càng tốt, cứ để cho con gái ngoan của bà sống cuộc sống hạnh phúc êm đềm thôi.

Vào thứ bảy, khi trực ban ca sáng, Phương Tiểu Tiệp đi tầng trên tầng dưới kiểm tra, lúc chuẩn bị về văn phòng thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy đang đứng đón gió xuất hiện trong tầm mắt. Cuối tháng hai thời tiết còn rất lạnh, người đó chỉ mặc quần áo bệnh nhân trên người, gió lạnh thổi tới thấu xương. Phương Tiểu Tiệp bắt đấm dĩ dĩ tới, vừa đẩy cửa ra đã bị không khí lạnh lẽo bên ngoài khiến toàn thân run rẩy.

"Bà đừng đứng đó quá lâu, coi chừng cảm lạnh lại phải ở bệnh viện thêm vài ngày nữa đấy." Phương Tiểu Tiệp nói.

Uông Tiểu Kinh quay đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có buồn vui, ngón tay gầy guộc đang kẹp một điều thuốc.

Phương Tiểu Tiệp nhíu mày, "Sao bà có thể hút thuốc ở đây chứ, trong bệnh viện cấm hút thuốc bà không biết sao?"

Uông Tiểu Kinh thở dài, dập tắt điều thuốc trên tay, tiện tay ném xuống đất.

Phương Tiểu Tiệp càng tức giận, bà nghĩ chẳng trách bà ta có thể nuôi nấng một đứa con gái như vậy, người mẹ này ngay cả hành vi cũng không có kỷ luật. Bà bước tới khom lưng nhặt tàn thuốc lên, đi vài bước tới chỗ thùng rác bên cạnh vứt vào. Không nói thêm gì nữa, xoay người đi khỏi đó.

Ông Tiểu Kinh lại mở miệng nói: "Bà là mẹ Tùng San đúng không?"

Phương Tiểu Tiệp quay đầu, đáp: "Đúng, Tùng San là con gái tôi."

Ông Tiểu Kinh cười nhẹ, "Vẫn là bà biết cách dạy con."

Phương Tiểu Tiệp cũng cười, "Tôi cũng cảm thấy vậy." Ít nhất tốt hơn bà.

Ông Tiểu Kinh ngẩng mặt lên nhìn trời, trời tháng hai ít nắng, bầu trời luôn âm u: "Gần đây tôi thường nghĩ, nếu như lúc trước tôi không kết hôn với Cố Trì Tây, tự dựa vào sức mình nuôi Lâm Lâm khôn lớn, thì đứa nhỏ này có thể hiểu chuyện hơn không."

Phương Tiểu Tiệp nhìn khuôn mặt ồm ỹếu, bàn tay gầy guộc của bà ta, thở dài: "Haizzz, việc này đâu ai biết được chứ. Người ta nói con gái phải nuôi nấng trong giàu sang, nhưng nhà tôi lại chưa từng giàu có, tôi còn luôn hâm mộ những người như bà đấy."

Ông Tiểu Kinh cười khổ, "Bây giờ tôi thấy, tiền chính là thứ vô dụng nhất trên thế gian. Lúc trước tôi cần tiền, rất nhiều tiền, kết quả ngay cả một chút tôi cũng không có nhưng vẫn sống được tới giờ phút này. Hiện tại tôi có tiền, rất nhiều tiền, nhưng lại không thể nuôi nấng con gái nên người, ngay cả cái nhà cũng không có."

Phương Tiểu Tiệp nghe xong lời này thì hỏi: "Năm nay bà bao nhiêu tuổi?"

Ông Tiểu Kinh trả lời: "Tôi sinh tháng giêng, năm nay mới 40."

Phương Tiểu Tiệp kinh ngạc, bà không thể tin được người phụ nữ này lại có thể ít hơn bà ba tuổi. Nhìn qua không giống chút nào.

Bà cười nhẹ rồi nói: "Tôi lớn hơn bà, năm nay tôi 43."

Ông Tiểu Kinh giương mắt nhìn Phương Tiểu Tiệp, "Bà và Cố Trì Tây cùng tuổi?"

Phương Tiểu Tiệp cười cười, "Còn không phải sao, mẹ vợ và con rể cùng tuổi, chuyện này thật đúng là tin tức giật gân."

Ông Tiểu Kinh sửng sốt, "Mẹ vợ?"

Phương Tiểu Tiệp nói: "Phải, San San đã đính hôn với Cố Trì Tây rồi, tính sang năm tốt nghiệp sẽ kết hôn."

Ông Tiểu Kinh bật cười, "Cố Trì Tây thật sự rất nhanh tay, da mặt cũng rất dày."

Phương Tiểu Tiệp không thêm để ý, nếu trong lòng bà đã nhận định người con rể này, thì đương nhiên sẽ không vì một câu nói của Ông Tiểu Kinh mà dao động.

"Nghe nói con gái bà không phải con ruột của Cố Trì Tây, cho nên nó lớn lên như vậy cũng không thể hoàn toàn trách bà, có lẽ là do nó thiếu tình thương của cha." Phương Tiểu Tiệp nói, "Ông nhà tôi tuy không có tiền đồ gì to lớn, nhưng San San của chúng tôi đều là do một tay ông ấy chăm sóc."

Ông Tiểu Kinh cười khổ, "Nếu không phải vì Cố Trì Tây, thì một nhà ba người chúng tôi có thể sống hạnh phúc như gia đình bà rồi."

Phương Tiểu Tiệp hơi hơi nhú mày, "Ý của bà là Cố Trì Tây phá hoại gia đình bà? Vậy sao bà còn lấy ông ta?"

Ông Tiểu Kinh gật đầu, "Ngốc lắm phải không, tôi cũng thấy mình rất ngốc. Lúc trước tôi còn quá trẻ, muốn trả thù ông ta. Nếu ông ta đã khiến cho người tôi yêu nhất vào tù, khiến cho con gái tôi không có ba, tôi đây liền gây ông đập lưng ông, tôi lấy ông ta, bắt ông ta làm ba của con tôi, khiến ông ta cả đời này cũng không thể cưới người con gái mình yêu."

Phương Tiểu Tiệp nghe vậy thì thấy mơ hồ, "Vậy đâu phải bà đang hại ông ta, rõ ràng là hại chính bà và con gái của bà mà! Bà nhìn Cố Trì Tây bây giờ xem, ông ta không những ly hôn với bà mà còn có cuộc sống vui vẻ vô cùng, còn bà, ngay cả con gái ngoan cũng thành ra như vậy."

Ông Tiểu Kinh cười tự giễu, "Đúng vậy, tôi ở bên ngoài vất vả làm ăn, liều mạng muốn đánh bại ông ta, nhưng kết quả vẫn thất bại thảm hại."

Phương Tiểu Tiệp vẫn mơ hồ, "Không đúng, nếu bà hận ông ta như vậy, ông ta không nên kết hôn với bà mới đúng chứ? Hai người rốt cuộc đã kết hôn như thế nào? Ngay cả con cũng không phải của mình, sao ông ta có thể chịu cảm sùng như vậy được?"

Ông Tiểu Kinh thở dài, "Bởi vì Cố Trì Tây là một tên tự cho mình là quân tử biết giữ chữ tín. Ông ta đã đồng ý với ba tôi rằng sẽ chăm sóc cho mẹ con tôi, nên khi tôi nói muốn kết hôn, ông ta không nói lời nào đã cùng tôi đi đăng kí."

Phương Tiểu Tiệp càng cảm thấy mọi chuyện thực phức tạp, "Vậy tại sao ba của bà lại muốn phò thác hai mẹ con bà cho ông

ta?"

Ông Tiểu Kinh im lặng, gió lạnh phát qua, bà run rẩy nói, "Bởi vì trước khi ba tôi qua đời, ông không thể nào tìm được người có thể chăm sóc cho hai mẹ con tôi." Nói xong bà lại cười lạnh, "Đây chính là điểm lợi hại nhất của Cố Trì Tây, đều là do ông ta hại gia đình tôi tan cửa nát nhà, kết quả lại còn nhận cái danh tiếng tốt đẹp là chăm sóc cho mẹ góa con côi của Ông gia."

Phượng Tiểu Tiệp nhìn vẻ mặt thù sâu như biển của bà ấy thì cảm thấy thân phận của mình cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng bà vẫn cảm thấy tò mò. Sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, Phượng Tiểu Tiệp kinh hãi, "Bà họ Ông?"

Ông Tiểu Kinh cười cười, "Đúng vậy, tôi họ Ông. Ông Chính Mẫn là ba của tôi."

Phượng Tiểu Tiệp đứng hình ba giây, sau đó lập tức hít sâu một hơi. Muốn nói một câu gì đó nhưng chẳng thể nói thành lời. Ông Tiểu Kinh nhìn dáng vẻ kinh ngạc tột độ của bà, không hề thấy bất ngờ chút nào. Mấy năm nay bà đã nhìn thấy vẻ mặt này nhiều rồi.

Không nói thêm gì nữa, Ông Tiểu Kinh chỉ cười nhẹ, sau đó xoay người đi ra ban công. Phượng Tiểu Tiệp nhìn cái bóng dáng nhỏ gầy đang rời đi, rồi lại giật mình.

Phượng Tiểu Tiệp là một người sinh ra và lớn lên ở thành phố A, cho dù không thường xuyên xem tin tức, nhưng vẫn biết cái tên Ông Chính Mẫn này. Hơn nữa tuyệt đối là ấn tượng khắc sâu. Người này là người mà năm đó không phải đại nhân vật có tiếng nhất thì cũng là thứ hai, nổi tiếng không thua kém gì Mạnh Tích Minh bây giờ. Trong trí nhớ của Phượng Tiểu Tiệp, khi đó từ sáng tới tối

chỉ cần mở TV thì thấy đài truyền hình của thành phố A không ngừng đưa tin về người này. Trường Y - nơi Phương Tiểu Tiệp theo học tổ chức lễ tốt nghiệp, đã từng mời vị Ông bí thư này đến xem biểu diễn. Lúc ấy Phương Tiểu Tiệp là người múa chính, còn xuống đài tặng hoa cho Ông bí thư.

Đáng tiếc, không tới vài năm sau thì xảy ra một sự kiện, Ông bí thư này từ một người được vạn người kính ngưỡng trở thành một điển hình cho những người tham ô. Nghiêm trọng nhất là năm đó tất cả bản tin của thành phố A đều đưa tin về ông ấy, đài truyền hình còn làm một phóng sự vạch trần những hành vi phạm tội của ông.

Sau đó, bà còn nghe nói Ông bí thư bị xét nhà, vợ con ly tán cửa nát nhà tan, Ông Chính Mẫn cũng bị bắt giữ một tháng sau bệnh tim tái phát rồi qua đời. Đương nhiên, đây là tin tức của chính phủ, tin đồn thì lại có đủ loại, có người nói ông sợ tội tự sát, cũng có người nói ông ấy biết bí mật của chính phủ nên bị giết người diệt khẩu.

Thời gian thoáng cái đã hai mươi năm trôi qua, năm đó tin tức này rất chấn động nhưng giờ ít ai nhắc tới. Nếu không phải hôm nay Ông Tiểu Kinh nói ra chuyện mình là con gái của Ông Chính Mẫn, thì có lẽ cả đời này Phương Tiểu Tiệp cũng sẽ không nhớ lại chuyện xưa bà đã từng tặng hoa cho một người nổi tiếng như vậy.

Trong lúc nhất thời quá nhiều hồi ức ập tới, Phương Tiểu Tiệp cảm thấy mình không tiêu hoá nổi, đột nhiên bà kích động gọi cho Tùng Chí Quân, điện thoại vừa chuyển câu nói đầu tiên của bà là, "Lão Tùng, Cố Trì Tây trước kia là con rể của Ông Chính Mẫn!"

Sau khi Tùng Chí Quân nghe Phương Tiểu Tiệp nói huyền thuyên, cũng rất kinh hãi. Năm ấy khi Ông Chính Mẫn thất thế,

Tùng Chí Quân chỉ là một công nhân viên chức nhỏ mới vào cơ quan, cùng lão Thái làm người sao chép văn kiện cho lãnh đạo. Khi đó còn dùng bút máy đầu quả trám nhúng vào mực xanh đen để viết trên giấy. Mà cấp trên phụ trách kiểm tra bản thảo của họ chính là Mạnh Tích Minh.

Nếu không phải Ông Chính Mẫn thất thế kéo theo một đám người rớt đài, Mạnh Tích Minh cũng không thể thăng tiến nhanh như vậy. Lão Thái khi đó cũng vì đi theo Mạnh Tích Minh nên mới có vị trí như hiện giờ, bỏ rất xa Tùng Chí Quân.

"Lão Tùng, ông nói xem chúng ta có nên hỏi Cố Trì Tây hay không, sao tôi cứ thấy không yên lòng." Phương Tiểu Tiệp nói.

Tùng Chí Quân nhăn mày lại, "Đây đều là chuyện của hai mươi năm trước rồi, sao chúng ta hỏi được chứ?"

"Nhưng sau khi nghe Ông Tiểu Kinh nói chuyện, tôi không cảm thấy bà ấy là người nói dối. Lỡ như Cố Trì Tây thật sự là người khiến Ông bí thư rớt đài..." Phương Tiểu Tiệp càng nói giọng càng nhỏ.

Tùng Chí Quân nói: "Bà đừng suy nghĩ lung tung nữa, hai mươi năm trước Cố Trì Tây cũng chỉ là một tên nhóc vừa mới tốt nghiệp đại học, sao có thể có bản lĩnh lớn như vậy. Thế này đi, tuần này chúng ta mời anh ta tới nhà ăn cơm, sau đó hỏi thăm một chút, bà đừng nên nói những chuyện này cho San San, khiến con nó không an lòng."

Một mình Ông Tiểu Kinh quay về phòng bệnh, nằm trên giường, đắp chăn, nhắm mắt lại, yên tĩnh giống như pho tượng.

Thật ra vết thương trên đầu bà đã tốt hơn rồi, có thể xuất viện nhưng bà không muốn xuất viện. Bà đã nói với thư kí của mình, mấy ngày nay bà cần tĩnh dưỡng, không cần ai tới thăm cả. Vì ai bà cũng không muốn gặp, ngay cả Cố Lâm Lâm.

Xe của bà đậu ở công trường ba ngày, rốt cuộc cũng chờ tới ngày tới lượt Trịnh Bình Đông ra lao động. Bà cho mấy cảnh ngục mỗi người ba vạn để có thể gặp mặt ông ấy trong xe một lần. Tuy rằng chỉ còn hai tháng cuối cùng, nhưng ngay cả một ngày bà cũng không thể đợi nữa.

Ông ấy ở trong bốn bức tường cao đó hai mươi năm, cũng từ chối thăm hỏi của bà hai mươi năm.

Bà biết ông ấy hận bà, cho nên bà mới muốn giải thích. Bà đã dùng tất cả thủ đoạn, để cho ông ấy biết, bà lấy Cố Trì Tây không phải vì vứt bỏ ông ấy, mà vì muốn cứu ông ấy.

Cuối cùng khoảnh khắc khi nhìn thấy Trịnh Bình Đông, Uông Tiểu Kinh cảm thấy trời đất như đảo lộn.

Người đàn ông này, tóc đã cắt ngắn, nhìn từ xa đã thấy tóc điểm hoa râm. Chân mày của ông đều tăm tắp, ánh mắt tĩnh lặng như nước, không hề gợn sóng, làn da đen sạm, tư thế đi đứng cũng không còn linh hoạt.

Chỉ nhìn vậy thôi, đôi mắt của Uông Tiểu Kinh đã đắm lệt. Người đàn ông này, bà đã chờ đợi hai mươi năm, sao có thể thành ra thế này chứ?

Thậm chí bà không biết nên mở miệng nói câu gì đầu tiên.

Hai mươi năm bị giam trong ngục đủ để khiến cho một người đàn ông hào hoa phong nhã biến thành một phạm nhân lạnh lùng khô khan. Ông nhìn bà một cái nhưng cũng không nói gì. Ước chừng hai người nhìn nhau nửa phút, cuối cùng ông cũng mở miệng nói một câu, vẫn là "Bà đi đi."

Từ lúc đó Ông Tiểu Kinh hoàn toàn không thể nghe thấy gì nữa. Tâm trí ngay cả lúc phạm nhân vùng lên đánh cảnh ngục bà cũng không biết, lúc bà lấy lại tinh thần đã nghe thấy tài xế liều mạng hét lớn, "Ông tổng, chạy mau!"

Lúc bà quay đầu lại, phát hiện Trịnh Bình Đông đã bị đánh ngã xuống đất, bà liền quên mình chạy qua.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, là thư kí của Ông Tiểu Kinh, người duy nhất Ông Tiểu Kinh cho phép tới phòng bệnh. "Ông tổng, đã xác định rõ vết thương của Trịnh Bình Đông không nặng, bây giờ cũng đã tỉnh lại rồi. Hôm kia Cố tổng đã gặp ông ấy."

Ông Tiểu Kinh mở to mắt, "Cố Trì Tây gặp ông ấy?"

Thư kí nói: "Vâng, là gặp riêng, cho nên không biết rốt cuộc bọn họ đã nói những gì."

Ông Tiểu Kinh thở dài, lại hỏi: "Chuyện đó sao rồi?"

Thư kí nói: "Sau khi Cố tổng gặp mặt Trịnh Bình Đông đã tới tìm cục trưởng Trần ăn một bữa cơm, có vẻ ông ấy sẽ không bị gia hình, có lẽ sẽ được ra tù đúng hạn."

Ông Tiểu Kinh cười lạnh, "Không ngờ ông ta lại muốn làm người tốt."

Tùng San ở nhà hầm thịt cho Cố Trì Tây, trước khi đi cô cũng đã học được bí quyết của lão Tùng, cho nên cô muốn trổ tài cho Cố Trì Tây thấy. Cố Trì Tây ăn rất vui vẻ, khó có bữa nào ăn tới tận hai bát cơm. Tùng San cảm thấy rất có thành tựu, nên liền âm ỉ muốn hấn ăn thêm.

Cố Trì Tây cười buông đũa, "Anh đã no lắm rồi, hôm nay ăn nhiều quá."

Tùng San không đồng ý, "Đều do bình thường anh ăn ít quá, nhìn anh xem, anh gầy lắm."

Cố Trì Tây bật cười, "Anh đang giữ dáng đó, chẳng lẽ em muốn anh thành người mập mập sao?"

Tùng San cười rất ngọt, "Nếu anh mập, em sẽ mập cùng anh, như vậy thật tốt, sẽ không có áp lực."

Cố Trì Tây cười ha ha, kéo tay cô, ôm cô đặt trên đùi, "Em muốn mập giống như lúc còn nhỏ sao?"

Tùng San bĩu môi, "Nếu em mập anh không thích em sao?"

Cố Trì Tây hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Thích, đương nhiên thích, nhiều thịt hôn mới thoải mái."

Tùng San trừng hấn, "Lưu manh."

Cố Trì Tây bóp eo cô, "Gần đây hình như em hơi mập ra."

Tùng San kinh hãi, "Hả? Thật sao?" Nói xong cô vội vàng đứng lên, chạy đến trước gương nhìn trái nhìn phải, thở hổn hển, "Mập chỗ nào? Bụng sao?"

Cố Trì Tây cười bóp trán, từ phía sau ôm lấy cô, cắn vào tai cô, "Không mập chút nào, lừa em thôi."

Tùng San nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong như gương của hắn, có chút nghi ngờ, "Thật không?"

Cố Trì Tây gật đầu: "Đến Hồng Kông sẽ gầy ngay thôi, nơi đó rất nóng, ra nhiều mồ hôi."

Tùng San "A" một tiếng, quay đầu cắn một cái trên đầu vai hắn, "Anh thật xấu!"

Lão Tàn lười biếng dựa vào sofa, ngay cả đầu cũng lười nâng, gần đây nó đã quen với chuyện hai chủ nhân của nó đùa giỡn ầm ĩ xem như không sự tồn tại của nó. Ngoắc ngoắc cái đuôi, Lão Tàn sửa "Gâu gâu", haizzz, thật chán.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 77

Cố Trì Tây cuối cùng cũng được nếm món ăn do lão Tùng tự tay làm. Tùng San luôn thấy kiêu hãnh với những món tử của ba mình, cô trông mong lâu như vậy mới chờ được ngày ba mẹ và Cố Trì Tây cùng hoà thuận ngồi ăn trên một bàn cơm, lúc này đây tâm trạng cô rất kích động.

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp đều cư xử rất lễ độ, họ chỉ cố vậy thôi, chứ không thể nào hoàn toàn bình tĩnh như vậy được. Còn Cố Trì Tây, vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Tùng San không ngừng gấp đồ ăn cho Cố Trì Tây, cười hì hì giới thiệu: "Mau nếm thử bánh nhân thịt này đi, ba em làm bánh nhân thịt bò ngon nhất."

Cố Trì Tây cười cắn một miếng, sau đó gật đầu, "Ừ, quả thật rất ngon." Ánh mắt hắn nhìn Tùng San rất ấm áp, lại cười nhẹ nhìn về phía Tùng Chí Quân.

Tùng Chí Quân cười nói: "San San rất thích ăn thức ăn do tôi làm, đây là khẩu vị mà tôi chăm chút cho con bé từ nhỏ tới giờ, Cố tổng ăn hợp chứ."

Cố Trì Tây đạo: "Tùng chủ biên không cần phải khách sáo, ông làm thức ăn quả thật rất hợp khẩu vị của tôi."

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Vậy thì ăn nhiều chút, Cố... tiên sinh, tôi thấy anh giữ dáng rất tốt, bình thường cũng ăn ít như vậy sao?"

Tùng San thấy ba mẹ không được tự nhiên, liền cười nói: "Hai người không cần cứ mở miệng ra là gọi Cố tổng, lúc thì lại kêu là Cố tiên sinh, nghe kì lắm." Nói xong cô nhìn Cố Trì Tây, "Anh cũng không được gọi ba em là Tùng chủ biên nữa, xa lạ lắm."

Cố Trì Tây cười nhìn Tùng San, hỏi: "Vậy em cảm thấy chúng ta nên xưng hô thế nào cho hợp lí đây?"

Tùng San nghĩ nghĩ, cười nói: "Anh gọi ba em là lão Tùng, gọi mẹ em là chị Phương, bạn bè thân thích nhà em đều gọi như vậy." Suy nghĩ một chút cô lại cười nói: "Tuy rằng anh và mẹ em cùng tuổi, nhưng anh gọi mẹ em là chị Phương cũng không thiệt thòi chứ?"

Cố Trì Tây bật cười, lắc đầu, "Không thiệt." Nói xong hắn nhìn về phía Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp, gọi: "Lão Tùng, chị Phương."

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp nhìn nhau một cái, sau đó bật cười.

Tùng San lại nói: "Ba mẹ, hai người cứ gọi anh ấy là lão Cố, bạn bè của anh ấy đều gọi anh ấy như vậy."

Tùng Chí Quân cười cười, "Được, lão Cố, dùng bữa đi."

Phương Tiểu Tiệp cười nói: "Sửa cách xưng hô như vậy, quả nhiên cảm thấy dễ dàng hơn nhiều, trước đó vẫn gọi anh là Cố tiên sinh, thật đúng là cảm thấy không được tự nhiên."

Cố Trì Tây cũng cười, "Vẫn là San San thông minh."

Ăn xong bữa cơm, Tùng San rất ngoan ngoãn giúp mẹ dọn dẹp bát đĩa, để Tùng Chí Quân và Cố Trì Tây ngồi trong phòng khách uống trà. Câu chuyện của họ đều là những chuyện đời sống hằng ngày, mấy bồn hoa trồng bên cửa sổ, mấy con cá nhỏ trong bể cá, nhắc tới cả chuyện lão Tần mà Cố Trì Tây nuôi.

"Lão Tần là một người bạn của tôi, ông ấy rất tin tưởng vào Huyền học, tám năm trước vì ông ấy gặp phải tai nạn đổ máu, suýt nữa mất mạng, sau này ông ấy được tiên nhân chỉ dẫn, tìm một chú chó nhận làm em trai, hơn nữa phải giao nó cho một người bạn tốt đáng tin cậy nuôi, như vậy sẽ có thể hoá giải tai ương. Việc này có người tin có người không tin, là bạn bè tốt, ông ấy tin tôi, đương nhiên tôi cũng không thể phụ lòng tin của ông ấy, cho nên chú chó này vẫn là thú cưng của tôi từ đó tới giờ."

Tùng Chí Quân nghe xong liền thấy buồn cười, ông đã sớm được nghe chuyện người có tiền mê tín, không có việc gì làm nên ngay cả Quan công bồ tát cũng cung phụng không bỏ qua cái nào, nhưng đây là lần đầu tiên ông nghe thấy chuyện có người nhận chó làm em trai.

"Cho nên con chó này cũng dính tiên khí?" Tùng Chí Quân cười hỏi.

Cố Trì Tây cười đáp: "Chuyện này tôi cũng không biết nói sao, chỉ là, San San rất thích lão Tần, Lão Tần cũng rất thích San San."

Tùng Chí Quân nói: "Con bé này từ nhỏ đã luôn nói với tôi nó muốn nuôi chó, nhưng nhà tôi quá chật, hơn nữa khi nó còn nhỏ, cơ thể không được khoẻ mạnh, tôi sợ trong nhà mà có động vật sẽ

khiến con bé bị mất cảm, cho nên không đồng ý. Không thể ngờ nhiều năm sau, nguyện vọng này lại do anh thực hiện.”

Cố Trì Tây cười nói: "Tóm lại làm được là tốt, có thể khiến cho San San vui vẻ là đủ lắm rồi.”

Tùng Chí Quân nhìn tình ý lộ ra trong ánh mắt Cố Trì Tây, nở nụ cười, "Lão Cố, quả thật anh đối xử với San San nhà chúng tôi rất tốt.”

Cố Trì Tây cười không nói gì.

Tùng Chí Quân nghĩ một lát rồi nói: "Nhưng anh có từng nghĩ tới hay không, anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tương lai có lẽ mang tới nhiều phiền toái cho con bé?”

Ánh mắt của Cố Trì Tây hơi dao động, "Vì sao anh lại nói thế?”

Tùng Chí Quân do dự một hồi mới đơn giản nói thẳng: "Tôi nghe nói, vợ trước của ông là con gái của Uông Chính Mẫn?”

Cố Trì Tây ngừng một lát, gật đầu, "Đúng vậy.”

Tùng Chí Quân thấy hắn thẳng thắn bình tĩnh như thế, cho nên cũng không hề vòng vo, "Mấy ngày hôm trước vợ cũ của anh nằm viện ở nơi mẹ San San công tác, bà ấy đã trò chuyện vài câu với mẹ San San. Hình như bà ấy có thù hận rất lớn với anh, bà ấy nói anh khiến cho bà ấy nhà tan cửa nát, còn ba ruột của Cố Lâm Lâm cũng bị anh hại mà phải vào tù.”

Tròng mắt của Cố Trì Tây trở nên thâm sâu, vẻ mặt vẫn như cũ không gợn sóng, không sợ hãi.

Tùng Chí Quân cười nhẹ, "Đều là chuyện hai mươi năm trước, chúng tôi là người ngoài cũng không muốn hỏi quá nhiều. Chỉ là, chuyện liên quan tới hạnh phúc của San San, tôi muốn xác định rõ với anh một chút, quá khứ của anh, sau này sẽ không ảnh hưởng đến San San chứ?"

Cố Trì Tây bình tĩnh nói, "Chuyện này anh yên tâm đi, tuyệt không có khả năng."

Tùng Chí Quân cười, "Con người tôi, không có tín ngưỡng gì, chỉ tin tưởng rằng mọi chuyện đều có khả năng. Chuyện đời không có gì là tuyệt đối, lão Cố, San San nhà tôi đã giao cho anh, hôm nay nói những lời này không phải là đang chất vấn gì anh. Dù sao anh cũng đã bình an sống hai mươi năm qua, sau này San San đi theo anh chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Tôi chỉ muốn anh để tâm một chút, dù cho có bất kì chuyện gì xảy ra cũng không thể để San San chịu bất cứ tổn thương nào. Về phần anh và chuyện Uông Chính Mẫn có liên quan gì đến nhau hay không, những người dân thường như chúng tôi hoàn toàn không quan tâm."

Cố Trì Tây cười cười, "Lão Tùng, anh thật đúng là kẻ tri thức giả hồ đồ."

Tùng Chí Quân cười, "Ây dà, anh đừng khen tôi như vậy, tôi chỉ là dân thường, không thể so sánh với đại nhân vật như anh được. Nói thật, bây giờ tôi đã nghĩ thoáng rồi, tôi cảm thấy San San theo anh cũng không tệ, ít nhất nó sẽ không phải suy nghĩ những việc vặt trong sinh hoạt hằng ngày, anh rất cẩn thận, mọi chuyện đều có anh chăm sóc cho San San, tôi và mẹ của San San cũng yên tâm."

Tùng San mới vừa ra khỏi phòng bếp thì nghe thấy câu nói sau cùng của lão Tùng, cô cười hì hì lại gần, ôm lấy eo lão Tùng dụi dụi,

"Ba, con đã lớn như vậy rồi, bà còn gì mà không yên lòng nữa chứ."

Tùng Chí Quân ôm con gái, vuốt cái mũi nhỏ của cô, "Dù con lớn như thế nào, thì con vẫn là con gái bé nhỏ của chúng ta, vĩnh viễn là như vậy."

Bánh thịt bò làm nhiều quá ăn không hết, Tùng Chí Quân lấy cặp lồng ra bỏ vào cho con gái mang về. Tùng San có chút không nỡ xa ba mẹ, liền làm nũng nói: "Hay là hôm nay em ở lại đây luôn nhé."

Cố Trì Tây dịu dàng cười, "Được."

Phương Tiểu Tiệp đẩy con gái tới bên cạnh Cố Trì Tây, "Ngày mai phải đi rồi, còn không mau về nhà thu xếp đồ đạc đi. Lúc này mới biết nhớ thương ba mẹ sao?"

Tùng San chẹp miệng, "Con vẫn luôn nhớ thương hai người mà."

Câu nói này khiến lão Tùng suýt nữa rơi nước mắt. Ông vội vàng đẩy con gái ra ngoài cửa, "Mau về đi, còn chần chờ gì nữa, trời tối rồi, đi đường cẩn thận một chút."

Tùng San cũng muốn khóc, cô cố kìm nén giả làm mặt quỷ, "Con đi đây, đừng nhớ con nhiều nha!" Nói xong cô kéo Cố Trì Tây đi xuống tầng.

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp vội vàng ra ban công, nhìn con gái và Cố Trì Tây lên xe, Phương Tiểu Tiệp ứa nước mắt, "Lão Tùng à, ông nói xem chúng ta nuôi con gái làm gì, vất vả lắm mới nuôi nó lớn, bây giờ lại thuộc về người ta."

Tùng Chí Quân ôm vợ, cười thở dài: "Có con cái nhà ai lớn rồi mà không phải rời nhà chứ, làm gì có chuyện phân ra con trai, con

gái."

Từ lúc lên xe Tùng San bắt đầu khóc, khóc một mạch đến Giang Phong Uyển. Cố Trì Tây dừng xe, nhìn cô bé con ướt đầm nước mắt, đau lòng xoa đầu cô, "Nếu em đã nhớ thương như vậy, sao đêm nay không ở lại chứ?"

Tùng San nức nở, "Không được, nếu đêm nay em ở lại thì ngày mai sẽ càng không đi được..."

Cố Trì Tây xuống xe, giúp cô mở cửa xe, tháo dây an toàn, vịn cổ cô bé con hôn một cái, "Anh còn tưởng là em không muốn rời xa anh."

Tùng San trừng hấn, đôi mắt ướt át nên nhìn trong trẻo hơn nhiều, "Anh thật hư!"

Cố Trì Tây ôm lấy cô, xoa đầu, "Đến Hồng Kông rồi, hôm nào em nhớ ba mẹ, anh sẽ sắp xếp cho bọn họ tới Hồng Kông thăm em, dù sao chỉ cần đi chuyên cơ vài giờ là tới, không khác gì với việc đi lại trong thành phố."

Tùng San rúc vào lòng hấn, lau nước mắt, "Vậy anh mua cho em một chiếc chuyên cơ riêng đi, em nhớ ba mẹ thì lập tức cho người tới rước họ, hoặc là em lập tức quay về nhà."

Cố Trì Tây cười nói: "Được. "

Buổi tối Lão Tàn ăn quá nhiều, Tùng San về nhà còn đút cho nó một cái bánh nhân thịt bò, kết quả nó ăn tới mức no căng bụng, tới khuya rồi mà vẫn chưa ngủ được, phấn khởi chạy vòng quanh phòng khách.

Cố Trì Tây tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy Tùng San ngồi trên sô pha cười, nhìn Lão Tần cười ngây ngô. Hắn cười bất đắc dĩ, bước tới ôm lấy cô, "Nhanh như vậy đã hết buồn rồi sao? Sao lại ngồi đây cười ngây ngô thế?"

Tùng San vùi vào lòng hắn, "Đương nhiên buồn, chỉ là từ nhỏ ba em đã nói với em, càng là lúc đau buồn khổ sở, thì càng phải tìm chuyện khiến mình phải cười. Em không phải diễn viên phim Quỳnh Dao, vì một chuyện sinh ly tử biệt mà khóc ròng 10 năm, chuyện gì cũng phải nhìn về phía trước mới phải."

Cố Trì Tây cười gật đầu, "Ba em thật sự rất tuyệt vời."

Tùng San cười nói: "Đúng vậy, ba em rất lợi hại!" Nghĩ một chút cô lại nói: "Lúc này khi em và mẹ đang rửa bát trong bếp, ba em có nói chuyện gì quan trọng với anh không?"

Cố Trì Tây nói: "Có."

Tùng San thấy ánh mắt phức tạp của hắn, liền hỏi: "Nói gì vậy?"

Cố Trì Tây trả lời: "Mẹ em nghe được mấy chuyện quá khứ từ chỗ Ông Tiểu Kinh, cho nên hơi hoảng hốt, vì vậy hôm nay ba em muốn anh chắc chắn rằng những chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến em."

Tùng San như có suy nghĩ gì đó, cô gồng đầu lên khuấy tay hắn, ngẩng mặt lên nhìn hắn, "Chuyện quá khứ là chỉ chuyện ba ruột của Cố Lâm Lâm sao?"

Cố Trì Tây cười cười, "Không chỉ chuyện đó, còn có biến cố của gia đình Ông Tiểu Kinh. Anh là con rể của Ông Chính Mẫn."

Tùng San nháy mắt mấy cái, "Ông Chính Mẫn là ai?"

Cố Trì Tây vuốt ve mặt cô bé con, cười nói: "Em còn quá nhỏ, lúc Ông Chính Mẫn qua đời em còn chưa sinh ra đâu."

Tùng San nhăn mày, "Nghe thấy thật phức tạp, mấy chuyện dài dòng em không muốn nghe."

Cố Trì Tây bật cười, "Thật sao?"

Tùng San cười hì hì nói: "Dù sao cũng không liên quan tới em, nhưng ân oán thù hận gì của trước kia em biết cũng vô dụng. Dù sao em chắc chắn rằng anh đã bảo đảm với ba em, những chuyện đó sẽ không ảnh hưởng đến gì đến em có đúng không?"

Cố Trì Tây cười nói: "Ừ."

Tùng San cười: "Vậy em không cần nghe nữa, dù sao em tin anh, có anh bên em là đủ rồi."

Lòng Cố Trì Tây dao động, hần cúi đầu hôn lên môi cô, "San San, cảm ơn em."

Ai nói cô bé con của hần không hiểu chuyện, rõ ràng rất khó chịu trong lòng, nhưng lại rất biết cách quan tâm.

Lão Tần chạy vài vòng trong phòng khách mới chịu chạy lên sofa, vốn dĩ nó muốn bò tới bên cạnh San San làm nũng, kết quả lại phát hiện hai chủ nhân của nó đang ôm lấy nhau, nó bất lực sửa "Gâu gâu", quả nhiên không có người đáp lại, vì thế nó rất bất đắc dĩ bò xuống chân ghế sofa nằm ngủ. Quả thực không thể hiểu chuyện hơn.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 78

Trên con đường chuyên dụng VIP của sân bay, Tùng San đã gặp Trương Tân. Vẫn là mái tóc ngắn chỉnh tề, mặt không chút biểu cảm, ánh mắt sắc bén. Vết thương của hắn nhìn qua đã tốt hơn rất nhiều, động tác cử chỉ ngắn gọn dứt khoát, khôi phục dáng vẻ người máy ngày thường.

Trương Tân chỉ nhìn Tùng San một cái rồi lập tức dời tầm mắt, hoàn toàn trở lại thái độ lúc trước. Tùng San lại nhẹ nhàng thở ra, sau đó mỉm cười nhìn Cố Trì Tây đang đứng bên cạnh.

Không có đánh người chào hỏi, như vậy là đủ rồi.

Đây là lần đầu tiên Tùng San biết được sân bay lại có lối đi ngắn tắt như vậy, giảm bớt mấy phiền toái khi xếp hàng kiểm tra bảo an, gửi hành lí, trực tiếp theo Cố Trì Tây đi qua một cánh cửa điện tử, sau đó yên ổn ngồi trên một chiếc xe hơi màu đen. Lưu Môn và Trương Tân ngồi phía trước, Trương Tân lái xe.

Tùng San nhìn ra khung cảnh bên ngoài xe, từng kí hiệu lớn nhỏ của các công ty hàng không trên các phi cơ lần lượt xuất hiện, những lối đi kết nối với cửa máy bay, còn có những chiếc máy bay đang đậu chờ thời điểm cất cánh. Chiếc xe màu đen này băng qua mấy hàng máy bay, chạy tới chỗ chiếc chuyên cơ đang đậu yên tĩnh một góc.

"Chúng ta đi phi cơ nào?" Tùng San quay đầu hỏi Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây cười chỉ hướng, "Ở đó."

Tùng San nhìn theo hướng chỉ ngón tay của Cố Trì Tây, một chiếc phi cơ màu xám bạc, không lớn không nhỏ đậu ở đó, bốn phía rất trống trải. Tùng San cẩn thận nhìn chiếc phi cơ đó, quay đầu hỏi Cố Trì Tây, "Đây là chuyên cơ của anh?"

Cố Trì Tây cười nắm lấy tay cô, "Từ hôm nay trở đi, nó là chuyên cơ của em."

Tùng San khẽ cong khóe miệng, nói không ra lời. Hơn nửa ngày mới nhớ ra, ngày hôm qua cô nửa làm nũng nửa nói đùa muốn hắn mua cho cô một chiếc chuyên cơ. Thế mà hắn làm thật rồi sao?

Trương Tân dừng xe xong, mở cửa xe cho Cố Trì Tây, Lưu Mân thì qua bên kia mở cửa xe cho Tùng San.

Những nhân viên của đội bay đã đứng sẵn ở thang máy nở nụ cười chào đón "Cố tổng, Cố phu nhân, hoan nghênh hai người lên phi cơ."

Tùng San vẫn đang ngây người, chưa thể nào hồi phục tinh thần từ trong sự khiếp sợ. Cố Trì Tây nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, cười rất vui vẻ, nắm tay cô đi đến thang lên xuống máy bay, "Cẩn thận dưới chân."

Trong cabin có bốn vách ngăn, trừ phòng điều khiển và phòng công tác của nhân viên đội bay ra, còn có 2 cái khoang khác. Lưu Mân và Trương Tân mang theo Lão Tần cùng ngồi khoang phía sau, Cố Trì Tây dẫn Tùng San ngồi vào khoang phía trước. Tùng San quan sát bốn phía, trong khoang này có bốn ghế dựa cho bốn

người, bốn bàn trà nhỏ, phía trước mỗi cái ghế đều có màn hình và bảng điều khiển.

Cố Trì Tây kéo cô ngồi xuống, giúp cô cài dây an toàn. "Ngủ một giấc là đến nơi."

Tùng San vui vẻ, "Đây là chuyên cơ có khoang giường nằm sao?"

Cố Trì Tây cười không nói, chỉ xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cô bé con vẫn mãi nhăn nhọc nhiên nhìn xung quanh, căn bản không ngủ được, không biết qua bao lâu, cô nâng khuôn mặt đầy vẻ chờ mong nhìn hắn, hỏi: "Cố Trì Tây, ba mẹ em cũng có thể ngồi trên chiếc chuyên cơ này tới Hồng Kông thăm em sao?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Đương nhiên, bây giờ nó là chuyên cơ của em."

Tùng San khẽ cong khóe miệng, hơn nửa ngày mới nở nụ cười, "Chuyên cơ của em!" Cô rất hưng phấn, hận không thể khoa tay múa chân, sau đó cô dứt khoát tháo dây an toàn, bổ nhào vào người hắn, ôm cổ hắn, cười khúc khích.

Cố Trì Tây thấy cô vui vẻ tới mức này, cười nói: "Sao lên phi cơ rồi mà em còn không chịu đàn hoàng một chút thế, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình đi."

Cô bé con chẹp cái miệng nhỏ nhắn, giả vờ giận dỗi bật dậy khỏi người hắn, nhưng lại như có chút lưu luyến không rời. Trong lòng hắn khẽ rung động, nhịn không được nắm chặt lấy tay cô kéo vào trong ngực, không nói lời nào đã hung hăng hôn cô. Cô bị hắn hôn, nhưng vẫn khúc khích cười ngây ngô, bàn tay nhỏ bé cũng không

ngừng di chuyển trên người hắn, trực tiếp thổi lửa cho ngọn đuốc trong người hắn.

Hắn ôm cô bé con, dùng sức ôm chặt hông cô, sau đó cởi dây an toàn của mình, đứng lên, đi tới cabin cách vách, dùng lực lớn đóng cửa lại, không khách khí tìm một vị trí đặt cô lên, sau đó không chút do dự tiến vào.

Lần này thật sự xem như là triển miên trên mây.

Thân thể mềm nhũn nhẹ bẫng, ngẫu nhiên sẽ có cảm giác không trọng cùng siêu trọng, thân thể phù hợp trở nên khó có thể chia lìa. Trải qua tầng mây xóc nảy, khoái cảm không thể nói thành lời đã đạt tới đỉnh cao nhất...

Trương Tân và Lưu Mân ngồi ở cabin phía sau, nghe thấy âm thanh mơ hồ ở cabin phía trước truyền tới, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi tiếp tục làm việc trên máy tính.

Chỉ là trên màn hình máy tính của Trương Tân vẫn là một trang document duy nhất không thể di chuyển.

Lưu Mân đứng lên, đi tới phía sau lấy cho Trương Tân một ly cà phê, "Nếu thấy không thể thì đừng ép buộc chính mình."

Trương Tân ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt trêu đùa của Lưu Mân. "Tôi không uống cà phê, cảm ơn."

Lưu Mân cười nói: "Ném thử đi, mặc dù là cà phê đắng không thêm đường, nhưng hắn là tốt hơn nhiều so với hương vị trong lòng cậu."

Trương Tân vẫn giữ nét mặt không biểu cảm, nhận lấy ly cà phê, uống một ngụm. Vẻ mặt vẫn như cũ.

Lưu Mân tiếp tục cười nói: "Thật ra tôi rất hiếu kì, sao cậu lại quyết định trở về chứ?"

Trương Tân giương mắt, lạnh lùng hỏi: "Không được sao?"

Lưu Mân xua tay, "Cậu đừng hiểu lầm, không phải tôi trách cậu quay trở về đoạt lấy vị trí của tôi đâu. Cậu có thể quay lại tôi vui mừng còn không kịp, ông chủ giao cho tôi quá nhiều việc, một mình tôi căn bản làm không xuể, tôi lại không thể nhận hai phần tiền lương. Tôi rất nghi ngờ trước đây cậu đã làm như thế nào, sao một người có thể làm nhiều chuyện như vậy."

Trương Tân không nói gì, lại cúi đầu uống một ngụm cà phê.

Lưu Mân nhìn về phía cánh cửa thông với khoang của mình, "Thật ra tôi thấy ông chủ và vợ ông ấy rất xứng đôi." Nói xong cô lại tự cười cười, "Trai tài gái sắc như vậy là ông trời tác hợp cho thôi."

Trương Tân để cái ly trên tay xuống, "Tôi quay về, chỉ là vì muốn nhìn thấy cô ấy, vậy đã đủ rồi."

Lưu Mân tặc lưỡi, "Chắc chắc, thật nhìn không ra cậu lại là người ngây thơ như vậy." Cô cười, vỗ vỗ vai Trương Tân, "Tôi thấy chuyện này là do cậu ở trong quân đội nhiều năm chưa gặp được con gái, chỉ mới biết một người là Tùng San nên mới động lòng, rơi vào rồi không rút ra được. Trương Tân, mở mắt của cậu ra nhìn thế giới này đi, thế giới này không chỉ có mình Tùng San là phụ nữ."

Lúc Tùng San tỉnh dậy chuyên cơ đã ngừng hẳn, cô dụi dụi mắt, nhìn đôi mắt lấp lánh của Cố Trì Tây, hỏi: "Đến rồi sao?"

Cố Trì Tây ôm cô, "Ừ, đến rồi."

Tùng San ngồi dậy, cảm thấy hơi mệt, còn có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, "Vậy sao anh không gọi em?"

Cố Trì Tây cười cười, "Không gấp."

Tùng San cảm thấy càng 囧, nhìn thấy văn kiện trên tay hắn, cô hỏi: "Anh đang làm việc à?"

Cố Trì Tây tiện tay đặt văn kiện sang một bên, "Đi thôi."

Trương Tân ôm Lão Tàn đi xuống máy bay, Tùng San nhìn lão Tàn, "Sao nó vẫn còn ngủ thế?"

Cố Trì Tây ôm cô cười nói, "Lão Tàn còn thích ngủ hơn em."

Tùng San bước tới xoa đầu Lão Tàn, "Nó ngủ như chết vậy, không phải bị bệnh chứ?"

Trương Tân nói: "Không sao, chỉ là nó được cho uống thuốc, lúc máy bay khởi hành Lão Tàn sẽ cảm thấy không thoải mái, uống thuốc ngủ tốt cho nó hơn."

Tùng San nghe hiểu gật đầu, "À, thì ra là như vậy, cảm ơn anh." Nói xong cô ngẩng đầu cười cười.

Trương Tân giống như không nhìn thấy, máy móc trả lời: "Không cần khách khí."

Đường phố ở Hồng Kông phần lớn đều rất hẹp, cao thấp đều là đồi núi, điều này làm cho Tùng San - một người có thói quen sống ở vùng đất bằng là thành phố A cảm thấy rất mới mẻ. Cô ngồi trong xe

nhìn những hàng cộ cao thẳng tắp hai bên đường, cười rất ngọt, "Chúng ta đang ở đâu? Vịnh Repulse sao?"

Do biết rất ít về Hồng Kông, nên Tùng San cũng chỉ nghe nói qua vịnh Repulse là khu nhà cao cấp, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng ở Hồng Kông đều ở đó, quả thực có thể so với Beverly Hills của Hollywood.

Nhưng không ngờ Cố Trì Tây lại lắc đầu, "Không, chúng ta ở Tân Thành Phong."

Tùng San chưa từng nghe qua chỗ này, "Tân Thành Phong ở đâu?"

Cố Trì Tây cười nhẹ đáp: "Trung Hoàn, phố I."

Tùng San vẫn không biết, "À." Suy nghĩ một chút cô vừa cười vừa hỏi: "Nhà ở Vịnh Repulse không phải do anh xây dựng, cho nên anh không ở, vậy Tân Thành Phong kia chẳng lẽ cũng là sản nghiệp của anh?"

Cố Trì Tây cười lắc đầu, "Không phải, nhà ở đây là anh mới mua."

Nhất lời Tùng San có một cảm giác vui vẻ không thể nói thành lời, "Ha ha, rốt cuộc cũng có một ngày anh phải mua nhà của người khác để ở!" Giọng nói đó giống như đang nói ra ngoài lẫn lộn sớm muộn cũng có ngày phải làm chuyện trái với ý muốn của mình.

Cố Trì Tây bật cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nắm bàn tay nhỏ của cô giúp cô xuống xe.

So với Giang Phong Uyển, dáng vẻ bên ngoài của Tấn Thành Phong có một phong cách khác hoàn toàn. Những tầng lầu cao ngất như muốn tới tận mây kia đều có hành lang nối liền với toà nhà khác, tọa lạc trong thành thị, bên dưới có các cửa hàng và bến xe điện ngầm, đám đông rộn ràng nhộn nháo. Cổ Trì Tây dắt theo Tùng San đi vào bên trong toà nhà lớn, nơi đó giống như bồng lai tiên cảnh, ở giữa có một khoảng đất cỏ cây xanh rì như đang bước vào thế ngoại đào nguyên. Vào thang máy, chạy thẳng lên tầng 50, cửa thang máy mở ra, chỉ có một cửa phòng, vào phòng rồi mới phát hiện, căn hộ này hoàn toàn không nhỏ hơn Giang Phong Uyển. Một mặt bên tường của phòng khách là cửa sổ sát đất, toàn bộ con đường ven biển đảo Hồng Kông đều được thu vào trong đáy mắt, nước biển xanh sâu thăm thẳm, đẹp đến lạ thường.

Tùng San nhìn mặt tường kính đó nhin không được cảm thán, "Anh xem này, đẹp quá đi mất!"

Cổ Trì Tây cười, bước tới ôm cô, "Nhìn bên ngoài tuy hơi nhỏ hẹp một chút, nhưng bên trong rất tuyệt đúng không? Hồng Kông chính là như vậy, nhỏ bé, không thể so với thành phố A, nhưng lại có cảnh biển rất đẹp."

Tùng San gật gù đầu, "Ừm, căn hộ này tuy nằm trong khu đô thị, nhưng lại đẹp quá! Hơn nữa cảm giác giống như có thêm chút hữu tình."

Bất luận là Giang Phong Uyển hay là Vân Đình, đều quá trống trải, quá xa cách.

Cổ Trì Tây cười nói: "Anh thích những nơi yên tĩnh, ở nơi này phải cùng với một đồng người chen chúc trong một toà nhà, thật ra cũng không tốt lắm."

Tùng San quay đầu nhìn hấn, "Vậy sao anh còn mua nhà ở đây?"

Cố Trì Tây cười cười, nắm tay cô chỉ vào một hướng ở dưới đường, "Chỗ đó, đi qua một con đường, chính là Đại học Hồng Kông."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 79

Trong không khí ở Hồng Kông tồn tại hương vị ẩm ướt của mùa xuân mà thành phố A không có, gió thổi mây bay, thời tiết khoảng hai mươi mấy độ không lạnh không nóng, phát huy những tốt đẹp vốn có của mùa xuân.

Nắng mai ấm áp, không chói không nóng, xúc cảm giống như bàn tay non mềm của trẻ nhỏ khiến cho tâm tình của con người không tốt cũng khó.

Tùng San đến Hồng Kông mới biết, lúc trước Phương Tiểu Tiệp lo lắng về những vấn đề như không hợp khí hậu là hoàn toàn không tồn tại. Miền Nam bắt đầu một ngày rất muộn, kết thúc ngày càng muộn hơn. Mỗi ngày Tùng San đều ngủ tới lúc tự nhiên tỉnh, ăn điểm tâm xong liền dẫn Lão Tàn xuống tầng tản bộ. Ngược lại Lão Tàn có chút không thích ứng, dù sao nơi này cũng không có đường bờ sông dài như Giang Phong Uyển, ở Tân Thành Phong, trừ một thảm cỏ ở dưới tầng có thể đi một lát, cũng chỉ còn lại có cái hoa viên trên không trung ở tầng 30.

Tùng San nghĩ tới chuyện đưa Lão Tàn đi tản bộ trên đường phố, lại bị Cố Trì Tây ngăn lại. "Trên đường người nhiều xe cũng nhiều, rất không an toàn."

Cố Trì Tây không thích những nơi đông người, điều đó là từ sau khi Tùng San đến Hồng Kông mới thật sự nhận ra.

Thật ra trước khi tới đây, cô đã từng nghĩ tới chuyện đi đây đi đó, dù sao Hồng Kông cũng là một địa điểm du lịch nổi tiếng. Nhưng Cố Trì Tây lại ôm cô nói: "Những chỗ đó quá nhiều người, không có gì hay để nhìn."

Sau này Tùng San nghĩ lại thấy cũng đúng, những địa điểm du lịch như thế này từ trước tới nay đều chật kín người, chen lấn xô đẩy khiến cho nhiệt tình đều mất hết, sau đó mang về đủ thứ oán niệm uể oải.

Nhưng, cô vẫn rất muốn đi thăm quan, cô luôn cảm thấy phải tới những nơi đó, mới thật sự là đã tới Hồng Kông.

Lúc tới dùng cơm, cô nghiêng đầu, nhìn cảnh tượng phồn thịnh đèn đuốc rực rỡ dưới tầng đến gần người. Đã ba ngày rồi, cô không đi đâu cả, chỉ ở trong toà nhà lớn này, muốn mọc nấm luôn rồi.

Cố Trì Tây múc cho cô một bát canh gà nấu nấm từng từng, dùng nồi Tử Sa hầm ba tiếng, lúc tắt bếp thì cho gừng nhuyễn và hành xắt mỏng vào, khẩu vị thanh đậm, mùi hương lại rất nồng.

"Muốn ra ngoài chơi à?" Cố Trì Tây dịu dàng cười.

Tùng San mím môi, cúi đầu, cầm thìa đảo quanh bát.

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ, "Vậy tối nay đưa em ra ngoài chơi."

Tùng San ngẩng đầu, đôi mắt to vui vẻ rạng rỡ, "Thật sao?"

Cố Trì Tây cười nói: "Uống canh trước đi."

Tùng San rất vui vẻ cầm bát lên ừng ực uống hết, không cần dùng thìa. Cổ Trì Tây nhìn dáng vẻ giống như trẻ con của cô, cười rộ lên.

"Mấy ngày nay bên ngoài có điều hành, anh sợ gặp phiền toái nên không đưa em ra ngoài, ngọt ngọt lăm lăm rồi phải không?"

Tùng San cười hì hì gật đầu, "Vâng."

Cổ Trì Tây cười lắc đầu, trước kia hẳn đã cảm thấy cô bé con này nhanh mồm nhanh miệng biết ăn nói, gần đây lại càng ngày càng biết cách làm nũng.

Ăn cơm xong, hai người thay quần áo, đeo vòng cổ vào cho Lão Tần, cùng nhau đi thang máy xuống. Một chiếc xe hơi màu đen đã đậu sẵn trước cửa, Tùng San nhìn nhìn, rất giống chiếc ở thành phố A, cô liền hỏi: "Xe của anh chiếc nào cũng giống nhau cả à?"

Cổ Trì Tây gật đầu, "Ừ."

Tùng San ngồi vào xe, cười hỏi: "Người có tiền không phải rất thích mua xe này xe nọ hay sao, có những chiếc xe rất đẹp mà chạy cũng rất nhanh nữa."

Cổ Trì Tây cười nhẹ: "Anh không thích những thứ quá đẹp, một chiếc xe thôi mà, chỉ cần có tính năng an toàn tốt là được rồi." Suy nghĩ một lúc hẳn lại nói thêm: "Lão Sở thích chơi xe, mua mấy chiếc xe nổi tiếng để ở nhà, mấy ngày hôm trước ông ấy ly hôn lại bồi thường cho vợ cũ một chiếc."

Tùng San bật cười: "Lão Sở là cái người làm gì cũng thiệt hại lỗ vốn đó sao?"

Cố Trì Tây cười nói: "Đúng, bây giờ trong tay ông ấy có một chiếc Maserati màu đỏ, kiểu dáng rất linh hoạt, sau này sẽ cho em xem."

Tùng San hơi sững sốt, cô hỏi: "Cho em xem làm gì?"

Cố Trì Tây nói : "Gần đây nhà hàng Tây của ông ấy lỗ nặng, dạo này đang tìm người mua xe, nếu em thích anh sẽ mua."

Tùng San cười cười, "Không cần, em cũng không cần lái xe. Hơn nữa Đại học Hồng Kông nằm ở con đường đối diện, cần gì phải dùng xe chứ." Nghĩ một lát cô lại nói: "Thế lão Sở đang ở Hồng Kông sao?"

Cố Trì Tây cười nói: "Đúng, đến trốn nợ."

Tùng San bật cười, "Đây đúng là nơi ông ấy sẽ đến."

"Lão Tần cũng ở Hồng Kông, sau này có thể cùng nhau dùng một bữa cơm." Cố Trì Tây nói.

Tùng San sững sốt, liền nhớ ra người đàn ông mập mập mày ngắn mắt to, nói chuyện luôn có thâm ý, lúc nào cũng gây cho người ta cảm giác thâm tàng bất lộ.

"Sao ông ấy cũng đến Hồng Kông?" Tùng San hỏi.

"Chuyện này anh cũng không biết, hành tung của Lão Tần vẫn luôn bất định." Cố Trì Tây cười nói.

Chiếc xe bốn chỗ chạy thẳng đến phía đông, chạy đến vịnh Victoria, chạy qua quốc lộ ven biển, những toà nhà mọc lên san sát bãi biển, mặt nước phản chiếu cảnh tượng trên bờ, mọi thứ như hoà vào nhau, như thật như ảo.

Tùng San hoàn toàn bị cảnh đẹp trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, ngay cả tán thưởng cũng quên mất, chỉ không ngừng nhìn xem, hận không thể đưa đầu ra khỏi cửa xe.

Cố Trì Tây nhìn thấy dáng vẻ đó của cô thì nở nụ cười, ôm lấy cô, nói tài xế tìm một chỗ đỗ xe, "Chúng ta xuống dưới đi."

Lão Tần xuống xe, chạy nhanh hơn Tùng San, mấy ngày dồn nén cuối cùng nó cũng có cơ hội chạy loạn, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Tùng San có chút sốt ruột, vừa định chạy đi tìm, Cố Trì Tây đã giữ cô lại, "Không cần lo lắng, sẽ có người trông nó, nó sẽ không lạc mất đâu."

Tùng San quay mặt lại nhìn hắn, "Anh cũng sắp xếp vệ sĩ ở đây sao?"

Cố Trì Tây cười cười, nựng mặt cô, "Anh không thể để em và Lão Tần gặp chút nguy hiểm nào."

Tùng San cười tựa vào lòng hắn, "Anh không cần phải lo lắng, nơi này là Hồng Kông, không ai biết chúng ta, kẻ xấu ở đâu ra chứ?"

Đèn đường tạo một vầng ánh sáng vàng nhạt bao quanh cô bé con, giống như sa mỏng, đẹp tới mức không chân thực. Hắn ôm cô, hôn lên cái trán mịn màng của cô, "Ừ."

Cô cười hì hì xoay người sang chỗ khác, tay vịn lan can nhìn về phía đối diện, những kiến trúc cao thấp, rầm rộ nổi thành một đường, "Cố Trì Tây, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc."

Hắn xoay mặt qua nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt to trong suốt sáng rỡ, khóe miệng cong lên, cười đẹp tới mức không chân thật.

Lòng Cổ Trì Tây rung động, hấn bước tới ôm lấy cô, hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, dịu dàng, nhẹ nhàng chậm rãi, tình ý kéo dài.

Lão Tần ra ngoài chạy một vòng lớn vui không chịu được, vừa quay đầu chạy lại, thì nhìn thấy hai chủ nhân đang vịn tay trên lan can hôn nhau, vì muốn tranh thủ cảm giác tồn tại, nó rất kích động sửa "Gâu gâu".

Tùng San cười rộ lên, cúi lưng, xoa đầu Lão Tần, "Lão Tần, cưng cũng thích Hồng Kông?"

Lão Tần nũng nịu đáp lại, cực kì vui vẻ xoay xoay cái mông, lắc lắc cái đuôi.

Cổ Trì Tây cười kéo tay Tùng San, "Em có muốn lên thuyền ngắm cảnh đêm không?"

Tùng San kích động gật đầu, "Có!"

Cổ Trì Tây mỉm cười, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, "Lên xe trước đi, đến cảng bên kia là có thể lên thuyền."

Tùng San cười nói: "Trước kia em vẫn luôn muốn được ngồi thuyền dạo chơi trên sông, đáng tiếc vé quá đắt nên vẫn chưa đi được."

Cổ Trì Tây hơi nhú mày, "Sao em lại không nói với anh?"

Tùng San bĩu môi, "Khi đó em vẫn còn nhỏ, em chưa biết anh là ai đâu."

Cổ Trì Tây xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Sau này em có anh rồi, muốn gì thì cứ nói cho anh biết."

Tùng San ôm cổ hần, hôn một cái, "Cảm ơn anh, ông già Noel."

Cố Trì Tây cười nói: "Anh rất già sao?"

Tùng San bật cười, le lưỡi, "Được rồi, anh không già, anh không phải ông già Noel, anh là Christmas handsome guy."

Cố Trì Tây cắn nhẹ cô một cái: "Bất luận là ông già Noel hay Christmas handsome guy, mỗi năm đều chỉ xuất hiện một lần. San San, anh hi vọng mỗi ngày mỗi khắc anh đều có thể thoả mãn tất cả nguyện vọng của em."

Tùng San nhìn ánh mắt ấm áp đó, cô ngừng một chút, rồi nói: "Nhưng em nhớ rõ có người từng nói với em, những chuyện đó đều là lừa trẻ con, nói như vậy xem ra anh đã nói năng tùy tiện rồi?"

Nhớ tới lần đầu tiên cô ngồi lên xe của hần, đến bây giờ những ký ức ấy đều rất mới mẻ.

Cố Trì Tây cũng ngừng một lát, mới cười nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "San San, sau khi yêu em anh mới biết được không có chuyện gì mình không làm được."

Bến tàu có rất nhiều thuyền, muôn hình vạn trạng, lớn nhỏ có đủ cả.

Tùng San hỏi: "Chúng ta ngồi thuyền nào?"

Cố Trì Tây cười nói: "Em thích chiếc nào chúng ta sẽ ngồi chiếc đó."

Tùng San hoang mang, "Hả?"

Cách đó không xa có vài người đi tới, đi đầu là một người đàn ông trung niên, dáng người không cao, rất gầy, tóc tai chỉnh tề, toàn thân mặc tây trang màu đen, trên khuôn mặt mang nụ cười tươi rói.

Vừa mở miệng đã nói tiếng Phổ Thông không đủ tiêu chuẩn, "Ây dà, anh Cố đại giá quang lâm, thật là khách ít đến, khách ít đến a!" Giọng điệu của hắn vừa khách khí vừa trêu đùa.

Cố Trì Tây cười cười, "Tử Vĩ, lâu rồi không gặp."

Chu Tử Vĩ cười ha ha nói: "Anh Cố mọi năm thường trốn ở A thành yên tĩnh, thỉnh thoảng tới Hồng Kông một chuyến cũng không rảnh đến miếu nhỏ này của tôi."

Cố Trì Tây cười nhẹ, "Tử Vĩ, gần đây việc làm ăn của anh càng lúc càng lớn."

Chu Tử Vĩ xua tay, "Làm sao so được với anh Cố đây, tùy tiện nhích một đầu ngón tay cũng có thể ra tiền!"

Hàn huyền vài câu, Chu Tử Vĩ mới đem tầm mắt đặt trên người Tùng San, mắt sáng rực lên, "Anh Cố, vị này là?" Nhất thời kích động, hắn đã nói tiếng Quảng Đông.

Cố Trì Tây ôm Tùng San cười nói: "Phu nhân của tôi, Tùng San."

Chu Tử Vĩ kinh ngạc tới mức muốn rớt cặp mắt xuống đất, "Thật hay giả đấy?" Tiếng Quảng Đông hắn lại phát âm chuẩn tới mức có thể so sánh với TVB.

Tùng San cảm thấy người này rất thú vị, cô cười đưa tay ra, "Xin chào, tôi là Tùng San."

Chu Tử Vĩ vẫn còn đang khiếp sợ, cuống quýt bắt tay Tùng San, "Xin chào xin chào, tôi là Chu Tử Vĩ, đây là danh thiếp của tôi."

Tùng San nhận danh thiếp nhìn qua, đều là chữ phồn thể, cần phải mất một lúc mới có thể đọc được, "Công ty du lịch văn hóa Việt Hải".

"Trước kia tôi làm hạng mục du lịch hai chiều A thành và Hồng Kông, đều do Cố tổng toàn lực hỗ trợ, nghe nói hai người muốn đi du thuyền, bên này có mấy chiếc du thuyền đều là của chúng tôi, như Cố gia đã nói, cô nhìn chúng chiếc nào sẽ chọn chiếc đó."

Tùng San cười: "Được, vậy tôi tự đi nhìn xem một lát."

Chu Tử Vĩ cười hì hì, giơ ngón cái lên với Cố Trì Tây, "Anh Cố, anh thật may mắn! Cố phu nhân vừa trẻ vừa xinh đẹp như vậy, sao không đi thi hoa hậu Hồng Kông chứ!"

Cố Trì Tây bật cười, vừa định nói chuyện thì thấy Tùng San dắt Lão Tàn đi tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự hưng phấn, "Em muốn ngồi chiếc kia, chiếc màu tím!"

Chu Tử Vĩ vỗ tay, "Ây dà, Cố phu nhân thật có mắt nhìn, đó là chiếc tốt nhất của chúng tôi, tên là Queen! Lần trước anh Cố tới đây hình như cũng ngồi chiếc này!"

Tùng San nhìn Cố Trì Tây, "Trước kia anh đã từng tới đây sao?"

Cố Trì Tây cười cười, "Ừm."

Tùng San suy nghĩ lại thì thấy mình hỏi ngốc quá, một đại nhân vật như Cố Trì Tây sao có thể chưa từng ngồi du thuyền chứ. Vì thế,

cô cũng không để ý nữa, nắm tay Cố Trì Tây nói: "Vậy hôm nay anh cùng em ngồi một lần nữa đi!"

Cố Trì Tây nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, "Được."

Đứng từ xa, Tùng San đã nhìn thấy sự to lớn của chiếc thuyền này, đợi đến khi lên thuyền mới nhận ra, thật sự không phải lớn bình thường. Hai boong thuyền trước và sau đều có bể bơi, trong khoang thuyền là cảnh tượng lộng lẫy xa hoa như đang ở trong hoàng cung vậy.

Chỉ có điều, trừ nhân viên phục vụ trên thuyền, không thấy những người khách khác.

Tùng San nhìn xung quanh hỏi: "Sao không thấy vị khách nào khác thế?"

Chu Tử Vĩ cười nói: "Đêm nay vốn dĩ Queen đậu ở cảng, nhưng khó có khi anh Cố gọi điện tới, đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo. Anh Cố vốn không thích đông người, vậy thì bao cả tàu là tốt nhất!"

Tùng San cười nhìn về phía Cố Trì Tây, "Vậy lần trước anh tới đây cũng ngồi một mình sao?"

Cố Trì Tây cười không nói gì.

Chu Tử Vĩ nói: "Lần trước là tiệc tư nhân của chị Vân, có điều người tới cũng rất ít, chỉ mời anh Cố đây và vài người bạn nữa."

Tùng San nhìn Cố Trì Tây, "Chị Vân là ai?"

Cố Trì Tây cười cười, "Một người quen."

Chu Tử Vĩ phát hiện bản thân đã nói quá nhiều nên vội vàng thay đổi chủ đề: "Tôi không quấy rầy hai vị du ngoạn nữa, trên thuyền có các loại rượu và thực phẩm, Cổ phu nhân không cần lo lắng về đáng người, muốn ăn thì cứ ăn. Cảm thấy ok thì có thể lái thuyền đi."

Tùng San cười nói, "Chỉ hai người chúng tôi mà dùng một chiếc du thuyền lớn như vậy thì thật hoang phí, chi bằng gọi lão Sở và Lão Tàn đến đây đi, bọn họ cũng tới Hồng Kông mà, không phải sao?"

Cổ Trì Tây cười xoa xoa đầu cô, "Được."

Lão Sở và Lão Tàn cùng tới, phía sau còn có lão Thẩm.

Lão Sở cố ý làm vẻ mặt kì thị, "Lão Thẩm, người ta đã nói chỉ mời tôi và lão Tàn, ông cứ đòi theo tới làm gì!"

Cổ Trì Tây nhìn về phía lão Thẩm, "Sao ông cũng tới Hồng Kông?"

Lão Thẩm gãi gãi cái gáy, "Các ông đều tới Hồng Kông, để một mình tôi ở lại thành phố A, muốn tìm người uống trà cũng không có! Không thể tuyệt tình như vậy chứ! Nghĩ xong, tôi dứt khoát bay tới đây, theo các người tới Hồng Kông chơi vài ngày, nếu không trong lòng cảm thấy không thoải mái."

Tùng San cười nói: "Đúng lúc tôi đang cảm thấy thuyền quá lớn, chỉ có hai chúng tôi thì quá trống trải, chú Thẩm cũng tới thì thật náo nhiệt."

Lão Thẩm cười ha ha bước tới xoa xoa đầu Tùng San, "Vẫn là San San biết ăn nói! Trời đất, gần đây đẹp ra nhiều nha!"

Lão Sở ngồi ở chiếc ghế dựa gần đó, gác chân lên, "Ây dà, lão Cố vẫn luôn tránh chuyện bị quấy rầy, thuyền này không tệ, rất thanh thoi."

Lão Tần mập mạp từ lúc lên thuyền đến giờ vẫn luôn ngồi xồm trên mặt đất nói chuyện với chú chó Lão Tần, nhưng chú chó Lão Tần căn bản không để ý tới hắn, ngay từ đầu đã lắc đầu né tránh, sau đó dứt khoát vung vẩy cái đuôi chạy đi.

Cố Trì Tây cười hỏi: "Sao các ông lại đi cùng nhau tới vậy? Từ đâu đến?"

Lão Thẩm nói : "Tôi vừa xuống máy bay đã đi tìm lão Sở, không nghĩ tới chuyện đi quấy rầy đôi tình nhân hai người."

Lão Sở nói: "Nói khéo thì đúng là khéo thật, vừa nãy chúng tôi ở trong quán của chị Vân trò chuyện về ông thì nhận được điện thoại."

Tùng San lại nghe đến cái tên "Chị Vân", cô tò mò hỏi: "Rốt cuộc chị Vân là ai, mọi người đều biết sao?"

Lão Sở khẽ nhếch miệng, hơi ngây người, dáng vẻ giống như đã nói gì sai, đành phải nhìn về phía lão Thẩm xin giúp đỡ.

Lão Thẩm cười nói: "Đó là một người quen mở quán ở đây, trước kia mỗi khi chúng tôi tới Hồng Kông đều tới ủng hộ việc làm ăn, thường xuyên qua lại cho nên thành bạn bè."

Tùng San như có gì suy nghĩ, cô nói: "A, mở quán gì ? Quán Bar?"

Lão Sở cười khúc khích, sau đó cười nói: "Ừm, quả thật nơi đó không thiếu rượu ngon."

Cố Trì cười âm áp, mặt không biến sắc, ánh mắt khẽ đảo qua lão Sở, khiến cho lão Sở sợ run một cái.

Trực giác của phụ nữ luôn luôn nhạy hơn cả ra-đa.

Chỉ là có vài ánh mắt nhìn qua nhìn lại như vậy, vài câu nói, Tùng San đã cảm thấy "chị Vân" này hình như không phải người bình thường. Có điều cô cũng không hỏi gì nữa, cô luôn cảm thấy nếu bọn lão Thẩm đều gọi cô ấy là "Chị", thì người phụ nữ kia chắc đã lớn tuổi rồi. Có lẽ nhiều nhất là một người phụ nữ trung niên luống tuổi.

Nhưng, khi cô tận mắt nhìn thấy "chị Vân ", cô mới ý thức được, mình đã sai hoàn toàn.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 80

Từ lúc học trung học Tùng San gầy đi nhiều nên được xem như hoa khôi, nhiều năm nay cô vẫn luôn được người khác gọi là mỹ nhân. Mặc dù cô không quan trọng chuyện ngoại hình vì từ nhỏ cô đã được ba Tùng giáo dục là vẻ đẹp bên trong đáng quý hơn vẻ bề ngoài, nhưng cô vẫn luôn thấy kiêu ngạo vì vẻ ngoài xinh đẹp của mình.

Tuy rằng từ trước tới nay cô không hề khoe khoang vẻ đẹp của mình trước mặt người khác, nhưng cô vẫn luôn thích được người khác khen mình xinh đẹp.

Ba Tùng nói vẻ đẹp của San San chỉ thuộc tầm trung mà thôi, dựa theo xác suất mà nói thì trăm người sẽ có một người. Nhưng vì Trung Quốc có dân số rất lớn, cho nên vẻ đẹp này của cô cũng không phải là tài nguyên quý giá gì.

Muốn tìm được một người đáng gọi là mỹ nhân, vậy ít nhất cũng phải là người vạn dặm mới tìm được. Ba Tùng nói, quan trọng nhất không phải là vẻ ngoài, mà là khí chất.

Để là một mỹ nhân, thì phải có thần thái của một mỹ nhân đích thực.

Tất cả đều do giáo dục từ khi còn nhỏ, cũng định sẵn những chuyện sau khi trưởng thành.

Khi Tùng San gặp chị Vân, cô lập tức nghĩ tới lời nói của ba Tùng, vẻ ngoài như vậy, khí chất như vậy, vạn dặm mới tìm được một người cũng không phải nói quá.

Không chỉ có dáng vẻ xinh đẹp, quan trọng nhất là phong thái trên người cô ấy, vừa xinh đẹp lại phong tình, hoàn toàn không có cảm giác thấp kém. Vừa vận phát huy triệt để mị lực của phụ nữ.

Đó là khí thế của một người đã trải đời, phong thái của một người phụ nữ thành thục.

Khác hoàn toàn với hơi thở thanh xuân nhiệt huyết nhưng vẫn còn non nớt của Tùng San, Tùng San đứng trước mặt chị Vân, bất giác cúi đầu. Thậm chí ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt thế nào.

Nói là tự biết xấu hổ cũng không quá.

Nhìn không ra tuổi, trên khuôn mặt tinh xảo không hề trang điểm, nhưng lại rất xinh đẹp, mỗi một khoe mắt đuôi mày đều như được điêu khắc tỉ mỉ, tuyệt đối không chút dư thừa. Tóc màu nâu gọn sóng, tùy ý xoã lên đầu vai gầy như ẩn như hiện. Một thân váy dài cao cấp, chất liệu vải đẹp tinh tế hơi rủ xuống. Loại váy này rất khó mặc, vì nó rất kén dáng người, nếu để cho một người nào đó hơi thừa cân mặc sẽ lộ rõ khuyết điểm. Người có thể mặc được loại váy này, phải thật sự rất tự tin vào bản thân mình.

Từ trước tới giờ Tùng San không hề để ý tới mấy chuyện ăn mặc, lúc cùng Cố Trì Tây ra ngoài chỉ chọn những bộ đơn giản. Nhưng ngày hôm nay, cô thấy oán hận chính mình tại sao trước khi đi không mặc bộ nào đó đẹp hơn.

Lúc chị Vân lên thuyền, khoe miệng như có như không ản chứa ý cười, mang theo chút thâm ý. Cô ấy cười cười đi về phía lão Sở, bước chân ưu nhã, tay tùy ý khoác lên vai lão Sở, "Trí nhớ của anh không tốt, nhưng chân thì thật nhanh nhẹn, tôi đuổi theo ra cửa, vừa đuổi vừa gọi mấy tiếng mà vẫn không kịp."

Lão Sở cười rất vui vẻ, "Sao vậy, thương nhớ tôi sao?"

Chị Vân đảo mắt, "Là thương cái ví của anh." Nói xong cô ấy lấy cái ví da trong túi xách của mình ra, "Cho dù anh có nợ nần, nhưng không thể nào ngay cả ví cũng không cần nữa chứ? Còn nữa, nghe nói ngày mai anh đến trường đưa ngựa, tính đi thế nào? Đi tay không sao?"

Lão Sở nhận lấy cái ví da, thở dài: "Tôi cố ý để lại nó ở đó, tôi nghĩ lát nữa chơi ở đây xong sẽ có cơ quay lại, cô nhìn cô xem, chưa gì đã đuổi tới nơi rồi." Nói xong hắn cười nói: "Có điều như vậy cũng tốt, lão Cố và vợ ông ấy cũng ở đây, hai người đều là người quen gặp lại, đừng có mà đỏ mắt đỏ nha!"

Chị Vân giả vờ giận dữ đánh lão Sở, sau đó mới xoay người nhìn về phía Cố Trì Tây và Tùng San, ý cười ảm áp, không hề có chút ngượng ngùng.

Tùng San nghe lão Sở nói, bỗng nhiên có cái nhìn khác với chỉ số IQ của hắn. Thì ra hắn cũng là người hiểu chuyện.

Lão Thẩm vỗ tay cười nói: "Đến cũng là duyên phận, cô đến trễ vài phút nữa là chúng tôi lái thuyền đi rồi."

Chị Vân cười nhẹ, "Vậy là tôi đã đến kịp lúc sao?"

Đôi mắt to biết nói chuyện không hề e dè nhìn về phía Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây vẫn nhã nhặn cười nói: "Thật là đúng dịp, chị Vân, đây là vợ tôi, Tùng San." Nói xong tay hắn ôm Tùng San hơi dùng sức, cúi đầu nhìn Tùng San cười nói: "Em xem em kìa, vừa rồi còn hỏi chị Vân là ai, bây giờ người đã tới rồi đấy."

Tùng San nhìn ánh mắt hắn, nhưng không nhìn ra cái gì khác thường, cô cũng cười cười nói: "Còn không phải sao, cuối cùng cũng nhìn thấy người thật." Sau đó nhìn về phía chị Vân, "Xin chào chị Vân, tôi là Tùng San."

Chị Vân cười càng tươi hơn, "Xin chào xin chào, tôi đánh liều tới đây, không quấy rầy mọi người chứ?" Ánh mắt lại hướng về phía Cố Trì Tây: "Tôi mới nghe lão Sở nói, hai người mới cưới à?"

Tùng San cười xua tay, "Đâu có, chúng tôi chỉ mới đính hôn mà thôi, vẫn chưa chính thức kết hôn."

Chị Vân che miệng cười, "Ở đâu ra một cô gái ngoan ngoãn như vậy chứ, đính hôn mà còn chưa tính là kết hôn nữa sao, chẳng lẽ cô cảm thấy hai người sẽ không thành à?"

Tùng San nghe xong khẽ nhú mày, nhưng vẫn nhìn Cố Trì Tây mỉm cười, giọng điệu hơi làm nũng: "Anh thấy thế nào?"

Cố Trì Tây cười dịu dàng, cúi đầu hôn lên trán cô, "Không được nói bậy."

Lão Thẩm đứng một bên xem náo nhiệt đến vui vẻ, vỗ tay cười nói: "Người ta là cô gái nhỏ thẹn thùng đó, ở thời cổ đại, trước lúc lấy chồng không phải khóc đủ ba lượt mới có thể đi hay sao?"

Lão Sở giơ ngón tay cái lên, "Lão Thẩm, vẫn là ông có văn hóa, không uống công 10 năm học tiểu học"

Chị Vân che miệng cười, cười tới mức thân mình như cây liễu đung đưa trong gió, "Tôi có chuyện không hiểu, tôi đây là người hơn ba mươi vẫn chưa lấy chồng, nhưng đâu có tâm tư gì của cô gái nhỏ đâu." Nói xong ánh mắt cô ta lại đảo qua Cố Trì Tây.

Cố Trì Tây giống như không nhìn thấy, nói với thuyền viên đứng phía sau: "Chuẩn bị lái thuyền đi."

Lão Sở lại vỗ tay, "Đợi lát nữa đi!" Nói xong hắn đứng lên, đi đến bên cạnh chị Vân, "Cô nhìn cô xem, uống công tôi suy nghĩ thay cô, chuyện này không được, cô dứt khoát theo tôi về đi, cô phải bồi thường cho tôi thật tốt."

Chị Vân bật cười, "Tôi vất vả mang ví da tới cho anh, anh còn không biết xấu hổ bảo tôi bồi thường?"

Lão Sở nhe răng cười, "Vậy thì tôi bồi thường cho cô, đi thôi." Một cánh tay của hắn đã vòng lên thắt lưng của chị Vân.

Chị Vân lại lấy tay lão Sở ra, "Tôi cũng không dám để anh bồi thường, anh không ngại mình nợ nhiều, nhưng tôi lại ngại phiền toái khi đòi nợ anh."

Tùng San nhìn Cố Trì Tây, cười nói: "Hôm nay khó có khi nhiều bạn bè tới đây cùng dạo du thuyền với chúng ta, em đã đến Hồng Kông ba ngày rồi, cuối cùng cũng không thấy buồn chán nữa."

Cố Trì Tây xoa đầu Tùng San, lại nói với thuyền viên: "Lái thuyền."

Lão Thẩm cười rất vui vẻ, nhìn về phía Tùng San trong ánh mắt mang theo sự khen ngợi. Cô bé này không tệ, rất hiểu chuyện, lại biết giữ bình tĩnh trong mọi trường hợp.

Chốc lát sau thuyền đã khởi động, Tùng San cảm thấy bên ngoài gió lớn, nên liền theo Cố Trì Tây vào bên trong, một phòng tiệc to như vậy mà chỉ có vài người. Lão Sở kéo chị Vân ngồi vào bàn, khui một chai Chateau cùng nhau uống. Lão Thẩm ngồi một mình trên ghế dựa cạnh cửa sổ uống trà, chân gác lên giường mềm, thoải mái thành thói. Tùng San và Cố Trì Tây ngồi ở chỗ cách xa nơi đó, ra khỏi phòng tiệc có một sảnh lớn, trang trí theo phong cách miền quê Châu Âu, nơi này có một cái xích đu bằng cây mây quân hoa hướng ra ngoài biển.

Cố Trì Tây ngồi lên xích đu, Tùng San dựa vào lòng hắn.

Xích đu nhẹ nhàng đung đưa giống như một cái nôi, Tùng San nhỏ giọng nhẩm giai điệu bài hát, không hát từ gì, chỉ ư ư một khúc ngắn.

Cố Trì Tây mỉm cười lắng nghe, hai người đều không nói chuyện.

Tùng San nhẩm ca từ mệt mỏi, liền dừng lại, ngẩng mặt nhìn hắn, đôi mắt to như ánh sao trời lóe sáng.

"Anh không có gì muốn nói với em sao?" Tùng San khẽ hỏi.

Cố Trì Tây cười cười, cúi đầu nhìn cô, "Em muốn biết cái gì?"

Tùng San cắn môi, rữ mi, "Anh không muốn nói thì thôi vậy."

Cố Trì Tây nhẹ giọng thở dài, ôm cô ngồi dậy, nhìn ánh mắt cô, "Chị Vân là người thành phố A, lúc trước một thân một mình tới Hồng Kông, vì muốn ở lại đây mà sống cùng không biết bao nhiêu người đàn ông. Sau này rốt cuộc cũng có một người chết đi, để lại cho cô ấy một chút tiền, không nhiều, nhưng đủ để sinh hoạt. Cô ấy lấy tiền đó mở quán Bar, mặt ngoài là bán rượu, thực tế..."

Tùng San cười cười, "Chắc không phải bán thân chứ?"

Cố Trì Tây cười cười, "Anh và bọn lão Thẩm thấy cô ấy là đồng hương, một người phụ nữ ở Hồng Kông không dễ dàng nên mới quan tâm cô ấy. Cô ấy cũng là một người thông minh, chỉ vài năm đã có thể leo lên xã hội thượng lưu ở Hồng Kông, việc làm ăn càng lúc càng lớn, bây giờ bọn anh tới Hồng Kông, thật ra còn cần cô ấy quan tâm."

Tùng San nhìn hấn, hơi nhú mày, "Cái em muốn biết không phải là lịch sử làm giàu của chị Vân."

Cố Trì Tây bật cười, nựng mặt cô bé con "Em còn chưa chính thức trở thành Cố phu nhân mà đã quản lí nghiêm khắc như vậy rồi sao?"

Tùng San lại quay mặt đi, im lặng một lát mới nói: "Trước khi đi, mẹ em đã nói với em, đến Hồng Kông rồi phải biết để mặt mũi cho anh, làm việc không thể xúc động, dù sao Hồng Kông không phải thành phố A, em có uất ức cũng không thể chạy về nhà... Em nói với mẹ không cần lo lắng, vì..." Cô quay mặt lại, cười cười, "Em biết anh yêu em, anh sẽ không để em phải chịu chút oan ức nào."

Lòng Cố Trì Tây rung động, hấn ôm lấy cô, hôn cô, "San San, cảm ơn em đã tin tưởng anh."

Bàn tay kia vuốt ve mặt cô, "Anh đã hơn bốn mươi rồi, chuyện đã trải qua cũng rất nhiều, song những chuyện này đều đã qua. Anh và chị Vân tuy đã có vài lần, nhưng đều trả tiền. Sau này cô ấy kinh doanh, anh cũng coi như là quan tâm tới việc làm ăn của cô ấy."

Tùng San bấu môi, "Nhưng sao em cảm thấy cô ấy đối với anh không đơn giản chỉ có vậy."

Cố Trì Tây nhìn về mặt của cô bé con, cười ha ha, "San San, em ghen vì anh, anh rất vui."

Ánh mắt Tùng San hơi dao động, "Anh đừng nói lảng sang chuyện khác."

Cố Trì Tây bắt đắc dĩ lắc đầu, "Anh từng muốn bao nuôi cô ấy nhưng cô ấy không đồng ý."

Tùng San kinh ngạc ngẩng đầu, "Cô ấy cự tuyệt anh? Vì sao?"

Cố Trì Tây cười cười: "Bởi vì cô ấy có tư lợi, cô ấy muốn nhiều hơn."

Tùng San cái hiểu cái không, "Sau đó thì sao?"

Cố Trì Tây nói: "Không có sau đó. Cô ấy không đồng ý đương nhiên anh cũng không ép buộc, vì vậy bọn anh khôi phục quan hệ bạn bè, anh đến Hồng Kông thỉnh thoảng sẽ đi gặp cô ấy, từ đó về sau có hai lần cô ấy gặp khó khăn, bọn anh lại giao dịch hai lần, một lần 200 vạn."

Tùng San vẫn còn hơi mơ hồ, cô luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không hợp lí, căn bản không thể dùng suy nghĩ của cô để giải thích, hai người bọn họ rốt cuộc có quan hệ như thế nào.

"Cô ấy không đồng ý để anh bao nuôi, anh liền từ bỏ? Còn cùng cô ấy làm... bạn bè?" Tùng San cau mày, tự hỏi.

Cố Trì Tây xoa đầu cô, "Đúng vậy, cô ấy không đồng ý, anh từ bỏ ý định, bọn anh lại là bạn bè."

Tùng San như có suy nghĩ, cô hỏi: "Giống như lần trước anh muốn bao nuôi em, em không đồng ý, anh nói muốn chúng ta trở thành bạn bè, là vậy sao?"

Cố Trì Tây cười lắc đầu, "Không, đương nhiên không phải."

Tùng San nhìn hắn, nhăn nhó: "Sao lại không giống? Anh muốn cùng cô ấy giữ mối quan hệ mập mờ chứ gì."

Cố Trì Tây lắc đầu, mỉm cười, "Anh và cô ấy chỉ là gặp dịp thì chơi, cho nên cô ấy không đồng ý anh cũng không ép buộc. Nhưng em thì khác, San San, không ai có thể thay thế em, anh cũng chưa từng có ý định buông tha em. Khi đó em hoàn toàn cự tuyệt anh như vậy, anh cảm thấy rất mất mặt, nhưng anh cũng không thể buông tay, anh nói muốn làm bạn với em cũng chỉ là kế hoãn binh."

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, "San San, anh thừa nhận lúc đầu anh quả thật coi em như những người phụ nữ khác. Nhưng rất nhanh sau đó, anh biết được cảm giác của anh dành cho em hoàn toàn khác biệt, bởi vì, anh không thể buông tay em." Hắn nắm lấy tay cô, đặt trên ngực mình, "Chỉ có em ở nơi này, vẫn luôn như vậy."

Cảnh này rất quen thuộc, tay Tùng San đặt trên ngực hắn, cô chợt nhớ tới một đêm, trong cơn mưa to tầm tã, mắt hắn say mơ màng, kích động vỗ vào lồng ngực mình, "Chỉ có em ở nơi này, vẫn luôn ở nơi này!"

Hai má cô bắt gặp nóng lên, cô cười cười, cúi đầu, cong khóe miệng, "Nhưng em cảm thấy chị Vân rất xinh đẹp, xinh đẹp hơn em,

cũng có khí chất hơn em..."

Cố Trì Tây cười yêu thương, ôm cô bé con: "Ai nói, cô ấy đẹp hơn em chỗ nào! San San của anh là xinh đẹp nhất!"

Tùng San cười rất ngọt, "Cố Trì Tây, khi em thấy chị Vân, bỗng nhiên em có ý nghĩ muốn mình trở nên thành thực hơn, em cũng muốn mấy năm sau mình cũng có thể có khí chất và phong tình giống như chị ấy."

Cố Trì Tây lắc đầu, "Không, cái khí chất và phong tình của cô ấy không hợp với em, San San, em chỉ cần một đời bình an vui vẻ là đủ rồi. Anh không muốn em giống như chị Vân, khí chất và phong tình của cô ấy có thể khiến cho đàn ông điên đảo, nhưng sự hoạt bát và thẳng thắn của em lại khiến người ta yêu thương. Em không cần giống như cô ấy, cô ấy mới là người nên hâm mộ em."

Tùng San nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý, cô cười nói: "Cô ấy hâm mộ em cái gì? Hâm mộ em lấy được ông xã tốt sao?"

Cố Trì Tây cười rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên hắn nghe Tùng San gọi "Ông xã", hắn vội vàng đưa lỗ tai tới gần hơn, "Em vừa nói cái gì thế, lặp lại lần nữa đi."

Tùng San đưa môi mềm sát vào tai Cố Trì Tây "Ông xã."

Tiếng gọi này khiến cho toàn thân Cố Trì Tây kích động, kích động tới mức máu nóng sục sôi, đôi tay ôm bé con càng dùng sức, mạnh mẽ hôn cô, cứ hôn hết lần này tới lần khác, làm sao cũng không đủ. Tùng San bị hắn hôn, nhưng vẫn cười hì hì, cựa quậy trong lòng hắn, hoàn toàn đốt lên ngọn đuốc kia. Hô hấp trở nên dồn

dập, hấn dứt khoát ôm cô bé con đứng lên, bước ra hành lang, mở một cánh cửa bước vào, đóng lại, sau đó không mở ra nữa.

Lão Thẩm vẫn ngồi ở đó, tuy nhìn qua hai mắt như nhắm lại, nhưng chuyện hai người kia anh em em em trên xích đu hấn đều nhìn thấy rõ ràng, hấn cười lắc đầu uống một ngụm trà, lão Cố này thật là, lớn tuổi rồi mà không biết kiềm chế, thật là tức chết người mà.

Lão Sở và chị Vân ngồi bên kia cũng nhìn thấy Cố Trì Tây ôm Tùng San đi ra ngoài, lão Sở cười gian nói, "Đừng nhìn, có nhìn nữa cũng không phải của cô."

Chị Vân cười cười: "Tôi chỉ muốn xem đó là cô gái thế nào thôi."

Lão Sở uống một ngụm rượu đỏ, "Nhìn xong rồi, cảm giác thế nào?"

Về mặt chị Vân ảm đạm, dùng đưa ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ đảo một vòng trong ly rượu chân dài, "Nhìn xong rồi, chẳng có cảm giác gì."

Lão Sở thở dài: "Nếu lúc trước cô không từ chối lão Cố thì người đã thuộc về cô rồi, không phải sao? Bây giờ cô còn ngồi đây ủ ê gì nữa?"

Chị Vân lại mỉm cười, "Anh cho rằng lúc trước tôi không từ chối, thì có thể giống Tùng San bây giờ sao?" Nói xong cô ta tự lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào chất lỏng màu đỏ sậm trong ly, bỗng nhiên trên mặt hiện lên sự cô đơn, "Anh ấy từng có nhiều người phụ nữ, có người nào kết thúc hợp đồng rồi mà còn liên lạc đâu? Tôi chỉ không muốn trở thành khách qua đường với anh ấy, nên mới cự

tuyệt. Đáng tiếc, đến cuối cùng ngay cả khách qua đường cũng không phải."

Lão Sở khoát tay chặn lại, "Vẫn là Tiểu Thần cháu tôi nói đúng, phụ nữ các người quá tham lam, muốn quá nhiều. Tiền, tình cảm, chung thủy, thứ nào cũng phải có."

Chị Vân cười cười, "Nhưng những thứ này đều là bằng chứng để chứng minh tấm lòng của một người đàn ông, không phải sao? Cũng chỉ có người đàn ông đáp ứng đủ những điều kiện này, mới có thể chứng minh người đó thật sự yêu mình. Chẳng phải cuối cùng Sở Thần cũng thua trong tay người phụ nữ tên Quý Thù sao? Bây giờ còn đi làm vú em nữa chứ, có gì hay mà nói?"

Lão Sở gật đầu, "Cô nói cũng đúng, nhưng cô quên một vấn đề cốt lõi, dù cho có một người đàn ông nguyện ý cho cô tất cả những thứ này, cô cũng không nhất định phải đồng ý, đúng chứ? Tình yêu cần phải từ hai phía, A Vân, tôi nguyện ý đem những thứ này cho em, đem toàn bộ trái tim tôi cho em, em bằng lòng nhận không?"

Chị Vân nhìn lão Sở cười, trong đôi mắt ẩn chứa phong tình vô hạn, "Sở Kinh Từ, anh say rồi."

Lão Sở vui vẻ, "Đã lâu lắm rồi chưa nghe em gọi tên anh, lại đây lại đây, gọi thêm mấy tiếng nữa cho anh nghe nào!"

Chị Vân sáng giọng: "Không phải anh ghét nhất người khác gọi tên anh sao? Tôi nhớ rất rõ lúc trước anh từng nói anh rất hận mẹ mình đã đặt cho mình cái tên này, vừa nghe là thấy giống như lò thêu ở trấn Cảnh Đức."

Lão Sở nắm lấy tay chị Vân, "Em còn nhớ sao? A Vân, anh rất vui đó! Em xem, anh lại ly hôn rồi, bây giờ anh chỉ còn lại mấy chiếc xe, nếu em không ghét bỏ anh, em nhận anh vào làm công cho em đi?"

Chị Vân rút tay mình về, "Tôi đương nhiên là ghét anh rồi, anh kinh doanh cái gì thì cái đó liền thua lỗ, sao chỗi xui xẻo như vậy tôi nhận vào làm gì? Tới từ chỗ nào thì mau quay lại chỗ đó đi!"

Chị Vân nói xong lập tức xoay người, "Tôi mệt rồi, tìm phòng nghỉ ngơi đây, sáng sớm ngày mai tôi rời thuyền là xong, anh không cần xen vào chuyện của tôi."

Lão Sở khoát tay chặn lại, "Được rồi, có bao giờ anh không nghe lời em đâu? Vừa rồi em muốn anh phối hợp diễn với em anh cũng làm rồi còn gì."

Chị Vân cười cười, "Vậy là tốt rồi, cảm ơn."

Chị Vân đi rồi, lão Sở ngồi một mình cũng chẳng làm gì nên đi tới chỗ lão Thẩm ngồi, "Haizzz, vẫn là chỗ ông ngồi mát hơn."

Lão Thẩm cười nói: "Lại bị thất vọng nữa à?"

Lão Sở gãi gãi đầu, "Ông nói xem, tôi phải ly hôn bao nhiêu lần nữa A Vân mới chịu lấy tôi chứ?"

Lão Thẩm nhướn mày, "Hai chuyện này có liên quan gì nhau sao?"

Lão Sở làm như không nghe thấy lời lão Thẩm nói, hần đứng lên, "Lão Tàn đâu rồi? Không được, tôi phải đi tìm ông ấy xem cho tôi

một quẻ, rốt cuộc phải tới năm nào tôi mới có thể đổi vận?" Nói xong hấn vội vàng chạy đi.

Lão Thẩm cười, lắc đầu, "Chỉ dựa vào ông mà đòi đổi vận, chờ kiếp sau đầu thai lại đi."

Tùng San ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, có lẽ tối qua gió lớn, thuyền dong đưa dữ dội, cũng có thể do người nào đó đem qua quá phóng túng, đến nỗi sau khi tỉnh dậy cô vẫn còn cảm thấy đầu óc choáng váng, thậm chí còn thấy buồn nôn.

Đến phòng ăn cô mới biết, sáng sớm chị Vân đã xuống thuyền.

Lão Thẩm nhìn Tùng San, cười gian, "Mệt không? Mau đến ăn chút gì đi."

Tùng San ngượng ngùng cúi đầu, ngồi xuống xong mới hỏi: "Cố Trì Tây đâu?"

Lão Thẩm nói: "Không biết tối qua Lão Tần cho em trai ông ấy uống cái thuốc quỷ quái gì mà khiến nó bị tiêu chảy, lão Cố thấy vậy đau lòng nên sáng sớm đã đưa Lão Tần xuống thuyền đi khám bác sĩ."

Tùng San hoảng hốt, "Lão Tần không sao chứ?"

Lão Thẩm khoát tay, "Đừng nóng vội, sẽ không sao đâu. Có lẽ sắp trở về rồi, thuyền cũng đã neo lại chờ ông ấy về."

Tùng San nghĩ một lát rồi hỏi: "Anh ấy cùng chị Vân xuống tàu sao?"

Lão Thẩm cười cười, cô bé này nhìn ngây thơ nhưng lại rất thông minh.

Tùng San không có được câu trả lời, nhưng cô cũng không hỏi nữa, chỉ cúi đầu, cầm dao nĩa ăn điểm tâm, bánh mì nướng và trứng ốp la, sữa tươi ít béo vừa uống một ngụm đã cảm nhận được vị thơm ngon.

Lão Thẩm nói: "San San, cô cũng không cần lo lắng đâu. Lão Cố là người tôi hiểu nhất, suy nghĩ của ông ấy người bình thường không thể đoán ra, nếu không ông ấy cũng không trở thành Cố gia của ngày hôm nay. Tôi bội phục ông ấy nhất một điểm chính là ánh mắt của ông ấy rất độc đáo, luôn có thể nhìn được điểm mấu chốt mà người khác không nhìn thấy, sau đó còn có bản lĩnh chứng minh cho mọi người thấy ông ấy đúng."

Tùng San ngẩng đầu, cô không thể hiểu được ý tứ trong câu nói của lão Thẩm.

Lão Thẩm cười cười, tiếp tục nói: "Trong mấy người chúng tôi, hai mươi năm trước, lão Cố là nghèo nhất, khi đó ba ông ấy vừa mới qua đời, chuyện gia đình, chuyện công ty cũng rối tinh rối mù. Chúng tôi đều cho rằng ông ấy sẽ nghe theo lời ba mình chán hưng nhà máy của gia nghiệp, nhưng không ngờ ông ấy lại làm ngược lại, bán nhà máy đi, còn bán cho người nước ngoài. Vào năm đó, người dám làm chuyện này chỉ có ông ấy, sau này chúng tôi mới nhận ra, ông ấy rất thông minh, nếu không bán nhà máy đó, có khả năng ông ấy đã cùng Trịnh Đông Bình vào nhà lao rồi."

Tùng San sửng sốt, "Gì cơ?"

Lão Thẩm nói tiếp: "Sau này, ông ấy cầm số tiền kia nhưng không gây dựng công ty mới, mà lại chạy tới Thẩm Quyến mua cổ phần công ty điện tử của Tam gia, kinh doanh đồ điện tử, không tới mấy năm lợi nhuận đã tăng lên gấp bội." Lão Thẩm cười, "Đợi đến lúc lão Sở cũng học theo ông ấy bắt đầu kinh doanh đồ điện tử, ông ấy lại rút tiền ra, quay lại thành phố A bắt đầu xây dựng nhà cửa, kinh doanh nhà đất."

Đây là lần đầu tiên Tùng San nghe được chuyện quá khứ của Cố Trì Tây, càng nghe càng có hứng thú, cô hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ông ấy lại nắm được thời cơ tốt, lúc ấy Mạnh Tích Minh đang quản lí việc xây dựng của thành phố, hai người song kiếm hợp bích cứ như vậy nội ứng ngoại hợp, thành phố A xây dựng các công trình mới đều do một tay lão Cố, số tiền đó nhiều tới mức ngay cả ngân hàng cũng không chứa được." Lão Thẩm vừa nói vừa cười bổ sung, "Lão Sở kinh doanh điện tử lỗ nặng, quay trở về thành phố A, cùng lão Cố lẫn lộn một phen, mới có tiền để bồi thường hết."

Tùng San bật cười, "Nghe thật thú vị."

Lão Thẩm cười nói: "Ánh mắt của Lão Cố không giống người thường, cho nên ông ấy coi trọng cô, có chết cũng phải theo đuổi cho bằng được, làm sao cũng không chịu buông tay, tôi thấy cũng hiểu được. Mấy năm nay ông ấy xây dựng nghiệp lớn, tôi chưa từng thấy ông ấy vất vả, nhưng yêu cô ông ấy toàn gặp rắc rối."

Tùng San cười, cô cúi đầu, không nói lời nào.

"Có điều, lão Cố đã coi trọng, đương nhiên không phải bình thường. San San, sau khi tôi tiếp xúc với cô cũng rất thích cô, cô gái như cô rất thú vị. Hoạt bát, nói chuyện thẳng thắn, nhưng cũng đủ

thông minh, tối hôm qua đối mặt với chị Vân cũng không luống cuống, thật không dễ dàng gì."

Tùng San cười cười, "Nào có, thật ra trong lòng tôi cũng cảm thấy không tự tin."

Lão Thẩm cười nói: "Chị Vân chính là người như vậy, ai gặp cô ấy lần đầu tiên cũng có ấn tượng sâu sắc, nhưng tiếp xúc lâu sẽ không thấy thế nữa. Cô ấy là người thông minh, biết lần gặp đầu tiên phải phô bày mặt tốt nhất của mình ra, cho nên mới có khí thế như vậy. Nhưng cũng giống như thuốc thập toàn đại bổ không thể uống hằng ngày, chút bàn lĩnh này của cô ấy chỉ có thể ngẫu nhiên sử dụng với người lạ. Cô vẫn tốt hơn, San San, cô chính là mặt trời nhỏ, mỗi ngày đều tỏa ánh nắng rực rỡ, ở bên cạnh cô, cuộc sống này ngày nào cũng cảm thấy sáng sủa."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 81

Nửa đêm, Ông Tiểu Kinh nhận được điện thoại của Chu Trường An thì bừng tỉnh từ trong ác mộng, toàn thân mồ hôi lạnh khiến cho áo ngủ dính vào người, dính dớp khó chịu. Bà mở cửa sổ ra, gió đêm tháng 3 vẫn lạnh thấu xương, khiến bà không khỏi rùng mình.

"Ông tổng, không thấy Lâm Lâm đâu cả, cô ấy lên đi mua vé máy bay, tôi đoán cô ấy quay trở về thành phố A. Thực xin lỗi, tôi đã không chăm sóc tốt cho cô ấy." Giọng nói của Chu Trường An mang theo áy náy vô hạn.

Ông Tiểu Kinh thở dài, "Được rồi, tôi đã biết, vậy cậu cũng nhanh mua vé máy bay trở về đi."

Chính bản thân bà cũng không chăm sóc tốt cho con gái thì lấy tư cách gì mà trách móc người ta.

"Ông tổng, tôi đoán, Lâm Lâm về nước chắc là muốn gặp Cố tổng... Mấy hôm trước cô ấy nói cho tôi biết, sinh nhật Cố tổng trước cô ấy hai tháng, có lẽ, cô ấy muốn mừng sinh nhật Cố tổng nên mới trở về."

Ông Tiểu Kinh cười lạnh, sinh nhật của bà Cố Lâm Lâm chắc chắn không nhớ rõ, sinh nhật của Cố Trì Tây lại thuộc lòng. Bà nuôi nấng đứa con gái này rất cuộc là vì cái gì đây.

"Được, tôi biết rồi, trước tiên cứ như vậy đi, có tin tức gì thì thông báo cho tôi."

Bà cúp điện thoại, nằm trên giường, cảm thấy rất đau đầu. Gió lạnh ào ào thổi vào phòng, bà mới nhớ ra mình quên đóng cửa sổ. Bà lại đứng lên, đi đến trước cửa sổ, lúc đóng cửa bà nhìn thấy ánh trăng bên ngoài, thì ra hôm nay trăng tròn như vậy.

Bà hoảng hốt nhớ tới rất nhiều năm trước kia, cũng có một vầng trăng tròn như vậy. Khi đó bà còn trẻ tuổi, làn da vừa trắng vừa mịn màng, mái tóc đen xoã trên vai. Người đó cũng phong nhã hào hoa, trong đôi mắt mang theo sự tự tin. Ông ấy ôm lấy bà, bàn tay to lớn vén mái tóc đen ra, hôn lên mặt bà, ông ấy nói, Tiểu Kinh, chờ em tốt nghiệp chúng ta sẽ lập tức kết hôn.

Năm đó Uông Tiểu Kinh mười bảy tuổi, còn là học sinh trung học với mối tình đầu, còn Trịnh Bình Đông vừa qua tuổi 30, là một doanh nhân trẻ tuổi của thành phố A.

Rất nhiều người nói với Uông Tiểu Kinh, Trịnh Bình Đông không thật lòng yêu bà, ông ấy chỉ muốn thông qua bà để tiếp cận ba bà.

Ngay cả Uông Chính Mẫn cũng nói, Tiểu Kinh, nếu con muốn tìm một người đàn ông để yêu đương, vậy ba hi vọng người đó là Cố Trì Tây, 21 tuổi, chứ tuyệt đối không thể là Trịnh Bình Đông 30 tuổi.

Không ai có thể hiểu bà, từ khi bà sinh ra tới nay, trừ Trịnh Bình Đông, không ai có thể thật sự hiểu bà.

Cho nên bà nguyện vì người đàn ông đó hiến dâng cả đời.

Bà mang thai khi mới 18 tuổi, mọi người đều thất vọng về bà, chỉ có bà cảm thấy vui vẻ. Khi đó, bà rất ngây thơ, bà cho rằng như vậy

là tốt rồi, mang thai con của Trịnh Bình Đông, ba bà sẽ không bao giờ phản đối bọn họ nữa.

Khi bà mang thai ba tháng, cơ thể sưng phù, thể chất yếu ớt, mỗi ngày chỉ ngủ được hai tiếng. Nhưng bà không hề thấy vất vả, khi đó lòng bà tràn trề hi vọng về con của bà, về tương lai tốt đẹp của họ đang chờ phía trước.

Bà từng nghĩ sinh con ra sẽ cùng Trịnh Bình Đông kết hôn, sau đó ở nhà làm vợ, toàn tâm toàn ý chăm sóc chồng con, không tìm bảo mẫu cũng không cần người khác, chỉ dựa vào chính mình và Trịnh Bình Đông, cùng nhau nuôi nấng con cái nên người, dạy con biết chữ, cho con học vẽ tranh, chơi đàn dương cầm. Từ nhỏ, bà đã không nhận được sự yêu thương của mẹ, cho nên bà không thể để con mình cũng giống mình.

Khi Cố Lâm Lâm được sinh ra, Uông Tiểu Kinh khó sinh, ở phòng sinh đợi 40 tiếng, vài lần tưởng như sắp chết, Uông Tiểu Kinh cắn răng nắm lấy tay áo bác sĩ, gian nan nói một câu, "Giữ lại con tôi."

Đó là đời sau của bà và Trịnh Bình Đông.

Cho dù bà có chết, bà cũng muốn con gái mình trưởng thành, sau đó đón ba mình ra tù.

Vì muốn con gái của mình trưởng thành trong hoàn cảnh tốt đẹp, bà thậm chí không hề tiếc bản thân lấy người bà hận nhất. Tại cái thời khắc lòng người dễ đổi thay, có ai biết được Uông Chính Mẫn phó thác con gái mình cho Cố Trì Tây trước lúc qua đời đã mang tâm trạng như thế nào.

Ông Chính Mẫn nói, "Con gái tôi mới 19 tuổi, chưa lập gia đình đã mang thai, đứa trẻ không thể không có ba."

Cố Trì Tây nói: "Được, cứ giao cho tôi."

Ông Chính Mẫn nói: "Trì Tây, tôi tin cậu, có những lời này của cậu, tôi có thể yên tâm lên đường."

Có lẽ là cảm ơn, nhưng lại mang theo cảm giác oán hận khó tả.

Ông Chính Mẫn vì sao lại luân lạc tới tình cảnh này, bên trong có liên quan tới Cố Trì Tây nhiều tới mức nào, đến cùng cũng không ai có thể nói rõ.

Nhưng sau khi Ông Chính Mẫn rút đài, Cố Trì Tây cưới đứa con gái chưa cưới đã có thai của Ông Chính Mẫn, cũng là chuyện náo động cả thành phố A. Từ lúc Trịnh Bình Đông vào tù, cả thành phố A ít ai nhắc tới chuyện doanh nhân trẻ tuổi thành công nhưng lại như phù dung sớm nở tối tàn này, còn Cố Trì Tây lại từng bước kinh doanh càng làm càng lớn, cùng Mạnh Tích Minh trở thành một đại nhân vật.

Người ngoài đều nói Ông Tiểu Kinh lấy được người tốt, không so đo chuyện con bà là con người khác, còn cho đứa bé mang họ Cố.

Lúc Cố Lâm Lâm sinh ra chỉ có 2.75 kg, gầy yếu nho nhỏ, làn da ngăm đen, trông không được khỏe mạnh. Nhưng khi đứa bé đầy tháng, Ông Tiểu Kinh liền giao con cho bảo mẫu, dùng chút tiền Ông Chính Mẫn để lại ra ngoài mở công ty với người khác.

Không được nuôi bằng sữa mẹ, trẻ em lớn lên không có cảm giác an toàn.

Lúc Cố Lâm Lâm đi mẫu giáo rất ngoan ngoãn, yếu ớt, gầy gò, luôn bị người ta mắng là con hoang cũng không dám cãi lại, ngay cả giáo viên trường mẫu giáo cũng khinh thường nó. Sau này có một ngày Cố Trì Tây đột nhiên xuất hiện ở trường mẫu giáo, tự đón con gái về nhà, chỉ một hành động vô cùng đơn giản đã đủ để thay đổi thái độ của mọi người đối với Cố Lâm Lâm, từ đó về sau cũng thay đổi cuộc đời Cố Lâm Lâm.

Đứa bé trở nên cường thế, tự tin, kiêu ngạo, Uông Tiểu Kinh từng cho rằng đó là chuyện tốt.

Nhưng ai tới nói cho bà biết, rốt cuộc vì sao Cố Lâm Lâm lại giống như bây giờ? Cuối cùng cũng là do sai lầm của bà, Phương Tiểu Tiệp nói rất đúng, bà sai rồi, là do bà quá ngu ngốc.

Uông Tiểu Kinh cả đêm không ngủ, lúc sáng sớm đầu bà đau nhức vô cùng, may có cô giúp việc tới sớm phát hiện bà sốt cao gần như đã hôn mê, vội vội vàng vàng gọi xe cứu thương tới, ý thức của Uông Tiểu Kinh mơ hồ, nhưng lại luôn nghe thấy âm thanh quen thuộc bên tai, mang theo tiếng cười, nói “Ngay cả bản thân cô cũng trẻ con thì làm sao chăm sóc cho đứa bé được chứ?”

Bà luôn suy nghĩ, cố gắng nhớ lại, nhưng làm thế nào cũng nhớ không ra, người nói câu đó rốt cuộc là ai.

Sau khi tỉnh, bà lại nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp ngồi bên giường, thấy bà tỉnh, bà ấy cười nói: “Tôi không liên lạc được với người nhà bà nên đành phải ở lại trông chừng bà.”

Uông Tiểu Kinh cười khổ, bà làm gì còn người nhà, bà luôn một mình lẻ loi hiu quạnh. Luôn luôn như vậy.

Phương Tiểu Tiệp rót một cốc nước cho Ông Tiểu Kinh, "Bà cũng đã lớn tuổi, nên chú ý chăm sóc sức khỏe đi. Phụ nữ tới tuổi này rồi không nên làm lưng vất vả, càng già nhanh hơn."

Ông Tiểu Kinh nói: "Tôi cũng đã già rồi, còn cần thận chăm sóc làm gì nữa chứ."

Phương Tiểu Tiệp cười cười, "Quan trọng nhất vẫn là để lòng mình thoải mái, tôi vừa nhìn qua đã biết bà là người có nhiều tâm sự, con cái đã lớn rồi, cứ để tự nó đi thôi, bà cũng đừng quá để ý làm gì, vẫn nên trân trọng chính mình nhiều hơn. Bà nhìn bà bây giờ xem, chỉ có một mình, cần gì phải làm ăn lớn, làm vậy cũng chẳng được gì."

Ông Tiểu Kinh thở dài, "Đúng vậy, đúng là tôi không quản được."

Lúc Phương Tiểu Tiệp ra ngoài, Ông Tiểu Kinh mới gọi điện thoại kêu trợ lý tới bệnh viện, bảo trợ lý nghĩ cách tìm Cố Lâm Lâm, kết quả nằm viện hai ngày lại không có kết quả gì. Chu Trường An phong trần mệt mỏi mới trở về thành phố A, ngay cả một phút cũng không kịp nghỉ ngơi đã tới bệnh viện thăm Ông Tiểu Kinh, vừa vào cửa liền nhìn thấy Phương Tiểu Tiệp ngồi bên giường cùng Ông Tiểu Kinh nói cười ha ha, nhất thời dừng bước.

Cái cảnh tượng này quả thật rất kỳ lạ, Chu Trường An hơi khó tiếp nhận.

Phương Tiểu Tiệp nhìn thấy Chu Trường An đứng trước cửa không dám đi vào, liền cười đứng lên, "Được rồi, con rể bà đến rồi, tôi không ở đây quấy rầy nữa."

Ông Tiểu Kinh cười cười, "Chị Phương, cảm ơn chị."

Lúc Phương Tiểu Tiệp đi tới cửa liền liếc mắt nhìn Chu Trường An, "Tránh ra!" Giọng nói chuyên quyền khiến chân Chu Trường An mềm nhũn, suýt nữa hốt hoảng tới mức té ngã.

Ông Tiểu Kinh nhìn thấy cảnh tượng này thì bật cười, vẫy tay với Chu Trường An, "Vào đi."

Chu Trường An đi tới, do dự một lúc mới ngồi vào ghế mà lúc này Phương Tiểu Tiệp vừa ngồi, "Ông tổng, vẫn không có manh mối gì của Lâm Lâm sao?"

Ông Tiểu Kinh lại bình tĩnh hơn, "Không có, haizzz, quên đi, cứ kệ nó."

Chu Trường An nhíu mày, "Còn hai ngày nữa là sinh nhật Cố tổng, có khi nào, Lâm Lâm tới Hồng Kông tìm Cố tổng không?"

Ông Tiểu Kinh nâng mắt, "Nó biết chuyện Cố Trì Tây đi Hồng Kông sao?"

Chu Trường An lắc đầu, "Tôi chưa từng nói, theo lý hẳn là cô ấy không biết. Lần này Cố tổng rất gấp gáp, ngoại trừ người quen cũng không thông báo cho ai khác."

Ông Tiểu Kinh nhíu mày, "Nhưng nếu Lâm Lâm muốn hỏi thăm, thì làm sao hỏi không ra chứ?"

Bỗng nhiên Chu Trường An có một dự cảm bất thường, "Ông tổng, trước kia Lâm Lâm vẫn cho rằng Tùng San đã chia tay với Cố tổng, lỡ như cô ấy biết được Tùng San cùng Cố tổng đi Hồng Kông, còn đính hôn..."

Từ sau khi tựu trường, công việc của Tùng San rất bận rộn, nhưng vì chương trình học thạc sĩ tài chính chỉ kéo dài một năm, lịch học sắp xếp dày đặc, ngày nào cô cũng phải lên lớp từ sáng sớm đến tối muộn, lúc về nhà ăn cơm thì mệt tới mức mắt mờ không nổi, có thể ăn cơm chiều nhưng vẫn phải tới thư viện của trường cùng bạn học thảo luận về đề án. Chính cô cũng biết chuyện này rất khoa trương, dù mới vào năm thứ nhất đại học cũng không vất vả như vậy.

Lớp học có hai mươi học viên, chỉ có cô và Hoàng Thâm là 2 học viên đại lục, học viên của khoá này chỉ có sáu người, còn lại mười bốn người đều là người đã có kinh nghiệm xã hội.

Người lúc trước thay thế tên cô trên danh sách tới giờ vẫn chưa thấy tới báo danh. Tùng San cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì với Cố Trì Tây.

Hoàng Thâm ít nói, rầu rĩ, đeo cặp kính đen, dáng vẻ y như mấy ông tiến sĩ. Tuy hần và Tùng San đều là bạn đồng học tới từ đại học A, nhưng lại không hề nói chuyện phiếm với nhau, đa phần hần đều đến và đi một mình. Tùng San có thói quen đi cùng Lý Yến và Triệu Nhiên mỗi ngày, bây giờ đến môi trường xa lạ nên hơi khó thích ứng.

May mà rất nhanh sau đó, cô đã quen được bạn bè, lớp học có một nữ sinh là người Hồng Kông, đều giống cô là học viên của khoá này, tên là Jessica, vóc dáng nhỏ nhắn, tóc ngắn gọn gàng, Tùng San nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên đã tưởng tượng ra dáng vẻ của người mẫu quảng cáo của Sassoon. Tên tiếng trung của Jessica là Lý Giai Ngôn, điều này khiến Tùng San cảm thấy càng thêm thân thiết, bởi vì bạn cùng phòng của cô tên là Lý Yến.

Hai nữ sinh đều 21 tuổi, tuy lớn lên trong hoàn cảnh khác nhau, nhưng tính cách lại khá giống nhau, đều là cô gái nhỏ hoạt bát sáng sủa, thường xuyên qua lại với nhau trò chuyện rất vui vẻ.

Jessica thích mặc quần áo theo xu hướng mới, trên thân hình nhỏ nhắn khoác lên nhiều tầng trang phục, T-shirt, váy dài, áo khoác ngoài, đẹp tới mức có thể đi chụp hình cho các tạp chí thời thượng. Cô ấy nói tiếng Phổ Thông không tốt lắm, nhưng tiếng Anh lại rất lưu loát, khi nhìn thấy Tùng San lần đầu tiên, cô ấy đã nói Tùng San trông giống nữ nhân vật chính trong Frozen, còn bắt chước hoạt hình hát mấy câu trong bài Let It Go, chọc Tùng San cười tới mức không khép miệng được.

Có thể tới đại học Hồng Kông học thạc sĩ, tương lai đều là những nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực tài chính, lăn lộn trong giới tài chính phải có đầu óc thông minh, quen biết cũng phải rộng. Cho nên hai mươi người trong lớp học không có việc gì làm thì thích nhất là các hoạt động sôi nổi, các loại party, mời mấy đàn anh đàn chị khoá trước đến giao lưu, Jessica là người tích cực nhất, ngày nào cũng bận rộn tới mức quên trời đất.

Nhưng Tùng San rất ít khi tham gia những buổi hội họp này, chiều hết tiết liền lập tức ngoan ngoãn về nhà cùng Cố Trì Tây ăn cơm, buổi tối kết thúc buổi thảo luận cũng vội vàng về nhà cùng Cố Trì Tây dắt Lão Tàn ra ngoài tản bộ.

Nhưng cô không nói cho các bạn trong lớp biết cô ở Tấn Thành Phong, cũng không giới thiệu Cố Trì Tây với họ.

Làm người vẫn nên khiêm tốn một chút, đây là điều Cố Trì Tây đã dạy cô.

Chỉ có một lần, Tùng San tan học trễ, lúc cô và Jessica cùng ra khỏi lớp, một nam sinh đã có việc làm trong lớp rất hào phóng đi tới định rủ bọn cô đi ăn cơm. Jessica nhìn chìa khóa xe trên tay bạn học kia, cười nói, "Nếu đã đi ăn cơm thì có thể thuận đường dùng xe Lincoln của anh chở chúng tôi đi hóng gió luôn đi, nếu vậy chúng tôi sẽ xuy xét."

Bạn học kia đương nhiên là rất vui vẻ đồng ý.

Mấy kiểu hẹn hò nam nữ này, Tùng San sớm đã không còn hứng thú nên lập tức khéo léo từ chối rồi ra về.

Jessica đã có ý với bạn học đó từ lâu, cô ấy còn đang lo lắng Tùng San đi theo sẽ làm xao nhãng sự chú ý của bạn học đó, nghe thấy Tùng San từ chối thì rất vui vẻ: "VẬY ít nhất cũng phải để xe Lincoln đưa cậu về nhà chứ, lúc này xe cộ rất đông đúc, đúng rồi San San, mình còn chưa biết cậu ở đâu đó."

Tùng San hơi do dự, còn còn đang nghĩ nên trả lời thế nào thì nhìn thấy xe của Cố Trì Tây đang đậu cách đó không xa, cô vội vàng xua tay nói không cần, sau đó băng qua đường rồi lên xe.

Jessica nhìn theo xe của Cố Trì Tây, hôm sau nói với Tùng San "Chẳng trách cậu không muốn đi chơi cùng bọn mình, xe cậu đi là là xe Benz số lượng có hạn, đương nhiên khinh thường chiếc Lincoln cũ kĩ của Tề Giai Tuấn rồi."

Tùng San cũng không hiểu xe Benz số lượng có hạn thì khác gì với Benz bình thường, cô chỉ cười cười, không nói lời nào.

Jessica cười hì hì ôm Tùng San hỏi, "Người trong xe là ba cậu sao? Nhìn thật trẻ, còn rất đẹp trai nữa!"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 82

Tuy Tùng San chưa từng chủ động nói với người khác về Cố Trì Tây, nhưng nếu Jessica đã hỏi, cô thấy mình không cần thiết phải nói dối. Vì thế cô cười nói: "Anh ấy là vị hôn phu của mình."

Câu này khiến Jessica sửng sốt rất lâu, cô ấy trừng mắt nhìn Tùng San, sau đó bật cười, "San San, cậu đúng là thâm tàng bất lộ nha!"

Jessica lại hỏi rất nhiều vấn đề về Cố Trì Tây, Tùng San chỉ đành chọn cách đơn giản trả lời vài câu, cô luôn cảm thấy có chút gì đó là lạ, nói nhiều thì giống như khoa trương, nói ít thì như đang làm cao.

Ngày đó về nhà, cô nói chuyện của Jessica cho Cố Trì Tây biết, sau đó cô hỏi: "Rốt cuộc em phải giới thiệu anh với người khác như thế nào mới tốt đây?"

Cố Trì Tây cười cười, ôm lấy Tùng San, xoa đầu cô, "VẬY còn phải xem quan hệ của em và Jessica như thế nào, em cảm thấy bọn em là bạn bè, bạn học, hay là bạn thân?"

Tùng San nghĩ một lát, "Em cũng không biết, bọn em so với bạn bè bình thường thì tốt hơn một chút. Nhưng em lại cảm thấy nếu chia sẻ bí mật của nhau với cô ấy thì hơi khó."

Cố Trì Tây cười nhẹ hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Tùng San nói: "Có lẽ là do hoàn cảnh lớn lên khác nhau, hoặc có lẽ vì chưa quá thân thiết. Em luôn cảm thấy bình thường cô ấy luôn rất nhiệt tình, nhưng em vẫn không thể cảm thấy tấm lòng thật sự của cô ấy, đại khái chắc do em đã suy nghĩ nhiều rồi." Tùng San ôm cánh tay của Cố Trì Tây, gồi đầu lên vai hắn, "Em cảm thấy cô ấy muốn làm bạn với em nên mới nhiệt tình như vậy.... nên nói như thế nào đây... chính là quá tận tâm."

Cố Trì Tây vuốt ve bàn tay nhỏ bé của cô, "San San, vì Jessica thành thực hơn em, cô ấy đã quá quen với quy tắc để lặn lội ở cái xã hội này."

Tùng San ngẩng mặt lên, đôi mắt to loé sáng, "Là sao? Anh nói cô ấy lợi dụng em à?"

Cố Trì Tây nói: "San San, thứ tình bạn này, trong mắt em là làm bạn bè với nhau, nhưng trong mắt cô ấy lại là người có thể giao thiệp trong tương lai."

Tùng San ngừng một lát, vẻ mặt ảm đạm: "Cố Trì Tây, có phải càng lớn thì càng khó tìm được bạn bè không anh?"

Cố Trì Tây cười cười: "Phải là càng lớn thì càng hiểu ra ai mới là bạn bè chân chính."

Tùng San thở dài, "Anh đã nói như vậy, em cảm thấy ngày mai em không thể nói chuyện với Jessica được nữa."

Cố Trì Tây ôm cô, hôn lấy hôn để: "Thật ra cũng vì nhu cầu mà thôi, không có gì đáng trách. Thật tình mà nói, kiểu tình bạn như thế này đôi bên đều không có hại gì, không có áp lực quá lớn, nhất là lúc kinh doanh."

Tùng San nghe xong cười nói: "Ý anh là lão Sở luôn tìm anh vay tiền, anh không thể không cho mượn nên rất buồn bực?"

Cố Trì Tây bật cười, nhéo nhẹ cô, "Em đừng suy từ cô ấy ra chuyện của anh, cô ấy chắc cũng đã đoán được phần nào đó rồi. Tới mức này là được rồi, đủ để khiến cho cô ấy giữ thái độ của mình đối với em, cũng như không dám làm chuyện gì hại tới em. Thật ra loại người này rất khôn khéo, cũng rất giỏi kiềm chế."

Tùng San nhìn vẻ mặt của hắn, cố ý lộ ra ánh mắt sâu xa đầy ẩn ý, "Cố Trì Tây, lão Thẩm nói ánh mắt của anh rất độc đáo, quả nhiên là như vậy. Đúng là anh rất thông minh. Em phải học hỏi anh nhiều thêm nữa mới được."

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ, "San San, anh không hi vọng em học được những thứ này, anh hi vọng em mãi mãi hồn nhiên như bây giờ." Hắn vừa nói vừa cười, hôn lên khóe miệng cô, "Như vậy con của chúng ta sau này cũng có thể kế thừa phẩm chất tốt đẹp của em."

Tùng San sửng sốt, đôi mắt to mang theo sự khó tin, "Anh nói cái gì?"

Cố Trì Tây sờ sờ bụng cô, "Đã gần hai tháng rồi, em còn muốn gạt anh sao?"

Tùng San đảo mắt, gục đầu xuống, "Làm sao anh biết?"

Cố Trì Tây lại ôm hôn cô, "Gần đây em thay đổi nhiều như vậy, sao anh không phát hiện ra được chứ."

Từ lúc xuống thuyền tới giờ, tinh thần cô bé con vẫn luôn không tốt, ngủ nướng mấy ngày không chịu dậy, giấc ngủ cũng không sâu,

mỗi đêm đều tỉnh mấy lần. Sau khi tự trường trở nên bận rộn, cơm ăn càng lúc càng ít, cô giúp việc hầm canh thì lại che miệng buồn nôn.

Thân thể cũng càng trở nên miễn cảm, chỉ cần hấn chạm nhẹ một chút, cô sẽ giống như con mèo nhỏ bị hoảng sợ cuộn người lại.

Tùng San mím môi, cúi đầu không nói.

"San San, chuyện lớn như vậy, sao lại gạt anh?" Cố Trì Tây ôm cô, bàn tay to lớn vẫn vuốt ve bụng cô, "Em đang do dự điều gì?"

Tùng San dựa vào ngực hấn, "Thực xin lỗi, chỉ là em... chưa chuẩn bị tốt... Chuyện này quá đột ngột.... em luôn cảm thấy có gì đó... Không biết nên nói như thế nào..."

Lúc Tùng San biết mình mang thai đã rất rối loạn, tâm trạng đó không thể dùng từ phức tạp để giải thích, rõ ràng là mừng rỡ, lại có chút luống cuống tay chân, phản ứng đầu tiên chính là muốn lập tức nói cho Cố Trì Tây biết, nhưng ngay sau đó lại thấy do dự. Thật ra cô cũng không cố ý gạt Cố Trì Tây. Cô đương nhiên biết, nếu hấn biết cô mang thai, nhất định sẽ để cô sinh đứa bé ra, đây chính là con của Cố Trì Tây hấn.

Chỉ là cô vẫn không tìm được thời điểm thích hợp để nói ra chuyện này. Đây là chuyện lớn, có mấy lần khi cùng hấn ăn cơm hay được hấn ôm vào lòng khi ngủ, cô rất muốn mở miệng, nhưng lại không thể nói ra.

Cô gọi cho Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp, nói cho ba mẹ cô biết chuyện mình mang thai. Tùng Chí Quân ở đâu bên kia im lặng một lúc, sau đó mới nói: "San San, con thật sự muốn như vậy

sao? Sinh con cho anh ta rồi, cả đời này con sẽ không thể rời khỏi anh ta được nữa."

Phương Tiểu Tiệp cũng do dự thật lâu mới nói: "Lẽ ra ở tuổi của lão Cố, cũng nên có một đứa con rồi, nhưng San San à, con đã chuẩn bị tốt để làm mẹ chưa?"

Tùng San ôm Cố Trì Tây, dịu dàng nói, "Cố Trì Tây, không phải em cố ý gạt anh, cũng không phải em không muốn sinh con cho anh, chỉ là em luôn cảm thấy như vậy quá nhanh. Em không biết nên nói thế nào..."

Cố Trì Tây dịu dàng nhìn cô, ánh mắt ấm áp, giống như dòng nước mùa xuân bao bọc lấy cô.

"San San, anh biết em đang lo lắng điều gì." Cố Trì Tây xoa đầu cô, "Dù cho có mang thai, em vẫn muốn tiếp tục lên lớp, đúng không?"

Tùng San giương mắt nhìn hắn, cô cảm thấy tại sao người đàn ông này lại hiểu cô đến vậy. Gật gật đầu, "Em đến Hồng Kông để học, không phải... để sinh con..."

Cố Trì Tây bật cười, "Ừ, vậy tiếp tục lên lớp đi, khi nào em thấy mệt thì nghỉ ngơi."

Tùng San vui mừng nhìn hắn, "Thật sự có thể sao? Nhưng em đang mang thai con của Cố Trì Tây, không phải anh sẽ phái mười mấy vệ sĩ bảo vệ em hằng ngày ra vào lớp học chứ?"

Cố Trì Tây cười, lắc đầu, "Cái đó thì không cần, mỗi ngày anh sẽ đưa đón em đến trường. Nhưng em phải đồng ý với anh, hết giờ

học phải ngoan ngoãn về nhà, những hoạt động ngoại khoá đều không được tham gia.”

Tùng San gật đầu, cười hì hì nói: "Tuân lệnh.”

Nghĩ nghĩ gì đó cô lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Sao anh có thể phản ứng lạnh nhạt bình tĩnh như vậy chứ? Em nghĩ anh sẽ vui mừng hò reo hoặc là nước mắt lưng tròng mới phải!"

Cố Trì Tây nở nụ cười, hôn cô: "San San, bởi vì cho tới bây giờ, anh cũng không dám tin đây là sự thật, anh luôn cảm thấy mình đang nằm mơ một giấc mơ đẹp mà thôi.”

Đột nhiên Tùng San cảm thấy lòng mình quặn thắt, cô ôm cổ hắn, hôn hắn, "Sao anh đã nằm mơ lại còn kiểm chế bản thân làm gì, trong mơ chẳng phải muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười thật to hay sao?"

Hắn không nói lời nào, bàn tay vẫn không ngừng vuốt ve trên bụng cô, mềm nhẹ, chậm rãi, sự ấm áp truyền tới khiến hắn cảm thấy vui sướng và biết ơn không thể nói thành lời.

Buổi tối hôm ấy, Tùng San vẫn tỉnh lại mấy lần từ trong giấc ngủ, nhưng mỗi lần tỉnh lại, cô sẽ phát hiện tay hắn hoặc là đặt bên hông mình, hoặc là trên bụng, nhẹ nhàng đặt lên trên, không dám dồn nhiều sức nặng, giống như đang che chở cho bảo bối trân quý nhất của hắn.

Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng kiên định, cô nhớ tới lời hắn nói, mặt trời lặn ở núi tây, chim bay về tổ, nhưng anh vẫn chỉ có một mình.

Hiện tại, cô không chỉ là mặt trời mọc của hắn, cô mang đến cho hắn một mặt trời nhỏ sắp sinh.

Đến ngày hôm sau Tùng San mới biết, thì ra ngày hôm qua là sinh nhật của Cố Trì Tây.

Cô và Cố Trì Tây bên nhau lâu như vậy, nhưng chưa từng nghe nói hắn sinh ngày mấy tháng mấy. Nếu không phải lão Thẩm đưa tới một hộp điểm tâm, Tùng San mở ra xem mới phát hiện ra là đào mừng thọ, chắc cô sẽ không thể phát hiện ra ngày hôm qua là sinh nhật hắn.

"Sao sinh nhật anh mà anh lại không nói cho em biết?" Tùng San hơi tức giận, ngay cả lời chúc mừng cũng không có, cũng không cho cô cơ hội để thể hiện.

Cố Trì Tây cười nói: "Không có gì đáng nói, anh không thích sinh nhật."

Qua một cái sinh nhật là lại già đi một tuổi, ngại hắn chưa đủ già sao?

Tùng San nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cô cười ôm cổ hắn, "Nhưng em còn chưa có cơ hội tặng quà sinh nhật cho anh."

Cố Trì Tây nói: "Em mang thai, đứa bé chính là quà tặng."

Tùng San càng cảm thấy hổ thẹn, "Nhưng đó cũng không phải em chủ động nói ra, mà do anh tự phát hiện."

Cố Trì Tây cười cười, "Đều giống nhau cả thôi, San San, anh đã thấy vô cùng thoải mái."

Tùng San lại bấu môi, "Không được, không thể cứ cho qua như vậy. Hôm nay em muốn đền bù cho anh một sinh nhật khác!"

Cố Trì Tây nói: "Không cần, San San, anh không muốn em quá mệt mỏi. Tối qua em lại không ngủ đủ giấc."

Tùng San lại rất kiên trì, "Em không sao, hôm nay em nhất định phải làm sinh nhật cho anh! Anh không thích có người khác, vậy thì chỉ hai chúng ta thôi, không, ba người chúng ta cùng nhau trải qua sinh nhật này." Tùng San sờ bụng, cười rất ngọt.

Cố Trì Tây cười nói: "Được, vậy em muốn làm thế nào?"

Tùng San nghĩ nghĩ, "Chi bằng em nấu cơm cho anh, làm món sở trường của ba em!"

Cố Trì Tây cười ôm lấy cô, "Cứ để anh làm đi, em chỉ cần ngồi một chỗ chỉ đạo là được rồi."

Tùng San bật cười, "Được rồi, có điều trước tiên chúng ta phải xuống tầng đi siêu thị. Anh đi cùng em đi!"

Cố Trì Tây nói, "Được."

Cố Lâm Lâm nhìn Tùng San và Cố Trì Tây đi bên nhau, bàn tay bất giác nắm lại thành nắm đấm, cô ta đi theo phía sau hai người họ, nhìn họ cùng nhau vào siêu thị, Cố Lâm Lâm đứng ở cửa siêu thị, càng thấy không thể tin được, người ba mà cô ta yêu nhất - Cố Trì Tây, Cố gia tùy tiện động một đầu ngón tay cũng có thể lay chuyển thành phố A, vậy mà bây giờ lại đi dạo siêu thị cùng một người con gái?

Đứa con gái đó vẫn là Tùng San.

Ở cửa siêu thị có xếp sẵn một hàng xe đẩy, chiếc này xếp sát vào chiếc kia, dính chặt vào một chỗ, nhân viên siêu thị sợ xe đẩy bị trượt, còn cố ý lấy dây thừng cột ở đầu và đuôi. Một hàng lớn tay cầm màu xanh đậm nhạt xen kẽ, nhìn xa trông như chiếc dương cầm màu đen.

Cố Lâm Lâm đi tới chỗ để xe đẩy, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy hàng xe đẩy xuống dốc, bởi vì cô ta nhìn thấy ở một hàng xe đẩy khác có đứa con gái đang đứng cạnh Cố Trì Tây.

Eo cô ta mỏng manh, bị đụng vào có thể gãy hay không đây?

Cố Lâm Lâm nghĩ vậy, liền buông lỏng hai tay ra.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 83

Trước cửa siêu thị là bãi đỗ xe, vì người nhiều nên xe cũng nhiều, vì vậy mọi người đều chen lấn nhau, nhất là hai ngày cuối tuần càng chen lấn dữ dội hơn. Một hàng xe đẩy trượt xuống dốc, tiếng bánh xe va chạm với mặt đá cẩm thạch tạo ra âm thanh không đồng nhất, giống như xe lửa vậy. Tùng San quay đầu, nhìn thấy hàng xe kia đang chạy về hướng mình, theo bản năng cô định tránh đi nhưng thân thể đã bị người khác ôm lấy xoay một vòng, đặt ở vị trí an toàn.

Cô nhìn đám đông rối loạn xung quanh, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngẩng mặt lên mới phát hiện sắc mặt của Cố Trì Tây đã đen như bị mây đen bao phủ, vừa định mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra đã nhìn thấy cách đó không xa, mấy vệ sĩ đang áp giải một người đi tới.

"Cố Lâm Lâm?" Tùng San kinh ngạc kêu lên.

"Tùng San, tao muốn lấy mạng mày!" Ánh mắt Cố Lâm Lâm hằn lên sự dữ tợn của loài dã thú.

Một vệ sĩ áo đen đi tới, vẻ mặt không chút thay đổi hỏi Cố Trì Tây: "Cố tổng, xử lý như thế nào đây?"

Cố Trì Tây không nói gì, buông lỏng bàn tay đang ôm chặt Tùng San ra, bước đến trước mặt Cố Lâm Lâm, sâu trong đôi mắt hằn lên ý lạnh thấu xương.

Hốc mắt Cố Lâm Lâm rưng rưng nước mắt, ánh mắt đau khổ nhìn Cố Trì Tây, "Ba..."

"Bốp!"

Hắn lạnh lùng vung tay, bàn tay không chút lưu tình dừng trên mặt Cố Lâm Lâm, để lại dấu vết năm ngón tay in hằn.

Mặt Cố Lâm Lâm đau bỏng rát, nhưng vẫn khó có thể tin được trừng mắt nhìn Cố Trì Tây, "Ba, ba đánh con sao?"

"Bốp!"

Cố Trì Tây lại là hung hăng tát vào một bên mặt khác của cô ta.

Khóe miệng Cố Lâm Lâm chảy máu, hai mắt đầm lệ, đau khổ kêu, "Ba..."

Vốn dĩ cô ta chỉ muốn tới nhìn ba một lần, nếu có thể, cô ta chỉ muốn nói với hắn một câu, chúc ba sinh nhật vui vẻ. Cô ta cũng biết hắn không muốn nhìn thấy cô ta, nhưng cô ta lại nhận ra rằng, khi cô ta rời xa hắn, nỗi nhớ trong lòng lại sinh sôi một cách nhanh chóng. Cô ta lén lút trở về thành phố A, đứng dưới công ty hắn chờ đợi hai ngày, trong lòng nghĩ, nếu may mắn có thể nhìn thấy hắn, có lẽ khi cô ta đi qua, hắn sẽ tha thứ cho cô ta.

Dù sao đây cũng là người ba đã yêu thương cô ta hai mươi năm, cho dù không phải cha ruột, nhưng vẫn còn một phần tình cảm tồn tại.

Chắc sẽ vậy.

Nếu không ai đó tới nói cho cô ta biết đi, vì sao cô ta lại cố chấp nhớ thương hắn như vậy, cho nên trong mấy tháng ở Mỹ, rõ ràng người ngủ bên cạnh cô ta là Chu Trường An, nhưng người trong mộng cô ta nhìn thấy lại là hắn.

"Tôi không phải ba cô, tôi đã nói rồi, nếu cô còn dám động vào San San, tôi sẽ không tha cho cô." Cố Trì Tây lạnh lùng nói.

Đôi mắt Cố Lâm Lâm đăm lẹ nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt. Đây là người đàn ông 20 năm qua cô ta gọi là ba, là người đàn ông cô ta luôn kiêu ngạo. Người mà cô ta từng tưởng sẽ cho cô ta cả thế giới.

Vậy mà lại bị đưa con gái đẻ tiền như Tùng San cướp đi.

Dựa vào cái gì? Rõ ràng cô ta quen Cố Trì Tây sớm hơn Tùng San hai mươi năm.

"Tại sao? Tại sao ba lại muốn đem tất cả những thứ nên thuộc về con cho Tùng San? Tại sao? Cố Trì Tây, con không cần ba làm ba con, nhưng xin ba hãy cho con ở lại bên ba..." Cố Lâm Lâm khóc lóc khẩn cầu.

Tùng San bước tới, nắm lấy tay Cố Trì Tây, "Chúng ta về nhà đi."

Dáng vẻ này của Cố Lâm Lâm, cô có liếc mắt cũng không muốn nhìn.

"Tùng San! Tôi trả Chu Trường An lại cho cô, tôi xin lỗi cô, cô trả ba tôi lại cho tôi đi!" Cố Lâm Lâm quỳ trên mặt đất, giùng giăng bò về phía Tùng San.

Cố Trì Tây vội vàng bảo vệ Tùng San, ôm cô vào trong ngực lùi về phía sau một bước.

Tùng San cúi đầu, bất giác lui về phía sau nhích gần vào trong ngực Cố Trì Tây, "Em không muốn nhìn thấy cô ấy nữa, chúng ta về nhà đi."

Cố Trì Tây gật đầu, lạnh lùng nói với vệ sĩ: "Trước tiên giam cô ta lại, sau đó gọi điện thoại cho Uông Tiểu Kinh, bảo bà ta tới gặp tôi!"

Tùng San ngồi lên xe mới chậm rãi thở dài một hơi. Nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, cô mới thấy sợ hãi trong lòng. Cố Trì Tây ôm cô vào trong ngực, vuốt ve tóc cô, "Không sao cả, không ai có thể gây tổn thương gì cho em cả, San San, đừng sợ."

Tùng San vui mình trong lòng hắn, lại hít sâu một hơi, trong không khí mang theo mùi hương của hắn. Cô hận không thể tiến sâu vào lòng hắn hơn nữa "Cố Trì Tây, dáng vẻ của anh lúc này thật dọa người."

Về mặt Cố Trì Tây nghiêm túc nói "San San, từ sau lần em gặp chuyện không may, anh đã thề, tuyệt đối không để em và lão Tần gặp nguy hiểm nữa. Bây giờ lời thề này lại thêm một chuyện, con của chúng ta cũng tuyệt đối không thể có bất kì nguy hiểm gì."

Tùng San suy nghĩ một lát rồi hỏi, "Những vệ sĩ đó sao lại quen vậy? Anh đưa từ thành phố A tới Hồng Kông sao?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Hồng Kông không phải địa bàn của anh, thuê người ở đây anh không yên tâm."

Tùng San cười, "Nói sao cứ như anh là đại ca xã hội đen vậy?"

Cố Trì Tây cười không nói, bàn tay to vuốt ve bụng cô, "Vừa mới bị hoảng sợ, nơi này của em không sao chứ?"

Tùng San lắc đầu, "Không sao, vừa rồi em còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị anh ôm lấy, bây giờ nghĩ kĩ một chút mới thấy hơi sợ."

Cố Trì Tây nhíu mày, "Là sơ xuất của anh, anh không ngờ Cố Lâm Lâm lại có thể đuổi tới Hồng Kông."

Tùng San mỉm cười, chỉ chỉ vào ngực hấn, "Còn không phải do mị lực của anh quá lớn sao, anh nhìn tình cảm của Cố Lâm Lâm với anh xem, đó không phải là tình thân, rõ ràng cô ta đã yêu anh rồi!"

Cố Trì Tây nắm tay cô kéo tới miệng hôn lên, nhưng không nói gì cả.

Tùng San hỏi tiếp: "Trước kia anh đối xử với Cố Lâm Lâm tốt lắm à? Sao cô ta lại sùng bái anh như vậy? Anh không phải ba ruột cô ta, đối xử tốt với cô ta thế làm gì?"

Cố Trì Tây hơi nhíu mày, "Anh luôn cảm thấy mình chưa từng đối xử quá tốt với cô ta, anh cũng không rõ vì sao cô ta lại cho rằng anh tốt với cô ta hơn mẹ mình. Anh chưa từng nuôi trẻ nhỏ, không biết như thế nào được xem là nuôi dưỡng tốt. Nhưng nếu cô ta nhất định cho rằng một năm gặp mặt hai lần, nói vài câu cho có lệ cũng là đối xử tốt, vậy anh còn biết làm gì đây?"

Tùng San suy nghĩ rồi lại thở dài, "Mẹ Cố Lâm Lâm thật đáng thương, gian khổ nuôi con thành người, kết quả con gái lại không cảm kích mình, ngược lại còn thân với người ba chỉ có tiếng mà không làm được gì hơn mình."

Cố Trì Tây cười lạnh, "Đó là do bà ta tự chuốc lấy."

Tùng San suy nghĩ một lát lại hỏi: "Lúc trước rớt cuộc vì sao anh lại cưới bà ấy?" Hỏi xong câu này Tùng San lại cúi đầu, "Em chỉ là tùy tiện hỏi thôi, anh không muốn nói cũng không sao."

Cố Trì Tây véo cằm nhỏ của cô, nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô, hần cười nói: "San San, em đã hỏi sao anh có thể không nói cho em biết chứ. Chỉ là câu chuyện này hơi dài, anh sợ em nghe sẽ thấy chán."

Tùng San cười hì hì nói: "Nếu câu chuyện quá mức máu me bạo lực thì không cần kể đâu, em sợ không tốt cho chuyện dưỡng thai."

Cố Trì Tây bật cười, cúi thân mình xuống dán tai lên bụng Tùng San, "Bây giờ cục cưng đang ngủ, chắc là không nghe thấy đâu."

Câu chuyện nên bắt đầu từ bốn mươi năm trước, ba của Cố Trì Tây - Cố Lôi là nhân viên kỹ thuật có kinh nghiệm mấy chục năm ở một công ty nước có gas có tiếng trong nước, sau nhiều năm lao lực thì lại quyết định kiếm kế sinh nhai khác, trên người Cố Lôi có nhiều phẩm chất hiếm có khó gặp trong giới trẻ lúc bấy giờ, chẳng hạn như có thể chịu được cực khổ, là người nghiêm cẩn, còn có đầu óc linh hoạt. Vì thế vào những năm 80, khi đất nước cải cách, gió xuân tràn về trăm hoa đua nở, Cố Lôi đã làm một chuyện mà những người xung quanh khó có thể tin được, đó là từ chức khỏi công việc ổn định, bán căn nhà mà công ty cấp cho, gom góp thêm mấy vạn tệ, dùng 14 vạn tệ mua lại một nhà máy chế biến thực phẩm nhỏ sắp đóng cửa ở thành phố A, tự mình đảm đương chức quản đốc kiêm kỹ thuật viên, thành lập xí nghiệp tư nhân.

Cố Trì Tây từ nhỏ đã là đứa trẻ được người lớn thương yêu, thông minh, ngoan ngoãn, vì không có mẹ, sớm hiểu chuyện, cũng biết thông cảm cho khó khăn của ba. Lúc đó, ngày nào Cố Lôi cũng bận tới tối mờ tối mịt, Cố Trì Tây khi đó mới mười mấy tuổi, lúc nào rảnh rồi không phải học sẽ tới công xưởng của ba giúp một tay, tính toán sổ sách, làm rất linh hoạt. Tầm nhìn của Cố Lôi rất tốt, nắm bắt được thị hiếu sản xuất những món đồ ăn vặt cho học sinh, dùng bao bì đẹp mắt và giá cả phải chăng nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, chưa đến vài năm đã mở rộng quy mô lên gấp mấy lần. Vào năm Cố Trì Tây lên đại học, Cố Lôi đã là doanh nhân thành công với khối tài sản tiền triệu.

Nhà máy của Cố Lôi càng kinh doanh càng lớn, dần dần một mình ông cũng không thể nào quản lí hết mọi thứ, vì thế ông không thể không tìm kiếm người tài phụ giúp mình quản lí việc kinh doanh, bớt thực quyền trên tay, vì ông không thể nào cùng lúc làm nhiều việc như trước kia. Vừa lúc đó, Cố Lôi tìm được một trợ thủ đắc lực, người này chính là Trịnh Bình Đông. Đối với con người của Trịnh Bình Đông, Cố Lôi rất ngưỡng mộ, ông từng nói với Cố Trì Tây, tên nhóc Trịnh Bình Đông là người có gan có trí, tiền đồ sau này chắc chắn sẽ không có giới hạn.

Trịnh Bình Đông quả thật rất ưu tú, vào thời kì đó mà có thể tốt nghiệp cao học ở đại học A, không vào làm cho chính phủ, không làm cho công ty có quy mô lớn mà lại chịu thiệt tới làm cấp dưới trong công ty tư nhân của Cố Lôi, điều này khiến người ta cảm thán về tầm nhìn và thái độ đối nhân xử thế của hắn ta. Không theo đuổi giàu sang, làm người làm đến nơi đến chốn.

Nhưng lần đầu tiên Cố Trì Tây nhìn thấy người này, hắn đã cảm thấy không thích. Xuyên qua đôi mắt đó, Cố Trì Tây thấy được dục

vọng cường thế che dấu sâu trong đáy lòng người đàn ông này. Đó là địch ý mà chỉ những kẻ địch trời sinh mới có thể phát giác ra được.

Quả nhiên, chưa đến ba năm, Trịnh Bình Đông đã lên tới chức phó quản đốc, sau đó bắt đầu âm thầm móc nối với những nhân viên trong nhà máy của Cổ Lôi, hắn ta còn đưa ra những cải cách về chính sách tiền hoa hồng, tiền lương. Kinh doanh thành công cũng có nghĩa là nhà máy kiếm được nhiều tiền, nhưng tất cả đều rơi vào túi riêng của Cổ Lôi, đây không phải là chủ nghĩa tư bản thì là cái gì?

Lúc còn trẻ Cổ Lôi đã lao lực quá nhiều, trải qua 10 năm vất vả gây dựng sự nghiệp, tiền kiếm được ngày càng nhiều, nhưng sức khỏe dần yếu đi. Kết quả chính là thể xác và tinh thần mệt mỏi, ông căn bản không đủ tinh thần cũng như sức lực để cùng người trẻ tuổi như Trịnh Bình Đông đấu đá. Vì thế sau nhiều lần Trịnh Bình Đông tổ chức những cuộc bãi công lớn, cuối cùng Cổ Lôi cũng không chống cự nổi nữa, đành phải thay đổi hình thức công ty thành đầu tư cổ phần. Cổ Lôi giữ 60% cổ phần, là cổ đông lớn nhất, còn dư lại 40% cổ phần dựa theo đầu tư nhập cổ chia ra cho từng cổ đông. Trịnh Bình Đông cũng không biết từ đâu có được một số tiền lớn, vươn lên thành cổ đông lớn thứ hai.

Sau này Cổ Lôi mới biết, khoản tiền kia là do Uông Chính Mẫn cho. Vào khoảng thời gian đó, ai dám ở thành phố A động vào người của Uông Chính Mẫn, cũng gần như đấu với trời.

Sau khi Trịnh Bình Đông trở thành cổ đông lớn thứ hai, hắn nhanh chóng đưa ra chủ trương xây phân xưởng, sau đó tiếp tục thu mua cổ phần, nắm trong tay quyền quản lí các phân xưởng của công ty. Vì thế trong lúc phút chốc phong thủy chuyển dời, hắn ta thế

thân Cố Lôi trở thành doanh nhân trẻ tuổi thành công nhất. Lúc đó, Cố Trì Tây vẫn còn là một sinh viên năm thứ hai đại học mà thôi.

Cố Lôi vì chuyện này mà tức tới mức bệnh không dậy nổi, Cố Trì Tây không thể không vừa đến trường vừa thay ba gánh vác sứ mệnh, cùng đấu tranh với Trịnh Bình Đông, cố gắng giữ lấy quyền quản lý cao nhất ở công ty. Cố Trì Tây còn trẻ tuổi cũng biết, chỉ trông chờ vào sức lực non nớt của mình thì không thể nào đấu lại Trịnh Bình Đông danh tiếng lẫy lừng nên hắn đã chủ động đi tìm Uông Chính Mẫn, hi vọng có thể được Uông Chính Mẫn bảo hộ, ngấm ngấm quét sạch chỗ dựa vững chắc của Trịnh Bình Đông.

Vì lí do này, lần đầu tiên Cố Trì Tây gặp được Uông Tiểu Kinh.

Một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục học sinh màu lam, mái tóc đen dài buộc kiểu đuôi ngựa, trên khuôn mặt mang nụ cười đứng dưới gốc cây hoa đào khiến bao người mê say. Đó là nụ cười của người đang đắm chìm trong tình yêu không biết trời đất. Cố Trì Tây nhìn cô gái trong sân mà giật mình, Uông Chính Mẫn ngồi bên cạnh hài lòng nhìn thanh niên trẻ tuổi tài giỏi tuần tú này.

Uông Chính Mẫn nói, đứa trẻ Cố Trì Tây này mạnh hơn Trịnh Bình Đông rất nhiều.

Nhưng Uông Tiểu Kinh không cho là như vậy, trong tâm hồn nhỏ bé của cô đã có Trịnh Bình Đông, người đàn ông đó cho cô toàn bộ tình yêu, làm sao cô có thể chứa thêm một Cố Trì Tây nữa chứ?

Thật ra Cố Trì Tây cũng không có ý gì với Uông Tiểu Kinh, chỉ là trong chớp mắt đó, thiếu nữ tươi cười dưới gốc đào đã để lại một ấn tượng tốt đẹp với hắn, chỉ thế thôi. Nhưng Uông Chính Mẫn thích hắn, đây cũng là một cơ hội tốt.

Uông Tiểu Kinh cũng giống Cố Trì Tây, từ nhỏ đã không được hưởng tình thương của mẹ, hoàn cảnh giống nhau không khiến họ hợp nhau mà lại trở thành lí do khiến hai người vừa nhìn đã ghét nhau. Mặc dù người khác đã nói với Uông Tiểu Kinh, Trịnh Bình Đông tiếp cận cô là có mục đích, Uông Tiểu Kinh vẫn không tin, khi cô gặp Cố Trì Tây lần đầu tiên, cô đã chắc chắn rằng người này có mưu đồ bất lương.

Mọi chuyện luôn không thể đoán trước.

Có Uông Chính Mẫn bảo hộ, hai người Cố Trì Tây và Trịnh Bình Đông dần dần tạo thành cục diện địa vị ngang nhau, tuy trên tay Cố Trì Tây nắm hơn phân nửa cổ phần, cũng chỉ có quyền quản lý cao nhất ở công ty, còn Trịnh Bình Đông đã hoàn toàn không chế các phân xưởng. Một ngọn núi không thể có hai hổ, hai người một Đông một Tây, làm theo ý mình, không ai chịu thỏa hiệp, cạnh tranh nội bộ càng ngày càng nghiêm trọng.

Dù sao Trịnh Bình Đông cũng lớn hơn Cố Trì Tây gần 10 tuổi, thủ đoạn hấn ta sử dụng cũng âm hiểm giả dối hơn. Hấn ta biết quyền quản lý thực sự nằm trên tay Cố Lôi, một khi Cố Lôi qua đời, một tên nhóc như Cố Trì Tây làm sao có thể đấu lại hấn ta. Vì thế hấn ta dùng những biện pháp nham hiểm đến bức bách Cố Lôi, vào lúc Cố Lôi hấp hối, thậm chí Trịnh Bình Đông còn thuê dàn nhạc tang lễ, ngày nào cũng đứng dưới nhà Cố Lôi ngày đêm không ngừng tạo ra tạp âm.

Cuối cùng Cố Lôi cũng bị tức chết, lúc chết ông ấy chỉ mới 50 tuổi, Cố Trì Tây 22 tuổi. Năm đó, Cố Trì Tây đã quỳ trước mộ phần của Cố Lôi, trước mặt lão Thẩm và Lão Tần, thề sẽ báo thù cho cha.

Còn ở bên kia, âm mưu của Trịnh Bình Đông sớm đã bắt đầu.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 84

Mặc dù Tùng San đã nói là mình không sao nhưng Cố Trì Tây vẫn khẳng khái mang cô tới chỗ bác sĩ làm kiểm tra. Nhìn chấm nhỏ màu đen đang nảy nảy trên màn hình máy siêu âm, bỗng nhiên Tùng San chảy nước mắt.

"Thai nhi phát triển bình thường, chỉ là thể trọng của thai phụ quá nhẹ, nên tăng thể trọng lên một chút để phòng ngừa bị thiếu máu." Bác sĩ nói.

Tùng San nghe xong thì nhìn về phía Cố Trì Tây mỉm cười, "Bây giờ em có thể không cần lo vì bị mập rồi."

Cố Trì Tây ôm hôn Tùng San, "Để anh nuôi em mập đi !"

Tùng San bấu môi, "Không cần đâu, em vẫn muốn giữ dáng ! Không thể giống như mẹ em sionh con xong thì biến thành eo thùng phi!"

Cố Trì Tây bật cười, bàn tay to lớn vuốt ve bụng cô, "Anh sẽ mời một chuyên gia dinh dưỡng cho em, người đó sẽ chịu trách nhiệm cân bằng thể trọng cho em."

Hai người vừa ra khỏi bệnh viện thì đi dạo phố, mua một đồng hồ dùng cho thai phụ, từ gối ôm chuyện dụng tới quần lót chuyên dụng, cái gì Cố Trì Tây cũng tự mình kiểm tra qua, chăm chú nhìn vào mục

ghi lại nguyên liệu thành phần trong mỗi vật dụng, nghiêm túc giống như đang nghiên cứu khoa học vậy.

Tùng San nhìn dáng vẻ này của hắn thì mỉm cười, "Em còn tưởng rằng anh không thích đi dạo phố , không ngờ rằng anh lại cẩn thận như vậy."

Cố Trì Tây cười nói: "Trước kia quả thật anh chưa từng đi."

Tùng San ôm cổ hắn hôn một cái, "Ông xã, em cảm thấy anh rất có tiềm chất làm vú em."

Cố Trì Tây lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, "San San, anh từng cho rằng cả đời này anh cũng không thể có con."

Tùng San nghe xong hơi sửng sốt, "Tại sao lại vậy chứ? Anh từng có nhiều phụ nữ như vậy mà, người muốn sinh con cho anh hẳn phải nhiều lắm chứ ?"

Cố Trì Tây cười cười, "Vốn dĩ không thiếu người như vậy, nhưng trong hợp đồng anh đã ghi rõ, nếu trong quá trình diễn ra hợp đồng mà đối phương mang thai, hợp đồng tự động chấm dứt, từ phí sinh dưỡng đến cho con ăn học đều do bên nữ tự gánh vác. Sau khi các cô ấy cùng anh ký kết hợp đồng, thì không có một người phụ nữ nào dám mang thai."

Tùng San nhú mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy đây là do anh mà, anh làm cho những người phụ nữ đó sợ tới mức không dám sinh. Đây không phải là tự làm bậy sao? Anh không cần các cô ấy sinh con cho anh, chẳng lẽ là vị sợ sau này mấy đứa trẻ đó tranh giành gia sản sao ?"

Cố Trì Tây nắm lấy tay cô, "Anh chỉ cảm thấy phụ nữ mang thai và sinh con là một chuyện rất phiền phức, hơn nữa, vô cùng nguy hiểm."

Tùng San chăm chú nhìn vào mắt hắn, "Cho nên căn bản là anh không muốn có con."

Cố Trì Tây ngừng một lát rồi gật đầu, "Đúng vậy, từ sau khi anh thấy Uông Tiểu Kinh một mình mang thai và sinh con xong, thì không muốn chuyện như vậy xảy ra một lần nữa. Bởi vì những người phụ nữ đó không có người nào muốn ở bên cạnh anh đến già."

Tùng San nghe xong thì cười thờ dãi, "Uông Tiểu Kinh đúng là có ý nghĩa sâu xa đối với anh."

Lúc Uông Tiểu Kinh biết được mình mang thai, cũng vừa lúc qua trâm ngày mất của Cố Lôi. Uông Chính Mẫn biết chuyện thì giận dữ, đem nhốt Uông Tiểu Kinh ở trong nhà, cố ý sắp xếp bảo vệ canh gác 24 giờ. Mà khi đó, cũng là lúc bắt đầu giai đoạn tranh đấu gay gắt của Trịnh Bình Đông và Cố Trì Tây.

Thập niên 90 có rất nhiều xí nghiệp, công ty không chịu nổi cải cách mà như đứng trước đầu ngọn sóng lớn, từ từ xuất hiện hiện tượng thâm hụt nghiêm trọng. Mà cách làm của chính phủ đối với những chuyện này thì khá vô tình, hoặc là ra lệnh cho nhà máy ngừng kinh doanh đem quyền sở hữu tài sản bán cho tư nhân, hoặc là xâu chuỗi mấy xí nghiệp nhỏ bị thâm hụt lại cùng một chỗ sau đó nhập vào một xí nghiệp lớn có lợi nhuận cao. Vô luận cách làm nào, cuối cùng gây ra đã kích động lớn cho công nhân bình thường, kết quả trực tiếp nhất là công nhân bị đuổi việc, về nhà chờ sắp xếp việc làm. Mà khi đối diện với cục diện như vậy, Uông Chính Mẫn chọn

một con đường riêng đó là thu nạp các doanh nghiệp tư nhân, xác nhập xí nghiệp tư nhân với xí nghiệp của quốc gia, trên danh nghĩa là thống nhất thành một thể, hướng tới mục tiêu phát triển ngành sản xuất dẫn đầu thế giới. Đối tượng Uông Chính Mẫn lựa chọn để thử nghiệm chính sách này là Cổ Trì Tây cùng Trịnh Bình Đông, hai người đang muốn tranh giành tài sản của xí nghiệp Cổ thị. Cách thực hiện nói trắng ra thì rất đơn giản, chính là nài ép lôi kéo muốn xác nhập doanh nghiệp tư nhân của Cổ Lôi cùng mấy xí nghiệp nhà máy của quốc gia kiến thành một tập đoàn lớn có cổ phần do chính phủ không chế, dùng lợi nhuận của xí nghiệp này để bù những thua lỗ của xí nghiệp khác, do đó đạt tới mục tiêu khuếch trương lợi nhuận cộng đồng.

Từ khi Cổ Lôi còn sống Uông Chính Mẫn đã ba lần bảy lượt phái người tới đàm phán điều kiện, nhưng làm sao Cổ Lôi có thể đồng ý. Cơ nghiệp do chính mình vất vả gầy dựng, đang yên đang lành dựa vào cái gì mà họ muốn ông phải gánh vác thua lỗ của những xí nghiệp khác? Tư nhân kiếm được tiền đều phải đi bù đắp cho quốc gia, người không có đầu óc mới đồng ý.

Nhưng Trịnh Bình Đông lại đồng ý, hơn nữa còn là rất vui vẻ đồng ý.

Vốn dĩ hắn có ý muốn hoàn toàn khai trừ Cổ Trì Tây ra khỏi xí nghiệp, chuyện xác nhập này vừa vặn cho hắn cơ hội lớn. Sau khi xác nhập có xí nghiệp thì cổ phần do chính phủ không chế, như vậy chức tổng giám đốc đương nhiên cũng do Uông Chính Mẫn định đoạt, Cổ Trì Tây muốn kế thừa chức vị của Cổ Lôi là hoàn toàn không có khả năng.

Vốn dĩ hết thấy đều tiến hành thực thuận lợi, cố tình ngay vào lúc này Uông Tiểu Kinh lại mang thai.

Thái độ Uông Chính Mẫn đối Trịnh Bình Đông liền xuống dốc không phanh, cảm tình tốt đối với Cố Trì Tây ngày một tăng. Mất thấy những thứ mà mình vất vả tranh giành sắp đổ sông đổ biển, dưới tình thế cấp bách khiến Trịnh Bình Đông buộc lòng phải ra tay thật nặng. Hẳn tự mình mang "Sính lễ" có giá trị ngàn vạn tới cho Uông Chính Mẫn, còn tặng cho Uông Tiểu Kinh một căn nhà làm "Nhà tân hôn" . Cùng lúc đó, hẳn lại âm thầm phái người mưu hại Cố Trì Tây, thủ pháp đơn giản thô bạo, nếu không có lão Thẩm liệu mình hỗ trợ, Cố Trì Tây đã sớm rơi vào cạm bẫy độc ác của hắn.

Cố Trì Tây đại nạn không chết, đương nhiên không thể ngồi yên chịu trận được nữa. Nhưng Cố Trì Tây chỉ mới 22 tuổi, đối mặt với một đối thủ cường đại như vậy, không hề hành động cảm tính, ngược lại còn giả vờ bị thương đánh lạc hướng đối phương. Sau đó ngấm ngầm hành động rồi cuộc cũng bắt được thóp của Trịnh Bình Đông, đem chuyện hắn trốn thuế cùng với chứng cứ đút lót hối lộ quan viên chính phủ vượt qua Uông Chính Mẫn trực tiếp cấp báo lên trên, rồi cuộc sau khi đã tích trữ đầy đủ chứng cứ, một chiêu trí mạng.

Nhưng, Cố Trì Tây lại không đoán trước được, hắn trăm phương ngàn kế đối phó với Trịnh Bình Đông trận đánh cuối cùng này, lại thành một cây diêm quẹt, dẫn phát một loạt phản ứng nổ dây chuyền. Do chuyện Trịnh Bình Đông trốn thuế bị truy xét, đã điều tra ra được những vấn đề nghiêm trọng trong công tác thuế vụ của thành phố A, từ đó truy ra một đám quan chức ăn hối lộ trái pháp luật, sự kiện càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng lại tra tới Uông Chính Mẫn. Vì thế, tất cả mọi chuyện hoàn toàn mất khống chế.

Sau này Cố Trì Tây mới ý thức được, thật ra không phải chuyện hấn cho người đưa ra chứng cứ có tác dụng lớn. Mà là vì Ôn Chính Mẫn quá hưng thịnh, sớm đã trở thành thứ không thể trừ khử trong mắt người khác.

Cố Trì Tây trẻ tuổi bị người khác lợi dụng. Có điều mục đích của họ cũng đã đạt được .

Nhưng đối với Ôn Chính Mẫn mà nói, hấn vẫn cảm thấy mình rất có lỗi .Dù sao con người nàychưa từng làm chuyện gì quá đáng với hấn, ngược lại còn rất ủng hộ hấn, nhất là đoạn thời gian bấp bênh sau khi Cố Lôi vừa qua đời kia.

Sai khi Ôn Chính Mẫn bị bắt giữ, Cố Trì Tây mang theo Ôn Tiểu Kinh đang mang thai tới trại tạm giam thăm hỏi. Ôn Chính Mẫn vẫn không hề có chút oán hận nào với Cố Trì Tây, ngược lại còn rất tán thưởng sự cơ trí của hấn.

"Tôi nghe nói khi cha cậu vừa mới qua đời được một tháng cậu đã đem bán cô phần thuộc về mình cho người Mỹ, chiêu ve sầu thoát xác này quả thật rất thông minh." Ôn Chính Mẫn đã nói như thế.

Mà câu nói sau cùng của Ôn Chính Mẫn trước khi chết là, "Tôi rất yên lòng khi giao con gái mình cho cậu."

Ủy thác như vậy làm sao Cố Trì Tây có thể phụ lòng chứ.

Nhưng là lúc đó Ôn Tiểu Kinh đã muốn hận Cố Trì Tây thấu xương, bởi vì Trịnh Bình Đông chính là do một tay Cố Trì Tây đưa vào trại tạm giam, chứng cứ đầy đủ, mở phiên toà tất nhiên là khó có thể nghịch chuyển .

Lúc Cố Trì Tây cùng Ônng Tiểu Kinh ra khỏi rại giam, Ônng Tiểu Kinh đã quỳ trên mặt đất, nói với Cố Trì Tây: "Tôi không cần anh chăm sóc tôi, coi như tôi xin anh, anh có thể khiến họ thả Trịnh Bình Đông ra hay không ?"

Cố Trì Tây không trả lời, xoay người rời đi.

Ônng Tiểu Kinh liềm mạng nắm lấy chân Cố Trì Tây, "Dù cho anh không thể lập tức cho anh ấy ra tù, nhưng anh có thể khiến cho anh ấy được giảm vài năm tù giam hay không ? Tôi đồng ý làm trâu làm ngựa cho anh mà!"

Cố Trì Tây vẫn là không nói một lời, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, sau đó lên xe.

Từ ngày đó tới hơn nửa năm sau, bụng Ônng Tiểu Kinh càng lúc càng lớn, mỗi ngày đều phải ra ngoài bốn ba, đi van xin những người có thể van, cũng đi tới những nơi có thể đi. Cô của tuổi mười chín, đã sâu sắc cảm nhận được vất vả của người phụ nữ sau lưng không có núi dựa là như thế nào, vì vậy cô đã ra một quyết định điên cuồng là bức Cố Trì Tây cưới cô.

Thai của cô đã gần tới ngày sinh sản, nhưng vào thời điểm đó, một cô gái mười chín tuổi chưa lập gia đình đã mang thai, cha lại là tội phạm tham ô, bệnh viện nào dám nhận chứ.

Người cô yêu nhất lại không chịu gặp cô, người duy nhất có thể giúp cô, cũng chỉ có thể là kẻ thù mà cô hận nhất.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể trừng phạt hắn.

Ônng Tiểu Kinh nghĩ như vậy, nhưng Cố Trì Tây lại cảm thấy chuyện này không quan trọng. Hắn không có mẹ, từ nhỏ đã không

hề có khái niệm hôn nhân, hắn cũng không có tình yêu, đối với loại ước hẹn yêu đương này hắn đều luôn xem nhẹ. Cố Lôi một mình nuôi nấng Cố Trì Tây nhiều năm như vậy, luôn luôn không dính vào nữ sắc. Tuy rằng Cố Trì Tây không muốn giống như cha mình nhưng cũng không coi trọng phụ nữ. Dù sao chỉ cần có tiền, còn sợ thiếu đàn bà sao ?

Tùng San ôm eo Cố Trì Tây, mặt tựa vào ngực hắn, "Cố Trì Tây, rõ ràng anh là người rất thông minh, vì sao đưng đến chuyện kết hôn và sinh con lại ngốc nghếch như vậy chứ ?"

Cố Trì Tây xoa đầu cô, "Rất ngốc sao?"

Tùng San thở dài, "Cũng không nên nói là ngốc, mà hắn là vì anh quá khôn khéo. Anh luôn muốn rằng mình có thể nắm mọi thứ trong tay, anh muốn người phụ nữ nào ở bên cạnh mình, thời hạn trong bao lâu, hoặc là không cho phép người phụ nữ ấy sinh con..." Nói tới đây cô lại thở dài, "Em còn nhớ rõ khi chúng ta mới quen nhau anh từng nói với em, có rất nhiều người tự cho rằng mình đã yêu cả đời, thật ra họ căn bản không biết cái gì mới là yêu. Anh còn nói muốn dạy em biết thế nào mới là yêu đương, nhưng chính anh cũng không hiểu cái gì mới thật sự được gọi là yêu."

Cố Trì Tây cười cười, "San San, cho nên anh rất cảm kích ông trời, vì có thể cho anh gặp được em."

Tùng San nở nụ cười, "Chính ông trời đã phái em xuống đây để uống nắn cái người bảo thủ như anh!" Cô cười, vuốt ve bụng mình, "Em chẳng những muốn anh biết được cái gì là yêu, mà em còn muốn anh biết được cái gì mới thật sự là nhà."

Cố Trì Tây ngó ra, thật lâu mới nhếch khóe miệng, hôn lên trán Tùng San, "Được."

Hai người họ đứng ôm nhau trong hơi ấm của gió xuân, ai cũng không nói gì, cứ như vậy ôm lấy nhau, để đối phương cảm nhận nhịp tim của mình.

Nếu không phải Lưu Mân gọi điện thoại tới, chắc bọn họ vẫn ôm nhau đến khi sông cạn đá mòn.

"Cố tổng, Ông tổng phái Chu Trường An sang Hongkong đón Cố Lâm Lâm." Lưu Mân nói.

"Người tôi muốn gặp là bà ta, không phải Chu Trường An." Giọng nói của Cố Trì Tây trở nên lạnh lùng.

"Chu Trường An nói, ngày mai Ông tổng có chuyện quan trọng không thể sang đây. Tôi vừa tra ra, đại khái chắc là vì ngày mai là ngày Trịnh Bình Đông ra tù." Lưu Mân nói.

Cố Trì Tây cười lạnh, "Là ngày mai sao? Khoảng thời gian hai mươi năm thật đúng là đảo mắt liền tới."

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 85

Khi Cố Lâm Lâm nhìn thấy Chu Trường An, câu nói đầu tiên là, "Em không muốn kết hôn với anh nữa, anh đi tìm Tùng San đi, hãy làm cho cô ta trả ba lại cho em."

Chu Trường An đứng trước cửa phòng khách sạn, dờ khóc dờ cười.

Hắn tưởng hắn đã quen với thói ngang ngược và ngu ngốc của cô ta, nhưng gần đây hắn càng ngày càng phát hiện, mỗi lần hắn nói chuyện với Cố Lâm Lâm, cô ta đều có bản lĩnh khiến hắn thay đổi nhận thức về cô ta.

Chẳng lẽ cô ta thật sự cho rằng đây là cuộc chiến giành đồ chơi của những đứa con nít sao? Cướp được rồi, chơi chán thì có thể đổi cho người khác?

"Em không cần anh nữa, em chỉ muốn ba em, anh đi tìm Tùng San đi." Cố Lâm Lâm lại lặp lại một lần nữa.

Chu Trường An không nói gì, đi đến bên cạnh Cố Lâm Lâm, đột nhiên vung tay lên, "Bốp!" tát vào mặt cô ta.

"Anh!" Cố Lâm Lâm kinh hãi, ngón trỏ run rẩy chỉ vào mũi Chu Trường An, "Chu Trường An, anh dám đánh tôi!"

Chu Trường An lạnh lùng nói: "Sao tôi lại không dám đánh cô? Cô coi tôi là cái gì?"

Toàn thân Cố Lâm Lâm run rẩy, nhưng vẫn vươn tay đánh về phía Chu Trường An, Chu Trường An sao có thể dễ dàng để cô ta đánh trúng, hấn cầm lấy cổ tay của cô ta, đẩy cả người cô ta lên giường.

"Cố Lâm Lâm, cô có chừng mực một chút cho tôi!" Lần đầu tiên trong đời mắt Chu Trường An hằn lên lửa giận.

Đó là ánh mắt chất chứa lửa giận đã lâu không được phát tán, rất nhiều nỗi buồn bực ủ khuất không thể giải tỏa chất chồng cùng một lúc, sớm đã kết thành nỗi hận khắc cốt ghi tâm.

"Có phải cô cho rằng tôi sẽ không bao giờ nổi giận hay không? Cô cho rằng tôi là một con chó, thích thì gọi đến tức giận thì đuổi đi có phải không? Bị đánh không đánh trả, bị mắng không mắng lại, cô thật sự cho rằng Chu Trường An tôi sợ cô sao?" Chu Trường An nắm lấy tóc Cố Lâm Lâm, nắm đầu cô ta đập vào đầu giường.

"A!" Cố Lâm Lâm hét thảm một tiếng, "Anh dám đối xử với tôi như vậy, mẹ tôi sẽ không tha cho anh! Ba tôi, ba tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Hừ!" Chu Trường An cười khẩy, tràn đầy trào phúng nhìn Cố Lâm Lâm, "Mẹ cô đang vội vã đi đón tình nhân của bà ta ra tù, đâu còn thời gian mà lo lắng cho cô? Ba cô ? Hừ, ba nào ch? Cố Trì Tây? Hay là cái tên tội phạm đang bị cải tạo?"

Cố Lâm Lâm nghe thấy câu cuối cùng bỗng nhiên đánh mạnh về phía Chu Trường An giống như một con chó điên, bóp chặt lấy cổ

Chu Trường An, "Ông ta không phải ba tôi! Ba tôi chỉ có một! Cố Trì Tây mới là ba tôi!"

Chu Trường An nắm lấy tay cô ta, vung ra, đẩy cô ta ngã sấp xuống giường, "Ba cô? Cố Trì Tây đã bao nhiêu lần nói với cô ông ta không phải ba cô, cô không biết xấu hổ thì cũng phải có mức độ thôi chứ? Muốn tôi quay lại tìm Tùng San? Trả Cố Trì Tây cho cô? Sau đó thì sao? Cô tưởng cô có thể sống cùng ba cô đến răng long đầu bạc à?"

Cố Lâm Lâm gào khóc, cơ thể co lại, bàn tay bấu lấy ga giường, dốc sức xé mạnh, "Tôi muốn ba tôi, Chu Trường An, anh là tên lừa đảo! Tôi hận anh! Những gì anh làm cho tôi đều là giả, là giả! Thật ra anh chỉ chăm chăm vào tiền của mẹ tôi! Anh là đồ lừa đảo!"

Khi Chu Trường An nghe được chữ tiền này, lửa giận lại bốc lên ngàn ngút, gần như mất đi lý trí, hấn khom người tới chỗ cô ta, hai tay siết lấy cổ cô ta, "Đúng, tôi chính là vì tiền của mẹ cô! Nếu không cô nghĩ tôi dựa vào cái gì mà không chọn Tùng San lại đi chọn cô? Cô có chỗ nào sánh được với San San chứ? Nếu không phải do cô chủ động dụ dỗ tôi, hấp dẫn tôi, thì người đàn ông hiện tại nên kết hôn với San San là tôi! Là tôi! Tôi chính là kẻ yêu tiền, thì sao nào! Bây giờ tôi sẽ giết cô, sau đó nói với mẹ cô là cô tự sát, để xem bà ta có để ý tới cái chết của cô không!"

Giọng nói của Cố Lâm Lâm càng lúc càng yếu, "Chu... Trường... An... Tôi... Hận... Anh..." Đôi tay đang nắm lấy tay Chu Trường An cũng dần mất đi khí lực, nhưng miệng vẫn cố gắng lờn cầu cứu: "Ba... Ba..."

Vết thương trên trán do vừa mới bị đập vào đầu giường ứa máu, ngón tay Chu Trường An cảm thấy dính dính, nóng nóng, mùi máu

xộc vào mũi.

Trong nháy mắt đó, Chu Trường An thất thần, khi ý thức tỉnh táo lại hắn mới giật mình, vội vàng buông tay ra, không kiểm soát được sự hoảng hốt, ngón tay phát phát qua lại trước mắt Cố Lâm Lâm, "Lâm Lâm, Lâm Lâm? Em không sao chứ? Thực xin lỗi, vừa rồi anh..."

Cố Lâm Lâm không phản ứng, gương mặt trắng bệch xanh xao, môi tím rìm, hàng lông mày gắt gao nhú lại, hai mắt cũng khép chặt, rõ ràng yên tĩnh nhưng phảng phất giống như đang thống khổ cầu cứu.

Chu Trường An hít một hơi khí lạnh, hai tay liên tục vỗ vào mặt cô ta, "Lâm Lâm, Lâm Lâm, em tỉnh lại đi! Tỉnh tỉnh!"

Lúc tỉnh thế cấp bách, hắn chợt nhớ rất lâu trước đây Tùng San cùng hắn ngồi ở ghế đá trong vườn trường đại học A, cô cười hì hì nói, "Sau này nếu anh chết chìm, không cần lo lắng, em sẽ giúp anh hô hấp nhân tạo! Mẹ em là y tá, bà dạy em kỹ thuật rất tốt."

Chu Trường An cười vui vẻ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tùng San lên nói "Không phải chỉ là hô hấp nhân tạo thôi sao, anh cũng làm được!"

Nói xong, hắn liền hôn lên đôi môi hồng nhuận đó, mềm mại khó tả mang theo dòng điện lan dọc toàn thân.

Hô hấp nhân tạo.

Chu Trường An dùng hai tai đặt lên má Cố Lâm Lâm, tách miệng cô ta ra, sau đó ấn miệng mình xuống, thổi cho cô ta một hơi. Đôi môi lạnh lẽo dán vào môi hắn, mang theo ý lạnh thấu xương, hắn

không dám buông tay, hết lần này tới lần khác giúp cô ta hô hấp như một người máy.

Cuối cùng khuôn mặt xám trắng cũng dần có chút máu, một dòng khí yếu ớt từ mũi Cố Lâm Lâm thở ra.

Chu Trường An vui mừng, "Lâm Lâm, Lâm Lâm, em tỉnh rồi sao? Thật tốt quá, cuối cùng em cũng tỉnh rồi!"

Cố Lâm Lâm chậm rãi mở to mắt, sâu trong đôi mắt mờ mịt là sự tuyệt vọng.

Chu Trường An quỳ trên giường, dùng một tay ôm lấy cô ta, tay còn lại vuốt vuốt trước ngực cô ta, giúp cô ta thuận khí, "Thật tốt quá, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, thật tốt quá, em tỉnh rồi..."

Thực ra không thể dùng lời nói để hình dung vừa rồi Chu Trường An có bao nhiêu kinh hoàng. Thậm chí hắn đã nghĩ, nếu Cố Lâm Lâm chết, có phải hắn cũng nên tự sát theo luôn hay không.

Trong lòng mỗi người đều có một con quỷ.

"Lâm Lâm, thực sự xin lỗi, vừa rồi anh đã mất đi lý trí. Anh xin thề với em, từ giờ về sau anh sẽ không bao giờ sử dụng bạo lực nữa, xin em hãy tha thứ cho anh! Ngày mai anh sẽ đưa em về thành phố A, chúng ta sẽ sống thật tốt, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em!"

Cố Lâm Lâm không nói lời nào, chỉ nằm đó giống như một con rối gỗ đứt dây trong ngực Chu Trường An, yên lặng từ từ nhắm hai mắt lại, hô hấp yếu ớt.

Không biết qua bao lâu, Chu Trường An mới đặt Cố Lâm Lâm nằm trên giường, đắp chăn cho cô ta, dịu dàng nói: "Anh đi mua cho

em chút thức ăn, em muốn ăn gì?"

Cố Lâm Lâm mở mắt ra, đôi mắt như giếng cạn không một gợn sóng.

"Chu Trường An, anh có biết vì sao lúc trước tôi cướp anh từ tay Tùng San không?" Cô ta hỏi.

Chu Trường An dừng một lát, "Vì sao?"

Khóe miệng Cố Lâm Lâm hơi cong lên, "Bởi vì có một lần tôi đứng ở cửa ký túc xá nhìn thấy anh ở dưới tầng ôm Tùng San, không phải kiểu ôm ngang như ôm công chúa, cũng không phải kiểu ôm mà hai người bình thường ôm nhau, mà là, anh ôm bổng cô ấy lên không trung, giống như ôm một đứa trẻ vậy."

Chu Trường An suy nghĩ, quả thật trước kia hắn rất thích ôm Tùng San như vậy, bởi vì Tùng San gầy ốm nho nhỏ, ôm không mệt chút nào. Mỗi lần họ đùa nghịch thỏa thích, cuối cùng đều là hắn ôm bổng cô ấy lên khỏi mặt đất, ôm trong không trung, có đôi khi còn xoay quanh.

Khi đó họ đều cười vui vẻ đến vậy.

"Khi đó tôi rất muốn, rất muốn được anh ôm như vậy, rất rất muốn, chỉ một lần cũng được. Nhưng anh lại dễ dàng phản bội Tùng San để làm bạn trai tôi." Cố Lâm Lâm bật cười, "Có điều, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, anh lại chưa một lần ôm tôi như thế... Có thể vì tôi cao hơn Tùng San, không thể ôm như vậy được..."

Chu Trường An im lặng không nói. Quả thật hắn chưa một lần ôm Cố Lâm Lâm như vậy. Cũng không phải bởi vì cô ta cao hơn Tùng San, mà là, hắn không hề có suy nghĩ đó.

Hắn chưa từng có suy nghĩ sẽ ôm một người nào khác như thế mà người đó không phải là Tùng San.

Cố Lâm Lâm nhìn Chung Trường An, "Sau này tôi vẫn nghĩ, tại sao tôi lại muốn anh ôm tôi như vậy? Tại sao vậy chứ?" Cô ta cố gắng nói thành lời, nước mắt lại rơi xuống, "Kết quả hai ngày nay cuối cùng tôi cũng nghĩ ra, bởi vì khi còn nhỏ, ba tôi từng có một lần ôm tôi như vậy. Chỉ một lần, khi đó tôi mới lên tiểu học, tôi rất nhỏ bé, ba tôi ôm tôi dậy, vươn cao hơn cả đỉnh đầu, khi đó tôi rất vui vẻ, tôi cảm thấy yêu cả thế giới này."

Chu Trường An ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Cố Lâm Lâm mang theo sự thương xót.

"Lâm Lâm, thật ra người em yêu vẫn luôn là Cố Trì Tây, đúng không?"

Cố Lâm Lâm bật cười, "Chu Trường An, thật ra người anh yêu vẫn luôn là Tùng San, đúng không?"

Gần đây Lão Tàn rất không vui, bởi vì từ lúc Cố Trì Tây biết Tùng San mang thai liền đeo cái vòng cổ mắc dây xích vào cổ nó. Vốn dĩ ở Tấn Thành Phong nơi vui chơi đã ít, bây giờ ở nhà cũng không được tự do, có để người ta sống vui vẻ hay không chứ. Trừ mỗi ngày hai lần cô giúp việc dắt nó ra ngoài đi dạo thì phần lớn thời gian phạm vi hoạt động của nó đều chỉ giới hạn ở một góc phòng khách. Lúc Tùng San về nhà, nó muốn chạy tới cọ cọ ôm ôm vài cái cũng không được, kiếp làm chó thật là khổ sở mà. Vì thế mỗi ngày nó đều buồn bã ỉu xiu, có một loại cảm xúc tê lương vì San San mang thai mà nó không được cưng chiều nữa.

Nhưng không thể trách Cố Trì Tây lòng dạ ác độc, mấy ngày nay Tùng San vì mang thai mà phản ứng trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ cần ngửi chút mùi thức ăn là buồn nôn, ăn không ngon, buổi tối cũng ngủ không yên giấc, ban ngày còn phải lên lớp. Nếu lúc này lão Tần còn không nghe lời cứ ôm lấy San San cọ cọ, lão Tần lớn như vậy, lỡ như đụng tới bụng San San, xảy ra chuyện thì biết làm thế nào.

Hiện tại trong nhà có một cô giúp việc dọn dẹp nấu cơm, một cô giúp việc chuyên chăm sóc lão Tần, mỗi tháng đều có chuyên gia đến hướng dẫn cho Tùng San kiến thức về mang thai và sinh con, còn cả những cách thức giúp cơ thể và tinh thần Tùng San khỏe mạnh, bác sĩ gia đình hai ngày một lần sẽ đến giúp cô đo huyết áp và nhịp tim.

Rõ ràng đây là căn hộ lớn nhất Tấn Thành Phong, nhưng nhiều người đứng cũng cảm thấy chật chội. Vốn dĩ Cố Trì Tây không thích nhiều người, vì thế hắn bắt đầu suy nghĩ đến chuyện chuyển nhà, lúc trưng cầu ý kiến của Tùng San lại bị Tùng San cự tuyệt.

"Tấn Thành Phong rất tốt mà, tại sao phải đổi." Cô vừa quen với cuộc sống ở đây thì lại định chuyển nhà, ngại cô chưa đủ mệt sao.

Cố Trì Tây nói: "Anh vẫn cảm thấy ở đây hơi nhỏ, sau này sinh con ra thì càng nhỏ."

Tùng San bật cười, "Chúng ta chỉ ở Hồng Kông một năm, con còn 8 tháng nữa mới sinh ra, cần gì phải đổi chứ!" Cô chỉ chỉ bụng mình, "Bây giờ nó còn nhỏ, một cái bụng của em là đủ chứa rồi, còn cần nơi lớn hơn làm gì!"

Câu nói này khiến Cố Trì Tây buồn cười, ôm bụng cô hôn hôn, "Chuyển tới nơi lớn một chút, sau này con cái lớn lên, chúng ta có thể cùng tới Hồng Kông ở."

Tùng San có chút khó xử, "Nhưng em muốn quay lại thành phố A, ba mẹ em ở nhà nhất định sẽ rất nhớ em."

Cố Trì Tây không nói gì, chỉ ừ một tiếng. Gần đây hẳn lén lút Tùng San đọc một quyển sách, nó nói những việc người chồng nên và không nên làm lúc vợ đang mang thai. Trong đó, chuyện nhất định phải làm là quan tâm đến cảm xúc của phụ nữ có thai, làm việc gì cũng phải dùng tình yêu ấm áp bao bọc vợ. Mà chuyện nhất quyết không được phép làm là tranh luận với vợ, bởi vì phụ nữ có thai rất dễ bị kích thích.

Mỗi buổi sáng trước khi rời giường, việc đầu tiên hẳn phải làm là hôn Tùng San một cái, nói một câu "San San, hôm nay em thật xinh đẹp." Bởi vì trong sách có nói, khen phụ nữ có thai có thể trấn an cảm xúc của họ.

Hắn chuyển tất cả công việc về nhà, gần như không hề ra khỏi cửa, mỗi ngày chuyện quan trọng nhất hẳn phải làm là đưa đón Tùng San đến trường học. Kết quả hẳn bị lão Sở cười nhạo nói đây là bài học đầu tiên chuẩn bị cho việc đưa đón con sau này. Cố Trì Tây lại không để bụng nói lại một câu, "Ông có bản lĩnh thì cũng làm cho tôi xem đi." Lão Sở thấy vậy không nói thêm gì nữa.

Thật ra Cố Trì Tây cũng rất muốn cho Tùng San tạm nghỉ học, ngày nào hẳn cũng phải lo lắng, quả thực không thể yên tâm. Dù hẳn đã sắp xếp một trăm vệ sĩ chuẩn bị gần đó sẵn sàng đợi lệnh, nhưng hẳn vẫn không yên lòng.

Lão Tần vừa mới tản bộ trở về, vừa vào cửa nó liền chạy tới sô pha, cô giúp việc kinh hãi cuống quýt nắm lấy xích, vừa vội vã kéo lão Tần thoát cương về, vừa cố gắng giải thích, "Thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi."

Tùng San nhìn đôi mắt nhỏ tỏ ra đáng thương của lão Tần, cười nói: "Không sao cả, cho lão Tần lại đây đi."

Cô giúp việc nhìn Cổ Trì Tây, Cổ Trì Tây liền nhẹ nhàng gật đầu. Lão Tần cuối cùng cũng có thể sung sướng chạy về phía San San, tuy nó vẫn bị Cổ Trì Tây mạnh mẽ ôm vào trong lòng, nhưng có thể liếm liếm bàn tay nhỏ của San San nó đã rất vui vẻ, đôi mắt to tròn tràn đầy niềm vui.

Tùng San xoa đầu lão Tần, "Lão Tần, gần đây khiến cưng oan ức rồi phải không, không chịu nổi rồi chứ gì?"

Lão Tần hân hoan sửa "gâu gâu".

Cổ Trì Tây bật cười, gãi lông trên lưng lão Tần, "Gần đây không biết học ai, càng ngày càng biết làm nũng."

Tùng San nhìn hấn, bĩu bĩu môi, "Lão Tần, chờ em bé sinh ra, cưng có muốn làm anh trai của em bé hay không?"

Lão Tần vui thích gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Gâu gâu!"

Cổ Trì Tây nhướn mày, "Nó là em trai lão Tần, em còn để nó làm anh trai bảo bối? Vậy lão Tần không phải trở thành người đồng lứa với con của chúng ta sao?"

Tùng San cười xấu xa, "Cứ quyết định như vậy đi!"

Cố Trì Tây cười bất đắc dĩ, xoa đầu lão Tàn, "Em giảm đi vai vế của người ta còn khoái trá như vậy nữa."

Tùng San nghĩ nghĩ đột nhiên hỏi: "Cứ gọi hai lão Tàn như vậy thật là loạn, tên thật của lão Tàn là gì?"

Cố Trì Tây cười cười, "Tàn Mục Sơn."

Tùng San nói: "Rất êm tai, sao không gọi, cứ nhất định phải gọi lão Tàn?"

Cố Trì Tây nói: "Chính ông ấy không thích, nói tên đó là điềm xấu, gọi lão Tàn chính là điềm lành."

Tùng San làm vẻ mặt quái dị, "Rốt cuộc Lão Tàn làm nghề gì? Lúc nào em cũng thấy ông ấy thần bí lắm lắm, không cần đi làm sao?"

Cố Trì Tây nở nụ cười, "Chuyện ông ấy cần làm là lắm lắm, bởi vì ông ấy là người chuyên môn đi giúp người ta chọn lựa đất xây mộ, đoán phong thủy."

Tùng San kinh ngạc, "Đất xây mộ?"

Cố Trì Tây gật đầu, "Ừ, không nên xem thường đất xây mộ, có nhiều người mua đất xây mộ còn cao hơn mua một căn nhà ở Hồng Kông."

Tùng San nở nụ cười, "Thế giới của kẻ có tiền em thật sự không hiểu nổi."

Cố Trì Tây nói: "Lão Tàn có một người anh trai, làm kinh doanh đất đai ở thành phố A, nhưng anh em bất hòa, lúc ba họ chết, người

anh trai đó chiếm hết hơn phân nửa gia sản. Nhưng bản thân lão Tần cũng không có ý định thừa kế, bây giờ anh trai ông ấy bán đất cho người sống ở, còn ông ấy thì tìm đất cho người chết, không ai liên quan đến ai.”

Chú chó lão Tần đang vui trong lòng Cố Trì Tây, bỗng nhiên sủa gâu gâu.

Tùng San cười sờ sờ đầu lão Tần, "Ừ, xem ra Tần Mục Sơn thân thiết với đứa em này hơn.”

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, cô giúp việc đi mở cửa liền thấy Chu Trường An vẻ mặt lo lắng đi đến, phía sau còn có mấy vệ sĩ áo đen.

"Cố tổng, Lâm Lâm lại mất tích!" Chu Trường An vì nôn nóng mà đôi mắt như có lửa.

Cố Trì Tây lạnh lùng nhìn về phía sau Chu Trường An, "Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại hay sao, sao lại đưa người tới đây?"

Vệ sĩ giải thích, "Thực sự xin lỗi Cố tổng, chúng tôi kiểm tra thiết bị định vị gắn trên người Cố Lâm Lâm thì biết được vị trí hiện tại của cô ta là ở Tấn Thành Phong.”

Tùng San kéo tay áo Cố Trì Tây, "Để họ đi tìm đi, đừng làm lớn chuyện.”

Cố Trì Tây khoát tay chặn lại, "Đi đi, có chuyện gì thì trở về báo cáo.”

Trước khi đi, Chu Trường An nhìn thoáng qua Tùng San, Tùng San lại dời tầm mắt, chăm chú nhìn lão Tần.

Bỗng nhiên lại có 2 vệ sĩ đi tới, "Cố tổng, đã tìm ra Cố Lâm Lâm, cô ta đang ở trên sân thượng."

Trong thoáng chốc, Tùng San liếc nhìn qua cửa sổ sát đất thì thấy một bóng dáng màu đen đang bước ra khỏi lan can. Cô hét hoảng thốt lên tiếng kêu sợ hãi, ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, "Cô ấy, cô ấy không phải đang định nhảy lầu chứ?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 86

Ngày Trịnh Bình Đông ra tù, thành phố A đổ cơn mưa, mưa xuân tháng 3 mát mẻ kéo dài, lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ. Ông Tiểu Kinh cầm một chiếc ô lớn đứng đợi trước cổng, nhìn cánh cổng đen đến thất thần.

Từ lúc Trịnh Bình Đông bị bắt đến phiên tòa xét xử thẩm tra, hai lần kháng án thua kiện, tổng cộng kéo dài hơn nửa năm. Mà trong lúc đó, bụng của Ông Tiểu Kinh cũng lớn dần, đến khi buổi xét xử cuối cùng chấm dứt, Trịnh Bình Đông bị phán xử hai mươi năm tù giam cũng chỉ còn hai tháng nữa Cố Lâm Lâm ra đời.

Ông Tiểu Kinh vĩnh viễn không thể quên được ngày đó, bà nâng cái bụng lớn, đôi chân phù thũng mang theo đôi dép lê, cầm một chiếc ô đen, đứng từ xa nhìn hắn bị giải vào nhà giam.

Hai mươi năm cuối cùng cũng qua đi.

Trịnh Bình Đông mặc vào người bộ quần áo của hai mươi năm trước, bước ra từ cánh cổng nhỏ kế bên cửa lớn. Mái tóc hoa râm được cắt ngắn, tư thế đi đứng cũng không được tự nhiên, hai tay như đã có thói quen bị gông cùm, không tự giác chấp lại để phía trước, đầu cúi xuống, mắt nhìn mặt đất.

"Bình Đông, em tới đón anh." Ông Tiểu Kinh gấp gáp bước qua, khi sắp đến bên cạnh hắn thì bước chân chậm lại, giống như đang sợ sẽ dọa hắn.

Trịnh Bình Đông ngẩng đầu, đôi mắt nhìn bà không một gợn sóng, cũng không nói gì.

"Lại đây, lên xe đi, em đưa anh về nhà."

Ông Tiểu Kinh không đưa tài xế theo, tự mình lái xe, cả đoạn đường chạy thông thả, "Em đã dặn cô giúp việc hầm canh cho anh, lát nữa về nhà anh đi tắm trước, sau đó chúng ta ăn cơm. Nếu anh mệt thì ngủ một lát đi, hôm nay trời đổ mưa, đường hơi trơn trượt, có lẽ lát nữa mới tới nhà. Em đã gọi Chu Trường An đi đón Lâm Lâm về nhà, có lẽ ngày kia sẽ về tới, à, Chu Trường An là vị hôn phu của Lâm Lâm, là một anh chàng không tệ, chúng là bạn thời đại học..."

Dường như sợ nhàm chán, giờ phút này Ông Tiểu Kinh như một diễn viên độc diễn talkshow, cố gắng tìm đề tài để bổ khuyết lỗ hổng.

Nhưng lời muốn nói quá nhiều nên nhất thời bà cũng không biết nói gì, cứ nói đến đâu thì nghĩ tới đó.

Ánh mắt Trịnh Bình Đông từ đầu đến cuối vẫn dọi ra, không biết nghe được bao nhiêu. Hắn chỉ nhìn thẳng về phía trước, tùy ý cho cảnh vật xung quanh xẹt qua tầm mắt. Hệt như một pho tượng.

Ông Tiểu Kinh nói nhiều quá cũng mệt, bà nhìn Trịnh Bình Đông, "Bình Đông, sao anh không nói gì hết vậy?"

Ánh mắt Trịnh Bình Đông khẽ dao động, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Em đang ở đâu?"

Ông Tiểu Kinh có được lời đáp lại nên rất vui mừng, "Em ở biệt viên Hòa Đình, phía đông Cục Lao Động, chỗ đó sau này bị phá dỡ

nên em mua lại xây thành một khu dân cư cao cấp ở trung tâm, kinh doanh rất tốt.”

Trịnh Bình Đông hơi nghiêng đầu, "Em mua sao?"

Ông Tiểu Kinh cười cười, "Vâng, ít nhiều nhờ chú Trịnh hỗ trợ mới có thể được phê duyệt sớm, tình trạng kinh doanh hiện giờ của công ty em không tệ, để anh nghỉ ngơi vài ngày, sau đó em dẫn anh tới công ty tham quan.”

Mặt Trịnh Bình Đông không chút thay đổi, "Dẫn anh đi?"

Ông Tiểu Kinh gật đầu, "Đó là công ty em đã vất vả quản lý cho anh, chờ ngày anh ra thì Đông Sơn tái khởi(1).”

(1) Nghĩa là một lần nữa đứng lên gây dựng sự nghiệp.

Trịnh Bình Đông không nói gì, khóe miệng cong lên một độ cong như có như không.

Cô giúp việc ở nhà đặc biệt chuẩn bị một chậu than đặt trước cửa, không biết dựa theo quy củ ở nơi nào mà làm theo, Trịnh Bình Đông cũng không nói gì, bước qua chậu than. Việc trước tiên hẳn làm khi bước vào nhà là tắm rửa, thay bộ quần áo Ông Tiểu Kinh chuẩn bị giúp hẳn, sau đó cùng Ông Tiểu Kinh ngồi vào bàn ăn cơm.

Hắn ăn không nhiều, nhưng ăn rất nhanh. Vừa nhìn là biết do rèn luyện sinh hoạt trong tập thể nhiều năm.

Lúc ăn cơm, Ông Tiểu Kinh cũng nói rất nhiều chuyện, thay đổi ở thành phố A, công ty của bà, chuyện nhà, chuyện con gái. Trịnh Bình Đông chỉ nghe, không nói một lời.

Ăn cơm xong, Ông Tiểu Kinh định dẫn Trịnh Bình Đông ra ngoài đi dạo một lát nhưng hấn không đồng ý. Ông Tiểu Kinh nghĩ có thể do hấn mệt, do dự một lát, bà liền dẫn hấn tới phòng ngủ, là phòng ngủ dành cho khách kể bên phòng bà, ga giường mới tinh, gối chăn mềm mại.

Ông Tiểu Kinh đóng cửa, có chút xấu hổ cười cười, "Anh nghỉ ngơi đi, có việc gì cứ gọi em, em ở ngay bên cạnh."

Trịnh Bình Đông ngồi trên giường, hai đầu gối khép lại, hai tay đặt trên đầu gối, sống lưng rất thẳng. Cách thức ngồi tiêu chuẩn của phạm nhân khó có thể thay đổi.

Ông Tiểu Kinh nhìn mà lòng khó chịu, nhìn không được bước tới, dang hai tay ra ôm lấy hấn, "Bình Đông, đây là nhà của anh, anh không cần phải tự làm khó mình như vậy."

Trịnh Bình Đông lấy tay bà ra, "Là thói quen thôi."

Ông Tiểu Kinh miễn cưỡng nở nụ cười, "Không sao cả, ngày còn dài, sau này anh sẽ thay đổi được."

Trịnh Bình Đông không nói gì thêm, chỉ là khóe miệng hơi cong lên.

Ông Tiểu Kinh quay trở lại phòng mình đắp chăn lại khóc. Bà không dám khóc lớn tiếng, chỉ không ngừng nức nở, nước mắt rơi như nước vỡ đê. Từng là một người đàn ông tuấn lãng phong trần, sao bây giờ lại thành ra như vậy?

Hình ảnh xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của bà, bà đón hấn ra tù, thay quần áo mới cho hấn, cùng hấn ăn cơm. Hôm nay đã thực hiện được, nhưng tại sao bà không vui nổi?

Khóc đến mệt mỗi liên ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại thì đêm đã khuya. Ông Tiểu Kinh rời khỏi giường, đi vào phòng vệ sinh nhìn thoáng qua gương mặt mình trong gương, khuôn mặt già nua, đôi mắt được trang điểm phấn màu nay đã nhòe nhụa, vì hôm nay đón hấn ra tù nên bà đã trang điểm tỉ mỉ một chút.

Tắm rửa, thay váy ngủ, người phụ nữ trong gương vừa gầy vừa thấp, tóc ngắn, váy ngủ tơ lụa màu hồng miến cưỡng có thể phác họa đường cong cơ thể, bà nghĩ nghĩ, mở ngăn kéo lấy ra một lọ nước hoa, xịt lên người, sau đó đi ra cửa phòng.

Phòng của Trịnh Bình Đông rất im lặng, bà không biết ông ấy đã ngủ hay chưa. Nghe nói trong ngục giam, thời gian tắt đèn được quản lí rất nghiêm ngặt, bây giờ bà tới tìm hấn có quấy rầy hấn nghỉ ngơi hay không?

Không gõ cửa, bà tự vận chốt, đẩy cửa đi vào, phòng rất tối, rèm đóng chặt, bà nhớ rất rõ mình đã kéo rèm ra, cánh cửa sổ lớn như vậy, bà tưởng hấn sẽ thích.

"Bình Đông, anh đã ngủ chưa?" Ông Tiểu Kinh nhẹ nhàng gọi.

Không ai trả lời, trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng thở cũng không có.

Ông Tiểu Kinh đi đến bên giường, ngồi ở mép giường, trong bóng đêm tay bà hướng tới gối đầu sờ soạng, không có ai cả. Bà sợ hãi, vội vàng mở đèn đầu giường, lúc này bà mới phát hiện ga giường rất thẳng thớm, hoàn toàn không có dấu hiệu cho thấy đã từng có người nằm.

"Bình Đông? Anh ở đâu?" Ông Tiểu Kinh lớn tiếng la lên, xông ra khỏi cửa, mở hết đèn ở tất cả các phòng trong nhà, ngay cả ban công và phòng vệ sinh cũng tìm một lần.

Không có người.

Bộ quần áo bà đưa cho hắn được gấp chỉnh tề, đặt trên sofa trong phòng khách. Ở cửa thiếu đi đôi giày da Souni 20 năm trước.

Thậm chí không để lại một câu. Cứ như vậy đi mất.

Ông Tiểu Kinh tìm hai ngày, những người có thể dùng cũng đã dùng để đi tìm hắn, nhưng hoàn toàn không tra ra được Trịnh Bình Đông đã đi đâu.

Ông Tiểu Kinh nhìn cảnh ngựa xe như nước dưới tầng mà ngẩn người, bà không thể hiểu được, bà đã chờ hắn hai mươi năm, vì sao khi hắn ra tù lại bỏ đi như vậy. Hắn có thể đi đâu được chứ? Hắn không quen ai, nơi nào cũng không biết. Trừ việc cùng bà về nhà, hắn còn có thể đi đâu?

Ngày thứ ba qua đi, cô giúp việc nhìn một bàn thức ăn mà thờ dài, phu nhân không ăn cái gì, cứ như vậy có thể lại phải nằm viện nữa rồi.

Bỗng nhiên điện thoại reo lên, vốn dĩ Ông Tiểu Kinh vẫn đang ngồi trên sofa ngẩn ngơ rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, gần như phản xạ có điều kiện, bà nhào qua với điện thoại, "Alô? Có tin tức gì sao?"

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói tuyệt vọng của Chu Trường An, "Ông tổng, tôi rất xin lỗi bà, Lâm Lâm cô ấy, Lâm Lâm cô ấy..." Chu Trường An lại nghẹn ngào.

Ông Tiểu Kinh nghe thấy là chuyện của Cố Lâm Lâm, không khỏi có chút thất vọng, ngoài sự thất vọng tràn trề còn có sự bất đắc dĩ, "Lâm Lâm làm sao? Chẳng lẽ lại gây chuyện ở Hồng Kông rồi?"

Chu Trường An hít sâu một hơi, "Lâm Lâm đã nhảy từ tầng 50 xuống... Bây giờ đang ở bệnh viện cứu chữa... Bác sĩ nói đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng..."

Mắt Ông Tiểu Kinh như nhòe đi không thấy gì cả, "Nhưng sao..."

"Nhưng đầu cô ấy bị thương rất nặng, chỉ sợ... sẽ chết não."

Đầu Cố Lâm Lâm bị đập vào ban công ở tầng 45, sau đó cả người treo giữa không trung, bởi vì vị trí đặc thù, nhân viên cứu hộ vì cứu cô ta thậm chí đã sử dụng cả trục thăng.

Ngay lúc Tùng San bị kinh hoảng, Cố Trì Tây bước nhanh tới ôm cô vào lòng, hai tay ôm chặt lấy đầu cô, không cho cô nhìn xuống.

"San San đừng sợ, có anh ở đây." Hấn không ngừng nói với cô bé trong lòng mình.

Chu Trường An nhìn thấy cả người Cố Lâm Lâm bị treo ở tầng 45, đầu óc trống rỗng.

Tùng San nghe thấy chuyện Cố Lâm Lâm bị treo trong không trung chờ người tới cứu thì toàn thân rung rẩy, hai chân đứng không vững. Hai chiếc xe cứu thương đến, khi nhân viên cứu hộ đang gấp gấp cứu Cố Lâm Lâm thì Tùng San cũng được đưa tới bệnh viện. Cố Trì Tây ngồi bên cạnh giường cấp cứu nắm chặt lấy tay Tùng San

"San San không phải sợ, sẽ không sao đâu." Cả đoạn đường, Cố Trì Tây đều nói những lời này để an ủi cô.

Sắc mặt Tùng San tái nhợt, toàn thân vô lực, cô cảm thấy bụng mình trướng đau, toàn thân lúc lạnh lúc nóng, nhưng vẫn nắm lấy tay Cố Trì Tây, tỏ ra kiên cường cười nói: "Cố Trì Tây, em không sao đâu, chỉ hơi đau thôi."

Khi Tùng San được đưa xuống xe, nửa người dưới đã nhuộm đỏ. Đôi môi cô tím tái, trên trán phủ đầy mồ hôi lạnh, nắm chặt lấy góc áo Cố Trì Tây, gần như hôn mê, miệng không ngừng nói: "Cố Trì Tây! Con em, con em!"

Vẻ mặt Cố Trì Tây cũng rất hoảng hốt, bàn tay to xoa đầu cô, "Đừng sợ, đừng sợ, không sao cả."

Đêm nay không ai ngủ nổi.

Một tiếng đồng hồ sau khi Tùng San được đưa vào phòng cấp cứu, Cố Lâm Lâm cuối cùng cũng được đưa tới. So với Tùng San, người cô ta đầy máu me, Cố Trì Tây chỉ nhìn một cái liền không đành lòng nhìn lại.

Tinh thần Chu Trường An vẫn chưa ổn định, nhìn thấy Cố Trì Tây ở ngoài phòng cấp cứu đi qua đi lại, hần bước tới hỏi: "San San sao rồi?"

Cố Trì Tây nhìn thoáng qua Chu Trường An, "Có nguy cơ sinh non, hiện đang được cấp cứu."

Chu Trường An ngó ra, hơn nửa ngày mới nói: "San San cô ấy, thì ra cô ấy đang có thai..."

Xe của Trương Tân đậu trước nhà hơn hai mươi phút, Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp xuống tầng. Hai tay xách đầy hành lý, rõ ràng Tùng San đã nói trong điện thoại là Hồng Kông bên này cái gì cũng có, hai người không cần mang gì. Nhưng đến lúc thật sự ra khỏi cửa, người làm cha mẹ không tránh khỏi việc cái gì cũng muốn mang theo sợ đồ ở bên ngoài kém chất lượng hơn đồ ở nhà.

Tùng Chí Quân ngồi lên xe, lại vỗ gáy, "Ây dà, tôi nên mang theo cái nôi tử sa kia mới phải, dùng nó đun thuốc rất tốt."

Phương Tiểu Tiệp nghĩ nghĩ, "Thôi đi, đến Hồng Kông rồi mua. Trái lại đông trùng hạ thảo mà viện trưởng cho tôi cảm thấy mình nên mang theo mới phải, thứ đó rất quý."

Tùng Chí Quân lại lắc đầu, "Thứ đó quá bổ, bây giờ San San không thể dùng quá nhiều thuốc bổ, bổ quá mức cũng không tốt."

Trương Tân vẫn luôn im lặng, không nổ máy xe, chờ đến khi hai ông bà lái nhái xong, mới mở miệng nói: "Có thể đi chưa ạ?"

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp nhìn nhau một lát, Tùng Chí Quân xấu hổ cười nói, "Phiền anh lái xe đi, tài xế Trương."

Phương Tiểu Tiệp cũng cười, "May đây không phải là máy bay dân dụng bình thường, nếu không chúng tôi chắc chắn sẽ lỡ chuyến bay."

Phương Tiểu Tiệp và Tùng Chí Quân theo Trương Tân vào chuyên cơ thì thấy Ông Tiểu Kinh và Lưu Mân đã ngồi tại chỗ.

Phương Tiểu Tiệp có chút không đành lòng bước lại, nhìn vẻ mặt suy sụp của Ông Tiểu Kinh nói: "Chuyện của Cố Lâm Lâm chúng tôi cũng có nghe nói, thật là khổ cho bà."

Ánh mắt Ông Tiểu Kinh chết lặng, nhìn Phương Tiểu Tiệp, "Con gái tôi luôn tìm con gái bà gây sự, sau này cũng có thể yên tĩnh rồi."

Tùng Chí Quân nghe xong, càng thêm bất đắc dĩ, "Những chuyện này cũng không thể trách ai, đứa nhỏ Lâm Lâm này cũng do nghĩ quẩn quá."

Ông Tiểu Kinh cười cười, "Người như tôi thật không xứng đáng làm mẹ. Nuôi con gái thành ra như vậy, còn luôn cho rằng bản thân mình đáng thương, thật ra người đáng thương nhất, rõ ràng là Lâm Lâm."

Căn bản bà không có tư cách làm mẹ, đáng tiếc bây giờ bà mới nhận ra.

Lúc này bà lại nhớ tới câu nói đó, "Ngay cả chính cô cũng là một đứa trẻ thì làm sao có thể chăm sóc cho con mình chứ?"

Khi Ông Tiểu Kinh xuống máy bay nhìn thấy Cố Trì Tây, bà mới nhớ ra, thì ra người nói những lời này, dĩ nhiên là hắn.

Vì thế thời gian đảo ngược về rất nhiều rất nhiều năm trước, thiếu nữ ngây ngô với đôi má ửng đỏ đầy hạnh phúc, cô đắc ý nhìn chàng trai anh tuấn, "Anh không cần theo đuổi tôi, tôi sẽ không ở bên anh đâu! Tôi đã có thai rồi, sắp phải sinh em bé! Đợi con tôi sinh ra, tôi sẽ cùng anh ấy kết hôn, sau đó ở nhà chăm sóc chồng con."

Ánh mắt chàng trai ấy dao động, cười dịu dàng, nhưng cô thấy được trong đôi mắt là ánh nhìn trào phúng. Sau đó, cô nghe thấy hắn nói, "Ngay cả chính cô cũng là một đứa trẻ thì làm sao có thể chăm sóc cho con mình chứ?"

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 87

Tùng San thay xong một bộ đồ công sở, nhìn vào gương cẩn thận quan sát, váy liền màu hồng phấn, kết hợp với áo khoác trắng và giày cao gót cùng màu, mái tóc mới làm uốn gọn sóng, khuôn mặt trong trẻo được trang điểm tinh xảo.

Chỉ là, cô đưa tay sờ phần eo váy bó sát thân mà thở dài, tại sao không thể trở lại hình dáng ban đầu chứ.

Chẳng biết từ lúc nào Cố Trì Tây đã xuất hiện ở một góc gương, đứng dựa ở cửa nhưng không vào, chỉ mỉm cười nhìn cô.

"Làm sao bây giờ, bụng em vẫn không chịu nhỏ lại." Tùng San không xoay người, nhìn người đàn ông trong gương mà nói, giọng điệu có chút làm nũng.

Cố Trì Tây cười, hẳn biết cô bé của hắn sẽ nói như vậy, "Không sao cả, tranh thủ lúc em vẫn chưa gầy xuống, chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi." Nói xong, hắn liền bước tới, ôm lấy eo cô, hôn vào gáy cô, hít hương thơm trên người cô.

Thật ra eo có chút thịt cũng không tệ, sờ lên mềm mềm, xúc cảm rất tốt.

"Anh đừng phá nữa, em vừa trang điểm kỹ rồi!" Tùng San hờn dỗi, giống như chú mèo nhỏ thoát ra khỏi lòng hắn, "Anh chắc chắn mấy ngày tới có thể làm tốt chứ?"

Cố Trì Tây cười khổ, không thể thì còn có thể làm gì, "Nếu em lo lắng thì không cần đi nữa, ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc bảo bối không tốt sao?"

Tùng San biết ngay hắn sẽ nói câu này, trừng mắt nhìn hắn, "Không được, chuyến đi của em đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, Jessica còn đang chờ em."

Cố Trì Tây thở dài, tóm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi hôn, "San San, anh sẽ nhớ em, đừng đi ở lại giúp anh đi."

Tùng San bật cười, ôm eo Cố Trì Tây, "Người nào đó gần đây cũng càng ngày càng biết làm nũng rồi đó! Không phải chúng ta ngày nào cũng ở bên nhau sao? Còn cái gì ở lại hay không ở lại chứ."

Cố Trì Tây bất đắc dĩ lắc đầu, "Nhưng sao anh cảm thấy em không để ý đến anh gì cả?"

Vợ chồng Tùng Chí Quân ở lại Hồng Kông hơn nửa năm, mãi đến khi hai đứa bé biết bò mới lưu luyến không rời trở về thành phố A. Tùng San nhớ ba mẹ, mấy ngày nay cảm xúc vẫn luôn không ổn định, không có Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp, căn nhà trở nên rộng lớn hơn rất nhiều. Bảo mẫu chăm sóc hai đứa bé càng thêm lúng túng tay chân. Thật ra điều này cũng không thể trách họ, chỉ là do lúc trước Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp chăm sóc hai đứa bé quá chu đáo, trong lòng mỗi người đều ôm một đứa bé, không cho ai chạm vào. Ngay cả Tùng San và Cố Trì Tây muốn bế con một lát, cũng phải được sự cho phép, còn phải xác nhận xem đã rửa tay thay quần áo hay chưa.

Mấy chuyện này đã khiến Cố Trì Tây ghen muốn chết rồi.

Tuy Tùng San không cần tự chăm sóc con, nhưng ngày nào cô cũng rất bận rộn, bắt đầu từ buổi sáng phải tập yoga và các loại thể dục giúp làm đẹp, rõ ràng các chuyên gia hàng tháng đều nói cô đã khôi phục vóc dáng, nhưng cô vẫn không hài lòng, nhất định muốn gầy thêm nữa mới được. Vừa hết tháng cô đã đến đại học Hong Kong để lên lớp, vì muốn tốt nghiệp đúng thời gian, cô đã tăng cường thời gian làm báo cáo và bài tập. Kết quả là sau một ngày ở ngoài, về đến nhà ăn cơm, thăm con một lát rồi lại bắt đầu làm bài, cảnh thường thấy nhất là Cố Trì Tây đi ngủ trước còn cô ở phòng sách vui đầu học.

Do có ba mẹ vợ ở cùng, nên trước mặt họ Cố Trì Tây ngại tiếp xúc quá mức thân mật với Tùng San, kết quả buổi tối khi hai người có thể nằm chung giường cũng bị chiếm mất. Hấn đã từng thử bá đạo vài lần, mạnh mẽ đến phòng sách lôi cô bé con bế về giường hưng hăng yêu thương một phen, đáng tiếc chiêu này không thể dùng được rất nhanh, bởi vì có một lần Tùng San vội vàng làm báo cáo để nộp, thật sự rất giận hấn, ngày hôm sau dứt khoát ôm gối sang phòng khác ngủ. Quả thực mất nhiều hơn được. Sau này hấn đành phải áp dụng chính sách dụ dỗ, mỗi đêm kiên trì chờ cô học xong rồi cùng cô đi ngủ, đáng tiếc kiên trì vài ngày lại thất bại.

Lớn tuổi rồi, thật sự chịu đựng không nổi.

Hiện tại cuối cùng vợ chồng Tùng Chí Quân cũng về thành phố A, chưa được vài ngày thì Tùng San cũng muốn đi. Khóa học thạc sĩ tài chính của cô rốt cuộc cũng sắp tốt nghiệp, cô phải làm một hạng mục quan trọng nữa, đó là đến làm việc tại các tập đoàn tài chính lớn, coi như thực tập trước khi tốt nghiệp. Tùng San và bạn Jessica được phân đến một ngân hàng ở Singapore, những chuyện cần làm trước sau cộng lại cũng cần tới hai tuần.

Tùng San khẳng định là rất muốn đi, nhưng lại thương hai đứa bé. Cô muốn đưa hai đứa bé đi theo nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Vì thế cô dứt khoát muốn đưa hai đứa nhỏ về thành phố A cho Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp chăm sóc. Kết quả Cố Trì Tây lại kiên quyết phản đối.

Vợ phải đi hai tuần, con cũng đi luôn, muốn hấn ở Hồng Kông cô độc một mình đến chết sao?

Dùng muôn vàn lời cam đoan, ngàn vạn lời cam đoan rằng trong hai tuần này hấn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hai đứa bé, tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của mẹ. Nhưng Tùng San vẫn có chút không yên lòng, bởi vì từ lúc hai đứa bé sinh ra đã thân thiết với Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp, còn với ba bọn chúng... Trên căn bản cứ ôm là khóc, ban đầu thậm chí chỉ cần Cố Trì Tây vừa lại gần bọn chúng sẽ dốc sức khóc.

Cứ như không phải ruột thịt vậy.

Tùng San nhìn ánh mắt dịu dàng lại mang chút tội nghiệp của Cố Trì Tây, cô liền không nhịn được cười nói: "Được rồi, chờ em trở lại, nhất định sẽ ở bên anh."

Hệt như đang dỗ con nít.

Cố Trì Tây cười ôm lấy cô, "Không được, bây giờ anh muốn em giúp anh!"

Mặc kệ cô bé con giầy giụa, hấn trực tiếp ôm người vào phòng ngủ, cả người đè lên, hai tay thò vào trong áo khoác, cách chiếc váy tơ lụa liền thân sờ soạng thân thể cô. Tùng San bị sờ hơi buồn, cười

khánh khách, "Anh đừng làm loạn nữa, mau buông em ra, váy em không thể bị nhăn được!"

Con sói xám đã bị mù mẫm làm sao có thể dừng lại, đầu lưỡi liếm làn da mịn màng của cô, hôn hôn, "San San, chúng ta sinh thêm vài đứa nữa đi."

Tùng San nén cười nói: "Anh ngại không đủ nhưng em lại ngại đau đó! Không sinh! 2 đứa là nhiều rồi."

Cố Trì Tây cười hôn cô, "Được." Một bàn tay đã chuẩn xác tìm được khóa kéo, hấn kéo thẳng khóa xuống.

Tùng San đã sớm nhìn ra những lời hấn nói là ý tại ngôn ngoại, nhưng nghĩ tới thời gian gần đây cô đã bỏ bê hấn nên cũng không giãy dụa nữa, đôi tay nhỏ bé vươn ra giúp hấn tháo nút áo sơ mi.

Đám lửa bị vùi tắt đã lâu, cứ như vậy bị đôi tay của cô làm bùng cháy. Hấn giống như một con hổ đói vừa mới há mồm, ngoài cửa phòng lại vang lên tiếng nói của bảo mẫu.

"Tiên sinh, phu nhân, hai bảo bối bỗng nhiên khóc không ngừng, chúng tôi dỗ thế nào cũng không được..."

Tùng San nghe được hai chữ "Bảo bối" liền đẩy Cố Trì Tây ra, không hề nghĩ ngợi lập tức thay quần áo rồi lao xuống, "Sao lại như vậy? Vừa nãy không phải chơi rất ngoan sao?"

Bảo mẫu nói: "Chúng tôi cũng không biết, quả thật lúc nãy còn rất tốt, đột nhiên khóc..."

Cố Trì Tây theo Tùng San đi ra, "Sắp ba giờ rồi, chắc nhớ lão Tùng và chị Phương."

Tùng San quay đầu nhìn đồng hồ, quả thật kim đồng hồ chỉ đến con số ba. Mỗi ngày cứ đến ba giờ, Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp sẽ ôm cháu ra ban công phơi nắng, trên ban công có một cái nôi lớn, lúc Tùng Chí Quân đẩy dùng lực rất vừa phải, hai bảo bối ăn xong liền nằm trong nôi, cách màn sa phơi nắng, không khóc không quấy, chưa đầy một lúc đã ngủ rồi.

Tùng San bước qua, nhìn hai bảo bối, tiểu Lương Cữu(1) ngồi dưới đất vung tay, tiểu Giai Kỳ(2) dựa vào lòng bảo mẫu đá chân, hai khuôn mặt nhỏ bé đều nhú lại, há cái miệng nhỏ nhắn khóc oa oa. Lão Tần dựa vào người tiểu Lương Cữu, rất tri kỷ che chở cho bé, đôi mắt tròn vo ướt sũng, cùng buồn với tiểu bảo bối.

(1) Lương Cữu : có nghĩa là thật lâu sau.

(2) Giai Kỳ: có nghĩa là điềm lành, tin lành.

Tùng San cúi xuống ẵm tiểu Lương Cữu, vỗ lưng con trai an ủi, rồi nói với Cố Trì Tây đang đứng phía sau, "Ba em dạy anh cách đưa nôi, anh nhớ hết chưa?"

Cố Trì Tây ôm lấy tiểu Giai kỳ trong lòng bảo mẫu, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: "Rồi, em yên tâm đi."

Không thể không nói lão Tùng rất biết chăm trẻ con, mặc dù tiểu Lương Cữu là anh trai, nhưng lại thích khóc hơn em gái Giai Kỳ, hơn nữa đã khóc thì rất khó dỗ, ngay cả Tùng San cũng dỗ không được, nhưng chỉ cần được lão Tùng ôm vào lòng lại ngoan ngoãn ngừng khóc. Nếu so sánh thì tiểu Giai kỳ lại rất thích cười, gần đây thường xuyên được Cố Trì Tây bế, do đó cũng thân thiết với Cố Trì Tây hơn một chút. Mỗi lần được Cố Trì Tây ôm vào lòng lại phèo

nước miếng, làm dơ áo sơ mi cao cấp hiệu Versace số lượng có hạn của hắn lại còn cười xấu xa.

Hai bảo bối nhỏ được đặt vào trong nôi, Tùng San buông màn sa xuống, sợ quá ngộp nên lại nhấc lên một góc, Cổ Trì Tây ngồi vào cái ghế bên cạnh, học theo tư thế của lão Tùng bắt đầu đẩy nôi, từng chút từng chút, rất đều đặn. Buổi xế chiều nên nắng không quá gắt, hai đứa nhỏ nằm trong nôi đá chân, vui vẻ cười rộ lên.

Tùng San nhìn mà lòng mềm hẳn ra, "Thời gian trôi nhanh thật đấy, hai bảo bối cũng đã lớn như vậy rồi." Rõ ràng mấy tháng trước còn lo lắng muốn chết, thiếu chút nữa cho rằng đứa nhỏ không giữ được.

Chính là tại lần suýt bị sinh non đó, cô được bác sĩ chuẩn đoán đã mang song thai. Mọi chuyện qua đi, Tùng San cũng không dám hỏi tường lại chuyện hôm ấy, mãi đến khi Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp tới Hồng Kông thăm con gái, Tùng San cuối cùng cũng khóc thành tiếng.

Năm viện nửa tháng, về nhà yên ổn bảo vệ cái thai thêm hai tháng nữa, vợ chồng Tùng Chí Quân mới xem như hoàn thành sứ mệnh trở lại thành phố A, lúc quay lại là mấy ngày trước khi Tùng San lâm bồn.

Đứa nhỏ còn chưa sinh, tên của hai bảo bối đã được Tùng Chí Quân viết ra, Lương Cửu, Giai Kỳ, ẩn chứa ý nghĩa mang điềm tốt, tên rất hay. Ngay cả quyền lợi phát biểu Cổ Trì Tây cũng không có, tên của hai bảo bối cứ quyết định như vậy.

Tùng Chí Quân nói trong điện thoại với Cổ Trì Tây, Lương Cửu là mong ước cậu và San San gia đình hạnh phúc mỹ mãn, Giai Kỳ là

mong ước Cổ Lâm Lâm có thể sớm khôi phục khỏe mạnh.

Khi đó Cổ Lâm Lâm đã được đưa về thành phố A, sắp xếp tại một nhà an dưỡng, đại não hoàn toàn không có ý thức, chỉ có tim vẫn không ngừng đập. Ông Tiểu Kinh cười với Phương Tiểu Tiệp nói, "Khi còn nhỏ tôi đã không chăm sóc tốt cho đứa nhỏ này, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội bù đắp cho nó."

Phương Tiểu Tiệp và Ông Tiểu Kinh trở thành bạn bè tốt nên thường xuyên đến thăm Cổ Lâm Lâm, thỉnh thoảng cũng nói tình trạng của Cổ Lâm Lâm cho Tùng San nghe một chút.

Tùng San không nói cho Phương Tiểu Tiệp biết, Cổ Trì Tây đã mua nhà an dưỡng đó, cho nên mới có thể đem hết những thứ tốt nhất chăm sóc cho một bệnh nhân chết não.

Tiểu Giai Kỳ đã cảm thấy mệt rất nhanh, há cái miệng nhỏ nhắn ngáp, tiểu Lương Cửu vẫn tỉnh táo như cũ, nhưng đã dừng khóc, mở đôi mắt đen to tròn nhìn mẹ mình.

Tùng San nhìn thoáng qua đồng hồ, "Em phải đi rồi, anh cho bảo bồi ngũ thật ngon nhé, có chuyện gì thì gọi điện thoại hỏi ba em."

Cổ Trì Tây cười đáp ứng, trong lòng lại thở dài, thật vất vả mới có thể ôm vợ một cái, lại bị phá đám.

Tùng San vừa đi tiểu Lương Cửu liền bắt đầu khóc, tiểu Giai Kỳ vốn đang muốn ngủ, nghe tiếng khóc của anh trai giống như bị lây bệnh, lập tức khóc theo. Cổ Trì Tây liên tục đưa nôi, nhưng làm sao cũng không có tác dụng.

Hắn cau mày, nhìn hai bảo bối đáng gào khóc, trong cả cuộc đời, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy tay chân luống cuống như thế.

Xóc màn sa lên, hấn bế tiểu Lương Cữu ra, phải bắt đầu từ nơi khó giải quyết nhất. Một tay hấn đưa nôi, một tay còn lại ôm lấy Lương Cữu, thằng bé thật nhỏ, mềm đến nỗi có cảm giác sờ vào sẽ tan ra, nhưng khi há miệng thì âm thanh thật kinh thiên động địa.

Cố Trì Tây và con trai bốn mắt nhìn nhau, làm mặt hung ác, "Đàn ông con trai không thể tùy tiện khóc."

Tiểu Lương Cữu bị nói sừng sốt, nháy mắt to nhìn chăm chăm ba một hồi lâu, sau đó lại cười, tiếng cười khanh khách hết như mẹ nó.

Cố Trì Tây bắt đắc dĩ, mới nhỏ như vậy đã học theo mẹ dùng chiêu này để trị hấn, vậy tương lai sẽ ra sao đây.

Nhưng đáng vẻ cười rộ lên của tiểu Lương Cữu thật là quá đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, cái miệng hồng hồng xinh xắn, Cố Trì Tây nhìn mà lòng vui vẻ, nên liền hôn lên má con trai.

Ai biết đâu vừa hôn xong, tiểu Lương Cữu lại đột nhiên khóc lớn.

Tiểu Giai Kỳ nằm trong nôi, vốn đã dừng khóc, vừa muốn ngủ, kết quả lại bị tiếng khóc của Lương Cữu làm tỉnh giấc, một lần nữa khóc lớn với anh trai.

Cố Trì Tây vò đầu, hấn sống bốn mươi lăm năm, loại người nào chưa từng thấy, cục diện nào chưa từng trải qua, dĩ nhiên trước nay chưa từng có việc gì không làm được.

Hai đứa bé này, đúng là muốn lấy cái mạng già của hấn mà.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 88

Lúc Trương Tân đi tới cửa, Trương Dật Bạch đang ngồi trên ghế xoay trong phòng chủ nhiệm, hai chân gác lên bàn, nhìn máy vi tính cười ha ha.

"Anh họ." Trương Tân bước tới, tiện tay đóng cửa.

Trương Dật Bạch ngẩng đầu, nhấp chuột dừng video lại, hai chân vẫn gác lên bàn, cười nói: "Đến rồi sao?"

"Ừ." Trương Tân lên tiếng trả lời, cũng không hỏi hấn vì sao vừa rồi lại cười đến vậy.

Trương Dật Bạch nói: "Ngồi đi." Hắn đương nhiên sẽ không nhắc tới chuyện mình ngồi trong văn phòng xem cái chương trình ngâm thơ như "Bố ơi, mình đi đâu thế?".

Trương Tân ngồi vào sofa bên cạnh bàn, vẫn là dáng ngồi quân nhân, eo lưng rất thẳng.

"Kiểm tra à, đưa kết quả cho anh xem nào." Trương Dật Bạch biết mỗi năm Trương Tân đều đến bệnh viện kiểm tra vết thương cũ một lần, cũng biết kết quả chắc chắn là không sao.

Người em họ này của hắn, ưu điểm lớn nhất chính là mệnh rất cứng.

Trương Tân đưa báo cáo kiểm tra cầm trên tay cho Trương Dật Bạch, "Không có vấn đề gì, tất cả đều bình thường."

Trương Dật Bạch lật báo cáo, vừa xem vừa gật đầu, "Tên nhóc như cậu rất cao số, lần trước bị Cố gia đánh gãy xương sườn cũng có thể lành rất nhanh."

Trương Tân không nói lời nào, ánh mắt chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Trương Dật Bạch vừa nhìn thấy dáng vẻ này của hắn lại không yên lòng, "Trương Tân, cậu có thể giống người một chút được không? Cậu thấy dáng vẻ này của cậu không dọa người sao? Cậu cứ tiếp tục thế này, về sau có cô gái nào dám ở bên cậu chứ?"

Cũng đã 30 tuổi rồi, không thể làm người khác bớt lo hơn được sao.

Trương Tân giương mắt nhìn Trương Dật Bạch, "Anh họ à, bây giờ anh cũng đang độc thân."

Một câu này kiến lòng Trương Dật Bạch rung lên, hắn yên lặng đặt tay trên con chuột vi tính, tắt màn hình "Bố ơi, mình đi đâu thế?", may không để Trương Tân nhìn thấy cái này, nếu không sẽ càng thêm mất mặt.

Đều đã 35 tuổi rồi, ngay cả bạn gái cũng không có, một tên đàn ông lớn tuổi lại ngồi trong văn phòng xem "Bố ơi, mình đi đâu thế?"... Quả thực không thể đáng thương hơn.

"Đúng rồi, nghe nói San San định cùng Cố gia chính thức tổ chức hôn lễ?" Trương Dật Bạch đành phải nói sang chuyện khác, "Tổ chức ở đâu? Thành phố A hay Hồng Kông?"

"Tổ chức ở cả hai nơi, tổ chức ở thành phố A thì chính thức hơn." Trương Tân trả lời.

Trương Dật Bạch cười nói: "Ngay cả con cũng có thể làm hoa đồng rồi, Cố gia đúng là muốn nổi bật, vậy mà lại đợi đến bây giờ mới tổ chức hôn lễ."

"Lúc trước San San mang thai không thể tổ chức hôn lễ, sinh em bé xong lại phải lo tốt nghiệp, cho nên kéo dài đến bây giờ." Trương Tân nói.

Trương Dật Bạch nhướn mày, "Tên nhóc cậu vẫn còn cuồng dại với người ta sao? Người ta bây giờ là mẹ của hai đứa trẻ rồi đó."

Trương Tân cúi đầu, đôi bàn tay chấp lại với nhau, khớp xương ngón tay dùng sức, "Em chỉ muốn nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là đủ rồi."

Khó có khi Trương Dật Bạch nghe được Trương Tân nói một câu thật lòng, vừa thấy cảm động vừa thấy đau răng.

"Người ta tốt hay không tốt thì có chồng người ta lo, liên quan gì tới cậu. Trương Tân, Cố gia còn chấp nhận cậu là đã nể mặt mũi Trương gia chúng ta lắm rồi, nhưng anh cảm thấy, bây giờ cậu ở lại đó thì thật không ổn, nếu không anh giúp cậu tìm một công việc khác nhé." Trương Dật Bạch nói.

Trương Tân không nói gì, không phản đối cũng không đồng ý.

Trương Dật Bạch chợt nhớ tới cái gì đó, vỗ gáy, "Đúng rồi, Hành Tri sắp trở về, chi bằng cậu đi gặp hắn đi, hai người đều từng đi bộ đội, nhất định sẽ hợp nhau."

Trương Tân ngẩng đầu, "Anh nói Cố Hành Tri sắp trở lại thành phố A?"

Trương Dật Bạch nói: "Đúng vậy, mấy hôm trước cậu ta gọi điện thoại nói cho anh biết, anh còn đang chuẩn bị tiệc hoan nghênh cậu ta đây." Trương Dật Bạch hỏi tiếp, "Sao Cố tổng của cậu không nói tới chuyện này à? Hành Tri trở về nhất định là muốn tham gia hôn lễ của Cố gia, đó là chú của cậu ta mà."

Trương Tân gật đầu, "Em sẽ về kiểm tra lại danh sách khách mời."

Trương Dật Bạch hỏi: "Cái gì, hôn lễ cũng là do cậu phụ trách à?"

Trương Tân nói: "Đúng, em tìm một công ty PR làm."

Trương Dật Bạch thở dài, "Haizzz, làm áo cưới cho người trong mộng, trong lòng sẽ có cảm giác thế nào đây?"

Về mặt Trương Tân hơi dao động, "Anh họ, nghe nói Mạnh Liên Linh ở nước Pháp cũng đã lấy người khác."

Trương Dật Bạch lại trúng một tên, nhíu mày, tên nhóc này đúng là làm người khác khó chịu, vậy mà lại dám điều tra hắn.

Hôn lễ của Cố gia A thành, thật ra tổ chức rất đơn giản. Một mặt, Tùng San cảm thấy mình cũng đã làm mẹ, đăng ký kết hôn hơn một năm mới tổ chức hôn lễ bổ sung nên cũng không có cảm xúc gì, mặt khác cũng là vì Cố Trì Tây thật sự không thích đông người, nên chỉ mời bạn bè thân thuộc.

Kết quả ai nhận được thiệp mời tham dự hôn lễ của Cố gia có thể lấy ra khoe khoang cả năm.

Tùng Chí Quân và Phương Tiểu Tiệp cảm thấy tuy con gái mình lấy một người có tiếng tăm, nhưng lại ngại thân phận và địa vị cách nhau quá xa, nên cũng thấy việc này không thích hợp làm quá phô trương, khiêm nhường một chút cho thỏa đáng, cho nên hai người cũng không thông báo cho bà con bạn bè, người khác hỏi gì cũng đều hi hi ha ha cho qua chuyện.

Nhưng Phương Tiểu Tiệp cũng có chút buồn lòng, năm đó mấy đứa con nhà đồng nghiệp bà kết hôn không biết bà đã phải móc bao nhiêu bao lì xì, bây giờ thật vất vả mới đến lượt con gái mình kết hôn, vậy mà một đồng cũng không thể lấy lại.

Nơi tổ chức hôn lễ là sân vườn Trạch Viên, vì chuẩn bị hôn lễ, toàn bộ Trạch Viên một tuần nay đều không mở cửa tiếp khách. Thân là cổ đông, lão Sở cảm thấy rất nhức nhối, cuối tuần mà ngừng kinh doanh, hấn tổn thất bao nhiêu tiền lời chứ. Nhưng lão Thẩm còn hào phóng hơn, kiên trì cho rằng ông chủ lớn kết hôn, vậy thì khắp nơi đều phải mừng vui chứ, Trạch Viên không chỉ ngừng kinh doanh một tuần, sau đó 1 tháng còn phải giảm giá 99 %, hội viên lâu dài còn được tặng quà.

Đối với việc này, Cố Trì Tây hoàn toàn không để ý. Bây giờ chuyện hấn quan tâm không phải là tiệc cưới, mà là sau hôn, lễ tuần trăng mật nên đi đâu chơi.

Cuối cùng cũng có thời gian không cần phải để ý tới người khác, không cần nghĩ tới con cái, chỉ mang theo vợ cùng nhau vui vẻ trong thế giới hai người, nghĩ lại còn có chút kích động nữa.

Trương Tân gõ cửa vào, "Cố tổng, đây là danh sách khách mời, mời ngài xác nhận lần nữa."

Cố Trì Tây tiếp nhận danh sách, nhìn một lượt, "Ừ, không có vấn đề gì, cậu đưa tới cho lão Tùng xem xem có muốn thêm ai nữa không."

Trương Tân trả lời: "Vâng." Nhưng lại không rời đi.

Cố Trì Tây nhìn hẩn một cái, "Còn có việc gì sao?"

Trương Tân nói: "Tôi nghe nói Cố Hành Tri sắp trở về thành phố A, Cố tổng có muốn cho cậu ấy một ghế ngồi không?"

Cố Trì Tây nhướn mày, "Hành Tri sắp trở về? Sao tôi lại không nghe nói?"

Trương Tân nói : "Anh họ tôi nói mấy ngày trước họ cùng nhau nói chuyện điện thoại, chắc chắn sẽ trở về."

Cố Trì Tây cười cười, Trương Dật Bạch nói, vậy chắc chắn sẽ không sai. Tên nhóc Cố Hành Tri này đến thành phố F trốn tránh mấy năm nay, cuối cùng cũng trở lại.

"Tôi sẽ gọi điện thoại nói chuyện với nó, xem nó có muốn tham dự hay không." Cố Trì Tây nói.

Trương Tân trả lời: "Vâng."

Cố Hành Tri là cháu trai cả của một người anh Cố Lôi, khi đó Cố Lôi từng bị phân đến một địa phương khó khăn công tác, ở đó, người anh này đã giúp đỡ Cố Lôi rất nhiều, ngay cả phòng tân hôn của Cố Lôi và vợ cũng là của người anh đó cho mượn. Sau này Cố Lôi quay lại thành phố, cũng thường xuyên liên lạc lui tới với người anh đó, nhà xưởng của Cố Lôi thiếu tiền, người anh này còn chạy

vậy khắp nói kiếm cho Cố Lôi hai vạn tệ rồi đi một đoạn đường rất xa mang đến cho ông.

Khi còn nhỏ, nhà của Cố Hành Tri ở trong thôn bị lũ lụt, khi đó ba mẹ cậu đem cậu còn là một đứa bé treo lên cành cây còn mình quay lại tìm ba, kết quả hai người đều xảy ra chuyện, từ đó về sau cậu và ông nội nương tựa lẫn nhau mà sống. Cố Hành Tri vốn không phải tên này, nhưng khi cậu đến tuổi đi học thì được ông nội đưa tới thành phố giao cho Cố Lôi, Cố Lôi vì muốn cậu đi học tiện hơn nên đã đổi tên cậu, đưa cậu vào trong hộ khẩu, thành em trai trên danh nghĩa của Cố Trì Tây.

Cố Hành Tri rất hiểu chuyện, vẫn luôn gọi Cố Lôi là ông, gọi Cố Trì Tây là chú. Cố Lôi cũng rất yêu thương đứa cháu này, Cố Hành Tri ở nhà họ Cố 10 năm, cậu Cố Trì Tây nghe Cố Lôi nói nhiều nhất chính là con phải chăm sóc tốt cho đứa cháu này, tuyệt đối không được ức hiếp nó. Sức khỏe Cố Hành Tri không được tốt, cơ thể yếu ớt dễ sinh bệnh, sau này tốt nghiệp trung học, Cố Lôi vì muốn để đứa nhỏ này rèn luyện thân thể tốt hơn một chút nên đã đưa cậu vào quân đội, một năm sau, Cố Trì Tây lên năm 3 đại học, Cố Lôi cũng đã là anh hùng Trì Mộ, gần đất xa trời.

Sau này Cố Trì Tây luôn hồi tưởng lại, năm đó Cố Lôi làm như vậy có phải cố ý đưa Cố Hành Tri đi trước một bước để tránh cho đứa nhỏ đó bị đả kích hay không.

Cố Trì Tây thời niên thiếu rất thông minh, bình tĩnh, gặp chuyện bình tĩnh có chừng mực, nhưng Cố Hành Tri thời niên thiếu lại hướng nội, miễn cảm, không thích giao tiếp với người ngoài, cũng rất yếu đuối. Cho nên Cố Trì Tây cũng đồng ý với cách làm của Cố Lôi, đưa đứa nhỏ này vào quân đội rèn luyện, ít nhất có thể khiến cậu ta trở nên kiên cường.

Quả nhiên vài năm sau, Cố Hành Tri lại trở về, thay đổi hoàn toàn, vẫn ít nói như trước, nhưng ánh mắt sắc bén hơn rất nhiều, làm việc ngắn gọn lưu loát, nói chuyện cũng dứt khoát. Làm lính vài năm về nhưng cậu không hề giống với người cùng kì Mạc Khâm đi làm quân chức cao trong quân đội, mà trở lại thành phố A kinh doanh, có lẽ ở Cố gia vài năm mưa dầm thấm đất, hơn nữa có Cố Trì Tây làm cây to bóng mát, công ty của Cố Hành Tri cũng kinh doanh rất tốt.

Nếu không phải vì chuyện vài năm trước khiến cậu ta phải rời thành phố A, thì bây giờ chắc chắn cậu ta cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở đây.

Tùng San nhìn thấy Cố Hành Tri mới biết người này chính là một phiên bản mạnh hơn của Trương Tân. Cả người nhìn qua so Cố Trì Tây mà cô gặp năm nhất thì có vẻ từng trải hơn, cũng rắn chắc hơn, làn da so Trương Tân còn đen hơn, xem ra tia tử ngoại ở thành phố F rất mạnh.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, tay áo còn vén đến khuỷu tay, không có caravat, chiếc cằm cương nghị, chân mày rậm đen, đôi mắt sắc bén lại lạnh lùng, khiến người ta nhìn vào khó tránh bối rối. Khuôn mặt này, khác Cố Trì Tây một trời một vực, sao có thể là người một nhà được chứ.

Mặc như vậy đến tham dự hôn lễ, còn là hôn lễ của chú mình...

"Hành Tri, đây là thím của cháu, Tùng San."

Tùng San cười, do dự có nên đưa tay ra hay không.

"Chào thím, cháu là Cố Hành Tri." Cố Hành Tri chỉ gật đầu, căn bản không có ý muốn bắt tay.

Trương Dật Bạch ôm tiểu Lương Cữu lại, cọt nhả tóm ngón tay mập mạp của tiểu Lương Cữu chỉ chỉ và khuôn mặt đen của Cố Hành Tri, "Lương Cữu, gọi anh đi!"

Tiểu Lương Cữu trừng đôi mắt to tròn nhìn Cố Hành Tri, yên lặng dúm đầu vào cổ Trương Dật Bạch.

Tùng San bật cười, liếc trộm Cố Trì Tây đứng bên cạnh, phát hiện Cố Trì Tây cũng cười rất khoa trương.

Cố Hành Tri không để ý đến ánh mắt đáng ăn đòn của Trương Dật Bạch, tiếp tục nói chuyện với Cố Trì Tây, những chuyện nói tới đều là chuyện kinh doanh. Tùng San ở một bên nghe vậy cảm thấy nhàm chán, liền xoay người đi tiếp những vị khách khác. Lý Yển và Triệu Nhiên đều đến, tuy hôn lễ của Tùng San rất đơn giản nên cũng không cần có phù dâu, nhưng hai người vẫn đi mua những chiếc váy giống nhau mặc vào, trang điểm giống nhau tự xưng là phù dâu của Tùng San.

Tiếng phù dâu này nghe thì rất dễ nghe nhưng nghĩ lại thì thật có chút bất đắc dĩ. Chú rể tuổi tác không nhỏ, Tùng San ngay cả con cũng có rồi, nhưng hai người bọn họ thì ngay cả bạn trai cũng chưa có.

Tùng San hỏi Lý Yển, "Cậu và Tống Đào vẫn không có tiến triển gì sao?"

Lý Yển cười khổ, "Cậu còn ở thành phố A thì bọn mình có lý do để gặp mặt, cậu đi rồi, ngay cả tin nhắn của mình anh ấy cũng

không trả lời, có cái gì mà tiến với cả triển chứ."

Tùng San thở dài sau đó nhìn Triệu Nhiên, từ lúc bước vào lễ đường đến lúc nhập tiệc ánh mắt Triệu Nhiên lúc nào cũng nhìn Trương Tân chăm chăm chưa từng dời đi.

Lý Yển cười đẩy đẩy Triệu Nhiên, "Đừng nhìn nữa, có nhìn nữa cũng không phải của cậu đâu."

Triệu Nhiên phục hồi tinh thần, cười cười, "Nhìn cũng không được sao? Dù sao cũng không phải của mình."

Tùng San cười nói: "Hôm nay có rất nhiều quý ngài độc thân đến đây, chi bằng mình giới thiệu cho các cậu nhé. Đúng rồi, người đang cùng Cố Trì Tây nói chuyện là cháu của anh ấy - Cố Hành Tri, các cậu thấy thế nào?"

Lý Yển nhìn thoáng qua cười nói "San San, loại hung thần ác sát kia mà cậu cũng giới thiệu cho bọn mình à, bộ chúng ta không phải bạn thân nữa sao?"

Triệu Nhiên cũng nhìn thoáng qua Cố Hành Tri nói, "Trên người anh ta có loại cảm giác muốn sống chớ tới gần, hoàn toàn khác xa chồng cậu."

Tùng San cười, "Mình cũng thấy anh ta rất lạnh lùng, nhưng Cố Trì Tây nói anh ấy rất thương thức đứa cháu này, hơn nữa nghe nói việc kinh doanh của anh ta ở thành phố F cũng rất lớn, hẳn là một người đàn ông rất tài giỏi." Suy nghĩ một lát cô lại bổ sung, "Cậu không cảm thấy anh ta có chút giống Trương Tân sao?"

Lý Yển vỗ tay nói, "Đúng vậy, quả thật có điểm giống Trương Tân!" Nói xong cô ấy liền dùng khuỷu tay khều khều Triệu Nhiên,

"Khẩu vị của cậu đó, khả quan hơn Trương Tân."

Triệu Nhiên lại lắc đầu, "Không, mình cảm thấy anh ta không giống Trương Tân."

Tùng San hỏi, "Khác nhau chỗ nào?"

Triệu Nhiên suy nghĩ một lát lại nói: "Trên người anh ta giống như có rất nhiều chuyện, cảm giác có chút chán đời. Hơn nữa có thể vì thân phận của anh ta cao hơn Trương Tân, cho nên không có cảm giác ần ần mà Trương Tân thường có, mà nhiều hơn một ít kiêu ngạo."

Tùng San cười cười, "Là sao?"

Triệu Nhiên tiếp tục nói: "Nói thí dụ như, nếu như Trương Tân gặp một người mình không thích, tuy rằng thái độ lãnh đạm nhưng vẫn dẹp bỏ để giải quyết việc chung, nhưng còn người này, sợ là không thông báo trước mình có thể làm ra chuyện gì."

Lý Yến gật đầu, "Nói có lý, mình cũng cảm thấy người này chúng ta có thể cách bao xa thì cách bấy xa, anh ta không cần hóa trang cũng có thể đóng vai xã hội đen trong phim Hồng Kông."

Tùng San bật cười, "Các cậu nói quá khoa trương rồi, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, nói không chừng ngoài mặt anh ta là người cứng rắn nhưng bên trong lại rất dễ mềm lòng."

Mấy người phụ nữ ở bên này nói chuyện, bên kia tiểu Giai kỳ và tiểu Lương Cửu đang theo lão Tần chơi bóng trên bãi cỏ, lão Tần được thả ra ngoài chơi vui mừng không chịu được, miệng cắn trái bóng chạy ra ngoài, tiểu Giai Kỳ vui vẻ cười ha ha dùng chân ngăn

đuổi theo, váy lụa trắng trên người hơi dài, làm vướng chân nhỏ nên khiến cô bé bị té ngã.

Tiểu Giai kỳ "Oa" một tiếng khóc lớn, Tùng San thấy mà đau lòng, vội vàng chạy qua, đã thấy Cố Hành Tri đứng bên cạnh tiểu Giai Kỳ ngồi xổm xuống, một bàn tay nắm lấy tay nhỏ của tiểu Giai Kỳ, dễ dàng kéo bé con đứng dậy, lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mở miệng nói: "Ngoan, đừng khóc."

Đôi bàn tay đen sạm, khớp xương rõ ràng, vết chai trên tay sờ lên khuôn mặt non mịn của tiểu Giai Kỳ, nhột nhột, còn có chút ngứa, tiểu Giai kỳ sửng sốt, mở to mắt nhìn Cố Hành Tri đối diện, cũng quên khóc, hơn nửa ngày, cười rộ lên khanh khách, ngón tay nhỏ chỉ vào khuôn mặt đen sạm của Cố Hành Tri, "Đen đen, đen đen."

Tiểu Lương Cửu không biết từ lúc nào cũng đã chạy tới, lấy tay giúp em gái phủi chân, lại ôm em gái hôn hôn, sau đó tay chỉ vào Cố Hành Tri nói, "Gọi là anh trai."

Tiểu Giai Kỳ mờ mịt nhìn thoáng qua tiểu Lương Cửu, sau đó chỉ vào khuôn mặt đen của Cố Hành Tri, "Đen đen, đen đen."

Tiểu Lương Cửu lại nói, "Anh trai, anh trai."

Tiểu Giai kỳ vẫn nói, "Đen đen, đen đen!"

Vài người chạy theo sau hai bảo bối thấy vậy cũng vui vẻ cười theo, Cố Hành Tri ở bên cạnh nhìn thấy đứa nhỏ, trong đôi mắt đen như mực có một tia cảm xúc chột lóe lên.

Tùng San đi đến bên cạnh Cố Trì Tây, ôm eo chồng, thân mật nói, "Đứa cháu này của anh không tệ đâu, xem ra cũng rất thích trẻ

con.”

Cố Trì Tây cúi đầu hôn Tùng San, "Đương nhiên là cậu ta thích con nít rồi, em không biết lúc trước cậu ta cưng con mình nhiều thế nào đâu.”

Tùng San kinh ngạc, "Cái gì? Anh ta đã kết hôn? Có con rồi?"

Có điều nghĩ kỹ lại cũng không có gì là lạ, mặc dù là cháu của Cố Trì Tây, nhưng anh ta cũng sắp 40 tuổi rồi, có vợ có con cũng là chuyện rất bình thường.

Về mặt Cố Trì Tây hơi dao động, "Ừ", có điều đó là chuyện rất lâu trước kia.”

Đây là một đoạn phỏng vấn thuộc phiên ngoại của tác giả:

Cố Trì Tây (ôn hòa, bình tĩnh): tôi là ba của Cố Lương Cửu và Cố Giai Kỳ.

Trương Dật Bạch (cột nhà): Cố gia không cần khiêm tốn, đọc giả ai mà không biết ngài chứ! Nghe nói mấy ngày hôm trước ngài đưa hai đứa nhỏ đi nhà trẻ, bị người ta nhầm tưởng ngài là ông của Lương Cửu và Giai Kỳ? Có chuyện này không?

Cố Trì Tây (cười nhẹ, liếc mắt): Cậu nói xem?

Trương Dật Bạch (lau mồ hôi, cười làm lạnh): Ha ha ha, tôi nói đùa thôi, Cố gia chớ để ý ha, tiết mục hiệu quả, tiết mục hiệu quả.

TÌNH MUỘN

Thương Cẩm Duy
dtv-ebook.com

Chương 89

Hôm nay khó có khi Tùng San tan làm sớm, bản kế hoạch mà cô phải thực hiện cuối cùng cũng hoàn tất, ông chủ thấy gần đây cô đã dốc sức quá nhiều, nên liền cho cô nghỉ ngơi một tuần, thật hào phóng.

Lúc về đến nhà xương cốt cô như muốn rã ra, mấy ngày nay ngày nào cũng phải đi sớm về muộn, mấy buổi tối phải ở lại văn phòng cả đêm, cô nhìn gương mặt tiêu tụy của mình trong gương, quầng thâm mắt so gấu trúc còn sậm hơn.

Lương Cửu và Giai Kỳ đi nhà trẻ chưa về nên cô lên tầng, thay quần áo tắm rửa một cái, sau đó định ngủ một chút rồi đi đón lũ trẻ, kết quả đầu vừa gặp gối mắt đã dúi lại.

Trong mơ, cô cảm thấy có một đôi tay đang dao động trên cơ thể mình, như mát xa, nhẹ nhàng lại mềm dẻo, lực đạo vừa phải. Cô thoải mái ưm một tiếng, lật người nằm lý trên giường, đôi tay kia cũng theo tư thế của cô ấn dọc theo toàn bộ lưng cô, động tác nước chảy thành sông, dứt khoát điêu luyện.

Lúc hai tay sắp đi sâu xuống dưới, cô bừng tỉnh, vùng tay lên đánh vào người nào đó trên người mình, "Đừng làm loạn!"

Luôn thừa dịp cô ngủ dùng chiêu này, có sáng kiến hơn chút được không.

Cố Trì Tây cười xấu xa, "San San, không phải em đang ngủ sao?"

Tùng San chỉ xương bả vai, "Ấn nơi này, nơi này đau."

Cố Trì Tây ngoan ngoãn thu tay đặt tại vị trí cô chỉ, ngón tay dùng sức ấn huyết vị, hắn luôn có thể vừa vặn tìm đúng vị trí, nhấn một cái đi xuống, toàn bộ bả vai và cánh tay của Tùng San đều tê rần cả.

"A..." Tùng San bị hắn ấn kêu thành tiếng.

Chính lúc đau nhức mỗi như này ấn vào một cái, rõ ràng đau hơn, nhưng sau khi đau đốn qua đi là cảm giác cơ bắp thả lỏng thoải mái bất ngờ, sáng khoái khó diễn tả bằng lời.

Cố Trì Tây cười hỏi: "Muốn nữa không?"

Tùng San không thèm nhìn hắn, "Đương nhiên, nhanh lên!"

Cố Trì Tây cười, lại ấn xuống một cái, gần đây bà xã đại nhân của hắn ngày càng lớn lối, hoàn toàn xem hắn như thợ đấm bóp. Hơn nữa thái độ lúc nào cũng như hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Chỉ là hắn cũng không phải ấn không, một bàn tay đặt tại huyết vị của cô dùng sức, một tay còn lại cũng không nhàn rỗi... Hắn sờ làn da của vợ mà than thở, "Ừm, gần đây em mệt mỏi đến gầy đi, sờ vào có thể thấy xương rồi."

Tùng San dở khóc dở cười, "Anh sờ chỗ đó đương nhiên là thấy xương rồi! Ngay cả xương sườn mà cũng sờ không tới, anh cho là em béo tới mức nào!"

Cố Trì Tây cười, "À? Thật không, vậy tại sao nơi này sờ không thấy xương?"

Bàn tay to dùng sức nắm lấy nơi nào đó.

Tùng San lại la thất thanh "A" vùng tay lên mạnh mẽ đánh một cái lên người hắn, "Anh sờ lung tung một cái nữa thử xem!"

Vì thế người nào đó liền hưởng ứng lời kêu gọi, từ phía sau lưng ôm lấy cô, hai tay cùng nhau đưa tới phía trước, "Được, vậy anh sờ lại thử xem."

Tùng San muốn tránh cũng kịp rồi, kết hôn lâu như vậy, mỗi lần hắn dùng cái tư thế này đánh lên cô, cô liền không có lần nào chạy thoát. Vì thế đành phải sử dụng chiêu dụ dỗ, tội nghiệp nói: "Ông xã, anh đừng làm loạn, đã mấy giờ rồi, chúng ta cùng đi đón bảo bối về đi."

Nhưng lại không ngờ, Cố Trì Tây cắn một miếng vào gáy cô nói, "Con anh đã đón về rồi, chờ em thì trời tối mất."

Trên đầu Tùng San xuất hiện 3 vạch đen, cô chỉ muốn ngủ một lát thôi mà, sao lại không hay không biết ngủ lâu như vậy. Vì thế cô đành dùng cách kể khổ, "Ông xã, em mệt lắm, anh xem, em chỉ muốn ngủ một lát mà lại thành lâu như vậy, mệt tới mức ngủ quên luôn. Anh tha cho em đi."

Cố Trì Tây liếm nơi nào đó của cô, môi dùng sức mút, "Mệt mỗi thì nên thả lỏng, để ông xã giúp em thư giãn."

Tùng San chán nản, chẹp miệng, tùy ý người nào đó càng làm càn, bị đè nén nói: "Rốt cuộc anh có phải 48 tuổi rồi không, tại sao tinh lực lại tràn trề như vậy chứ? Điều này không khoa học!"

Không phải là một ông chú rồi sao? Quả thực không phải người mà.

Cố Trì Tây nghe xong, cười tới mức toàn thân phát run, hung hăng cắn cô một cái, "Có người nào ghét bỏ anh như vậy sao? Trong ti vi, vợ người ta đều ghét bỏ chồng mình không được, còn em lại ghét chồng mình quá mạnh mẽ sao?"

Tùng San cũng bắt đầu cười, "Anh xem chương trình gì vậy chứ?" Suy nghĩ một lát cô lại nói tiếp: "Sao ngày nào anh cũng rảnh rỗi như vậy, nhàn rỗi tới mức ở nhà xem những chương trình nhàm chán đó, không bổ ích chút nào. Anh nên đọc sách nhiều một chút để bồi dưỡng tâm hồn đi, nhân tiện có thể thay đổi tam quan."

Cố Trì Tây nghe xong vui mặt vào ngực Tùng San, cười hơn nửa ngày, sau đó nói: "Những lời này em giữ lại sau này dạy dỗ Lương Cửu và Giai Kỳ đi."

Tùng San sờ sờ đầu hắn, "Anh cũng cần được dạy dỗ đó, không cần cảm thấy bản thân lớn tuổi thì buông tha cho việc tiến bộ đâu, làm người muốn sống đến già thì phải học đến già."

Người nào đó hai mắt tỏa ánh sáng, vẻ mặt dịu dàng, lại ở nơi nào đó âm thầm dùng sức, rất không kiềm chế. Tùng San chịu không nổi kêu lên một tiếng, sau đó thì trở thành chuyện không thể quay đầu, khí thế vừa nãy dùng để dạy bảo người khác bây giờ không còn nữa, hoàn toàn trở thành giai cấp bị bóc lột đến cận cũng không chừa.

Cô mệt lả tới mức như một chú mèo con nằm trong lòng hắn, từ từ nhắm hai mắt lại, ngay cả nói cũng lười.

Hắn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Bà xã à, nếu công việc này mệt như vậy thì em đừng làm nữa, ở nhà đi, có nhiều thời gian bên cạnh các con hơn."

Tùng San lười biếng nói: "Không ra ngoài làm việc làm sao có tiền nuôi gia đình."

Cố Trì Tây bật cười, "Chút tiền mà em kiếm được đủ nuôi sống gia đình sao? Nuôi lão Tần cũng không đủ thì phải?"

Tùng San lật người, giận dữ trừng hắn, "Còn không phải do em muốn tôi luyện bản thân sao? Bây giờ em đã mạnh hơn bọn Jessica rồi!"

Cố Trì Tây gật đầu, "Ừ", anh biết, em là quản lý, quản lý đầu tư."

Từ lúc Tùng San thăng chức làm quản lý, gần như mỗi ngày cô đều cường điệu vài lần, từ một nhân viên bình thường thăng làm quản lý đầu tư là một khoảng cách xa đến thế nào.

"Bà xã à, anh muốn về hưu, nếu như em thích làm việc, vậy anh dứt khoát đem việc kinh doanh giao lại cho em, em đừng đi làm việc dưới trướng người khác nữa, nhiều uất ức lắm." Cố Trì Tây xoa đầu cô.

Tùng San hung hăng nhéo tay hắn, "Em đã nói biết bao nhiêu lần rồi, em muốn tự mình ra ngoài lang bạt, không cho anh ngăn cản em! Dù gì em cũng là người đang mang thai mà còn cố gắng học bằng thạc sĩ ở đại học Hồng Kông, không thể uổng phí những ngày vất vả đó được!"

Cố Trì Tây bị đau, ôm cô bé con hôn hôn, "Anh không ngăn cản em, là anh muốn về hưu, muốn em tiếp nhận công việc của anh mà

thôi. San San, chúng ta là người một nhà, em không muốn ở nhà chăm con, vậy thì anh làm, em ra ngoài làm việc cũng được."

Tùng San suy nghĩ một hồi, kiên quyết nói: "Không cần! Không cho anh về hưu!"

Cố Trì Tây bất đắc dĩ, "Vì sao?"

Đôi mắt Tùng San long lanh, đầu gối vào lòng hắn, "Em không muốn biến anh thành người đàn ông của gia đình đâu, Cố gia của thành phố A sao có thể tùy tiện về hưu? Anh là chồng em, anh phải giỏi hơn em thì em mới vui vẻ được, như vậy em mới có thể xem anh như một mục tiêu mà phấn đấu."

Cố Trì Tây nghe mà lòng ấm áp, xem ra trong lòng cô bé con của hắn hình tượng của hắn vẫn rất vĩ đại.

Tùng San ôm hắn tiếp tục nói: "Anh yên tâm, em sẽ không giống như Uông Tiểu Kinh, vì công việc mà lơ là con cái. Hai chúng ta cùng nhau cố gắng, sự nghiệp và gia đình đều làm tốt, nuôi con của chúng ta thành những người ưu tú nhất."

Cố Trì Tây cầm tay cô bé con, cười dịu dàng, "San San, cảm ơn em."

Tùng San mím môi cười, "Sao đột nhiên lại nói chuyện đứng đắn vậy!"

Hai người lại lăn lộn trên giường một hồi, sau đó tắm rửa chuẩn bị xuống tầng ăn cơm, lúc mới ra khỏi cửa phòng chợt nghe thấy tiếng khóc của Giai Kỳ ở dưới, vội vàng đi xuống, nhìn Giai Kỳ ngồi bệt trên thảm lót phòng khách, há cái miệng nhỏ khóc hu hu, Lương

Cửu lại đứng một bên, khuôn mặt nhỏ cũng nghẹn ngào, dáng vẻ sắp khóc.

Lão Tần nhìn thấy San San xuống lầu, sửa "Gâu gâu" chạy tới, cuối cùng cũng xuống, nếu còn không ra nó sắp cuống chết rồi.

Tùng San xoa đầu lão Tần, vội vàng đi đến bế Giai Kỳ lên, "Giai Kỳ, khóc cái gì? Sao vậy?"

Tiểu Giai Kỳ nức nở, vươn ngón tay nhỏ ra chỉ Lương Cửu, "Anh hai hư! Anh hai đẩy con!"

Cố Trì Tây đi đến bên cạnh Lương Cửu, sờ đầu Lương Cửu: "Lương Cửu, Giai Kỳ nói thật à? Con đẩy em con sao?"

Lương Cửu mím cái miệng nhỏ nhắn không nói lời nào, nhưng trên khuôn mặt lại là sự oan ức.

Tùng San dỗ Giai Kỳ, lại nhìn Lương Cửu, cảm thấy thật là mệt. Hai đứa nhỏ này rõ ràng là song sinh cùng trứng, sao tính cách lại khác nhau như vậy chứ?

Giai Kỳ hoạt bát, hiếu động, sáng sửa lại thích làm nũng. Còn Lương Cửu lại im lặng, già dặn, không thích nói chuyện cũng không thích kết giao bạn bè. Nhưng làm cha mẹ, cô vẫn có thể nhìn ra Lương Cửu rất có tính tự giác của anh trai, mặc dù cùng tuổi, chỉ sinh sớm hơn em gái 1 phút, Lương Cửu vẫn rất khoan dung với em gái.

Tùng San hôn lên hai má Giai Kỳ: "Giai Kỳ đừng khóc nữa, mẹ ở đây rồi. Con nói cho ba mẹ nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Giai Kỳ lau cái mũi nhỏ, "Con nói đêm nay muốn mẹ ngủ cùng con, anh hai không cho, con nói anh hai muốn giành mẹ với con, anh hai liền đẩy con!"

Cố Trì Tây nghe xong khẽ nhú mày, sờ đầu Lương Cửu hỏi: "Lương Cửu, em con nói đúng không?"

Lương Cửu mím môi, vẫn không lên tiếng.

Tùng San xoa đầu Giai Kỳ, "Giai Kỳ, không phải mẹ đã nói rồi sao, các con đã bốn tuổi rồi, phải học cách tự ngủ một mình chứ?"

Giai Kỳ ôm cổ Tùng San, "Nhưng con muốn mẹ ngủ cùng con..."

Lòng Tùng San mềm nhũn, "Được rồi, mẹ đồng ý đêm nay sẽ ngủ với con, có điều con phải hứa với mẹ, không được chọc anh hai tức giận, nếu không mẹ sẽ không ngủ cùng con nữa."

Giai Kỳ nhăn chân mày lại, không chịu nói.

Bên này Cố Trì Tây ôm Lương Cửu đến một bên sofa khác, kiên nhẫn nói: "Lương Cửu, Giai Kỳ là em gái con, cho dù có sai con cũng không được sử dụng bạo lực với em có biết không? Chúng ta là người nhà, người nhà chính là dù bất cứ thời điểm nào cũng phải tha thứ cho nhau, con hiểu không?"

Lương Cửu nhướn mày lên, lông mi hơi rung động, cuối cùng cũng rơi nước mắt, "Con nói với Giai Kỳ, mẹ mệt, đừng vò vĩnh đòi ngủ với mẹ, như vậy mẹ mới có thể ngủ ngon."

Trong lòng Cố Trì Tây rất ấm áp, cười vỗ vỗ đầu con trai: "Lương Cửu thật là một đứa trẻ ngoan, nhỏ như vậy đã biết thông cảm cho

mẹ. Nhưng con phải nhớ, muốn khiến người khác nghe lời con, không thể dùng bạo lực."

Lương Cửu nước mắt ròng ròng nhìn ba, "Vậy con phải làm sao mới khiến em nghe lời con?"

Cố Trì Tây cười nói: "Muốn để cho người khác nghe lời con nói, đây chính là một môn học, để ba dạy con, chúng ta từ từ học, không gấp. Hôm nay ba dạy con điều thứ nhất, chính là không thể sử dụng bạo lực. Con xem con đẩy em gái, em ngoại trừ khóc còn không nghe lời con, kết quả chỉ thêm phiền phức, đúng hay không?"

Lương Cửu nghĩ nghĩ, gật đầu, "Ba, con hiểu rồi, sau này con sẽ không đẩy em nữa."

Cố Trì Tây cười cười: "Thật ngoan, như vậy mới là đàn ông chân chính. Vậy ba hỏi con, nếu lần sau lại có chuyện như vậy, không cho con đẩy Giai Kỳ, con phải làm sao để thuyết phục em?"

Lương Cửu mím cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng suy nghĩ hồi lâu, "Con sẽ nói với em, nếu em cứ muốn ngủ cùng mẹ, mẹ sẽ không nghỉ ngơi được, sau đó sẽ mệt mỏi mà ngã bệnh, làm trễ nải công việc, sau này sẽ càng bận rộn, càng không thể ở bên cạnh chúng ta."

Cố Trì Tây hơi sửng sốt, hôn lên trán con trai, không hổ là con trai hần.

Tùng San ôm Giai Kỳ đi tới, đặt Giai Kỳ xuống đất, nói với Lương Cửu: "Lương Cửu, Giai Kỳ có lời muốn nói với con."

Lương Cửu nhìn mẹ, lại nhìn em gái, "Con muốn giải thích với Giai Kỳ trước, anh xin lỗi vì đã đẩy em, là anh không tốt, xin em tha

thứ cho anh."

Vốn dĩ khuôn mặt nhỏ xinh của Giai Kỳ đang rất căng thẳng, nghe được một nửa thì liền cười, bước tới nắm lấy tay nhỏ của anh trai, cười nói: "Lương Cửu, đêm nay em không ngủ với mẹ đâu."

Lương Cửu mở to hai mắt, "Giai Kỳ, em thật ngoan!"

Giai Kỳ cười hì hì nói: "Đêm nay anh ngủ cùng mẹ đi! Ngày mai lại tới em!"

Tùng San bật cười, ôm hai bảo bối trái hôn phải hôn, "Các bảo bối, hôm nay hai đứa cùng nhau ngủ, dù sao từ ngày mai mẹ sẽ được nghỉ một tuần, có thể cùng các con ngủ nướng!"

Hai bảo bối nghe xong, mừng tới mức khoa tay múa chân, "A! Quá tuyệt luôn!"

Cố Trì Tây nghe xong thì không vui nổi, San San muốn ôm hai bảo bối ngủ, vậy hấn đâu? May mà câu sau của Tùng San cho hấn hi vọng, được nghỉ đó, một tuần lận!

Được rồi, hôm nay cho Lương Cửu và Giai Kỳ ngủ nhờ một đêm, dù sao sau đó cũng có thời gian một tuần, có thể từ từ làm tiếp chuyện hôm nay.

Vốn dĩ những mơ ước tốt đẹp đang hiện ra lại nghe Tùng San nói tiếp: "Mẹ ôm hai bảo bối ngủ cả tuần luôn!"

Cố Trì Tây:...

Cuối cùng cũng không giành được gì.

---Hoàn---